

கழகவழி வெளிவந்துள்ள
கூப்பிய நூல்கள்

வினாக்கள் வாரியம் :

பெருமன்றப் புவர் பொ. வே. சோமசுந்தரர்

சிலப்பதிகாரம்

சீவசித்தாமணி (2 பகுதிகள்)

வகைவாபதி, குண்டலகேசி

குளசுமணி (2 பகுதிகள்)

தீவகேசி

உதயன் குமார காவியம்

பெருமன்ற

நியாயவாண காவியம்

உஞ்சுரக் காவியம்

மகத காவியம்,

வந்தவ, நாவாண காவியங்கள்

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த பூர்த்திப்புக் கழகம், மிமிடெட்,
சென்னை-1

திருநெல்வேலி-3
சும்பகோணம்

மதுரை-1

கோயமுத்தூர்-1

திருச்சிராப்பள்ளி-3

பதிப்புரை

சீரிய செந்தமிழ் மொழியிலே சிறந்து விளங்குவன சங்க காலச் செந்தமிழ் நூல்களாம். அவை ஐம்பெருங்காப்பியம், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்பனவாம். சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி என்பன ஐம்பெருங்காப்பியங்களாம். ஐம்பெருங்காப்பிய நூல்களில் மூன்றாவதாகத் திகழும் இம் மணிமேகலை சிலப்பதிகாரத்தோடு தொடர்புடையது. இந்நூலை இயற்றியவர் மதுரை மாநகரிலே கூலவாணிகஞ் செய்து கொண்டிருந்த 'சாத்தனார்' என்னும் புலவர் பெருமானாவர். இவர் கூலவாணிகராயினும் பேரறிவு சான்றவர். இளங்கோவடிகளாலும் பாராட்டிப் போற்றப் பெற்றவர்.

பேரறிவும் பெரும்புலமையும் அமையப்பெற்ற சாத்தனார் தாமராய்ந்து கண்ட நுண்பொருள்கள் அவமே கழிந்தொழியா வாறு உலகில் நிலைபெறுத்துவான் எண்ணங்கொண்டவராய் இம் மணிமேகலையை இயற்றினார். இம் மணிமேகலை நுட்பமான கருத்துகளை மிகுதியாகத் தன்னிடத்தே கொண்ட தென்பது 'மணிமேகலை நுட்பங் கெள்வதெங்ஙன்?' என்னும் ஆன்றோர் உரையானும் நன்குணரப் பெறும். செந்தமிழ் நங்கைக்கு நூல்களை அணிகலன்களாகக் கற்பிக்கத் தொடங்கிய ஆன்றோர் ஐம்பெருங்காப்பிய நூல்களையும் ஐந்து அணிகலன்களாகக் கற்பித்துள்ளனர். அவற்றுள் இம் மணிமேகலை 'மேகலை' என்னும் அணியாகும்.

இவ்வரும்பெருங் காப்பியம் முதற்கண் பெரும் பேராசான் கலை மருத்துவர் (மகாமகோபாத்யாய டாக்டர்) உ. வே. சாமிநாதையரவர்களால் மிகுந்த முயற்சியெடுத்துப் பல ஓலைக் கவடிகளை ஒப்புநோக்கிச் செப்பஞ் செய்தும், கதைச் சுருக்கம், மேற்கோள் விளக்கம் எழுதியும் அருஞ்சொற்பொருள் விளக்கத்தோடு வெளியிடப் பெற்றது.

ஏறக்குறைய ஐம்பதாண்டுகள் வரை இம் மணிமேகலைக் பதிப்பே விளங்கி வந்தது. அதன்பின் 19... கவே புத்தருக்கும்

நாவலர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், திரு. ஒளவை. க. துரைசாமிப் பிள்ளை ஆகியவர்களைக்கொண்டு பதவுரை விளக்க வுரைகள் எழுதப்பெற்றுப் பாகளேரி தனவைசிய இளைஞர் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடாகத் திரு. மு. காசி விசுவநாதன் செட்டியாரவர்கள் பொருளுதவி கொண்டு கழக வாயிலாக வெளியிடப் பெற்றது. இவ்வுரையும் மூன்று பதிப்புக்கள் வரை வெளிவந்தது.

மணிமேகலைக்கு மேலுஞ் சிறந்த முறையில் விரிவான உரையை எழுதி வெளியிட வெண்டுமென்று தமிழறிஞர்களும் புலவர் கல்லூரி மாணவர்களும் விரும்பியவாறு சங்க நூல்கள் பலவற்றிற்கும் சிறந்த முறையில் உரையெழுதிப் புகழ்பெற்ற பெருமழைப் புலவர் திரு. பொ. வே. சோமசுந்தரனார் அவர்களைக் கொண்டு இப்பொழுது இச் சீரிய உரையை எழுதச் செய்து கழகம் வெளியிடுகிறது. இவ்வுரைக்கண் விளக்கப்பெற வேண்டிய நுட்பக் கருத்துகளும் பௌத்த சமயக் கொள்கைகளும் தெள்ளத் தெளிய நன்கு விளக்கப் பெற்றுள்ளன. ஆண்டாண்டு அருஞ்சொற்களுக்கு உரையெழுதப்பட்டிருத்தலோடு நூலின் இறுதியில் விரிவான அருஞ்சொற்பொருள் அகரவரிசையுந் தொகுத்தமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதன்கண் உரையாசிரியரவர்கள் எழுதியுள்ள விரிந்த தோர் ஆராய்ச்சி முன்னுரை இந்நூலின் தனிப்பெருஞ் சீரினையும் சிறப்பினையும் எடுத்து விளக்குவதாகும். இவ்வுரைகளைக் கொண்டே மணிமேகலையின் நுண்பொருள்களை யெல்லாம் ஆசிரியர் உதவியின்றி இனிதுணர்ந்து கொள்ளலாம். இப்புத்துரை தமிழறிஞர்கட்கும் மணிமேகலை பயில்வார்க்கும், புலவர் கல்லூரி மாணவர்கட்கும் பெரிதும் மகிழ்ச்சியை அளிக்கும் என்பது ஒருதலை. கழகத்தார் விரும்பியவாறு இவ்வுரையை அமைத்துத் தந்த பெருமழைப் புலவர் திரு. பொ. வே. சோமசுந்தரனார் அவர்கட்குக் கழகத்தாரின் நன்றி உரியதாகுக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

அணிந்துரை

தூலும் நூல்துதலிய பொருளும் :

மணிமேகலை என்னும் இந்நூல் பெருங்காப்பியம் ஐந்தனுள் ஒன்றாகும். இதனை இயற்றியவர் 'மதுரைக் கூல வாணிகன் சாத்தனார்' என்னும் நல்லிசைப் புலவராவார். சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டல கேசி என்னும் இவையே ஐம்பெருங் காப்பியங்களாகும். இக் காப்பியங்கள் ஐந்தனுள் நடுநாயக மணிபோன்று நடுவண் நின்று திகழ்வது இம் மணிமேகலையேயாம். இறுதியில் நின்ற இரு காப்பியங்களின் ஒரு சில செய்யுள்கள் நிற்ப எஞ்சிய பகுதி யெல்லாம் இறந்தொழிந்தன. மணிமேகலை என்னும் இக் காப்பியம் நுதலிய பொருளாகிய பௌத்த சமயம் இந் நிலவுலகிற் பற்பல நாட்டைத் தனதாட்சியின்பாற் படுத்திக் கொண்டுள்ளது. இப் பௌத்த சமயம் இற்றைக்கு ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு-அஃதாவது கடைச் சங்க காலத்தே - தனது புதுமைப் பொலிவுடன் இத் தமிழகத் திலேயும் பரவி மாந்தர் உளத்தைக் கவர்வதாயிற்று. புத்தர் கூறிய அறங்களைக் காட்டினும் அப் பெருமானுடைய ஒப்பற்ற ஒழுக்கமே அக் காலத்தே இத்தமிழகத்து அறிஞர் உளத்தையும் கவர்வதாயிருந்தது.

புத்த பெருமான் :

புத்த பெருமான், தமக்கென வாழாது பிறர்க்கெனவே வாழ்ந்ததொரு பெருந்தகையாளராவார். இவர் வட நாட்டில் ஒரு மன்னனுக்கு அரும்பெறல் மகவாகத் தோன்றியவர். இவர் பிறந்தநாள் தொடங்கிக் கட்டிளங் காளைப் பருவம் எய்து மளவும் பிறவுயிர்கள் படும் துயர் கண்டு ஆற்றாமற் பெரிதும் வருந்தும் இயல்புடையவராக இருந்தார். மேலும் தமக்குரிய அரசாட்சி செல்வம் செல்வாக்கு முதலியவற்றிற் சிறிதும் பற்றில்லாதவருமாக இருந்தார். இவருடைய இத்தகைய இயல்பைக் கண்டு தந்தையாகிய சுத்தோதன மன்னன் பெரிதும் கவலையுற்றான். இவர் துறவியாய் விடுவரோ என்று அஞ்சினான். இவர் துறவியாகாமைப் பொருட்டுச் சிறந்த அழகும் குணமும் செறிந்த அசோதரை என்னும் கோமகளைக் கடிமணமும் செய்து வைத்தாள். அணித்தாகவே புத்தருக்கும்

அசோதரைக்கும் ஆன்மகவும் ஒன்று பிறந்தது. மகவன்பு தம்மைப் பற்றி யீர்த்தலை யுணர்ந்த புத்தருடைய உள்ருணர்வு விழித்துக் கொண்டது. அதன் தூண்டுதலாலே உலகப் பற்றினைத் துவர நீத்துத் துறவுமேற் கோடற்குத் துணிந்தனர்.

ஒருநாளிரவின் முற்பகுதியில் அயர்ந்துறங்கிக் கொண்டிருந்த பொழுது அவருடைய கணவில், 'சுத்த வாகுதேவர்' என்னும் தெய்வம் துறவுக் கோலத்தோடு தோன்றி ஏதோ அறஞ்சில கூறி மறைந்தது. விழிப்புற்ற புத்தர் அப்பொழுதே துறக்குந் துணிவுபூண்டு எழுந்து துயில் கொண்டிருக்கும் தம் அன்பு மனைவியாகிய அசோதரை யறியாவண்ணம் படுக்கையறையின் வாயில்வரையிற் சென்றார். சென்றவர் உள்ளத்தே மகவன்பு முனைத்தெழுந்து அவரைத் தடைசெய்து மயக்கியது; மயங்கியவர் மீண்டு சென்று மணிவிளக்கின் ஒளியிலே துயில் கின்ற மனைவியின் மருங்கே இளங்கதிர் எனத் துயில் கொண்டிருக்கின்ற மைந்தன் இராகுலன் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கிய வண்ணம் சிறிது பொழுது நின்று மயங்கினார். அப்பொழுது அவர் உள்ளுணர்வு தலையெடுத்து அவர் மயக்கத்தைத் தெளிவிப்ப 'இதுவோ காமத்தியற்கை இதுவே யாயின் கெடுக அதன் திறம்' என்று தெளிவும் துணிவும் பெற்றுத் தேரிலேறி அந் நள்ளிரவிலேயே அரண்மனையையும் நாட்டையும் கடந்து மெய்ப் பொருளை நாடிக் கானகத்தினூடே தொலைதூரம் சென்றனர். அவர் போக்கினை உலகத்தவர் அறியா வண்ணம் தெய்வங்கள் உதவி செய்தன. தேர்ப்பாகனைத் தேற்றித் தம்மிருப்பிடத்தைப் பிறர்க் கறிவிக்க வேண்டா என்று அறிவித்துத் தாம் தமிழராகவே மக்கள் வழக்கற்ற அக் காட்டினூடு பின்னும் நெடுந் தொலைவு சென்றனர்.

புத்தர் காலத்துச் சமயக் கணக்கர் புன்மை :

புத்தபெருமான் காலத்தே வைதிக சமயவாதிகளே பல்வேறு கிளைகளாகப் பிரிந்து மதியிலிகளாகிய மன்னர்களை மயக்கி அவர் துணை கொண்டு செல்வமும் செல்வாக்கு முடையராகி, வேதவேள்வி என்னும் பெயரால் யாண்டும் ஆக்களும் குதிரைகளும் இன்னோரன்ன பிறவுமாகிய உயிரினங்களை அவ் வேள்விக் களத்திலே கொன்று அவற்றின் இறைச்சிகளையும் தின்றுகொண்டு சோமரசம் என்னும் ஒரு வகைக் கள்ளையும் வேண்டுமளவு பருகி இவையே கடவுள் வழிபாடு என்று சொல்லிக் கொண்டு நாடெங்கும் களியாட்டம் நிகழ்த்துவாராயினர். இவ் வேத வேள்விகள் செய்வோர்

துறக்கம் புகுவர், வீட்டுலகமும் எய்துவர் என்றும் யாங்களே கடவுளுக்கு மிகவும் அணுக்கமானவர், எம்மையும் வேள்விகளையும் இகழ்வோர் நிரையம் புகுவர் என்றும் மக்களை அச்சுறுத்தினர்.

சமயங்களின் இயல்பு :

சமயங்களை ஆறுகளோடு ஒப்பிடுவர் சான்றோர். ஒரு வகையில் இவ்வுவமை பெரிதும் பொருந்துவதே யாகும். என்னை? யாதேனும் ஒரு சமய நெறியை முதன் முதலாக வகுப்பவர் மாந்தர்க்கு உறுதி பயக்கும் நல்லறங்களையே அச் சமய வொழுக்கமாக அறிவுறுத்தி யிருப்பர். பிற்காலத்தே தன்னலம் பேணும் கயவர் தாம் விரும்புகின்ற பொருளும் புகழும் தாம் வேண்டுமளவு ஈட்டுதற்குரிய நெறிகளாகவும் தாமும் தமது வஞ்சகமும் காந்துறையும் வெங் குகைகளாகவும் அந் நன்னெறிகளைப் புன்னெறிகளாக மாற்றி விடுகின்றனர். இவ்வாற்றால், பெரும்பாலும் சமயங்கள் அனைத்துமே மாகடையனவாகவே காணப்படுகின்றன. எனினும் அம் மாகடையைப் போக்கி அவற்றின் குறிக்கோளை நோக்க வல்லார்க்கு அவற்றினூடும் செம்பொருள் காண்டல் கூடும். இவ் விளக்கம் எல்லாச் சமயங்கட்கும் பொருந்தும். முகில் தூய்தாகவே பெய்கின்ற நீர் தாம் வீழ்ந்த நிலத்தியல்பால் திரிந்து தாம் வருகின்ற வழியிலுள்ள அழுக்குகளோடும் ஓடி வருதலாலே உண்ணுதற்குத் தகுதி யில்லாத பேரியாறுகளைச் சமயங்களுக் குவமை கூறுதல் பொருத்தமாகவே உளது. யாற்றுநீர் தூய்மைப் படுத்திப் பருகுவார்க் குண்ணும் நீராயும் ஆதல் போன்று சமயங்களையும் காலந்தோறும் தூய்தாக்க வேண்டும். இனி இது நிற்க.

புத்தர் புலிகுழ் வேள்விகளைக் கடவுள் வழிபாடு என்றும் அவற்றில் ஆ முதலியவற்றைக் கொன்று உயிர்ப் பலியீதல் பெரிய புண்ணியச் செயல் என்றும் இவற்றைச் செய்பவர்களை அந்தணர் என்றும் பூதேவர் என்றும் வழங்கும் உலகவழக்கைக் கண்டு வியப்பும் திகைப்பும் எய்தினர்.

“ஆக்களைக் கொல்பவர் துறக்கம் புகுவார் எனின்
பின்னர் யாரே கரகம் புகுதற் குரியார்”

என்று புத்த பெருமான் ஓரந்தணரை வினவினர் என்று ஒரு செவிவழிச் செய்தியும் கேட்கப்படுகின்றது.

இத்தகைய சமயச் சமூகங்களைத் தவிர்த்து மாந்தர் எய்தும் இம் மடமையையும் இன்னலையும் தீர்க்கும் நெறியொன்று கண்டன்றி யான் மக்கள் வாழும் இடங்கட்கு மீள்கிலேன் என்னும் குளுறவோடு புத்தர் பெருமான் பல யாண்டுகள் காட்டினாடிருந்தே ஆங்குத் தவம் புரியும் முனிவர்களை வினவியும் தம்முடைய கூர்த்த அறிவினால் ஆராய்ந்தும் தாம் எதிர்பார்க்கும் மெய்யறிவு தலைப்படாது வருந்தினர்.

ஒருநாள், விடியற் காலத்தே ஓரியாற்றங் கரையில் ஐந்து கிளைகளோடு தழைத்து நின்ற ஓர் அரைய மாத்தின் நீழலில் அமர்ந்து அவர் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தபோது அவர் உள்ளத்தே சில மெய்க் காட்சிகள் தோன்றலாயின. அவற்றை யுணர்ந்த புத்தர் பெரிதும் மகிழ்ந்து நாட்டினுட் புகுந்து அவற்றை மக்கட் கறிவுறுத்தினர். அவருடைய தூய வுளத்திற் பிறந்த அறவுரைகளைக் கேட்டு மாந்தர் அவர் காலத் தலேயே திரள் திரளாக அவர் காட்டிய நன்னெறியிலே ஒழுக லாயினர் என்ப. இது புத்தருடைய வரலாற்றின் சுருக்க மாகும்.

“உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன்”

என்னும் பொய்யா மொழிக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகத் திகழ்பவர் புத்த பெருமான் என்பது தேற்றம்.

புத்தருடைய பெருமை மிக்க வரலாற்றோடு கூடிய அவருடைய அறங்கள் இற்றை நாளும் உயிரோட்டமுடையன வாகவே திகழ்கின்றன. அவருடைய வரலாறும் அறவுரை களும் புலவர் பெருமானாகிய சாத்தனருடைய உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்தல் இயல்பே. இக் காரணத்தால் புத்த பெருமானுடைய அறிவுச் செல்வங்களை உள்ளுறையாகக் கொண்டு ஒரு காப்பியம் செய்தல் வேண்டும் என்று அவர் இம் மணிமேகலையை இயற்றி யிருத்தல் வேண்டும்.

ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளார் தாமும் புத்தபெரு மான்பால் எத்துணை நன்மதிப்புடையவராக இருந்தார் என்பதனை—

“பணையைந் தோங்கிய பாசிலைப் போதி
அணிதிகழ் நீழல் அறவோன் திருமொழி”

என்று அடிகளார் புத்த பெருமானையும் அவர் திருமொழியை யும் ஒரு சேரப் பாராட்டுகின்ற அவருடைய இத் திருவாக்கே நன்கு புலப்படுத்தும்.

தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தன் :

ஆசிரியர் இளங்கோவும் தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனும் தந் தமிழன்னையின் திருவயிற்றில் ஒரே காலத்து ஒரு சேரப் பிறந்த அறிவறிந்த இரட்டைக் குழந்தைகள் என்னலாம். இவருள் ஒருவர் சேரமன்னர் குடியிற் பிறந்து தந்தமையன் பொருட்டு இளமையிலே அரசு துறந்து குணவாயிற் கோட்டத்து வீற்றிருந்த பெருந்தகையாளர். மற்றொருவர் மாமதுரையில் வணிகர் குடியிற் பிறந்தனரேனும் புலமை வாழ்க்கையையே குறிக்கோளாகக் கொண்டவர். இவர் முத்தமிழ் நாட்டையும் விரும்பி முத்தமிழ் நாட்டியல்களையும் ஆங்காங்குச் சென்று நன்குணர்ந்தவர். சேரன் செங்குட்டுவன் அனைய முடிமன்னர்களாலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டிருந்தவர். அப்பாலும், இளங்கோவடிகளாராகிய முத்தமிழ் வித்தகரோடு உயிரும் உணர்ச்சியும் ஒன்ற உறஉற நட்புப் பூண்டொழுகும் பேறும் பெற்றவர். சாத்தனாருடைய நற்றமிழைக் கேட்குந் தோறும் உள்ளம் குளிர்ந்து 'என்னே இவர்தம் புலமை மாண்பு! இவர் புலவர் பெருமக்கட் கெல்லாம் ஆசான் ஆகும் தகுதியுடையார்' என்று மதித்த அடிகளார் தமது கருத்துத் தோன்ற இவரைத் "தண்டமிழாசான் சாத்தன்" எனத் தமது திருவாய் மலர்ந்து தமது அருமந்த காப்பியத்திலேயே பதிய வைத்துள்ளனர் எனின் இப் புலவர் பெருந்தகையின் பெருமையை யாம் எடுத்துக் கூறவல்லமோ?

அடியற்ற ஆலமரம் :

மணிமேகலையை நினைவும் பொழுதெல்லாம் கீழ்க்காணும் நாலடி நானூற்றின் வெண்பா வொன்று எம் நினைவிலெழும்.

"சிதலை தினப்பட்ட ஆல மரத்தை
மதலையாய் மற்றதன் வீழ்ன்றி யாங்குக்
குதலைமை தந்தைகண் தோன்றில் தான்பெற்ற
புதல்வன் மறைப்பக் கெடும்"

எனவரும் வெண்பாவே அது.

ஆம், இம் மணிமேகலை தோன்றுதற்கு முதலாக அமைந்த பெளதத சமயம், வள்ளுவம் பிறந்த இத் தமிழகத்திலே தனது புதுமை காரணமாக யாண்டும் புதுவெள்ளம் போன்று பரவிய தேனும், மெய்க் காட்சியில் இத் தமிழகம் அதனினும் சாலச் சிறப்புடையதாக இருந்தமையின் புதுவெள்ளம் வடிவது போலவே அப் பெளததசமயமும் தான் வந்து புகுந்த கவடே

தெரியாமல் முழுதும் மறைந்தே போயிற்று. முதல் மறைந்த பின்னரும் அதன் கிளையாகிய இம் மணிமேகலை என்னும் இம் மாபெருங்காப்பியம் மட்டும் நன்கு நிலைபெற்று இற்றை நாளும் தன்னைப் பயிலுகின்ற நல்லிசைப் புலவருடைய உள்ளங்களைத் தான் ஊன்றிய எண்வகைச் சுவைகளாகிய விழுதுகளாலே உயிருட்டி நூற்றிசையினும் தண்ணிழல் பரப்பிக் குளிரச் செய்தே வருகின்றதன்றோ?

மணிமேகலையின் தனிப்பெருமாண்பு :

மணிமேகலை தமிழகத்திலே நிலைபெற்றிருப்பது அதன் உள்ளுறையாகிய பௌத்த சமயத்தின் வலிமையாலன்று. அதனை ஆக்கித் தந்த தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனாடைய மாவண் தமிழ்த் திறத்தாலேயாம். இக் காப்பியம் தனதினிமை காரணமாகத் தமிழ்மொழி நின்று நிலவும் காலமெல்லாம் இத் தமிழகத்திலே நின்று நிலவும் என்பதில் ஐயமில்லை. இளங்கோ வியற்றிய சிலப்பதிகாரம் என்னும் தீந்தமிழ்க் காப்பியத்திற்கும் இத்தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனாரே ஏவுதற்கருத்தா ஆவர் என்பது சிலப்பதிகாரத்தாலே அறியப்பட்டதொருண்மையாம்! மாவண் தமிழ்த் திறம் தெரிக்கும் இம் மணிமேகலைக்குச் சாத்தனாரே இயற்றுதற் கருத்தா ஆகலின், நந்தமிழன்னையின் சீரடிகளிலே கிடந்து முரன்று அவளுடைய பெரும்புகழை உலகெலாம் பரப்பும் சிலம்பும், அவளுடைய சிற்றிடைக் கணியாயமைந்து தன்கட் பதிந்த தண்டமிழ்ச் சொற்களாகிய மணிகளின் ஒளியாலே பயில்வோர் உளம் இன்பங் கெழும் ஒளியேற்றும் இம் மணிமேகலையும் ஆகிய இரண்டு அருங்கலங்களும், கன்னித் தமிழ்ச் செல்விக்குத் தண்டமிழாசான் வழங்கிய நன்கொடைகளே என்று கருதுதலும் பெரிதும் பொருந்துவதாம்.

இரட்டைக் காப்பியம் :

இனித் தண்டமிழ் ஆசான் செய்தருளிய இம் மணிமேகலையின் செயற்கைத் திறத்தையும், நுணுக்கங்களையும், இக் காப்பியத்திற் புகுந்து இதனைப் பயிலும் மாணவர்க்கு முன்னோடியாக ஒருசில எடுத்துக்காட்டுதும்.

ஆசிரியர் இளங்கோவும் சாத்தனாரும் உயிரும் உணர்வும் ஒன்றிய தமது நட்புக் கேண்மையால் ஒன்றுபட்டிருத்தல் போன்றே அவர்கள் செய்த சிலம்பும் மணிமேகலையும் இரண்டு தனிக்காப்பியங்களாகாமல் ஒன்றோடொன்று ஊடுருவி ஒன்றி

நிற்கின்றன. அதனால் இவற்றை 'இரட்டைக் காப்பியம்' என்றும் வழங்குவதுண்டு.

தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனார் கூறப்பட்ட கண்ணகி வரலாற்றைக் கேட்ட இளங்கோ அவ் வரலாற்றின்கண் ஒரு காப்பியத்திற்கு வேண்டிய கருப்பொருளமைந்திருத்தல் கண்டு,

"குழவினைச் சிலம்பு காரணமாகச்
சிலப்பதி கார மென்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுளென"

நுதலிப் புகுந்தவர் அக் காப்பியத்தைத் திறம்பட முடிக்கு மிடத்தே,

"மணி மேகலைமே லுரைப்பொருள் முற்றிய
சிலப்பதிகாரம் முற்றும்"

என்று முடித்திருத்தலைக் காணலாம். இதன் கருத்து இக் காப்பியத்தின் பொருள்களில் சிலம்பு காரணமாக யாமெடுத்துக் கொண்ட பொருள் முடிவுற்றது. ஆனால், இக் காப்பியத்தின் பொருள் இன்னும் எஞ்சியுள்ளது. அது மணிமேகலை என்னும் மற்றொரு காப்பியமாக மலர்ந்தே முடிவுறும் என்பதேயாம். எனவே, மணிமேகலைக்கு வேண்டிய முதல் இச் சிலம்பிலேயே கருவாகியுள்ளது. ஆதலின் இதனைத் தொடர்ந்துவரும் மணிமேகலையைப் பயில்வோர் முன்னரே சிலப்பதிகாரத்தை நன்கு பயின்று கொள்க என்பதும் அடிகளார் கருத்தாயிற்று. இக் கருத்திற்கேற்பவே சாத்தனார் தாமும் தங் காப்பியத்தைத் தொடங்கும் பொழுதே அக் காப்பியத்திற்கு ஏற்புடைய புத்தருக்குக் கூட வாழ்த்துக் கூறாமல் வாளாது கதையையே கூறத் தொடங்கிவிடுகின்றார். இதன்பயன், சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவா வியம்பப்பட்ட மங்கல வாழ்த்துப் பாடலே இக் காப்பியத்திற்கும் மங்கல வாழ்த்தாகும் என்னும் தமது கருத்தைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துதலேயாம்.

கவலைதேங்கிய முகத்தோடு காட்சிதரும் நகரநம்பியர் குழு :

இனி, மணிமேகலையைத் திறந்து நோக்கியவுடன் பூம்புகார் நகரத்தே நகராட்சி மன்றத்தே ஒரு கூட்டம் கூடியிருத்தலைக் காண்கின்றோம். அவர்கள் யார்? அவர்கள் இந்நகரநலம் நாடும் சான்றோராகிய

“சமயக் கணக்கரும் தந்துறை போகிய
அமயக் கணக்கரும் அகலா ராகிக்
கரந்துரு வெய்திய கடவு ளாளரும்
பரந்தொருங் கீண்டிய பாடை மாக்களும்
ஐம்பெருங் குழுவும் என்பே ராயமும்”

ஆவர். இவர்கள் எதற்கு இங்கே கூடியிருக்கின்றனர்? இவர்கள் ஆரவாரம் சிறிதும் இன்றி அமைதியாகவும் இருக்கின்றனர். மேலும் இவர்கள் அனைவரும் கவலையுள் அழுந்தியிருப்பவராகவும் தோன்றுகின்றனர். இந்த யாண்டு இந்திர விழா நடைபெறுமோ! பெருதோ! என்பதே இவருடைய கவலை போலும். இக் கூட்டத்துள் ஒருவர் “எது எப்படியிருந்தாலும் இந்திரவிழா எடுத்தே தீரவேண்டும்! அவ்விழாக்கோள் மறப்பின்

“கொடித்தேர்த் தாணைக் கொற்றவன் துயரம்
விடுத்த பூதம் விழாக்கோள் மறப்பின்
மடித்த செவ்வாய் வல்லெயி றிலங்க
இடிக்குரல் முழக்கத்து இடும்பை செய்திடும்
தொடுத்த பாசத்துத் தொல்பதி நரகரைப்
புடைத்துணும் பூதமும் பொருந்தா தாயிடும்”

என அச் சான்றோர் கூறுவதும் நமது அகச்செவியில் கேட்கின்றது. இவர் கூற்றினின்றும் சில செய்திகள் நமக்குப் புலப்படுகின்றன. அவையாவன:— விழாச் செய்யாமல் கைவிட்டு விடுகின்ற சூழ்நிலை இப்புலகார் நகரத்திலே இப்பொழுதிருக்கின்றது என்பதும், விழாவைச் செய்யாது விட்டால் சதுக்கப்பூதம் சினந்து நம்மனோர்க்குப் பேரிடர் விளைவியாமற் போகாது என்று இவரெல்லாம் அஞ்சுகின்றனர் என்பதும் ஆகும். இத் தீமை நிகழாமற் றடுத்தற் பொருட்டே நகரநலத்தைப் பேணுமியல்புடைய சான்றோரும் அரசியலாரும் ஒருங்கு கூடித் தம்முள் ஆராய்கின்றனர் என்பதும் இவர் கூற்றால் நமக்கு விளங்குகின்றன. ஆராய்ச்சி செய்து அக் கூட்டத்திலே எடுக்கப்பட்ட முடிபு இன்னதென்பதை அடுத்து வருகின்ற இரண்டடிகளே நமக்குனர்த்திவிடுகின்றன. அவை,

“மாயிரு ஞாலத்து அரசுதலை மீண்டும்
ஆயிரங் கண்ணோன் விழாக்கால் கொள்க”

என்பன. இதனால் அக் கூட்டத்தார் செய்த முடிபு புலப்படுகின்றது.

நகரத்திற்கு நேர்ந்தது என்ன :

ஒரு பெரிய கோநகரத்து வாழ்வோரெல்லாம் கவலைப் படவும், திருவிழாவையே மறந்திட்டிருக்கவும். அந் நகரத்திற்கு இப்பொழுது என்ன நேர்ந்து விட்டது? இவற்றை அறிவிக்கவே, சிலப்பதிகாரம் என்று ஒரு காவியமே தோன்ற லாயிற்று. சென்ற யாண்டு இந் நகரத்திலே நிகழ்ந்த இந்திர விழாவையும் யாம் சிலப்பதிகாரத்திலே கண்டிருக்கின்றோம். சென்ற யாண்டு அம்மம்ம எத்துணைப் பேராரவாரத்தோடு இவ் விந்திரவிழா இங்கு நிகழ்ந்தது! சென்ற யாண்டின் நிகழ்ந்த இந்திர விழாவே காரணமாக அந் நகரத்து வாழ்ந்திருந்த “மாதரார் தொழுதேத்த வயங்கிய பெருங்குணத்துக் காதலாடகிய” கண்ணகி நல்லாளும், பண தேய்த்த மொழியினர் ஆயத்துப் பாராட்டிக் கொண்டேத்தும் கிழமையான் கோவலனும் இற்றை நாள் இந்திரவிழாவிற்கு ஈங்கில்லை கண்ணகியும் கோவலனும் பிரிந்து போனமைக்கே அற்றை நாள் அம் மாநகரம்,

“பெருமகன் ஏவ வல்லது யாங்கணும்
அரசே தஞ்சம்என் றருங்கா னடைந்த
அருந்திறல் பிரிந்த அயோத்தி போலப்
பெரும்பெயர் முதூர் பெரும்பே துற்றது”

என்று, அடிகளாரே (மதுரை-புறஞ்-௧௩-௯) அறிவித் துள்ளனர். அப்பாலும், கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் எய்திய கொடுத்துயரத்தை மாமறை முதல்வன் மாடலன் வந்து அந் நகரத்தே அறிவித்த பின்னர், மாகவானிகர் வண்கை மாநாய்கன் குடும்பமும், பெருநில முழுதாளும் பெரு மகன் தலைவைத்த ஒரு தனிக்குடிகளோடு உயர்ந்தோங்கு செல்வத்தோடே வருநிதி பிறர்க்கார்த்தும் மாசாத்துவான் குடும்பமும் ஆகிய இருபெருவள்ளற் பெருமக்கள் கொழுங்குடி இரண்டுமே பூண்டோடு அழிந்தொழிந்தன. இவற்றிற்கு மேலும்,

“மற்றது கேட்டு மாதவி மடந்தை
கற்றாய் தனக்கு நற்றிறம் படர்கேன்
மணிமே கலையை வான்துயர் உறுக்கும்
கணிகையர் கோலம் காணு தொழிகெனக்
கோதைத் தாமம் குழலொடு களைந்து
போதித் தானம் புரிந்தறம்”

கொண்ட நிகழ்ச்சியும், அம் மாநகரம் கையற்றுக் கலங்கிக் கவலைகொள்ளப் போதிய காரணங்கள் ஆகாவோ? அடிகளார்

மாதவி மணிமேகலையொடு போதித் தானம் புகுந்து அறங்
கொண்டபொழுது,

“ஆங்கது கேட்ட அரசனும் நகரமும்
ஒங்கிய நன்மணி உறுகடல் வீழ்த்தோர்
தம்மின் துன்பந் தாம்நனி கொள்ள”

என்றோதுதலும் ஈண்டு உன்னித்து நோக்குக.

திருவிழாச் செய்தே தீர வேண்டும் என்று முடிவெடுத்த
யின்னர், அரசன் கட்டளையாலே முதுக்குடிப் பிறந்த
வள்ளுவன் வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசத்தைக்
கச்சையானைப் பிடர்த்தலையேற்றி,

“தோரண வீதியும் தோமறு கோட்டியும்
பூரண சூழ்மும் பொலம்பா லிகைகளும்
பாவை விளக்கும் பலவுடன் பரப்பின்”

என்பது முதலாக,

“பற்று மாக்கள் தம்முட னாயினும்
செற்றமும் கலாமும் செய்யா தகலுமின்”

என்பதீராக அரசன் ஆணை பலவற்றை முரசறைந்து அறிவித்
கின்றான்.

கூற்றுக்கண் விவிக்கும் குருதி வேட்கை முரசு :

இவை அரசன் ஆணை; இவையிற்றைச் செய்யா
தொழியின் அரசனால் ஒறுக்கப்படுவீர் என்றுணர்த்துதற்கே
ஈண்டு அறையும் முரசிற்கும் புலவர் பெருமான், ‘கூற்றுக்கண்
விவிக்கும் குருதி வேட்கை முரசு’ எனக் கேட்போர் நெஞ்சு
துணுக்குறும் அடைமொழிகளைப் புணர்த்தார் போலும்.
மாதவியில்லாமலும் ஒரு திருவிழாவோ! என்று மனச்சலிப்
படைந்து விழாவினை மறந்திட்டிருக்கும் நகர்வாழ் பொது
மக்கட்கு அரசன் ஆணையை அறிவிக்கும் இம் முரசம்
அவனுடைய ஆணை முரசு போலும் ஆதலாற்றான் அவ்
வண்ணம் அடைபுணர்த்தனர். சிலப்பதிகாரத்தில் இவ்வாறு
இன்னிள்ள செய்யுமின் எனக் கட்டளையிட்டு முரசுறையக்
கண்டிலோம். ஆண்டு, இந்திரவிழா இ எனநாளில் தொடங்கி
இன்னநாளில் முடிவுறும் என்னுமாததிகாரியை அறிவிக்கப்
படுகின்றது. மற்று அம் முரசுறைய முன்பு அம் மாநகரத்து
மாந்தர், தாமே முன்வந்து சதுக்கப்புகத்திற்கு,

“புழுக்கலும் நோலையும் விழுக்குணை மடையும்
பூவும் புகையும் பொங்கலும் சொரிந்து”

யாண்டும் துணங்கைக் கூத்தும் குரவைக் கூத்தும் ஆடி அரசனை வாழ்த்தி மகிழ்தலைக் காண்கின்றோம். ஐவகை மன்றத்தும் அரும்பலியுறீஇய பின்னரே வச்சிரக்கோட்டத்து மணங்கெழு முரசத்தைக் கச்சையானைப் பிடர்த்தலையேற்றிக் காட்டுகோள் விழாவின் கடைநிலை சாற்றப்படுகின்றது. இந்திர விழாவிற்கு முன்னோடிச் சடங்குகளாகிய இவையெல்லாம் இந்த யாண்டின் விழாவிற்கு இனித்தான் நிகழ்த்தல் வேண்டும் போலும்.

ஊரவர் :

இந்திர விழாவிற்கு வழக்கம் போலவே இன்னின்ன செய்யுமின் என்று அரசன் ஆணை பிறந்தபின்னர் ஒருவாறு நகரமும் அணிசெய்யப் பெற்று விழாவும் நிகழ்வதாயிற்று. நகரத்திலே யாண்டும் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாகக் கூடிக் கொண்டு என்ன நிகழ்ந்தாலும் நாடகக் கணிகையாகிய மாதவி துறவு பூண்டது அடாது; அஃது அத் துறவறத்திற்கே ஒரிழக் காகவே ஆயிற்று என்பாரும், மனமாக தீர்ந்த மாதவர் எங்கே? இம் மாதவி எங்கே? என்பாருமாய்ப் பொதுமக்கள் எங்கு நோக்கினும் மாதவியைப் பற்றிப் பழிதூற்றுபவராகவே காணப் படுகின்றனர். மாதவியையும் தன் குலக்கொழுந்தாகிய மணிமேகலையையும் ஒருசேர இழந்த சித்திராபதி தன் துன்பத் திற்கோர் எல்லை காணமாட்டாமல் எங்கிக் கிடந்தவன் உள் ளத்தில் இப்பொழுது ஒரு நகை பிறந்தது. அஃதாவது ஊரவர் தூற்றும் இப் பழியை மாதவிக்கு எடுத்துக் கூறினால், ஒருவேளை மாதவியும் மணிமேகலையும் இப் பழிக்கு நாணி மீள்தலும் கூடும் என்னும் நகையே அது. உடனே மாதவியின் தோழியாகிய வயந்தமாலையைக் கூப்பிட்டு, நீ போய் ஊரவர் தூற்றும் இப் பழியை அவட்குக் கூறுக என்றும்ட்டும் கூறிவிடுகின்றாள் அளியள் அச்சித்திராபதி. அதுகேட்ட வயந்தமாலையும் அங்ங ளமே சென்று,

“மணிமே கலையொடு மாதவி யிருந்த
அணிமலர் மண்டபத்து அகவயிற் செலீஇ
ஆடிய சாயல் ஆயிழை மடந்தை
வாடிய மேனி கண்டெனம் வருந்தினள்”

என்னுமளவே, காவியம் தொடங்கும் சாத்தனார் கூறித் தொடங்கிவிடுகின்றார். சித்திராபதி யார்? மாதவி யார்? மணிமேகலை யார்? மலர்மண்டபம் யாருடையது? என்னும்

ஐயங்கள் சிலப்பதிகாரம் பயிலாமல் இக் காப்பியத்தை மட்டும் பயில்கின்றவர்க்குண்டாத வியல்பே. இவ்வாறு இவர், இக் காப்பியத்தலையையக்கூட நம்மனோர்க்கு அறிவியாமல்தொடங்குவதற்குக் காரணம் என்ன?

இக் காப்பியத்தின் முற்பகுதி சிலப்பதிகாரம். சிலப்பதிகாரத்தைப் பயின்றவர் மாதவி மணிமேகலை வயந்தமாலை ஆகிய இவர்களைப்பற்றி நன்கறிதவர்; ஆதலின் அவர்களைப் பற்றி ஈண்டு யாம் யாதொன்றும் கூறவேண்டுவதில்லை என்பது பற்றியே இப் புலவர் பெருமான் வானாது பெயர் மட்டுமே கூறிக் காப்பியத்தைத் தொடங்குகின்றார். இவ்வாற்றினும் சிலப்பதிகாரத்திற்கும் இம் மணிமேகலைக்கு முள்ள இயைபினை இவர் இனிதின் உணர்த்தி விடுகின்றனர்.

சிலம்பொலி கேட்டிலாதார்க்கு மணிமேகலையின் ஒளியும் புலப்படாது :

இனி, மாதவியை அவள் ஐயாட்டைப் பருவத்தினளாய் ஆடற்கலை பயிலுகின்ற பள்ளிப் பருவந் தொடங்கியே சிலப்பதிகாரத்தில் யாமறிதவம் அல்லமோ? அவள் சோழமன்னன் திருமுன்னர் ஆடரங்கேறி மண்ணவரும் விண்ணவரும் வியப்ப ஆண்டு ஆடற்கலையை அரங்கேற்றி அரசன்பால் 'தலைக்கோலி' என்னும் சிறப்புப் பெயரோடு ஆயிரத்தெண் கழஞ்சு பொன்பரிசிலாகப் பெற்றமையும், ஆடலும் பாடலும் அழகும் முதலிய நாடகமகளிர்க்கு நன்கனம் வகுத்த நலன் முழுவதற்கும் அவள் உறைவிடமாகத் திகழ்ந்தாள் என்பதும், மேலும் அவள் பால் வானநாட்டு நாடகக்கணிகை ஊர்வசி சாபம் ஏற்று மண்ணுலகத்தே கணிகையர் குடியிற் பிறந்து மாதவி என்னும் பெயரோடு சாபந் தீருந் துணையும் வாழ்ந்திருந்தவளுடைய மரபிலே பிறந்த கணிகையருள் இவளிடத்தே ஊர்வசிக் கியன்ற வானநாட்டு நாடக மடந்தையர்க்குரிய தெய்வப் பேரழகு பெரிதும் பொருந்தி யிருத்தல் கண்டு, இவட்குச் சித்திராபதி, மாதவி என்ற பெயர் சூட்டினள் என்பதும், கோவலன் இத்தகைய சிறப்பழகோடு கூடிக் கலைக்கும் தலைவரம்பாகத் திகழ்ந்த இம் மாதவியைப் பெரிதும் காதலித்துக் கண்ணகி நல்லாளையும் மறந்தொழுகினமையும் மாதவியும் கோவலனும் ஊடியும் கூடியும் வாழ்ந்திருந்த பெறற்கரிய இவளுடைய வாழ்க்கைச் சிறப்பும் யாழிசை வாயிலாக ஊழ ன்னை உருதுவந் தூட்டிய பொழுது கோவலன் கடற்கரையிலேயே இவளைக் கைவிட்டுச் சென்ற செய்தியும் அவள் பாலவள் கொண்டிருந்த 'பேரன்பு காரணமாகப் பிரிவாற்றாமல் அவள் மலரணையிலே மயங்கி விழ்ந்தமையும், கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் நேர்ந்த கொடுந்துயரத்தை

மாடலன் வாயிலாய்க்கேட்ட பின்னர் இவள் துயர் பொருளாய்
மாதவர் பள்ளியுட் புதுந்ததுவரையில், யாம் சிலம்பிலேயே
நன்கறிகுவம் ஆதலால் இப் புலவர் பெருமான், ஈண்டு வாளாது
மாதவி என்று மட்டுமே கூறி யொழிந்தார். அவளிருக்கு
மிடம் பௌத்தப்பள்ளி என்பதும் யாம் அறிவே மாதவின்,
அதனையும் வாளாது மலர் மண்டபம் என்றே கூறி யொழிந்
தார்.

அஃதொக்கும், இம் மாபெருங் காப்பியத் தலைவி
யாகின்ற மணிமேகலையைப்பற்றியாதல சிறிது விளக்கமாக
இவர் வண்ணித்தல் வேண்டாவோ? அவள் திறத்தினும்
இப் புலவர் அடைமொழி யொன்றேனும் புணர்த்திடாமல்
வாளாது மணிமேகலையொடு மாதவி என்று மட்டுமே கூறிப்
போதல் அமையாதாம் பிறவெனின்! அற்றன்று, இக்
காப்பியத் தலைவியைப் பற்றியும் யாமறிய வேண்டிய
அனைத்துமே அடிகளாரே தமது காப்பியத்தே திறம்படக் கூறி
விட்டனர். என்னை? மணிமேகலை பிறந்தபின் வாலாமை
நீங்கிய நாள் அவட்கு மாமுது கணிகையர் பெயர் சூட்டும்
நன்னாளிலேயே இவள் தந்தை இம் மகவு தங்குல தெய்வமாக
நின்று தங்குடியைப் பாதுகாத்து வருகின்ற மணிமேகலா
தெய்வத்தின் நன்கொடையே என்று கருதியவனாய் அத்
தெய்வத்தின் திருவருளையும் தன்னெஞ்சத்தே நினைந்து இம்
மகவிற்கு மணிமேகலை என்றே அத் தெய்வத்தின் திருப்
பெயரையே இடுக என்று அம் மாமுது கணிகையர்க்குப் பணித்
தான் என்பதும், அன்பு மிக்க இவள் தந்தை இவள் பிறந்
தமையாலுண்டான மகிழ்ச்சிக் கறிகுறியாகவும் இவள் நலங்
கருதியும்,

“அணிமே கலையா ராயிரங் கணிகையர்
மணிமே கலை என வாழ்த்திய ஞான்று
மங்கல மடந்தை மாதவி தன்னொடு
செம்பொன் மாரி செங்கையிற்”

பொழிந்த செய்தியும் யாம் சிலம்பிலேயே கண்டிருக்கின்றோம்.
இவற்றால் இம் மணிமேகலை எத்தகைய செல்வச் சூழ் நிலை
யிலே பிறந்தவள் என்பதனையும் அவளுடைய இருமுதுகுரவ
ரானும் எததுணைப் பேரன்போடும் வளர்க்கப்பட்டவள் என்
பதனையும் யாம் நன்கறிகுது மல்லமோ!

மணிமேகலையின் பருவச்சிறப்பு :

இனி, மாதவி மாதவர் பள்ளியி லடைந்தபொழுது இம்
மணிமேகலை எத்தகைய பேரழகோடு திகழ்ந்தாள் என்

பதனையும் இளங்கோ இவர்க்கு விட்டு வைக்கவில்லை. சிலப் பதிகாரத்திலே இவன் தவப்பள்ளி புக்கபொழுது எய்தியிருந்த இவளுடைய பருவச் சிறப்பை, இதோ கண்ணகியின் ஆருயிர்த் தோழியாகிய தேவந்திகை கூறுகின்றாள் கேண்மின்: மணிமேகலை தன் தாயோடு மாதவர் பள்ளியிற் புக்கபொழுது அவள்—

“மையீ ரோதி வகைபெறு வனப்பின்
ஐவகை வகுக்கும் பருவங் கொண்டது
செவ்வரி யொழுகிய செழுங்கடை மழைக்கண்
அவ்விய மறிந்தன அதுதா னறிந்திலள்
ஒத்தொளிர் பவளத் துள்ளொளி சிறந்த
கித்தில இளநகை கிரம்பா அளவின
புணர்முலை விழுந்தன புல்லக மகன்றது
தளரிடை நுணுகலுந் தகையல்குல் பரந்தது
குறங்கிணை திரண்டன கோலம் பொருஅ
கிறங்கிளர் சேறடி நெய்தோய் தளிரின”

என்று, அப் பார்ப்பணி மாதவி அவளையும் பள்ளிபுகுத்திய கொடுமை நம்மனோர்க்கும் நன்கு விளங்கித் தோன்ற வண்ணித்தவள், பின்னரும், அம் மாதவி தாயாக விருந்தும் மனத்துணிந்து,

“வருகஎன் மடமகள் மணிமேகலை யென்று
உருவி லாளன் ஒருபெருஞ் சிலையொடு
விரைமலர் வாளி வெறுநிலத்து எறியக்
கோதைத் தாமங் குழலொடு களைந்து
போதித் தானம் புரிந்தறம் படுத்தனள்
ஆங்கது கேட்ட அரசனும் நகரமும்
ஒங்கிய நன்மணி உறுகடல் வீழ்த்தோர்”

போன்றுளந் துடித்தனர், என்று இப் பார்ப்பணி இச் செய்தியைக் கூறும்போது நாமும் அவலத்தில் ஆழ்ந்து வருந்து கின்றோமல்லமோ? இருந்தவாற்றால் தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனார் இவளைப்பற்றி யாம் ஈண்டு யாதும் கூறல் வேண்டா என்று கருதியே வாளாது மணிமேகலை என்னுமளவிலே அமைவாராயினர்.

சித்திரபதி :

இனி, ஆகிரியர் இளங்கோவடிகள் மாதவியின் நற்றய் பெயர் “சித்திரபதி” என்பதைச் சிலம்பில் ஓரிடத்திலேனும்

குறிப்பிட்டிலர். இக் காரணத்தாலே சித்திராபதி என்பது தான் மாதவின் தாய் பெயர் என்பதை நம்மனோர் குறிப்பாக உணர்ந்து கொள்ளட்டும் என்று கருதியவராய் ஈண்டு—

“மணிமே கலையோடு மாதவி வாராத்
தணியாத் துன்பம் தலைத்தலை மேல்வரச்
சித்திரா பதிதான் செல்லலுந் நிரங்கித்
தத்தரி நெடுங்கண் தன்மகள் தோழி
வயந்த மாலையை வருகெனக் கூஉய்”

எனப் பெரிதும் நினைவாற்றலோடு விதந்து கூறுகின்றார்.

சித்திராபதி பெயர் சிலப்பதிகாரத்திலே இல்லை என்பது இப் புலவர் பெருமான் நினைவிற்பதிந்திருத்தல் இவர் சிலப்பதிகாரத்தை எத்துணை விழிப்போடு பயின்றிருக்கின்றார் என்பதையும் நமக்கறிவிக்கின்றது. இங்ஙனமாதவின் இவர் சித்திராபதி வயந்த மாலையை அழைத்து என்னுமல் தன்மகள் தோழி வயந்தமாலையை அழைத்து என்கின்றனர். என்னை? வயந்தமாலை என்பவள் மாதவியின் தோழி என்பதனை யாம் சிலப்பதிகாரத்திலேயே அறிந்துள்ளோம் அல்லமோ? மாதவி கடலாட்டுக் காணக் கோவலனுடன் சென்று ஆண்டுக் கடற்கரையில்,

“புன்னை நீழல் புதுமணற் பரப்பில்
ஒவிய எழினி குழவுடன் போக்கி
விதானித்துப் படுத்த வெண்கா லமளிமிசை”

கோவலனுடன் வீற்றிருந்த பொழுது தன் மெல்லிடை,

“வருந்துபு நின்ற வயந்த மாலைகைத்
திந்துகோல் நல்லியாற் செவ்வனம் வாங்கி”

என்னுமிடந் தொடங்கிப் பல்வேறிடங்களில் இவ் வயந்தமாலை மாதவியின் அணுக்கத்தோழி என்பதனை அடிகளார் அறிவுறுத்தி யுள்ளனர். ஆகவே சாத்தனார் வயந்த மாலையைக் கூஉய் என்றலே போதியதாம். அவ் வயந்த மாலையை ‘தத்தரி நெடுங்கண் தன் மகள் தோழி வயந்தமாலை’ என்று நீண்டதொரு அடைமொழி புணர்த்து விதந்து கூறுதல் சித்திராபதி என்பது தான் மாதவியின் தாய் பெயர் என்று நம்மனோர்க் கணர்த்தற் பொருட்டேயாம். அடிகளார் இவள் பெயரைத் தங்காப்பியத் திலே யாண்டும் குறிப்பிடாமையை இவர் கருத்துட்கொண்டே இவ்வாறு விழிப்புடன் வேண்டா கூறி வேண்டியது முடித்தல்

அப் புலவர் பெருமானுடைய நினைவாற்றலையும் புலமைத் திறத்தையும் ஒருங்கே நம்மனோர்க்குணர்த்துகின்ற தன்றோ?

மாதவியின் நிலை:

இனி, மாதவி, தன்னை ஆரா அன்புடன் அழைக்க வந்த வயந்தமாலே, தன்னை நோக்கி நீ பெரிதும் நாணங்கெட்டு நடக்கத் தொடங்கி விட்டாய். என் பின்னே வா! நகர மாக்கள் உன்னைப்பற்றி என்னென்ன இகழ்ச்சியுரை கூறுகின்றனர். அந்தோ அவற்றைக் கேட்டு யானே பெரிதும் நாணுகின்றேன். புறப்படு! என்னோடு வா! என்னும் பொருள் பட இடித்துரை பல கூறுகின்றாள். ஆயினும் அவற்றை இவள் தனி நாகரிகமாகப் பேசுகின்றாள்.

வயந்தமாலையின் இடித்துரைகள் அவள் மாதவிபால் வைத்த கெழுதகை அன்பினையே புலப்படுத்துகின்றன. சித்திராபதி ஏனிய வொரு தூதாக மட்டும் —பணிமகள் மாத்திரையாக—இவள் இங்கு வந்திலள். மாதவியை மீட்டுக் கொண்டு வர வேண்டும் ஆர்வத்தில் இவள் சித்திராபதிக்குக் குறைந்தவள் அல்லள் என்பதை அறிவுறுத்தவே ஆசிரியர் சாத்தனார்—

“வயந்த மாலையும் மாதவி துறவிக்கு
அயர்ந்துமெய் வாடிய அழிவின் ஆதலின்”

என்று இவனைப்பற்றியும் இரண்டடிகள் செல்வு செய்வா ராயினர்.

மாதவியின் கெழுதகைமையும் பெருந்தகைமையும் :

பெருமாட்டியே! நீ பெற்றிருந்த கலையினால் நீ பெற்றிருந்த புகழ் வெள்ளிமால்வரை வியன்பெருஞ் சேடியை உள் ளிட்ட இந்நிலவுலகம் முழுவதுமே பாந்திருந்ததே! விண்ண கத்துத் தேவரும் கரந்துரு வெய்தி வந்து நின் ஆடற்கலையைக் கண்ணாரக் கண்டு களிக்களில்லையா! அத்தகைய மாபெருங் கலைச் செல்வத்தை ஆண்டுதொறும் நுகர்ந்தின்புற்ற மாந்தர் உன்பால் எய்திய வெறுப்புக் காரணமாக நாடகக் கணிகை எங்கே, துறவுநிலை எங்கே, இவள் துறவு பூண்டது அவ்வறத் திற்கே பெரியதோரிழுக்காம் என்றிப்படி அவர் தூற்று வதனைக் கேட்கும்போது வாய்மையாக நம்மனோர் நாணவே வேண்டும் என்பது தோன்றவே இவ் வயந்தமாலே மாதவி துறவு பூண்டமைக்குப் பரிந்து இடித்துரை கூறுகின்றாள்

ஆயினும் இவற்றைக் கேட்டு மாதவி வருந்தாமைப் பொருட்டு வயந்தமாகப் பழிக்குரிய செயலையே நீ செய்திருக்கின்றாய். ஆதலின் நீ அதற்கு நாணவே வேண்டும் ஆயினும் நீயோ நாணுகின்றிலை என்பதையே

“பலர்தொகு புரைக்கும் பண்பில் வாய்மொழி
நயம்பா டில்கை நாணுடைத்து”

என்று வேறு வாய்பாட்டாற் கூறுகின்றாள். ஆயினும் பிறர் பழி தூற்றுதல் மக்கட் பண்பிற் கொவ்வாதென்பாள் போன்று அதன் கொடுமையைச் சிறிது குறைத்தற்கே அவற்றைப் பண்பில் வாய்மொழி என்றோதினாள்.

அதுகேட்ட மாதவி ஏடி வயந்தமாக! நீ கேள்விக்கின்ன தென்று கருதி இன்மொழியாற் பேசினும் நீ கூறுவது முழு உண்மைகாண்! நாணங்கெட்டுத்தான் நானிருக்கின்றேன். நானும் குலமகளிர் போலக் கற்புடையவளாகவே இருக்க வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டோடேதான் அந்தப் பெருங்குடி மகனோடு செருக்கோடு வாழ்ந்திருந்தேன். ஆனால் அவாவு சாக்காட்டிற்குப்பின் நான் இழிதகைக் கணிகை மகளே என்பதை உலகத்திற்குக் காட்டியேனிட்டேன் அல்லனோ? நான் கருதியபடி கற்புடையேனாய் இருந்தால் என் காதலர் இறந்தார் என்று கேட்டபொழுதே என் உயிர் இவ் வுடலை விட்டுப் போயிருத்தல் வேண்டாவோ? இவ்விழிதகையுயிர் அவ்வாறு போயிற்றிலையே! என்செய்குவல்? பத்தினிப் பெண்டிர் முத்திறப்படுவர் என்பர். அவருட் கடைத்திறத்தாளு மல்லேனாய், கணிகை மகளேயாகி இவ் வுயிரோடிருத்தலா லேயே நான் மானங்கெட்ட பரத்தை என்பது வாய்மையே. பலர் கூடிப் பழிதூற்றுதலும் எனக்குப் பொருந்துவதேயாம். மற்று எம் ஆயிழை கண்ணகி நல்லாளோ அம் முத்திறத்தா ரினும் மேம்பட்டுத் தனது தெய்வக் கற்பின் திறத்தை இம் மாயிரு ஞாலத்திற்கே காட்டி மறைந்தாள். அவள் வயிற்றில் பிறக்க வேண்டியவள் மணிமேகலை. என் தவறு காரணமாக என் இழிதகை வயிற்றிற் பிறந்துவிட்டாள். இருந்தாலும் யான் இத் தவற்றிற்குக் கழுவாய் செய்தே தீர்தல் வேண்டும். அக் கழுவாய் யாதெனில் கண்ணகி மகளாகவே உலகம் நோக்கும்படி இவளைத் திண்ணிய கற்புடையவளாக்கி விடுவ தேயாம். அங்ஙனம் ஆதற்கு இத் தவப்பள்ளியே தகுந்த இடம் ஆதலால் அவளை யான்,

“அருந்தவப் படுத்தல் அல்லது யாவதும்
நிருந்தாச் செய்கைத் தீத்தொழிற் படாஅள்”

ஆக்குவல் என்று இவள் தன் தோல்வியைத் தன்னொடு துலையில்லா வயந்தமாலைக்குமுன் ஒப்புக்கொண்டு பேசுகின்ற மொழிகள் பெரிதும் அவலச்சுவை கெழுமிய பெருந்தகை மொழியாகத் திகழ்வதனை இதனைப் பயில்வோர் கருத்துன்றிப் பயின்று மகிழ்தல் வேண்டும். இதோ வருவன அம் மாதவி யின் அவலச் சுவை கெழுமிய மொழிகளாம்:

“போதல் செய்யா உயிரொடு நின்றே
நற்றொடி நங்காய் நாணுந் துறந்தேன்”

என அவள் தான் நாணங்கெட்டவள் என்ற வசையுரையைத் தன் தோழிமுன் ஒப்புக்கொள்கின்றனள். இவள் மொழிகள் பெரிதும் சான்றாண்மை யுடையன. என்னை?

“சால்பிற்குக் கட்டளை யாதெனில் தோல்லி
துலையல்லார் கண்ணும் கொளல்” (௧௮௪)

என்பது திருக்குறள் சால்பிற்குக் கூறும் அளவுகருவியன்றோ? அப்பாலும் இவள்,

“காதலர் இறப்பிற் கணையெரி பொத்தி
ஊதுலைக் குருகின் உயிர்த்தகத் தடங்காது
இன்னுயிர் ஈவர்”

என்னுமிது அவ்வாறு என் இழிதகைய உயிர் போயிற்றில்லையே! போகாமையால் யான் கற்பிலாக் கணிகையாகவே இருக்கின்றேன். அவ்வாறு அற்றைநாள் என் உயிர் தானே போயிருக்குமானால் இப்பொழுது இந் நகரமக்கள் பலர் கூடி என் புகழுரையை யாண்டும் பேசுவர் அல்லரோ? யான் அங்ஙனம் ஆகாமையின் உலகர் கூறும் பழியும் வாய்மையாயிற்று என்பதுபட இவள் பேசும் உரைகள், இவள் குறிப்பாகத் தன்னை நோகின்ற கட்டுரையே ஆகும்.

எம்பெருமான் எம்பாற்கொண்ட காதலுக்கு யான் அவ்வாறுயிர் நீத்திருத்தல் வேண்டும்; அவ்வாறு செய்திலேனாயினும் அவருள் இடையும் கடையுமாகிய கற்புடை மடந்தையரளவும் யான் சிறந்திலேனே என்னும் தன் கருத்துக் குறிப்பாகத் தோன்றவே அவள் பின்னும்—

“ஈயா ராயின்
நன்னீர்ப் பொய்கையின் நளிஎரி புகுவர் :
நளியெரி புகாஅ ராயின் அன்பரோடு

உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்
பத்தினிப் பெண்டிர்”

என்றும் எடுத்துக்காட்டிப் பின்னர்த் தான் செய்த தவறு
தோன்ற—

“.....ஞாலத்து

அத்திறத் தாளு மல்லள்ளம் ஆயிழை
கணவற் குற்ற கடுந்துயர் பொறுஅள்
மணமலி கூந்தல் சிறுபுறம் புதைப்பக்
கண்ணீர் ஆடிய கதிரிள வனமுலை
திண்ணிதில் திருகித் தீயழல் பொத்திக்
காவலன் பேரூர் கணையெரி மூட்டிய
மாபெரும் பத்தினி மகள்மணி மேகலை”

என்று இவள் பேசும்போது, கோவலன் தன்னொருத்தியால்
மட்டும் கவரப்பட்டான். யான் கவர்ந்திலேன் எனின் அவன்
பொருட் பெண்டிரைத் தன் கடைக்கண்ணாலும் நோக்கியிரான்.
இவ்வாற்றால் அவன் அக் கண்ணகி நல்லாளை ஒருபொழுதும்
தணந்துறையான். அத்தகைய பேராண்மையாளன் அவன்
என ஒரு வகையாலே கோவலனையும் இவள் பாராட்டுகின்றாள்.
என்னை? கடற்கரையிலே விளையாட்டு வகையால் கோவலன்
பாடிய கானல்வரிப் பாடலிலே அவன் பாட்டிற்கு மறுதலை
யாகக் காமமிக்க கழிபடர் உடையாளொரு தலைவி கூற்றாகத்
தான் பாடிய பாட்டைக் கொண்டே ‘இவள் மற்றொன்றின்மேல்
மனம் வைத்தாள்’ என்றுட்கொண்டு தன்னைக் கைவிடுத்துக்
கழன்று போனவன் ஆதலின், அவன் தன்னைப் போன்று
அன்பின் விழையும் ஆய்தொடியாரையன்றிப் பொருட்
பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்கத்தை ஒருபொழுதும் விழையான்
என இம் மாதவி மடந்தை அவன் ஆண்மைச் சிறப்பை
நன்கனம் அறிந்திருந்தனள் ஆகலின் பொருட் பெண்டிர் குலத்
திலே பிறந்து வைத்தும் இம் மாதவி குலமகளிர் போன்றே
அவன்பால் மெய்யன்போடும் கற்பென்னும் திட்டத்தோடும்
வாழ்ந்திருந்தாள். இந்நலங்கண்டே கோவலனும் தன்னைக்
கைவிடமாட்டானாய்க் கண்ணகியைத் துவரமறந்து ஒழுகினான்.
இவ்வாற்றால் மணிமேகலை அம் மாபெரும் பத்தினி வயிற்றில்
பிறக்கும் செவ்வியைப் பெற்றிருந்தும் தன் தவறு காரணமாக
அச் செவ்வியை இழந்து தன் வயிற்றில் பிறந்துவிட்டாள். இது
தான் செய்ததொரு தவற்றின் வாயிலாய் மணிமேகலைக்கு
நேர்ந்ததோரிழுக்கு என்பது தோன்றவே இவள் “மாபெரும்
பத்தினி மகள் மணிமேகலை” என்கின்றாள். என்னால் அவளுக்

கெய்திய அவ் விழுக்கொழிய அவளை உலகம் போற்றுமொரு
துறவியாக்கி விடுவல் என்று இம் மாதவி குஹறவும் செய்து
கொண்டவள் ஆதலின், ஈண்டு, இவள் மாபெரும் பத்தினி
மகள் ஆதலால் அப் பெருமைக் கேற்ப யான் இவளை—அருந்
தவப்படுத்தல் அல்லது அவள் ஒருபொழுதும் 'நிருந்தாச் செய்கைத்
தீத்தோழிற் படாஅள்' என்று அறிவித்துப் பின்னரும் வயந்த
மாணியை ஆயிழாய் என்று அன்புரிமை தோன்ற இனிதின்
விளித்து,

“இது கேள்!

சங்கிம் மாதவர் உறைவிடம் புகுந்தேன்
மறவணம் நீத்த மாசறு கேள்வி
அறவண அடிகள் அடிமிசை வீழ்ந்து
மாபெருந் துன்பங் கொண்டுள மயங்கிக்
காதலன் உற்ற கடுந்துயர் கூற”

அதுகேட்ட அடிகளாரும் அடிச்சிக்கு இரங்கி “நங்காய்!
அஞ்சற்க! மக்களுடைய அறிவாற்றலைக் கடந்து வருகின்ற
துன்பம் உலகத்தே யாதொன்று மில்லையாண்!

“வெள்ளத் தீயை இடும்பை அறிவுடையான்
உள்ளத்தின் உள்ளக் கெடும்”

என்பது முக்காலும் உண்மை. நீயோ நிலையுதலில்லாத
பொய்யாய பொருளை மெய்ப்பொருள் என்று கருதி இதுகாறும்
அவற்றைப் பற்றிக்கொண்டுமுன்னாய். அக் காரணத்தால்
ஆற்றொணத் துன்பத்திற்கும் ஆளாகி அலமருகின்றாய். அப்
பற்றுக்களை நீ நின் மனத்தின்கண்ணின்று அகற்றிவிடவில்லை
ஆகுமையாயின் அந்த நொடிப்பொழுதிலேயே நீ எய்துமித்
துன்பக்கடல் முழுதும் வற்றி இன்பப் பூம்பொழிலாய் மாறி
விடும். அஃதன்றி நீதான் இப் பற்றுக்களை விடாது பற்றிக்
கொள்ளுமளவும் அவற்றிற்கியல்பான துன்பமும் உன்னைப்
பற்றிக்கொண்டே கிடக்கும். ஆதலால் யாமுரைக்கும் இம்
மெய்க் காட்சிகளை நீ உள்ளத்திற் பதித்துக் கொள்ளக்
கடவாய்! அவையாவன —

“பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்

பிறவார் உறுவது பெரும்பே ரின்பம்

பற்றின் வருவது முன்னது பின்னது

அற்றோர் உறுவது அறிகென் றருளி

ஐவகைச் சீலத் தமைதியும் காட்டி

உய்வகை இவைகொளென்று உரவோன் அருளினன்”

அவ்வருள் பெற்றபின் ஒருவாறுய்ந்து அமைதியுங் கொண்டுள்ளேன். நீ போய்ச் சித்திராபதி முதலியோர்க்குச் செப்புதி என்று கூறினள். அதுகேட்ட வயந்தமாலை அரும் பெறன் மாமணி ஒங்குதிரைப் பெருங்கடல் வீழ்த்தோர் போன்று கையற்றுப் பெயர்ந்தனள் என்று தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனார் இரண்டாவதாகிய இக் காதையிலேயே இவ்வாறு இக் காப்பியக் கருப்பொருளை ஐந்தடிகளிலே சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் நுணுக்கமாகவும் சுத்திரம் போன்று தொகுத் தமைத்துக் கொள்கின்றனர். அறவண அடிகளார் மாதனிக் குச் செனியறிவுறுத்த இவ்வறிவுரை புத்தபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பிடகநூல் முழுவதையும் தம்பாலடக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இக் காப்பியத்திற் சிறந்து விளங்கும் சிறப்புறுப்பினர் இருவர்:

அன்பர்களை! கற்பகமனைய அக் கவிஞர் நாட்டிய சொற் பொருள் ஆழ்ந்து நோக்குவார் உணர்ச்சியின் வன்மைக்கேற்ப நோக்குந்தோறும் நோக்குந்தோறும் பின்னும் ஆழ்ந்த பொருளைத் தந்த வண்ணமே இருப்பதாம். இம் மணிமேகலை அத்தகையதொரு சிறந்த காப்பியமே என்பது எம் நுகர்ச்சி யுணர்வானும் ஆராய்ச்சி அறிவானும் கண்ட தொன்றும். அகவே, இவ்வணிந்துரை கருதியது ஒரு பாளை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்னும் முறைமைபற்றி ஒல்லும் வகை ஒரு சில இதனைப் பயில்வார்க்குக் கூறிக் காட்டுவதே ஆம். அங்ஙன மன்றி இக் காப்பிய நலமனைத்தும் கட்டுரைத்தல் எளியதன்று. இதுகாறும் கூறியவை இக் காப்பியக்கடலின் இறங்கு துறையில் நின்றே கூறப்பட்டவையேயாம். இவற்றால் இக் காப்பி யத்தை எவ்வாறு ஆழ்ந்து பயின்று இன்புறுவது என்பதை யாம் ஒல்லும் வகை ஒருவாறு அறிவித்துள்ளேம். இனி இக் காப்பியத்தில் ஆசிரியர் தாம் நுதலிய பொருள்களை ஏற்றி யங்குந் தகுதியுடையோராய் இரண்டுறுப்பினர்களையே அமைத் திருக்கின்றனர். மணிமேகலையும் ஆபுத்திரனும் ஆகிய இந்த இரண்டு பாத்திரங்களுமே ஆசிரியர் கருத்தை யெல்லாம் காட்டுங் கருவிகளாகத் திகழாநின்றனர்.

மணிமேகலையும் புத்த பெருமானும் :

மணிமேகலை துறவை இப் புலவர் பெருமான் தம்மாற் பெரிதும் மதிக்கப்பட்ட புத்தருடைய துறவிற்குச் சமமான பெருந்தகையையுடைய துறவாகவே காட்டியிருக்கின்றனர். புத்தர் துறந்து விடுவாரோ என்றஞ்சிய சுத்தோதனன் அவர் துறந்து போகாமைப் பொருட்டு அழகான்மிக்க அசோதரையை

அவர்க்கு மனைவியாக்கினான் என்றும் அரசாட்சி முதலிய செல்வத்தை அவர் கைக்கொள்ளுதற்குப் பல்லாற்றினும் முயன்றான் என்றும் அவர் வரலாறு கூறுகின்றது. ஈண்டும் சித்திராபதி மணிமேகலை துறந்து போகாவண்ணம் அவளை அழகான் மிக்க அரசினங்குமான் ஒருவனுக்குக் காதலியாக்கி அவளை அரசனிற்பத்திற் காளாக்கி அவள் துறந்து போகாவண்ணம் தன்னால் இயன்ற சூழ்ச்சி பலவும் செய்வதனைக் காண்கின்றோம்.

புத்தர் துறந்து போகத் துணிந்து எழுந்து போகும் பொழுது அவர் அசோதரையின்பாலும் மைந்தன் இராகுலன் பாலும் வைத்த பற்று அவரை மீண்டும் போய்த் துயில்கின்ற அவ்விருவருடைய முகங்களையும் நோக்கிய வண்ணம் சிறிது பொழுது திகைத்து நிற்கச் செய்தது என்றும், பின்னரே துறந்து போகத் துணிந்தார் என்றும் அவர் வரலாறு கூறுகின்றது. ஈண்டும், மணிமேகலை நெஞ்சத்தை உதயகுமரன் போழ்து பற்றி இழுத்தலாலே அம் மன்னன் மகன் பின்னர்த் சென்று மயங்கும் தன்னெஞ்சத்தை அவள் 'இதுவே காமத்தியற்கை இதுவே ஆயின் கெடுக இதன் திறம்' என்று வலிந்து பிடித்து மீண்டும் துறவு நெறியிலே நிறுத்திக் கொள்ளுகின்றாள்.

புத்தர் துறந்து போங்கால் நள்ளிரவில் போயினர் எனவும் அவர் போக்கினை அந்நகர் வாழ்வோர் யாரும் அறியாவண்ணம் அவருக்குத் தெய்வங்கள் துணை நின்று அவர் குதிரையின் அடியோசையையும் பிறர் அறியா வண்ணம் செய்தன எனவும் அவர் வரலாறு கூறுகின்றது.

மணிமேகலை மலர் வளத்திலே மன்னவன் மகனைக் கண்டு மனம் பறிகொடுத்து மயங்கிய செய்தியும், மற்று அவளை நள்ளிரவில் அம் மாநகரத்தே யாரும் அறியா வண்ணம் மணிமேகலை தெய்வம் எடுத்துப்போய் மணி பல்லவத்திடையே வைத்துப்போன செய்தியும் மேலே கூறிய புத்தர் வரலாற்றோடு பெரிதும் ஒத்திருத்தலுணர்க.

இனி, மக்கள் வாழ்க்கையிலெய்துகின்ற இன்பங்களைக் காட்டினும் அவரெய்தும் துன்பங்களே மேன்மேலும் அவரை உயர்த்துகின்றன என்னுமோருண்மை இக் காப்பியத்தில் பாண்டும் ஊடுருவி நின்றலைக் காணலாம். இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக மாதவி தன்னினைமைப் பொழுதிலே கலைச் செல்வமும் பொருட் செல்வமும் ஒருங்கே யுடையவளாய் மனக்கினிய போழ்கும் பெருந்தகைமையும் உடைய கோவலனோடு கூடி

இன்புற்றமையால் அவள் உயர்ந்துவிடவில்லை என்பதையும், மற்று அவளுடைய அத்தகைய வாழ்க்கை யெல்லாம் பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்க் கனவாய் அழிந் தொழிந்த பொழுதே அவள் இவ் வுலக நிலையாமையை யுணர்ந்து ஆற்றொணுத் துன்பக்கடலுள் அழுந்திய பொழுதுதான் அவள் உய்யும் நெறி காண முயன்று அதனையும் தலைப்பட்டு மேல் மேல் உயர்வடைகின்றாள் என்பதையும் நோக்குக. மணி மேகலைக்கு இந்நிலை இளம் பருவத்திலேயே வந்தெய்தி விடுகின்றது. அவள் காதலின்பம் உணராத கன்னொஞ்சம் உடையாள் அல்லள். அடிப்பட்டுப் பற்பல பிறப்பிலே பயின்று வந்த நல்லொழுக்கம் அவள் உள்ளத்திலே உண்மையறிவாய் உறுதிப்பட்டிருத்தலாலே ஊழ்வலியாலே புறத்தே படர் கின்ற தன்னொஞ்சத்தைச் செல்லுமிடத்தால் செலவிடாது தீது ஓரீது நன்றின்பால் உய்த்தற்கு இவள் தாழாது முயன்று அம் முயற்சியில் வெற்றியும் பெற்று விடுகின்றாள். இவ்வாற்றால் இம் மணிமேகலை,

“ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழா துஞற்று பவர்”

எனவரும் பொய்யில் புலவன் பொருளுரைக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகவும் திகழ்கின்றாள்.

புத்த பெருமானும் இவ்வுலக அவாவை அடக்கிப் பற்றறுத் துய்யுமொரு நன்னர் நெஞ்சத்தைப் பெறுதற்குப் பண்டும் பண்டும் இருபத்தெட்டு முறை புத்தராகவே பிறந்து பயின்று பின் கௌதம புத்தராய்ப் பிறந்த பொழுதே அவ்வாற்றலை முழுதும் பெற்றனர் என்று அவர் வரலாறு பேசும். மணி மேகலையும் அவ்வாறு பல் வேறு பிறப்புற்று அறத்தில் அடிப் பட்ட உள்ளுணர்ச்சி பெற்றவள் என்பதை இக் காவியம் சிறப் பாகப் பீடிகை கண்டு பிறப்புணர்ந்த காதையினும், பொது வாக வேறு சில இடங்களினும் நம்மனோர்க் கறிவுறுத்திச் செல்கின்றது.

புத்தர் கடவுளைப் பற்றியாதல் உயிரைப் பற்றியாதல் யாதொன்றும் கூருமையால் அவரை நாத்திகர் என்று வைவது புன்மதிச் சமயக்கணக்கர் செயலாம். மற்று இக் காவியமோ மக்கள் உயர்தற்குத் தெய்வத்தின் திருவருள் இன்றியமையாதது எனவும், உய்யும் நெறி தேடிச் செல்லும் நல்லோர்க்கு அத் தெய்வந்தானும் மடிதற்றுத் தான் முந்துற்று நிற்கும் எனவும் பல்வேறிடங்களில் அறிவுறுத்துகின்றது.

இவ்வாற்றால் புத்தர் குணியவாதி என்று கோடற்கு இக் காப்பியம் இடந்தந்திலது.

ஒரு வேளை புத்த பெருமான் தம்முள்ளேயே தெய்வத்தின் திருவருள் முழுமையாக நிறைந்திருந்த காரணத்தால் அவர் தமதுள்ளத்திற் கயலதாய்ப் பிறிதொரு பெரும் பொருளைக் காணமாட்டாமையான் கடவுள் உண்டோ? இல்லையோ? என்று தம்மை வினவியவர்க்கும், அங்ஙனமே உயிர் உண்டோ இல்லையோ என்று தம்மை வினவுவோர் தாம் உயிருடையவராய் நின்றே வினவுதலின், இவ்வினா என் தாய் மலடியோ? மகப் பேறுடையனோ? என்று வினவுவான் ஒருவனுடைய வினாப் போன்று மடமையுடைய வினாவாதல் பற்றி, அவர்க்கும் விடை கொடாமல் வாய்வாளா திருந்திருக்கலாம். மடவோர் விறுவிற்கு விடை கூறாமல் வாய்வாளாதிருந்திருக்க! என்பது அவருடைய அறிவுரைகளுள் ஒன்றும். அதனை,

“வினாவிடை நான்குள
துணிந்து சொல்லல் கூறிட்டு மொழிதல்
வினாவின் விடுத்தல் வாய்வாளாமை என”

இந் நூலில், அறவணவடிகளார் கூறுதலானும் அறிக. (௬௦ - ௨௨௫ - எ)

இனி, இஃதொக்கும் அவ்வறவணவடிகளாரே “எப் பொருட்கும் ஆன்மா இஃ என இப்படியுணரும் இவை வீட்டியல்பாம்” என்றறிவுறுததுகின்றனரே! எனின் இதன் பொருள் பொறிகளாலறியப்படும் எல்லாப் பொருளும் பொய்ப் பொருள்களே அவற்றிற்கு உயிரில்லை ஆதலின் அவற்றின்பாற் பற்று விடுதலே வீடு என்பதே யாதலின் இக் கருத்து ஏனைய சைவ சமய முதலிய பிறசமயத்தாரும் கூறுகின்ற கருத்தேயாம். இதனைக் கொண்டு புத்தர் குணியவாதி எனல் சாலாது என விடுக்க.

இனி, புத்த பெருமான் கடவுளியல்பையாதல் உயிரியல்பையாதல் மக்கள் முழுதுணரும் ஆற்றலுடையர் அல்லர் ஆதலின் அவற்றை உண்டென மனங்கொளலன்றித் தந்து காட்ட முயலும் முயற்சி பயனில் முயற்சியாம் என்று கருதியே இத்தகைய வினாக்கள் எழும்போது வாய்வாளாமையை மேற்கொண்டனர் என்றே நினைத்தல் வேண்டும். இவற்றையன்றி இந் நூலில் வருகின்ற அறமெல்லாம் முழுதும் திருவள்ளுவர் அறத்தோடு பெரிதும் பொருந்தியே வருதலை யாம் இந் நூலின் உரையில் இடந்தோறும் எடுத்துக்காட்டியு மிருக்கின்றோம். புத்த பெருமான் கூறிய அறங்களை எல்லாம்

எஞ்சாமல் கடைப்பிடித் தொழுகுவோள் இக் காப்பியத் தலைவியாகிய மணிமேகலையே யாவள்.

ஆபுத்திரன் :

இனி, இம் மணிமேகலையில் ஒரு பாத்திரமாகப் படைக்கப் பட்டிருக்கின்ற ஆபுத்திரன் புத்தர் அறத்தை முழுதும் மேற்கொண்டொழுகுவானாயினும் தான் மேற்கொண்டொழுகும் அறத்தின்பாற் பெரும்பற்றுடையவனாகின்றான். இவ் வாற்றால் அறஞ்செய்ய வேண்டும் என்று அவாவுவது தானும் பிறப்பினும் வித்தாகி விடும். ஆதலின் அறமே செய்யின் செய்யுமகால் அதன் மீதும் பற்றின்றிச் செய்திடுக ! என்பது புத்தர் கருத்தென்று தோன்றுகின்றது. இக் கருத்து "ஆசை அறுமின் ஈசனே டாயினும் ஆசையறுமின்" என வருகின்ற சைவ சித்தாந்தத்தோ டொத்ததாகவே திகழ்கின்றது. ஆபுத்திரன் அறவோனாயிருந்தும் மாறிப் பிறக்கு மாறால் இக் கருத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாகத் திகழ்கின்றான். இம் மணிமேகலையில் இவனுடைய வரலாறு பெரிதும் காவியச் சுவை கெழுமிய வரலாறு அமைந்துள்ளது.

பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு பேசும் மடமை :

வடவர் நாட்டில் புத்த சமயம் தோன்றுதற்கே காரணமாக இருந்தவர் இயல்பாகவே தாங்கள் பிறப்பினாலேயே உயர்ந்தவர் என்று சொல்லிக்கொண்டு அறத்திற்குப் பொருந்தாத கொலைச் செயலும் புலையுணவும் மேற்கொண்டொழுகிய வைதிக சமயத்தவர்களேயாவர். வைதிக சமயத்திற்காணப்படுகின்ற இழுக்கெல்லாம் ஆபுத்திரன் வரலாற்றில் நன்கு விளக்கப்படுதல் காணலாம். பிறப்பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும். பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு பேசுதல் பேதைமை என்பதை வலியுறுத்தற் பொருட்டே போலும், இக் காவியத்திற் சிறந்த பாத்திரமாகத் திகழ்கின்ற மணிமேகலையும், இவ்வாபுத்திரனும் பிறப்பு வகையாலேயே இழுக்குடையவராகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றனர் போலும். யாரே அறிவர் நல்லாள் பிறக்குங் குடி? ஆபுத்திரன் கற்பொழுக்கத்தில் இழுக்கிய சாலி என்னும் பார்ப்பனி வயிற்றிற் பிறந்த மகனாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றான். தாய் உயர்ந்த குலமாகிய பார்ப்பனியே ஆயினும் கற்பில்லுக்கினாள் என்றும் இழிந்த குலம் என்று கருதப்படுகின்ற மாதவியும் மணிமேகலையும் ஒழுக்கத்தே தலைசிறந்தவர் என்றும் காட்டுமாற்றால் பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு பேசும் மடமையை இக் காப்பியம் திறம்படப் புலப்படுத்திய நுணுக்கம் உணர்ந்து மகிழற்பாற்று. இதனால் "பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்கும்

சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமை யான்" எனவரும் வள்ளுவர் அறமே புத்தர்க்கும் ஒதத அறமென்பதுணரப்படும். இன்னும் பார்ப்பனி சாவி காப்புக்கடை கழிந்து கொண்டோர்ப் பிழைத்த தண்ட மஞ்சிச் சூன்முதிர் பருவத்துத் தான் செய்த தவற்றிற்குக் கழுவாயாகக் குமரியாட இருள் நெறியிலே போகின்றவள் வழியிலே ஈன்ற சூழவிக் கிரங்காளாடிப் பிறர் கண்ணுக்குத் தோன்றாத ஒரு தோட்டத்தினூடு எறிந்துவிட்டுப் போகின்றாள். இதன்கண் மேற் குலத்தவளாகிய பார்ப்பனி மகவிற்கும் இரங்காத வன்கண்மையுடையளா யிருத்தல் நோக்குக. தீவினை செய்தவர்க்குத் தீர்த்தமாடுவது அத் தீவினை தீர்க்கும் ஒரு கழுவாய் என்று கூறுவது வைதிக சமயத்தினர் கோட்பாடாகும். இன்னோரன்ன பொருந்தாக் கொள்கைகள் என்பது பௌத்த சமயத்தார் கோட்பாடு ஆதலால் இதுவும் வைதிக சமயத்தார் பொருந்தாக் கொள்கையை யே புலப்படுத்துவதாம்.

அந்தணர் என்போர் யார்?

உயர் குலத்தவள் இரக்கமின்றி எறிந்துவிட்டுப்போன குழுவியை எடுத்து வளர்த்தவனும் ஓரந்தணனே. அவனுடைய ஊரில் ஓர் அந்தணன் மனையில் வேள்வியிற் கொல்லுதற்குக் கொணர்ந்து ஒரு பசு கட்டப்பட்டு நின்றது. அப் பசு கண்ணீர் உகுத்துக் கதறுவதனைக் கண்டு ஆற்றாது நடுங்குகின்றாள் பள்ளிச் சிறுவனும் பருவமுடைய ஆபுத்திரன். இவன் இழி பிறப்புடையனானும் அவனுள் ஓர் அருள் உள்ளம் இருக்கின்றது. எப்படியாயினும் இந்தப் பசுவை இந்தப் பார்ப்பனர் அறியாவண்ணம் களவாடிக் கொடுபோய்க் காட்டினாடு விட்டு இதன் உயிரைக் காப்பாற்றுவேன் என்று துணிகின்றது அவனுடைய அருட்பேருள்ளம்.

தான் செய்யும் செயலை அறிந்தால் இவ்வந்தணர் தன்னைப் பெரிதும் துன்புறுத்துவர் என்பது கருதியே இவன் களவினிற் கொடுபோகக் கருதுகின்றான். ஆயினும் என்னை? இவர் என்னைக் கொல்லினும் கொல்க. என்னால் இப் பசு காப்பாற்றப்படும் அன்றோ என்று இச் சிறுவன் கருதுகின்றான். இவன் கருத்து ஈண்டு வள்ளுவத்தையும் சிறிது விஞ்சி நிற்கின்றது; என்னை?

“தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான்பிறிது
இன்னுயிர் நீக்கும் வினை”

என்பது வள்ளுவம். மற்றிவ் வாபுத்திரனே.

“என்னுயிர் நீப்பினும் செய்திடுவல் யான்பிறிது
இன்னுயிர் ஓம்பும் வினை”

என்றன்றோ துணிகின்றான் ; ஆதலால் என்க.

இனி, ஆபுத்திரன் தான் கருதியவாறே அந்த ஆவினைக்
களவுகொண்டு போயபின் அவ் வந்தணர் விழிப்புற்று அதனைக்
காணாது அவ் வூரிலுள்ள அடர்க்குறு மாக்கள் (கயமாக்கள்)
பலரையும் கூட்டிக்கொண்டு அவரோடு குழுஉக் கொண்டு
அடிச்சுவடு பற்றிப் பின் தொடர்ந்து போய் ஆபுத்திரனைக்
காட்டினாடு கையும் களவுமாய்ப் பற்றிக் கொள்கின்றனர்.
தடியாலே நையப்புடைத்து வசைமொழி பலவும் கூறி அவனைப்
பெரிதும் துன்புறுத்துகின்றனர். இந்த ஆரவாரத்தால் அந்தப்
பசு அவ் வந்தணர் உவாத்தியைக் கோட்டாற் குத்திக் குடரைச்
சரித்துவிட்டு ன்ரைந்தோடிக் காட்டினுட் புகுந்து உயிருய்ந்
தது. இதனால் மகிழ்ந்த ஆபுத்திரன் அந்தணரைச் சினவா
மலே அவர்க் கறமுரைக்கவே முற்படுகின்றான். இவன்
கூறும் அறங்கள் ஆற்றவும் இனியனவாம்.

கடிஞையிற் கல்விடல் :

வேள்விப் பசுவைத் திருடும் திருடன் என்று பெயர் சூட்டி
அந்தணர் அவனைப் பழிதூற்றிவிட்டதோடன்றி ஊரைவிட்டே
தூத்திவிடுகின்றனர். இவ்வாற்றால் ஆதரவற்ற ஆபுத்திரன்
அயலூர்களில் அந்தணர் சேரியிற் சென்று பிச்சை ஏற்குங்
கால், அயலூர் அந்தணரும் அவன்பாற் சினங்கொண்டு
அவனுடைய பிச்சைப் பாத்திரத்தில் சோறிடுதற்கு மாருகக் கற்
களைப் பொறுக்கியிட்டனர் என்று இப்புலவர் பெருமான் இயம்பு
கின்றனர். பிச்சைப் பாத்திரத்தில் கல்விடுதற்குக் கயவருந்
துணியார். இவ் வந்தணர் அதுவும் செய்தனர் என்று தண்
டமிழ் ஆசான் சாத்தனர் அவருடைய புன்மையைத் திறமாக
விளக்கிவிட்டனர். பிச்சைப் பாத்திரத்தில் கல்லிட யாருந்
துணியார் என்பதை இவ் வெண்பாவினாலும் உணர்க :

“நினைத்த நிதுவென்றந் நீர்மையை நோக்கி
மனத்த தறிந்நீவார் மாண்டார்—புனத்த
குடிஞையிட்டுங் குளிர்வரை நன்னாட
கடிஞையிற் கல்விடுவார் இவ்”

(பழமொழி - உச்ச)

ஆபுத்திரன் அறமும் அம்மதியும் :

சுண்டு ஆசிரியர்—

“.....அந்தணர் உறைதரும்
கிராமம் எங்கணும் கடிஞையிற் கள்ளிட”

என விதந்தெடுத் தோதுதலும் எம் கருத்தை வளியுறுத்தும் இவ்வாறு அந்தணரார் நுன்புறுத்தப்பட்ட ஆபுத்திரன் பின்னர் அறவோர் மல்கிய மதுரை நகரத்தை எய்தி ஆங்குள்ள கலைமகள் திருக்கோயிலின் முன்றிலிலமைந்த அம்பலப் பீடிகையை யே இருப்பிடமாகக் கொண்டு வதிபவன்—

“ஐயக் கடிஞை கையின் ஏந்தி
மையறு சிறப்பிசை மனைதொறும் மறுகிக்
காணார் கேளார் காண்முடப் பட்டோர்
பேணுநர் இல்லோர் பிணிகடுக் குற்றோர்
யாவரும் வருக என்று இசைத்துடன் ஊட்டி
உண்டொழி மிச்சில்உண்டு ஓடுதலை மடுத்துத்
கண்படை கொள்ளும் காவலன்”

என்பர் சாத்தனார். “ஒல்லும் வகையால் அறவினை ஓவாதே செல்லும் வாய் எல்லாம் செயல்” என்பது பொய்யாமொழி.

தெய்வத்தின் திருவுள்ளம் :

அருளுருவமாகிய தெய்வம் ஒன்று இருப்பது வாய்மையாயின் அஃது ஒரு மனிதனுடைய துன்பத்திற்கிரங்கி அவன் முன்னர் எழுந்தருளி அவனுக்குத் திருவருள் வழங்கும் என்பதும் வாய்மையாயின் அத் தெய்வம் இப்படிப்பட்டதொரு செவ்வியிலேதான் அவன் முன்னர் எழுந்தருள் வேண்டும் என்று, யாம், அம் மனிதனுடைய துன்பத்தையும், அதற்கிரங்கி அவன் வேண்டுகோளின்றியே தானே எழுந்தருளி வந்து அவனது துன்பத்தைத் துடைக்கும் அத் தெய்வத்தின் திருவருளையும், சீர்தூக்கி அவை இரண்டும் ஒன்றற்கொன்று சமமாக இருத்தலை எண்ணி எண்ணி இன்புற் றுள்ளம் உருகும் ஒரு செவ்வி இந்த ஆபுத்திரன் வரலாற்றிலே கண்டிருக்கின்றேம். அக் காட்சி எம் நெஞ்சில் என்றென்றும் நின்று நிலவி எண்ணும்போதெல்லாம் பேரின்பம் ஊற்றெடுக்கச் செய்யுதாகவும் உளது. ஆதலால் அதனையும் யாம் சுண்டுக் கூறி வைக்கின்றோம். அது வருமாறு:—

பகற்பொழுதெல்லாம் மதரை மாநகரத்தினூடே இல்லந்
தோறும் பிச்சைப் பாத்திரத்தை ஏந்திச் சிறிதும் சோம்புத
லின்றி இடையருது உணவிரந்து வந்து குருடர் முதலிய
ஆற்றமாக்கள் அரும்பசி களைவகையே தன் குறிக்கோளாகக்
கொண்டு ஆபுத்திரன் அத் தொழிலையே ஆர்வத்துடன் செய்
பவன், இரவில் அப் பிச்சைப் பாத்திரத்தில் எஞ்சிய உணவை
உட்கொண்டு எம்மன்னை கலைத் தெய்வத்தின் திருக்கோயில்
முன்றிலிலமைந்த அம்பலத்தே அமைந்த மேடையே
மலரணையாகத் தனது திருவோடே தலையணையாகக் கொண்டு
கவலை சிறிதுமின்றி உறங்குவதையே வழக்கமாகக் கொண்
டிருக்கின்றான். மழை 'சோ' என்று பொழிந்துகொண்டிருக்
கின்ற ஒரு நாளின் நள்ளிரவிலே மழையில் நனைந்துகொண்டே
உடல் நடுங்கவும் பல் பறை கொட்டவும் அவ்வம்பலத்தே வந்து
புகுந்த இரவலர் சிலர் அவ்வள்ளலை அல்லது பிச்சை ஏற்
போனைத் தட்டி எழுப்பி ஐயனே பசி எங்களைக் கொல்கின்றது.
நெடுந் தொலைவிலிருந்து வருகின்றேம். இனி இப் பசிக்காற்
றுகிலேம். இப்பொழுதே உயிர் போய்விடும்போல் தோன்று
கின்றது. ஏதேனும் உணவளித்து எம்மைக் காத்தருள
மாட்டாயோ என்று உணவு இரப்பாராயினர்.

சாதவிறும் இன்னுதுமன்றோ ஈதலியயாமை :

அளியன் ஆபுத்திரன் பசி எம்மைக் கொல்லுகின்றது
என்னும் அவ்விரவலர் மொழி கேட்டலும் துடித்தெழுந்து
நோக்கினான். ஏற்றாண் அல்லது வேற்றாண் சிறிதுமில்லாத
அவ்வறவோன் அவ்விரவலர் பசித் துன்பத்தை ஆற்றிவிடு
தற்கு யாதொரு வழியும் காணப்பெருளாய்த் தானே சாந்துன்
பத்தினும் மிக்கதொரு துன்பத்திலே விழுந்து மனம் மறுதலா
னாயினன். தெய்வம் உளது. அஃது எங்குமுளது. எப்பொழு
தும் விழிப்புடனும் இருக்கின்றது. இருந்தவாற்றால் அங்கு
அத் திருக்கோயிலினும் அருளுருவம் கொண்டிருக்கின்ற அத்
தெய்வமாகிய சிந்தாதேவி அவன் படுந்துன்பத்திற்குத் தானே
ஆற்றுகிலாது அவன் கண் முன்னர் அவன் மட்டும் கண்டு
களிக்கும் ஓர் அருளுருவத்தோடு விரைந்து தோன்றி—

“ஏடா ! அழியல் எழுந்து இதுகொள்ளாய்
நாடு வறங்கூரினும் இவ்வோடு வறங்கூராது
வாங்குநர் கையகம் வந்துதல் அல்லது
தான்தொலை வில்லாத் தகைமையது”

என்னும், ஒரு சிறு முன்னுரையோடு தன் கையிலிருந்த
பிச்சைப் பாத்திரம் ஒன்றை அவன் கையிலே கொடுத்து

மறைந்து போயிற்று. அதுனைப் பெற்ற ஆபத்திரனுடைய மகிழ்ச்சியை யாரே கூறவல்லுநர்? எடுக்க எடுக்க உணவு கரந்தளிக்கும் அமுதகரபியாகிய அத் தெய்வம் பாத்திரத்தினின்றும் முதன் முதலாக அவ்விரவலர் வேண்டியாங்கு வேண்டிய உணவையெல்லாம் ஊட்டி மகிழ்கின்றான் அவ்வாறாயிர்க் காவலன். அன்பர்களே! இக் காட்சிதான் எம் நெஞ்சினின்று என்றும் அகலாத பேரின்பக் காட்சியாயிருந்து எண்ணும்போதெல்லாம் எம்முள்ளத்தினும் அமுதம் கரக்கின்றது. அவ்வுள்ளமும் அச் செழுங்கலை நியமத்துச் சிந்தாதேவியாகிய அத் தெய்வம் அளித்ததோர் அமுதகரபியே யன்றோ! இன்னும் இவ்வாபத்திரனுடைய செய்தி முழுவதுமே இக் காப்பியத்தில் பல்வேறு கவைகளையும் பயக்கும் இன்பக் கருவூலமாகவே திகழ்கின்றது.

அன்பர்களே! தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழு மொரு தன்னலத் துறப்பே புத்தர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தலையாய அறமாகும். இவ்வாபத்திரன் செய்யும் அறத்தைத் தவிர்த்தற்கு இந்திரனே ஒரு முதுபார்ப்பான் வடிவத்திலே வந்து இவனைத் தனது துறக்கத்திற்கு அழைக்குங்கால் இவன் இந்திரனை எள்ளி நகைத்துக் கூறும் கூற்றுகள் பெரிதும் மேதகவுடையனவாம்; இங்கு இவன் கூறுவன ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்—

“எல்லா வுயிர்க்கும் இன்பம் என்பது
தான் அமர்ந்து வருஉ மேவற் றாகும்”

என்றோதிய இலக்கணத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகவும் திகழ்வனவாம். அங்ஙனமே இவன் மணிபல்லவத்தில் தமிழனாய் அகப்பட்டுக்கொண்ட பொழுது—

“அங்கு வாழ்வோர் யாவரும் இன்மையின்
மன்னுயிர் ஒம்புமீம் மாபெரும் பாத்திரம்
என்னுயி ரோம்புதல் யானோ பொறேன் என்று”

அமுதகரபியினின்றும் ஒரு வேளை புணவும் உண்ணாணாய் அங்கிருந்த கோமுகி என்னும் பொய்கை நீரில் அப் பாத்திரத்தை இடும்பொழுதும் அறந்தரும் அருள் உள்ளத்தோடு—

“ஓரியான் டொருநாள் தோன்றுஎன விடுவோன்
அருளறம் பூண்டாங் காருயி ரோம்புநர்
உளரெனின் அவர்கைப் புகுவாய் என்றூங்கு
உண்ணு நோன்பொடு உயிர்பதிப்”

பெயர்க்கின்றான். இவன் திருத்தகு முள்ளமே புத்த பெருமானின் அறம் முழுவதையும் தன்பாற் காட்டி அவ்வற மாகிய குணக்குன்றத்தின் கொடுமுடியாகவும் காட்சிதருத லுணர்க.

இனி, சாவக நாட்டிற் சென்று ஆங்கு ஆற்றுமாக்களின் அரும்பசி களைகுவன் என்னும் அவாவோடும் இவன் ஆருயிர் விட்டமையின் அவ்வவாவும் அவனுக்கு மறுபிறப்பிற்கு வித் தாயிற்று ஆதலால் அறவினையும் பற்றின்றி நின்றே செய்தல் வேண்டும் என்னுமொரு புத்த பெருமானுடைய கோட் பாட்டை இவன் மறுபிறப்பு வரலாறு நம்மனோர்க்குணர்த்துதலை நுண்ணுணர்வுடையார் உணர்ந்து மகிழ்வர். இக் கோட் பாட்டைச் சிவஞான சித்தியாரினும் பகவத் கீதையினும் காண லாம். இக் கோட்பாடு மெய்ஞ்ஞானத்தின் மேல்வரம்பாகத் திகழ்வதொன்றும்.

புத்தர் மெய்க்காட்சியின் மேம்பாடு :

புத்தபெருமானின் அறவொழுக்கங்களில் வேறு எந்தச் சமயத்தினும் காணப்பெருது அவருக்கே சிறந்துரிமையுடைய ஒழுக்கமாகக் காணப்படுவது ஒன்றுளது. அதனை மாறிப்பிறந்து அரசனாகிய ஆபுத்திரன் கூற்றினும், அமைச்சனாகிய சன மித்திரன் கூற்றினும் வைத்துத் தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனார் காட்டுகின்றனர். அது வருமாறு : மணிமேகலையின் கூட்டர வாலே மணிபல்லவம் வந்துற்ற புண்ணியராசன் புத்த பீடிகையைக் கண்டு ஆபுத்திரனுயிருந்த தன் பழம் பிறப் பினை உணர்ந்தமையாலே தனக்கு நல்வினை காரணமாக வந்துற்ற அரசு என்பதையெல்லாம் கைவிட்டுத் “துவறந் துறத்தல் நன்று எனத்” தன் அமைச்சனாகிய சனமித்திரனுக்குக் கூறினான். அவன்ருளும் கூர்த்த மெய்யறிவோடு புத்தரறங் கொண்ட மேதையாவான், ஆகலின் அவன் அப்பொழுது அம் மன்னனுக்குக் கூறிய அறிவுரை உதோ கீழே தரப்படுகின்றது :

“அரசர் பெருமானே! இச் சாவக நாடு வற்கடம் எய்தி மன்னுயிர் மடிகின்ற இன்னற பொழுதிலே நீ இந்த நாட்டில் வந்து பிறப் பெய்தனை; நிரைத்தார் அண்ணலே! இந் நாட்டில் நீ—

“தோன்றிய பின்னர்த் தோன்றிய உயிர்கட்கு
வானம் பொய்யாது மண்வளம் பிழையாது
ஊனுடை உயிர்கள் உறுபசி அறியா

நீயொழி காலை நின்னு டெல்லாம்
நாயொழி குழவி போலக் கூடம்
துயர்கிலை உலகம் காத்தல் இன்றிநீ
உயர்கிலை உலகம் வேட்டனை யாயின்
இறுதி உயிர்கள் எய்தவும் இறைவ
பெறுதி விரும்பினை ஆடுவை அன்றே
தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயிர் ஒம்பும்
மன்னுயிர் முதல்வன் அறமும் நதன்றால்
மதிமாறு ஓர்ந்தனை மன்னவ்"

என்னும் இடித்துரையே அம் மதி நுட்பம் நூலோடுடைய
அமைச்சன் கூற்றாகும்.

அரசே! நீ நல்வினை செய்தமையால் இச் சாவக நாட்டு
மன்னனாகப் பிறந்தனை; நீ பிறக்குமுன் பன்னிரண்டு வற்கட
முற்றுப் பெரும்பாலும் மன்னுயிர்கள் மடிந்து கொண்டிருந்த
தொரு சூழ்நிலையிலேதான் நீ இச் சாவக நாட்டிற் பிறந்தனை.
அதற் ற இத்தாடு செய்த தவம் காரணமாயிருக்கலாம். நீ
பிறந்த நாள் தொடங்கி இந் நாட்டிலுள்ள மன்னுயிரெல்லாம்
எவ்வாற்றினும் வளம்பெற்று இனிதே வாழ்கின்றன. நின்
தவமும் இந்நாடு செய்த தவமும் ஆகிய இரண்டும் நல்லனவே.
ஆயினும் நீ இப்பொழுது அநிய பிறழ்ந்து ஏதேதோ கூறு
கின்றனை.

இத்தாட்டு மன்னுயிர்கள் எக்கேடேனும் கெட்டொழிக!
நான் மட்டும் இவற்றைத் துறந்துபோய்ப் பேரின்பப் பெரு
வாழ்வு பெறுவேன் என்கின்றனை! இங்ஙனம் பேசுவது
“செத்த பிறகு சிவனோகம் வாகுந்தம் சேர்ந்திடலாம் என்றும் பித்த
மனிதர் பேயுரை”யையே பெரிதும் ஒக்கும் இவ்வறம் மன்னுயிர்
முதலவனாகிய புத்தபெருமான் அறிவுறுத்த அறமும் அன்று
என்று சலமித்திரன் அரசன் துறவை மறுக்கின்றான். நீ மேற்
கொள்வது புத்தர் கூறிய அறமும் அன்று என்று இவன்
சிறப்புமையோடு செப்புகின்றான். ஆயின் அவர் கூறிய
அறத்தையும் இதனை எதிர்மறையாக வைத்துக் கண்டு
கொள்ளல் கூடும். அஃதாவது:

ஒருவன் தன்னுயிர்க்கு மட்டும் உறுதி வேண்டி உலகத்
தைத் துறந்து போதலும் தன்னலமே பேணுவதாகலின்
அஃதோர் அறம் எனலும் பேதைமையாம்; மெய்யான அற
வாழ்க்கையாவது பிறர் நலத்தின் பொருட்டுத் தொண்டு பூண்டு
வாரும் தன்னலம் சிறிதும்பேணாத வாழ்க்கை மட்டுமே என்பது

புத்தர் இவ்வுலகிற் குணர்த்திய அறமாம். இதுவே இத் தமிழகத்திலே இற்றைக் கிரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பே இத் தமிழகத்துச் சான்றோர் கண்ட மெய்ந்தெறி வாழ்க்கையு மாகும் என்பதனை —

"உண்டா லம்மஇவ் வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனத்
தமிய ருண்டலு மிலரே முனிவிலர்
துஞ்சலு மிலா பிறர் அஞ்சவ தஞ்சிப்
புகழெனின் உயி நங் கொடுக் தவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெற்றினுங் கொள்ளலர் அயர்விலர்
அன்ன மாட்சி அனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாள்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே"

என இத் தமிழகத்து இனம்பெரும்வழுதி என்னும் முடிமன்னன் பெருமிதம்படப் பாடி வைத்த புறப்பாடலினும் காணலாகும்.

அன்பர்களே! இவ்வாறு இம் மாபெருங் காப்பியத்தின் மாண்பெல்லாம் — நுணுக்கமெல்லாம் — எடுத்துக் காட்டுதற்கு இவ் வணிந்துரை இடந்தராது. எனினும் இறுதியாகவும் ஒரு சிலவற்றைத் தொட்டுக் காட்டியேனும் இதனை முடிப்பாம்.

மணிமேகலையும் ஆபுத்திரனுமாகிய சிறந்த பாத்திர மாவார் இருவரை மட்டுமே ஒரு சில இதுகாறும் பேசினேம். இன்னும் இக் காப்பியத்திலே வருகின்ற சின்னஞ் சிறிய பாத்திரங்களும் ஒவ்வொரு பென்னம் பெரிய சிறப்புப் பொருளைத் தாங்கியே வருகின்றனர்.

ஆதிரை நல்லாள் :

தன் கணவன் கடலுள் மூழ்கி இறந்தான் என்று பிறர் கூறிய பொய்ச் செய்தியை வாய்மையாகக் கொண்டு தீமூட்டிய ஈமவிறகின் மேலேறுகின்றாள் ஆதிரை என்பாள் ஒருத்தி இந்த ஆதிரை நல்லாளின் கற்பு மாண்பினால் அவ்விமத் தீ நாற் புறமும் கொழுந்து விட்டெரியும் பொழுதும் அவளைச் சுடாமல் அவளுக்கென, —

"படுத்துடன் வைத்த பாயற் பள்ளியும்
உடுத்த கூறையும் ஒள்ளெரி யுளுஅது"

அவள் தீயின் முழுகுதற் பொருட்டு—

“ஆடிய சாந்தமும் அசைந்த கூந்தலிற்
குடிய மாலையும் தொன்னிறம் வழாது
விரைமலர்த் தாமரை ஒருதனி இருந்த
திருவின் செய்யோள் போன்று”

இனிது அத் தீயினால் சிறிதும் இன்னலுருதிருந்தான். இந்
நிகழ்ச்சி பற்றி அவள் செருக்குறவும் தகும். ஆயினும் கணவன்
மாண்டபின் மாளாதிருத்தல் பற்றியே வருந்தி,—

“தீயுங் கொல்லாத் தீவினை யாட்டியேன்
யாது செய்வேன் என்று அவள் ஏங்கலும்”

அப்பொழுது அசரீரி அந்தரம் தோன்றி ஆதிரை கேள்! உள்
அரும்பெறற் கணவன் ஆருயிர் உய்ந்து இருக்கின்றான்.
கவலற்க! என்று தேற்றத் தேறி அழுதுயர் நீங்கி உள்ளங்
குளிர்த்து பொய்கை புக்காடிப் போதுவான் போன்று மனையகம்
புகுகின்றான். இவளுடைய கற்பினது திட்பத்தை எண்ணி
மகிழ்மின்.

மருதி:

காமுகக் கயவனாகிய ஒரு மன்னிளங்குமரன் காவிரியில்
நீராடி வருகின்ற தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பன மகள் மருதி
என்பவளை யாப்பறை என்று கருதிக் காம நோக்குடன் நீ வா
என்று அழைத்தனன். அது கேட்ட மருதி—

“மண்டிணி ஞாலத்து மழைவளம் தருஉம்
பெண்டி ராயின் பிறர்நெஞ்சு புகாஅர்
புக்கேன் பிறன் உளம்”

என்று அத் தவற்றினைத் தன்னுடையதாக்கிக்கொண்டு மனை
யகம் புகாது சதுக்கப் பூதத்தின்பாற் சென்று முறையிடு
கின்றாள். அப்பூதம் அவட்குக் கூறும் விடைகளும் கற்புடை
மைக்கே புதியதோர் இலக்கணம் வருக்கின்றன. மருதி
ஈண்டுக் கூறும் பத்தினிப் பெண்டிர் பிறர் உளம்புகாஅர்
என்னும் இவ்விலக்கணத்தை யாம் வேறு எந்த இலக்கியத்
தினுங் கண்டிலேம். இவ்விலக்கணம் இவ்விலக்கியத்திற்கே
சிறந்துரிமை யுடையது போலும்.

ககந்தன் செங்கோன்மை:

இனிக் ககந்தமன்னன் பத்தினிப் பெண்டிர் பின்புளம்
போக்கிப் பிழை செய்த தன் மக்கள் இருவரையும் தன் கை

வாளாலே எறிந்து கொல்கின்றான். இவ்வாற்றால் இவன் மனுநீதிச் சோழன் செங்கோன்மையையே புதுப்பித்து விடுகின்றான்.

மாவன் கின்னி:

உதய குமரனைக் கொலை செய்தமையை அவன் தந்தையாகிய மாவண்கிள்ளி கேட்டு மகிழ்கின்றான். இவ்வாறு இன்னும் விசாகை வரலாறும் ஆதிரை கணவன் சாதுவன் வரலாறும் பிறவுமாய் இக் காப்பியத்திலே தொட்ட தொட்ட இடமெல்லாம் சுவை தருகின்ற காட்சிகள் பற்பல உள்ளன. இன்னும் தொட்ட தொட்ட இடமெல்லாம் இந்நூல் ஒப்பற்ற அறங்கள் பலவற்றையும் பயில்வோருளத்தே அமுதூற அறிவுறுத்துதலையும் காணலாம்.

இனி, தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனார் இக் காப்பியத்திலே கையாளுகின்ற உவமைகள் அவருக்கே சிறந்தூரிமையுடையனவாக மிளர்கின்றன.

மணிமேகலையை மணிமேகலா தெய்வம் மணிபல்லவத் தீவிற் கொடுபோய் வைத்து நீங்கிய பின்னர் மணிமேகலை தனக்கு முற்றிலும் புதிய இடமாகிய மணிபல்லவத் தீவில் துயிலுணர்ந்தெழுந்து பண்டறி கிளையொடு பதியுங் காணாய்க் கண்டறியாத புதியவற்றையே கண்டு மருண்டு நிற்பவளுக்கு—

“காதற் சுற்றம் மறந்து கடைகொள
வேறிடத்துப் பிறந்த”

உயிரை இவர் உவமையாக எடுத்தோதுதலும்,

உலகத்தே புத்தபெருமான் திருவவதாரஞ் செய்யும் காலத்தின் தன்மையையும் அவர் தோற்றத்தையும்—

“உயிர்க ளெல்லாம் உணர்வு பாழாகிப்
பொருள் வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்து அறிவிழந்த
வறந்தலை உலகத் தறம்பாடு சிறக்கச்
சுடர்வழக் கற்றுத் தடுமாறு காலையோர்
இளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன
நீயோ தோன்றினை”

எனச் சிறந்ததோருவமை தேர்ந்துரைத்தலும் (இக் கொள்கை பகவத்கீதையில் கண்ணபெருமான் கூற்றை யொத்திருத்தலும் காண்க).

புத்தபெருமானுடைய திருவடிச் சுவடுகள் சமனென
மலையில் பதிந்து கிடப்பவற்றிற்—

“பிறவி என்னும் பெருங்கடல் வீடேம்
அறவி காவாய்”

என்று அதன் தெய்வத் திறந்தோன்ற ஆகிரியர் குறிப்புமம்
கூறிதலும்,

இரவலர் அணுகமுன்பே அவர் விரும்பும் இன்கவை
உணவைத் தன் அகன் சுரை நிரம்பச் சுரந்தளிக்கும் அமுத
சுரபிக்கு—

“சுன்ற குழவி முகங்கள் டிரங்கித்
திர்பால் சுரப்போள் தனருகை போன்றே
நெஞ்சவழிப் படுஉம் விஞ்சைப் பாத்திரம்”

எனச் சிறந்ததோ ருவமை தேர்ந்து கூறுதலும்,

அறவணவடிகளார் தம்முடைய காளைப் பருவத்திலே
தாரையும் வீனையும் இலக்குவியும் என்னும் பெயர் பூண்டு
மன்னவன் மகளிராய் ஒரு வயிற்று ஒருங்குடன் பிறந்தோரா
யிருந்ததனைத் தாமே கண்கூடாகக் கண்டு அம் மகளிராற்
பேணவும் பட்டிருந்தார். மற்று அம் மகளிர் தாமே மாறிப்
பிறந்து தம்முள் ஒருவர்பால் ஒருவர் கொண்டுள்ள பற்றுள்ளம்
காரணமாக மாதவியாகியும், சுதமதியாகியும், மணிமேகலை
யாகியும் ஒருவரோடொருவர் அன்புத் தொடர்புடையராகிப்
புகார் நகரத்தே தம்மைக் கண்டடி வணங்க ஒருசேர வந்தெய்
தியபொழுது இவர்களுடைய முற்பிறப்பையும் மறுபிறப்பையும்
தமதொரு பிறப்பிலேயே முற்பகுதியினும் பிற்பகுதியினும்
தாமே காண தேர்ந்தமையை நினைந்து அடிகளார் வியந்து
நிற்கின்றார். இவ்வருமையான நிகழ்ச்சியை அறிந்த யாமும்
வியக்கின்றோம் அல்லமோ? யாமும் மாறிப் பிறந்துலகில்
வரும்போது முற்பிறப்பிலே நம்மோடு அன்புத் தொடர்புடைய
ராயிருந்து மாறிப் பிறந்து இவ்வுலகில் வாழ்பவர் நமக்கு
அணுகக்கூறாகி நண்பராகவும் இருத்தல் கூடும். அவருடைய
முற்பிறப்பையும் நம்முடைய முற்பிறப்பையும் யாமறிகின்
றிலேம். அறியக் கூடுமாயின் இவ்வாறே யாமும் அறிதல்
கூடும். அவ்வாறு அறியும் இருத்தி பெற்ற அறவணர் அவர்
களைக் கண்டு வியப்பவர்,

“ஆடுங் கூத்தியர் அணியே போல
வேற்றோ ரணியோடு வந்திரோ!”

என உவமை தேர்ந்துரைத்து வியத்தலும்,

மணிமேகலை காயசண்டிகை வடிவோடு நின்று உதய குமரனுக்கு அறங்கூறுஞ் செவ்வியல் காயசண்டிகையைத் தேடிவந்த அவள் கணவன் காஞ்சனன் மணிமேகலையையே காயசண்டிகை என்று நினைத்து அவளை அணுகித் தன் உரிமை தோன்றப் பாராட்டினான். மணிமேகலையோ உதயகுமரன்பால் அன்புகூர்ந்து அவனுக்கே அறங்கூறுதலன்றிக் காஞ்சனனை எதிர்ப்போல் நோக்கி அவன் கொற்குச் செலிகொடாளாகவே அத் கண்ட காஞ்சனன் காயசண்டிகையே இம் மன்னன் மகன்பாற் காதல்கொண்டு தன்னைப் புறக்கணிக்கின்றான் என்று கருதி இதனை ஒளிந்தருந்து ஆராய்ந்து காண்பேன் என்று பெருஞ் சிவத்தேவன் அயலில் ஒரு மறைவிடத்திலே காந்தறவானாயினான். இவன் காந்தறவதற்குவமை கூறும் ஆசிரியர்—

“மந்தன் இரத்தன் னப் பொய்யினில்
புறநடல் காவித்புடையாவித் தாங்கினன்”

எனச் சூழ்தலைக்குத் தகைவா உவமை தேர்ந்துரைத்தனர். மீண்டும் உதயகுமரன் அனா தன்னைச் சொல்லாட்டம் நிகழ்த்துபவள் மணிமேகலையே, அவளை காயசண்டிகையாய் உருவங் கொண்டிருக்கின்றாள் என்று கருதினான். அச் செவ்வியல் காஞ்சனன் வரவு கண்டு உதயகுமரன் இவன் வரவும் நலலதே யாயிற்று, இன்று நள்ளிரவில் யாருமறியாமல் இங்கு வந்தா பார்த்தால் இவன் காயசண்டிகையா? மணிமேகலையா? என்னும் உயத்தைத் தீர்த்துண்மையைக் கண்டு கொள்ளலாம் என்று கருதி அரண்மனையை அடைந்தான். மீண்டும் உதயகுமரன் ஊர்துஞ்சும நள்ளியாமத்திலே ஒரு தனியெழுந்து மணிமேகலையிருக்கும் அம்பலம் புகுவானையும் அங்குக் காஞ்சனனால் அவன் கொலையுண்டதையும் அறிவிக்கின்ற ஆசிரியர் சாத்தனார் சூழ்தலைக்கேற்பவே அஞ்சுதரும் உவமைகள் தேர்ந்து கூறும் அழகைக் கூர்ந்து நோக்குமின். உதயகுமரன்—

“ஊர்துஞ்சு யாமத்து ஒருதனி யெழுந்து
வேழம் வேட்டெழும் வெம்புனி போலக்
கோயில் கழிந்து வாயி னீங்கி
ஆயிழை யிருத்த அம்பல மனைந்து

வேக வெந்தி நாகங் கிடந்த
போருயர் புற்றனை புகுவான் போல
ஆகந் தோய்ந்த சாந்தலர் உறுத்த
ஊழடி யிட்டதன் உள்ளகம் புகுதலும்
ஆங்குமுன் இருந்த அலர்தார் விஞ்சையன்
ஈங்கிவன் வந்தனன் இவன்பால் என்றே
வெஞ்சின அரவம் நஞ்செயிற் அரும்பத்
தன்பெரு வெகுளியின் எழுந்துபை விரித்தென
இருந்தோன் எழுந்து பெரும்பின் சென்றவன்
சரும்பறை மணித்தோன் துணிய"

காஞ்சனன் தன் கதிர்வாளால் எறிந்து அப்பாற்
போகின்றனன்.

மேலே கூறிய இப் பகுதியிலே ஊழ்வினை தன் பயனை
துகர்வித்தற்கு எத்தகைய சூழ்நிலைகளை உருவாக்கிக் கொண்டு
விளையாடுகின்றது என்னும் ஒருண்மையை அழகிய உவமை
களோடு ஆசிரியர் படைத்திருக்கின்றார். தீயவினையின் அக்
கொடுஞ் செயலை அஞ்சுதகும் உவமையைத் தேர்ந்துரைக்கு
மாற்றால் பயில்வோர் நெஞ்சகத்தே நன்கு பதித்து விடுகின்ற
அவருடைய வித்தகப்புலமை தெய்வத்தன்மையுடையதென்பது
மிகையன்று. 'ஊழ்வினை உருத்துவந் தூட்டும்' என்பது ஒளவ்ளோ
கிலப்பதிகாரத்திற்கு எடுத்துக்கொண்ட கருப்பொருள்
மூன்றனுள் ஒன்றாகும். அதனை உணர்த்துவதில் இம்
மணிமேகலை ஆசிரியர் இக் காவியத்தில் பல்வேறு சூழ்நிலைகளைப்
படைத்து நன்கு விளக்குகின்றார். இத்திறத்தில் இரன்
டாசிரியர் உள்ளமும் உணர்ச்சியால் ஒன்றுபட்டிருத்தலைக்
கானலாம்.

"கம்பர் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிசொல்லும்" என்பர்
அறிஞர். தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனார் தாமும் இக் காப்பியத்
திலே ஒருதறியையே சிறந்ததொரு பாத்திரமாக்கி அதன்கட்
பொறித்த பாவையைக் கந்திற் பாவையாக்கிப் பேசுவிக்கு
மாற்றால் இக் காப்பியத்தையே உருவாக்கித் தருகின்றார். இக்
காப்பியத்தில் கந்திற்பாவை வாயிலாய் இவர் யாத்துள்ள
செய்யுள்கள் ஆற்றவும் இனியன. இவர் இக் காப்பியத்தின்
வாயிலாய் மக்களைத் தெய்வங்களோடும் பழம்பிறப்போடும்
பெரிதும் ஊடாடச் செய்திருக்கின்றார். அவர்தம் பழம்பிறப்
புணர்ச்சிகளையும் தம் அகவுலகிலேயே ஆராய்ந்து கண்டு
கொள்ள வழியும் காட்டியிருக்கின்றார். கதையிலே வருகின்ற
அத்தபீடிகையும் அதனைக் காணுந் திருவுடையோர் தத்தம் பழம்

பிறப்புக்களை யுணரும் செய்தியும் மெய்யறிவுடையோர் இப் பிறப்பில் தமக்கு வருகின்ற இன்பதுன்பங்களைச் சீர்தூக்கி நோக்கின், தமது பழம்பிறப்பு இத்தகையதாயிருந்திருத்தல் கூடும் என்றுணர்தல் கூடும். இவ்வியற்கையையே இக் காவியம் மணிமேகலை புத்தபீடிகை கண்டு பழம்பிறப்புணர்ந்ததாக நூனெறி வழக்கிற் கூறுகின்றது.

வாய்மையிலே ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னுடைய அக வுலகிலே அத்தகையதொரு புத்த பீடிகையை உடையவனாகவே இருக்கின்றான். அதனைக் காண மனிதன் இப் பொய்யுலக மயக்கத்தினின்றும் விடுபட்டும். இவ் வுலகவாழ்க்கையை வறிய காளல் நீரெனக் கண்டுகொள்ளட்டும்! அவன் பிறர் யாருமறியாமல் தனது தெய்வத்திருவருளின் துணைகொண்டு தன்னுடைய அகவுலகிலே புகுதட்டும்! அங்கே அவன் அகக் கண்ணின் துயில் கலைந்து ஆற்றுமையால் அழுது புலம்பட்டும்! தன்னை அங்குக் கொணர்ந்த தெய்வத்திருவருளை அகங்குழைந் துருகி நாடி அதனைக் காணத் தன் அகவுலகிலேயே அலைந்து திரியட்டும்! ஆம், அப்பொழுது அவன் அகக்கண்முன் அங்கேயே மறைந்திருக்கின்ற அவனுடைய மெய்யறிவாகிய புத்தபீடிகை தானே வெளிப்பட்டு அவனுக்கு முக்காலவுணர் வையும் தந்து உய்விக்கும். அப்பொழுது உள்ளம் தெளிந்து ஓர்த்து அவன் உள்ளதை யுணருவான். அதுவே அவனது நிருவாண நிலை அல்லது, தன் அகவுலகிலேயே அவனது பேராவியற்கையாம்; என்னும் இவ்வரிய தத்துவத்தையே தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனார் தமது தெய்வப் புலமைத் திறத்தாலே தமக்கியன்ற நூனெறி வழக்காலே மாவண் தமிழ்த் திறமாகிய இம் மணிமேகலை துறவு என்னும் காப்பியமாக வடித்துத் தந்திருக்கின்றார். இக காப்பித்திற்கு நுண்ணுரை எழுதுதற்குத் தோன்றும் துணையாய் நின்ற உயர்திரு. தாமரைச் செல்வர். வ. சுப்பையாபிள்ளை அவர்கட்கு யாம் என்றென்றும் நன்றிக்கடன் பட்டுள்ளோம். இவ்வரும் பெரும் பணியை எம்மை ஒரு கருவியாகக் கொண்டு செய்வித்துக் கொண்ட எம்மனை தமிழ்த் தெய்வத்தின் மலரடிகள் என் றென்றும் எமது நெஞ்சத்தில் நின்று நிலவுவனவாகுக.

வாழ்க சாத்தனார் மாவண்டமிழ்த்திறம்!

வணக்கம்

இங்ஙனம்

உரையாசிரியன்

பொ. வே. சோமசுந்தரன்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
பதிகம்	1
க. விழாவறை காதை	19
உ. ஊரலருரைத்த காதை	32
உ. மலர்வனம் புக்க காதை	47
ச. பளிக்கறை புக்க காதை	72
இ. மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றிய காதை	93
க. சக்கரவாளக் கோட்டம் உரைத்த காதை	118
எ. துயிலெழுப்பிய காதை	156
அ. மணிபல்லவத்துத் துயருற்ற காதை	180
க. பீடிகை கண்டு பிறப்புணர்ந்த காதை	193
கஉ. மந்திரங் கொடுத்த காதை	206
கக. பாத்திரம் பெற்ற காதை	227
கஉ. அறவணர்த் தொழுத காதை	253
13 கஉ. ஆபுத்திரன் திறன் அறிவித்த காதை	273
14 கச. பாத்திர மாபு கூடிய காதை	293
15 கஇ. பாத்திரங் கொண்டு பிச்சை புக்க காதை	314
16 கக. ஆதிரை பிச்சை விட்ட காதை	332
எ. உலகவறவி புக்க காதை	359
கஅ. உதயகுமரன் அம்பலம் புக்க காதை	376
கக. சிறைக்கோட்டம் அறக்கோட்டமாக்கிய காதை	413

உ௦.	உதயகுமரனைக் காஞ்சனன் வாளாலெறிந்த காதை	445.
உ௧.	கந்திற்பாவை வருவதுரைத்த காதை	467
உ௨.	சிறைசெய் காதை	493
உ௩.	சிறைவிடு காதை	523
உ௪.	ஆபுத்திரனாடு அடைந்த காதை	545
உ௫.	ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவ மடைந்த காதை	569
உ௬.	வஞ்சிமாநகர் புக்க காதை	602
உ௭.	சமயக் கணக்கர் தந்திறங் கேட்ட காதை	617
உ௮.	கச்சிமாநகர் புக்க காதை	666
உ௯.	தவத்திறன் பூண்டு தருமங்கேட்ட காதை	704
உ௦.	பவத்திற மறுகெனப் பாவை நோற்ற காதை	764
	அருஞ்சொற் பொருள் அகரவரிசை	813

மணிமேகலை

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மானி
பகவன் ஈதற்றே யுலகு. (திருக்குறள்)

பதிகம்

[கதைபொதி பாட்டு]

அஃதாவது—இந்நூலின்மேல் போந்த பொருளை விரலாகத்
தொகுத்துக் கூறும் நெறப்புப் பாயிரம் என்றவாறு.

"பதிகக் கிளவி பல்வகைப் பொருளைத்
தொகுதி பாகக் சொல்லுத றுனை"

என்பது முணர்வு.

இனி, பதிகம் என்ற சொல் பாயிரம் என்னும் பொருள்
கூறும் எனபதனை,

"முதவுரை 'பதிகம்' அணிந்துரை நான்முகம்
புறவுரை தந்துரை புனைந்துரை பாயிரம்"

என வரும் கன்னூற் குத்திரத்தால் உணர்க.

பாயிரம் பொதுவும் நெறப்பும் என இரு வகைத்து.
அவற்றுள் இப்பதிகம் இஃதூற்செய்யுற நெறப்புப் பாயிரம் ஆகும்.

இனி இதன்கண் 'மணிமேகலை' என்னும் இப்பெருங் காப்
பிடித்தின பிறப்பிடமாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் வரலாறும்
அதனைத் தகைநகராகக் கொண்ட சோழ நாட்டைப் புரக்கும்
காவிரி எனனும் பேரிபாற்றின் வரலாறும், காவிரிப்பூம்பட்டி
னத்தின்கண் ஒரு நூழ வேள்வி யுரவேனாகிய இந்நூலுக்கு
விழாவெடுத்தற்கு முரசுறைதல் தோற்றுவாயாகவும் மணிமேகலை
பிறப்பற வேண்டி நோன்பு மேற்கொள்ளல் இறுவாயாகவும்
அமைந்த கதைகைத் தம் மகத்துட் கொண்ட ஊளுறுபயக்க
ளும் விரல்படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளன.

- இனங்கதிர் ஞாயீ நெள்ளுந் தோற்றத்து
விளங்கொளி மேனி விரிசடை யாட்டி.
பொன்றகழ் நெடுவரை உச்சித் தோன்றித்
தென்றிசைப் பெயர்ந்தவித் தீவத் தெய்வதம்
- ௫ சாலைச் சம்பு தன்கிழ் நின்று
மாநிலை மடந்தைக்கு வருந்துயர் கேட்டு
வெந்திற லாக்கர்க்கு வெம்பகை நோற்ற
சம்பு வென்பாள் சம்பா பதியினள்
செங்கதிர்ச் செல்வன் திருக்குலம் விளக்கும்
- ௬௦ கஞ்ச வேட்கையிற் காந்தமன் வேண்ட
அமர முனிவன் அகத்தியன் றனது
கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை
செங்குணக் கொழுசியச் சம்பா பதியயல்
பொங்குநீர்ப் பரப்பொடு பொருந்தித் தோன்ற
- ௬௫ ஆங்கினி திருந்த அருந்தவ முதியாள்
ஓங்குநீர்ப் பாவையை உவந்தெதிர் கொண்டாய்கு
ஆணு விசம்பின் ஆகாய கங்கை
வேணவாத் தீர்த்த விளக்கே வாவெனப்
பின்னினை முனியாப் பெருந்தவன் கேட்டங்கு
- ௭௦ அன்னை கேளிவ் வருந்தவ முதியாள்
நின்னாள் வணங்குந் தகைமையன் வணங்கெனப்
பாடல்சால் சிறப்பிற் பரதத் தோங்கிய
கோடாச் செங்கோற் சோழர்தங் குளக்கொடி
கோன்றினை திரிந்து கோடை நீடினும்
- ௭௫ தான்நினை திரியாத் தண்டமிழ்ப் பாவை
தொழுதனன் நிற்பவத் தொன்மு தாட்டி
கழுமிய உவகையிற் கவாற்கொண் டிருந்து
தெய்வக் கருவுந் திசைமுகக் கருவும்
செம்மலர் முதியோன் செய்த அந்தாள்
- ௮௦ என்பெயர்ப் படுத்தஇவ் விரும்பெயர் மூதூர்
நின்பெயர்ப் படுத்தேன் நீவா ழியவென
இருபாற் பெயரிய உருகெழு மூதூர்
ஒருநூறு வேள்வி உரவோன் றனக்குப்
பெருவிழா அறைந்ததும் பெருகிய தலரெனச்
- ௮௫ சிதைந்த நெஞ்சிற் சித்திரா பதிதான்
வயந்த மாணியான் மாதனிக் குரைத்ததும்
மணிமே கலைதான் மாமலர் கொய்ய
அணிமலர்ப் பூம்பொழில் அகவையிற் சென்றதும்
ஆங்கப் பூம்பொழில் அக்ளங் குமாணப்
- ௯௦ பாங்கிற் கண்டவன் பனிக்கறை புக்கதும்

- பனிக்கறை புக்க பாவையைக் கண்டவன்
துளக்குறு தெஞ்சில் துயரொடும் பேயாயின்
மணிமே கலாதெய்வம் வந்துதோன் நியதும்
மணிமே கலையைமணி பல்வைத் துய்த்ததும்
சுடு உவவன மருங்கினவ் வுரைசால் தெய்வதம்
சுதமதி தன்னைத் துயிலெடுப் பியதூஉம்
ஆங்கத் தீவகத் தாயிழை நல்லை
தான்றுயி னுணர்ந்து தனித்துய ருழந்ததும்
உழந்தேத ளாங்கடுணர் ஒளிமணிப் பிடிவைப்
கு 0 பழம்பிறப் பெல்லாம் பான்மையி னுணர்ந்ததும்
உணர்ந்தோள் முன்னர் உயர்தெய்வந் தோன்றி
மனங்கவ னொழிகென மந்திரங் கொடுத்ததும்
தீப திலைக செவ்வனந் தோன்றி
மாபெரும் பாத்திரம் மடக்கொடிக் களித்ததும்
குடு பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி தாயரொடு
யாப்புறு மாதவத் தறவணர்த் தொழுததும்
அறவண வடிகள் ஆபுத் திரன்றிறம்
நறுமலர்க் கோதைக்கு நன்கனம் உரைத்ததும்
அங்கைப் பாத்திரம் ஆபுத் திரன்பால்
சு 0 சிந்தா தேவி கொடுத்த வண்ணமும்
மற்றப் பாத்திரம் மடக்கொடி யேந்திப்
பிச்சைக் கவ்வூர்ப் பெருந்தெரு வடைந்ததும்
பிச்சை யேற்ற பெய்வளை கடிஞையிற்
பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்திரம் ஈத்ததும்
சுடு காரிகை நல்லாள் காயசன் டிகைவயிற்று
ஆனைத் தீக்கெடுத் தம்பலம் அடைந்ததும்
அம்பலம் அடைந்தனள் ஆயிழை யென்றே
கொங்கவர் நறுந்தார்க் கோமகன் சென்றதும்
அம்பல மடைந்த அரசிளங் குமரன்முன்
எ 0 வஞ்ச விஞ்சையின் மகள்வடி வாகி
மறஞ்செய் வேலோன் வான்சிறைக் கோட்டம்
அறஞ்செய் கோட்டம் ஆக்கிய வண்ணமும்
காயசன் டிகையென விஞ்சைக் காஞ்சனன்
ஆயிழை தன்னை அகலா தணுகனும்
எடு வஞ்ச விஞ்சையன் மன்னவன் சிறுவனை
மைந்துடை வாளில் தப்பிய வண்ணமும்
ஐயரி யுண்கண் அவன்றுயர் பொரு அன்
தெய்வக் கிளவியிற் றெளிந்த வண்ணமும்
அறைகழல் வேந்தன் ஆயிழை தன்னைச்
சு 0 சிறைசெய் கென்றதுஞ் சிறைவிடு செய்ததும்

- தறுமலர்க் கோதைக்கு தல்லை முரைத்தாங்கு.
 ஆய்வனை ஆபுத் திரா டடைந்ததும்
 ஆங்கவன் றன்னோ டனியிழை போகி
 ஓங்கிய மணிபல் வைத்திடை யுற்றதும்
 ௩௫ உற்றன ளாங்கோர் உயர்தவன் வடிவாய்ப்
 பொற்கொடி வஞ்சியிற் பொருந்திய வண்ணமும்
 தவையறு நன்பொரு ளுரையி னோவெனச்
 சமயக் கணக்கர் தந்திறங் கேட்டதும்
 ஆங்கத் தாயரோ டறவணர்த் தேர்ந்து
 ௩௬ பூங்கொடி கச்சி மாநகர் புக்கதும்
 புக்கவன் கொண்ட பெய்யுருக் களைந்து
 மற்றவர் பாதம் வணங்கிய வண்ணமும்
 தவத்திறம் பூண்டு தருமங் கேட்டுப்
 பவத்திற மறுகெனப் பாவை நோற்றதும்
 ௩௭ இளங்கோ வேந்தன் அருளிக் கேட்ப
 வளங்கொழு கூல வாணிகன் சாத்தன்
 மாவன் தமிழ்த்திறம் மணிமே களைதுறவு
 ஆறாம் பாட்டினுள் அறியவைத் தனனென்.

உரை

தோற்றவாய்.

க - ௮: இளங்கதிர்.....பதியினன்

(இதன் பொருள்) பொன் திகழ் செடுவரை உச்சி இத்
 திவத் தெய்வதம் - பொன் மயமாக விளங்குகின்ற நெடிய மேரு
 மலையின் உச்சியின்கண் இந்த நாவலந் தீவின் காவல தெய்வ
 மானது; இளங்கதிர் ஞாயிறு எள்ளும் தோற்றத்து விளங்கு ஒளி
 மேனி விரி சடையாட்டி தோனறி - இளமையுடைய கதர்களை
 யுடைய ஞாயிற்று மணிகலத்தையும் இகழ்த்தற்குக் காரணமான
 பேரொளியோடு காணப்படுகின்ற விளக்கமான ஒளிப் பிழம்பாகிய
 திருமேனியையும் விரிந்த சடையையும் உடையவளாய் அருளுருவ
 கொண்டு தோனறி; மாலில் மடந்தைக்கு வரும் துயர் கேட்டு -
 பெரிய விலமகளுக்கு அரக்கர்களால் உண்டாகின்ற துன்பங்களைத்
 தன்பால் முறையிடுகின்ற அமர்கள் வாயிலாய்க் கேள்விபுற்றார்.

செய்திறல் அரக்கர்க்கு வெம்பகை - வெவ்விய ஆற்றலுடைய அவ்வரக்கர்க்குக்கும் அச்சமுண்டாக்கும் பகையாதைற்குரிய ஆற்றலைப் பெறும் பொருட்டு; சாகை சம்பு தன்கீழ் நின்று நோற்ற - இளைக்கீழ் யுடைய நாவல் மரத்தின கீழ் நின்று தவம் செய்தமையாலே; சம்பு எனபாள் - சம்பு என்று பெயர் பெற்றவள; தென்திசை பெயர்ந்த சம்பா பதியினள் - அம் மேரு மலையினின்றும் தெற்குத் திசையை நோக்கி எழுந்தருளிய காலத்திற் சம்பாபதி எனனும் தன் பெயரோடு படைக்கப்பட்டிருந்த பூம்புகார் நகரத்திலே திருக்கோயில் கொண்டு வீற்றிருப்பாளாயினள்; என்க.

(அங்கம்) ஞாயிறு திருமேனிக்கும் கதர் விரிசடைக்கும் உவமை. இஃது எதிர் நிரல் நிறை உவமை. ஆகவே ஞாயிற்றை எள்ளும் மெனியையும் அதன் இளங்கதிரை எள்ளும் சடையையும் உடைய அருளுநவம் கொண்டு பொன்வரை உச்சியில் தோன்றித் துயர் கேட்டுச் சம்புவின் கீழ் நின்று நோற்றமையால் சம்பு எனப் பெயர் பெற்று, பொன் மலையினின்றும் தென்திசை நோக்கிப் பெயர்ந்து வந்து தென்திசையின்கண் தனக் கெனப் பிரமனால் தன் பெயரோடு படைக்கப்பட்டிருந்த சம்பாபதி என்னும் நகரத்தில் எழுந்தருளி இருப்பாளாயினள் என்பது கருத்தாகக் கொள்க.

இதனால் காவிரி ஒரு பேரியாறுகக் காட்சி தருதற்கு முன்பு சம்பாபதி என்னும் பெயரையுடையதாய் இருந்த அந்நகரமே காவிரியாறு சோழ மன்னர்களால் பெரிய யாறுகச் செய்யப்பட்ட பின்னர் 'காவிரிப் பூம்பட்டினம்' எனவும் காவிரி கடலொடு கலக்கும் கிறப்புக் கருதிப் 'பூம்புகார் நகரம்' எனவும் பெயர் பெற்றது என்று உணரப்படும்.

இதனை (உக-உ௮) ஆம் அடிகளில் கூறுமாற்றான் அறியலாம். ஆகவே, சம்பு வென்பாள் சம்பாபதியினள் என்றது, சம்பு என்னும் அக் காவற்றெய்வம் பொன்வரையுச்சியினின்றும் தென்திசைப் பெயர்ந்து வந்து நான்முகன் தன் பெயர்ப்படுத்த சம்பாபதி என்னும் இடத்திலே உறைந்தது என்றவாறு. இத் தெய்வம் காவிரியாறு தோன்று முன்பே அவ்விடத்திலே எழந்த னி யி ந்ந்தது என்பதும் பின்னர்க் கூறுமாற்றானுணரலாம்.

காவிரியின் தோற்றம்

க - கடி: செங்கதிர்.....வாவேன

(இ - ள்.) செங்கதிர்ச் செல்வன் திருக்குலம் விளக்கும் வேட்கையின் கார்தமன் - வெந்த ஒளியையுடைய கதிரான் வழித் தோன்றிய இதயவத் தன்மையுடைய தான் பிறந்த குலத்தினைப் புகழால் உலகுள்ள துணையும் விளக்க வேண்டும் என்றெழுந்த தோரு விருப்பங் காரணமாகச் சோழர் குலத்திலே தோன்றிய காக்தன் என்னும் மன்னவன்; அமா முனிவன். அகத்தியன்

கஞ்சம் வேண்ட - தேவமுனிவனாகிய அகத்தியன்பாற் சென்று
தனனுடைய வளம் படுத்துதற்கு இன்றியமையாத நீர் வழங்க
வேண்டுமென்று வேண்டா கிற்றலால்; தனது காகம் கவிழ்த்த
காவிரிப் பாவை - அம் முனிவன், நீர் பேரியாறுகப் பெருகிச் சென்று
அச் சோழ நாட்டினை வளம்படுத்தத் திருவுளங்கொண்டு அதற்குக்
கால்கோள் செய்பவன் தனனுடைய நீர்க் காகத்தைக் குடகமனை
யுச்சியிலே சென்று கவிழ்த்தமையாலே அதிலிருந்து ஒழுகிய நீர்
அம் முனிவன் கருதியாங்குப் பேரியாறுகப் பெருகிக் காவிரிப்பாவை
என்னும் பெயரோடு; செங்குணக்கு ஒழுகி - நேர் கிழக்குத் திசை
நோக்கி ஒழுகி; அச் சம்பாபதி அயல் பொங்கு நீர்ப் பரப்பொடு
பொருந்தித் தோன்ற - சம்பாபதி என்னும் தெய்வம் எழுந்தருளி
யிருந்த சம்பாபதி என்னும் அத் திருப்பதியின் மருங்கே மிக்க
நீரையுடைய கடற் பரப்பிலே புகுந்து பொலியா கிற்ப்; ஆங்கினி
திருந்த - அச் சம்பாபதியிலே மகிழ்ந்தெழுந்தருளியிருந்த;
அருந்தவ முதியோள் - அரிய தனத்தினையுடைய பழையோளாகிய
அச் சம்பாபதி என்னும் தெய்வம்; உவந்து - அந் நதி நங்கை
வரவு கண்டு பெரிதும் மகிழ்ந்து; ஒங்கு நீர்ப் பாவையை எதிர்
கொண்டு - உயரிய தெய்வத் தன்மையுடைய அக் காவிரி நங்கையை
எதிர் சென்று அனபுடன் வரவேற்று; ஆங்கு ஆணுவிசும்பின்
ஆகாய கங்கை - அவ்விடத்திலேயே தனனோகை கூறுபவன்
ஆருயிர்களின்பால் அன்பு மிக்கவளே! விசும்பாகிய உயர்
குலத்துப் பிறந்த ஆகாய கங்கையாகிய நங்கையே!; வேணவாத்
தீர்த்த விளக்கை - சோழ மன்னனும் அவன் குடிமக்களும் நீண்ட
காலமாகத் தம்முட் கொண்டிருந்த பேரிய அவாவினை நிறை
வேற்றி அவர்களுடைய துன்பவிருளைத் துவரப் போக்கிய ஒளி
விளக்கை; வர என - வருக! வருக! என்று பாராட்டி வரவேற்பு;
என்க.

(வி - உ.) திருக்குலம் - தெய்வத் தன்மையுடைய குலம். சோழ
மன்னர், கதிரவன் குலத்து மன்னர் என்பது நானெறி வழக்கம். காவிரி
தோன்று முன்னர்ச் சோழர் நாடு நீர் வளம் பெறுது வறுமையுற்றுக்
கிடந்தமையால் அந்த நாட்டரசனாகிய கார்சன் அக் குறை தீர்த்துத் தான்
பிறந்த அந்த நாட்டையும் தான் பிறந்த சோழர் குலத்தையும்
புகழ்மைய தாக்க விரும்பி அகத்தியன்பாற் சென்று வரம்பேண்டினனாக,
அவன் வேண்டுகோட் கிணங்கிய அகத்தியன் அந் நாட்டினை நீர்நாடாக்கத்
திருவுளங் கொண்டு அந் நாட்டினைப் புரக்கும் ஒரு பேரியாற்றைப்
படைத்து வழங்க விரும்பி அதற்குக் கால்கோள் செய்பவன் குடகமனை
யுச்சியில் ஏறச் சென்று தன் கரக நீரைக் கவிழ்த்துவிட, அந் நீர் பெருகிப்
பேராளாகிச் செங்குணக் கொழுவிச் சோனாட்டிற் புக்குப் புனல் பரப்பி
வளஞ் செய்து சம்பாபதியின் மருங்கே கடலிற் பாய்ந்தது எனவும்,
அக் காவிரி வரகையால் மகிழ்ந்த சம்பாபதி என்னும் தெய்வம் அந் நீர்
மகனை எதிர் சென்று வரவேற்று மகிழ்ந்தாள் எனவும் இப் பகுதி காவிரி
யின் தோற்றமும் காரணமும் கட்டுரைத்த படியாம்.

கஞ்சம் - நீரைப் பிறப்பித்தல். கஞ்ச வேட்கை எனச் சொற் கிடந் தாங்கே நீருண்டாக்ஞம் விருப்பத்தால் எனினுமாம். கஞ்சம் என்பதே நீர் என்னும் பொருட்டெனலுமாம். (கஞ்சம் கலங்குவன என்பது நள வெண்பா) காந்தன் - சோழர் குலத்து மன்னருள் ஒருவன். மன் - அரசன். பகீதன் தானே தவம் செப்து கங்கையை நிலவுவதற்குக் கொணர்ந்தான். காந்தன் தவத்தினால் பேராற்றலுடைய அகத்தியனை வணங்கி அவன்பால் வரமாகப் பெற்று அவ்வாகாய கங்கையையே காவிரிப் பாவையாகச் சோழநாட்டிற் புக் கொணர்ந்தான் என்க. அகத் தியன் கடல் குடித்துவன். அவன் பேரியாறு படைத்தல் பெரிதில்லை. தன் கரகத்திலிருந்த ஆகாய கங்கையாகிய நீரையே காவிரிப் பேரியாறுகப் பெருகிவரச் செய்தான் ஆதலின் அவன் கரக நீர் ஆகாய கங்கை என்பது தோன்ற அமர முனிவன் அகத்தியன் என்று விதந்தார். ஆணு : பண்பாகு பெயர் ; விளி. அன்பே ! என்று விளித்தபடியாம். ஆணுவீ ! ஆகாய கங்கையே ! விளக்கே ! வா ! என்று தன் ஆர்வந் தோன்ற முடிமுறை விளித்தபடியாம். பொங்குநீர்ப் பரப்பு என்னும் பன்மொழித் தொடர், கடல் என்னும் ஒரு பொருள் மேனின்றது. "மலைத்தலைய கடற்காவிரி" என்பது பட்டினப்பாலை (க). விளக்கு என் றமையால் துன்பவிருள் போக்கும் விளக்கு என்று கூறிக் கொள்க. வேணவா - மிக்க அவா.

அகத்தியன் காவிரிநங்கைக்கு அத் தெய்வத்தை
அறிமுகப் படுத்துதலும், காவிரி வணங்குதலும்

கக - உக : பின்னிலை.....நிற்ப

(இ - ள்.) பின்னிலை முனியாப் பெருந்தவன் - தன்னாற் படைக்கப்பட்டுச் செவகுணக்காச இயக்கி வருகின்ற அக் காவிரிப் பாவையின் பிணனே அவளது இயக்கங் கண்டு மகிழதற்கு அவன் பின்னரே தொடர்ந்து வருவதனை வெறுமல் விருப்பத்தோடு வந்த பெரிய தவத்தையுடைய அவ்வமர முனிவன் ; கேட்டு - சம்பாபதி அந் நதிமகளை வரவேற்கும் பாராட்டுசையினைக் கேட்டு மகிழ்ந்து ; அன்னை கேள் இ அருந்தவ முதியான் கிணனால் வணங்குந் தன்மையள் வணங்கு என-மன்னுபிர்க் கெல்லாம் அன்னையாகிய காவிரி மகளே கேள். பின்னைப் பாராட்டும் இந்த அரிய தவத்தை யுடைய இவள கன்னியையாகக் காணப்பட்டினும் நிலமடந்தையின் காவல் தெய்வமாகிய கொற்றவை ஆதலின் முன்கிணப் பழமைக்கும் முன்னிப் பழமையோளாகிய இறைவியே ஆதலின் உணனால் வணங்கப்படுதற் கியன்ற பெருமையுடையாள் காண் ! ஆதலால் அத் தெய்வத்தை வணங்குவாயாக என்று பணித்தலாலே ; பாடல்சால் சிறப்பின் பாதத்து ஒங்கிய கோடாச் செங்கோல் சோழர் தங்குலக் கொடி - கல்லிசைப் புலவராலே பாடுதற் கமைந்த பெருஞ் சிறப்பமைந்த இப் பாத நாட்கிலே புழாவுயர்க் கதும் எஞ்ஞான்றும் வகீர்திலாதது மாகிய செங்கோலையுடைய சோழ மன்னருடைய குலத்திற்கே உரிமைபூண்ட பூங்கொடிபோல்

வானும்; கோள் நிலை திரிந்து கோடை கிழையும் தான் நிலை திரிந்த தண் தமிழப்பாவை - கோள்கள் நன்னிலை பிறழ்ந்து கோடைக் காலமே நீண்டாலும், தான் தனது புனலாகே மன்னுயிர் புரக்கும் தனது நிலை பிறழாதவனாக குளிர்ந்த தமிழ் மொழியைத் தனது வளத்தாலே வளர்ப்பவனும் திருமகள் போல்ப னாகமாகிய அக் காவிரி நங்கை அம் முனிவன் பணித்தாங்கு; தொழுதனள் விற்ப - சம்பாபதியைக் கைகுவித்துத் தொழுது தலையாலே வணங்கி விற்ப என்க.

(அ - ஈ.) தன்னுற் படைக்கப்பட்ட காவிரி ஓழுகும் வனப்பினைக் கண்டுகளிக்கும் கருத்தாலே அம் மாபெருந்தவனும் பின்னிலே முனியாது விடும்படி அவனைப் பின் தொடர்ந்து வந்தான் என்றவாறு. அவன் பின்னிற்றற்கு ஒண்ணுத பெருமையுடையான் என்பது தோன்ற 'பெருக் தவன்' என்றார். காவிரியின் பால் மகவன்பு கொண்டு அவனும் பின்னிலே முனியாது அவனைத் தொடர்ந்தான் என்று அவனுடைய அன்பின் நிலை கூறியவாறு. 'அவனை' என்று விளித்தான் தன்மகளாதலின். உயிர்கட் கெல்லாம் அன்னை என்பது பற்றி அங்ஙனம் விளித்தான் எனினுமாம். பாரத நாட்டிலமைந்த ஏனைமன்னர் செங்கோல்களினும் காட்டில் உயர்ந்த செங்கோல்; எஞ்ஞான்றும் கோடாச் செங்கோல் என்று தனித் தனி இயையும். ஏனை மன்னரால் கைப்பற்ற வியலாமைபற்றிச் சோழர் தங்குவுக்கொடி என்றார்.

இனி, "கோணிலை திரிந்து...பாவை" என்னும் இதனோடு - "வசையில் புகழ் வயங்கு வெண்மீன் - தசைதிரிந்து தெர்க்கேசினும் - தற்பாடிய தளி யுணவின் - புட்டேம்பப் புயன்மாறி - வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா மலைத்தலைய கடற் காவிரி - புனல் பரந்து பொன் கொழிக்கும்" எனவும், (பட்டினப் - க - எ) "இலங்குகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும், அந்தண்காவிரி வந்து கவர் பூட்ட" எனவும், (புறம். ௩௫௭ - ௮) "கரிய வன் புகையினும் புகைக்கொடி தோன்றினும், விரிகதிர் வெள்ளி தென் புலம் படரினும்.....காவிரிப் புதுநீர்க் கடுவரல் வாய்த்தலை" எனவும், (சிலப் - ௧௦: ௧௦௨ - ௮) வரும் பிறசான்றோர் பொன்மொழிகளையும் ஒப்பு நோக்குக. வளமில்வழி மொழிவளனும் கலைப்பெருக்கமும், உண்டாத வின்மையின் தமிழ் மொழியின் ஆக்கத்திற்கும் காவிரி காரணமாகத் தபற்றி, "தண்டமிழ்ப் பாவை" என்றொரு பெயரும் கூறிவர். தொழுதனள் - தொழுது

சம்பாபதி காவிரியை வாழ்த்துதல்

உக - ௩க: அத்தொல்.....வாழியவேன

(இ - ஈ.) அத் தொல்முதாட்டி கழுவிய உவகையின் கவன கொண்டு இருந்து - அவ்வாறு காவிரிப் பாவையாலே தொழப் பட்ட மிக்க முதுமையையுடைய அச் சம்பாபதி என்னும் தெய்வத் தானும் அந்நதிமகளோடு உளம் ஒன்றிய அன்பினாலே மகிழ்ந்த அக் காவிரிப் பாவையைத் தழுவித் தன் மடியிசை இருத்திக் கொண்டுருந்து கூறுபவள் அனையே!; செம்மலர் முதியோர் -

செந்தாமரை மலரில் உறையும் முதுபெரும் கடவுளாகிய பிரமன் உலகங்களைப் படைக்கத் தொடங்கி; தெய்வக் கருவும் திசைமுகக் கருவும் - மகாசகிலாக முதலிய அறுவகை உலகங்களையும் அவற்றில் வாழும் தெய்வகணப பிண்டங்களையும் நான்கு திசைகளினும் அமைந்துள்ள திருபது வகைப்பட்ட பிரமகணப பிண்டங்களையும் படைத்துப் பின் இந்நிலவுலகத்தையும் இதனகண் வாழும் மக்கள் பிண்டங்களையும்; செய்த ஆந்நாள் - படைத்த அப் பண்டைக் காலத்திலேயே; என பெயர்ப்படுத்த இவ் இருமபெயர் மூதூர் - சம்பாபதி என்னும் எனது பெயரோடு படைத்தருளிய பெரிய புகழையும் பழையையும் உடைய இந்த ஊரினை; நின் பெயர்ப் படுத்தேன - இற்றை நாள தொடங்கி யான 'காவிரிப் பூம்பட்டினம்' என வழங்குமாறு நினது பெயரோடும் துணைத்தீதன் காண! நீ வாழிய என - நீ கீடுழி வாழ்வாயாக என்று வாழ்த்தியருள என்க.

(கீ - ர்.) படைப்புக் காலத்திலேயே படைப்புக் கடவுள் பூக் காலமும் உணர்ந்தவன் ஆதலின் இந்நகரத்தை யான் இத்தற்கியன்ற இடமாகப் படைத்துச் சம்பாபதி என்னும் பெயரும் சூட்டினான். ஆதலின் யானும் எனக்குரிய பொன்வரையுச்சியிலே தோன்றி நில மடந்தைக்கு அரக்கரால் அழிவு வரும் என்று நிறகெய்வங்கள் கூறக் கேட்டு அவ்வரக்கர் அஞ்சத்தகுந்த பேராற்றலை அப் பொன்வரையுச்சியில் நிற்கும் சாகைச்சம்புயின் கீழ் நெடங்காலம் கலம்செய்து பெற்றுப் பின்னர், இச் சம்புத்தீவத்தின் காவற்றெய்வமாகியகோற்றவையாகி இச் சம்பாபதி நகரத்திலே வதிகின்றேன். ஆதலின் இந்நகரம் மாபெருஞ் சிறப்புடையதாம். இற்றைநாள் தொடங்கி இர் மூதூர் காவிரிப் பூம்பட்டினம் என்னும் பெயரோடும் நிலவுக! நீவாழ்க! என்று அத் தெய்வம் அந்நகர் வரலாறும் பெருமையும் பழையையும் காவிரிக்கு அறிவுறுத்து வாழ்த்திற்று என்க.

இனி, உலகங்கள் முப்பத்தொன்று என்பதும் அவைபொன்மலையை நடுவண் கொண்டு அதன் மேலும் கீழும் நடுவிலும் உள்ளன என்பதும் பெளத்தர் கொள்கையாம். இவற்றைப் படைப்புக் கடவுள் படைக்கும் பொழுது தெய்வலோக முதலிய மேலுலகத்தைப் படைத்துப் பின்னர் மக்கள் உலகாகிய இந்நிலவுலகத்தைப் படைத்தான் என்பதும் அங்ஙனம் நிலவுலகத்தைப் படைக்கும் பொழுதும் சம்புத்தீவையே முற்படப் படைத்து அதன் தென்றிசைமுகங்கில் அதன் காவற்றெய்வமாகிய சம்பு என்னும் தெய்வம் உறைதற்பொட்டுச் சம்பாபதி என்னும் பெயரோடு ஒரு நகரையும் படைத்தான் என்பது இப்பகுதியில் பாட்டிடைவைத்த குறிப்புப் பொருளாகக் கொள்க. சுண்டுத்தெய்வக்கரு என்றது, ஆறுவகைப்பட்ட தெய்வங்களையும் அவர் வாழும் உலகங்களையும்; திசைமுகக் கரு என்றது, இப்பது வகைப்பட்ட பிரமலோகங்களையும் அவற்றில் உறையுர் பிரமகணங்களையும் என்க. இனி இவ்விருவகை உலகங்களையும் படைத்துறி என்பெயர்ப்படுத்த இவ்வாம் பெயர் மூதூர் என்றனாயின் பின்னா நிலவுகத்தைப் படைக்குப்பொழுது முற்படப் புகார் நகரம் படைக்கப்பட்டது என்பதும் பெற்றும், எனவே புகார் நகரம் படைப்புக் காலந்தொட்டு அதனை ஆளும் அரசரால்

சோழமன்னரால் வழிவழி ஆளப்பட்டுப் பதியெழுவறியாப் பழங்குடி
கெழீஇய பண்பாட்டோடு புகழையும் பெற்று வருகிறதென்றவாரு
வீற்று. இதனோடு.

“வழங்குவ துள்வீழ்த்தக் கண்ணும் பழங்குடி
பண்பிற் றலைப்பிரிதல் இன்று”

(ககக)

என்னும் குறறிந்த, ஆசிரியர் பரிமேலழகர் வகுத்த விளக்கவுரையில்
“தொன்று தொட்டு வந்தல் சேர சோழ பாண்டியர் என்றும்போலப் படைப்
புக்காலந் தொடங்கி மேம்பட்டு வருதல்” என்பதனை ஒப்பு நோக்கி
இரண்டற்குமுள்ள உறவுணர்ந்து மகிழ்க.

இனி, இவ் வுலகங்களைப் பற்றிய விரிவான விளக்கம் சக்கரவாளக்
கோட்ட முரைத்தகாதையில் தரப்படும். அவற்றை ஆண்டுக் கண்டு
கொள்க.

இப் பெருங்காப்பியத்தின் உள்ளுறுப்புக்கள்

௩௨ - ௪௪ : இருபால்.....உய்த்ததும்

(இ - ள்.) இருபால் பெயரிய உருகெழு முதூர் - இவ
வாற்றால் சம்பாபதி என்றும் காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்றும்
இருவகையான பெயர்களைக் க்காண்டு படைவர்க்கு அச்சத்தைத்
தரும் பழைய ஊராகிய அந்த நகரத்தே; ஒரு நூறு வேளவி
உரவோன் தனக்கு பெருவிழா அறைந்ததும் - ஒப்பற்ற நூறு
வேளவிகளைச் செய்து முடித்தமையாலே அமார்க்கு அரசுறும்
பேறு பெற்ற ஆற்றலுடைய இந்திரனுக்குப் பெரிய விழா
வெடுத்தற் பொருட்டு மன்னவன் பணிமீறற் கொண்டு தொல்குடி
வள்ளுவன் முரசறைந்ததூடம்; அலர் பெருகியது என சிறைந்த
நெஞ்சின் சித்திராபதிதான வயந்த மாலையான மாதவிக்கு
உரைத்ததும் - மாதவி துறவு பூண்டமையால் தங்குடிக்குப் பழி
பெரிதாயிற்றென்று கருதியதனூற் கலங்கிய நெஞ்சத்தையுடைய
சித்திராபதி வயந்தமலை என்னும் கூனியை ஏனி அப பரிமை
மாதவிக்கு அறிவுறுத்தியதூடம்; மணிமேகலை தான்
மாமலர் கொய்ய அணிமலர் பூம்பொழில் அகவியின் சென்றதும் -
மாதவியால் துறவிற் புதுததப்பட்ட மணிமேகலை புத்தருக்கு
அணிவித்தற்குச் சிறந்த புதுமலர் கொய்துவரும் பொருட்டு
அழகிய மலர்வனத்தினுள்ளே சென்று புருந்ததூடம்; ஆங்கு
அப பூம்பொழில் அரசளங் குமாணப் பாங்கிற் கண்டு அவன்
பளிக்கறை புக்கதும் - அப்பொழுது அம் மலர்வனத்தினூட
மன்னிளங்குமராகிய உதயகுமரன் தன பக்கலிலே வருதலை
அவன் தேர் ஒலியாற் கண்டு அம் மணிமேகலை அங்கிருந்த பளிக்
கறையினுட் புருந்து கொண்டதூடம்; பளிக்கறை புக்க பாண

யைக் கண்டவன் - பணிக்கறையின்கட் புகுந்திருந்த மணிமேகலை
யைப் பளிங்கினூடே கண்ட அம் மன்னிளவருமான்; துளக்குறு
நெஞ்சில் துயரொடு போய பின் - காமததாரிலே கலங்கிய நெஞ்சில்
நிறைந்த துன்பத்தோடே அம் மலர்வனத்தைவிட்டுச் சென்ற
பின்னர்; மணிமேகலை தெய்வம் வந்து தோன்றியதும் -
மணிமேகலை தெய்வம் அவரு மக்களுநுக் கொண்டு வந்து
தோன்றிய தூஉம்; மணிமேகலை மணி பல்லவத்து உய்த்ததும் -
அத தெய்வம் மணிமேகலையை உறங்கும்பொழுது எடுத்துப்
போய் மணி பல்லவம் என்னும் சிறியதொரு திவினைகள்
வைத்ததும் என்க;

(அ - ௩.) இந்நபாற பெயரிய : சம்பாபதி, காவிரிப்பூம்பட்டினம்
என்றும் இரண்டு பெயர்களையுடைய. நூறு பெருவேள்வி செய்து முடித்
தவனை இந்திரனும் தகுதிபெறுவான் ஆதலின் அவ் வரலாறு தோன்ற
வாளாது இந்திரன் என்னுது ஒருநூறு வேள்வி உரலவான் என்றார்.
இந்திரவிழா ஆண்டுதோறும் சித்திரா பருவத்திலே தொடங்கி இந்நபத்
தெட்டு நாள் நிகழ்த்தப்பட்டதெக் கடலாட்டோடு நிறைவுறும் ஒரு
மாபெருந்திருவிழா ஆதலின் 'பெருவிழா' என்றார் அவர்-பழ. அந்தாவது
"வேத்தயல்.....உரைநூற் கிடக்கையும் கற்றுத் துறைப்பாகிய ஒரு
நாடகக்கணிகை கற்றவம் புரிந்தது நாணுடைத்து' என மாக்கள்
தூற்றும் பழச்சொல். சித்திராபதி - மாதவியின் தாய். வயத்தமாலை-
மாதவியின் பணிமகள். மணிமேகலை - கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும்
தோன்றியவள். இக் காப்பியத்தலையியுமாவான். அரசிளங்குமரன்-உதய
குமரன். பளிங்கு அறை - வேற்றுமைப் புணர்ச்சியால் மென்றொடர்
வன்றொடராயிற்று. பளிங்கினூலியன்ற அறை என்க. பாவை : மணி
மேகலை. மணிமேகலாதெய்வம் - இந்திரன் பணிமேற்கொண்டு மணி
பல்லவம் முகனிய சில திவுகளைக் காக்குமொரு தெய்வம்; கோவல
னுடைய குலதெய்வமுமாம். இத் தெய்வம் தன் முன்னோன் ஒருவனைக்
கடலில் புழி இறவாவண்ணம் செய்த உதவியைக் கருதி அத் தெய்
வத்தின் நினைவுக்கறிகுறியாகவே தன் மகட்டுக் கோவலன் மணிமேகலை
என்னும் பெயரும் சூட்டினான்.

இதுவுமது

சுரு - ௫௦ : உவவன.....உணர்ந்ததும்

(இ - ள்.) உவவனம் மருங்கின் அவ் உரைசால் தெய்வதம்
கதமதி தனைத் துயில் எடுப்பியதூஉம் - அம் மலர்வனத்தின்
பக்கத்திலே அப் புகழ் மிக்க மணிமேகலை தெய்வம் மீண்டும்
வந்து ஆவகுத் தூங்கு துயிலெய்திக் கிடந்த கதமதி என்பவனைத்
துயிலுணர்ந்தியதுப; ஆங்கு அத் திவகத்து ஆயிழை நல்லாள்
தான் துயில் உணர்ந்து தனிததுயர் உழந்ததும் - மணிமேகலை
தெய்வம் மணிமேகலையைத் துயில் கலையாவண்ணம் எடுத்துப்
போகத் துயிலக்கிடத்தி வந்த அவ்விடத்தே (அந்தாவது -

ஆம் மணிபல்லவத் தீவின் கண்ணின) அழகிய அணிகலன் அணிதற்கியன்ற பெண்ணின் கல்லாளாகிய மணிமேகலை வழி நாட்காலையிலே தானே துயிலுணர்ந்து தனக்கு நேர்ந்த தென்கென மறியாமையாலே மாபெருந் துன்பத்தாலே வருந்திய தூர்; உழந்தோள் ஆங்கண் பானமையின ஓர் ஒளி மணி பீடிகை பழம் பிறப்பு எல்லாம் உணர்ந்ததும் - அவ்வாறு துன்ப மெய்திய அம் மணிமேகலை ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்ந்துள்ளமையால் அவ்விடத்திற்கிருந்த ஓர் ஒளியுடைய மண்களாலியன்ற புத்த பீடிகையைக் கண்டு தொழுதமைபால் தன பழம் பிறப்பும் அதன கண் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளுமாகிய அரிய செய்திகள் பலவற்றையும் தானே உணர்ந்து கொண்டதும் என்க.

(வி - ௨.) உவவனம்-மக்களால் உண்டாக்கப்பட்ட பூர்பொழில். உரை - புகழ். சுதமந்-மாதவியின் தோழியும் மணிமேகலைக்கு ருதுணையாய்ச் சென்றவளும் ஆகிய ஒரு பார்ப்பனப்பெண்துறவி (பிககுணி). துயிலெடுப்பியது-துயிலினின்றும் எழுப்பியது. அத்தீவகம்-முன் கூறப்பட்ட மணிபல்லவம். உழந்தோள் : பெயர். பீடிகை - புத்தபீடிகை. பான்மை யின் - ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்ந்தமையின்; ஊழ்வினைநிகழ்ச்சியை ஏதுநிகழ்ச்சி என்பது பெளத்தருடைய வழக்கு.

இதுவுமது

௫௩ - ௫௮ : உணர்ந்தோள்.....உரைத்ததும்

(தி - ௭.) உணர்ந்தோள் முன்னர் உயர்ந்தெய்வந் தோன்றி மனம கவல் ஒழிக என மந்திரம் கொடுத்ததும் - பழம் பிறப்புணர்ந்த ஆம் மணிமேகலையின் முன்னர் உயரிய பண்புடைய மணிமேகலை தெய்வம்தானே எனிவந்து தோன்றி மகளை! சின் நெஞ்சத்துத் துன்பங்களை யெல்லாம் ஒழித்திடுக என ஆறுதல் கூறி, அரிய முன்று மறை மொழிகளை அறிவுறுத்ததும்; தீப திலகை செவ்வனம் தோன்றி மாபெரும் பாத்திரம் மடக் கொடிக்கு அளித்ததும் - தீவ திலகை என்னும் மற்றொரு தெய்வம் மணிமேகலை முன்னர்த் தோன்றிச் செவ்விதாக மிகப் பெரிய சிறப்பு வாய்ந்த அழகரபி என்னும் பிச்சைப் பாத்திரம் ஒன்றை இளங்கொடிபோல்வாளாகிய ஆம் மணிமேகலைக்கு வழங்கியதும்; பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி தாயரொடு யாப்புறும் மாதவத்து அறவணர்த் தொழுததும் - அழக ரபியைப் பெற்று மறைமொழியினுக்கியாலே அம் மணிமேகலை வான் வழியாகப் பறந்துவந்து புகார் நகரம் எய்தித் தன் தாயராகிய மாதவியோடும் சுதமதியோடும் கூடக் கட்டமைந்த பெரிம தவவொழுக்கத்தையுடைய அறவணவகங்கைக் கண்டு வணங்கியதும்; கறுமலர்க் கோதைக்கு - நறிய மலர்

மாலைமணிந்த தகுந்த இளமையுடைய மணிமேகலைக்கு; அறவண-
வுகள ஆபத்திரன் திறம் கனகனம் உரைத்ததும் -
அறவணவுகளார் அமுதகரபிக்குரியவனுன ஆபத்திரன்
எனபானுடைய வரலாறும் பண்புமாகிய செய்திகளை யெல்லாம்
விளக்கமாக விளம்பிமதும் எனக.

(வி - றி.) ந ணர்ந்தோள் : பெயர்; மணிமேகலை, திய தெய்வமும் உள
வாகலின் அவற்றவீக்குதற்கு ந யர் தெய்வம் என்றார்; அந்தாவது-மணி
மேகலாதிதய்வம், கவல் - துன்பம், மந்தரம் - மறைமொழி, மணிமகலா
தெய்வம் மணிமேகலைக்கு வேற்று உவமத்தவும்; வானத்தே இயங்கவும்,
பசிப்பிணியின்றி இருத்தற்கும வேண்டிய ஆற்றல் தரும் புன்று அரிய
மந்தரங்களைச் செய்வித்துத்தது; இவற்றை மந்தமையால் இனி ரீ மனங்
கவல வேண்டா என்று ஆறுதலும் கூறிற்று எனக. செவ்வனம்-செம்மை
யாக, திருவுருவங்கொண்டு தோன்றி எனக. வேண்டுவார் வேண்டும்
உண்டியை வேண்டுமளவும் சுரந்தளிக்கும் மிகப் பெரிய சிறப்புடைய
பாத்திரம் என்றவாறு. பெருமைசண்டு அதன் அளவின் மேல் நிலவாது,
சிறப்பின் மேலின்றது. மடக்கொடி என்றது அவளது இளமையை விதந்
தபடியாம். பைந்தொடி : மணிமேகலை, சுதமதி மணிமகலையின் பால்
தாய்மை யன்புடையாளாதல் பற்றி அவளையும் உளப்படுத்தத் தாயர்
எனப் பன்மைச் சொல்லாற் கூறினர். பிறுண்டும் இங்ஙனமே கூறுதல்
காணலாம். யாப்புறுமாதவம் - பொறுபுலன்களைக் கட்டியொய்யுமும்
பெரிய தவம். ஆபத்திரன் - இக் காப்பிய வறுப்பினுள் சிறந்ததோர்
உறுப்பாக அமைந்தவன்; அமுதகரபியைத் தெய்வத்தடம் முதன் முத
லாகப் பெற்றவன்; தமக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ்ந்த பெருந்
தகை; ஆவால் பாலூட்டி வளர்க்கப்பட்டவன். நன்கனம் - நன்கு;
நன்றாக.

திருவுமது

கூ - கடி: அங்கை.....சேன்றதும்

(தி - ள்) அங்கைப் பாத்திரம் ஆபத்திரன்பால் கிந்தா
தேவி கொடுத்த வண்ணமும் - தன் அகவகையி லேந்திய அமுத
கரபி எனனும் பிச்சைப் பாத்திரத்தை ஆபத்திரனுடைய அரு
ளுடைமை கண்டிராகிய கலைமகளவிய கிந்தாதேவி எனனும்
தெய்வம் அவனபால் கொடுத்த திறமும்; மற்று அப்பாதிரம்
மடக்கொடி ஏந்திப் பிச்சைக்கு அவலுர்ப் பெருந்தெரு அடைந்
ததும் - மேலும் அவவமுத கரபியை மணிமேகலை அகவகையிலேநதி
முதனமுதலாக அதனகண பிச்சை ஏற்கும பொருட்டு அகன்ற
புகார நகரத்துத் தெருவிலே எய்தியதும்; பிச்சை ஏற்ற தெய்வனை
கூனருயின பத்தின்ப பெண்டிர் பாத்திராண் ஈதததும்-அவ்வாறு
பிச்சைபுக்க மணிமேகலை ஏந்திய அம்மாபெரும் பாத்திரத்தனகண்
முதன முதலாகச் சிதந்த கற்புடை மகளாகிய ஆதிசை நல்லாள்
பெரும் பகுத்துண்டற் கியனற உணவினைப் பிச்சையாகப்
பெய்ததும்; காரிகை நல்லாள் காயசண்டுகைவயிற்று ஆனைத்திக்

கேடுத்து அம்பலம் அடைந்ததும் - அழகுமிக்க மணிமேகலை அழகு காழியில் ஏற்ற பிச்சை யுணவினை ஊட்டிக் காயசண்டிகை என்பவளை நீண்ட காலமாகப் பறறி வருத்திய 'ஆனைத்தீ' எனனும் வயிற்று லோயைத் தீர்த்ததுப் பின்னர் உலகவறவி எனனும் அம்பலத்தை எய்தியதும்; ஆயிழை அம்பலம் அடைந்தாள எனறு கொகரு ஆலர் நழுவதார்க் கோமகன சென்றதும் - மணிமேகலை உலக வறவி எனனும் அம்பலம் எய்திய செய்தி கேட்டுத்தேனோடு மலர்ந்த நறிய ஆத்திமாலை குடிய சோழமன்னன் மகனாகிய உதய குமரன் அவளைக் கைப்பற்றும் கருத்தோடு அவ்வம்பலத்திறகுச் சென்றதும்; எனக.

(அ - ரு.) அங்கை - அகங்கை; உள்ளங்கை. அகம் என்றும் நிலை மொழி ஈற்றுயிர்மெய்கெட்டது சிந்தாதேவி-தலைமகள். நகரமாதலின் பெருந்தேரு என்றார். பத்தினிப் பெண்டிர் என்றது ஆதிரையை; பத்தினி ஆதலின் ஒருவரைக் கூறும் உயர்மொழியாகக் கருதிப் பன்மைக்கிளவி யால் கூறினர். பன்மையொருமை மயக்கம் எனினுமாம். பாத்தூண் - பகுத்தண்ணும் உணவு. காரிகை - அழகு அம்பலம் - உலக அறவி எனனும் பெயருடையதாய்ப் புலார் நகரத்திருந்ததொரு பொதுபட்டம். ஆங்கு இரவலர் வந்து குழுவவர் ஆதலின் அவர்க்குட்டும் பொருட்டு அங்கு மணிமேகலை எய்தினன் என்பது கருத்து. ஆயிழை : மணிமேகலை. அவள் உலகவறவி புகுந்தாள் என்று கேள்விபுற்று அரசினங்குமரன் அவளைக் கைப்பற்றி வருங் கருத்துடன் அம்பலம் அடைந்தான் என்பது கருத்து.

இதுவுமது

கக - எழு : அம்பலம்.....வண்ணமும்

(இ - ன்.) அம்பலம் அடைந்த அரசினங்குமரன் முன வஞ்ச விஞ்சையன் மகள் வடிவாகி - தன்னைப் பெரிதும் காழற்று அவ்வம்பலம் புக்க அக்கோமகன முன அவன் தன்னை அறியா வண்ணம் வஞ்சிததுப்போக்கும் பொருட்டு விச்சாதான் மனைவி யாகிய காயசண்டிகையின் உருவத்தை மேற்கொண்டு அவனைப் போக்கியபின் அவ் வருவத்தோடு அந்நேரத்துச் சிறைக் கோட்டம் புகுந்து ஆங்குப் பசியால் வருந்திவார் துயர் களைபு மாற்றால்; மறஞ்செய் வேலோன் வான சிறைக் கோட்டம் அறக் கோட்டம் ஆக்கிய வண்ணமும் - வீரப்போர் செய்யும் வேலேதிய சோழ மன்னனுடைய உமர்ந்த சிறைக் கோட்டத்தையே அறக் கோட்டமாக மாற்றிய செய்கையும்; விஞ்சைக் காஞ்சனன் காய சண்டிகை என - மணிமேகலை காயசண்டிகை யுருவத்தோடு அம்பலத்தில வந்த அரசினங்குமரனோடு சொல்லாட்டம் கிகழத் தியபொழுது அவளைக் காணவந்தவனாகிய விச்சாதான் அவளைத் தன் மனைவியாகிய காய சண்டிகை என்றே கருதி அவன் ஒழுக்

கத்தை ஐயுற்ற அவனையந தீர்த்தருக் கரத்துறைபவன் : ஆயிழை தனனை அகலாது அணுகலும் - அரசன் மகன் மணி மேகலைபைக் காணும் வேட்கையால் அறங்கேட்டு அகலாதவனாய் மீண்டும் அவரு வந்தமையால் : வஞ்ச விரோதமான மனைவன் சிறுவனை மாரத்துடை வாளில் தப்பிய வண்ணமும்-வஞ்சத்தாலே கரந்தருத் அவனிச்சாதான மனைவன் மகனாகிய உதயகுமரனை வலிமை மிக்க வாளால் எறிந்து போனதப; மை அரி யுணகண் அவன் துயர் பொரு துள தெய்வக் கிளளியில தெளிந்த வண்ண மும் - கரிய நிறமும் செவ்வரியும் உடையவாய்க் கண்டிடாந் கெஞ்சத்தைப் பருகும் பேரெழில் படைத்த கண்ணையுடைய மணி மேகலை அரசன் மகன் இறந்தமையா லெயறிய துன்பத்தைப் பொருடல் வழந்திப் பினனாக் கந்திற் பாவையாகிய தெய்வம் வருவதுரைத்துத் தேற்றத் தெளிந்த தனமையும்; எனக.

(வி - ந்.) வஞ்சத்தாலே விஞ்சாயன் மகள் வடிவாகி என்க. விஞ்சாயன் - விச்சாதரன். மகள் - மனைவி மனைவியை மகள் என்னும் வழக்கு இந்நூலில் பிறுண்டும் காணப்படும். கதைத்தொடர்பு நன்கு வளங்குதற் பொருட்டு சுண்டைக்கு வேண்டுவவ சில சொற்கள் தந்துரைக்கப்பட்டன. இவ்வாறு தந்துரைப்பன இசையெச்சத்தாற் கொள்ளப்படுவன. யாண்டும் இதனை அறிந்து கடைப்பிடிக்க. வேலோன் : சோழமன்னன். மக்களைச் சிறைசெய்தலும் வேந்தற்கு உடுவன்று அவனுக்கியன் ற கடமை என்பார் மறஞ்செய் வேலோன் என மன்னனை விதந்தார். கோட்டம் இரண்டும் சுண்டுக் கட்டிடம் என்னுந் துணையாம். வாளில் தப்புதல் - வாளாலேறிந்து கொல்லுதல். மை அரி உண் கண் என்னும் பன்மொழித்தொடர் மணிமேகலை என்னும் துணையாய் நின்றது. அவன் என்றது உதயகுமரனை. மணிமேகலை பறடல் பழம் பிறப்புக்களலே அவன் மனைவியாகி அவனோடு வாழ்ந்தவளாதலின் பழம் பிறப்புணர்ச்சியுடைய மணிமேகலை அவன் இறந்தமை பொருது வருந்தினள் என்பது கருத்து. தெய்வம் - கந்திற் பாவையினிற்றூந் தெய்வம். கிளவி - சொல்.

இதுவுமது

கக - ௮௮: அறைகழல்.....கேட்டதும்

(தி - ந்) அறை கழல் வேந்தன் ஆயிழை தன்னைச் சிறை செய் சென்றதும்-ஆரவாரிக்கும் விரக கழலணிந்த சோழ மன்னன் மணிமேகலையைச் சிறையிடச் செய்ததும்; சிறைவீடு செய்ததும் - பினனாக் சிறைவீடு செய்வித்ததும்; ஆய்வளை நறுமலாக் கோதைக்கு நல் அறம் உரைத்து ஆங்கு ஆபத்திரன் காடு அடைந்ததும் - சிறை வீடு பெற்ற மணிமேகலை நறிய மலர் மரால் யணிந்த கோப்பெருந் தேவிக்கு நல்லனவாகிய அறங்கள் பல வறறையும் அறிவுறுத்து அப்பால் ஆபத்திரன் மறுமையில் மன்னவனாகி அருளாகிச் செய்தின்ற சாவக காட்டிற்குச் சென

றதும், அணியிழை ஆயகு அவன் தனக்குப் போகி ஓங்கிய மணி
பல்லவத்திடை உற்றதும் - மணிமேகலை அந் நாட்டரசனாகிய
ஆபுத்திரர்க்குச் சென்று உயர்ந்த மணி பல்லவத் தீவினகட
புகுந்ததும்; உற்றவள் ஆயகு ஓர் உயர் தவன் வடிவாய்ப் பொற்
கொடி வஞ்சியின் ஈபாருந்திய வண்ணமும் - மணி பல்லவத்தை
எய்திய மணிமேகலை அவ்வரசனை அவனுட்குற்றப் போக்கி
அப்பால் அத் தீவினினதும் ஓர் உயரிய தலைவாழ்க்கை முடை
துறவான் வடிவத்தை மேற்கொண்டு அழகிய கொடியுயர்த்தப்
பட்ட வஞ்சிமா நகரத்தே வந்துற்ற செய்தியும்; நவை அறுனை
பொருள் உரைமிடு என்ச் சமயக் கணக்கர் தம் ஐறம் கேட்டது -
அவ்வஞ்சிமா நகரத்திலே அம் மாதவன் வடிவத்தோடு சென்று,
பிறப்புப் பிணி அறுதற் கிபனற நன்மை தருகின்ற நுமது தத்து
வங்களைக் கூறுங்காள்! என்று பல்வேறு சமயத் தலைவர்களை
பும் தனித்தனியே கண்டு வினவி, அவ்வவர் சமயங்கட்கியன்ற
தத்துவங்களை மெல்லாம் கேட்டறிந்ததும் என்க.

(வி - ரு.) அறை கழல்: வினைத்தொகை. சிறைவீடு. சிறைக்
கோட்டத்தினின்றும் விடுதலை செய்தல். நறுமலர்க் கோதை: கோப்
பெருந்தலை. ஆய்வளை: மணிமேகலை. அவன் நாடு - ஆபுத்திரன் மறு
பிறப்பில் அரசனாகி ஆட்சி செய்கின்ற நாடு. அஃதாவது சாவகநாடு,
பொற்கொடி வஞ்சி - அழகிய கொடியுயர்த்திய வஞ்சிநகரம் என்க.
வெளிப்படை. நவை - பிறவிப்பிணி. நன்பொருள் - தத்துவம். சமயக்
கணக்கர் - சமய முதல்வர்.

இதுவுமது

முக - கூறு: சூங்க.....வைத்தனன்

(இ - ற்.) ஆங்கு அத்தாயிராடு அறவணர்த் தேர்த்து-அன்
விடத்திலே தன் தாயராகிய மாதவியையும் சுதமதியையும் நல்ல
சிரிமராகிய அறவணடிகளாரையும் கண்டு அடிவணங்குவிரும்பி
யும்; பூங்கொடிகச்சி மாநகர் புக்கதும்-மணிமேகலை ஆயகுத் துறவி
மாயிருந்த மாசாததுவான வேண்டுக்காட் கிணங்கியும் வானத்தே
இயங்கிக் காஞ்சிமா நகரத்தே சென்று புகுந்ததும்; புக்கவன்
கொண்ட ஞாயிருக் களைந்து - காஞ்சியிற் புகுந்தவள் தான் மேற்
கொண்டிருந்த மாதவன் வடிவத்தைத் துறந்து; மற்று அவர்
பாதம் வணங்கிய வண்ணமும் - தான் காணவிரும்பிய தாயரும்
அடிகளாரும் தனனைத்தேடி வந்தவரைக் கண்டு மகிழ்ந்து அவாடி
களிலே வீழ்ந்து வணங்கிய வண்ணமும்; தவத்திறம் பூண்டு
தருமம் கேட்டு - தவக்கேசலம் பூண்டு அறவணவடிகளார்பால்
பெளத்த தருமங்களைக் கேட்டுணர்ந்ததும்; பாவை பவத்திறம்
அறுகென நோற்றதும்; மணிமேகலை தருமம் கேட்ட பிணைப்

சிறப்பிற்குக் காரணமான பழவினைத் தொகுதி துவக்ககேடுவதாக என்னும் குறிக்கோளோடு பொருள்களினபால் பற்றறுத்தருரிய நெறியில் அதற்கியன்ற நோன்புகளைக் கடைபிடித் தொழுதி னதும் ஆகிய இவற்றை யெல்லாம்; இளங்கோ வேந்தன் அருளிக் கேட்ட - இளங்கோ வடிகளார் என்னும் சோழனிவன் தலைமை வீற்றிருந்தருளி விரும்பிக் கேளாசிற்ப; வளபுகெழு கூல வாணிகன் சாத்தன் - வளம் பொருந்திய மதுரைக் கூல வாணிக னாகிய தண்டமிழப் புலவன்; ஆறு ஐம் பாட்கனுள் - முப்பது காதைகளிலே அரங்கேற்றி; மணிமேகலை துறவு மாவண் தமிழ்த் திறம் அறிய வைத்தனன் - 'மணிமேகலை துறவு' என்னும் இத் தொடர்விகைச்செய்யுளா லியன்ற மணிமேகலை துறவு என்னும் பெயரையுடைய இவ் வனப்பியல் நூல் வாயிலாக எழுதது வளமும் சொல்வளமும் பொருள்வளமும் ஆகிய னளம் பலவும் பெற்றுச் சிறந்துள்ளமையாலே பெருவளமுடைய மொழியாக விளங்குகின்ற நந்தமிழ் மொழியினது சிறப்பினை உலகுள்ள துணையும் மக்கள் அறியும்படி மாபெரும் காப்பியமாக இயற்றி விறுவினன் என்பதாம்.

(வி - உ.) பொய்யுரு - வேற்றுருவம். இளங்கோ வேந்தன் என்றது இளங்கோவடிகளாரை. இளங்கோ என்ற பின்னரும் வேந்தன் என்று வேண்டாது கூறியது, அவர் தாமும் சித்தை செல்லாச் சேணெடுந் தாரத்து அந்தம் இவ் அரசாள் வேந்தாக இருத்தலைக் கருதிக் காணுமாறு தாம் வேண்டிய தொன்றனை முடித்தற் பொருட்டென்க. கண்ணகித் தெய்வமே அவரை இளங்கோ வேந்தனாகவே கண்டு பாராட்டியதனை (சிலப், வர - கஅ0 - உ, சிலப்பதிகாரத்தில் காண்க.

"மணிமேகலை துறவு" என்பதே இக் காப்பியத்திற்கு ஆசிரியரிட்ட பெயர் என்பதனை இப் பதிகத்தால் அறியலாம். இவ்வாறே "நீலகேசித் தெருட்டு" என அதன் ஆசிரியர் இட்ட பெயர் இறுதிச்சொல் மறைந்து நீலகேசி என்று வழங்குவருவதும் நினைக.

கூலவாணிகன் சாத்தனார் கொள்கை பௌத்த தருமத்தை மக்கள் அறியவைத்தலே யாகும். ஆயினும் அவருடைய கருத்து நிறைவேறிற் றில்லை. மற்று மணிமேகலையால் எய்திய பயன், "மாவண் தமிழ்த் திறமே" யாய் முடிந்தது. அத் தமிழ்த்திறம் பற்றியே இந்நூல் தமிழ் கத்தே தமிழ் மொழி நிற்கும் அளவும் நின்று நிலவும் ஆற்றல் பெற்றுத் திகழ்கின்றது என்பதில் ஏதும் ஐயமில்லை.

இப் பாயிரம் (பதிகம்) பிறரால் செய்யப்பட்டது. சாத்தன் என ஆசிரியரைப் படர்க்கையாகப் பேசுவதே இதற்குச் சான்று. இனி இப் பாயிரத்தில்—

ஆக்கியோன் பெயர் சாத்தன் என்பதனாலும் வண்டமிழ்த்திறம்
 என்றதனால் அதற்கியன்ற எல்லையே இதற்கும் எல்லை என்பதும்
 போந்தன. முதலாலாகவின் வழிகூற வேண்டாவாயிற்று. மணிமேகலை
 துறவு என்பது நூற்பெயர். காலம் களம் காரணம் என்னும் பாயிரவுறுப்
 புக்கள் பலவும் அமைந்துள்ளமையும் அறிக.

பதிகம் முற்றிற்று

க. விழாவறை காதை*

[முதலாவது விழாவறைந்த பாட்டு]

அஃதாவது: ழும்புகார் நகரத்து வாழ்கின்ற சமயக் கணக்கர் முதலிய பெரிபோர் ஒருவரு டை அந் நகரத்திலே காண்டு தோறும் கிழைத்தப்பட்டு வருகின்ற 'இந்திர விழா' எனனும் பெருவிழா எடுத்தற்கரிய சித்திகரத் திங்கலின் முழுமதி நாள் ஊறுவி வருதலானே அவ் விழாவிற்குக் கால கொள்ள வேண்டுமென்று முடிவு செய்து அதனை நகரமக்கட்கு அறிவிக்கும் படி வடிக்கம் போல விழா முரசும அறையும் முதுகடிப் பிறந்த வளஞவனுக்கு அறிவிப்ப, அது கேட்ட வளஞவன்னுந் வச்சிக் கோட்டத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற மணங்கெழு முரசத்தைக் கச்சையானைப் பிடர்ததலை ஏற்றித் தானும் ஏறியிருந்து அவ் விழா கிழைப் போவதனையும் அதற்குக் கால் கொள் செய்யும் நாளையும் விழாவிற்பொருட்டு நகர மாக்தர் செய்ய வேண்டிய செயல்களையும் கிளந்தெடுத்துக் கூறி அந் நகரத் தெருக்கள் தோறும் முரசுதறந்த செய்திகையக் கூறும் பாட்டு எனறவாறு. இக் காதையினால் இற்கறக் கிரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தமிழகத்து மாக்தர் விழா கிழைத்தும் முறையும், அவர் ஒப்பற்ற நாகரிகமும் இனிது விளங்கும்.

உகைந் திரியா ஓங்குயர் விழுச்சீர்ப்
பலர்புகழ் முதூர்ப் பண்புமேம் பமதிய
ஓங்குயர் மையத் தருந்தவ னுரைப்பத்
தூங்கெயி லெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்
விண்ணவர் தலைவன் வணங்கிமுன் னின்று
மண்ணகத் தென்றன் வரன்பதி தன்னுன்
மேடுரை விழைய விழாக்கோ னெடுத்த
நாலேழ் நாளினும் தன்வினி துறைகென
அமரர் தலைவன் ஆங்கது நேர்ந்தது
கர கவராக் கேள்வியோர் கடவா ராகலின்

* மணிமேகலை கிளப்பதிகாரம் என்றும் பெருங்காப்பியத்தின் ஒரு பகுதியேயன்றி, கனிக்காப்பியமன்று என்னும் கருத்தினால் தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனார் இக் காப்பியத்தைக் கடவுள் வாழ்த்து இல்லாமலே இயற்றியுள்ளார்; எனவே கிளப்பதிகாரத்திலே ஆசிரியர் இளங்கோ வடிகளார் திருவாய்மலர்ந்த நளிய மங்கல வாழ்த்துப் பாடலே இக் தூலுக்குர் கடவுள் வாழ்த்தாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

மெய்திறம் வழக்கு நன்பொருள் விடெனும்
தித்திறத் தத்தம் இயல்பினிற் காட்டும்
சமயக் கணக்கருந் தந்துறை போடிய
அமயக் கணக்கரும் அகலா ராகிக்

௨௫ கரந்துரு வெய்திய கடவு ளாளரும்
பரந்தொருங் கிண்டிய பாடை மாக்களும்
ஐம்பெருங் குழுவும் எண்பே ராயமும்
வந்தொருங்கு குழி இ வான்பதி தன்னுள்
கொடித்தேர்த் தாணக் கொற்றவன் துயரம்

௨௦ விடுத்த பூதம் விழாக்கோள் மறப்பின்
மடித்த செவ்வாய் வல்லையி றினங்க
இடிக்குால் முழக்கத் திடும்பை செய்திடும்
தொடுத்தபா சத்துத் தொல்பதி நரகரைப்
புடைத்துணும் பூதமும் பொருந்தா தாயிடும்

௨௫ மாயிரு ஞாலத் தரகதலை யீண்டும்
ஆயிரங் கண்ணோன் விழாக்கால் கொள்கொ
வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கொழு முரசம்
கச்சை யாணப் பிடர்த்தலை யேற்றி
ஏற்றூரி போர்த்த இடியறு முழக்கின்

௨௦ கூற்றுக்கண் விளிக்குங் குருதி வேட்கை
முரசுகடிப் பிடுஉம் முதுகுடிப் பிறந்தோன்
திருவிழை மூதூர் வாழ்கென் றேத்தி
வான மும்மாரி பொழிக மன்னவன்
கோன்றலை திரியாக் கோலோ னாகுக

௨௫ தீவகச் சாந்தி செய்தரு நன்னுள்
ஆயிரங் கண்ணோன் தன்வே டாங்குள
நால்வேறு தேவரும் தலத்தகு சிறப்பில்
பால்வேறு தேவரும் இப்பதிப் படர்ந்து
மன்னன் கரிகால் வளவன் நீங்கியநான்

௨௦ இந்நகர் போல்வதோர் இயல்பின தாகிப்
பொன்னகர் வறிதாப் போதுவ ரென்பது
தொன்னிலை யுணர்ந்தோர் துணிபொரு ளாதலின்
தோரண விதியுந் தோமறு கோட்டியும்
பூரண கும்பமும் பொலம்பா லிகைகளும்

௨௫ பாவை விளக்கும் பைவுடன் பரப்புமின்
காய்க்குலைக் கமுகும் வாழையும் வஞ்சியும்
பூக்கொடி வல்லியங் கரும்பும் நடுமின்
பத்தி வேதிகைப் பகம்பொற் றூணத்து
முத்துத் தாமம் முறையொடு நாற்றியின்

௫௦ விழவுமலி மூதூர் விதியும் மன்றமும்

- பழமணல் மாற்றுமின் புதுமணற் பாப்புமின்
கதலிகைக் கொடியுங் காழன்று வினோதமும்
மதலை மாடமும் வாயினும் சேர்த்துமின்
துதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதரைப்
பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வமி ருக
வேறுவேறு சிறப்பின் வேறுவேறு செய்கினை
ஆறறி மரபின் அறிந்தோர் செய்யுமின்
தண்மணற் பந்தருந் தாழ்தரு பொதியினும்
புண்ணிய நல்லுரை அறிவிர் பொருந்துமின்
௨௦ ஒட்டிய சமயத் துறுபொருள் வாதிகள்
பட்டிமண் டபத்துப் பாங்கறிந் தேறுமின்
பற்றா மாக்கள் தம்முட னாயினும்
செற்றமுங் கலாமுஞ் செய்யா தகனுமின்
வெண்மணற் குன்றமும் விரிபூஞ் சோரியும்
௨௧ தண்மணல் துருத்தியுந் தாழ்ப்புந் துறைகளும்
தேவரு மக்களும் ஒத்துடன் றிரிதரு
நாளேழ் நாளினும் நன்கறிந் தீரொன
ஒன்றுவான் மறவருந் தேரும் மாவும்
களிறுஞ் சூழ்தாக் கண்மூர சியம்பிப்
௨௨ பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி
வசியும் வளனுஞ் காக்கென வாழ்த்தி
அணிவிழா அறைந்தனன் அகநகர் மருங்கென்.

க. விழாவறை காதை

உரை

இந்நிர விழாவின் வரலாறு

க = ௧௦; உலகம்.....ஆகலின்

(இ - ள்.) உலகம் திரியா ஒங்கு உயர் விழுச்சீர் பலர்
புகழ் மூதூர்ப் பண்பு மேம்படஇய - சான்றோர் சென்ற நெற
கிணறெழுருதலில் ஒரு பொழுதும் பிறழா தொழுதல் காரண
மாகப் பெரிதும் உயர்ந்துள்ள தனது மாபெரும் கிறப்பினைப்
பிறநாட்டிலுள்ள சான்றோர் பலரும் புழாபிற்றற் கிடமான பழைய
ஊராடுபு புகார் நகரத்தின் தெய்வத் தன்மை காலந்தோறும்
மேம்பட்டு வளர்தற் பொருட்டாக; ஒங்கு உயர் மலயத்து
அருந்தவன் உரைப்ப - வானுற உயர்ந்து புகழானும் உயர்ந்த
பொதிய மலையினகண் இறைவன் ஏவலாலே எழுந்தருளியிருக்கும்
செய்தற்கரிய தவங்களைச் செய்துயர்ந்த அதத்தியழனிவன்
பணிப்பு; தூங்கு எயில் எறிந்த தொடித்தோள் செம்பியன் -
வானத்திலே இயங்குகின்ற மதிக்கை அழித்த வீர வகை
மணிந்த சோழ மன்னன் ஒருவன்; விண்ணவர்தலைவனை வணங்கி
முன்னின்று - தனக்கு நன்றிக் கடன்பட்டுள்ள அமரர்கோமான
வணங்கி அவன் முன்னிகையிலேயே நின்று; மண்ணகத்து
என்றன் வானபதி தன்னுள் - நிலவுலகத்திலமைந்த என்னுடைய
தலை நகரத்தினுள்; மேலோர் விழைய விழாக்கோள் எடுத்த நால்
ஏழ் நாளினும் நன்கு இனிது உறைக என - விண்ணவரும்
காந்துரு வெய்தி வந்து காண்டற்கு விரும்புதற்குக் காரணமான
பெரிய தொரு திருவிழாவை கினக்கு யாங்கள் எடுத்தலை மேற்
கொண்ட இருபத்தெட்டு நாளினும் நீ அந்நகரத்தே அவவிழாவனை
ஏற்றுக் கொண்டு உறுதியாக அங்கேயே இனிதாக வீற்றிருத்
தருளல் வேண்டும் இது யான் நிற்பால் பெற விரும்பும் வாய்
என்று வேண்டா நிற்பு; அமரர் தலைவன் ஆங்கு அது நேர்த்தது
தேவர் கோமானும் மறுஅது அவ்வாறே தந்த வாத்திற்கு;
கவராக் கேள்வியார் - ஐயுறுமைக்குக் காரணமான மெய்நூற்
கேள்வியினை யுடைய சான்றோர்; கடவார் ஆதலின் - மாறுபட
பொருகாராதலின் என்க.

(இ - ள்.) உலகம் என்றது சான்றோருடைய ஒழுக்கத்தை. ஒங்குயர்
விழுச்சீர், என்று ஒருபொருட்பன்மொழி பலவற்றை அடைபுணர்

தோதின். புகார் நகரத்துப் புகழ் சாலவும் உயர்ந்த புகழ்; தனக்குத் தானே நிகரான புகழ் என்ற ஊர்த்துற்து. அப் புகழ் அத்தகையதாதலை புறவிற்காகத் துலாம் புகழும். ஆகக் கற்றிற்று மகளை ஆழியின் மடித் ததும் தூங்குகையில் எறிந்து அமரரைப் புகழ்ததும் ஆகிய இன்றோரன்ன அந்நாட்டு மன்னர் செயற்கரிய செயல்களாவற்கு "நாகரீன நகரோடும் பொகரீன் புகழ்மன்னும் புகார்" என இளங்கோவாடிகளாரும் (மங்கல) பாராட்டுவதற்கு பலர் அயல் நாட்டுச் சான்ருர் பலரும் என்க! என்னை? புகழத்தகுந்தவர் அவரோடிகலான். பண்பு-தெர்வப்பண்பு அநுந்தவன்-அகத்தியன். அகத்தியன் சோழநாட்டையறந்தார் சோம்படுதற் பொருட்டுச் செம்பியன்பால் நீ இவ்வரத்தநகர் கேள் என்றுரைத்தமையாலே செம்பிரான் இங்கிரன்பால் நீ விழாங்கோள் எடுத்த நாலேழ் நாளினும் என் பதிலில் நன்கினி துறைநகல் வேண்டிற் என வரங்கேட்டான்; அவனும் செய்கின்றிக் கடன்பட்டபத்தநான் அவ் வரத்தநத மருது நேர்ந்தவன் என்றவாறு. வானத்தே இயங்கு மதிவினாள் இருந்து அக்கர் வானவர் ஊரெல்லாம் புதுந்து அவர்க்குக் கேடு விளைத்தனர். அம் மதிவை ஒரு சோழன் அடித்து அமரரைப் பாதுகாத்தனன். இவ்வாற்றால் நன்றிக் கடன்பட்ட இத்திரன் நீ விரும்பம் வரங்கேள் என்ன அச்சோழன் அகத் தியர் அறிவுறுத்தபடி வரங்கேட்டனன். அவனும் நேர்ந்தனன் என்க.

இவ் வீரச் செயல்பற்றி அச்சோழமன்னன் தூங்கெயில் எறிந்த தோடித்தோள் செம்பியன் எனப்பட்டான்.

"விண்ணவர் தலைவனை வணங்கி முன்னின்று மண்ணகத்து என்றன் வான்பதி" என்று பாட்டிடைவைத்த குறிப்பினாலே வரங்கேட்டது வானவருலகத்திலே என்பதும் பெற்றும். இச் சோழன் அகரர் மதிவை அடித்து அமரரைக் காத்தமையால் அநகல் அவர்க்கு ஒரு புகழாகாது என மாறோக்கத்து நப்பசலையார் நவில்வர்.

"ஐன்னு ருட்கும் துன்னருங் கடுந்திறல்
தூங்கெயி லெறிந்த நின் னூங்க ணோர்நினைப்பின்
அடுதல் நின்புகழும். அன்றே" (புறம்-க.க)

என்பது அக் நல்லிசைப்புலவர் மணிமொழி.

மேலோர் - அமரர்.

விழாக் குழவினர்

கக - கடி : மெய்த்திறம்:.....குழீஇ

(இ - ள்.) மெய்த்திறம் வழக்கு நன்பொருள் வீடு எனும் இத்திறம் தம் தம் இயலபில் காட்டும் - மெய்நூல் வழக்கும் உலகியல் வழக்கும் நனமைதருகின்ற துணி பொருளும் வீடுபெறும் ஆகிய இவையிற்கறச் சொல்லான் மகடும் அறிவுறுத்துதலை யன்றித தம் தம் ஒழுக்கத்தானும் நன்கு தெரியக் காட்டும் நிறப்புகடைய சமமக் கணக்கரும் - பல்வேறு சமமக் குாவர்களும்; தம் துறை போகிக் அமையக் கணக்கரும் -

தமக்குரிய கணிதத்துறையில் கற்று மிகுந்த புகழடைந்த காவத்
கணிவரும்; அகலாராகி கார்துரு வெய்திய கடவுளானரும் -
தமக்குரிய விண்ணவர் பதியினும் இங்ககாம் சிறந்ததெனறு
கருதித் தம்முருவம் கார்து மக்களுவிற் திரிகின்ற தேவர்களும்,
பாந்து ஒருங்கு சணகிய பாடை மாக்களும் - வணிகத் தொழிலின்
பொருட்டு உலகத்துள்ள நாடெல்லாம் சென்று மீண்டு வந்து
ஒருங்கு கூடியிருக்கின்ற டல்வறு மொழி பேசுகின்ற வேற்று
நாட்டு வணிகத்தலைவரும்; ஐம்பெரும் குழுவும் - அமைச்சர்
முதலிய ஐம்பெருங்குழுவினுள்ளாரும்; என் பேராயமும் - கரணத்
தியலவர் முதலிய எண் பேராயத்தாரும் ஆகிய கோத் தொழி
லாளரும்; வந்து ஒருங்கு குழீஇ-ஊரம்பலத்தே வந்து ஒருங்கே
கூடியிருந்து என்க.

(கி - ந.) மெய்த்திறம் - மெய்நூல் வழக்கு; வழக்கு-உலகியல்
வழக்கு; நன்மொருள் - தத்துவங்கள். வீடு - வீட்டினியல்பு. இத்திறம்
தம்தம் இயல்பில் காட்டுதலாவது இவற்றின் வழி நின்று ஒழுகுதலைத்
தம்தம்மடத்தேயே பிறர் அறிந்து கொள்ளுமாறு ஒழுக்குமாற்றல்
பிறரை அறியச்செய்யும் சிறப்புடை யாராதல். எனவே சொல்லுதல்
பார்க்கும் எளிதாதலால் இவர் தம்தம் சமயத்தைத் தமது ஒழுக்கத்
தாலேயே அறிவுறுத்துபவர் என அவர் பெருமையை வந்தந்தோதிய
படியாம்.

சோழநாடு நீர் நாடாகவின் மருதத்தினைத் தெய்வத்தின்
பெயரால் பெருவிழா எடுப்பதாயிற்று; ஆயினும் இவ்விழா நிகழும்
போது அங்ககரத்தமைந்த பல்வேறு சமயஞ்சார்ந்த கடவுளர்க்கும்
அவ்வவ் முறைப்படியே விழா நிகழ்த்தும் வழக்கம் உண்மையின் விழா
வெடுத்தற்குப் பல்வேறு சமயக் கணக்கர்களும் வந்து குழுமினர் என்
றுணர்க. இதனால் அக்காலத்தே சமயப் பூசலில்லாமை நன்குணரப்படும்.
இரப்போரும் சவாரும் இல்லாமையால் தமக்குரிய விண்ணுலக வாழ்க்
கையை வெறுத்துக் கடவுளானரும் பூம்புகாரில் கரந்துருவெய்தி
மக்களுடே மக்களாய் வாழ்ந்தனர் என்க. அவர்க்கே விழா வெடுக்கப்
போவதால் அவரும் அக்குழுவினுள் கலந்து கொண்டனர் என்க.

ஐம்பெருங்குழுவும் என்பேராயமும் கோத்தொழிலாளராவார்.
அவருள் ஐம்பெருங்குழு - "அமைச்சரும் புரோகிதரும் சேனாபதியரும்
தூதுவரும் ஒற்றரும்" என்னும் இவர்கள் குழு. என்பேராயம்-கரணத்
தியலவர் கருமவிதிகள் கனகச்சுற்றம் கடைகாப்பாளர் நகரமாந்தர் கனி
படைத்தலைவர் யானைவீரர் இவ்விழா மறவர் இனையர் என்க.

இப்பகுதியால் பண்டைக்காலத்தே ஊர்ப்பொதுக் காரியங்களை
நகர் வாழ் மக்களும் சான்றோரும் அரசியற் சுற்றத்தாரும் பிறநாட்டு
வணிகத்தலைவரும் ஒருங்கு குழுவியே எண்ணித்துணையும் வழக்கமிருந்தமை
அறியப்படும். இஃது அக்காலத்து நாகரிகச் சிறப்பிற்கு ஓர் எடுத்துக்
காட்டாகும். குழீஇ - கூடி.

விழாக்கோள் மறப்பின் விளையுந் திமைகள்

க.அ - உ.க : வான்பதி.....கோள்கேன

(இ - ன்.) விழாக் கோள் மறப்பின் நம் தலை நகரத்தே இந்திர விழா வெடுத்தலை நம்மீனாள் மறந்தொழியின் ; வான்பதி தன்னுள் கொற்றவன துயாம் விடுத்த பூதம் - பண்டு அமராபதி யிடத்தே நம் வேந்தனாகிய முகருந்தனுக்கு அகாரால் நேர்ந்த துன்பத்தைத் துடைத்த காளங்காடியிடத்துப் பூதமானது ; மடித்த சேவ்வாய் எல் எயிற்று இலங்க இடக்குரல் முழக்கத்து இடும்பை செய்திடும் - சினத்தாலே மடித்த சிவந்த தன வாயின வலிய பற்கள் திகழும்படி இடிபோன்ற தன் குரலாலே முழக்கஞ் செய்து மாந்தர்க்குத் துன்பஞ் செய்யா விற்கும் ; தொடுத்த பாசத்துத் தொல்பதி நரகரைப்புடைத்துணும் பூதமும் பொருந்தா தாயிடும் - அதுவுமன்றித் தன கைக் கயிறறினாலே நமது பழைய இந்நகரத்திலுள்ள கயமாக்களைக் கட்டிக் கொடுப்பாய்ப் புடைத்து விழங்குமாற்றால் நன்மை செய்திடும் சதுக்கப் பூதமும் அத் தொழிலில் பொருந்தாது நல்லோர்க்கும் இடும்பை செய்யும் ; மாயிரு ஞாலத்து அரசுதலை நண்டும் ஆயிரம் கண்ணோன் விழாக் கால் கொள்கென - ஆதலின் இப் பேருலகத்து பன்னொல்லாக் னந்து கூடுதற்குக் காரணமான இந்திரவிழாவிற்குக் கால் கோள் செய்க எனறு முடிவு செய்யா விற்ப எனக.

(வி - உ.) வான்பதி-வானநாட்டுத் தலைநகரம், அமராபதி. கொற்ற வன் - முகருந்தன் என்னும் சோழமன்னன். இவன் இந்திரனுக்கு உற்றுழியுதவச் சென்று அமராபதியைக் காத்துநின்ற பொழுது அரசர் இருட்கணையால் அவன் கண்ணை மறைத்தபொழுது அவ்விடுக்கணை ஒரு பூதம் போக்கியது. அப் பூதம் இந்திரனால் ஏவப்பட்டுப் புகார் நகரத்தே காளங்காடியிடத்தே இருந்து அந்நகரத்தைக் காவல் செய்துவந்தது என. (சிலப்-க: ௧௨) இச்செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. புடைத்துணும் பூதம் - சதுக்கப்பூதம். இதனியல்பினை "தவமறைந் தொழுகும் தன்மையி லாளர், அவமறைந் தொழுகும் அலவைப்பெண்டிர், அறைபோ கமைச்சர், பிறர் மனை நயப்போர், பொய்க்கரி யாளர் புறங்கூற் றுளரென், கைக்கோள் பாசத்துக் கைப்படு வோரெனக், காத நான்கும் கடுங்குர லெடுப்பிப் பூதம் புடைத்துணும் பூத சதுக்கமும்" எனவரும் சிலப்பதிகாரத்தானு மறிக. (இ: ௧௨௮ - ௧௩).

ஞாலத்துள்ள அரசர் முதலாக அனைவரும் வந்திண்டும் விழா என்க. ஆயிரங்கண்ணோன் - இந்திரன். கொள்க என்று முடிவுசெய்ய என்க.

இனி இந்திரவிழாவை மறந்து கைவிடத்தகுந்த சூழ்நிலை அந்நகரத் திருந்தமையால் இங்ஙனம் கூடி முடிவுசெய்தல் வேண்டிற்று. என்னை? கோவலன் அந்நகரத்தை நீங்கியதற்கே அந்நகரத்து மாந்தர் இராமன் வனம் போன நாள் அயோத்தி மாந்தர் அவலமுற்றற்போல அவல மூற்றனர் என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் அறியப்பட்டது. இதனை—

“அருத்திரம் பிரித்த அயோத்தி போலப்
பெரும்பெயர் மூதூர் பெருமபே துற்றதும்”

(சிலப்-கடு-க)

எனவரும் கோகிலமாணி கூற்றாலறிக. அப்பாலும் கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் கோந்த நிகழ்ச்சிகளும் அதுகேட்டு மாசாத்துவானும் மாநாயகனும் துறவு புண்டமையும் இவர மனைவிமாரும் இறந்தமையும் இவற்றிற்கெல்லாம் மெலாக மாகவி துறவு புண்டமையும் அம் மாநகரத் திற்குப் பேரிழவாகத் தோன்றியிருந்தல் கூடும் என்பதும், இக் காரணத் தால் அவர் விழா வெடுத்தார்களை உதக்கமின்றி இருத்தல் கூடும் என்பதும் *ண்டு நுண்ணுணர்வொற நண்டு கொள்ளல் கூடும் அன்றே. இது “விழாக்கோள மறப்பின” எனப் பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினுத் போங்க பொள்ளாம். எனவே விழாக்கொள்ளாது விட வாய். விட்டால் இன்னினை இன்னல் உண்டாகும் ஆகலால் விழாவெடுத்தகலை நன்று என்று அக் குழவினர் முடிவு செய்கையுளாம். *ண்டு இத்திறப்பப் பொருள் கொள்ளாக்கலை இப்பகுதி வேண்டா கூறலாய் முடியும்.

வள்ளுவன் விழாவறையத் தொடங்குதல்

உள - டுச: வச்சிரக்.....ஆகுத

(இ - ள்.) வச்சிரக் கோட்டத்து மணங் கெழு முரசம் - வச்சிரக் கோட்டத்திலே முரசு கட்டிலில் வைக்கப்பட்டு நான் தோறும் வழிபாடு செய்துவருதலாலே நறுமணங் கமழாவினத விழா முரசினை; கச்சபாணைப் பிடர்த்தலை ஏற்றி - கச்சப கட்டிய அரண்மனையின பிடரிடத்தே ஏற்றிவைத்து; ஏறமரி போர்த்த இடி உறுமுழக்கின் கூற்றுக் கண் விளிக்கும் குருதி வேட்கை முரசு கடிப்பு இடும் முதுகுடிப் பிறந்தோன - தன்னை ஒரு ஒத்த ஆனேற்றினைப் பொருது வென்ற இளை ஆனேற்றினது தோலை உரித்துப் போர்த்துக் கட்டப்பட்டதும் இடிபோன்று முழங்கும் முழக்கத்தையுடையதும் கூற்றுவனைத் தான் முழங்குமிடத்திற்கு அழைப்பதும் பகைவர் குருதியைக் காணும் வேட்கையையுடையதுமாகிய வீரமுரசத்தைக் குறுந்தடி மால் முழக்கும் உரிமை புண்ட பழைய குடியிற் பிறந்த வள்ளுவன் தானும் ஏறியிருந்து; திருவிழைமூதூர் வாழ்க என்று ஏததி - திருடகள் எப்பொழுதும் விரும்பி வீற்றிருத்ததற்குக் காரணமான பூமபுகார் நகரம் நீழே வாழ்க! என்று முதன் முதலாக நகரத்தை வாழத்திப் பின்னர்; வானம் மும்மாரி பொழிக மன்னவன் கோள் கிலை திரியாக் கோலோன ஆகுத - வானம் திடிகள் தோறும் 'மும்முறை மழை பொழிவதாக என்றும் மனைன் கோள்கள் கிலைதிரியாமல் நன்னெறியில் இயங்குதற்குக் காரணமான செங்கோனமை உடையன் ஆகுத! என்றும் வாழ்த்திப் பின்னர் விழாவறிவுறுப்பவன்; என்க

(வி - தி.) விழாநாசம் எப்பொழுதும் வச்சிரக்கோட்டத்தில் முரக கட்டிலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் நான் தோறும் நறுமலர் குட்டி நறு மணப்புகையும் எடுத்தல் தோன்ற மணங்கெழு முரசம் என்றார். "வச்சிரக் ஏற்றி" என்றும் இத்திருவந்தாபுரம் இளங்கோவார்களாருடைய மண்கொழிபைப் பொன்பாள் தோற்றித் தண்டமிழாசான் சாக்கரை சுண்டிப் பொருந்துவைத்துள்ளனர். (சிலப் - ௫: ௧௪௧-௨) வச்சிரக்கோட்டம் - இத்தொழுவைய வச்சிரப்படை நிற்குந் கோயில். கச்சையாணியின் கிழவழிற் றிற் கட்டும் கயிறு. பிடர்த்தலை என்புழித் தலை. ஏறாவதன் சொல்லுறுப்பு.

விரமுரசத்தற்கு விரப்பண்புரிக்க ஆனெற்றின் வளங்கெழுமிய தோலாயிச்சீவாது போர்த்தல் ஒரு மரபு; இதனை "ஏற்றன்" டன் மடுத்த வென்றதன பச்சை சீவாது போர்த்த..... முரசம்" என்பதனு லும் (புறநா - ௨௮௮) உணர்க. முழங்குவேக கூற்றினைத் தன்னிடத் திற்கு வருமாறு அழைக்கும் முரசு எனினுமார். குருதிவெள்ளத்தைக் காணுப் வேட்கை என்க. மன்னனுடைய விரமுரசத்தை முழக்கும் உர்மை பெறுதல் வன்முறைக்கு ஒரு பேறு. வழிவழியாக அம் முரசம் முழக்கும் உரிமையுடையோன் என்பார் முதுகுடிப்பிறந்தோன் என்றார்.

முரசுதேவரர் நகரத்தையும் மழையையும் செங்கோலையும் மூதலில் வாழ்த்தப் பின்னரே செய்தி அறிவப்பது மரபு. அரசன் கோல் கோடிள் கோள்கலை திரியுமாதலின் செங்கோலன் ஆகுத என்பான் இங்ஙனம் கூறினன்.

விழாச் சிறப்பு

௨௫ - ௪௨ : தீவக.....கூதலின்

(தி - ன்.) தீவகச் சாந்தி செய்தரு நல் நான் - இந் காணலக் தீவினுள்ள மாந்தர் எல்லாம் பகை பசி பிணி முதலியவற்றால் இந்நகளுரைப் பொருட்டுத் தெய்வத்தைக் கருதிச் செய்யும் சாந்தியாகிய இப்பெருவிழா கிகழ்ததா நின்ற திருபத்தெட்டு நாள் முடியும் துணையும்; ஆயிரம் கண்ணாறு தகவேண்டு ஆய்துள நால் வேறு தேவரும் - இந் நகரத்திலு அனிது உறைவதாக வரமீந்த இத்திரவேண்டு ஆவ் வானுலகத்தி வதிவினற நால் வேறு வகைப் பட்ட தேவர்களுப்; கலத்தரு சிறப்பின பால் வேறு தேவரும் உ தத்தபக்கிக் சிறந்திரிகமயுடைய பல்வேறு நன்மைகள் காண மாகப் பல்வேறு பகுதியினராகிய ஏகைய தேவர்களும்; இப் பதிப் படர்ந்து - இந்நகரத்திருத்தலாலுண்டாகும் இன்பத்தை சினைந்து; மனைன கரிகால் வளவன நீதியை நான் - இந் நகரத்து மனைனா யிருந்த கரிகாற் சோழன் வடகாட்டரசரைப் போரில் வென்று புகழ் பெறக் கருதி வடகாட்டின மேல் சென்ற நாளிலே; இந் நகர் போல்வது ஒரிமல்பினது ஆதி - இப் பூம்புகார் நகரம் வறிதாய்க் திடத்தொரு தன்மையுடையதாய்; பொன்னகர் வறிதா

பொதுவர் - தாம் வழுவின்ற பொன்னளையாமை அபார்பதி
காரம் வறிதாகக் கிடக்கவிட்டு இப் புகார் நகரத்திற்கு
வந்திடுவர் எனபது; தொல்லை உணர்த்தோர் துணி பொருள்
ஆதலின் - பண்டும் பண்டம இத் திருவிழாக் காலத்துத்
தனமையைக் கூர்ந்துணர்ந்த சான்றோர் தெளிந்ததோருண்மை
யாதலால் (என்றான்) எனக.

(வி - ௩.) தீவகம் - நாவலந்தீவு. இத் தீவகத் தெய்வத்தின் பெயர்
ரால் படைப்புக் காலத்திலேயே சம்பாபதி என்னும் நகரம் படைக்கப்
பட்டமையான் அதன்கண் நிகழ்த்தும் சாந்தி இத் தீவக முழுமைக்கும்
உரியதாம் என்பார் தீவகச் சாந்தி என்றார். ஆயிரங் கண்ணோள் அப்
பெருவிழா நிகழ்கரு நாலேழ் நாளும் அங்கு வந்து இனிதி ரப்பதாக
வரந்தத்தமையால் அங்கு வரும் கடப்பாடுடையான் ஆதலின் அவன்
வரவு கூறாமலே அமையு மாகலின் ஏனைய தேவர் வரவை உடனிழகழ்ச்சி
ஓடு உருபு கொடுத்தோதினன், நால் வேறு தேவர் என்றது, வகக்
களும் கதிரவரும் உருத்திரரும் மருத்துவருமாய் நால்வகைப்பட்ட தேவர்
என்றவாறு.

பால் வேறு தேவர் என்றது பதினெண் வகைப்பட்ட தேவர்களை.
படர்ந்து - நினைந்து. கரிகால்வளவன் நீங்கிய நாள் என்றது - கரிகாற்
சோழன் வடநாட்டரசரை வென்று வாகை குடக் கருதி நால்வேறு
படைகளோடும் புகார் நகரத்தினின்றும் வடதிசையிற் சென்று விட்டமை
யால் புகார் நகரம் பொலிவற்று வறிதாய்க் கிடந்த அந்த நாளில் போல
என்றவாறு. இந்திரன் முதலியோர் வந்துவிட்டமையால் வறிதே
கிடக்கும் பொன்னகரத்திற்கு வமையாதல் வேண்டி இங்ஙனம் கூறினர்.
இவ் வரலாற்றினை, 'இருநில மருங்கின்.....அந்நாள்' எனவரும் சிலப்பதி
காரத்திற் காண்க (இ: அக-௧௪). தொன்னிலை-பண்டு இப் பெருவிழா
விற்கு அத் தேவர் அவ்வாறு வந்த நிலைமை.

வள்ளுவன் நகர் அணி செய்யுமாறு அறிவித்தல்

௪௩ - ௩௩ : தோண.....சேர்த்துமின்

(இ - ன்) தோண விதியும் தோமறு கோட்புயம் பூண
குப்பும் பொலம் பாலிகைகளும் பாவை விளக்கும் பலவுடன்
பரப்புமின் - தோணங்களையுடைய பெருந்தெருக்களிடத்தேயும்
குற்றமற்ற அறவோர் கடும் ஊர்மன்றங்களிடத்தும் நிறை
குடங்களையும் பொற்பாலிகைகளையும் பாவை விளக்குகளையும்
பலப்பலவாக ஒருவகே வைத்து அணி செய்யுங்கோள் எனவும்;
காய்க்குலைக் கழுகும் வரையும் வஞ்சியும் பூக்கொடி வல்லியும்
கரும்பும் நடுமின்-காய் நிரம்பிய குலைகளோடு கூடிய கழுகுகளையும்
வரையையும் வஞ்சிக்கொடிகளையும் அழகிய மலர்க்கொடிகளையும்
கரும்புகளையும் கட்டு அணி செய்யுங்கோள்! எனவும்; பத்தி
வேதிகைப் பகம்பொன் தூணத்து முத்துத் தாமம் முறையொடு
காற்றுமின் - விரலாகத் தெற்றிகளிலே விழுத்தப்பட்டிருள்ள பகை

பொன்னுற் செய்யப்பட்ட தூண்கள் தோறும் முதது மாலைகளை
நிரல்படத் தூக்கி அணி செய்யுங்கோள்! எனவும்; விழவுமலி
முதூர் வீதியும் மன்றமும் பழமணல் மாற்றுமின புதுமணல்
பாப்புமின் - திருவிழா மிக்கு நிகழ்தற் கிடமான பழைய
இந் நகரத்துச் சிறப்பு விதிகளிடத்தும் சிறப்பு மன்றங்களிடத்து
முள்ள பழைய மணலை மாற்றி அவளிடமெல்லாம் புதிய மணல்
கொணர்ந்து அழகாகப் பாப்புங்கோள்! எனவும்; கதலிகைக்
கொடியும் காழ் ஊன்று விலோதழும் மதலை மாடமும் வாயிலும்
சேர்த்துமின்! - நூலிலே நிரல்படக் கோத்துக் கட்டும் கதலிகைக்
கொடிகளையும் பூவகிற் கோல் ஊன்றி அதன உச்சியிற் கட்டுதற்
குரிய கொடிகளையும் இல்லந்தோறும் மதலை மாடங்களினும்
முன்றலினும் சிரலே உயர்த்துங்கோள்! எனவும் எனக.

(வி - ரு.) தோரண வீதி என்பது தோரணத்தால் அழகு செய்தற்
கியன்ற சிறப்பான வீதிகளை. தோரணங் கட்டுதல் கூறாமலே அமையும்
ஆதலின் தோரணங் கட்டுமின் என்னுது உடம்படுத்துத் தோரண வீதி
என்றான். அல்லது எஞ்ஞான்றும் தோரணம் கட்டப்பட்ட வீதி எனக்
கோடலுமாம். நன்மக்கள் குழுமி யிருத்தற்குரிய மன்றங்கள் என்பான்
தோம் அறு கோட்டி என்றான். தோம் - களவு முதலிய குற்றங்கள்.
கோட்டி - கூட்டம். கூடுமிடத்தை ஆகு பெயரால் கோட்டி என்றான்.
பொலம் - பொன். பாவை விளக்கு - படிமம் கையிலேந்திய விளக்கு.
காய்க் குலையை வாழைக்கும் கூட்டுக. வஞ்சி - பொன்னிறமான ஓர்
அழகிய பூங்கொடி. இதனைப் "பொற் கொடிப் பெயர் வஞ்சி" என
வெளிப்படைய் பொருளுக்கு அடைபுணர்த்தலான் அறிக. இதனை ஒரு
வகை மரமாகக் கருதுவாரும் உளர்.

பத்தியாக வேதிகையில் நிறுத்தப்பட்ட பொற்றூண். தூணம் -
தூண். முதது மாலைகளையும் அழகாக நாலவிடுதல் வேண்டும் என்பான்
முறையொடு நாற்றுமின் என்றான். முதூரில் விழவு மலிதற் கிடமான
வீதியும் மன்றமும் என்றவாறு.

கதலிகைக் கொடி மதலை மாடத்தும் வாயிலில் காழூன்றுவிலோதழும்
சேர்த்துமின் என்ற குறிப்பினால் கதலிகைக் கொடி யென்றது நூலிலே
கோத்துத் தோரணம் போன்று கட்டப்படும் துகிற் கொடி என்க.
காழ்-கோல். விலோதம் என்பது உருவினாற் பெரிய துகிற் கொடி
போலும். இதனைக் கோல் உச்சியிற் சேர்த்துயர்த்து நடப்படும்
என்பது தெர்த்தோதப் பட்டது. வினை வேறுபடுதலால் சேர்த்துமின்
எனப் பொது வினையால் அறிவித்தனன்.

மதலை மாடம் - மாளிகையின் முகப்பிலமைந்த சிறு மாடம்.

இதுவுமது

௫௪ - ௧௩ : நடல்விழி..... அகலுமின்

(இ - ள்.) நடல்விழி நடப்பதது இறையேன முதலாப்
பதிவாழ சதுக்கத்துத் தெய்வம் ஈறாக - நெற்றிக் கண்ணையுடைய

கடவுள் முதலாக இக்களத்திலே வதிவின்ற சதுக்கப்பூதம் கருக வமைந்த தெய்வங் கடவெல்லாம் தம்முன் வேறு வேறு வகைப்பட்ட விழாக்களையும் வேறு வேறு வகையான செய்தொழில்களையும்; ஆறு அறிமரபின் - செய்யும் நெறியினை அறிந்தவர்கள் அவ்வவற்றிற் கேற்ப நிகழ்த்துங்கோள் எனவும்; தண் மணல் பாதரும் தாழ்த்தரு பொதியிலும் புண்ணிய நல்லுரை அறிவீர் பொருந்தியின் - குளிர்ந்த புதுமணல் பாப்பப் பட்ட பந்தரிடத்தும் தவகுதற்கியனற பொதியில்களிலும் அறமாகிய நன்மொழியை அறிவுறுத்தறகு அறிந்த சான்றோர் சென்று சேருங்கோள்! எனவும்; ஒட்டிய உறுபொருள் வாதிகள் பட்டி மண்டபத்துப் பாங்கு அறிந்து ஏறுமின - ஈரம் வெல்வேம் எனச் சூள மொழிந்து தத்தமக்குப் பொருந்திய பொருளைச் சொற்போரில் வென்று கிலை நாட்டும சமயவாதிகள் ஆங்காவதுள்ள பட்டிமண்டபங்களிலே ஏறும் மரபறிந்து ஏறக் கடவீர்! எனவும்; பற்று மாக்கள் தம்முடன் ஆயினும் செற்றமும் கலாமும் செய்பாதகலுமின - பகைவரிடத்தீதயும் சினழும் கலகமும் செய்யாது விலகிச் செல்லுங்கோள் எனவும் என்க.

(வி - ௩.) நெற்றியில் தோற்றவித்துக் கொண்டு விழித்த கண்ணு யுடைய முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் என்க. பெருந் தெய்வத் திற்குச் சிவபெருமானையும் சிறு தெய்வத்திற்குச் சதுக்கப் பூதத்தையும் எடுத்தோதியபடியாம். எனவே, இத்திரனுக்கு எடுத்தும் அவ் விழா நாட்களிடையே அந்நகரத்து உறைகின்ற எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் விழா நிகழ்த்தப்படும் வழக்க முண்மைபெற்றும். இதனை,

“பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
அறுமுகச் செவ்வே ளணிதிகழ் கோயிலும்”

என்றற் றொடக்க முதலாக,

“வேறுவேறு கடவுளர் சாறுசிறந் தொருபால்”

என்னுந் துணையும் நிகழும் இளங்கோவடிகளார் திருமொழியானும் (இ: ௧௬௬ - ௭௮) அறிக. ஆறு அறி மரபின் அறிந்தோர் என்றது - விழா நிகழ்த்தும் நெறியினை அறியும் முறையானே அறிந்தோர் என்ற வாரும். “நிந்தத்தம் முதலிய ஆறங்கங்களைய முணர்ந்த முறைமை யுடைய அந்நணர்” என்பாருமுளர். இவ்வரை பொருந்தாது. என்னை? வேத நெறிப்படாத பாசண்டிகள் தெய்வங்களும் உளவாகலின் என்க. ஈண்டுப் ‘புண்ணிய நல்லுரை அறிவீர் பொருந்துமின்’, என்றதற் கேற்பச் சிலப்பதிகாரத்தனும் “திருவோர் உரைக்கும் செயல் சிறந் தொருபால்” (இ: ௧௮௧) என வந்ததனும் வினைக. ஒட்டிய - குளுரைத்த. பட்டி மண்டபம் - சொற்போர் நிகழ்த்துமிடம்; கலைமன்றம் என்பாரு முளர். பாங்கு - சொற்போர் நிகழ்த்தும் முறைமை. பற்று மாக்கள் - பகைவர். செற்றம் - திராச் சினம். கலாம் - கலகம்; போர்.

திதுவுமது

கச - எஉ : வெண்மணல்.....மருங்கென்

(இ - ள்.) நன்கு அறிந்தீர் வெண்மணல் குன்றமும் விசி
பூஞ்செலையும் தண்மணல் துருத்தியும் தாழ் பூந்துறைகளும் -
மனமை யந்ந்த மாநதர்களை! வெள்ளிய மணற் குன்றுகளி
டத்தும் மலர்ந்த பூர்பொழீள்களிடத்தும்; குளிர்ந்த மணற்
பரப்புக்களையுடைய ஆறறிடைக் குறைகளிடத்தும் ஆழ்ந்த
அழகிய நீர்த்துறைகளிடத்தும் விழாக் காண்டறகு; தேவரும்
மக்களும் ஒத்து உடன திரிதரும் நால் ஏழ நாளினும் - தேவர்
களும் மக்களும் தம்முள் வேற்றுமை பாராட்டாமல் ஒருங்கே திரி
தற்குக் காரணமான விழா நிகழும் இருபத்தெட்டு நாள்களும்,
எனவும் எடுத்துக் கூறி; ஒன்றுவாள் மறவரும் தேரும் மாவும்
களிறும் குழ்தரக் கணபூச இயம்பி - விளங்குகின்ற வாட்படை
ஏந்திய மறவரும் தேர்களும் குதிரைகளும் களிற்றியானைகளும்
தன்னைச் சூழ்ந்து வருமாறு குறந்தடியால அவிவிழா முரசின்
முகத்தில தாக்கி முழக்கி; பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி
வசியும் வளனும் சுரக்க என - (இறுதியில்) மக்கள் பசிப்பிணியும்
உடற் பிணியும் தம்முள் மாறுபட்டுப் பகைக்கின்ற பகைமையும்
நீங்கப் பெற்று நாடெங்கணும் மழையும் சென்முதலிய பொருள்
களும் மிகுவனவாக என்று வாழ்த்தி; அநகர் மருங்கு அணி
விழா அறைந்தனன் - அநகரத்தும் புறநகரத்தும் அவ்
வனஞவன் அழகிய இந்திர விழாவை முரசறைந்து அறிவித்
தனன்; என்பதாம்.

(வி - ள்.) மணற் குன்றம், பட்டினப் பாக்கத்திலுள்ளவை. துருத்தி,
காவிரியின் கண்ணுள்ளவை. துறை என்றது. காவிரியில் நீராடுதுறையும்
கடலின்கட் டுறையும் நீர்நிலைகளிற் றுறையும் ஆகிய அனைத்திற்கும்
பொது. தேவர் கரந்துரு வெய்தி மக்கட் குழவினைப் புகுந்து திரிதலின்
ஒத்துடன் திரிதரும் என்றார். முரசுறையும் வள்ளுவன் தொடக்கத்தினும்
முடிவிலும் இங்ஙனம் நாடு அரசன் மக்கள் முதலியோரை வாழ்த்துதல்
மரபு. "பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி வசியும் வளனும் சுரக்கென"
எனவரும் இவ்வடிகள் சிலப்பதிகாரத்தும் இவ்வாறே நிகழ்த்துமறிக.
(சிலப்-இ : எஉ - உ).

இனி இக்காதையை - அருந்தவன் உரைப்ப செம்பியன் வானவர்
தலைவனை உறைகென நேர்ந்தது கடவாராதலின் சமயக்கணக்கர் முதலி
யோர் குழிஇ, கால்கொள்கெனப் பிறந்தோன் ஏற்றி இயம்பி ஏத்தி
வாழ்த்தி பொழிக ஆதக பரப்புமின் நடுமின் நாற்றுமின் மாற்றுமின்
பரப்புமின் சேர்த்துமின் செய்யுமின் பொருந்துமின் ஏறுமின் அகலுமின்
என அணிவிழா நகரினும் மருங்கினும் அறைந்தனன் என இயைத்திடுக.

விழாவறை காதை முற்றிற்.

உ. ஔரலருரைத்த காதை

[இரண்டாவது ஔரலருரைத்த பாட்டு]

அஃதாவது: விழாவறைதல் கேட்ட மார்தர் மாதவினை வினைத்து "நாடகக் கணிகை துறத்தல் நானுத்தக வுடைத்து" என வரண்டும் பழிதாற்றுதல் கேட்ட சித்திராபதி அப பழி பிறத் தனமையை வயந்த மாலையை ஏவி மாதவிக்கு அறிவித்த செய்தி யைக் கூறுகின்ற செய்யுள் எனவாறு.

இதன்கண் - விழாவறைந்த வண்ணமே பூம்புகார் காரம் மக்களால் அணிசெய்யப் பட்டது. உரியநாளிலே இந்திர விழாவும் தொடங்கி நிகழ்வதாயிற்று. இறந்த மாண்பு இவ் விழாவிற கலந்து கொண்டு மக்கட்குக் கிடைத்ததற்கரிய கலையின்பம் கல்கி தன் மகள் மாதவி, கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் ஊழ்வினை உருத்து வந்தாட்குய கொடுந் துயர் கேட்டு 'மணிமேகலையை. வான் துயர் உறுக்கும் கணிகையர் கோலம் காணு தொழிகெனக் கோதைத் தாமம் குழலோடு கனைந்து போதித்தானம் புரிந்தறங்' கொண்டமையாலே, இவ் விழாவிறகு மாதவியும் மணிமேகலையும் வாராமைமாலே சித்திராபதி பெரிதும் வருந்தியனளாய் மாதவியின் தோழியாகி வயந்த மாலையை அழைத்து நீ மாதவியின்பாற் சென்று இம்மா நகரத்து மக்கள் அவளைப் பற்றிக் தூற்றுகின்ற பழிக் சொல்லு எடுத்துக் கூறுக; என்று பணித்தமையும் அத் தோழியும் அவன் துறவுக்குப் பெரிதும் வருந்தியிருந்தமையாலே அவ்வாறே சென்று மாதவியிருந்த தலப் பள்ளியில மலர் மண்டபத்தே சென்று அவள் வாடிய மேனிகண்டு உளம் வருந்தி அந் நகரத்து மார்தர் எல்லாம் "நாடகக்கலை கற்றுத் துறைபோகிய நீ நற்றவம் புரிந்தது நானுத் தவுடைத்து" என்று தூற்றும் பண்பிலலாப் பழி மேரழியை எடுத்துக் கூறித் தனனோடு வருமாறு அழைத்த செய்தியும்—

அதுகேட்ட மாதவி தான் உயிரோடுருந்ததே நாணம் அற்ற செயலாம் என்று வருந்துபவள் பத்தினிப் பெண்கரியல்பு கூறி அவருள் கண்ணகி தலை சிறந்தமையும் கூறி அவள் மகளாகிய மணிமேகலை இழிதகவுடைய நாடகக் கணிகையாகாள், யானும் இத் துறவினினறு மீண்டு வருவேன் அவலனை காண்! என் றியம்பி அறவண அடிகளார் தனக்கு அறங்கூறி ஒருவாறும்

விததலாலே உயிரோடிருக்கினேனேன். ஊன் இனி இப் பன்னி யினின்று வருகிலனல்லென எனக் கூறி விடுப்பதும் வயந்தமாலை கையறவுடையளாய் மீண்டு செல்லுதலும் ஆகிய இச் செய்திகள் உறப்படும்.

தாவ லோங்கிய மாபெருந் தீவினுள்
காவற் றெய்வதந் தேவர்கோற் கெடுத்த
தீவகச் சாத்தி செய்தரு தன்னுள்
மணிமே கலையொடு மாதவி வாராத்

௫ தணியாத் துன்பந் தலைத்தலை மேல்வரச்
சித்திரா பதிதான் செல்லென்ற றிசங்கித்
தத்தரி நெடுங்கட் டன்மக டோழி
வயந்த மாலையை வருகெனக் கூடய்ப்
பயங்கெழு மாதக ராரெடுத் துரையென

௬ வயந்த மாலையும் மாதவி துறவிக்கு
அயர்ந்துமெய் வாடிய அழிவின ளாதலின்
மணிமே கலையொடு மாதவி யிருந்த
அணிமலர் மண்டபத் தகவயிற் செலீஇ
ஆடிய சாயல் ஆயிழை மடந்தை

௭ வாடிய மேனி கண்டுளம் வருந்திப்
பொன்னே ரனையாய் புதுந்தது கேளாய்
உன்னோ டிவ்வூர் உற்றதொன் றுண்டுகொல்
வேத்தியல் பொதுவியல் என்றிரு திறத்துக்
கத்தும் பாட்டுந் துக்குந் துணிவும்

௮ பண்ணியாழ்க் கரணமும் பாடைப் பாடலும்
தண்ணுமைக் கருவியுந் தாழ்தீவ் குழலும்
கத்துகக் கருத்தும் மடைநூற் செய்தியும்
கத்தாச் கண்ணமுந் தூந் பாடலும்
பாயற் பள்ளியும் பருவத் தொழுக்கமும்

௯ காயக் கரணமுங் கண்ணிய துணர்தலும்
கட்டுரை வகையுங் கரந்துறை கணக்கும்
வட்டிகைச் செய்தியும் மரையந்து தொடுத்தலும்
கோலங் கோடலுங் கோவையின் கோப்பும்
காலக் கணிதமுங் கலைகளின் றுணிவும்

௧௦ நாடக மகளிர்க்கு நன்கனம் வகுத்த

ஒவியச் செந்நூல் உரைநூல் கிடக்கையும்
கற்றுத் துறைபோவிய பொற்கொடி நங்கை
நற்றவம் புரிந்தது நானுடைத் தென்றே
அனகின் மூதூர் ஆன்றவ ரல்லைது

௨௫ பகர்தொகு புரைக்கும் பண்பில் வாய்மொழி
நயம்பா டில்கை நானுடைத் தென்ற
வயந்த மாலைக்கு மாதவி யுரைக்கும்
காதல னுற்ற கடுந்துயர் கேட்டுப்
போதல் செய்யா உயிரொடு நின்றே

௨௦ பொற்கொடி மூதூர்ப் பொருளுரை யிழந்து
நற்கொடி நங்காய் நானுத் துறந்தேன்
காதல ரிறப்பிற் கணையெரி பொத்தி
ஊதுகைக் குருகின் உயிர்த்தகத் தடங்கா
தின்னுயி ரீவர் ஈயா ராயின்

௨௫ நன்னீர்ப் பொய்கையின் நனியெரி புகுவர்
நனியெரி புகாஅ ராயின் அன்பரோ
டுடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்
பத்தினிப் பெண்டிர் பாப்புநீர் ஞானத்து
அத்திறத் தாளும் அல்லனெம் மாயிழை

௫௦ ணைவற் குற்ற கடுந்துயர் பொருஅன்
மணமலி கூந்தல் சிறுபுறம் புதைப்பக்
கண்ணீ ராடிய கடிரிள வனமுனை
திண்ணிதிற் றிருகித் தீயழற் பொத்திக்
காவலன் பேருர் கணையெரி யூட்டிய

௫௫ மாபெரும் பத்தினி மகன்மணி மேகலை
அருந்தவப் படுத்தல் அல்ல தியாவதும்
திருந்தாச் செய்கைத் தீத்தொழிற் படாஅள்
ஆங்கன மன்றியும் ஆயிழை கேளாய்
ஈங்கிம் மாதவர் உறைவிடம் புகுந்தேன்

௬௦ மறவணம் நீத்த மாசறு கேள்வி
அறவண வடி கள் அடிமிசை விழ்ந்து
மாபெருந் துன்பங் கொண்டுள மயங்கிக்
காதல னுற்ற கடுந்துயர் கூறப்
பிறத்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்

- ௬௫ பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்
 பற்றின் வருவது முன்னது பின்னது
 அற்றோ ருறுவ தற்கென் றருளி
 ஐவகைச் சீலத் தமைதியுங் காட்டி
 உய்வகை இவைகொளென் றுரவோ னருவினன்
- ௭௦ மைத்தடங் கண்ணார் தமக்கு மெற் பயந்த
 சித்திரா பதிக்குஞ் செப்பு நீயென
 ஆங்கவ ஞ்ஞரகேட் டரும்பெறன் மாமணி
 ஒங்குதிரைப் பெருங்கடல் வீழ்த்தோர் போன்று
 மையல் நெஞ்சமொடு வயந்த மாயையும்
- ௭௫ கையற்றுப் பெயர்ந்தனன் காரிகை திறத்தென்.

உ. ஊரஸருரைத்த காதை

உரை

க - க : நாவல்.....உரையேன

(இ - ள்.) நாவல் ஓங்கிய மாபெருந் தீவினுள் - நாவல் மரம் உயர்ந்து நிற்பதனால் நாவலந்தீவு எனப் பெயர் பெற்ற மிகவும் பெரிய இத்தீவின்; காவல் தெய்வதம் தேவர் கோற்று எடுத்த தீவகச் சாந்தி செய்தரு நல்லாள் - முதன் முதலாகச் சம்பாபதி எனனும் காவல் தெய்வமானது பொதுவாக இத்தீவில் வாழ்வோர்க்கு அரக்கர் முதலியோராலுண்டாகும் தீங்கு அல்லவும் பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி வசியும் வளனும் உடையாராம் இனிது வாழ்தற் பொருட்டும் அமர்க்கரசனாகிய இந்தினுக்குச் செய்த பெருவிழா இவ்வாண்டினும் நிகழ்த்தப் பெற்று வருகின்ற நன்மையுடைய நாளிலே; சித்திராபதி மணிமேகலைமொடு மாதவி வாராத் தணிமாத் துன்பம் தலைத்தலை மேல்வா - சித்திராபதி மானவள் மணிமேகலையும் மாதவியும் னந்து கலந்து கொள்ள மையாலே வேறெவ்வாற்றானும் தணிக்க வொண்ணாத துன்பம் நினைக்குந்தோறும் ஒருகாலேக்கு ஒருகால் பெருகிய வருதலானே; செல்லல் உற்று இரங்கி - பெரிதும் வருந்தி அவர் திறத்திலே மிகவும் இரக்கமெய்தி; அரிதத்து நெடுங்கண தன் மகள் தோழி - செவ்வரி படர்ந்த நெடிய கண்ணை யுடைய தன் மகளாகிய மாதவியின் உசாஅத்துணைத் தோழியாகிய; வயந்த மாலை வருக எனக் கூஉய் - வயந்த மாலை என்பானைத் தன்பால் வருக என்று அழைத்து; பயங்கெழு மாநகர் அலர் எடுத்து உரைஎன - வயந்தமாலாய் நீ இப்பொழுதே மாதவியின்பாற் சென்று பன்மிக் இப்பெரும் நகரத்துள் வாழும் மாந்தர் இடந்தொறும் இடந்தொறும் அவன் திறத்திலே தூற்றுகின்ற பழியை அவன் உள்கொளளுமாற்றால் எடுத்துக் கூறுவாயாக! என்று ஏன நின்றலாலே; என்க.

(வி - டு.) காவல் தெய்வதம் - சம்பாபதி. தீவகத்தே வாழ்வோரைக் காத்தலே தன் கடமை யாதலின் அவர்கட்குத் தீங்கு வாராமைப் பொருட்டும் நலம் பெருகுதற் பொருட்டும் மருகத்தினைத் தெய்வமாகிய இந்திரனைக் குறித்து முதன் முதலாகத் தொடங்கிய விழா வென்க சோழனாடு மருதவைப்பு மிக்க நாடாதலின் அந்நாட்டுத் தீவ நகரத்தில் இவ் விழா வெடுத்தல் பொருத்தமாதலுணர்க.

செய்தருநாள் என்னும் வினைத்தொகை : செய்கின்ற நாள் என நிகழ்காலங் குறித்து நின்றது. சித்திராபதி, மாதவியின் கலை நல வளர்ச்

சிககுப் பெரிதும் பாடுபட்ட நற்றாய் ஆதலானும் மாதவியின் துறவு காரணமாக மாகவியையும் அவள் மகளாகிய மணிமேகலையையும் அவர் தம் கலைச் செவ்வகையாம் ஒரு பேர இடந்தவளாதலானும் அவர்கெய்திய துன்பம் தனிமாத் துன்பமாய் ால் பெறும் பொருதந் துன்பமும் ஆம என்பா “அணியாத் துன்பம் தலைத்தலை பால்வர” என்றார். தலைத்தலை என்றது “கொத்துப் பொடும்” கிணக்குத்தொறும் எனக் காத்தன் மேனின்றது. செல்லல் - துன்பம். மாதவி கண்ணழகில் மிகவும் சிறப் புடைபாள் ஆதலால் அவள்தன்கண்ணே அவள் நினைவின் முன் விற்றால் திகான்ற, தத்தரி கெடுபதன் தன் மகள் என்றார். ஆசிரியர் இளங்கொவழுகளாகும் அவளைக் குறிப்பிடுந்தோறும் மறவாமே “மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி” என்ற இவற்றி னியம்புவார். கூஉய்-கூவி; அழைத்து. மாதவி வாராள் என்னும் நினைவால் உரைத்து அழைத்து வருந்தி என்னுது. ‘உரை’ என்றொழிந்தாள். அவள் பழியஞ்சும் பன் புடையாள் ஆதலின் வருவதாயின் இது கோடுவதால் கூடும் என்னும் கூத்தினால் அவர் எடுத்துரை என்றாள். தன் துயர மாதவிய கூறற்க என்பது குறிப்பு.

வயந்த மாதவியின் அன்பு

க0 - கரு : வயந்த.....வருந்தி

(இ - ள்.) வயந்த மாதவியும் மாதவி துறவிக்கு அயர்ந்து பெய்வாடிய அழிவினள் ஆதலின் - அவ் வயந்தமாதலை என்னும் தோழி தானும் மாதவியினபால் பேரன்பு கொண்டவளாதலின் அவள் மேற்கொண்ட துறவொழுக்கத்திற்குச் சித்திராபதியினும் காட்கல் மிகவும் நெஞ்சுழிந்து ஊனும் உறக்கமும் அருகி உடல் மெலிதற்குக் காரணமான துன்பமுடையளாதலாலே; மணிமேகலை மொடு மாதவியிருந்த அணிமலர் மண்டபத்து அகவயின் செலீ இ- ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்த்துள்ளமையாலே மணிமேகலையோடு அம் மாதவி யிருந்ததொரு செவ்வியிலே புத்தப புகமத்திற்கு அணி தற்குரிய மலர்மாதலை தொடுக்கு மிடமாகிய மண்டபத்திற்குள்ளே புருந்து; ஆடிய சாயல் ஆய் இழை மடந்தை வாடிய மேனி கண்டு உளம் வருந்தி - பண்டு அசைந்த சாயலையும் அழகிய அணிகலன் களையுமுடைய அழகிய இளையளாயிருந்த அம் மாதவியினுடைய துயரத்தாலும் நோன்பாலும் வாடியிருந்த ஐருமேனியைக் கண்டு மேலும் வருந்திக் கூறுபவள் என்க.

(வி - டி.) துறவி - துறவு. மாதவியின்பாற் சென்ற வயந்தமாதலை அவளைத் தனியிடத்தேயும் காணலாம்; அவ்வாறன்றி இவள்வாயிலாய் மணிமேகலைக்கு ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்த்துள்ளமையின் அதற்கிணங்க மணிமேகலையோடிருந்ததொரு செவ்வியிற் காண்பாளாயினள் என்பது குறிப்பு.

ஆடிய சாயல் - அசைந்த மென்மை. மடந்தை - ஈண்டு இளைமை யுடையோள் என்னும் குறிப்புப்பொருள் மேனின்றது. செலீஇ-சென்று.

வாழ்தமாரி மாதவிக்குக் கூறுதல்

கக - உக : பொன்னே.....கணக்கும்

(இ - ள்.) பொன் தேர் ஹிளையாய் - திருமகனாயே ஒக்கும்
ககராகி; புகந்தது கௌரியின் செயல் காரணமாக இப்
பொழுது நம் மாநகரத்தே கிகழ்ந்ததொரு செய்தியைக் கூறுவேன்
கேட்டருள்க; உன்கீழே இவ்வழி உற்றது உண்டு கொல.
காடக சிறத்தும் ஆடலணவ காகிய நின்றேனெ இம் மாநகரத்து
மாந்தர்க் குண்டான படைமை ஏதேனும் உளதோ! இல்கையன்றி
அவ்வனமாகவும்; வேத்தியல் பொதுவியல் என்று இரு திறத்து
கூத்தும்-பாடும் தூக்கும் துணிவும் வேந்தர்க்காடும் கூத்தும்
எல்லா மாந்தர்க்கும் பொதுவாக ஆடும் கூத்தும் என்று
வகுத்துக் கூறப்படுகின்ற இருவகைப்பட்ட கூத்துக்களின் இலக்
கணங்களும், அவற்றிற் கியன்ற பண் வகையும் செந்தூக்கு
முதலிய ஏழுவகைப் பட்ட தூக்கு வகையும் தாளவகையும்; பண்
காழ் காரணமும் - பண்ணுறுத்திய மாழ்க் காரணங்களும்; பாடல்
பாடலும் - அகக் கூத்தும் புறக் கூத்துமாகிய இருவகைக்
கூத்திற்குழரிய உருக்கள் எனப்படும் பாடல்களும்; தண்ணுமைக்
கருவியும் - தண்ணுமை முதலிய தோற் கருவி வாசிக்கும் வகை
யும்; தாழ் தீங்குழலும் - மந்த இசையினுற் சிறப்பெய்தும் வேய்
குழல் வாசிக்கும் வகையும்; கந்துகக் கருத்தும் மடைநூல்
செய்தியும் - பந்தாடுதலின்கண் சிறந்த கருத்து வகையும்,
அட்டில் நூலறிவும் அடிசில் சமைக்கும் தொழில் வகையும்;
கந்தாச் சுண்ணமும்-அழகு தருகின்ற பொற் சுண்ணம் முதலியன
செய்தலும்; தூரோடலும்-தூய நீர்விளையாட்டு வகையும்;
பாயல் பள்ளியும் - காதலரோடு இனிதாகப் பள்ளி கொள்ளுதற்
கியன்ற கலைகளும்; பருவத்து ஒழுக்கமும் - வேளிற் பருவ
முதலிய அறுவகைப் பருவங்கட்டும் ஏற்ப ஒழுகும் ஒழுக்கமும்;
காயக் காரணமும் - உடம்பினுற் கவலிப் பொழுதின் கிகழ்த்தம்
அறுபத்துநான்கு வகைத் தொழின் முறைகளும்; கண்ணியது
உணர்த்தலும் - குறிப்பறிந்து கொள்ளும் திறமும்; கட்டுரை
வகையும் - பொருள் பொதிந்த சொற்களாலே பேசுகின்ற வகை
களும்; கரந்துறை கணக்கும் - பிறர் அடியாவண்ணம் மறைந்து
வதியும் முறையும் என்க.

(கி - டி) வேத்தியல் - அரசர் பொருட்டுச் சிறப்பாக ஆடும்
கூத்து. பொதுவியல் - பொதுமக்கள் எல்லாரும் கண்டு களிக்க ஆடும்
கூத்து இப்பனம் கூறுவர் (சிலப்) அநும்பதவுரையாசிரியர். அடியார்க்கு
நல்லார். "இளையிவண்டும் நகைத்திறச் சுவைபற்றி நிகழும் விதுடகக்
கூத்து; எனவும் இவற்றை வகைக்கூத்தும் என்ப" எனவும் விளக்குவர்.
பாட்டு - பண். இவற்றியல்பெலாம் சிலப்பதிகாரத்தில் அங்கேற்ற
காதையில் கண்டுகொள்க.

தூக்கு - தாளங்களின் உழிவாகும் செந்துக்கு மதலித்தூக்கு துணி
 தூக்கு கோயிற்றுக்கு விவரம் தூக்கு கழாற்றுக்கு நெடுந்துக்கு
 என்னி ஏழுது தூக்குகளுமாம். துணிவு தாளம் அவை - கோட்டும்,
 அசையு - தூக்கு, அளவு - தூற்றுன் கோட்டென்பது அரை
 மாபுடைய வடிவு 'அ' அசையு என்பது ஒரு மாத்தரை; வடிவு,
 'எ' தூக்கு என்பது இரண்டு மாத்தரை; வடிவு, 'உ' அளவு
 என்பது மூன்று மாத்தரை; வடிவு 'ஃ' என்பது. பன்னியாழ்:
 வடிவத்தோடக. காலம் - காலக. பாடப் பாடல் - அகத்தத்தரதும்
 புறத்தத்தரதும் இன்றி அசையப்பட வுள். இசைப்பாடல் எனினும்
 உருக்கள எனினும் ஒக்கும். இக்காலத்தார் 'மரபுப்படி' எனவும் காங்க.
 தன்னாமை, இக்கை அகப்படிவடிவ மரபு என்ப. குழல் - வேய்ங் குழல்.
 கத்துகம் - பந்து மன நூல் சரையர்க்கு பற்றிய நூல். செய்குயம் -
 மன நூலும் மனத்தெயிற் செய்குயம் என்க. பாடற் பள்ளி - இடக்
 காடக்கல். பாடலம் - வேனில் முதலிய பாடலார். மகளிர்க்குரிய பேதை
 பெதும்பை முதலியனவுமாம். காயக்கரணம்: இடக்கர் அடக்கு. கட்டுரை -
 சொல்லாட்டம். கரந்துறை கணக்கு - மறைந்து வறிதற்கியன்ற முறை.

இதுவுமது

உள - உள: வட்டிகை.....உரைக்கும்

(இ - ள்) வட்டிகைச் செய்தியும் - எழுதுகோல் கொண்
 டுமற்றும் தொழிற்றிறமும்; மலர் ஆய்ந்து தொடுத்தலும் -
 மலர்களை வண்ணம் வடிவம் மணம் முதலியவற்றால் ஆராய்ந்து
 அழகாகத் தொடுத்தலும்; கோலங் கோடலும் - உள்வரிக்
 கோலம் புனைந்து கொள்ளலும்; கோவைபின கோப்பும் - முததுப்
 பவழம் முதலியவற்றைக் கோவைப் படுத்தலும்; காலக் கணித
 மும் - காலக்கணக்கிய வறிதலும்; கலைகளின் துணிவும் -
 அறுபத்துநான்கு வகைப்பட்ட கலைகளை அறிந்து தெளிதலும்;
 நாடக மகளிர்க்கு நனகனம் வகுத்த ஓயிசை செநநூல் உரைநூல்
 கிடக்கையும் - நாடகமாடும் மகளிர் பயில்வதற் கெனறே
 அறிஞர்களால் கன்றாக வகுத்து வரையப்பட்ட ஓயிசைகளையுடைய
 செவ்விய நூலில் அவை கிடக்கும் முறையை அறிதலும் ஆகிய
 இக் கலைகளை எல்லாம்; கற்றுத் துறைபாய பொற்றொகு
 கலகை - கன்கு ஐயந்திரிபறப் பயின்று அந் நாடகத் துறையில்
 தலைவரம்பாகத் திகழுகின்ற பொனதொகு யணிந்த நாடகமகளி
 ரிற் தலைமெறந்த நாடகக் கணிகை யொருத்தி; கல்தவம் புரிதல் -
 மெறந்த தவவொழுக்கத்தை பேற்கொள்வது; காண உடைத்து -
 ஆராயுங்கால் காணுதற்குரியதொரு செயலாகும் என்று சொல்லி;
 அலகில முதூர் ஆன்றவர் அல்லது - அளவில்லாத மாந்தர்
 வாழுகின்ற நந்தம் பழைய நகரத்தினகணனுறைகின்ற ஆன்றவிக்
 தடவகிய சான்றோரை யல்லதும்; பலர் தொகுபு உரைக்கும்
 பண்பு இல் வாய்மொழி - பிறரும் இடந்தொழும் கூட்டம்

கூட்டமாகக் கூடியிருந்து பேசுகின்ற பண்பாடு இல்லாத உண்மை யோடு கூடிய பழிமொழி; கபம்பாடு இல்லை - நம்மனோர்க்கு அழகண்டாக்குதல் இல்லை யாகவின; நாணுடைத்து என்ற - அதனைக் கேட்கும் நம்மனோர்க்கும் நாணந் தருகலைத் தனபாலுடைய தாகவே உளதுகாண்! என்று கூறிய; வயந்த மாலைக்கு மாதவி உரைக்கும் - வயந்த மாலைக்கு மறு மொழியாக அவளை நோக்கு மாதவி கூறுகின்றாள் என்க

(வி - ௧.) வாட்டிகை - எழுதுகோல். கோலம் - உள்வரிக்கோலம்; கல்தாவது பலவேறு வேடங்ஙனம் புனைந்து கொள்ளும் திறம். காலக் கணிதம் - காலத்தைக் கணிக்கும் தொழில். துணிவு - தெளிவு. ஒவியச் செந்நூல் - நாடகமகளிர்க் கியன்ற சிற்றல் இருத்தல் முதலியவற்றையும் ஒற்றைக்கை இரட்டைக்கை முதலிய அனைய வகைகளையும் ஓடியமாக வரைந்து காட்டப்பட்ட நூல் என்க. அவ்வோவியங்கள் முறைப்படுத்திக் கிடத்தப்பட்டு அவற்றின் விளக்கவுரைகளும் வரையப்பட்டிருத்தலும் இந்நூல் நாடக மகளிர் பொருட்டே ஆக்கப்பட்டது என்பதும் இதோன்ற "நாடக மகளிர்க்கு நன்கனம் வகுத்த ஒவியச் செந்நூல் உரைநூற் கிடக்கை" என்று விதந்தோதினார். இப்பழி கூறுதற்குரியோர் ஆன்றவிந் தடங்கிய சான்றோரையாவர், அவரையன்றியும் ஏனையோரும் தூற்று கின்றனர் என்பாள் ஆன்றவரல்லது பலர்தொகுபுரைக்கும் வாய்மொழி என்றாள். பிறர்பழிதூற்றும் மொழி தீயமொழியாதலின் பண்டில் மொழி என்றாள். வாய்தந்தன கூறுகின்றனர் என்பாள் வாய்மொழி என்றாள். அவர்மொழியில் வாய்மையும் உளது என்பாள் அங்ஙனம் கூறினாள் என்பதும் ஒன்று. என்னை? அச் செயல் வாய்மையாகவே நாணுத் தருவ தோன்றே என்பது அவட்கும் உடம்பாடாகலின் என்க.

மாதவி வயந்தமாலைக்குக் கூறும் மறுமொழி

கூடி - சடி: காதலன்.....பெண்டிர்

(இ - ள்.) நற்றொடி நங்காய் காதலன் உற்ற கடுக்குயர் கேட்டே போதல் செய்பா உயிரொடு கின்றே - அழகிய வன்ம லணிந்த நங்கையாகிய தோழியே கேள்! யான் துறவினால் நாணுந் துறந்தேனடிலேன் எனியேன் என் ஆருயிர்க் காதலனாகிய கோவலன் எய்திய பெரிய துயரச் செய்தியைக் கேட்குநுந்தேயும் யாக்கையை விட்டுத் தானே போகமாட்டாத புல்லிய உயிரைத் தாயகிப் பின்னும் வாழ்வுகந்திருக்கின்றமைமால்; பொன் கொடி மூதூர் பொருள் உரை இழந்து - அழகிய கொடியுயர்த்தப்பட்ட இப் பழைய நகரத்துள் வாழும் மாந்தர் எல்லாம் ஒருவராய் என்கைப் பாராட்டுதற் கியன்ற பொருள் பொதிந்த புகழ் மொழி மையும் இழந்து; நாணுத் துறந்தேன் - நாணத்தைக் கைவிட்டனே ஆகின்றேன் காண்! பத்தினிப் பெண்டிர் - வாய்மையான பத்தினி மகளிரின் இயல்பு கேள்!; காதலர் இறப்பின் - தம்மாற் காதலிக்கப்

பட்ட தந்தைகளை வர் ஸம்ஸினை காரணமாக இறந்துபுகன்; கனை எரி
பொத்தி - மிக் கெரியுமாறு நெருப்பை மூட்டி; உலை னது குருகின்
உயிர்த்தது - கொல்லனுங்ையில் ஸதப்படுகின்ற துருத்தியின
மூக்குக் கணலோடு உயிர்க்கும் உயிர்ப்புப் போன்று வெய்தாக
உயிர்த்தது; அகத்து அடககாது - தம் மளளத்தே அடங்க
மாட்டாமையாலே; இன் உயிர் சுவர் - தமதிறிய மயிரமே நித்
தொழிவர்; சமராரயின - அன்னாறு உயிர் நித்திராய விடத்தே;
நலநீர்ப் பொய்கையின நளி எரி புகுவர் - குளிரந்த கிரீசிலை புகு
மாறு போலெ ளிந்திம தபங்காமல் செந்நத தியினுட் புகந்து
மாய்ந்தொழிவர்; நளி எரி புகாஅர ஆயின அபரோடு
உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்று உடம்படுவர் - அவ்வாறு
செந்நத தியினுள் முழுகி மாயாதவிடத்தே இறந்துபட்ட தம்
காதலரோடு மறுமைக்கண் கூடியுறையும் வாழ்க்கையை எய்தும்
பொருட்டுக் கைம்மை நோன்பினை மேற்கொண்டிருந்து இரமை
மாறிமபொழுது அக் காதலரோடு கூடி வாழா கிற்பர்காண்
என்றுள் என்க.

(வி - ௩) உயந்த மலை 'கற்றுத்துறைபாகிய நங்கை நற்றவம்
புரிந்தது நாணுடைத்து' என்று ஊர் அவர் தார்த்தின்றது என்றுளா
தலின், மாதவி அங்ஙனம் அவர் துற்றதற்குக் காரணம், அவர் தவறு
மன்று; நான் தவம் புரிந்ததுமன்று. காதலன் கொலைபுண்ட செய்கி
கேட்டபின்ன நம் யான் உயிர்தாங்கி இக்கின்றேன் அல்லவே
அதனாலேயே யான் நாணம்கேட்டவளாகின்றேன். அவர் துற்றும்
அலநம் இவ்வகையால் வாய்மையே ஆகின்றது. எனவும், வாய்மை
யாகவே யான் டத்தின்பகளாயி நுந்தால் கடுந்துயர் கேட்டவுடன் என்
உயிர் தானே போயி நத்தல் வேண்டும்; அங்ஙனம் போந்துணர்வற்ற
புல்லுயிர் தாங்கிப் பின்னும் வாழ்வுகந்திருக்கின்றமையாலே புகழையும்
இழந்தேன். பழியையும் சுமந்தோயி ிக்கின்றேன் என்று சன்னைய
நொந்துரைக்கின்ற இம் மொழிகள் அவனடைப பேரன்மை மிகத் தெளி
வாகக் காட்டுதலுணர்க. நற்கொழுங்காய் என்று விளத்தது இகழ்ச்சிக்
குறிப்பு.

கனை எரி-மிக்க நெருப்பு. எரி-உலையின்கண்ணிடப்பட்ட நெருப்பு.
இதனைத் துன்பமாகிய தீழுளப்பட்டு என்பாருமுளர். அவ்வரை பொருந்
தாமையுணர்க நளி செறிவு. எரிபுகுவர் என்றது தீயில மூழ்கி இறப்பர்
என்றவாறு. உடம்பு அடுவா எனக் கண்ணாழித்து உடம்பை வந்ததுவர்
என்பாருமுளர்.

இனி, இம் மாதவி கூற்றிற்கு;

"ஒருயிராக உணர்க உடன்கலந் தேரர்க்கு)

*ருயி ரென்ப ரிடைதெரியார் -போரில்

விடனைந்தும் வேலோற்கும் வெள்வகையி னுட்கும்

உடனே யுலந்த நயிர்"

(புற-வெண்பாமாலை, உகஅ)

என வரும் வரலாற்று வெண்பாவிற் றிலரியும்.

“அரிமா னேந்திய அமனிமிசை யிருந்த
திருவீழ் மார்பின் தென்னர் கோமான்
தயங்கினர்க் கோதை தன்னுயர் பொருஅன்
மயங்கினன் கொல்வென மலரடி வழுதித்
தலைத்தா னெடுமொழி தன்செவி கேளாள்
கலக்கங் கொள்ளாள் கடுந்துயர் பொருஅள்
மன்னவன் செல்வுழிச் செல்க யானெனத்
தன்னுயிர் கொண்டவ னுயிர்தே டினள்போல்
பெருங்கோப் பெண்டு மொருங்குடன் மாய்த்தனள்”

என வாய் நெடுஞ்செழியன் பெருந்தேவியுந் காதலர் இறந்தவுடன்
இன்னுயிரிந்தமைக்கும், நன்னீர்ப்பொய்கையின் நளியெரிபுக்கமைக்கு,

“பெருங்காட்டுப் பண்ணிய காங்கோட் டமம்
நுமக்கரி தாருக தில்ல எமக்கெம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென அரும்பற
வள்ளித ழவழிந்த தாமரை
நள்ளி நும் பொய்கையுந் தியுமொ ரற்றே” (புறம்-உசக)

எனக் கூறித் தன் சணவன் பூதப்பாண்டியன் இறந்துழி. தீப்பாய்க்திறத்த
பெருங்கோப்பெண்டு என்னும் புலமையாடடியும் சிறந்த எடுத்துக்
காட்டாவார். மேலும், உடனுறைவாழ்க்கைக்கு நோற்றும் நோன்பி
னியல்பை,

“அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்த் திட்ட
காழ்ப்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டா
தடையிடைக் கிடந்த கையிழி பிண்டம்
வெள்ளைச் சாந்தொடு புளிபெய் தட்ட
வேளை வெந்தை வல்சி யாகப்
பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும்
உயவற் பெண்டிர்” (புறம்-உசச)

எனவரும். அப் பெருங்கோப் பெண்டின் கூற்றே சான்றதலும் உணர்க.

மாதவி மணிமேகலை நாடகக்கணிகை யாகானெனல்

சுடி - ஐ : பரப்பு.....படா அள்

(இ - ள்.) பரப்பு றீர் ஞாலத்து அத்திறத்தாளும் அல்லள் -
கடல் குழந்த ஹிலேவுலகத்தேயான கூறிய அத்தகையபத்தினிப்
பெண்டிர் போலவாரும் அல்லள்; எம் ஆயிழை - எங்கள்
கண்ணகி நல்லாள்; கணவறகு உற்ற கடுந்துயர் பொருஅள் -
தன் காதலனுக்கு எடுத்துப் பெருந்துன்பத்தைக் கேட்டு செஞ்சு

பொறுக்கொணாத துன்பமுடையாளாடி; மணம்மலி கூந்தல்
சிறுபுறம் புதைப்பக் கண்ணிராகிய கதிர் இளவனமுலை - கறுபண
மிக்குக் கமழுகின்ற தன கூந்தல் சரிந்து தன முதுகினை
மறைப்பவும்; தன கண்ணினின்றும் வீழ்ந்த துன்பக் கண்ணீரின்
முழுகிய ஒளியுடைய அழகிய இளபுலையில் ஓனறனைத் தன்
கையாலேயே; திண்ணிதின திருகி - திட்பமாகப் பற்றித் திருகி
வட்டித்து எறிந்து; தீ அழல் பொததி - தீயாகிய அழலைக்
கொளுவி; காவலன் பேரூர் கிணை எரிமூட்டிய - டாண்டிய மனை
னுடைய தலை நகரமாகிய மதுரை முழுவதும் பெரிய தீயை
மூட்டிய தெய்வத்தனமையுடைய; மாபெரும் பத்தினி - மிகப்
பெரிய பத்தினியல்லவோ?; மகள் மணிமேகலை - அக் கற்புத்
தெய்வத்தின மகள் ஆவாள் இம் மணிமேகலை; அருந்தவப்
படுத்தல் அல்லது - ஆதலின் அக் கற்புத் தெய்வத்தினை சிறப்பிற்
கேற்ப இம் மணிமேகலையை அரிய தவவொழுக்கத்தின்பாலசெலுத
துவதல்லது; யாவதும் திருந்தாத் செய்கைத் தித்தொழில்
படாஅள் - சிறிதும் உளம் திருந்துதற்குக் காரணமாகாத தீய
செய்கைகளையுடைய பரத்தைமைத் தொழிலில் ஈடுபடாள் காண்!
என்றாள் என்க.

(வி - ௮) தன் அன்புரிமை தோன்றக் கண்ணகியை மாதவி எம்மா
யிழை என்கின்றாள். எம் மொன்றும் பொதுப் பெயர் கோவலனையும் மணி
மேகலையையும் உளப்படுத்தியது திருகுதல் அருமை தோன்றத் திண்ணி
திற்றிருகி என்றாள். எம் மாயிழைஞாலத்துள்ள யான் கூறிய பத்தினிப்
பெண்டிரின் திறத்தினும் மேம்பட்டிப் பேரூர் எரிமூட்டிய தெய்வக்
கற்புடையாள். அதற்கைய பத்தினி மகள் மணிமேகலை. ஆதலின் தவப்
படுத்தற்கே உரியவ தித் தொழிலில் ஈடுபடாள் என மணிமேகலையைக்
கண்ணகி மகளாகவே கொண்டு கூறினாள். என்னை? கோவலன் என்றோடு
கேண்மை கொண்டிராவிடின் இவள் அவள் திருவயிற்றிலேயே கருவாழிப்
பிறத்திருப்பாள் மன்! என்னும் கருத்தால். இப்பொழுது நிலம்
இழந்ததேனும் வித்து உயர்ந்ததாகலின் அஃது இந் நிலத்தினும் தனக்
கியன்ற விளைவையே செய்யும் என்பாள் தித் தொழிற் படாள் என்றாள்

மாதவி அறவணர்பால் அறங்கேட்டு அமைதி கொண்டமை கூறித்
தானும் மீளாமையைக் குறிப்பாக அறிவித்தல்

௫௮ - ௧௩ : ஆங்கனம்.....கூற

(இ - ஈ.) ஆங்கனம் அன்றியும் - அவ்வாறு மணிமேகலை
கிணையிருப்பதுமல்லாமல்; ஆயிழை கேளாய் - வயந்தமாலாய்!
இனி எனனிலைமை இயம்புவேன கேட்பாயாக; ஈயகு இம்
மாதவர் உறைவிடம் புருந்தன் - மரண கணிகைமே ஆதலின்
காதலன் உற்ற கடுந்துயர் கேட்டுப் போதல செல்லாவுயிரொடு
வின்றேனாயினும் ஆற்றொணாத் துயருழந்து அதற்கு ஆறுதல்

தேடி ஐயது இப் பொத்த சங்கத்தார் உறைகின்ற இத் தவப்
பள்ளியற புருந்தேன காண்! ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்த்துள தாதலாற்
போலும். இவ்விடத்தீத; மறவணம் நீத்த மாசு அறு கேள்வி
அறவணவடிகள் அடிமிகை விழந்து - திவினையின சிழலும்
ஆடாவண்ணம் அவற்றைத் துவரக் கடிந்தமையால மாசு அற்ற
அறக் கேள்வியையுடைய அறவணவடிகள் என்னும் சிறப்புப்
பெயர் பெற்ற அறவேரைக் காணப்பெற்று அவர் திருவடிகளில்
விழந்து வணங்கி; நாபெருந் துன்பம் மகாண்டு - மிசப் பெரிம
துன்பத்தைச் சுமந்து கொண்டு ஆறருமையாலே; உளம் மயங்கி-
நெஞ்சுழிந்து செய்வதறியாமல மயங்கி அவர்பால; காதலன்
உற்ற கடுமையா கூற - என ஆருயிரக் காதலன் கொலைகளப்
பட்ட மிக்க துன்பத்தைக் கூறுகிறறலாலே; எனக.

(வி - ன்.) ஆங்கனம் அன்றியும் - என்றது மணிமேகலை அவ்வாறு
ஆதலன்றியும் இனி என்றிறம் உரைப்பேன் என்பதுபட நின்றது.
ஆயிழை: வயந்தமலை; அண்மைவிளி. எனக்கும் ஏது நிகழ்ச்சி எதர்ந்
துள தாதலாற் போலும் சங்கு இம் மாதவர் உறைவிடம் புக்கென் என்பது
அவள் கருந்தாகக் கொள்க. மறவணம் - மறத்தின் வண்ணம். திவின
யின் தன்மை நீத்த அறவண அடிகள், மாசறு கேள்வி அறவண அடிகள்
எனத் தனித்தனி இயையும். அறவணன் - அறத்தின் திருவுருவமானவன்.
எனவே இஃது அச்சங்கத்தாரிந்த சிறப்புப் பெயர் என்பதுணரப்படும்.
காதலில் இன்னாததில்லை ஆகலின் கொலையுண்டமையைக் கடுமையா
என்றான்.

அறவணர் அருளிய அறவுரைகள்

கச - கக : பிறந்தோர்.....அருளினன்

(இ - ன்.) பிறந்தோர் உறுவது பெருகிற துன்பம் - அது
கிட்ட அடிகளார் அடிச்சிக்குப் பெரிதும் இரங்கி என துயரத்
திறகு ஆறுதல கூறுபவர் அளியாய் வருந்தற்க! உலகின
கண பிறப்பெடுத்துழலவோர் யாவரேனும் எய்துவது ஒருகாங்கு
கொருகால் மிகுந்து வருந்துனபமட்டுமே காண்!; பிறவா
உறுவது பெரும் பேரின்பம் - இனிப பிறவாநிலை எய்தினோர் யாவர்
அவர்க்கு மட்டுமே எய்துவதாம மக்கள அவாவுகின்ற மாபெரும்
பேரின்பம்; முனைது பற்றின் வருவது - துன்பம் அனைத்
திற்கும பிறப்பிடமாகிய முற் கூறப்பட்ட பிறப்புப் பற்றினால
வருவதானாரும்; பின்னது - பின்னே கூறப்பட்ட இன்பநிலைக்
களமாகிய பிறவாமைமையா; அற்றோர் உறுவது அறிக - பற்றற
ரோர்க்குத் தானே எய்துவதானாரும்; அறிக என்றருளி -
இவ் வாய்மைகள் நான்கினையும் நனகு அறிந்து கொள்ளக்
கடவாய்! என்று முற்பட இவற்றை அறிவித்துப் பின்னர்;
ஐவகைச் சேலத்து அமைதியும் காட்டி - பற்றாதுதிக்குக் காரணமான

ஐது வகைப்பட்ட ஒழுக்கங்ளினி நிலக்கணங்கோயும் நனகு அறிவுறுத்து; இவை உய்வகை கொள என்று உரவேன காட்குனை - இவையே ஈ எய்திய மாபெருந் துன்பக்கடலி னினமும் கரையேறி உயதற்கியன்ற உபாயங்களாகும், இவையிற்றை உறுதியாகக் கடைப்பிடித்துக் கொள்ளக் கடவாய் என்று அப போறிவாளர் திருவாய் மலர்ந்தருளினா காண! என்றாள் என்க.

(வி - ௧.) “ஆதலால் யான் ஒருவாறு அம் மாபெருந் துன்பத்தி னன்றும் நீங்கி அமைதி பெற்றுள்ளேன் காண்!” என்பது இதனற் போந்த குறிப்புப் பொருளாம் என்க.

இப் பகுதியில் புத்தபெருமான் பொதி மூலத்துப் பொருந்தியிருந் துழிக் கண்ட மெய்க் காட்சிகள் நான்கும் சுருங்கக்கூறி விளங்க வைத் திருக்கும் தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனார்தம் புலமை வித்தகம் நினைந்து நினைந்து மகிழற்பாலதாம்.

பெளத்த சமயத்தின் உயிராக விளங்குவன இந்த நான்கு வாய்மை களேயாம். அவை, துன்பம், துன்பந் துடைத்தல், துன்பவருவாய், துன்பம் துடைத்தல் நெறி என்னும் இவையேயாம்.

இவையிற்றுள் - பிறப்பு துன்பங்கட் கெல்லாம் நிலைக்களனாதலின், ‘பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்’ என முதல் வாய்மை கூறப்பட்டது. பிறவாயமையே இன்பநிலையம் ஆதலின், “பிறவார் உறுவது பெரும் பேரினபம்” என இரண்டாம் வாய்மை இயம்பப்பட்டது. முன்னது என்றது பிறப்பினை; அதற்குக் காரணம் பற்றுடைமை ஆதலின், “முன்னது பற்றின வருவது” என மூன்றாவதாகிய வாய்மை துன்ப வருவாய் (வரும் வழி) கூறப்பட்டது. பிறவாயமையே துன்பம் துடைக்கும் நெறி ஆதலின் பின்னது - பற்றற்றது. “பின்னது அற்றோர் உறுவது” எனபதனால் நான்காம் வாய்மை நவிலப் பட்டமை நுண்ணிதின் உணர்க. இவ் வாய்மைகள் நான்கும் உலகிலுள்ள எல்லாச் சமயங்கட்கும் எல்லா நாட்டிற்கும் எக் காலத்திற்கும் பொருந்தும் சிறப்புடையன வாதலும் உணர்க.

இங்ஙனம் துணிபொருள் கூறியவர் அவற்றை எய்துதற்குரிய ஏதுவும் இயம்பினர் என்பாள் ஐவகைச் சீலத்து அமைதியும் காடப அடனினன் என்றாள். சீலம்-ஒழுக்கம். அவையாவன: “காமம் கொலை கள பொய் களவு” என்னும் ஐந்து தீவினைகளையும் துவரத் துறந்தொழுநு தலாம். காமத்தைத் துறந்தபொழுதே துன்பம் இல்லையாக; இவ் வாறறல் யான் ஈண்டு ஒருவாறு துன்பந் துடைக்கும் நெறிசிறற்றலால் உயந்திருக்கின்றேன் என்று மாதவி வயந்த மாலைக்குத் தன்னலை கூறித் தானும் வரமாட்டாமையைக் குறிப்பினால் கூறியபடியாம். தான் உழந்த மாபெருந் துன்பத்தை ஆற்றுவித்த அறவண அடிகளின் அறிவாற்றலின் சிறப்புத் தோன்ற அவரை உரவேன் என்று அறிவும் ஆற்றலும் ஒருங்கே உணர்த்தும் பெயரால் கூறினள் என்க.

வயந்தமாலை வறிதே நீண்டுபோதல்

எ - எரு : மைத்தடங்கண்.....திறத்தேன்

(இ - ன்.) ி மைத்தடங் கண்ணார் தாமக்கும் என பயந்த
சித்திராபதிக்கும் செப்பு என-வயந்தமாலையி ி இப்பொழுத
போய் மைமொழிய பெரிய கண்ணையுடைய தோழிமாக்கும்
என்கின்ற திவினையாட்டியாகிய சித்திராபதிக்கும் என்கின்ற
மைக் கூறுவாயாக! எனறு. ஆயு அவள் உரை கேட்டு
அவ்விடதிக மாதவி கூறிய மொழியைக் கேட்டவளவிலை;
மைந்த மாலையும் காரிகை திறத்துக் கையற்று - மாதவினை
மீட்டுச் செல்லும் கருத்தோடு வந்த அவ் வயந்தமாலை தானும்
அம் மாதவி திறத்திலே தான் பின் ஏதும் சொல்லவே
செய்வனோ இயலாத கையறு நிலையுடையளாகி; அரும் பெறல
மாணா ஓங்கு திரைப் பெருங்கடல் விழ்த்தோர் போன்று -
அரிதாகப் பெற்றதொரு மாணிக்க மணியை உயர்ந்த அகில
யுடைய பெரிய கடலிலே போகட்டுவிட்டவர் போல; மையல்
நெஞ்சமொடு பெயர்ந்தனன் - பெரிதும் மயக்கமுற்ற நெஞ்ச
தோடே வறிதே செல்வாளாயினள்; என்பதாம்.

(இ - ன்.) தன் தோழிமார் தன் கூற்றிற்குப் பொருளுணர்
ஆயினும் அவர்க்கும் கூறுக என்னும் இகழ்ச்சி தோன்ற அவரை மைத்
தடங்கண்ணார் என்றான். என்னை? அழகு செய்த புறக்கண்ணையுடைய
அகக் கண்ணில்லா அவர்க் கெல்லாம் இவை விளங்க மாட்டா என்பதே
அவள் கருத்தாதலின் என்க.

இனி, இத்துணைத் துன்பத்திற்கும் ஆளாகும் என்னைப் பெற்றமை
யானும் அவள் கருதியது நிறைவேறுமையாலும் அவள் திவினையாட்டிய
ஆதல்வேண்டும் என்பது குறிப்பாகத் தோன்றப் பொருட்டு அனனைக்கு
என்னுது தனக்கும் அவட்கும் அயன்மை விளங்கித் தோன்ற ஏற்படத்
சித்திராபதி எனத் தன் நற்றூபைக் கூறினள். இதனால் அவட்குப்
பற்றறுதி கைவந்தமையும் புலப்படுதலறிக. வயந்தமாலையும் அன்பு
பொருளாக அன்றிப் பொருட்பொருட்டே அழைக்கவந்தவள் ஆதலின்
அவட்கு மாமணியை இழந்தவர் உவமையாக எடுத்தப்பட்ட
கயமுணர்க.

இனி இக்காதையை - நன்னூலில் மாதவி வாராத் துன்பம் மேலவா
சித்திராபதி இரங்கி வயந்தமாலையைக் கூவி அவரை மாதவிக்கு
உரைஎன அவள் சென்று மாதவியைக் கண்டு வருந்து அனையாய் தோல்
வாய்மொழி நானுடைத்து என அவட்கு மாதவி உரைக்கும் துறத்தேன்.
மணிமேகலை தித்தொழில் படாஅள் யான் புகுந்து விழ்த்து மயங்கிக் கூற
உரவோன் அறிக்கன்று நாட்டி, அநுளினன். இதனைக் கண்ணார்க்கும்
சித்திராபதிக்கும் ி சென்று செப்பு என வயந்தமாலையும் கையற்று
பெயர்ந்தனன் என இயைக்கிறது.

ஊரலர் உரைத்த காதை முற்றிற்ற

உ. மலர்வனம் புக்க காதை

[ஆங்குவது மலர்வனம் புக்கபாட்டு]

ஆங்குவது--மாதனியும் வயாத மாகியும் சொல்லாட்டம்
கொடுத்தும் கொழுது மணிமேகலை புத்த படித்ததற்கு அணிய
விண்ணடிய மலர் மாகை தொடுக்கும் சொல்லிப் பட்டிருந்தாளாக,
தவிரகன சொல்லாட்டத்திடைமீய மாதனி கூறறில் தன அனபுத
தக்கையாகிய கோவலன் கூற்ற கொஞ்சுமரும் பேசப்படம
யால் அச் சொதியால் அவள் உள்ளத்தே துன்ப தீனைவுகள்
தொன்ற அவள் உருத்த கண்ணீர் மலர்மாகியில் விழந்து
அதனை வாலாமையுடைவதாகியது. அதனால் ஆற்றை காள் கழி
பாடித்தகுப புதிய மலர் பறித்து வந்து மதாடுக்கக் கருதி அம்மலர்
பறித்து வருத்தற்கு மாதனி மணிமேகலையை ஏவினள்; அவர்குத்
துணையாகச் செவ்வதற்குச் சுதமதி என்னும் அனபுமிக்க
பிக்குணி தானே முனவந்தாள். ஆகவே மணிமேகலையும்
சுதமதியும் புதியமலர் கொண்டு வருத்தப் பொருட்டுத் தீதற்றதாகக்
கருதப்படும் உவகனம் என்னும் மலர் வனத்திலே சென்று
புகுந்த செய்தியைக் கூறும் செம்புள் என்றவாறு.

இதன்னை - மணிமேகலைக்குத் தந்தையின் பாலுள்ள
அன்பின தன்மையும்; அவளுடைய பேரழகின் நிறப்பும் சாத்தனா
ரால் வியத்தகுமுறையில் கூறப்பட்டுள்ளன.

மேலும் சுதமதி தன் வாலாறு கூறுதலும்; அக்கொத்தி
லுள்ள மலர்ப்பொழில்கள் பலவற்றின பல்வேறு தன்மைகளைக்
கூறுதலும் உவகனத்திலுள்ள பளிக்கறை பற்றிய வாலாறு
கூறுதலும் பெரிதும் கவை பயபடனவாம். சுதமதியும்
மணிமேகலையும் மலர் வனம் போக்கிச் செல்லும் பொழுது
வழியிலே கிழும் ஒரு களிமகன் செயல் நகைச்சுவை தருவதாம்-
மணிமேகலையைக் கண்டாரங்குவார் மொழிகள் வாயிலாய்ப் புலவர்
மணிமேகலையின் பேரழகைப் புலப்படுத்தும் வித்தகப் புலமை
பெரிதும் இனபம் பயபதாம். இவ்வாறு இக் காத்தில் பலவேறு
கவனகன் சீரகியுள்ளன.

உயத்த மாகைக்கு மாதனி யுரைத்த
உயங்குநாய் வருத்தத் துரைமுன் குகந்தி
மாமலர் தாற்றம் யோன்மணி மேகலைக்கு

- எது நிகழ்ச்சி எதிர்த்துள தாதலின்
 ௪ தந்தையுந் தாயுந் தாதனி யுழந்த
 வெந்துய ரிஞும்பை செவியகம் வெதுப்பக்
 காதல் நெஞ்சங் கனங்கிக் காரிகை
 மாதர் செங்கண் வரிவனப் பழித்துப்
 புலம்புந் குருட்டிப் பொதியவிழ் நறுமனர்
- ௬௦ இனங்கிதழ் மாணியை இட்டுந் தாட்ட
 மாதவி மணிமே கலைமுகம் தோக்கித்
 தாமரை தன்மதி சேர்ந்தது போலக்
 காமர் செங்கையிற் கண்ணீர் மாற்றித்
 தூநீர் மாலை தூத்தகை இழந்தது
- ௬௫ நிகர்மலர் நீயே கொணர்வா யென்றனும்
 மதுமனர்க் குழலியொடு மாமலர் தொடுக்கும்
 சுதமதிடேட்டுத் துயரொடுங் கூறும்
 குவர்க் குற்ற கொடுந்துயர் கேட்டுத்
 தனியாத் துன்பந் தலைத்தலை எய்தும்
- ௭௦ மணிமே கலைதன் மதிமுகத் தன்னுன்
 அணிநிகழ் நீலத் தாய்மல ரோட்டிய
 கடைமணி யுகுநீர் கண்டன னாயிற்
 படையிட்டு நடுங்குங் காமன் பாவையை
 ஆடவர் கண்டால் அகறனு முண்டோ
- ௭௫ பேடிய ரன்றோ பெற்றியின் நின்றிடிந்
 ஆங்கன மன்றியும் அணியிழை கேளாய்
 ஈங்கிந் தகரத் தியான்வருங் காரணம்
 பாரா வாரம் பல்வளம் பழுதிய
 கரராளர் சன்னைபயிற் கௌதிக னென்போன்
- ௮௦ இருபிறப் பாளன் ஒருமக னுள்ளேன்
 ஒருதனி யஞ்சேன் ஓரா நெஞ்சமோடு
 ஆரா மத்திடை அலர்கொய் வேன்றனை
 மாருத வேகனென் பானோர் விஞ்சையன்
 திருவிழை மூதூர் தேவர்கோற் கெடுத்த
- ௮௫ பெருவிழாக் காணும் பெற்றியின் வருவோன்
 தாரன் மாணியன் றமனியப் பூணினன்
 பாரோர் காணப் பளர்தொழு படிமையன்
 எடுத்தனன் எற்கொண் டெழுந்தனன் விகட்பிற்
 படுத்தன னுங்கவன் பான்மையே னாயினேன்
- ௯௦ ஆங்கவன் ஈங்கெனை அகன்றுகண் மாறி
 நீங்கினன் றன்பதி நெட்டிடை யாயினும்
 மணிப்பூங் கொம்பர் மணிமே கலைதான்
 தனித்தலை கொய்யுந் தகைபைய னான்

- பன்மல ரடுக்கிய நன்மரப் பந்தர்
 சடு இலவந் திகையின் எயிற்புறம் போகின்
 உலக மன்னவன் உழையோர் ஆங்குள்
 விண்ணவர் கோமான் விழாக்கொள் நன்னுள்
 மண்ணவர் விழையார் வானவ ரல்லது
 பாடுவன் டிமிரா பன்மரம் யாவையும்
- டு0 வாடா மாமலர் மாலைகள் தூக்கலின்
 கைபெய் பாசத்துப் பூதங் காக்குமென்று
 உய்யா னத்திடை உணர்ந்தோர் செல்லார்
 வெங்கதிர் வெம்மையின் விரிசிறை யிழந்த
 சம்பாதி யிருந்த சம்பாதி வனமும்
- டு0 தவாதீர்க் காவிரிப் பாவைதன் தாதை
 கவேரனாங் கிருந்த கவேர வனமும்
 மூப்புடை முதுமைய தாக்கணங் குடைய
 யாப்புடைத் தாக அறிந்தோ ரெய்தார்
 அருளும் அன்பும் ஆருயி ரோம்பும்
- க0 ஒருபெரும் பூட்கையும் ஒழியா நோன்பிற்
 பகவன தானையிற் பன்பரம் பூக்கும்
 உவவன மென்பதொன் றுண்டத னுள்ளது
 விளிப்பறை போகாது மெய்புறத் திடுஉம்
 பளிக்கறை மண்டப முண்டத னுள்ளது
- கடு தூற்ற மாமணிச் சுடரொளி விரிந்த
 தாமரைப் பீடிகை தானுண் டாங்கிடின்
 அரும்பவிழ் செய்யும் அலர்ந்தன வாடா
 கரும்பின மூசா தொல்யாண்டு கழியினும்
 மறந்தேன் அதன் திறம் மாதவி கேளாய்
- எ0 கடம்பூண் டோர் தெய்வங் கருத்திடை வைத்தோர்
 ஆங்கவ ரடிக்கிடின் அவரடி தானுறும்
 நீங்கா நியாங்கனும் நினைப்பில ராயிடின்
 ஈங்கிதன் காரணம் என்னை யென்றியேல்
 சிந்தை யின்றியுஞ் செய்வினை யுறுமெனும்
- எடு வெந்திறல் நோன்பிகள் விழுமங் கொள்ளவும்
 செய்வினை சிந்தை யின்றெனின் யாவதும்
 எய்தா தென்போர்க் கேது வாகவும்
 பயங்கெழு மாமல ரிட்டுக் காட்ட
 மயன்பண் டிழைத்த மரபின ததுதான்
- அ0 அவ்வன மல்ல தனியிழை நின்மகள்
 செவ்வனஞ் செல்லுஞ் செம்மை தானினள்
 மணிமே கலையொடு மாமலர் கொய்ய

- அணியிழை நல்லாய் யானும் போவனென்
 றணிப்பூங் கொம்பர் அவனொடுங் கூடி
 ௬௩ மணித்தேர் விதியிற் சுதமதி செல்வுநீ இச்
 சிமிலிக் கரண்டையன் துழைகோற் பிரம்பினன்
 தவனெஞ் சிறப்பின் அராந்தா னத்துனான்
 நாணமும் உடையும் நன்கனம் நீத்துக்
 காணு உயிர்க்குங் கையற் றேங்கி
- ௬௪ உண்ணு நோன்போ டுயவ லியானியின்
 மண்ணு மேனியன் வருவோன் றன்கை
 வந்தி ரடிகணும் மலரடி தொழுதேன்
 எந்தம் அடிகள் எம்முரை கேண்மோ
 அழுக்குடை யாக்கையிற் புகுந்த நும்முயிர்
- ௬௫ புழுக்கறைப் பட்டோர் போன்றுளம் வருந்தா
 திம்மையும் மறுமையும் இறுதியி லின்பமும்
 தன்வயிற் றருஉமென் தலைமக னுரைத்தது
 கொலையு முண்டோ கொழுமடற் றெங்கின்
 விளைபூந் தேறலின் மெய்த்தவத் தீரே
- ௬௬ உண்டு தெளிந்திவ் யோகத் துறுபயன்
 கண்டா லெம்மையுங் கையுதிர்க் கொண்மென
 உண்ணு நோன்பி தன்னெடுஞ் சூளுந்
 றுண்மென இரக்குமோர் கனிமகன் பின்னரும்
 கணவிரி மாலை கட்டிய திரணையன்
- ௬௭ குவிமுடி மெருக்கிற் கோத்த மாணையன்
 சிதவற் றுணியொடு சேனோங்கு நெடுஞ்சினைத்
 ததர்விழ் பொடித்துக் கட்டிய உடையினன்
 வெண்பலி சாந்த மெய்ம்முழு துறீஇப்
 பண்பில் கிளவி பலரொடும் உரைத்தாங்கு
- ௬௮ அழுஉம் விழுஉம் அரற்றுங் கூஉம்
 தொழுஉம் எழுஉஞ் சுழலுஞ் சுழலும்
 ஓடலு மோடும் ஒருசிறை யொதுங்கி
 நீடலும் நீடும் நிழலொடு மறலும்
 மைய லுற்ற மகன்பின் வருந்திக்
- ௬௯ கையறு துன்பங் கண்டுநிற் குதரும்
 சுரியற் ருடி மருள்படு பூங்குழல்
 பவளச் செவ்வாய்த் தவள வாள்தகை
 ஒள்ளரி நெடுங்கண் வெள்ளிவெண் தோட்டுக்
 கருங்கொடிப் புருவத்து மருங்குவகை பிறைதுதல்
- ௭௦ காந்தளஞ் செங்கை ஏந்தின வனமுலை
 அகன்ற அல்குல் அந்துண் மருங்குல்
 திகந்த வட்டுடை எழுதுவரிக் கோலத்து

- வானன் பேரூர் மறுகிடைத் தோன்றி
தீனிவ மளந்தோன் மகன்முன் னாடிய
கஉரு பேடிக் கோலத்துப் பேடுகான் குடும்
வம்ப மாக்கள் கம்பலை மூதூர்ச்
சுடும னோங்கிய நெடுநிலை மனைதொறும்
மையறு படிவத்து வானவர் முதலா
எவ்வகை உயிர்களும் உவமங் காட்டி
- கஉ௦ வெண்குதை விளக்கத்து வித்தக ரியற்றிய
கண்கவர் ஓவியங் கண்டுநீற் குதரும்
விழவாற்றுப் படுத்த கழிபெரு விதியிற்
பொன்னுண் கோத்த நன்மணிக் கோவை
ஐயவி யப்பிய தெய்வணி மூச்சி
- ககரு மயிர்ப்புறஞ் சுற்றிய கயிற்கடை முக்காழ்
பொலம்பிறைச் சென்னி நலம்பெறத் தாழச்
செவ்வாய்க் குதலை மெய்பெரு மழலை
சிந்துபு சின்னீர் ஐம்படை தனைப்ப
அற்றங் காவாச் சுற்றுடைப் பூந்துகில்
- கக௦ தொடுத்தமணிக் கோவை உடுப்பொடு துயல்வரத்
தளர்தடை தாங்காக் கிளர்பூட் புதல்வரைப்
பொலந்தேர் மீமிசைப் புகர்முக வேழத்
திலங்குதொடி நல்லார் சினர்நின் நேற்றி
ஆனமர் செல்வன் மகன்விழாக் கால்கோள்
- கசரு காண்மி னோவெனக் கண்டுநீற் குதரும்
விராடன் பேரூர் விசயனும் பேடியைக்
காணிய சூழ்ந்த கம்பலை மாக்களின்
மணிமே கலைதனை வந்துபுறஞ் சுற்றி
அணிமமை நோற்றத் தருந்தவப் படுத்திய
- கரு௦ தாயோ கொடியன் தகவிலன் ஈங்கிவன்
மாமலை கொய்ய மலர்வனந் தான்புலின்
நல்லிள வன்னம் நாணு தாங்குள
வல்லுந கொல்லோ மடந்தை தன்னடை
மாமயி லாங்குள வந்துமுன் நிற்பன
- கருரு சாயல்கற் பனகொலோ தையல் தன்னுடன்
பைங்கிளி தாழுள பாவைதன் கிளவிக்
கெஞ்சல கொல்லோ இசையுந வல்லை
என்றிவை சொல்லி யாவரும் இனைந்துகச்
செந்தளிர்ச் சேவடி நிலம்வடு வுருமல்
- கக௦ குரவமும் மரவமும் குருந்துங் கொன்றையும்
திகழும் வகுளமுஞ் செங்கால் வெட்சியும்
நரந்தமும் நாகமும் பரந்தவர் புன்னையும்

- ககடு பீடவழுந் தளவமும் முடமுட் டாழையும்
 குடசமும் வெதிரமுங் கொழுங்கா லசாகமும்
 செருந்தியும் வேங்கையும் பெருஞ்சண் பகமும்
 எரிமல ரிலவமும் விரிமலர் பரப்பி
 வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
 சித்திரச் செய்கைப் படாம்போர்த் ததுவே
 ஒப்பத் தோன்றிய உவவனந் தன்னைத்
 கஎ௦ தொழுதனன் காட்டிய சுதமதி தன்னொடு
 மலர்கொய்யப் புகுந்தனன் மணிமே கலையென்.

௩. மலர்வனம் புக்க காதை

உரை

மணிமேகலை தந்தையையும் தாயையும் நினைந்து வருந்துதல்

க - சு : வயந்த.....வெதுப்ப

(இ - ன்.) மாமலர் நாற்றம் போல் - பெரிய நாளும்பு மலர்ந்துழி அதன்கண் மணம் தோன்றுமாறு போலே; மணிமேகலைக்கு ஏது கிகழ்ச்சி எதிர்த்துளது ஆதலின் - மணிமேகலை முற்பிறப்பிலே செய்த வினைத்தொகுதி அவளுள்ளே முதிர்ந்து தன பயனை ஊட்டுதற்குமன்ற செவ்வி பெற்றிருத்தலாலே; வயந்தமலைக்கு மாதவி உரைத்த - சித்திராபதியின் ஏவலாலே தனக்கு ஊரலர் உரைத்துத் தெருட்டவந்த வயந்த மலைக்கு மறுமொழியாக மாதவி கூறிய; உயங்கு நோய் வருத்தத்து உரைமுன் தோன்றி - வாடுதற்குக் காரணமான நோயாகிய துன்பக்கிளவியை கிலைக்களனாகக் கொண்டு பிறந்து; தந்தையும் தாயும் தாம் நனி உழந்த வெம்துயர் இரும்பை செவியகம் வெதுப்ப - தன் தந்தையும் தாயுமாகிய கோவலனும் கண்ணனையும் பெரிதும் நுகர்ந்த வெவ்விய துன்பத்தோடு கூடிய தீச் சொல்லாகிய நெருப்பு அவளுடைய செவியினுட் புகுந்து நெஞ்சத்தைச் சுடா நின்றலாலே, என்க.

(வி - டு.) வயந்தமலைக்கு மாதவியுரைத்த உரை. உயங்குநோய் வருத்தத்து உரை எனத் தனித்தனி இயையும். உயங்குதல்:- வாடுதல். நோயாகிய வருத்தத்தைத் தன் பொருளாகக் கொண்ட உரையை ஒற்றுமை கருதி வருத்தத்து உரை என்றார். வருத்தத்தின் மிகுதிதோன்ற உயங்கு நோய்வருத்தம் என ஒரு பொருட்பலசொல் அடுக்கி அடைபுணர்த்தார்.

பருவமெய்தி மலரும் மலரின்கண் நாற்றம் தோன்றுதல் முதிர்ந்து செவ்விபெற்ற வினையினின்றும் அதன் பயனாகிய நுகர்ச்சி தோன்றுதற்கு உவமை. ஊழ்வினை வினைவினை ஏது கிகழ்ச்சி எதிர்தல் எனபது பெளத்த நால் வழக்கு.

மாதவி முன்னைக் காதையில் உரைத்த உயங்கு நோய் வருத்தத்து உரை என்றது "அவள் காதலன் உற்ற கடுந்துயர் கேட்டுப்போதல் செய்யா வுயிரொடு நின்றேன்" என்றும், "கணவற்குற்ற கடுந்துயர் பொறுஅள்...கூந்தல் புதைப்பத்...கிருகி எரியூட்டிய பத்தினி" என்றும் கூறிய உரைகளை என்க. இவை செவியுட்புகுந்து அவன் தந்தையார் பட்ட துயரமெல்லாம் நினைப்பித்து நெஞ்சத்தை வெதுப்பின என்றவாறு.

மணிமேகலை கண்ணீர் உருத்தலும் மாதவி செயலும்

எ - கரு : காதல்.....என்றலும்

(இ - ள்.) காரிகை காதல் நெஞ்சம் கலங்கி - அம் மணிமேகலை அவர்பாற் கொண்டுள்ள அன்பு காரணமாகப் பெரிதும் நெஞ்சம் கலங்கி உருகுதலாலே; மாதர் செய்கண் - அனளுடைய காதல் கெழுமிய சிவந்த கண்கள்; புலம்பு நீர் - துன்பக் கண்ணீரைப் பெருக்கி; வரிவனப்பு அழித்து - தம்பாற் படர்ந்த செவ்வரிசை மறைத்து; உருட்டி பொதி அவிழ் நறுமலர் இலங்கு இதழ் மாணியை நீராட்ட - உருத்து அவள் தொடுக்கின்ற கட்டவிழ்ந்து மலராவின்ற நறிய மலரினது விளங்குவின்ற இதழ் கையுடைய மாணியின்மேல் விழ்த்தி அதனை நனைத்து வாலாமைப் படுத்தி விட்டமையாலே; மாதவி மணிமேகலை முகம் நோக்கி-இது கண்ட மாதவி மணிமேகலையின் முகத்தைப் பரிவுடன் நோக்கி; தாமரை தண்மதி சேர்ந்தது போலக் காமர் செங்கையின் கண்ணீர் மாற்றி - தாமரை மலர் ஒன்று குளிர்ந்த திங்கள் மண்டிலத்தைத் திண்டியது போன்று தன் அழகிய கையை அவள் முகத்திலே சேர்த்துச் சிவந்த அக் கையினாலே அவள் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டுக் கூறுபவள்; தூநீர் மாலை தூத்தகை இழந்தது - அன்புடையோய்! தூய நீர்மையையுடைய இம் மலர் மாலை நின் கண்ணீர் பட்டுத் தனது தூய தன்மையை இழந்துவிட்டது; நீயே நிகர் மலர் கொணர்வாய் - இம் மாலை கம்மிறை வழிபாட்டிற்காகாதாகவின் இப்பொழுது நீயே மலர் எனத்திறி சென்று புதிய மலர்களைக் கொய்து கொணர்வாயா! என்று கூறுகிற்ப்; என்க.

(வி - ட்.) மணிமேகலைக்கு ஏதுவிகழ்ச்சி எதிர்த்துளதாகவின் உரை வாயிலாய் இடும்பை தோன்றி அவளது செவியகம் வெதுப்ப அதனால் அக் காரிகை நெஞ்சு கலங்க அவள் செங்கண். புலம்பு நீர் பெருக்கி வரி வனப்பு அழித்து உருட்டி மாணியில் இட்டு நீராட்ட அது கண்ட மாதவி மணிமேகலை முகம் நோக்கித் தன் செங்கையின் கண்ணீர் மாற்றிக் கூறு பவள் மாலை இழந்தது நீயே நிகர் மலர் கொணர்வாய் என்று கூறலும் என்று இயைத்திடுக. இப்பகுதி பெரிதும் அவலச் சுவை பயத்தலுணாக காரிகை: மணிமேகலை. மாதர்-அழகு; காதல் எனினுமாம். வரி-செவ் வரி. அதன் வனப்பை அழித்து என்றது கண்ணீர் பெருகி அவற்றை மறைத்தலை. புலம்பு நீர் - துன்பக்கண்ணீர். வனப்பு-அழகு. இட்டு நீராட்டல் என்பதனை ஒரு சொன்னீர்மைத்தாகக் கோடலுமாம். தாமரை மாதவி கைக்கும் மதி, மணிமேகலை முகத்திற்கும் உவமைகள். தூநீர் - தூயதன்மை. தூத்தகை என்பதுமது, நிகர்மலர், புதுமலர். ஒளி மலர் என்பாருமுளர்.

சுதமதியின் பரிவுரைகள்

௧௯ - ௨௫ : மதுமலர்.....நின்றிடின

(இ - ள்.) மதுமலர்க் குழலியொடு மாமலர் கொடுக்கும் சுதமதி கேட்டுத் துயரொடுங் கூறும்-தன் பொருந்திய மலரணி தற்கியன்ற கூந்தலையுடைய மணிமேகலைமேலே சிறந்த மலர் மலர் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த சுதமதி மெனனும் பெயரையுடைய மற்றொரு பிக்குணி மாதவி கூறிய மொழியைக் கேட்டவளவிலே மணிமேகலை திறத்திலே துன்பமுடைய நெருசத்தோடே மாதவியை நோக்கிக் கூறுவாள்; குரவர்க்குற்ற கொடுந்துயர் கேட்டு - அன்னாய்! நின்னுடைய மொழி வாயிலாகவே தன் தந்தையும் தாயுமாகிய இருமது குரவர்க்கும் ஊழவினை உருத்து வந்தாட்டுதலானே வந்தெய்திய கொடிய துன்பத்தைச் செவி மேற்று அவரை வினைநது ஆறாத பெருந்துயரம் எண்ணுந் தோறும் எண்ணுந் தோறும் எய்தா நின்ற; மணிமேகலை தன் மதிமுகம் தன்னுள் அணிதிகழ் நிலத்து ஆய் மலர் ஓடிக்கூட மணி உருகீர் கண்டனன் ஆயின் - இம் மணிமேகலையின் பிறை மதி போன்ற திருமுகத்தின்கண் ணைமந்த அழகு விளங்குகின்ற நிலத்தின் ஆராய்தற்கியன்ற மலரின் அழகைப் புறமிடச் செய்த கண்ணின் மணியின் கடைப்பகுதியினினும் துளித்த துன்பக் கண்ணீரைக் கண்டுளனாயின்; காமன படை இட்டு நடுங்கும்-காமவேள் தன் கருப்பு வில்லும் அருப்புக் கணையுமாகிய கடைக் கலன்களை நிலத்திலே எறிந்து விட்டு ஆற்றொணாத் துமரத்தாலே நடுங்குவான் அல்லனோ; பாவையை - அததையை ரேழகு படைத்த பாவை போன்ற இவள் மலர் கொய்யப் போகும் னழியிலே; ஆடவர் கண்டால் அகறலும் உண்டோ-ஆண்மக்கள் கண்டக்கால் அக் காட்சியைவிட்டு அப்பாற் போதலும் உளதாருமோ?; பெற்றியின் நின்றிடின பேடியர் அன்றோ-கண்ட பின் மயங்காமல் தமக்கு இசல்பாண அறிவோடு நின்றால் அவர் பேடியர் ஆதல் ஒருதலையன்றோ என்றாள் என்க.

(வி - டு.) சுதமதியின் வரலாற்றினை அடுத்து அவளை சுறக்கேட் போம். இவள் மணிமேகலைபால் தாய்மையென்பு கொண்டிருப்பவள் ஆதலின், அவளை மலர்கொய்யப் போப்படி மாதவி பணித்தமையால் அங்ஙனம் போனால் அவட்குத் தீமையுண்டாகும் என்னங் கருத்தால் துயருற்றுக் கூறுகின்றாள் என்க. அவளுடைய பேரழகை அவட்குத் தீமைபயக்கும் என்பாள் அவ்வழகினை இவ்வாறு விதந்தோதுகின்றாள். காமனுக்கு மகளிரே சேனையாகலின் அச்சனைக்கு இவள் தலைவியாதலின் அவள் துன்பக்கண்ணீரைக்கண்டகாமன்பொரு ளைப் படையிட்டு நெடுங்கு வான் என்றவாறு. இவளைக் கண்ட ஆடவர் எத்தகையோராயினும் மயங்காதிரார் என்பதனை, பெற்றியின் நின்றிடின அவர் பேடியராகத் தாயிருப்பர் என்றாள். இவ்வாற்றால் இச் சுதமதி மணிமேகலையின்

போழகை நன்னிலம் அறிக்காட்டதல் பெரிதும் இலக்கிய இன்பம்
நல்குதல் உணர்க.

மகளிர் மயன்முற தனிமே ரெல்லாதல் தகாது என்பதற்குச்
சுதமதி தன்னைமே எடுத்திந் காட்டாகக் காட்டல்

உக - ௩௩ : ஆங்ஙனம்.....வருவோன்

(இ - ள்.) ஆங்ஙனம் ஆன்றியும் - அவ்வாற்றானன்றியும்
(இவள் தனித்தலர் கொய்யப் போகாமைக்குப் பிறிது காரணமும்
உளது அது என வரலாறு கூறவேநி அறிந்து கொள்வாள்
ஆதலின்) அணியிழை நங்கு யான் இந்நகரத்துவரும் காரணம்
கேளாக - அணியிழைய! இங்கிருக்கும் யான் இப் பூழ்புகார்
நகரத்திற்கு வர நேர்ந்த காரணத்தைக் கூறுவல் கேட்பாயாக!
பாராவாரம் பல்வளம் பழுதிய காராளர் சண்பையின் கிளசிகை
என்போன் - பல்வேறு கடல்படுபொருள் வளமும் கிரம்பிய
காராளர் என்னும் வகுப்பினர் மிக்குவாழ்கின்ற சண்பை என்னும்
நகரத்தே குடியிருப்புடைய கிளசிகள் என்னும் பெயரையுடைய
திருபிறப்பானன் ஒரு மகள் உள்ளேன் - பார்ப்பனனுக்கு
ஓர் மகளாயிருந்த யான்; ஓர் நெஞ்சமொடு ஒருதனி அஞ்சை
ஆராமத்திடை அலர் கொய்வன்றனை - மாதொன்றனையும்
ஆராய்க்தறியாத என் பேதை நெஞ்சத்தால் மிகவுந்
தனிமையுடையேனாய்க் கிறிதும் அஞ்சாமல் ஒரு மலர்ப்பொழிலுட
புத்து மலர் கொய்கின்ற என்னை; மாருத வேகன் என்பான் ஓர்
விஞ்சையன் - மாருத வேகன் என்னும் பெயரையுடையான் ஒரு
விச்சாதான்; திருவிழை முதுர் தேவர் கோற்கு எடுத்த
பெருவிழா காணும் பெற்றியின் வருவோன் - திருமகள் பெரிதும்
விரும்புமியல்புடைய இப் பழைய நகரத்தின்கண் அவ்வாட்கைக்கு
கிழ்த்தும் பெரிய இந்நிரவிழாவைக் கண்டு களிக்கும் கருத்தொடு
விகம்பின் வழியே வருபவன்; தான் மாலையன் தமனியப் பூணி
னன் பாரோர் காணப் பலர் தொழும் படிமைமன் - அவன்ருளாக்
எத்தகையோரேவனின் தாரும் மாலையும் உடையனாகப் பொற்
கலன்கள் பூண்டவனாய் இந்நிலவுலகத்தார் கண்டாராததும்
கண்டோர் பலரும் கை தொழத் தகுந்ததுமாயிய உருவச்
சிறப்புமுடையன் காண்!; என் எடுத்தனன் கொண்டு
எழுந்தனன் விகம்பின் படுத்தனன் - அவன் என்னைப் பற்றி
எடுத்துக் கொண்டு வானத்திலே பறந்து போயினன்; ஆங்கு
அவன் பான்மையேன் ஆயினேன் - அவ் வானத்தின்கண்
யானும் அவன் கருதியாய்க்கியைந் தொழுகலானேன்காண்! ஆங்கு
அவன் எங்கு என்னை கண்மாரி அகன்று - ஆங்கு அவ்வாறு

செய்த துவ விச்சாதான இந் நகரத்திலே எனைக் கைவிட்டுச் செறிதும் கண்ணோட்டமின்றிப் பிரிந்து; தன்பதி நெட்டிடை ஆயினான் - தனனார் மிகவும் நீண்ட வழியுடையதாக இருப்பினும் என்னைச் செறிதும் கிணையாதவனாய்த் தான மட்டுமே போயொழிந்தான காண்! என்னுள் என்க.

(வி - ம.) ஆங்கன மன்றியும் - என்றது அவ்வாறன்றியும் வேறு காரணங்களாலும் அவாக்குத் தீமை வரலாம் என்பதுபட நின்றது. இது பாட்டுடைகவிஞர் தரிப்பாற் போந்த பொருள். இனி ஆங்கனமன்றியும் என்பதுபடின் சு. ஆ. அடிக்கட்டுத்த "மணிமேகலைதான் தனித் தலர் கொப்புர்தகைமையன் அல்லன்" அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக (உசு) "அணியினாடுகள்" என இயைத்துப் பொருள் கூறினும் அமையும். என்னை? "அகவழி பொருள் கிடப்பினும் அணுகிய நிலையினும் இயன்று பொருள் முடியத் தந்தனர் உணர்த்தல் மாட்டு என மொழிப பாட்டியல் வழக்கி" என்பது ஒத்தாகலின் என்க (தொல்-செய்யு - உக0). பாராவாரர் - கால். காராளர் - ஓர ராதியினர்; பூவைசியர்; அவராவார் வணிக நன் உழுதுண்டிபார். இவர் உழுதுண்ணலே அன்றிக் கலத்தினுஞ் சென்று பொருளிட்டோவோ ராதலின், பாராவாரம்பல்வளம் பழகிய காராளர் சண்பை என்னார். சண்பை சீகாழிநகர்போலும். "அஞ்சுவ தஞ்சல் அறிவர் தொழில்" என்பதை ஓரா நெஞ்சமொடு என்றவாறு. ஆராமம் - மலர்ப்பொழில். பூர்புகார் என்பது தோன்றத் திருவிழைமூதார் என்னுள். பெருவிழா என்றது - இந்திரவிழாவை. இந்திரவிழவிற்கு விச்சாதரநம் வருதவர் என்பதை, சிலப்பதிகாரத்தில் கூடலாடு காதையானும், (க-கூச வெள்ளி.....காண்போன்) இந் நூலிற் காயசண்டிகை வரலாற்றும் உணர்க. விஞ்சையன்-விச்சாதரன். படிமையன் - உருவமுடை யோன். அவன் பான்மைபென் ஆயினான் என்றது இடக்கரடக்கு. கண் மாறி, கண்ணோட்டமின்றி-இதற்கு வேறு கூறுவா முளர். அதற்கு எடுத்துக்காட்டும் காட்டுவர். ஆயினார் சண்டைக்கு அவ்வுரை பொருள் தாமை நுண்ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க "நெட்டிடைபாயினும் நீங்கினன்" என மாறுக.

இதுவுமது

சுஉ - சுந : பணி.....அல்லள்

(இ - ம.) மணிப்பூங்கொம்பர் மணிமேகலை தான் - இக் காரணங்களாலே அழகிய மலர்க் கொடி போன்று பருவம் கெழுமிய நம மணிமேகலை நல்லாள்; தனித்து அலர் கொய்யும் தகைமையன் அல்லள் - நீ ஏவிமாங்குத் தமிழளாய்த் சென்று மலர்வனம் புக்கு மலர் கொய்து வருந்தன்மையுடையன் அல்லள் காண் என்னுள் என்க.

(வி - ம.) இக்காரணங்களாலே தனித்து அலர் கொய்யப் போதல் கூடாது என்பது கருத்து.

மலர்ப் பொழில்களும் அவற்றின் சிறப்பியல்பும்

சச - ஞய: பன்மலர்.....எய்தார்

(இ - ள்.) பல் மலர் அந்நெய் நல்மரப் பந்தர் இலவந்தி
கையின் எயில்புறம் போகின் உலக மன்னவன் உணர்வோர்
ஆங்குளர் - பன்னிறமுடைய மலர்க் கொடிகளை நிரல்பட நடந்து
படாவிட்ட நல்ல மரத்தாலியன்ற பூம்பந்தர்க்கையுடைய
இலவந்திகையினது மதிலின் புறத்தே சென்றக்கால் உலகாள்
மன்னனுடைய பணி மாக்கள் ஆங்கிருப்பர் ஆதலின் அந்நெய்க்
செல்லல் தகாதகாண்!; விண்ணவர் கோமான் விழாக்கொள
நல் நாள் வானவர் அல்லது மன்னவர் விழையார் - இந்நிரனுக்கு
விழா நிகழ்த்தும் இருபத்தெட்டு நல்ல நாளினும் இந்நிரன்கற்றத
காராகிய வானுலகத்துத்தேவர் வந்து தங்குதலன்றி நிலவுலகத்து
மார்தர் உட்புக விரும்பார் என்பதும்; பாடு வண்டு இமிரா பல்
மரம் மாவையும் - இசை பாடும் வண்டுகள் தாமும் முரன்று முகத
லில்லாத பல்வேறு வகைப்பட்ட மரங்களிலெல்லாம்; வாடா
மாமலர் மாலைகள் தூக்கலின் - வானவர் நாட்டுக் கற்பை மரங
களினின்றும் அத்தேவர்கள் கொணர்ந்த வாடாத சிறப்புடைய
மலர்களாற் றெடுத்தபபட்ட மாலைகளைத் தூங்கவிட்டிருத்தலானே;
கை பெய் பாசத்துப் பூதம் காக்குமென்று - அங்கெல்லாம்
கையிடத்தே கயிற்றையுடைய பூதம் காணல் செய்யும் என்று;
உணர்ந்தோர் உய்மானத்திடைச் செல்லார் - அறிந்த மார்தர்
அரசன் உரிமையாரும் ஆடுதற்குமன்ற உய்யானத்தின் வழிம
செல்வாரல்லர், இவையிரண்டு பொழிலும் இவ்வகை;
வெங்கதிர் வெம்மையின் விரிசிறை இழந்த-கதிரவனை அணுகப்
பறத்தலானே அவன் வெம்மையாலே விரிந்த சிறகை இழந்து;
சம்பாதிமிருந்த சம்பாதி வனமும் - சம்பாதி யென்னுங் கழகரசன்
தவமிருந்தமையாலே சம்பாதி வனம் என்று கூறப்படுகின்ற
மலர்வனமும்; ஆங்கு - அவ்வாறே; தவா நீர்க் காவிரிப்பாளை
தன் தாதை கீவரன் இருந்த கீவர வனமும் - கெடாத
நீரையுடைய காவிரியாகிய நீர்த்தெய்வத்தின் தந்தையாகிய
கீவரன் என்னும் மன்னன் தவமிருந்தமையாலே கீவர வனம்
என்று கூறப்படுகின்ற மலர்வனமும்; மூப்புடை முதுமை -
ஏனைய மலர் வனங்களினுங் காட்கல் காலத்தால் மூப்புடைய
பழையையுடையவாதலால்; தாக்கு அணங்கு உடைய - அனை
மக்களைத் தீண்ட வருத்தும் தெய்வங்களைத் தம்பாலுடைசை
காண்; பாப்புடைத்தாக அறிந்தோர் எய்தார் - இவ்வுலகுரையை
உறுதியுடையதாக வுணர்ந்தவர் யாரும் அவ்விரண்டினுமே
புகுதார் காண்!; என்றுள் என்க.

(அ - ன்.) இவ்வறு மணமுந் திறமுடைய மலர்க்கொடிகளை நிரல் படவைத்துப் பரவிட்ட மரப்பந்தர் என்க. இவற்றைப் பூம்பந்தர் என்னுந் திரிபுல் எனப் பாடியுள்ளார். நன்மரம் என்றது பந்தரிட்ட மரத்தை. இவ்வந்திகை - இவர்க்கிரவாவி; அஃதாவது நிறை வேண்டும் பொழுது நிரப்பவும் ஏனையவொழுது வடித்துவிடும் பொறியமைத்தவரவி. இஃது அரசரும் உரிமை மகளிற் நாட்டோறும் நிராடற்கரியதாம். இதன் மல்பை "இவ்வந்திகை - நோயியச் சூழ்த்த வயந்தச் சோலை; அஃது அரசரும் உரிமையும் ஆடும் காவற் சோலை" என வரும் அடியார்க்கு செல்லார் உரைப்பாராம் (சிலப் - ௧௦: ௩௦ - ௩௧) "நிறைத்தரின் நிறைத்துப் போக்குறின் போக்கும் பொறிப்பவை யமைத்த பொங்கில வந்திகை" என வரும் பொருங்கரையாரும் (க - ௪௦: ௩௧௧-௨) உளர்க. உல்க மன்னவன் என்பது - சோழமன்னன். உழைமோர் - பணிமாக்கள். உழைமோரிடத்தலான் அங்குப் போதல் கூடாது என்பது குறிப்பு.

விழாக்கோள் சோழநாடும் வின்னகர் வறிதே கூடப்ப அமரர் எல்லாம் சந்தி வந்து உய்யானத்திடை இருந்தனின் அங்கு அவர் கொணர்ந்த உறபகமலர்மாலை மரத்தோறும் தூக்கப்பட்டிருந்தும். மேலும் புகங்காக்கும் ஆதலால் உணர்ந்தோர் செல்லார் என்றவாறு. இனிச் சம்பாதிவனமும் கவேரவனமும் முதுமைய அணங்குடைய ஆதலின் அவற்றினுள்ளும் போதல் கூடாது. யாப்புடைத்தாக அறிந்தோர் என்றது, (அணங்குடைய என்னும் இவ்வுலகுரையை) உறுதியுடையதாக அறிந்தோர் என்றவாறு.

சம்பாதி - சடாயுவின் உடன்பிறந்தவன். இவன் வாறலகம் புடப்பறந்து போனபொழுது கதரவன் சினத்திற்கு ஆளவிக் சிறகு தீயப் பெற்றான். இதனை,

"ஆயுயர் உம்பர் நாடு காண்டு என்றறிவு தள்ளி
மீயுயர் விகம்பி னூடு மேக்குறச் செல்லும் வேலை
காய்கதிர்க் கடவுட் டேரைக் கண்ணுற்றும் கண்ணு முமுன்
தியையுந் தீக்குந் தெய்வச் செங்கதிர்ச் செல்வன் சீறி

.....
வெந்துமெய் யிறகு திந்து விழுந்தனென் விளிகி லாதேன்"

(கம்பரா - சம்பா - ௧௪-௩)

எனவரும் அச்சம்பாதி கூற்றானே யுணர்க.

உவவனமும் பவிக்கறையும்

சுரு - சு-அ: அருளும்.....கழியினும்

(இ - ள்.) அருளும் அன்பும் ஆர் உயிர் ஒம்பும் ஒரு பேரும் பூக்கையும் ஒழியா கோன்பின் - இனி இவையிறறைத்தவிர் ஆருயிர்களின்பால் போருளும் அன்பும் அவ்வாருயிரைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்னும் ஒப்பற்ற பெரிசு கோட்பாடும் ஒரு பொழுதும் தன்னைவிட்டு நீங்காத தைத்தனை

புடைய; பகவனது ஆணையின் பல் காரம் பூக்கும் உவவனம் எனபது ஒன்றுண்டு - புத்த டெருமானுடைய கட்டியினாலே பருவமல்லாத பொழுதும் மலருகின்ற சிறப்பினையுடைய உவவனம் என்னும் ஒரு மலர்ப் பொழிலும் உள துகாண்!; அதன உள்ளது - அவ் வுவ வனத்தின் உள்ளிடத்ததாய்; விளிப்பு அறை போகாது மெம்புறத்திடுஉம் பளிக்கு அறை மண்டபம் உண்டு - தன்னுட்புருந்தவர் எழுப்பும் ஒலி வெளிப்படாது உருவத்தை மட்டும் புறத்தே காட்டும் டளிங்கினுலிடன்ற அறையினையுடைய மண்டபம் ஒன்று உளது காண்!; அதன் உள்ளது - அம் மண்டபத்தின் உள்ளிடத்ததாய்; தூகிறமாமணிச் சுடர் ஒளி விரிந்த தாமரைப் பீடிகைதான் உண்டு - தூயகிறழுடைய மாணிக்க மணியின் சுடர் போலச் சுடர்விடுகின்ற ஒளியோடு மலர்ந்த தாமரை மலர் வடிவிற்குகிய மேடையொன்றும் உளதுகாண்!; ஆங்கு இஃதன் - அம் மேடையின் மேலிடடால்; அரும்பு அளிழ் செய்யும் - அரும்புகள் கனகு மலர்தலைச் செய்யும்; தொல் யாண்டு கழியினும் மலர்ந்தன வாடா சுரும்பினம் மூசா - தோன்று தொட்டுத் தோன்றி மறையும்புடைய யாண்டுகள் பல கழிந்தாலும் மலர்ந்த அம் மலர்கள் வாட மாட்டா அவையிற் றில் வண்டின மும் மொய்க்கமாட்டா காண்! என்றாள் எனக.

(க - ற்.) அருள் - எல்லாவயிரிடத் தாம் பாரந்து பட்டுச் செல்லும் நெஞ்சநெகிழ்ச்சி. அன்பு-தொடர்புடையார்மாட்டுச் செல்லும் நெஞ்ச நெகிழ்ச்சி. பகவனுக்கு அணுகுமில்லாதனவும் அணுகுபுனா உவவ மாக உயிர்கள் இருவகைப்படுதலின் இரண்டும் கூறினாள். பூடிகை-கொள்கை. நோன்பு-தவம். பகவன் - புத்தர். ஆணையின் என்றமையால் மலரும் பருவமல்லாத போதும் மலரும் என்னுளாயிற்று. உள்ளது - உள்ளிடத்ததாய்; மண்டபம் ஒன்றுண்டு. அதனகத்ததாய்ப் பீடிகை ஒன்றும் உளது என்க. விளிப்பாகிய அறை: இரப்பொரொட்டு. தூகிறம்-தூய கிறம். ஆங்கு - அப் பீடிகையில். அரும்பு மலரும் மலர்ந்தவை வாடா மூசப்படா. கொல்யாண்டு பொருட்கேற்ற அடை. தொன்று தொட்டுத் தோன்றி மறையும் யாண்டு என்க.

இதுவுமது

கக - எக : மறந்தேன்.....அதுதான்

(இ - ள்.) மாதவி அதன திறம் மறந்தேன் - மாதவி நங்காய்! அப் பீடிகையின் தன்மை யொன்றனைக் கூற மறந்தொழிந்தேன்; கேளாய் - அதனையும் கூறுவேன் கேள்; ஓர் தெய்வக் கருத்திடை வைத்துக் கடம பூண்டோர் ஆங்கு அந் அகக்கு இஃதன் அவர் அகதான உறுப யாதானும் ஒரு தெய்வத்தைத் தம நெஞ்சத்தே திண்ணி:யாக வினைந்து அந் தெய்வத்தை வழிபாடு செய்தலையே தங்கடமைபாகக் கொண்

புனர் அம் மேடையினமேல் அத் தெய்வத்தின் திருவடிக்கே
வதாக நினைத்து மலரை இட்டால் அஃது அவ்விடத்தி
னின்றும் மறைந்து அத் தெய்வத்தின் திருவடியைச் சென்று
சேர்வதாம்; நினைப்பிலராம் இஃதன் - யாரோனும் மாந்தராக
தெய்வத்தையும் நினைத்தலினறி அதனமேல் மலரை வறிதே
இடுவாராயின; யாங்கணும் நிற்காது - அந் மலர் யாண்டும்
போகாமல் அம் மேடையின் மேலேயே கிடவாகிற்கும்; ஈங்கு
இதன் காரணம் எனனை என்றியேல் - இம் மேடையி லிவ்வாறு
நிகழும் அற்புத நிகழ்ச்சிக்குக் காரணந்தான் எனனையோ? என்று
வினவுவாயாயின் கூறுவேன் கேள். அதுதான் - அக் தாமரைப்
பிழைக தானும்; பண்டு மயன் - முன்பொரு காலத்தே அமர்
தச்சனாகிய மயன் எனபவன்; சிந்தை இனறியும் செய்வினை
உறும் எனும் வெந்திறல் நோன்பிகள் விழுமங் கொள்ளவும் -
ஒருவன் இதனைச் செய்வவேண்டும் எனனும் நினைவின்றியே
செய்ததொரு வினையின் பயனும் அவனுக்கு வந்துருமல் வீண்
போகாது என்னும் கோட்பாடுடைய வெவ்விய ஆற்றலுடைய
தவத்தோர் தம் கொள்கை தவறென்று தமது அறியாமைக்கு
வருந்த வேண்டும் என்றும்; சிந்தையின்று எனின் செய்வினை
மாவதும் எய்தாது எனபோர்க்கு ஏதுவாகவும் - தான் செய்யுந்
வினையின்கட செய்வவேண்டும் என்னும் தன்முனைப்பு இல்லை
யாமவழி ஒருவன் செய்த வினையின் பயன் அவனுக்குச்
சிறிதேனும் வருதுருது எனனும் கொள்கையுடையவர்க்கு
அக் கொள்கையைச் சாதுக்குமோர் ஏதுவாக வேண்டும் என்றும்
கருதி; பயன்கெழு மரமலர் இட்டுக்காட்ட இழைத்த மரபினது -
இருவழியும் இவ்வாறு பயனதரும் சிறந்த மலரை இட்டு
மெய்யறிவு காட்டற் பொருட்டே இயற்றிய முறைமையினை
உடைத்தாகலான்; அதுதான் - அப் பிழைகதானும் இவ்வற்புதம்
நிகழ்த்துகின்றது காண் என்றான் எனக.

(வி - ற்.) அதன்திறம் - அப் பிழைகையின் சிறப்பு. கடம்-கடமை.
ஒரு தெய்வத்தைக் கருத்தடைவைத்து என்றது ஒரு தெய்வத்தை வழி
படுதெய்வமாக மதித்து என்றவாறு. அவர்-அத்தெய்வம். இதன் காரணம்
இங்ஙனம் நிகழ்கின்ற அற்புதச் செயலுக்கான காரணம். வெந்திறல்
நோன்பிகள் என்றது இகழ்ச்சி. அவராவார் ஆருகதர். அவர்
நினையாது வினைசெய்யினும் அவ்வினையும் செய்தவனுக்குத் தன் பயனை
கூட்டாது கழியாதெனும் கோட்பாடுடையர். அதனை,

“ஒத்த வன்றனை யுறுபகை யேயெனக்
குத்தி னானுக்கும் கொலைவினை யில்லெனப்
புத்த நீருரைத் திரங்கோர் புற்கலம்
செத்த வாறது சிந்திக்கற் பாலதே”

எனவாம் நிலைகெய்யா லும் அதனுரையானும் உணர்க. (நீல - செவ்) மற்றிச்செய்யுளே, ரெய்வினை சிந்தையின் றெனின் யாவதும் எய்தாதென் னெய் பெளத்தர் என்பதற்கும் எடுத்துக்காட்டாதலறிக.

ஆளுகதர் உடலை வருத்தும் கடுநோன்புடையராதலின் அவரை வெந்திறல் நோன்பிகள் என்றிகழ்ந்தபடியாம். அது-அப் பீடிகை.

மணிமேகலைக்குத் துணையாகச் சுதமதியும் செல்லுநம்

அஃ - அந் : அவ்வனம்.....செல்வுழி

(இ - ள்.) அணியிழை நின்மகள் அவ்வனம் அல்லது செல்வனம் செல்லும் செம்மைதான் இலள்-மகளிர்க்கு அணிகலன் போல்பவளாகிய நின்மகளாகிய மணிமேகலை மலர் கொய்ததற்குச் செல்வதரையின் அவ் வுவவனத்திற்கு நேராகச் செல்வதல்லது பிற வனத்திற்குச் செல்லும் தகுதியுடையாள் அல்லள்; மாமலர் கொய்த-சிறந்த மலரைக் கொய்துவருதற்கு; மணிமேகலையொடு அணியிழை நல்லாய் - உவவனத்திற்கும் அவள் தமியளாய்ப் போகவதாயாள் ஆகலின் அவளோடு மாதவி நல்லாய்; நானும் போவல் என்று - யானும் துணைபாகச் செல்வேன் காண்! என்று தானே முற்பட்டு எழுந்து; அணிப் பூங்கொம்பர் அவளோடும் கூடி மணிதேவர் வீதியில் சுதமதி செல்வுழி - அழகிய பூங்கொம்பு போன்ற அம் மணிமேகலையோடு கூடி மணி மொலிக்கும் தேவர் ளியங்கும் பெருங் தெருவின்மேல் சுதமதி அவட்கு வழி காட்டிச் செல்லுகின்ற பொழுது என்க.

(வி - ள்.) அவ்வனம்-அந்த உவவனம். அணியிழையாகிய நின்மகள் என்க. செல்வனம்-நேர். செம்மை-தகுதி. கொம்பர் போன்றவளோடு கூடி என்க.

களிமகளும் சமணத்துறவியும்

அக - கூட : சிமிலி.....கேண்மோ

(இ - ள்.) சிமிலிக் கரண்டையன் துழை கோல் பிரம்பினன். உறியிலிட்டுத் தூக்கிய நீர்க்கரகத்தையுடையவனும் நுண்ணிதாசத் திரண்ட பிரம்பைப் பற்றியவனும்; தவல் அருஞ் செறப்பின அரந்தரணத்துளோன் - கேடில்லாத செறப்பினையுடைய அரந்தரணம் எனனும் அருகன் கோயிலில் உறைபவனும் ஆகிய அமணசமயத்துத் துறவியொருவன்; நானும் உடையும் நன்கடை நீத்து - நானத்தையும ஆடையையும் துவர்த்துறந்தி; காண உயிர்க்கும் கையற்று ஏங்கி - உண்ணுக்குப் புலப்படாத நுண்ணுயிர்க்கும் தன்னிடக்கத்தால் இன்னல் உண்டாயின என்று நிலத்தை மிதிக்கவும் அஞ்சிச் செயலறவுடையான் ஏக்கமுற்று; உண்ணுநோன்பொடு உயாவல் மாணியின மணன

மேனியன வருவான் றனனை - உண்ணு நோன்பினுலே பசுமால்
 வருந்தும் யானை போலக் கழுவாத உடம்பையுடையனாய் அவ்
 விதியினகண் வருபவனை; (10௩) ஓர் களி மகன் - கள்ளுண்டு
 களித்தானொரு உயவன்; வந்தீர் அடிகள் நும்மடி தொழுதேன் -
 எதிர்பின்று மறித்துக் கூறுபவன் அடிகேள்! வருக வருக நீவிரே
 எளிவந்தருளினீர்! அடியோன நுமமுடைய திருவடிகளைத் தொட
 டுக் கைகுவித்துத் தொழுதேன்! ஏற்றருளுக! எம்மம் அடிகள் -
 எங்கள் அடிகளே!; எம் உரை - எளியியம் வேண்டுகோளையும்;
 கேண்மோ - செவியேற்றருள்க! என்னுன் என்க.

(வி - ௩.) சிமிவி-உறி. கரண்டை-கரகம். நுழைகோல்-நுண்ணிய
 நிரட்சி. தவல்-கெடு. அராந்தாணம்-அநகன் காயில். காணுவயிர்-
 கண்ணுக்குப் புலப்படாத நுண்ணுயிரினம். அவற்றினை மிகத்துழிக்
 கொலைத்தினை வந்தென்று வந்தி ஏங்கினன் என்பது கூட்டு.
 அவ்வாறு சாணசமயத்துறவரார் வந்திதலை-

‘குறுந ரிட்ட குவனையம் போதொடு
 பொறிவரி வண்டினம் பொருந்திய கிடக்கை
 நெறிசெல் வருத்தத்து நீரன ரெய்தி
 அறியா தடியாங் கிடுதலுங் கூடுங்
 ஏறிநீரடைகரை யியக்கந் தன்னின்
 பொறிமா ணலவனும் நந்தும் போற்று
 தாழடி யொதுக்கத் துறுநோய் காணின்
 தாழ்தரு துன்பந் தாங்கவு மொண்ணு’

(சிலப். ௧0: ௮௪ - ௧௩)

எனவரும் கவுந்தியடிகளார் கூற்றுமுணர்சு. உயவல் யானை-வருந்து
 கின்ற யானை மண்ணு மேனி - கழுவாத உடம்பு. வந்தீர் - எளிவந்தீர்.
 இஃது அசுதியாடியபுறம். களிமகன் என்னும் எழுவாய் (௧0௩)
 முன்னே கூட்டப்பட்டது. கேண்மோ-ஓ: முன்னிலையசை.

இதுவுமது

கச - ௧௦௩: அழுக்குடை.....பின்னதும்

(இ - ள்.) அழுக்குடை யாக்கையில் புகுந்த நும் உயிர்
 புழுக்கறைப பட்டோர் போன்று உளம் வருந்தாது - அழுக்கோடு
 உடிய நும்முடைய உடம்பினுள் புகுந்துறைகின்ற நுமதுயிரானது
 புழுக்கரிக்க அறையாகிய சிறையிலிடப்பட்டவர் போன்றுள்ளம்
 பெரிதும் வருந்தாணண்ணஞ் செய்து; இம்மையும் மறுமையும்
 இறுதியில் இனபமும் தனவயின் தருஉக - (இதோ! இக் கலத்
 திலுள்ள இக்கள்ளை நோக்குமின் இஃதெத்தகைய தோவெனின்)
 இஃது இம்மையில் நுகர வேண்டிய இனபத்தையும் இம்மை
 மாறித் துறக்கத்தே நுகர்தற்கியன்ற அமாருலகவின்பத்தையும்

இவற்றிற்கும் அப்பாற் பெறக் கிடந்த கடையிலாவிற்பம் என்று துங்கள் இறைவன் கூறும் வீட்டின்பத்தையுக் தன்னுள் ளிருந்தே வழங்கும் என்று; என் தலைமகன் உரைத்தது. இதன் பெருமை என் நல்லாசிரியர் செவியறிவுறுத்து எனக்கருளிய தெரளரும்; கொழுமடல் தெய்கின் விளை பூந்தேறலின் கொலையும் உண்டோ - னளமான மடல்களையுடைய தென்கையின் பூனாகிய பாணியிற் பிறந்த இந்தக் கள்ளில் கொலைத்தீவினையும் உண்டோ! இல்லையாகலின்; மெய்த் தவத்தீர - கொல்லாமை மேற்கொண்டொழுகா சின்ற வாய்மையான தலைத்தையுடையீரே!; உண்டு தெளிந்து இவ்வியாகத்து உறுபவன் கண்டால் எம்மையும் கையுதிர்க் கொண்ம் என. இக் கலத்திலுள்ள கள்ளை ஒருமுறை பருகி அதனொடு கலந்து ஒன்றுபட்டு நும் கெஞ்சந் தெளிந்து இரத யோகத்தினது மிக்க பயனை நீயிர் கண்டுகொண்டு எம்முரை பொய்யாயின் பின்னர் இக்களளோடு எம்மையும் கையை அசைத்துப் போக்குமின் என்று சொல்லி; உண்ணா நோன்பி தன்னொடும் சூள் உற்று உணர் என திரக்கும் ஓர் களிமகன் - உண்ணா நோன்பையுடைய அத துறவி மனனா கின்று பருகோயின் நுமமை விட்டன் என்று னைசினவகூறி அடிகேள்! சிறிது பருகிப் பருவகோள் என்று வேண்டுகின்ற அக் களிமகன் பின்பும் என்க.

(வி - ந.) சமணத்துறவோர் ரோடார் ஆதலின் அதனை விதந்து அழுக்குடையாக்கை என்றான். அழுக்கால் மயிர்த்துளைகளும் அடை பட்டிருத்தலின் அவர் உடம்பைப் புழுக்கறையோ டுவமித்தான். புழுக் கறை - கடிய குற்றமிழைத்தோரை இட்டுவைக்கும் புழுக்கமிக்க நில வறை. எனவே அக்காலத்துச் சிறைக்கோட்டத்துள் இஃதொன் றென்றறிக. “கடையிலாவிற்பம்” எனச் சமணர் கூறும் வழக்கிற்கேற்ப இறுதியிலிற்பம் என்றான். கள்ளின் பெருமை கூறுவான் மூவகையின் பத்தையும் இது தன்னுள்ளிருந்தே வழங்கும் என்றான். நாமக்குத்தலை மகனாகிய அருகன் போன்று எமக்கும் ஓர் முதல்வனுளன் அவனே இதன் நுமையை அறிவுறுத்தினன் என்பான் என்தலைமகன் உரைத்தது என்றான். நுங்கள் கோட்பாடாகிய கொல்லா விரதத்திற்கும் கள் பொருந்தும் என்பான் தேறலிற் கொலையும் உண்டோ? என்றான்; விது அதன் எதிர்மறைப்பொருளை வலியுறுத்து நின்றது. யோகம் - இரண் டறக்கலத்தல். கள்ளின் வெறி உண்டவர்களை விழுங்கி அவர் அறிவை இல்லையாக்கித் தானேபாய் நின்றலால் இதுவே பயனால் சிறந்ததொரு யோகம் என்பான் இவ்வியாகத்தின் உறுபயன் என்றான். கண்டால் ஏற்றுக்கொண்மின் இன்றேல் எம்மையும் கையுதிர்த்துப் போக்குமின் என்றவாறு. சமணத்துறவோர் தந்நெறியொழுகாதாரைக் கண்டக்கால் அவரொடு வாயாற் பேசாமல் கையை அசைத்தே அகற்றுவர் ஆதலின் எம்மையும் கையுதிர்க்கொண்மின் என்றான். கையுதிர் - கையை அசைத்தல். உண்ணாநோன்பி - இரண்டுவாவும் அட்டமியும் முட்டுப் பாடும் பட்டினி விட்டுண்ணும் விரதி. களிமகன் பின்னரும், மையலுற்ற மகன் பின்பும் வருந்தி (ககக), நிற்குநரும் என இயையும்.

ஒரு பித்தன் செயல்

ககச - ககரு : கணவிர.....நிற்குநரும்

(இ - ள்.) கணவிர மாலைநிற கட்டிய திரள் புடன - அலரிப் புமாலையாலே கட்டப்பபட்ட திரண்ட புமங்கனையுடையவனும்; குவிழுகிழ் எருக்கின் கோத்த மாலைவன் - கூம்பிய அரும்புகளை யுடைய எருக்கம் பூவினால் தொடுக்கப்பட்ட மாலைவினை மார்பில் அணிந்தவனும்; சிதவல் துணிமொடு சேண் ஒத்து நெடுஞ்சினை ததர் வீழ்பு ஒடித்துக் கட்டிய உடையினன் - இடையிலே னைந்து சிதைந்த கண்ணையொடு மிகவும் உயர்ந்த நெடிய மரக்கிளை களினின்று உலர்ந்து தாமே உதிர்ந்த சுள்ளிகளை ஒடித்து அக் கந்தல் துணியில் மடிக்கோலிக் கட்டிய ஆடையை உடையவனும் ஆகி; பலரொடும் பண்பு இல்லமொழி உரைத்து - எதிர்வரும் ஏதிலார் பலரோடும் வாய்தந்த பொருளற்ற கிமரழிகளைப் பேசி; ஆங்கு அழுஉம் விழுஉம் அரற்றும் கூஉம் தொழுஉம் எழுஉம் - அங்ஙனம் பேசும் பொழுதே அழுவான தரையிலே விழுவான் அழுது ஏதேனும் பிதற்றுவான் கூவுவான் கை கூப்பித் தொழுது வீழ்ந்து வணங்குவான் பின்னர் எழுவான்; சுழலலும் சுழலும் ஓடலும் ஓடும் - நின்றவாரே சுழலுதலும் செய்வான் பொள்ளொன அவலிடத்தினின்று விரைந்து ஓடுதலையுஞ் செய்வான்; ஒரு சிறை ஒதுங்கி ஓடலும் சீரும் - ஒரு பக்கத்தே ஒதுங்கி நெடிது சிற்றலும் செய்வான்; கிழலொடு மறலும் - தனது கிழலொடு பகைத்து மறவுரை பல கூறுவான்; மையல் உற்ற மகன பின் - இவ்வாறு பித்தேறி உழலுகின்ற ஒருவன் பின்னே; வருந்திக் கையறு துன்பம் கண்டு நிற்குநரும் - அவன கிலைக்குப் பெரிதும் இரங்கி வருந்தி அனன திறத்திலே தாம் கையற்று நின்றற்குக் காரணமான அவன் துன்பங்களைக் கண்டு நிற்பவர்களும் எனக.

(வி - டு.) கணவிரமலை-அலரிப்புமலை. எருக்கிற் கோத்த மாலை-எருக்கம் பூக்கள் கோக்கப் பெற்ற மாலை என்க. சிதவற்றுணி-கந்தற் றுணி. ததர்வீழ்பு-செறிந் த வீழ்ந்தவையாகிய சுள்ளி. சுழலலும் சுழலும் என்றது அதன் மிகுதி தொற்றுவித்து நிற்கும் ஒரு சொன்னிர்பைத்துக் ஓடலும் ஓடும் என்பதுமது. கிழலொடு மறலுதல் - கிழலைப் பகைவனைப் பார்க்குமாறு சினந்து கோக்கி வீரம் பேசிப் போரிடுவான் போலாதல்.

பேடியாடல்

ககக - கஉரு : சுரியல்.....காண்குநரும்

(இ - ள்.) நீள் கிலமளந்தோன் மகன் - நெடிய நிலத்தை ஓடியாலே அளந்தருளிய திருமாலின் நுவதாரமாகிய கண்ணன் ம.—5

மகனாகிய காமன அவதாரமாகிய பிரத்தியும்நன் என்பவன்; முன் - பண்டு தன் மகனாகிய அகிருத்தனைச் சிறைவிடு செய்தற் பொருட்டுச் சொறு; வாணன் பேர் ஊர் மறுகிடை - வாண ஊனுடைய பெரிய நகரமாகிய 'சோ'வினது விதியிடத்தே; சுரியல் தாடி மருள்படு பூங்குழல் பவளச் செவ்வரித்த தவள வான் நகை - சுருண்ட தாடியையும் கண்டோர் மயங்குதற்குக் காரணமான அழகிய கூந்தலையும் பவளம் போன்று சிவந்த வாரிணையும் வெள்ளிய ஒளி தவழும் எயிறுகளையும்; ஒள் அரி நெடுங்கண் வெள்ளி வெள் தோட்டுக் கருங் கொடி புருவத்து - ஒள்ளிய செவ்வரி படர்ந்த நீண்ட கண்ணையும் மிகவும் வெண்மையான சங்கினாற் செய்த தோடணிந்த செவியினையும் கரிய ஒழுங்குபட்ட புருவத்தையும்; மருங்குவளை பிறைநுதல் - இருபக்கத்தும் வளைந்த பிறைத்திங்கள் போன்ற நெற்றியினையும்; காந்தள் அந் செங்கை ஏந்து இள வன முலை அம் நுண் மருங்குல் அகன்ற அல்குல் - காந்தள் மலர் போன்ற அழகிய சிவந்த கையினையும் அணந்துவிற்கும் இளமையும் எழிலுழடைய முலையினையும் அழகோடு நுணுகிய இடையினையும் அகலிதாகிய அல்குலையும்; இகந்த வட்டுடை எழுது வரிக்கோலத்து - மகளிர்க்கியன்ற ஆடை மரபினைக் கடந்த முழந்தாளளவிறுநாகிய வட்டுடையினையும் தோளினும் முலையினும் எழுதிய பத்திக் கீற்றின் அழகினையு முடைய; பேடிக்கோலத்து - ஆண்டையிழந்து பெண்மை யவாவிய பேடியின் கோலம் பூண்டு; ஆடிய பேடு காண்குறும் - ஆடியருளிய பேடு என்னும் புறநாடகமசுடுவார் ஆடுங்கடத்தினைக் கண்டு களிப்போரும் என்க.

(வி - ந.) சுரியல் - சுருண்ட. கண்டோர் மருள்படும் கூந்தல் என்க. நகை - எயிறு. அரி - செவ்வரி. தோடு - ஒருவகைக்காதணி. கொடி - புருவம். மகளிர் உடுக்கும் ஆடை மரபினை இகந்த வட்டுடை. இகத்தல் - கடத்தல். வட்டுடை - முழந்தாள் அளவிறுநாகிய ஒருவகை உடை. வாணன் பேரூர் - வாணசுரன் நகரம்; இதற்குச் சோநகரம் என்பது பெயர். நிலமளந் தோன் - திருமால், சுண்டுக் கண்ணன் மேற்று. அவன் மகன் பிரத்தியும் நன். இவன் மகன் அகிருத்தன் சிறையிடப்பட்டான். அவனை மீட்கச் சென்றுழி, பிரத்தியும்நன் அந் நகரமறுகில் பேடிக்கோலங்கொண்டு கூத்தாடினான். அக் கூத்திற்குப் பேடு என்று பெயர் இதனைப் புறநாடகம் பதினொன்றனுள் ஒன்று என்ப. வாணன் பேரூரில் "ஆணமை திரிந்த பெண்மைக் கோலத்துக் காமன ஆடிய பேடியாடலும்" (சிலப் - க - இச - இ - என்பர் இளங்கோ. பிரத்தியும்நன் காமனின் அவதாரம் ஆதலின் காமன் என்றார். இனி இதனோடு -

“சுருளிடு தாடி மருள்படு பூங்குழல்

அரிபரந் கொழுகிய செழுங்கய நெடுங்கண்

விரிவெண் டோட்டு வெண்ணகைத் துவர்வாய்ச்

குடக வரிவளை ஆடமை பனைத்தோள்

வளரிள வனமுலை தளையல் திணியை டப்
பாடகச் சிறு ஆசிரியைப் பிடி

வளவந் இளங்கொ வாக்கு (கரு : கருநக) ஓட்டிக்காணத் தகும்.

கண்கவர் ஓவியம்

கருஉ - கருக : வம்ப.....நிற்குநகும்

(இ - ள்.) வம்பமாக்கள - இநதிர விழாக் காணடற்
பாருட்டு அந் நகரத்திற்கு வந்துள்ள புதிய மாந்தர்; கம்பலை
முதலர் - ஆரவார மிக்க பழைய அப் பூம்புகார் நகரத்திலே
காட்சி பலவும் கண்டு வருபவா அத் தேர்வீதியின இருமருங்கும்
அமைந்த; சுடுமண ஓங்கிய நெடுநிலை மனைதொறும் - செங்
கல்லாலியன்ற உயர்ந்து நிற்கின்ற நெடிய ஏழுக்கு மாளிகை
ஒவ்வொன்றினும்; மை அறு படிவத்து வானவர் முதலா
எவ்வகை உயிர்களும் உவமை காட்டி - குற்றமற்ற வடிவத்தை
புடைய எத்தகைய உயிர்களுக்கும் அவ்வவற்றிற்கு உவமை
பாமாறு தங் கலைத்திறத்தைக் காட்டி; விளக்கத்து வெள்கதை-
திறநிய விளக்கமான வெண் சாந்தியையுடைய சுவரின கண்;
வித்தகர் இயற்றிய - ஒவ்வொரு கற்றுத் துறை போகிய
வித்தகப் புலமையோர் வரைந்துள்ள; கண்கவர் ஓவியம் கண்டு
நிற்குநகும் - காண்போர் கண்களைத் தம் அழகாலே கவருமியல்
புடைய ஓவியங்களைக் கண்டு வியந்து நிற்போரும் என்க.

(கி - ழ.) சுடுமண் - செங்கல். நெடுநிலைமனை - எழுநிலை மாட
மாளிகை. படிவம்-வடிவம். வானவர் முதலா எவ்வகையுயிரும் என்றது
அவ்வகைப் பிறப்பினையும் உடைய உயிர்களையும் என்றவாறு. ஓவியங்
காண்போர்க்கு இப்படித்தான் இத்தரன் இரப்பான்; இப்படித்தான்
தருமகள் இரப்பான் என அவ்வாறியங்கள் உவமமாகும்படி கலைத்
திறத்தால் காட்டி என்க. பன்னிறங்கொண்டு வரையவேண்டுதலின்
வெண்கதை வேண்டிற்று. விளக்கத்து வெண்கதை என மாறுக. விளக்
கத்து இயற்றிய என இயைப்பிற், ஆம். "எவ்வகைச் செய்தியும் உவமை
காட்டி நுண்ணிதுணைந்த நுணைந்த நோக்கின் கண்ணுள் வினைஞரும்"
என, (மதுரை - கருக) பிற நம் ஒதுதல் காண்க.

தளர்தடை தாங்கக் கிளர்புண் புதல்வர்

கருஉ - கசடு : விழாவாற்ற.....நிற்குநகும்

(இ - ள்.) விழா ஆற்றுப்படுத்த கழிபெரு வீதியில் -
இநதிரவிழா இனிது நிகழுமாறு புணி செய்து அதனவழிப்
படுத்தப்பட்ட மாபெருந் தெருவிடத்தே; பொன் நாண் கோத்த
நல்மணிக் கோவை ஐயவி அபதிய மெய்மணி முச்சு - பொன்னு

விமனற நாணிரில் கோக்கப்பட்ட அழகிய மணிக் கோவையும்
 சிறுவெண்கடுகினை ஆபரிம நெய்யணிந்த உச்சியில் அமைந்த;
 மயிர்ப்புறம் சுற்றிய கயில் கடை முக்காழ் பொலம் பிறை -
 மயிரைக் கொண்டைபாகக் கட்டி அதைச் சுற்றிக்கட்டப்பட்ட
 கோக்கியை நுனியிலுடைய முப்பரிமாசும் முத்துமாலையும்
 அதனோடு கட்டிய பொன்னாற் செய்த பிறையும்; செனனி நலம்
 பிறைததாழ - தலை அழகு பெறுமாறு தாழ்ந்து கிடப்பவும்;
 செவ்வாய்க்குதலை மெய் பெரு மழலை சிந்துபு சில்லீர் ஐம்படை
 நனைப்ப-பொருள் விளங்காததும் எழுத்துருவம் பெருததும்
 ஆகிய மழலை மொழியோடு சிந்தித தம் வாழ்நல் தம் மார்பிடைச்
 கிடக்கும் ஐம்படைத்தாலியை நனைப்பவும்; அற்றம் காவாக்
 சுற்றுடைப பூந்துகில் - மறைக்க வேண்டிய உறுப்பை மறைத்துக்
 காக்கும் கருத்தாலனறி வாளாது அழகின பொருட்டு இடையிலே
 சுற்றிவிடப்பட்ட உடையாகிய அழகிய துகிலானது; தொடுத்த
 மணிக் கோவை உடுப்பொடு துயல்வா - தொடுக்கப்பட்ட
 மணிக்கோவையாலியறை உடையினோடு சேர்ந்து அசையா
 நிற்பவும்; தளர் நடை தாங்காக் கிளர்பூண் புதல்வரை -
 இயல்பாகவே தளர்ந்து நடக்கும் அவாதம் நடை தாங்கா
 வண்ணம் மிகுதியாக அணிந்துவிடப்பட்ட விளங்குகின்ற
 அணிகலன்களையுடைய தத்தம் மக்களை; பொலம் தேர்மிசைப்
 புகர்முக வேழத்து - பொன்னாலியன்ற தேரினமீது அமைத்தமை
 கால் மேலும் உயர்ந்துள்ள புள்ளிகளையுடைய முகத்தையுடைய
 பொன்னாலியன்ற யானையினது படரிடத்தே; இலங்கு தொடி
 நல்லார் சிலர் நின்று ஏற்றி ஆலமர் செல்வன மகன் விழாக் கால்
 கோள் காண்மினோ என - விளங்குகின்ற பொன் வளையலணிந்த
 மகளிர் சிலர் தமையீதும் தேரின்மீதும் நின்று ஏற்றி வைத்து
 ஆலமர் செல்வனாகிய நம் இறைவன் மகன் முருகன் இதோ
 வீதிவலஞ் செய்தல் ஆகிய விழாவைத் தொடங்குகின்றான்.
 எல்லீரும் வந்து காணும்கோள் என்று ஏனை ஆயமகளிர்க்குக்
 காட்ட; கண்டு நிற்குநரும் - அநவனமே வந்து அக் காட்சிமைக்
 கண்டு மகிழ்ந்து நிற்போரும் எனக.

(ஸி - டி.) விழா வாற்றுப்படுத்த வீதி என்றது விழா நிகழ்த்து
 தற்குத் தகுந்ததாக அணிமுதலியவற்றான் நெறிப்படுத்தப்பட்ட வீதி
 என்றவாறு. அது தேர்வீதியாதலின் கழிபெருவீதி என்றார். ஐயவி -
 வெண்சிறு கடுகு. இது பேய் முதலியவற்றால் துன்பம் வாராமைய்
 பொருட்டுச் சிறுவர் கலையில் அப்பிவிட்டபடியாம். "புதல்வர்க்குக்
 காவற் பெண்டிர் கயப்பகை எறிந்து தூபம் காட்டித் தூங்குதுயில்
 வதியவும்" எனப் பிறுண்டும் ஒதுவார் (எ:இஎ-க.) முச்சியில் கொண்டை
 யாகப் புனைந்த மயிர்ப்புறஞ் சுற்றி என்க. கயில் - கோக்கி; (கொக்கி)கயிற்
 கடை - கோக்கியில். கடை : ஏழாவதன் உருபு கயிற் கடைப்பிறை என்க.
 நலம் - அழகு. குதலை - பொருள் விளங்காச் சொல். மெய் - எழுத்துருவம்.

சின்னீர் என்றது வாழ்நிலை. ஐரோட - திருமாலுடைய சங்கு முதலிய
 உபபடைகளின் வடிவமாகச் செய்து மகவிற்கு மார்பின்கண் அணியும்
 ஒருவகை அணிகலன். அற்றம் - கொட்டு: துடர்காட நு. மறைக்க
 வேண்டிய உட்புற்களை மறைத்த மாசங் தத்தற பொட்டன்
 வானாது அறகின் பொட்டுச் சுற்றிய பூத்துகில். மலர் பொருளைத்
 தாங்கிட்டு ஆடைபோல அற்றங் காத்தற்கு அரையிற் கட்டி
 அனியை உட்புள் என்றும் கம்புடம்பைப் தாங்காது தளரும் கடைக்கு
 மேலும் பொறையாக அணிபட்ட புண என்பது உரை தாங்காப்பூண்
 என்றார். தேர் - பொற்சிறுதேர் அதன் மனை பொற்யானையை ஏற்றி
 அதன் பிடரில் புதல்வரை ஏற்றிவைத்து நடுவன் வந்தவந்தாங்கு
 கின்றார்கள் காண்மினா என்றவாறு. ஆலவர் செவ்வன் மகன் - முருகன்.

மணிமேகலை மலர் கொய்யப் போவானைக் கண்டு

மாந்தர் பெரிதும் மனம் மறுகுதல்

கச்சு - கருவு : விராடன்.....இளைந்துக

(இ - ள்.) விராடன் தோடா விசயன் ஆம் தோடையக்
 காணிய சூழந்த கம்பலை மாக்களின்-விராடனுடைய தலைநகரத்து
 விதியிலே செல்லாவின்ற விசயனாகிய தோடையக் காணாதற்கு
 அவாவிச் சூழ்ந்துகொண்ட ஆரவாரமுடைய அந்நகரத்து
 மாந்தரைய் போன்று; மணிமேகலைதனை வந்து புறஞ் சுற்றி-
 சுதமதியோடு மலர் கொய்ய அவ்விதியிலே செல்லாவின்ற
 மணிமேகலையைக் கண்ட அந்நகரத்து மக்கள் பலரும் அவள்
 பக்கவிலே வந்து சூழ்ந்துகொண்டு; அணி அமை தோற்றத்து
 அருந்தவப் படுத்திய தாயோ கொடியன் தகவு இலள் -
 செய்யாக் கோலத்தோடு இவளைச் செயற்கரிய தவநெறியிலே
 செலுத்திய மாதவியும் ஒரு தாய்மையுடையன் ஆவாளே?
 அவள் தாயல்லள் பெரிதும் கொடியவள், பண்பற்றவள்! எங்கு
 இவள் மலர் வனம்தான புகின் - இவ்வாறே இவள் மலர்ப்
 பொழிவினாடே புகுந்தக்கால்; ஆங்கு உள நல் இள அன்னக்
 மடந்தை தன் நடை நாணாது வல்லுந கொல்லோ - அப்
 பொழிலில் வாழ்கின்ற அழகிய அன்பைப் பறவைகள் இவள்
 கடைமையக் கண்டு நாணி ஒடுவதல்லது நாணமல் அங்கு வாழ
 வல்லமையுடையன் ஆகுமோ? ஒருதலையாய் ஒழிபேரம்;
 ஆங்குள மாமயில் தையல் முன் வந்து நிற்பன தன்னுடன் சாயல்
 நிற்பன கொல்லோ - அப் பொழிலிடத்தே வாழ்கின்ற அழகிய மயில்
 ஒருள் வைத்து நாணாது துணிந்து வந்து நிற்கின்ற மயில்கள்
 ஒரோவழி இவளிடத்தேயுள்ள சாயலைத் தாமும் கற்க விரும்புவன
 ஆதல் வேண்டும்; உள பைங்கிளிகள் தாம் பானை தன்
 கிளவிக்கு எஞ்சல கொல்லோ இசையுற அல்ல - அப் பொழிலிலே
 மழலை பேசித்திரிகின்ற பச்சைக்கிளிகள் தாமும் இனிமையினாலே
 இவளுடைய பொழிதரு மினிமையை விஞ்சி விடமாட்டா! ஏன்?

ஒப்பாவனவும் அல்லீ!; எனது இவையு கொல்லி - எனது இவையு
யும் இவையு கொல்லி - எனது இவையு கொல்லி - எனது இவையு கொல்லி -
கொல்லி; உவரும் ஒன்றது : க - எத்தனைகொன்றது இவையு
பொருட்டுப் பெரிதும் நெகிழ்ந்து ஒழுங்குமாறு வருந்த எனது.

(வி - ர்.) பன்னிரண்டாம் பாடல் - பன்னிரண்டு
பிறர் அறியாவல்லாம் காத்துநிறுத்தல் - பெரும்பாலும் என்று துரியோதன
குடும்பம் அன்புடனாகச் செய்து கொடுத்தல் - பாண்டவர் வராததொத்தல்
உள்ளவிக் கொல்லிப் புனைநெய்தலார் என்பது மகாபாபாதர். அப்பொழுது
அருச்சுனன் பெய்யுத்தத்தது அந்தமார்ந்தி கொல்லி அப்பொழுதாய் நான
நகரமார்தர் ஆரவாரத்துடன் வந்து அப்பொழுதாய் நின்றது கண்டித்
துறவொர் டள்ளியினன் மலர்வனம் புகச்செல்லும் மணிமேகலையு
மார்தர் நின்றதமகந்தவனம்

கம்பலை-ஆவாரம். அணியமை கொற்றம் - அணிகலன் இல்லாம
லும் திகழும் இயற்கை அழகு. இதனைச் செய்யாக் கொல்லம் என்பர்
இளங்கோ. தாயோ என் மென்று எவிர்ப்பறைப் பொருளை வந்தது
கின்றது. வல்லுநர் - கொள்குநர் வன்மை புண்டவன். ஐ : எவிர்ப்பறை
கற்பனா கொல்லோ என்பது. கொல்லும் ஒவ்வும் அகைச்சொற்கள்.
வினாவாக்கி - தற்காலம் - தொழிலார். எந்தல - விஞ்சா; மிகா.
இசையுநரும் அல்ல எனல் - வன்மை அச்சுவுர்மை தொக்கது. இசையுந-
ஒப்பாவன. இவையு என்றது தாயோ கொடியன் என்பது முதலியவற்றை.

மணிமேகலையும் சுதமதியும் மலர்வனம் புகுதல்

கருக - களக : செந்தளிர்.....மணிமேகலையென்

(இ - ள்) செந்தளிர்ச் செவடி நிலம் வடுவுருமல் -
சிவந்த தளிர் போன்று சிவந்த அடியினாலே நிலத்தில் கூடு
தோன்றுதபடி நடந்து; குரையும் மரவழும் குருந்தும் கொன்றை
யும் திலகமும் வகுளமும் செங்கால் வெட்சியும் கரந்தழும்
நாகமும் பார்த்தலர் புன்னையும் - குராமரமும் வெண் கடப்ப
மரமும் குருந்தும் கொன்றையும் திலகமரமும் வகுள மரமும்
சிவந்த காலையுடைய வெட்சியும் கரந்த மரமும் நாகமரமும் பார்த்து
மலரும் புன்னையும்; பிடவமும் தளளமும் முடமுள் தாழையும்
குடசமும் வெதிரமும் கொழுங்கால் அசோகமும் - குட்டிப் பிடவம்
கொடியும் செம்மல்கையும் வளைந்த முன்னையுடைய தாழையும்
வெட்பாலையும் செருந்தியும் முங்கிலும் வளவிய காலையுடைய
அசோக மரமும்; செருந்தியும் வேங்கையும் பெருஞ்சண்பகமும்
எரிமலர் இலவழும்-செருந்தி மரமும் வேங்கை மரமும் பெருஞ்
சண்பக மரமும் நெருப்புப் போன்ற மலையையுடைய இலவ
மரமும் ஆகிய இவையெல்லாம்; விரிமலர் பரப்பி - மலர்ந்த
மலர்களைப் பரப்பியிருத்தலாலே; வித்தகர் இயற்றிய விளையு
கையினைச் சித்திரச் செங்கைப்படாம் போர்த்ததுவே ஒப்பத்

தோன்றிய - ஒலியப் புலவர் வரைந்த விளக்கமான கைத் தொழி
லாகிய சித்திரங்கள் அமைந்த செய்கையையுடைய படர அத்
தினால் போர்க்கப்பட்டதை ஷத்துக்காணப்பட்ட; உவவனம்
தன்னை தொழுதனள் காட்டிய சுதமதி தன்னெடு - உவவன
மென்னும் அத் தெய்வப் பூம்பொழிகை அணுகியவுடன் அதனைக்
கைகூப்பித் தொழுது இதுதான் ஆம் மலர் வனமென்று தனக்குக்
காட்டிய சுதமதி என்பாளொடு, மணிமேகலை மலர் கொய்யப்
புகுந்தனள் - மணிமேகலை மலர் கொய்தற்கு அவ் வனத்தினுள்
புகுந்தனள் எனபதாம்.

(வி - 10.) குரவறதலாக இலவ ரீருக் கூறப்பட்ட மரங்களும்
கொடிகளும் பிறவும் பகவனதானையால் ஷாசைர மலர்ந்து பரப்பித்
தோன்றுதற்கு ஒலியப்புலவர் நிறம்ப வரைந்த சித்திரங்கையுடைய
துகில் உவமை.

தொழுதனள் : தொழுது முற்றெச்சம். பகவனதானையிற் பன்மரம்
மலர்தலும் மயனிழைத்த பிழிகையை உடையதாதலும் ஆகிய தெய்வத்
தன்மைபற்றிச் சுதமதி அதனை அணுகியவுடன் கைகூப்பித் தொழுது
காட்டினள் என்க.

இனி, இக் காதையை மாதவியுரைத்த வுரைமன் தோன்றி மணி
மேகலைக்கு ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்த்துளதாகலின் வெதுப்பக் கலங்கி அழித்
தருட்டி நீர் ஆட்ட மாதவி நோக்கிக் கொணர்வாயென்றலும் சுதமதி
கூறும் காமன் நடுங்கும் ஆடவர் அகறலும் உண்டோ நின்றிடிற்
பேடியர் அன்றோ அன்றியும் உன் வரும் காரணங்கேளாய்கொய்வேனை
எடுத்தனன் எழுந்தனன் படுத்தனன் ஆயினேன் நீங்கினன் ஆதலால்
கின்மகள் செவ்வியிலள் போகின் ஆங்குளர் செல்லார் எய்தார்
உவவனம் ஒன்றுண்டு யானும் போவல் என்று செல்வழி நிற்குநரும்
காண்குநரும் நிற்குநரும் இனைந்துகக் காட்டிய சுதமதியோடு மணி
மேகலை கொய்யப் புகுந்தனள் என இயைத்திடுக.

[நான்காவது மணிமேகலை உதயகுமாரனைக் கண்டு
பளிக்கறை புக்க பாட்டு]

அஃதாவது — உவவனத்தினைச் சுதமதிமேகாடு
மணிமேகலை புகுந்தனளாக. அவள்பால் பெருங்காதல்
கொண்டிருந்த அரசிளங்குமரனுக்கிட உதயகுமரன் அவளைத் தன
தேரிலேற்றிவரத் துணிந்து தேரோடு அவ் வவவனத்தை
அணுகியபொழுது மணிமேகலை அவன் வரவினைத் தேரின
ஒலியாலுணர்ந்து அக் கோமகன் தன்பால் கன்றிய காமமுடையவ
னாதலைப் பண்டே கேள்விபுற்றிருந்தனளாகலின் பெரிதும் அஞ்சி
அவ் வவவனத்திருந்த பளிக்கறையினுட் புகுந்து தாழ்க்
கோலையிட்டுக் கொண்டதும் மனைநர் ஆங்கு நிகழ்ந்தனவும
கூறுகின்ற செய்யுள் என்றவாறு.

இதன்கண் — மணிமேகலைக்குச் சுதமதி அம்மலர்ப்பொழிலின்
அழகைக் காட்ட அவள் கண்டு மகிழ்தலும், உதயகுமரன் மதங்
கொண்ட யானையை அடக்கி மறவர் சூழத் தேரிலேறி மணிமேகலை
சென்ற வீதியில் வருபவன், ஆங்கு எட்குமரன் வாயிரக
மணிமேகலை மலர்வனம் புகப்போனமை அறிந்து அங்குமாயின
ஆங்குச் சென்று அவளை என் தேரிலேற்றி வருகுவென், என்று
குள்மொழிந்து தன் தேரை உவவனம் நோக்கிச் செலுத்தி
அதனை அணுகுதலும், அதன் ஆரவாரத்தால் அங்குனம்
வருபவன் அரசன் மகனென யாதல் வேண்டும் என்று மணிமேகலை
சுதமதிக்குக் கூறுதலும், அவள் அஞ்சி நடுங்கி மணிமேகலையை
அங்குள்ள பளிக்கறை மண்டபத்துட் புகுத்திப் பளிக்கறையின்
அகத்தே தாழக்கோல் இட்டுக் கொண்டிருக்கச் செய்தபின்
அதனமலே ஐந்து விற்கிடைத் தொலைவில் நின்றலும், கழிபெரும
காம வேட்கையுடன் உதயகுமரன் தேரினின்றிழிந்து உவவனத்
துள்ளே மணிமேகலையைத் தேடி வருபவன் அவளைக் காணாமல்
சுதமதியை மட்டும் கண்டு அவள்பால் மணிமேகலையின்
இயல்பினைத் தனது வேட்கை தோன்ற வினவுதலும், சுதமதி
அச்சத்தோடு அவ்வரசிளங்குமானுக்கு மக்கள் யாக்கையினை
இழிதகைமையை எடுத்தோதுதலும், அதனைக் கேட்டும்
பொழுதே மணிமேகலையைத் துருவித் திரியும் அவன் கண்ணில்
பளிக்கறை புக்க பாவையின் உருவக் பளிங்கினூடே வந்து
புகுந்ததுவும் பிறவும் அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

- பரிதியஞ் செல்வன் விரிகதிர்த் தானைக்கு
இஞள்வனைப் புண்ட மருள்படு பூம்பொழில்
குழலிசை தும்பி கொளுத்திக் காட்ட
மழலை வண்டினம் நல்லியாழ் செய்ய
- ௫ வெயில்துழை பறியாக் குயில்துழை பொதும்பர்
மயிலா டரங்கின் மந்திகாண் பனகாண்
மாசறத் தெளிந்த மணிநீ ரிளந்திப்
பாசடைப் பரப்பிற் பன்மல ரிடைநின்
ரோருதனி யோங்கிய விரைமலர்த் தாமரை
- ௬0 அரச வன்னம் ஆங்கினி் திருப்பக்
கரைநின் ருணப் ஒருமயில் தனக்குக்
கம்புட் சேவற் களைகுரன் முழவாக்
கொம்ப ரிருங்குயில் விளிப்பது காணாய்
இயங்குதேர் விதி யெழுதுகள் சேர்ந்து
- ௬௫ வயங்கொளி மழங்கிய மாதர்நின் முகம்போல்
விரைமலர்த் தாமரை கரைநின் ரோங்கிய
கோடுடைத் தாழைக் கொழுமட லவிழ்ந்த
வால்வெண் சுண்ணம் ஆடிய திதுகாண்
மாதர் நின்கண் போதெனச் சேர்ந்து
- ௭0 தாதுண் வண்டின மீதுகடி செங்கையின்
அஞ்சிறை விரிய அளர்ந்த தாமரைச்
செங்கயல் பாய்ந்து பிறழ்வன கண்டாங்கு
எறிந்தது பெருஅ திரையிழந்து வருந்தி
மறிந்து நீங்கு மணிச்சிரல் காணெனப்
- ௭௫ பொழிலும் பொய்கையுஞ் சுதமதி காட்ட
மணிமே கலையம் மலர்வனங் கண்புழி
மதிமநுள் வெண்குடை மன்னவன் சிறுவன்
உதய குமரன் உருகெழு மூதூர்
மீயான் நடுங்க நடுவுநின் ரோங்கிய
- ௮0 கூம்புமதன் முறிய விங்குபிணி யவிழ்ந்து
கயிறுகால் பரிய வயிறுபாழ் பட்டாங்கு
இதைகிதைந் தார்ப்பத் திரைபொரு முந்நீர்
இயங்குதிசை யறியா தியாங்கணு மோடி
மயங்குகால் எடுத்த வங்கம் போலக்
- ௮௫ காழேபர் கையற மேலோ ரின்றிப்
பாகின் பிளவையிற் பணமுகந் துடைத்துக்
கோவியன் விதியும் கொடித்தேர் விதியும்
பீடிகைத் தெருவும் பெருங்கலைக் குறுத்தாங்கு
இருபாற் பெயரிய வருகெழு மூதூர்
- ௯0 ஒருபாற் படாஅ தொருவழித் தங்காது

பாகும் பறையும் பருந்தின் பந்த நம்
ஆதல மாக்களும் அலவுற்று விளிப்ப
நீல மாஸ்வரை நிலனெடு படர்ந்ததனக்
காலவேகங் களிமயக் குற்றென

சுடு விடுபரிக் குதிரையின் விரைந்து சென் றெய்திக்
கடுங்கண் யானையின் காத்திற மடக்கி
அணித்தேர்த் தானையொ டரசினங் குமரன்
மணித்தேர்க் கொடிஞ்சி கையாற் பற்றிக்
காரலர் கடம்பன் அல்ல னென்பது

டு0 ஆரங் கண்ணியிற் சாற்றினன் வருவோன்
நாடக மடந்தையர் நலங்கெழு வீதி
ஆடகச் செய்வினை மாடத் தாங்கண்
சாளரம் பொளித்த கால்போரு பெருவழி
வீதிமருங் கியன்ற பூவணைப் பள்ளித்

டுந் தகரக் குழலாள் தன்னெடு மயங்கி
மகர யாழின் வான்கோடு தழீஇ
வட்டிகைச் செய்தியின் வரைந்த பாவையின்
எட்டி குமரன் இருந்தோன் றன்னை
மாதர் தன்னெடு மயங்கினை யிருந்தோய்

கூ0 யாதுநீ யுற்ற இடுக்கண் என்றனும்
ஆங்கது கேட்டு விங்கிள முலையொடு
பாங்கிற் சென்று தானொருழு தேத்தி
மட்டவி முலங்கள் மன்ன குமாற்கு
எட்டி குமரன் எய்திய துரைப்போன்

கூடு வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய மலர்போல்
தகைநலம் வாடி மலர்வனம் புகூஉம்
மாதவி பயந்த மணிமே கலையொடு
கோவை னுற்ற கொடுத்தாயர் தோன்ற
நெஞ்சிறை கொண்ட நீர்மையை நீக்கி

எ0 வெம்பகை நரம்பின் என்கைச் செலுத்தியது
திதுயா னுற்ற இடும்பை யென்றனும்
மதுமலர்த் தாரோன் மனமகிழ் வெய்தி
ஆங்கவள் தன்னையென் அணித்தே ரேற்றி
ஈங்கியான் வருவேன் என்றவற் குரைத்தாங்

எடு கோடுமழை கிழியும் மதியம் போல
மாட வீதியின் மணித்தேர் கடைஇக்
காரணி பூம்பொழிற் கடைமுகங் குறுகவத்
தேரொலி மாதர் செவிமுதல் இசைத்தனும்
சித்திரா பதியோ டுதய குமரனுற்

அ0 றென்மேல் வைத்த உள்ளத் தானென

- வயந்த மாலை மாதவிக் கொருநான்
 கிளந்த மாற்றம் கேட்டே னாதின்
 ஆங்கவன் தேரொலி போலும் ஆயிழை
 நங்கென் செவிமுதல் இசைத்ததென் செய்கென
 அந் அமுதுறு தீஞ்சொல் ஆயிழை யுரைத்தலும்
 சுதமதி கேட்டுத் துளக்குறு மயில்போல்
 பரிக்கறை மண்டபம் பாவையைப் புகுகென்
 றெளித்தறை தாழ்கோத் துள்ள சுத் திரீஇ
 ஆங்கது தனக்கோர் ஐவிலின் கிடக்கை
 ௧௦ நீங்காது நின்ற தேரீழை தன்னைக்
 கல்லென் தானையொடு கடுந்தேர் நிறுத்திப்
 பன்மலர்ப் பூம்பொழிற் பகன்முனைத் ததுபோல்
 பூமரச் சோலையும் புடையும் பொங்கருர்
 தாமரைச் செங்கண் பரப்பினன் வருஉம்
 ௧௧ அகிலங் குமரன் ஆருமில் ஒருசிறை
 ஒருதனி நின்றாய் உன்றிற மறிந்தேன்
 வளரிள வனமுனை மடந்தை மெல்லியல்
 தளரிடை யறியுந் தன்மையள் கொல்லோ
 வினையா பழகை வினைந்து மெல்லியல்
 ௧௨ முனையெயி றரும்பி முத்துநிரைத் தன கொள்
 செங்கயல் நெடுங்கண் செவிமருங் கோடி
 வெங்கணை நெடுவேள் வியப்புரைக் குங்கொல்
 மாதவ ருறைவிடம் ஓரீஇமணி மேகலை
 தானே தமிழளிங் கெய்திய துரையெனப்
 ௧௩ பொதியறைப் பட்டோர் போன்றுளம் வநுந்தி
 மதுமலர்க் கூந்தற் சுதமதி யுரைக்கும்
 இளமை நாணி முதுமை யெய்தி
 உரைமுடிவு காட்டிய உரவோன் மருகற்கு
 அறிவுஞ் சாற்பும் அரசியல் வழக்கும்
 ௧௪ செறிவனை மகளிர் செப்பலு முண்டோ
 அனைய தாயினும் யானொன்று கிளப்பல்
 வினைவிளங்கு தடக்கை விறலோய் கேட்டி
 வினையின் வந்தது வினைக்குவினை வாயது
 புனைவன நீங்கிற் புலாப்புறத் திடுவது
 ௧௫ மூத்துவினி வுடையது தீப்பிணி இருக்கை
 பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம்
 புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை
 அவலக் கவலை கையா றமுங்கல்
 தவரை உள்ளந் தன்பா லுடையது
 ௧௬ மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து

மிக்கோய் இதனைப் புறமறிப் பாராய்
 என்றவ ஞ்ரைத்த இசைபடு தீஞ்சொல்
 சென்றவ னுள்ளஞ் சேரா முன்னர்ப்
 பளிங்குபுறத் தெறித்த பவளப் பாவையின்

கஉ.௫ இளங்கொடி தோன்றுமால் இளங்கோ முன்னென்.

ப. பளிக்கறை புக்க காதை

உரை

[க - முதலாக பரு - விழுநிலாக, பவவனததி, தள புக்க மணிநிலைக்கு அதன் எழிலையும் அகலநறையும் பறவை முதலிய வற்றையும் சுதமதி காட்டிக் கூறுவதாய் வருமா ஒரு தொடர்]

மயிலாடரங்கு

க - க : பரிதி.....காண்பன காண்

(இ - ள்.) பரிதி அம் செல்வன் விரிகதிர் தானாகது இருள் வளப்புண்ட மருள்படு பூம்பொழில் - ஞாயிற்றுக் கடவுளாகிய உலக முழுதார்கின்ற அழகிய அரசனுடைய திசையலரம் விரிந்த கதிர்களாகிய படைமறவர்க்கு அஞ்சிப்புகுந்த இருளானது அப் படைமறவர்களாலே நாற்றிசையும் குழந்து முற்றுநடைபட பட்டமையால் உள புகுந்தோர் இது பாலோ இரவே என்று மருள்தற்குக் காரணமான அம் மலர்ப் பொழிலினூடே, தும்பி குழல் இசை கொளுத்திக் காட்ட - தும்பிகள் பிவங்குழலின இசையைக் கூட்டிக் காட்டா நிற்பவும்; வண்டு புனம் மழலைல மாழ் செம்ம - வண்டுக் கூட்டங்கள் கேள்விக்கினிய அழகம் மாழிசையை உண்டாக்கவும்; வெயில் நுழைபு அறிமா குயில் நுழை பொதும்பர் - ஞாயிற்றின் ஒளி ஒரு பொழுதும் நுழைதல் அறிந்திலாததும் குயில்களும் நுழைந்த செல்லுதற் கிணற் செறிவுடையதுமாகிய அப் பொழிலிடத்தே; மயில் ஆடு அரங்கின் மந்தி காண்பன காண் - மணிநிலைமலர்! அதை மயிலாகிய நாடகக் கணிகை கூத்தாடா கிணற் கூத்தாட்டாகினென் மந்தியாகிய அவையோர் இருந்து காண்பனவற்றைக் காண்பரமாக! எனமுள் என்க.

(இ - ள்.) பரிதி - ஞாயிறு. செல்வன் - அரசன். அறியாத ஒளிச் செல்வன் என்பார், அந்தச் செல்வன் என்பார். அவன் படைமறவிய இரளை நாற்றிசையும் பரந்து சென்ற அழித்தனின் விரிகதிர் தானாயிற்று. படைமறவிய இரளை புக்கக் காத்திருந்தலான அத் தானியால் வளைப் புனாருக்கும் அரசனாய் பொழில் என்றவாறு.

தும்பி - வண்டு இசை கொளுத்ததல் - இசையைப் பொருத்துதல். மழலை-இன்பம். வெயிலாகிய பதை நுழையவியலாது. குயில் இருக்கின

மாதவின் அவைபட்டுப் புது...
தே... கணிகையாக...
எனவு... கூறிக்கொள்க

அரசவன்னம் கொழுகுத்தல்

எ - கரு : மாசந.....காணாய்

(இ - ள்.) மாச நூறத் தெளிந்த ண்ணீர திலுவிப
பாசடைப் பரபரின - ஆழ்கதேந்தையாசைல கந்து தெளிந்துள்ள
புகாமணி போனறு தாமதமாகப் பெரியகாரகம் தன்
அரண்மனையகத்தே பசை இலையாகக் கமடளர் விரிகபட்ட
திருவோலக்க மண்டபத்திலு; பலமலர் இடைநின்று ஒரு தனி
ஓங்கிய விரைமலர்த்தரையா ஆயுத - பலவெற லாக் கூட்டங்
களாகிய இருக்கைகளுள் னைதருத தனக்கே நெருதுரிமையுடைய
தொரு போழிகாடு உயாந்து மலர்த்துள்ள நறுமணங் கமழுகின்ற
தாமரையாகிய அரசு கட்டிலின் பாலே, இனி அரச அனனம்
இருப்ப - காட்சிக்கலிதாக அனனமாகப் பூசனை கொழுவீந்
திரூப்ப; கரை வின்று ஆயுத ஒரு மயிலுக்குக் கற்புட் சேவல்
கணிகரன முழவு ஆக - அவனிலுள்ளியை கரையாடம் ஆடலாகி
னின்று கூத்தாடுவனறஓபபறமயிலாகிய வறலியினது ஆடலுக்
கியைமத் சம்பவ நிகழ்ச்சி சேவலாகிய முழுவாளுடைய மிக்கவொலி
மத்தள முழக்கம் ஆக, கொடிய இருங்குயல் விளிப்பது காணும்-
புகொம்பிலுள்ள கரிய குதிலாகிய பாணன் பாடுவதாயும்
காண்பாயாக! என்றான் என்க.

(இ - ள்.) மணி - புகாமணி. பாசடை - சிவதூய, இது பாசடைக்
கம்பளமென்க. அமைச்சர், தலைவர்தான் இரண்டைக் கம்பளம்
பறவைகள் இருக்கும் பல்வறு நீர்ப்புகைகள் உடைய; தன்னை நூங்கிய
விரைமலர்த்தாமரையாகிய அரசு கட்டிலு என்க. கரை - ஆடலாகி
எனவும், மயில் நிறம் எனவும் கொள்க கற்புட் சேவல் சம்பவ நிகழ்ச்சி
சேவல்: இதன் பாலே விளையும், தயிப்புப் பாண நகவும் கூறிக்கொள்க.
எனவே? அவன் அரசுக்கே நூலிதறி பாசடை, இவ்வன்
இனிதன் இயம்பினான். இது நூலிதறி பாசடை எனவும் அணர். பாணப்பது-
பாடுவது. "விளித்த இன்னமீது நிகழ்தல்" சேவல் - கருக, என்புழியும்
அஃதப்பொருட்டாகுதற்கு.

வேறு பல காட்சிகள்

கச - உரு : வயங்குதேர்.....காட்ட

(இ - ள்.) தோ இயங்கு விதி எழுதுகா சொகு னைகு
ஒளி மழுங்கி வின் மாதர் புகம் சபால் - மாம வந்த நேரோடும்
விதியிலே சம்பவ மாகக் குழதலாலே எழுந்த புழுதி புகந்தமை

சாலே விளங்கும் ஒளி மழுங்கியிருக்கின்ற சினனுடைய அழகிய முகத்தைப் போன்று; கரை சினறு ஒங்கிய கோடு உடைத் தாழைக் கொழுமடல் அவிழ்ந்த வால் வெள கண்ணம் ஆடிய - இவ்விலஞ்சியின் கரையிலே நின்றுயர்ந்துள்ள கொம்பின் மலர்ந்துள்ள தாழம்பூவினது கொழுமிய அகமடலில் உதிர்ந்த மிக்க வெள்ளிய துகள் முடியாதஞல் தன்னொளி மழுங்கிய; விரை மலர்த்தாமரை இது காரண் - மணமுடைய மலராகிய தாமரை மலரிதனையும் காரணபாயாக!; மாதர் நின்கண் போது எனச் சேர்ந்து தாது உண் வண்டினம் மீது கடிசெங்கையின் அலர்ந்த தாமரை - அழகிய சினனுடைய கண்களை மலர் என நினைத்து வந்து விழ்ந்து தாதுண்ண முயலுகின்ற வண்டுகளின் மேலேரச்சிக் கடிசினற நின சிவந்த கையைப் போன்று மலர்ந்த தள்ள தாமரை மலரின மேல்; செங்கயல் பாய்ந்து பிறழுவன - சிவந்த கயல் மீன்கள் பாய்ந்து பிறழுகின்றவற்றை; அம் சிறை விரிய ஆங்குக் கண்டு எறிந்து அது பெருஅது - வானத்தே தனது அழகிய சிறகுகள் விரிய அசையாமல் பறந்து அபப்பாழுது கண்டு சிறகொடுக்கி விரைந்து எறிந்துக் அம் மீனைப் பற்றமாட்டாமல்; இரை இழந்து - தனக்கியன்ற இறையினை இழந்து; வருந்தி மறிந்து நீங்கும் மணிச்சிரல் காரண் என - உளம் வருந்தி மீண்டு போகும் அழகிய அச்சிரற் பறவையின் செயலையும் அழகையும் காரணபாயாக என்று; பொழிலும் பொய்கையும் சுதமதி காட்ட - அப பூம்பொழிலின் அழகையும் பொய்கையின் அழகையும் மணிமேகலைக்குச் சுதமதி காட்டா நிற்ப; எனக.

(வி - ம்.) இதன்கண்—மணிமேகலைக்குக் கூறுகின்ற சுதமதியின் கூற்றை ஞாபகவேதுவாக வைத்து நம்மனோர்க்கு நினைவூட்டும் செய்தியும் உண்டு. அச் செய்தியை #ண்டுக் கருப்பொருட்புறத்தே தோற்று விக்கும் இப் புலவர் பெருமான் வித்தகம் பெரிதும் வியக்கத்தக்கதாம்.

அது வருமாறு: தாமரை மலரில் பிறழ்ந்த செங்கயல் கண்டு வானத்தே சிறைவிரியக்காத்துநின்ற மணிச்சிரல் தனக்கு எளிதாகக்கிட்டு மோர்ரை என்று கருதி விரைந்து அதன் மேல் வீழ்ந்து பற்றியும், அவ் விரை பெருமல் மறிந்து விண்ணில் மீண்டது என்றுமீதன் புறத்தே, 'மலர்வனம் புக்கமையால் மணிமேகலை தனக்கு எளிதாகக் கிடைத்து விடுவான் என்று கருதி அவன்மேற் சென்ற அரசிளங்குமரன் தன்கருத்து நிறைவேருமல் வாளாது மறிந்து (இறந்து) விண்ணேறினன்' என்னும் பின்னிகழ்ச்சியை இப் புலவர் பெருமான் நம்மனோரை நினைக்குமாறு செய்கின்றார். இது ஞாபக வேது எனப்படும். புலவர் நினைந்த தோன்றனைக் கதையோடு தொடர்பு படுத்தாமலே பயில்வோருளத்தே தோற்று விக்கக் கருதி அதற்கு ஏதுமாத்திரையே புறத்தே தோற்றுவித்தலாம். இஞ்ஞாபகம் காரணமாகச் சிரல் இரைபெருது இழந்து வருந்தி மறிந்து நீங்கியது என்று விதந்தோதியி ருத்தலறிக. மறிந்து நீங்கும் என்ற சொல் பெய்தது உதயகுமரன் திறத்திலே இறந்தொழிந்தான் என்னும்

பொருட்களையதற் பொருட்டாயம் என்பதற்கு அனுணர்வார் கண்டு கொள்க.

தகரத்தின்கண் காலவேகம் என்னும் யானை மதமயக்குறறுச்
செய்யும் செயல்கள்

உக - டச : மணிமே.....போல

(இ - ள்.) மணிமேகலை அம் மலர்வனம் காண்புழி - இவ்வாறு மணிமேகலை அந்த மலர்ப் பொழிலின் இயற்கையழகினைக் கண்டு மகிழாநிற்கும் பொழுது; மதிமருள் வெள்ளுடை மன்னவன் இறுவன் உதயகுமரன் - திங்கள் மண்டலம் போன்ற வெண் கொற்றக் குடையையுடைய சோழ மன்னனுடைமகன் உதயகுமரன் என்பான் (செய்தன சொல்வாம்); உருவெழுமுதூர்-படைவர்க்கு அச்சந்தருகின்ற அப் பூம்புகார் நகரத்திலே; (சச) கால வேகம் களிமயக்கு உற்றென - காலவேகம் என்னும் களிற்றியானையானது காமத்தாற் களித்தற்குக் காரணமான மதவெறிப்பட்டபடியாலே; நீயான் நடுங்க நடுவுரின்று ஒங்கிய கூம்பு முதல் முறிப வீங்கு நிணி அவிழந்து - மாலுமியானவன் செயலறவினாலே திகைத்து நடுங்கும்படியும் மாக்கலத்தின் நடுவிடத்தே கின்னுயர்ந்த பாய்மரம் முறிந்து போம்படியும் செறியக் கட்டின கட்டவிழ்ந்து கயிறுகள் புரியற்றுப் போகவும்; இதை வயிறு பாழ் பட்டாங்குச் சிதைந்து ஆர்ப்ப - பாயின் நடுவிடம் கிழிந்து பாழ்வெளிவாய் விடவும் பாய் சிதைந் தொழியவும் அகத்துள்ள மாக்கள் எல்லாம் அழுது ஆரவாரம் செய்யவும்; திரை பொரு முந்தீர் இயங்குதனை அறியாது - அடிகள் மோதா நின்ற கட்டவிடத்தே தான் செல்ல வேண்டிய திசையையும் அறியமாட்டாமல்; மாங்கணும் ஒடி - தள்ளிய திசைகளிலெல்லாம் ஓடியலைந்து; மயங்கு கால் எடுத்த - சுழற் காற்றுவிகக்கப்படுகின்ற; வங்க ம போல - மாக்கலத்தைப் போன்று, என்க.

(இ - ள்.) மதிமருள் என்னும் அடைமொழி வெள்ளுடைக்குவமை யாதலோடன்றி மதிமருள்...இறுவன் என்பதற்குடும் இயைவிக்கலா மாதலின் ஏதுநிகழ்ச்சி எடுத்தள்ளையாலை பிக்குணியாகிய மணிமேகலையின் பால் கன்றிய காமமுடைய அப் அறிமயங்கிய அரசினங் குமரன் எனவும் பொருள் கொடற்குப் இயைந்து நின்றலால் இஃது இரட்டுறமொழிதல் என்னும் உத்கியின் பாற்படுதலும் உணர்க. எழுவாய் சேய்மையிற் கிடந்தவையின் சண்டிக்கொண்டு கூட்டப்பட்டது யாலுண்டான அறிவு மயக்கம். நீயான் - மாலுமி. கூம்பு - பாய்மரம். இதை வயிறு பாழ்பட என இயைக்க. இதை-பாய். நடுவிடம் கிழிந்து வெளியாகிவிட என்றவாறு. நீயான் - யானைப்பாகனுக்கும், மரக்கலம் - மயங்குகால் - சுழற்காற்று முதார்க்குக் கடலுவமை.

இதுவுமது

௩௫ - ௪௪: காழோர்படாந்தென

(இ - ள்.) காழோர் கை அற மேலோர் இனறி - குததுக் கோற்காரர் தம்மாலாநதுணையும் குத்தியும் மடங்காமைமாலே செயலறறெழியத் தன மேலிருந்து செலுத்தும் பாகர் யாருமில்லாமல் செய்து; பாகின் பிளவையின பணை முகந்துடைத்து-அப பாகர் தோட்டியாற் குத்திப் பிளந்த புண்ணினபரிம வாயினின றெழுகுத் துருதியைத் தன கையாற் றுடைத்துக் கொண்டு; கோ இயல் வீதியும் கொடித் தேர் வீதியும் பீடிகைத் தெருவும் பெருவ கலக்குறுத்து - அச்சற்கியனற வீதியிடத்தும் கொடி உயர்த்திய தேரோடும் வீதியிடத்தும் அங்காடித் தெருவிடத்தும் புருந்து மாபெருவ கலக்கததை மக்கட்குண்டாக்கி; ஆங்கு இருபால் பெயரிய உருகெழு முதூர் - அவ்வாறே பட்டினப்பாக்கமும் மருவூர்ப் பாக்கமும் எனனும் இருவகைப் பெயரையுடைய அச்சம் பொருந்திய அம் முதூரினகண், யாவகனும்; ஒருபால் படாஅது ஒருவழித் தங்காது - ஒரு பக்கத்திலே படாமலும் ஓரிடத்திலே வில்லாமலும்; பாகும் பறையும் பருந்தின் பந்தரும் ஆதுலமாக களும் அலவுற்று விளிப்ப - பாகுத் தொழிலோரும் பறையறை வோரும் பந்தர் போல் கிழலிட்டுத் தனனைச் சூழ்ந்து பறக்கும் பருந்துக் கூட்டமும் ஆற்றா மாந்தரும் மனஞ்சுழன்று துன்பக் குரல் எழுப்பும்படி; லேமால்வரை விலத்தொடு படர்ந்திதன- லே விறமுடைய மலையொன்று விலத்திலே இயங்கினாற் போன்று இயங்காவிற்ப, என்க.

(வி - ந்.) காழ்-குத்துக்கோல். மேலோர்-பிடரிவிரிந்து செலுத்தும் பாகர். பாகின் பிளவை-பாகர் தோட்டியாற் குத்திப்பிளந்தபுண். முகர்-புண்ணின் வாய். காழோரும் பாகரும் தன முகத்திற் குத்துதலாலே பிளவுண்ட பணைத்த முகத்திற் புண்களைக் கையினாற்றுடைத்து எனினு மாய். பீடிகைத்தெரு-அங்காடித்தெரு. இரபாற்பெயராய் என்றது-ஊடுப் பட்டினப்பாக்கம் மருவூர்ப்பாக்கம் என்னும் இரபகுதியாகிய பெயரையுடைய என்பதே கருத்து. என்னை? ஒருபாற் படாஅது என்பதனால். இனி காவிரிப்பூம்பட்டினம் சம்பாபதி என்னும் இரபாற் பெயரிய முதூர் என்றல் சண்டுச் சிறப்பில்லை. (கால....படாந்தென என்னும் அடி முன் கூட்டிப் பொருள் கூறப்பட்டது.)

உதயகுமரன் மறச்செயல்

௪௫ - ௫௦: விபேரி.....வருவோன்

(இ - ள்.) அரசு இளவகுமரன விடுபசிக் குதிரையின் விகரநது சென்று எய்தி - யானையால் நிகழுகின்ற இன்னகைப்
ம. ௨௫

பணீராககள் அறிவித்தவுடனே இளவரசனாகிய உதயகுமரன் தனக்கெனவே விட்டபட்டிருக்கின்ற விரைந்த செலவையுடைய தோரு குதிரையில் ஏறி விரைந்து அக்களிற்றியானையின் பால் செனடைந்தது; கடுங்கண் யானையின் கடாத்திறம் அடக்கி - சினமிக்க ஆக் கபாற்றியானையின் மதவெறியை அடக்கித் தகையிடுவித்து; அணித்தேர்த் தானையொடு - அழகிய தேர்ப் படையொடு; தானும் மணிதேர்த் கொடுஞ்சி பற்றி - தானும் ஒரு மண்கடிக் ஆணி சேய்மய பெற்ற தேரில் ஏறி அத் தேரிலுள்ள இருக்கையில் அபராமல் தன்னைக் காண விரும்பும் மக்களுக்கு நனகு காட்சி நல்குதற் பொருட்டு அவ் விருக்கையைக் கையாற் பற்றி சினவவாரே, கார் அலர் கடம்பன் அல்லன் என்பது ஆரங்கண்ணியில் சாற்றினவருவேனான் - தன்னைக் காண்பவர்க் கெல்லாம் தான கார் காலத்தே மலருங் கடப்பமாலை யணியும் முருகவேள் அல்லன் சோழமன்னன் மகனே எனனும் உண்மையைத் தான அணிந்திருக்கின்ற ஆத்திமாலையினாலே அறிவித்துத் தேருந்து வருகின்றவன்: எனக.

(வி - ம்.) விடுகுதிரை பர்க்குதிரை எனத்தனித்தனிகூட்டுக. தனக் காக விடப்பட்ட விரைந்த செலவையுடைய குதிரை என்றவாறு. இனி, குதிரைப்படையொடு கூட்டாமல் ஏறியூர்தற பொருட்டு விடப்பட்ட குதிரையுமாம். கொடுஞ்சி தாமரைவடிவிற்காகச் செய்து தேர்த்தட்டில் இடப்பட்ட இருக்கை. காலவேகத்தை அடக்கிய வெற்றிபற்றித் தன்னைக் காண்டற்கு அவாவி இடமருங்கும் கூடிநிற்கும் மாந்தர் நன்கு கண்டு களித்தற் பொருட்டு இருக்கையில்மராமல் அதனைப் பற்றிநின்றவாரே வருபவன் என்பது கருத்து. இக்காலத்தும் ஊர்வலம்வருந் தலைவர் இவ்வாறு ஊர்தியில் இராமல் எழுந்து நின்று வருதலைக் காணலாம். உதயகுமரனைக் காண்போர் இவன் முருகனே உதய குமரனே என்ற ஐயுறுதல் கூடும். ஆதலின் அங்ஙனம் ஐயுறுமைப் பொருட்டு உதய குமரன் ஆத்திகுடி வருகின்றான் என்னும் இது தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அணியாகும்.

கடம்பன் - முருகன். ஆரங்கண்ணி - ஆத்திமாலை. இது சோழ மன்னர்க்குரிய அடையாளப் பூமாலை.

இனி, கொடுஞ்சி என்பதற்கு உ. வே. சா ஐயரவர்கள், "தாமரைப் படிவமாகப் பண்ணித் தேர்த்தட்டின் முன்னே நடுவது என்பர் ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியர்" என எடுத்துக்காட்டி, மேலும் "இது தாமரைமொட்டு வடிவமுள்ளது" என்றும் விளக்கினார். இவ்விளக்கம் விளங்காவிளக்கமாம். என்னை? கொடுஞ்சி என்பது தேரிலிடப்படும் இருக்கையே அன்றி வேறன்று. இவ் வுண்மை அவ்விளக்கங்களால் விளக்கமாகாததோடு அது தாமரை மொட்டு வடிவமுள்ளது என்பது இருக்கைக்குப் பொருந்தாமையும் உணர்க. இனி அஃது இருக்கையே என்பது சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்பட்டது. அதனை—

“கடும்படை மாக்களைக் கொன்று களங்குவித்து
வெற்றிதர் கொடுஞ் சிவங்கவிற்றெந்தும்
விடும்பரிக் குதிரையின் வெரிநும் பாழ்பட (௧௦:௧௨ - ௧௩.)

என்புழி வெரெஞ்சி என்பது கவிற்றெந்தும் குதிரையின் வெரிநும் -
(முதுகு) போன்று மறவர் இடும்பரிக் என்பது நன்கு விளக்கமாதல்
நுண்ணுணர்வாற் கண்டு கொள்க.

உதயகுமரன் எட்டிகுமரனை விதுதல்

சூ. - ௧௦ : நாடக.....என்றலும்

(இ - ள்.) நாடக மடந்தையர் நலம் செழு விதி ஆடகச்
செய்வினை மாடத்து ஆங்கண் - நாடகக் கணிகையர் வாழ்கின்ற
அழகு பொருந்திய வீதியில் வரும்பொழுது அவ் வீதியிலுள்ள
தொரு பொன்னாலியன்ற கலைத்தொழிற் சிறப்பமைந்த ஒரு
நாளிகையின் மேல்மாடத்தின்கண், பொளித்த கால் போரு
பெருவழிச் சாளரம் - குடைமப்பட்ட காற்றுக் புகுதும் பெரிய
வழியாகிய சாளரத்தின் அருகிலே; விதி மருங்கு இயன்ற பூ
அணைப்பள்ளி - தெருப்பக்கமாக இடப்பட்டதொரு மலர்ப்
பள்ளிக் கட்டிலின் மேல்; தகரக் குழலான் தனனொடு மயங்கி -
மயிர்ச் சந்தனம் நீவிய கூந்தலையுடைய தன் காமக்கிழத்தியோடே
மனம் மயங்கி; மகரயாழின் வான் கோடு தழீஇ வட்டிகைச்
செய்தியின் வரைந்த பாவையின் இருந்தோன் - மகர யாழினது
சிறந்த கோட்களை ஒரு கையால் பற்றிய வண்ணம் எழுதுகோலால்
எழுதப்பட்டதோர் ஒவியமே போன்று சிறிதும் இயக்கமின்றி
அமர்ந்திருந்த; எட்டிகுமரன் தன்னை-எட்டிப்பட்டம் பெற்ற
கொழங்குநீச் செல்வனாகிய வணிக விளைஞனை உதயகுமரன்
கண்டு வினவுபவன்; மாதர் தன்னொடு மயங்கினை இருந்தோன் -
நங்கையொருத்தியோடு பெரிதும் மயங்கி இருக்கின்றான், நீ
உற்ற இடுக்கண் யாது என்றலும் - நண்பனை நீ இவ்வாறு
மயங்கியிருத்தற்கு இப்பொழுது நீ எய்திய துன்பம் எனையோ?
என்று வினவுதலும், என்க.

(வி - டு.) ஆடகம் - ஒருவகைப் பொன். பொளித்த - குடைந்த.
கால் - காற்று. பெரிய சாளரம் என்பார் பெருவழி என்றார். அஃது
அம்மாளிகையின் மேன்மாடத்து வீதிப்பக்கமாக இருந்தது என்பதும்,
அச் சாளரத்தின் அருகே பள்ளிக்கட்டில் இடப்பட்டி நந்தது என்பதும்
அதன்மேல் எட்டிகுமரன் தன்னை மறந்திரந்தான் என்பதும் அவன்
மருங்கே அவன் காமக்கிழத்தியும் வாளாதி நந்தான் என்பதும் அச்
சாளரத்தின் வாய்க்காலே உதயகுமரன் ஒவியம் போன்றி நக்கும் அவனைக்
கண்டு வினவினான் என்பதும் அவன்ருளும் செல்வக் குடியிற் பிறந்த
பெருநிதிக் கிழவன் என்பதும் தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனார் சொற்
சுருங்கத் திறம்பட விளக்கியிருத்தல் உணர்க.

எட்டி - வண்குட்டு செறிந்தாநுக்கு அரசனால் வழங்கப்படும் ஒரு பட்டம். குமரன் என்றது உதயகுமரனுக்கு நன்பனாகும் அவனது இளமை கூறியவாறு.

மகிழ்ந்திடுங்குநெயர் மய மெய் பியில் மயங்கியிருக்கின்றனை என்பான் மாதர்தன் மெய் மயங்கினை இந்நெயர் என்றுன். இங்ஙனம் இவன் மயங்குதற்குக் காரணம் மொத்துண்ட ம ஆதல் வென்றம் எனலும் ஊகத்தால் இவ்வாறு வினவினன். இவ் ஊகத்திற்கு இவன் மாதர் அத்துன்பத்திற்குக் கழுவாய் ஏதும் செய்யாமல் வாளாவிருந்தமைமே ஏதுவாயிற்று என்க.

எட்டிகுமரன் காரணம் இயம்புதல்

கக - எக : ஆங்கது.....என்றலும்

(இ - ள்.) ஆங்கு அதுகேட்டு - அவ்வாறு வினவிய உதயகுமரன் குரல் கேட்டவுடனே மயக்கத்தினின்று விழிப் படைந்தவனாய்; எட்டி குமரன் வீமகு இளமுலையொடு தான் பாங்கிற் சென்று தொழுது ஏத்தி - துணுக்குத் தெழுந்த அவ் வெட்க குமரன் பருத்த கொங்கைகளையுடைய தன் காமக் கிழத்தி மோர்டி வினாந்து உதயகுமரன் தேர் மருவகே எய்திக் கை கூப்பித் தொழுது கொற்றவ நீடுழி வாழ்க! நின வாவறியாது கெட்டேன என்று தன பிழைக்கு வருந்திப் பின்னும் புழை தேத்தி; மட்டு அவிழ் அலவகல் மனன குமரற்கு-தேன துளிக்கும் மலர் மாலை அணிந்த அக் கோவிளக்குமரனுக்கு; எய்தியது உரைப்போன - விடையாக ஆங்கு நிகழ்ந்ததனைக் கூறுபவன், வகை வரிச் செப்பினான் எனவிய மலர் போல் தலைநலம் நாடி மலர்வனம் புகைஉம மாதவி பயந்த மணிமேகலை யொடு - ஒழுங்காக விரிந்து கெட்டப்பட்டு செப்புக் கலத்தினூடே வைக்கப்பட்டிருந்த மலர் போன்று தன பருவத்திற்குத் தகுதி யான தனது போழகு வாடி இத் தெருவிலே நடந்து செறிது முன்பு சென்றவளாகிய மாதவி எனற மணிமேகலைமைக் கண்டதனாலே; கோவலன் உற்ற கொடுந்துயர் தோன்ற நெருகு இறை கொண்ட நீர்மையை நீக்கி - அக் கரடிக் காயிலாக் அவன் தந்தையாகிய கோவலன் எய்திய கொடிய துமர் என்னெஞ்சிலே தோன்றிவ அது கலங்கிற்றாக அது காரணமாக என்னெஞ்சமானது தன்பால் நிலை பெற்றிருந்த பண்ணிற்மின்ற நரம்பினை இயக்கும் தன் பண்பிற்கு மாறாக; வெம்பரை நரம்பில் என்னைகச் செலுத்தியது; அதற்குப் பண நரம்பிலே என் கையைச் செலுத்திவிட்டது; இது யான் உற்ற இடுக்கை என்றலும் - இதுவே யான் பெருமானுடைய வரவும் அறிமாதவண்ணம் பெரிதும் மயங்கி இருந்தமைக்கு எய்தி காரணமாம்; பெருமான் நீடு வாழ்க! என்றறிவுறுத்தலும் என்க

(வி - டி.) ஆங்கது கேட்டு னன்றது ஆங்குரிசும் ஆவாரமம் அறியமாட்டாதிருந்த அவன் யாமத தான் தோறங் கங்களை முலை-காமக்கிழத்தி எய்து து-பெய்க்க காரணம் போனத்தப்டள்ளியின் கட்டுக்காலன் மித்திபறந் அதன் அடங்கி இங்கு மெகலையை வகைவிச் செப்பிடுள் அவசிய மலர் என் தன் மெகலையினால் தோன்றிய கொடுந் துயர் னன்றது கொல்லன் கொலைப்பட்ட கலை துயர் தோன்ற நெஞ்சு தான் மெற்கொண்டி ர்த்த இடைத்தொழிற் கீர்மையில் கிங்கித் தன்னை அறியாது பகைநரம்பல் கைவாச் செலுத்திப் பண்ணை ம் கொடுத்தது இவ்வாற்றல் மயக்காற்றா னன்றவாறு: பகைநரம்பு-கின்ற நரம்புந் ஆளுவதும் மூனாருவதுபா கம் 'வின்ற நரம்பிற் கு ஆறம் மூன்றும் சென்று பெற நெப்பது கூடாது' என்பது அடியார்க்கு நல்லார் மேற்கோள் (சிலப் - ௮; ௩௩ - ௪).

உதயகுமரன் அதுகேட்டு மகிழ்ந்து மணிமேகலையைக்
கைப்பற்றத் துணிதல்

௪௨ - ௪௮ : மதுமலர்.....இசைத்தலும்

(இ - ள்.) மதுமலர்த் தாரோன் மனம் மகிழ்வெய்தி - தேன் பொதுளிய மலர்மாலையணிந்த அவ்வரசிளங் குமாரனானும் மணிமேகலை மலர்வனத்திற்குச் சென்ற செய்தியை எட்டிகுமரன் வாயிலாய்க் கேட்டுப் பெரிதும் மனம் மகிழ்ச்சி அடைந்து; ஆங்கு அவன் தன்னை என் அணித்தேர் ஏற்றி வருவேன என்று அவற்கு உரைத்து; நண்பனை! நன்று சொன்னாய் அம் மலர் வனத்தே மானும் சென்று அம் மணிமேகலையை என் அழகிய தேரில் ஏற்றிக் கொண்டு மீண்டும் அங்கு வருவேன் காண் என்று அவ் வணிகனுக்கு அறிவித்துப் பினனர்; ஆங்கு ஓடு மழை கிழியும் மதியம் போல மாடவீதியின் மணித்தேர் கடைஇ - வானத்தே இயங்குகின்ற ஒரு முகிலைக் கிழித்தியங்கும் தியகள் மண்டலம் போன்று மாட மாளிகைகளையுடைய வீதியிலே தன் தேரினை மக்கக் கூடவத்தினின்றும் தனியே செலுத்தி; கார் அணி பூம்பொழில் கடைமுகம் குறுக-வினாந்து முகிலைத் தன் தலையிலே அணிந்து கொள்ளும் உவனைம் என்னும் அப் பூம்பொழிலின வாயிலே அணுகிய பொழுது; அத் தேர் ஒலி மாதர் செவி முதல் இசைத்தலும் - அத் தேர் செய்யும் ஆரவாரம் அப் பொழிலகத்திருந்த மணிமேகலையின் செவி யிடத்தே சென்று ஒலித்தலாலே என்க.

(வி - டி.) உதய குமரன் மணிமேகலையின்பால் இயற்கையாகவே காதலுடையவனா யிருந்தும் சித்திராபதியால் தூண்டப்பட்டிருந்தும் அவன் தவப்பள்ளியிடத்தாளா யிருத்தல் அறிந்து அவனை நாடி உயர் குடித்தோன்றலாகிய தான் அங்குப் போதல் பழிதருஞ் செயலாம் என்றணர்ந்து அதுகாறும் மனமடக்கியிருந்தான் ஆதலின் அவன் இப் பொழுது பூம்பொழிலினிருக்கின்றமை எட்டிகுமானல் அறிந்து அங்குச்

சென்று அகலிப் பற்றிவநதல் கூடும் என்று மனாசிறி வயத்தினன்
என்றவாறு. எட்டிமுபன் உடம்புக்கு நண்ட பாலுட அக்
செபல் அகலிக்கு உடன்பாடாம் என்பதனும் அவனைத் தேரேற்றி
சங்கு வநதென் என்று அவனுக்குக் கூறினன் என்பது.

உதயகுமரன் தனனைக் காணவந்து சூரிய நகரமார்தர் குரு
லாடே தேருர் உவந்தவன் இரொய்தி கெட்டபுடன் தன்னை
ஒத்திடங்கும் அக்கட்டம் விவரமாறு தனித நரக்கடவித் தனிதே
கின்றான் ஆகலின் அதற்கு உபாழ நியழம் மதியம் போலத்
கண இ என்று உவமை எடுத்ததான. மதியம் தேக்கும்
மக்கட் கூட்டத்திற்கு உவமை. இவ்வவையின் அடிதணர்து
இரங்குத் தத்தம் வாய்ந்தன கூறுவா நாளர்: வானத்தே மகிமை
தூய்ப்பட்டிங்கள் அம்ம கிந்தியங் தால் தொன்மத்தான் இவ்
தல் போன்று காட்டினம். முகில்கள் சங்களைவிட்டு நீக்கிய பொழுது
திங்கள் மயில்களைக் கிழித்துக்கொண்டு தனித்து விரைத்திங்குமா
போலே காட்சி தரும். இது மயக்கக் காட்சிபோ ஆய் ம் அதனைய
உவமையாக எடுத்தனர் என்று நுண்ணின் அறிக்க. மக்கட்
மேனின் நகரக்குவர்க்குச் சந்தலும் குஞ்சியும் சென்று நகர்
போறலும் உணர்க.

தேரோலிகேட்ட மணிமேகலை நீளையும்
சுதமதி அவனைப் பரிக்கறை புகுத்தலும்

எக - அய : சித்திரா.....இரீஇ

(இ - ள்.) ஆயிழை சித்திராபதியோடு உதயகுமரன் உற்று
என்மேல் வைத்த உள்ளத்தான் என - அன்னாய்! நதொன்று
கேள்! சித்திராபதியோடு தொடர்புற்று உதயகுமரன் எனலும்
வேந்தன் மகன் என்பால் காழற்ற நெஞ்சடைமனாக இருக்கின்றான்
என்று; வயந்தமாலை மாதவிக்கு ஒருநாள் கிளந்த மாற்றம்
கேட்டேன் - வயந்தமாலை என் அன்னையாகிய மாதவிக்கு ஒரு
நாள் அறிவித்த செய்தியை யான் என் செவியாலே கேட்டிருக்
கின்றேன்; ஆதலின் ஈங்கு என் செவிமுதல் இசைத்தது ஆங்கு
அவன் தேர் ஒலி போலும் - ஆகையால் இப்போழுது என் செவி
யால் கேட்ட ஒலி அம் மன்னன் மகன் என் பொருட்டு ஊர்க்கு
வருகின்ற தேரின் ஒலியே போலும்; என் செய்து - அங்ஙனமாயின்
யான் என் செய்வேன்! என அழுது உறு திஞ்சொல் ஆயிழை
உரைத்தலும் - என்று பேரிதும் அஞ்சி அமிழ்தம் போன்ற
இனிய சொல்லையுடைய மணிமேகலை சுதமதிக்குக் கூறுகிற்ப்
சுதமதி கேட்டுத் துளக்குறு மயில்போல் - சுதமதி அவன் கூறிய
அஞ்சுதகு செற்களைக் கேட்டு நடுங்குகின்ற மயில் போன்று நடுங்கி
பாவைமைப் பரிக்கறை மண்டபம்புகுக என்று ஒளித்து - பாவை
போலும் மணிமேகலையை விரைந்து அழைத்துக் கொடுப்பாய்
பளிக்கு அறை மண்டபத்தினூடே புகுவாயாக என்று கூறிப் புகு

வித்து மறைத்து; வறைய உள்ளகத்து காழ்கோத்து இரீதி-அப் பளிக்கறையின் உள்ளே அமைந்த தாழ்க்கோலைக் கோத்துக் கொண்டு இருக்கச் செய்து என்க.

(வி - ற்.) வித்திராபதியோடுற்று என்றது சித்திராபதி - அவ்வழி முடிவுசலி அவிப்பாடு தொடர்புற்று என்பதுபலி என்றது சித்திராபதி அங்ஙனம் முயலுதல் பின்னரும் அறியப்படும். கொத்த-சுறி - பொலும்: ஒப்பில் - பாவி. சங்கு-இப்பொழுது. சொல் - செப்பென்; என்செய்கு என்றான் உய்தற்கு வழிகாணக் கையறவென். தொடர்வரவு கண்டு துளக் குறுமயில் என வருவித்துக் கூறலுமா. கோத்து-கோப்பித்து எனப் பிறவினைப் பொருட்டாய் நின்றது என்னை? மாணியை உள்வகத்தித் தாழ்கோத்துக் கொணர்ப்பித்து என்பதே சுட்டாக்கலன். தாழ்க் கோல் உள்ளகத்தையே அமைத்தித் தாழ்கலின் சுதமதி அதனைக் கோத்த வியையாடையாம் உணர்க. புறத்தி - துத் உள்ளகத்தித் தாழ் கோத்தலும் கூடுமாம் பிறவெனின் அது பாடுகாவலுக்கு அமையாதென்க. இரீதி - இருப்பித்து.

உதயகுமரன் சுதமதியைக் காண்டல்

அக - ௧௧: ஆங்கு.....அறிந்தேன்

(இ - ள்.) ஆங்கு அது தனக்கு ஓர் ஐவிலின் கிடக்கை நிகரது சினை நேரிழை தன்னை - அப் பளிக்கறையினின்றும் ஏறத்தாழ ஐந்து விற்குடைத தொலைவிற்கு அப்பாற் செல்லாமல் அணுக்கமாகவே நின்ற சுதமதி; கல்லென் தானையொடு கடுந்தேர் சிறுத்தி - செய்தி யறியாமையாலே தன் தேரினைக் கலீர் என்னும் ஆரவாரத்தோடு தொடர்ந்து வந்த படைமறவரோடே தனியே விரைந்து வந்த தன் தேரியையும் சிறுத்தித் தேரினின்றி மிழிந்து தமிழனாய் உவவனத்தினுட் புகுந்து; பல்மலர்ப் பூம்பொழில் பகல் முளைத்தது போல் - பல்வேறு மலர்களையுடைய அப் பூம்பொழிலி னூடே ஒரு கதிரவன் தோன்றி வருகாறு போலே காணப்பட்டு மணிமேகலை நிற்குமிடத்தை அறிதற் பொருட்டு; பூமரச் சோகை யும் புகையும் பொங்கரும் தாமரைச் செங்கண் பரப்பினன் வருடம்-பூமரங்கள் செறிந்த சோகையினூடும் பக்கங்களினும் செங்குன்று களின் பரலும் தனது செந்தாமரை மலர் போன்ற கண்ணின் பார்வையைப் பரப்பிப் பார்த்து வருகின்ற; அரளெங் குமரன்-அம் மன்னவன மகன் ஆங்கு சிற்றவனை நோக்கி; ஆறும் இல் ஒருசிறை சின்றும் - யாரும் இல்லாத தனியிடத்திற் சிற்றனை!; உன் திறம் அறிந்தேன் - உன்னைப் பற்றிய செய்தி மான் முனைமே அறிந்துள்ளேன்! என்றான்; என்க.

(வி - ற்.) அது - பளிக்கறைமண்டபம். வில்-ஒரு நீட்டலளவை. ஒருவில்-நான்கு அழகம். ஐவிலின் கிடக்கை என்றது, ஏறத்தாழ இருபது முழத்தொலைவு என்பதாயிற்று. மன்னர் முகலியோரைத் தொழுபவர்

நுண்ணறிவு பாராட்டத்தக்கதொன்றும். இதனால் அலாநறிவுறுத்தும் வரலாறு வரலாறு—

கரிகாலன் இளம்பருவத்திலேயே அரசு கட்டி வெற்றியவன்; அப் பொழுது முறை கொண்டவன் வாடிபுர் பிர. வாடிபுர் ஆகிய இரத்தமத் தாருமே இத்துணை இளைஞன் நம் வழக்கிற்குத் திவசுணமாட்டுவதென்று ஐயுறுவாராயினர். இதனைக் குறிப்பிட்டு அறிந்துகொண்ட கரிகாலன் நாளை அறனறிந்து அதற்கு அறிவுடையவர் ஒருரைக்கொண்டு நுங்கள் வழக்கிற்கு முடிவு கூறுவிப்பீரம் என்று அவரைப் போக்கி விட்டான். மறுநாள் தானொரு யோன் கொலம்புடன் அறங்குறையை மேறி இருந்து அவ் வழக்கிற்கு முடிவு கூறினன்; அம் முடிவு உலகம் உவப்ப தொன்றாயிற்று என்பதாம். இதனை—

‘ உரைமுடிவு காணான் இளமையோன் என்ற
நரைமுது மக்கள் உவப்ப—நரைமுடித்துச்
சொல்லான் முறைசெய்தான் சொழன் குலவிச்சை
கல்லாமல் பாகம் படும’

(25)

எனவரும் பழமொழி வெண்பாவானு முனர்க.

இனி இதன்கண் சுதமதி “நினக்கு அறிவும் சால்பும் அரசியல் வழக்கும் செறிவனை மகளிர் செய்பலும் உண்டோ?” என்று அவனைப் பாராட்டுஞ் சொற்றொடர் ‘அரசன் மகனே! நீ இப்பொழுது மேற் கொண்டிருக்குஞ் செயல் நின் அறிவுக்கும் பொருந்தாது, சான்றான்மைக்கும் பொருந்தாது, அரசியலுக்கும் பொருந்தாது. ஆயினும் இவற்றை உனக்குக் கூறுந்தகுதி எனக்கில்லை. என்செய்கோ? என்னும் கருத்தினைக் குறிப்பாக அடக்கியிருத்தலும் உணரற்பாற்று.

கிளப்பல் - சொல்வேன். கேட்டி - கேள்.

மக்கள் யாக்கையின் இயல்பு

கக௩ - க௨௫ : வினையின்.....முன்னென்

(இ - ள்.) மக்கள் யாக்கை வினையின் வந்தது - மக்கள் பெற்றிருக்கின்ற உடம்பு முன்னே செய்த வினையின் பயனாக வந்து தோன்றிய தொன்றும்; வினைக்கு விளைவு ஆயது - மீண்டும் வினைகள் விளைதற் கிடமுமது; புனைவன நீங்கின புலால் புறத்து இடுவது - அது தானும் தனது இழிதகைமைமைய மறைத்தற் பொருட்டுப் புனைகின்ற ஆடை முதலியவற்றைப் புனைமாது நீக்கி விடலோ புலால் நாற்றத்தைப் புறமெல்லாம் பரப்புமொரு புன்மை யுடையதாம்; மூப்பு விளிவு உடையது - கணந்தோறும் முதுமை யுறுவதும் ஒருநாள் இறந்து படுவதுமாம்; தீப்பிணி இருக்கை - துன்பம் தரும் பிணிகள் பலவும் இருத்தற் கிடமாம்; பற்றின் பற்று இடம் - பற்றுக்கள் பற்றுதற்கியன்றதோ கிடமாம்; குற்றக் கொள்கலம் - காம முதலிய குற்றங்களை எல்லாம் தன்பாற்

கொண்டிருக்கின்ற மட்கலம் போல்வதாம்; அரவு அடங்கு புற்றின்
செற்றச் சேக்கை - நச்சுப் பாம்பு அடங்கி யிருக்குமொரு புற்றைப்
போன்று சினம் என்னும் தீய பண்பு அடங்கியிருக்குமொரு
இருக்கைமார்; அவலம் கவலை கையாறு அழங்கல் தவலா
என எம் தனபால் உடையது - அவலமும் கவலையும் கையாறும்
அழங்கலும் என்று கூறப்படுகின்ற கால்வகைத் துன்பங்களும்
நிகழாததொரு நெஞ்சத்தைத் தன்பால் எஞ்ஞானமும் கொண
ருட்பதாம்; இது என வுணர்ந்து - இஃதென்று இதனிடல்
புகளை ஆராய்ந்துணர்ந்து; மிக்கோம் இதனைப் புறமறிப் பாராய்-
அறிவு மிக்க அரசன் மகனை இவ்வுடம்பினை அகம் புறமாக
மாற்றி அகக் கண்ணால் நோக்கி யருள்வாராக! என்று அவன்
உரைத்த இசைபடு திருச்சொல் - என்று அச் சுதந்திர கூறிய
பொருத்தமான இனிய சொல்; சென்று அவன் உள்ளம் சோ
முன்னர் - சென்று அவன் நெஞ்சத்திலே பதியு முன்பே;
இளங்கோமுன் பளிங்கு புறத்து எறிந்த பவளப் பாவையின் -
இளவரசனாகிய உதயகுமான் கண் முன்னர்ப் பளிங்குப் பேழையுள்
வைக்கப்பட்டுத் தன் உருவத்தைப் புறத்தே தோற்றுவிக்கும்
பவளத்தாலியின்றதொரு பாவையைப் போன்று; இளங்கோ
தோன்றும் - மணிமேகலையின் உருவம் பனிக்கறையுட்குந்து
தோன்று சிற்கும் என்பதாம்.

(வி - ந.) வினை - மனமொழிமெய் என்னும் மூன்றிடத்தும்
தோன்றும் பத்துவகைப்படுந் தீ வினையும் அவற்றிற் த மாருகிய நன் வினை
களுமாம். நற்பிறப்பிலே செய்த வினையின் பயனாகத் தோன்றித் து;
பின்னும் பிறத்தற்குத் துவாகிய வினைகள் வினைதற்கிடவைது என்றவாறு.
புனைவன - ஆடையும் நறுமணப் பொருள்களுமாம். விளிவு - சாவு. பிணி-
வாதபித்த சிலேத்துமங்களின் சமயின்மையாலே உடம்பிற் றோன்றும்
எண்ணிறந்த பிணிகள். "பிணியெனப்படுவது சார்பிற் பிறிதாய்
இயற்கையிற்றிரிந்து உடம்பு இடும்பைபுரிதல்" என இந்நூலுள்
(100 - 101 - 102) கூறப்படுதலறிக. "மிகிலும் குறையினும் நோய்
செய்யும் நூலோர், வளிமுதலா எண்ணிய முன்று" எனவரும் தருக்
குறளும் (103) வினைக. பற்று - பசையிய அறிவு, அவ்வறிவு பற்றி
யிருக்குமிடம் என்க. குற்றம் காமவெருளி மயக்கங்கள். அரவு
அடங்கு புற்றின் என மாறுக. செற்றம் - சினம். சேக்கை - தங்கு
மிடம். அவலம் - துன்பம் தோன்றியநிலை. கவலை அதுதிர்க்க வழிதேறும்
நிலை. கையாறு - வழிகாணாது திகைக்கும் நிலை. அழங்கல் துன்பத்தே
அழந்தவருந் தும் நிலை. தவலா - நீங்காத. ஈறுகெட்டது. இதுவென
இத்தன்மைத்தென்று. அறிவுமிக்கோய் என்க. புறமறிப்பார்ந்தலாவது
யாதானும் ஒரு பையைப் புறம் அகம் ஆகுப்படி புரட்டிப்பார்த்தல். "மற்
றனைப் பைமறியாப் பார்க்கப் படும்" என்பது நாலடி (104). அங்ஙனம்
பார்க்குங்கால் 'என்பும் தடியும் உதிரமும்' அன்றி இவ்வாக்கையில் வேறு
ஏதும் சிறப்பின்மை அறியப்படுந் என்பது குறிப்பு. இங்ஙனம் கூறியது
இத்தகைய இழிநகைய யாக்கைய மணிமேகலையின் யாக்கையும், அதனை
நீ வளரிளவனமுலை எனவும், முனையெயிறு அரும்பி முத்து நிரைத்தன்ன

எனவும், செங்குல் நெடுங்கண் எனவும் பாராட்டுதல் தீன் அறிவுடை
மைக்கு அரகாகுமோ. அங்ஙனம் கூறுதே தோள் என்னை உறிப்
பெச்சப்பொருள் தோற்றுவித்தற் பொருட்டா. இவள் மொழி பொரு
ளியல்புணர்த்தும் மெய்மைத் தன்மைத்தாதல் கருதி இசைபடுத்தித்
சொல் என்றார். அவ்வறையின் பளிங்கு புறத்தெழுந்நபடவிட்ட இளங்
கொடி உருவம் பவளப் பாவையின் இளங்கோழன் தோன்றும் என
இயைப்பிற்றுமாம்.

இனி, இக்காதையினை-காண்பன காண் காண் எனச் சுதமதி காட்ட
மணிமேகலை காண்புழி மன்னவன் றெனன் வந்தவான் இந்நீதான்
றன்னை போது என்றலும் உரைப்போன் என்றலும் எய்தி உரைத்துக்
கடைஇக் குறுக ஒலிமணிமேகலை செவிமுதல் இரைக்கலும் மணிமேகலை
உரைத்தலும் இஃது சின்ற நேரிறை தன்னை உதயகுமரன் நின்றோய்
அறிந்தேன் தன்மையன் கொல்லோ உரைக்குங்கொல் உரையெனச்
சுதமதி உண்டோ கிளப்பல் கேட்பு என்றுரைத்தசொல் சேராமுன்னர்
இளங்கோழன் இளங்கொடி தோன்றுமால் என இயைத்திருக்க.

பளிக்கறை புக்க காதை முற்றிற்று

௩. மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றிய காதை

[ஐந்தாவது மணிமேகலை உதயகுமரன்பால் உள்ளத்தாள்
என மணிமேகலை தனக்கு மணிமேகலா தெய்வம் வந்து
தோன்றிய பாட்டு]

அஃதாவது : பளிக்கறைக் குள்ளிருக்கின்றான் மணிமேகலை என்றறிந்த உதயகுமரன் அவனைக் கைப்பற்றுதற்கு முயன்றுக் காட்டாமையால் இசைச்சி மொழி சில கூறி இவனை இனி யான் சித்திராபதி வாயிலாய எய்துவேன் என்று காமத் துன்பத்தோடே அச் சோலையை விட்டுப் போயினன பின்னர் பளிக்கறையினின்று வெளிவந்த மணிமேகலை தன்னெஞ்சம்க் நிறை கடந்து அனன் பின்னே செல்லலுற்றது. காமம் பெருவலியுடைய தொன்று போலும் என்று அதனை வியந்து நிற்கின்ற பொழுது இந்திர விழாக்காண அந் நகரத்திற்கு வந்திருந்த மணிமேகலா தெய்வம் அப் பொழிலில் இருக்கின்ற புத்த பீடையைத் தொழு தன் மேலிட்டு (அந் நகரத்தில் வாழுகின்ற மாமவித்தை செய்ப வளாய்) மணிமேகலைக்கும் சுதமதிக்கும் அநிபுகமாயிருந்த ஒரு மாஸிட மகள் வடிவத்தோடு அங்கு வந்து புத்த பீடையைத் தொழுதமை கூறும் செய்யுள் என்றவாறு.

இதன்கண் - பளிக்கறை உள்ளே தாமக்கால் கோத்திருந் தமையாலேயும் அது தெய்வத் தன்மையை யுடைய பொழில் என்பது கருதியும், தான் பெருங்குடித் தோன்றலாதலானும், மணிமேகலையை வலிந்து கைப்பற்ற முயலாமலே பக்கவிலே நின்ற சுதமதியை நோக்கி மணிமேகலையினியல்புகளை மன்னன மகள் வினவுதலும், அவள் மணிமேகலை காமத்தை வென்றவள் சாப மிடம் ஆற்றல் உடையள் ஆதலின் பெருமான் அவளை மறக் தொழிக என்று அறிவுறுத்துதலும், அதுகேட்டு அனன் கைகத்து அவள் அத்தகையாளாயினும் யான் கைப்பற்றியே தீர்வேன் என்று கூறிப் பின்னர் சுதமதியின் வாலாறு வினவு தலும், அவள் தன் வாலாற்றைச் சுவைபடச் சொல்லுதலும், பின்னர் உதயகுமரன் அவ்விடம் விட்டகன்று போதலும், மணி மேகலை பளிக்கறையி னின்றும் புறம் போந்து தன்னெஞ்சக் தன்னை இசைந்த அம் மன்னன் மகன் பின்னே சென்றதென்று கூறிக் காமம் அத்தகைய பெருவலியுடையது போலும் என்று

வியந்து திறர்; மணிமேகலை தெய்வம் மாண்புமகள் வடிவத்தோடு
அவ்வவனைத்தே வந்து புத்தபிழையைத் தொழுதலுந், அந்த
மாலை வரவும் அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

- இளங்கொன் கண்ட இளம்பொற் பூங்கொடி
விளங்கொளி மேனி விண்ணவர் வியப்பப்
பொருமுகப் பளிங்கின் எழினி வீழ்த்துத்
திருவின் செய்யோள் ஆடிய பாவையின்
⑥ விரைமல ரைங்களை மீன விலோதனத்
துருவி ளாளனொ டுருவம் பெயர்ப்ப
ஒவிய னுள்ளத் துள்ளியது வியப்போன்
காவியங் கண்ணி யாகுதல் தெளிந்து
தாமொளி மண்டபத் தன்கையில் தடைஇச்
க0 சூழ்வோன் சுதமதி தன்முக நோக்கிச்
சித்திரக் கைவினை திசை தொறுஞ் செறிந்தன
எத்திறத் தாள்தின் இளங்கொடி யுரையெனக்
குருகுபெயர்க் குன்றங் கொன்றோ னன்னநின்
முருகச் செவ்வி முகந்துதன் கண்ணால்
க⑥ பருகா ளாயினிப் பைந்தொடி நங்கை
ஊழ்தரு தவத்தன் சரப சரத்தி
காமற் கடந்த வாய்மைய ளென்றே
தாமலர்க் கடத்தற் சுதமதி யுரைப்பச்
சிறையு முண்டோ செழுப்புனல் மிக்குழீஇ
உ0 நிறையு முண்டோ காமங் காழ்க்கொளின்
செவ்விய ளாயினென் செவ்விய ளாகென
அவ்விய நெஞ்சமொ டகல்வோ னாயிடை
அஞ்செஞ் சாய லராத்தா ணத்துளோர்
விஞ்சைய னிட்ட விளங்கிழை யென்றே
உ⑥ கல்லென் பேரூர்ப் பல்லோ ருரையினை
ஆங்கவ ருறைவிடம் தீங்கி யாயிழை
ஈங்கிவன் தன்னோ டெய்திய துரையென
வார்கழல் வேந்தே வாழ்கநின் கண்ணி
தீநெறிப் படரா நெஞ்சினை யாகுமதி
க0 ஈங்கிவன் தன்னோ டெய்திய காரணம்
விங்குநீர் ஞால மாள்வோய் கேட்டருன்
யாப்புடை யுள்ளத் தெய்வனை யிழந்தோன்
பார்ப்பன முதுமகன் படிய வுண்டியன்
மழைவளந் தருஉம் அழலோம் பாளன்
க⑥ பழலினைப் பயத்தால் பிழைமண மெய்திய
எற்கெடுத் திரங்கித் தன்தக வுடைமையின்

- சூங்கு செய்கடற் குமரியம் பெருந்துறைப்
பரந்துசென் மாக்களொடு தேடினன் பெயர்வோன்
கடன்மொடு பெருந்துறைக் காவிரி யாடிய
வடமொழி யாளரொடு வருவோன் கண்மங்
கியாங்ஙனம் வந்தனை யென்மக ளென்றே
தாங்காக் கண்ணீ ரென்றனை யுதிர்த்தாங்
கோத லந்தணர்க் கொவ்வே னாயினும்
காதல னுதலிற் கைவிட லீயான்
- சுரு இரந்துண் தலைக்கொண் டிந்தகர் மருங்கில்
பரந்துபடு மனைதொறுந் திரிவோ னெருநான்
புனிற்றூப் பாய்ந்த வயிற்றுப் புண்ணினன்
கணவிரி மாலை கைக்கொண் டென்ன
நிணநீடு பெருங்குடர் கையகத் தேந்தி
- சுரு என்மக ளிருந்த இடமென் றெண்ணித்
தன்னுறு துன்பந் தாங்காது புகுந்து
சமணீர் கரள்துஞ் சரணென் றேனை
இவணீ ரல்லவென் றென்னெனும் வெகுண்டு
மையறு படிவத்து மாதவர் புறத்தெமைக்
- சுரு கையுதிர்க் கோடலின் கண்ணிறை நீரேம்
அறவோ ருளீரோ ஆருமி லோமெனப்
புறவோர் விதியிற் புணம்பொடு சாற்ற
மங்குரேய் மாட மனைதொறும் புகுஉம்
அங்கையிற் கொண்ட பாத்திர முடையோன்
- சுரு கதிர்கடும் அமயத்துப் பனிமதி முகத்தோன்
பொன்னிற் றிகழும் பொலம்பூ வாதையன்
என்னுற் றனிரோ என்றெமை நோக்கி
அன்புட னனைஇய அருண்மொழி யதனால்
அஞ்செவி நிறைத்து நெஞ்சகங் குளிர்ப்பித்துத்
- சுரு தன்கைப் பாத்திர மென்கைத் தந்தாங்
கெந்தைக் குற்ற இடும்பை நீங்க
எடுத்தனன் றழிஇக் கடுப்பத் தலையேற்றி
மாதவ ருறைவிடங் காட்டிய மறையோன்
சாதுயர் நீக்கிய தலைவன் றவமுனி
- சுரு சங்க தருமன் தானெமக் கருளிய
எங்கோ னியல்குணன் ஏதமில் குணப்பொருள்
உகை நோன்பிற் பலகதி உணர்ந்து
தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யானன்
இன்பச் செவ்வி மன்பதை யெய்த
- சுரு அருளறம் பூண்ட ஒருபெரும் பூட்கையின்
அறக்கதி ராழி திறப்பட உருட்டிக்

- காமற் கடந்த வாமன் பாதம்
தகைபா ராட்டுத லல்லது யாவதும்
மிகைநா வில்லேன் வேந்தே வாழ்கென
அஞ்சொ லாயிழை நின்றிற் மறிந்தேன்
வஞ்சி நுண்ணிடை மணிமே கலைதனைச்
சித்திரா பதியாற் சேர்தனு முண்டென்
றப்பொழி லாங்கவன் அயர்ந்து போயபின்
பனிக்கறை திறந்து பனிமதி முகத்துக்
அரு களிக்கயல் பிறழாக் காட்சிய ளாகிக்
கற்புத் தானிலன் நற்றவ உணர்விலன்
வருணக் காப்பிலன் பொருள்விலை யாட்டியென்
றிகழ்ந்தன னாகி நயத்தோ னென்னுது
புதுவோன் பின்றைப் போனதென் னெஞ்சம்
கூ0 இதுவோ அன்னாய் காமத் தியற்கை
இதுவே யாயிற் கெடுகதன் றிறமென
மதுமலர்க் குழலாள் மணிமே கலைதான்
சுதமதி தன் னொடு நின்ற எல்லையுள்
இந்திர கோடனை விழாவணி விரும்பி
கூரு வந்து காண்குறா உ மணிமேகலை தெய்வம்
பதியகத் துறையுமோர் பைந்தொடி யாகி
மணியறைப் பீடிகை வலங்கொண் டோங்கிப்
புலவன் றீர்த்தன் புண்ணியன் புராணன்
உலக நோன்பின் உயர்ந்தோ யென்கோ
கூ00 குற்றங் கெடுத்தோய் செற்றஞ் செறுத்தோய்
முற்ற உணர்ந்த முதல்வா என்கோ
காமற் கடந்தோய் ஏம மாயோய்
தீதெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் என்கோ
ஆயிர வாரத் தாழியன் றிருந்தடி
கூ00 நாவா யிரமிலேன் ஏத்துவ தெவனென்
றெரிமணிப் பூங்கொடி இருநில மருங்குவந்
தொருதனி திரிவதொத் தோதியி னொதுங்கி
நிலவரை யிறந்தோர் முடங்குநா நீட்டும்
புலவரை யிறந்த புகாரெனும் பூங்கொடி
கூ0 பன்மலர் சிறந்த நன்னீ ரகழிப்
புள்ளொளி சிறந்த தெள்ளரிச் சிலம்படி
ஞாயி லிஞ்சி நகைமணி மேகலை
வாயின்மருங் டியன்ற வான் பண்ணத் தோளி
தருநிலை வச்சிரம் என இரு கோட்டம்
கூ0 எதிரெதி ரோங்கிய கதிரிள வனமுலை
ஆர்புனை வேந்தற்குப் பேரன வியற்றி

- ஊழி யெண்ணி நீடுதின் றேயுங்கிய
ஒருபெருங் கோயிற் றிருமுக வாட்டி
குணநிலை மருங்கிற் தாண்முதிர் மதியழம்
கஉ௦ குடநிலை மருங்கிற் சென்றுவிழ் கதிரும்
யெனளி யெண் தோட்டொடு பொற்றேடு டாக
எள்ளறு திருமுகம் பொலியப் பெய்தனும்
அன்னச் செவன் அயர்த்துவிடா யாடிய
தன்னுறு பெடைபைத் தாடரை யாட்க்கப்
கஉ௫ பூம்பொதி சிதையக விழிந்துப் பெடைகொண்
டோங்கித் தெய்வின் உயாமட மேற
அன்றிற் பெடை அரிக்நா லைபிடு
சென்றுவிழ் பொழுது செவற் கொப்பப்
பவளச் செங்காற் பறவைக் காணத்துக்
கஉ௦ குவகா மேய்த்த குடககட் சேதா
முஊயெழி தீர்வன் எழுதுக ளனிப்பக்
கன்றுதின குரல மவறுவழிப் பாட
அந்தெ யந்தனர் செந்தப் பெணப்
பைத்தொடி மகளிர் பணவிளக் கெடுப்ப
கஉ௫ யாழார் மருதத் தின்னாம் புளரக்
கோயலர் முள்ளக் குழைமேற் கொள்ள
அமரக மருங்கிற் கணவகா பிழந்து
தமரகம் புகடும் ஒதுமகள் போலைக்
கதிராற்றுப் படுத்த முதிர்ந் துன்பமே
கஉ௦ டத்தி யென்னும் பசுஊயெய் யாட்டி
வந்திறுத் தன்னால் மாநகர் மருங்கென்.

௫. மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றிய காலத

உரை

பளிக்கறையின் புறத்தோன்றிய மணிமேகலையின்
உருவத்தைக் கண்ட உதயகுமரன் ஒளியமென்றே கருதி வியத்தல்

க - எ : இளங்கோன்.....வியப்போன்

(இ - ள்) இளங்கோன் கண்ட இளம பொற்பூங்கொடி
விளங்கு ஒளி மணி - இளவரசனாகிய உதயகுமரன் கண்ட பளிக்
கறைப் புறத்தே புறப்படவிட்ட இளமையுடைய பொன்னிறமான
காயவல்லி போல்வாளாகிய மணிமேகலையின் விளங்குகின்ற ஒளி
யுடைய திருநீணியை; விண்ணவர் வியப்ப - ஆமர்களும்
விடசுதம்படி; ஒளியை டளிவகி பொருழக எழினி வீழ்த்து -
ஒளியை துறை கை போகிய ஒளியப் புலவன் ஒருவன் டளிவகுநீரம்
உடையகொரு பொருழக எழினி எனனும் திரைச் சீங்கையத்
தூக்கவிட்டு அதனதேயல் தான வரையும் ஒளியம்; திருநின்
செய்யுமாள் ஆடிய பாவையின் - செல்வத்திற கியனற தெய்வ
மாகிப் தருகா மேற்கொண்டு ஆடிய கொல்லப் பாவையின்
உருவம் போன்று; விரைமலர் ஐவகளை மீன் விரைவதனத்த
உருவிலாளனெடு உருவம் பெர்ப்ப - மணவகரமும் மலரம்புகள்
யும் மீனைக் கொடியையும் உடைய காமவேளின் குறும்பெயலே
தனைகைக் கண்டோருடைய உருவத்தை மாறுபடுத்த வேண்டும்
என்று; உள்ளத்து உள்ளியது - தன் உள்ளத்திலே கருதி
வரையப்பட்டதோர் ஒளியமே என்று கருதி; வியப்போன் -
மருண்டு நோக்குபவன்; என்க.

(அ - ன்) உதயகுமரன் பளிக்கறையின் உள்ளிருந்து தோன்றி
மணிமேகலையின் விளங்கொளிமெனியை அதனுட்புறத்தே கிரக
ஒளியனால் வரையப்பட்டதோர் ஒளியமே என்று கருதி அவ்வொளியம்
தனது காமத்தைப் பெருக்கி உடர்ப்பை மெலிவித்தவரால். இகனை எழி
யவன் இவ்வொளியம் தனைகைக் கண்டோரை இவ்வண்ணம் மெலிவிக்கல்
வேண்டும் என்று கருதிய வரைகல் கத்தல் வேண்டும் என்று துணிந்த
பின்னும் அவன் கலைத்திறத்தை வியந்து நிற்பவன்ருள் என்பதாம்.

பொற்கொடி - கற்பகத்தின் மேற்படரும் ஒரு வானுலகத்துப் பூ
கொடி. சண்டி மணிமேகலையின் கெஞ்சமும் உதயகுமரன் என்னும் கற்ப
கத்தின் மேற்படர்தலின் அப் பொற்கொடியையே உவமை எடுத்தார்
இது கருத்துடை அடைகொளி என்னும் அணியின் பாற்படும். பாவை -

நோவலிப்பாலை. அந்தாவது திரைகள். பேரந்த வந்தெதிர்த்த
கூர்ந்து நோக்கிய உதயகுமரன் அதன் கண்ணழகிலே பட்டு
கொடிது நோக்கியவழி அவை இமைத்தலைக் கண்டு நீமலர்
போலும் கண்களையுடைய மணிமேகலைய அவள் ஓவியம் அல்லன்
என்று ஐயந்தெளிந்து அவளைக் கைப்பற்றுதற் பொருட்டு;
ஒளி தாழ் மண்டபம் தன் கையின தடைஇச் சூழவேன - ஒளி
தகையிருக்கிறை அப் பளிக்கறை மண்டபத்துள்ளே தானும்
புகுவிருமி அதற்கு வாயில் காணுதற்கு முயன்று அந்திருக்கு
மிடம் அந்தறகுத தன் கையால் தடவிப் பார்த்தவண்ணம்
அதனைச் சுற்றி வருபவன்; சுதாதி தன் முகம் நோக்கி-சுதாதினை
போக்கி நகராய்! இம் மண்டபம் சாலவும் அழகியது காண!;
செதிக் கைவினை திகைதொழுகு செறிந்கன் - இதனுள் நான்கு
பக்கங்களினுள் ஓவியங்களாகிய கலைஞர் செயதெழுந்தற்றம் செறிந்
துள்ளன ஆதலால் என்று கூறிப் பின்னரும் அவளை நோக்கி;
சுததிறத்தாள சின அளங்கொடி உணர் என - இவை கிடக்க;
உன தீதாழிபாகிய மணிமேகலை எத்தனையுடையவள் இதற்கு
விடைதருதி என்றிரப்ப என்க.

உதயகுமரன் செயலும் சொல்லும்

அ - கஉ : காவியம்.....உரையேன

(இ - ள்.) காவியம் கண்ணி ஆகுதல தெளிந்து - வியந்து
கூர்ந்து நோக்கிய உதயகுமரன் அதன் கண்ணழகிலே பட்டு
கொடிது நோக்கியவழி அவை இமைத்தலைக் கண்டு நீமலர்
போலும் கண்களையுடைய மணிமேகலைய அவள் ஓவியம் அல்லன்
என்று ஐயந்தெளிந்து அவளைக் கைப்பற்றுதற் பொருட்டு;
ஒளி தாழ் மண்டபம் தன் கையின தடைஇச் சூழவேன - ஒளி
தகையிருக்கிறை அப் பளிக்கறை மண்டபத்துள்ளே தானும்
புகுவிருமி அதற்கு வாயில் காணுதற்கு முயன்று அந்திருக்கு
மிடம் அந்தறகுத தன் கையால் தடவிப் பார்த்தவண்ணம்
அதனைச் சுற்றி வருபவன்; சுதாதி தன் முகம் நோக்கி-சுதாதினை
போக்கி நகராய்! இம் மண்டபம் சாலவும் அழகியது காண!;
செதிக் கைவினை திகைதொழுகு செறிந்கன் - இதனுள் நான்கு
பக்கங்களினுள் ஓவியங்களாகிய கலைஞர் செயதெழுந்தற்றம் செறிந்
துள்ளன ஆதலால் என்று கூறிப் பின்னரும் அவளை நோக்கி;
சுததிறத்தாள சின அளங்கொடி உணர் என - இவை கிடக்க;
உன தீதாழிபாகிய மணிமேகலை எத்தனையுடையவள் இதற்கு
விடைதருதி என்றிரப்ப என்க.

(சி - ர்.) மணிமேகலைஐ ஓவியம் என்று கருதி அதன் உறுப்புநலம்
களைக் கூர்ந்து பார்த்து வரங்கால் அவள் தவளை நோக்கியிருக்கும்
அவள் கண்களில் தன்பார்வையைய நோக்கி நோர் செலுத்தியவழி அவள்
காணத்தால் இமைகளை இறுக மூட்கொண்டனள் ஆதலின் இவ்வுருவம்
மணிமேகலையின் உடலையே என்று தெளிந்து கொண்டான் எனறும் இத்
தூணயும் குறிப்பாகப் புலப்படுமாறு பிற சொல்வார் கூறுது "காவியம்

கடந்துவந்த மெய்யுணர்வுடையாள் என்பதும் தேற்றமாம். ஆனா னென்று; திரைமலர் சுதமதி உரைப்ப - தூய மலர் போன்ற உள்ளமுடைய ஆத் சுதமதி அவளுடைய திறம் குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் இவ்வெனறு அறிவிப்ப நிற்ப என்க.

(௮ - ௫.) மன்னவன் மகன் என்றைக் கண்டும் நிலைகலங்காமல் அந்மணிமேகலை இப்பொழுதுள்ள பின்புற அனையப்பற்றி நீ கேட்டறி செறிவு மாரித வறுமில்லை. மன்னைக் கண்டவைத்தும் உன் அழகை மார்ப்புறாத அவை தீயிடும அன்னமாய்ப்புறத் தவ்வாறால் உடை உடை என் தையும அவள மார்பிடுந் ஆற்றல் பெற்றி பாராள் என் பதைமீ மெய்யுணர்வு பெற்றவள் என்பதையும் அறிவறுத்தம் சான் றாகான்றி என்கின்றான். இதனால் மன்னை அவள் தகடுககுநீரே டாத்தும் நிலைகலங்காந் தத்தலை நீயுந்தான் அறகன்றனை, யானும் நீ மனாத்தாயெனும் அறிவென்றேன். ஆதலால் இன்ன நீயே உணர்ந்து கொள்ளலாமே? என்றைக் கேட்பது வீண என்ற இடித்துரைப்பைக் கேட்டவ்வினிய மொழிகளாலே கூறும் இவள் நாகலம் வயத்தற் பாலதாம்.

உதயகுமரன் பின்னும் பின்னிலே முயறல்

கக - உள்: சிறை.....உரைமேன

(இ - ள்.) செழும்புனல் மிக்துழீஇ னெரையும் உண்டோ காமமொழு கொள்ளி விதையும் உண்டோ - அது கேட்ட உதய குமான நன்று நவகாய! நீ அறியாது கூறுதி, வளவிய நீர் மிகுப பெருகினால் அதனைத் தடுத்தது நிறுத்தும் குணதானும் உளதாமை உளதாக்காததே! அகவனம் ஆடவாமின என? பெண்புர் ஆயினென? காமப்பண்பு மிகுப பெருகிடக்கால் அதனைத் தடுத்தது நிறுத்தும் நெருகறுதியும் உளதாமை? ஆகாது காண; செவ்வியள ஆயின என் செவ்வியன் ஆக என - மற்று மணிமேகலைதான் நீ கூறுமாறு காமற கடந்த வாயமையளாகும் செயமையுடையளாயினாலும் அதனால் என்? அவ்வாறே அவன் செயமையுடையளாகிவ் இருந்திடுக! என்று கூறி; வளவிய நெருகாமாந் அகல்வேரன் - அவள் திருவுருவத்தைக் கவர்ந்து கொண்டதொரு கள்ளவுள்ளத்தோடே அவ் வவவத்தை விட்டுச் செல்லத் தொடங்குபவன்; ஆயினிட - அதற்கிடையிலே மீண்டும் சுதமதியை நோக்கி; அமசெஞ்சாயல் - அழகிய செயமையுடைய மெல்லியால்! நீதானும்; அரந்தானததுள் ஓர் விஞ்சையன் இட்ட விளக்கிழை என்று - அருள் கோயின் மருகவில யாரோ ஒரு விச்சாதானால் பற்றிக் கொண்டது விடப்பட்ட பெண என்று; கல் என பேருர் பவலோர் உரையின் - கல்வெனது ஆரவாசிகும் இப் பெரிய கரைத்திலே பலராலும் கூறப்படும் கூறறையுடைய அல்லியோ! ஆகாது

அவர் உறைவிடம் நீங்க - அவ்வருகத்தானத்தே அவனாருகத்
உறையிடத்தானும் விவதி; அங்கு அயிலை இவள் தனதே
எய்தியது உரை என் - லுங்கு, பௌத்தர் சங்கத்திற் சோங்குருக்
இன்ற மணிமேகலையென ஆவனொடு பகவனத் துணைமில் பனராம
பூங்குர பௌத்தர் உவவவத்திறகு வந்ததற்கிடனற காரணம்
எனையே? கூறுதி என்று பணிபு என்க.

(வி - ம.) சுதமதி மணிமேகலையைக் காழற்குடந்த வாய்மையன்
என்றதன் மறந்து அவட்டுப் பௌத்தராய் இவான் 'கிறதும்
உண்டா.....'ச் சவ்வியள் ஆக என்வினநுள். ஆரணல் நீ காமப்பண்ணின்
இயல்பறவாயல்ல; அநோயிழி மணிமேகலையுக் காமம் இன்றும் காழ்
கொண்டிலது போலும்! அது காழ்பொன்றும் கொழந்தான் அவள்
காழற்குடந்த செவ்வையளா? அல்லவா? என்பது தெரியவதும்; அது
காழ்க்கான்றும் துணையும் செவ்வியளாகவே இருந்திருக்க என்று அந்
யாடுகின்றான். இவ்வாறு உதயகுமரன் கூறுவதன் கருத்து மணிமேகலை
தன்னைக் கண்ணிமையாது பார்த்து நின்றவன் தான் அவள் கண்ணை
நோக்கிய பொழுது இறைந்துக் கண்களை மூடிக்கொண்டவையால்
அவள் தன்னைப் பெரிதும் காதலிக்கின்றான் என்று நிறிப்பணத்தைய
யாலை; யாம் இங்ஙனமாகார் அவளியல்பறிபாது பேசும் சுதமையை
எள்ளிப்பேசிய பேச்சே இவை என்றனாக. வாய்ய நெஞ்சமொடு
என்று கொண்டு அவள் உருவத்தை மழதும் (தன் நுள்ளிக் கிழிப்பில்
வரைந்து கவர்த்து கொண்ட நெஞ்சமொடு என்பதே சிறப்பு. அவ்வயம்
என்று பிரித்து அழக்காறு என்று பொருள் கொண்டு 'பிறர்க்கு இவள்
உரியளாதல் கூடுமா என்பதால் உளதாகிய பொருமை' என்பாநு
முளர். இங்ஙனம் கூறுவோர் அக் கூற்று அவனது ஆண்மையையே
இழுக்குப்படுத்துதலை அறியார் போலும்.

இழுக்கொடு புணரா விழுக்குப்பிறப்பினதனின் கடவுள் மலர்
வனத்தல் அப்பாலும் காமவினையாடல் புரியத்துணையாது அகல்தொன்
பினனும் சுதமையை அவளது உசாஅத்துணைத் தொழியாகவே கருதி
அவளைப் பின்னும் மகிழ்வுடாபடுத்த வேண்டி அவள் வாலாற்றறநன்
கறியம் பொருடே நங்காய் உண்ணியான் 'அராந்தாணத் துவிஞ் சகலன்
இட்ட விளங்கிழை' என்னுந்துணையே அறிவேன்; அங்ஙனமாயின்
இவட்கும் உனக்கும் தொடர்பு எவ்வாறுண்டாயது என்றறிய இங்ஙனம்
விவதினன் என்க.

அவர் உறைவிடம் என்றது ஆருகதர் உறையும் அருகத்தானத்தை
அராந்தாணம் என்பதும் அது.

சுதமதி உதயகுமரன் வினுவிற்கு விடைகூறுதல்

உது - உது: வார்கழல்.....பெயர்வோன்

(இ - ம்.) வார் கழல் வேந்தே வாழ்க நின் கண்ணி -
கெடிய விரக்கமுலணிந்த வேந்தர் பெருமானே! நீடுழி வாழ்க நின்
ஆங்கணணி; நீ தெறிப்படா நெருகினை ஆகுமத - கிள முன்

ரென் போன்று தோளும் திய நெறியில செல்லாத நன்னர்
 நெஞ்சம் உடையையாகு +!, விவகு நீ நாலம் ஆள்வாய் நவகு
 இவள் தனநீண்டு எயதுய காரணம் கேட்டருள் - கடல் சூழந்த
 செவ்வகதகத ஆனும் தகுதிமிக் கையி யான துவெவ்வனததிற்கு
 இம் பணிபகடையாடு கூடி வருதறமெனற காரணத்தைத்
 கூறுவல் திருச்செவியெற்றருளக!; யாப்புடனட உள்ளத்து
 எம் அனையிழந்தான - எனனை இழந்ததோடன்றிக் கற்புடைமை
 காற் றெரிக்க தனக்கப பொருந்திய உள்ளததையுடையளா
 மிருந்த எம் அனையாகுப தன மனையையும இழந்துவிட்டன
 னாகுப என தந்தையாகுப; பார்ப்பன முதுமனை படிமடினடிபன -
 பார்ப்பன முதியவனான எததகையனே வெணின நோற்றுப்
 படினனி விட்டுணபவனு; மழை வளம தருடம் அழலோபபாளன-
 உலகிறகு மழை வளத்தைத் தருதறகுரிய வேளவிததீகை
 முறைப்படி ஒம்புவனும் ஆவானகாண!; பழவினைப்பயததால்
 பிழை மணம் எய்திய என கெடுத்தது இரங்கி - பழனனையின்
 பயனாகத் தவறான மணம் எய்திய என்னை இழந்து அன்பு
 மிகுதியால் என பொருட்டுப் பெரிதும் இரக்கமுற்று; தன தகவு
 உடைமையின - தனக்குரிய பெருந்தகைமையை உடையவையிருந்
 தமையாலே; குரங்கு செய்கடல் குமரியம் பெருந்துறை - குரங்கு
 களாலே இயற்றப்பட்ட தருணையையுடைய உடலினகண்
 அமைந்த பெரிய புண்ணியத் துறையாகிய கன்னியாகுமரித்
 துறையில் ஆடுதற் பொருட்டு; பார்து செல் மாக்களாடு -
 பரவிச் செல்லாவினற மாந்தரோடு கூடி; தேடினன் பெடர்வான்-
 எனனைத் தேடிச் காணும் குறிக்கோளோடு வருவன; எனக.

(அ - ஈ.) திருநெற்ப்படரா நெஞ்சினையாகுமறி என்றது வாழ்த்து
 வதுபோன்று அப பெருந்தகைக்கு இன்றியமையாத அறிவுரை கூறிய
 வாரும். நீயா உலகம் ஆனும் வேந்தன்: யாடோ ஆற்றவும் எளிதே
 மாகுப பிக்குணின; எம்தறத்தில பெருமான் ஏதம் செய்யா ரொழு
 குதல் வேண்டும் என்று நினைவூட்டினனாள். மதி: முன்னிலையகை-
 காரணம் கூறுவல் கேட்டருள் என்றவாறு.

எம்மனை-எம் அன்னை என்னையிழந்ததே யன்றியுர் எம் மனனையை
 யும் இழந்தோன் எனபதுபட நின்றன இறந்தது தழீஇய எச்சவுடமை
 தோக்கது. எம்மனை என்றது எட்டார் எனருற் போலத் தன்னுடன்
 பிறந்தாரையும் உளப்படுத்தப்பட்டாயாம். உயர்ந்த தாய் தந்தையர்க்குத்
 தோன்றியும் பரவினைப் பயத்தாற் பிறைமணம் எய்தின வல்லது என்
 பிறையன்று என்பாள் தந்தையையும் தாயையும் பெரிதும் பாராட்டு
 கின்றனவ. படியம் - நோன்பு. தந்தகவு என்றது அ' தண்ணுக்கிபன்ற
 அருளுடைமையை. குரங்கு செய்கடல் என்றது தென்கடல் என்று
 மாத்தரையை அறிவித்து நின்றது. குரங்கு அணசெய்த கடல்
 என்றவாறு. குமரி - கன்னியாகுமரி. குமரி ஒருநதி என்பதும் அஃது
 கடல் கோட்பட்டமையின் அக்கடலும் குமரிக்கடல் எனப் பெயர்

பெற்ற தெனவுந் கூறுப. "நெடியோன் குன்றமும் தொடியோன் பெளவமும்" என்பது சிவப்பதகாரம். (ம:க. என்பதைத் தேடியவனாய் என்க. அங்ஙனம் அவன் தகவுடைமையை ஏதுவாக்கினன்.

இதுவுமது

முக - சுக : கடல் மண்டு.....திரீவோன்

(இ - ள்) கடல் மண்டு பெருந்துறைக் காவிரி ஆடிய வடமொழியாளரோடு வருவோன் - கடலிற புகுதும பெரிய துறைவையுடைய காவிரியில நீராடுதற பொருட்டு ஈண்டு வருகின்ற வடமொழியையுடைய ஆரியரோடு கூடி வருடவன்; ஈண்டு எனமகள் ஈங்கு யாங்கனம் வந்தனை என்றிற - எனனைக் கண்டு ஆந்தோ என அருமை மகளி! நீ இங்கே சிறந்து எவ்வாறு வந்துறறனை என்று சொல்லி வாய்விட்டுக் கதறிப்போது; தாங்கக் கண்ணீர் என் தலை உதிர்த்து - தடைசெய்தற்கிடலாத அன்புக் கண்ணீரை என தலைமேல உதிர்த்து; ஓதல் ஆந்தணாக்கு ஒவ்வன ஆயினும் - பிசுழ மணம் பட்டையாலே ஓதற ஞாழிலை முதன்மையாகக் கொண்ட பார்ப்பன வாழ்க்கைக்குப் பொருந்தனை ஆயதனையும் பொருளாகக் கருதாத; காதலன் ஆதலின ஆங்குக் கைவிடலீயான் - ியான்புடையவன் ஆதலாலே அவ்விடத்தைமீ எனனைக் கைவிட்டுப் பிரிதலாற்றுக; இரந்தாணதலைக் கொண்டு - ஆந்தணரில்லத்தே பிச்சை புக்குண்ணும் வாழ்க்கைமை மேற்கொண்டு; இங்கு மருங்கின பரந்துட்டு மனைதொறும் திரிவோன் - பிச்சையின பொருட்டு இம்மாதிரித்தில பாவலா வமைந்துள்ள பார்ப்பனர் இல்லந்தோறும் சென்று திரிடவன்; என்க.

(வி - ரு.) கடல் மண்டு பெருந்துறை என்றது காவிரி கடலோடு கலக்கும் புகாரை. அதனுலையே அதற்குப் புகார் நகரம் என்தது பெயராயிற்று. புகார் - சங்கமுகம். அது புண்ணியத் திர்த்தமாதலின் நீராடு பெருந்துறையும் ஆயிற்று வடமொழியாளர் என்றது ஆரியப் பார்ப்பனரை. என்மகள் ஈங்கு யாங்கனம் வந்தனை என்றது அரற்று; வினாவன்று. என்று கதறிய முதனன் என்பது கருத்து. தாங்கக் கண்ணீர் - தடுத்தலியலாத அன்புக் கண்ணீர் என்றவாறு; ஈண்டு,

"அன்பிற்கு முண்டோ அடைக்குந்தா மார்வலர்
புன்கணீர் பூசல் தரும்"

(குறள் - ௪௧)

எனவரும் பொன்மொழி நினைக்கத் தகும். தகுதி பற்றி, பார்ப்பனர் மனைதொறும் என்றும்.

இதுவுமது

சக - 66 : ஒருநாள்.....கோடலின்

(இ - ள்.) ஒருநாள் புனிற்றப் பாய்ந்த வயிற்றுப் புண்ணினை - ஆவ்வனம் திரிகின்ற நாளாகளுள் வைத்து ஒருநாள் அணித்தாக ஈன்ற ஆவொன்று சினைது டாயந்தமையால் உதன் கோட்டாற கிழிக்கப்பட்ட பெரிப்புணை வயிறறியுடைய வனாய்; கிணமரிடு பெருவகுடர் கணவிரமலை கைக்கொண்டு எனை கையகேது ஏந்தி-அப்புணவழியே ணைதேதாடு கூடிய நீண்ட தனது பெருவகுடர் சரிந்துகுவது அறநகொழியா வண்ணம் செவ்வெரிப்பூரகையைச் சுருட்டிக் கையிலேந்தி வரு மாறுபோல தோனாறுமட்டி தன கையகத்தித் தாக்கி ஏந்திக் கொண்டு; என்மகள் இரந்த இடம் எனைய எண்ணி - இவ்வராந் தானம் எனைய கொள்ள இருந்து பழகியிடம் எனைய கினைந்து அவ்வரிமைபற்றி, தன உறுதுனம் தாக்காது புருந்து- தனக்குண்டான பெருதுனம் பொருளாய் தவ்வருகத் தானத் தில புசந்து; சமஸீர்காள் நுபரண என்னோனை - சாணச் சான்றோரே! சாணச் சான்றோரே! அளிமேன நுகைக்கு அடைக் கலம் கண்டார்! எனைய கதறிமழுதவனைக் கண்டே; மை அறு படிவத்து மாதவர் - குற்றாதிராத தவீவடந்தாக்கிய மாடெருங் துறவோர் கல்லாம ஒருகுகூடி; எனனெடும் வெருண்டு-அவன மகள் என்பதுபற்றி அவனையும் எனையும ஒருசேரச் சினைது உடபுபவர்; இவண் கீர் அல்ல எனைய - இத்தகையோரை ஏற்றுக்கொடலும் பரிவுகாட்டலும் தெய்வத் தனமையுடைய இவ்வராந்தாணத்திற்குப் பொருந்தும் கீர்மைகள் ஆகா என்னும் கருதேதாடு; புறததுக் கைஉதாக்ககாடலின் - வாயாற் கூறுபல் தமது கையை அவசககுமாற்றால் எனைய புறத்தித் துரத்தினிட்ட மையாலே; என்றான் எனக்.

(அ - ள்.) புனிற்று ஆ - அணியையில் கன்றின்ற ஆ அதற்கு அணுகியவரைச் சினைது பாய்தல் இயல்பு. பாய்த் என்றது பாயந்து வயிறு கிழியக் குத்திய என்பதுபட நின்றது. பாய்தலாயால் பட்ட புண்ணினன் எனக். கணவிர மாலையின் கருள் கையிலேந்திய குடர்ச் சுருளிற் குவமை. கணவரம் - செவ்வெரிப்பு; ஆகுபெயர். பொருடர் என்றது - மகக்குடரை. என்மகன் கீர்து பற்றிய இடம் என்று எண்ணி அவ்வரிமை பற்றி வந்து சரண்புகுந்தான் என்பது கருத்து. இஃது அத் துறவோரின் பால் கண் ணுட்டம் எட்டுணையும் இல்லை என்று காட்டற் குக் கூறியது. என்னை? கண்ணுட்டம் என்பது தன்னோடு பயின்றாரைக் கண்டால் அவர் கூறியன மறுக்க மாட்டாமையக்குக் காரணமான ஒரு பண்புடையையே யாதலின். கண்ணுட்ட மன்னையையும் வெருளி புண்மையையும் முற்படக் காட்டிப் பின்னர் மையறுபடிவத்து மாதவர் என்றது முற்றிலும் அவற்றிற்கு எதிர்மறைப் பொருள் பயக்கும்

இதழ்ச்சி மொழியாதல் உணர்க. புற வேடத்திற் றுக் குற்றவிலி
என்பாள் மையறுபடிவத்த மாதவர் என் னி னாள். இன்ன என்ன
இகழ்ச்சி. எனனை? கடவுள். உறையுமிடம். இவ் வுள் திந்து அந்
நடைநடை நீரல்ல என் னு ட நிறுத்தி. இன்ன விர களாடவி
கையுடக் கோடல். மொழி, மொழி. இவ் வுள் திந்து அந்
வாய்ப்பாபத் துறமொழிநாள் சாத்திற் று ட உணர் காண்த்துச்
சாணத் துறவொரின இறிகைநாள். என் திந்து காட்டினாள். இதனைக்
காட்டி வெ இங் களார். புற வேடத்திற் றுக் குற்றவிலி. இவ் வுள்
அவர் ஆகக் கிள் இப்புன்னை. பொறும ளெத்த சாய். புக்கு அந்
சமயக்காப்பாப்புந் துக் ககழடைநாள். சாணத் துறவொரின
இனி, அவர் காண்த்து. மொழிநாள் துறவொரின சாணத் துறவொரின
இச் சுதமதியின் வாய்ப்பாபத் து உணர் துறவொரின காண்பார்.

இதுவுமது

முடி - சுசு: கண்ணிறை.....குளிர்ப்பித்து

(இ - ள்) கண கிறை நீரம் புறவேர் விதியில் ஆரும்
இலேம அறவேர் உளிரே என புலம்பொது சாற்ற - இவ்வாறு
அச் சாண சமயத்து மாதவர் எம்மைத் துறத்தினிட்டவாயால்
உறுதுயர் பொருமையால் கணகளில் வெள்ளமாய்ப் பெருகி
வீழும் நீரையுடையோய் அவ்வாறதாணத்தின் புறத்தே வர
வோருடைய தெருவில சென்று மாபெருதுயரத்திறகு ஆள
யினேம கணகிறைவார் ஒருவரைபோனும் உடையேமல்லேம்.
ஆதலால் அளியேமாய்ப் எய்மிநக்கண திர்க்கும் அறவேர்
யாரேனும் உளிரே உளிராயின எம்மைப் புறத்தமயின என்று
அறந்திக் கூவாறெப்; மவகுல் தோய் மாடமனைதொறும் புகுடம்
அகைகிற கொணடபாததிம உடையோன - அவ விதியிலைந்த
முதில் தவயும் மாடவகையுடைய ஆலலந்தோறும் பிச்சை புத்தந்
கிழன்ற கோரகை எனும் அகவகைற் கொணட பாதத்திதை
யுடையவனு; கதிர்க்கும் அமயத்தும் பனி மதிபுகத்தோன -
ஞாயிறு சுருகின்ற அந்த நண்பதெப்பொழிதும் குளிராத திங்கள்
மண்கலம் போல அருளபொழியும் திருமுத்தையுடையவனும்;
பொன்னில் திதழும் பொலம் பூவரடையன - பொன்போலத்
தூப்தாக விளங்குகின்ற பொன்னிற மருகம் பூரதுவருட்டி
ஆடைமையுடையவனும் ஆகிப் பொத்தத்துமேவான ஒருவன்
எம்மையனுதி, என உறவிரே - நீயிர என்ன இதக்கண்
எய்தினிரே என்று; எமை நோக்கி - எம்மைப் பரிந்து நோக்கி
எமதிநக்கண அறிந்துகொண்டின்; அனபுடன அகில
அருள் மொழியதனால் அஞ்சவி கிறைத்து நெஞ்சகம் குளிர்ப்
பித்து - அஞ்சன்மின நீயிர உற்ற துயரத்தை யாமகற்றுவேம்
என்பன போன்ற அன்போடனவின் அருள்மொழி பலகறி எமது.

உச்செவியை கிறைத்து எமதுள்ளத்தையும் குளிரப்பண்ணி
என்க

(வி - ௧.) அஹோர்-எவ்வயிர்க்கும் செந்நன்மை புண்டொழுகு
வோர். அநாந்தானத்து அஹோர் ஒவ்வொரு இவர் என்பது
இறைப்பெயர்களுமா மன்க. அகரவாக பறவொவ்வொருவரும் வீதி
என்றவாறு: க ணர் தெனரா கான்முடப ட்டொர் மலைய ஆதல்க
கும் அன்வயம் இவ்வொன்றின பால நீகாறு மதால் வென்பற்று.
அங்க - அகங்க; உள்ளவாக. உள்ளம் எப்போது நின்றதந்
தல்காது கடு அபத்துப் பனிபதி மகமுடப வ ஆயினவ என்பது
தாத. பொன்னிற்குமர் ஆடபன் என்றத. ஆவ பிபிறியால்
பாயுத்காதல் அமன் துறவோர் பொன்வனவென என்பது குறிப்
பாகத் கோற்ற வ்தாபபாய். முன்னர் நானாம் அடையுந்
கனம் நீது மணாறு போனிடன் என(உ: அஅ-கக) ஆகரத்துறவோனை
அறிவத்தையுந் கினைக. பொலம்பு வாய்பன் - பொன் போன்ற
நிறாடைய அரவிய துவாடை யுத்கதான். அது மஞ்சள நீர்த்தது
ஆகலின் ஒண்ணம் பற்றிப் பொன் உவவாகியது. அகனமர்த்து
முசத்தான் அமர்த்துநோம்பி அன்புடன் அனைஇய அன்மொழி கேட்ட
வளவிலேவர் துனம் முடிதும் தீர்க்காந் போன்று உள்ளம் குளிரந்
தோம் என்றது. இங்ஙனம் போவொரு ரோதியார் செய்யும் நல்வனை
எனனும் பத்தாடைய கோள்கனமா அவன் முடிதும் மேற்கொண்
டொழுபவன் என்பதைப் புலப்படுத்து நின்றது.

இதுவுமது

௧௦ - ௪௦: தன்கை.....அருளிய

(இ - ள்) தன்கைப் பாத்திரம் என்கைத் தந்து - தன்
உய்கையிலேநதிய பிச்சைப் பத்திரத்தை என்கையிலே
கொடுத்துவிட்டு; ஆங்கு எந்தைக்கு உற்ற துடுமபை நீங்க - அப
பொழுதே என தந்தை எயதிய துனபம நீங்கும வண்ணம்; தழீது
எடுததனன தலை ஏற்றிக் கடுப்ப மாதவர் உறையிடம் காட்டிப்-
தனைருவககளானும் மகவினை எடுப்பார் போன்று தழுவி
எடுத்துத் தனதலையாலே சுமந்து விரைந்துசென்று தனதினா
ரணையெறந்த துறவோர் உறையிடத்தை எமக்கு உறையுளாகக்
காட்டிவனும்; மறையேன சாதுயர் நீக்கிய தலைவன - பார்ப்
பனாகிய எந்தைக்குப் பின்னும் அருத்துவருசெய்து அவனசாதற்
ருளிய பெருந்துயரத்தை நீக்கியவனும் தலைமையுடையவனும்;
தவமுனி சங்கதருமனதான் எமக்கு அருளிய - வினையின் நீக்கி
விளங்கிய அறிவுடையவனுமாகிய சங்கதருமன எனனும் சிறப்புப்
பெயருடைய நல்லாசிரியனதான முகவருது எந்தையும் யானும்
ஆகிய எமயிருவருக்கும் திருவாய் மலர்ந்தருளிய; என்க.

(வி - ௧.) ஆங்கு - அப்பொழுதே. இரண்டு கைகளானும் தழுவி
எடுக்க வேண்டித் தன்கைப் பாத்திரத்தை என்கைத்தந்து என்பது.

கூத்து. குடர் சரிந்து விழாதபடி எடுக்க வேண்டுதலின் எழுதி எடுத்தக்
வேணுற்று. இரண்டு கைகளானும் அப்படி எழுதிய வேண்டிய வண்ணம்
மகவினை எடுத்துமாறு பொலவே எடுத்தத் தலைமிகை வற்றிக் கொடு
வினாயச் சென்றுமாதவர் உறையிற் தந்த எமக்கு நன்றாகக் காட்டிப்
பின்னும் மூத்துவத்தால் சாதுவர் நீக்கியவன் என்றுள் எனக. சிலவன்
என்றது சங்கத் தலைமையுடை மையை. சங்கத மான என்றது சிறப்பிப்
பெயர். சங்கத்தார்க்கு அறம் அறிவுறுத்துர் ஆசான் என்பது கருத்து.
அவனானுனை முனவந்து எமக்கு அறிவுறுத்த னீய என்க. இவ்வாற்றல்
நாலாசிரியர் பெளத்தத் துறவோர்வா சான்றுண்மை புலப்படுத்திய
நுணுக்க முணர்க.

இதுவுமது

எக - எக: எங்கோன்.....வாழ்கேன

(இ - ள்.) எங்கோன் - எம்முடைய இறைவனார்; இயக்குணன் -
இரல்பாகவே மெய்யுணர்வு தரு ப்பட்டவனும; ஏதம் இயகுணப்
பொருள் - குற்றமில்லாத குணங்கட்கெல்லாம் தானே பொரு
ளானவனும; உலகநீரானபின் பலகதி உணர்ந்து - துறவாமலே
நோனபு நோற்று உயிர்கள் பிரக்தம பலவேறு பிரப்புக்களினும்
பிறந்து பிறாக்குமுன்று தானேயுணர்ந்து; தனக்கென வாழாப
பிறர்க்குரியாளன் - தனக்கென முயன்று வாழாமல் பிறர் வாழதற்
பொருட்டே முயல்பவனும ஆகிய; இனபச் செவவி மனபதை
எய்த - தான கண்ட விட்டினபம் எய்துதற்குரிய செவ்விமை
மனையிரெல்லாம எய்துதற்குரிய; அருளறம் புண்ட ஒரு பரும்
பூட்டகையின் - அருளாகிய அறத்தை மெற்கொண்டொழுதுமொரு
பெரிய கோட்பாட்டோடு; அாக்கதிர் ஆழி திறப்பட உருட்டி -
அறமாகிய ஒளியுடைய சக்காததைச் செறிதும் சோர்வினறி
உருட்டி; காமன் கடந்த வாமன் - காமனை வென்றுயர்ந்த
அழகனாகிய புத்ததேவனுடைய; தகைபாராட்டுதல அல்லது -
தெய்வத்தனமையை இடையருது பாராட்டுகின்ற செந்நாவை
யுடையேனல்லது; மிககாவிலிலை வேந்தே வாழ்க என -
வேறு தெய்வங்களைப் பாராட்டற்கியன்ற மிகையான செயலை
யுடைய நாவிலேன் அரகே நீதி வாழ்! என்றான் எனக.

(சி - டி.) எங்கோன் - எமக்கு அத்தனானவன். பெளத்தர்கள்
அத்தனாகிய புத்தனையே கடவுளாகவும் கொள்ளுவர். இதனை,

"முற்றுணர்ந்து புவிமீது கொலையாறிய

திமை முனிந்து சாந்தம்

உற்றிருந்து கருணையினற் பரதுக்க

துக்கனையும்ப ரோடு

கற்றுணர்ந்த முனிவரருங் கண்டுதொழப்

பிடகநூல் கனிவான் முன்னம்

சொற்றி நத்த வுரைத்த நூந் தோன்றலே
கடவுள் அந் டோனற லாவான்"

எனவரும் பெய்ஞ்ஞான விளக்கத்தானும் (சூக்தம் ௧௨-௪) உணர்க.
குணமாகிய பொருள் எனக். மலக நோன்பு - துறவாமலே மேற்
கொள்ளும் நோன்பு. புத்தர் வினைபாலன்றி அந்ந் காரணமாகக் கை
வந்த குத்தையக் கைவிட்டு வாலறிவுடன் விடங்கு முதலிய பிறப்புக்
களினும் புக்குப் பிறர்க் குழனார் எனப். இதனை

"வானாடுர் பரியாயும் மரிணமாயும்
வனக்கேழற் களி றுய மென்காறபுண்மான
ரூனாயு மீனயெ நமை ஓ நத்தலாயுந்
தடக்கையினங் களி ருயுஞ் சடங்கமாயு
மீனாயு முயலாயு மன்னமாயு
மயிலாயும் பிறவாயும் வெல்லுஞ்சிங்க
மானாயும் கொலைகளவு கட்பொய்காமம்
வரைந்தவர்தா முறைந்தபத் மானாளுரே"

எனவரும் நீலகேசியில் (௨௦௬) பாமெடுத்துக்காட்டிய பழஞ்செய்யுளான
முணர்க. ஏதமில் குணப் பொருள் என்றதனை -

"மீனாநவாகி மெய்ம்மையிற் படிந்தனை
மானாநவாகியே வான்குண மியற்றினை"

எனவும்,

"எறும்புகடை அபன்முதலா எண்ணிறந்த வென்றுரைக்கப்
பிறக்கிறந்த யோனிகொறும் பிரியாது சுழ்ப்பாகி
எவ்வுடம்பி லெவ்வுயிர்க்கும் யாதொனரால் இடரெய்கின்
அவ்வுடம்பி லுயிர்க்குயிராய நள்பொழியுந் திருவுள்ளம்"

எனவும், வரும் பழம் பாடல்களையும் (வீரதோழியன் யாப்பு எடுத்துக்
காட்டுக்கள்) ஒப்பு நோக்குக. இன்பச் செவ்வி என்றது - வீடுபெறும்
நிலைமைமை. இதனை ௧௨ ஆம் காதையில் விளங்கக் காணலாம்.
மன்பதை-மன்னையிர். தகை - கடவுட்டன்மை யாகிய பெருந்தகைமை.
யிகைநா - இதனைக் கடந்து பிற தெய்வங்களை வாழ்த்தும் கா.

உதயகுமரன் போதலும் மணிமேகலை தன்னிலை சுதமதிக்கு
இயம்பலும்

40 - அக : அஞ்சோல்.....நெஞ்சம்

(இ - ள்.) அம்சொல ஆயிழை வின்திறம் அந்நீதன -
அழகிய சொற்றிறமமைந்த சுதமதி நல்லாறு! என்று யான வின்
வரலாறு அந்ந்நுகொண்டேன; வஞ்சி நுண்ணிலை மணிமேகலை
களைச் சித்திராபதியால் சேர்தலும் உண்டு என்று அயர்ந்து -

வருகிக் கொழிபாலும் நுண்ணிய இடையையுடைய மணி
மேகலையை யான சித்திராபதிவாயிலாய்க் சேர்தற்கும் இடன்
உண்டகரண! அவள் செவயி. ளாயின செவவிளங்குக என்று
தன செவலறவின்றி கநியவஸய; ஆங்கு அப் பொழில் அவன்
போயபின் - அவ்வளவின் அம்மலர்ப் பொழிவினின் அம் அவ்வா
ளவிக் தரண ஆகனறுபோய பின்னர்; அளிகறை திறந்து -
மணிமேகலை அப் பளிக் கறையின் தாழிக் கததிறந்து வந்தவள்;
பரிபதி முகததுக் களிக் கபல பிறழாக காட்சியளங்கி - குளிந்த
திக்கா மணமுடைய போன்ற தன முகததினகண் களிக் கபல
கயல்மீன போன்ற கணகா அவனைக் கண்டகாட்சி கலங்கா
மைப பொருட்பு பிறழாது நிக் கதத காட்சியையுடையளாய்க்
சுதமதியை அலறுவிக் கபலபவள்; (10) அனராய் - அனனைய!
செதானதுகோ!; புதுவான் - மக்குப் புதியவருகிய அவ்வரசன்
மகன எனனை; கற்பத்தான இல்ல நல தவ உணர்வு இவள்
வருணக் காட்பு இவள் பொருள விலபாட்டி என்று திகழ்த்தனன்
ஆக நடந்தான எனனது - இவள் நிறையிலலாதவள், நனமை
மிக தவததிறகுக் காரணமான மெய்யுணர்வு கைவரப் பெரு
தவள், வருணத்தால தன்னைத்தான காக்கும் குலமகன்
அவ்வள்; பொதுமகன், பொருட் பொருட்டுத் தனனைய வந்து
மிகல்புடையள் என்று இன்னோனன் கூறி இழைத்தவைய்
என அழகின் பொருட்டே காழுறுபவன் என்று தானும்
இழைத்து புறக்கணியாமல்; என மெருசம் (புதுவான்) பின்
போனது - எனது புல்லிய மெருசம் அவ்வதிவிலானையும் வருபி
அவனைத் தொடர்ந்து அவன் பின்னே போயொழிந்தது! என்றான்
என.

(11-12.) கண் களிக் கயல்போல் இடையாருது பிறழ்தல் தமக்கியல்
பாகவும் அவனைக் கண்ட காட்சி மறையும் என்று அஞ்சிப் பிறழாதி நக்
கின்ற காட்சியளங்கி என்றவாறு. 'கற்புத்தாலில்' என்று இகழ்த்தான்
என்றது அவன் 'நிறையும் உண்டோ காமம் காழ் கொளின்' என்றான்
குறிப்புப் பொனை உட்கொண்டு கூறியபடியாம். நிறை கைகூட
தாகவே தவவுணர்வும் இவள் என்பதும் குலமகள் அவ்வள் என்பதும்
வருணக் காட்சிமையுட பொன் விலையாட்டியாதலும் ஆகிய வரைச்
சொற்கள் அனைத்து அகன் குறிப்புப் பொருளாக மணிமேகலைகொண்டு
கூறுகின்றன போலும். இவர் அவன் இவ்வனம் இகழ்த்தமையை வழி
மொழிதல் வாயிலாய் பெறவைத்தவாறுமாம். இகழ்த்தனனாகி நயந்
தோன் என்றது அவன் நம்மநகையுட் மெருசம் நயக்கவருன் என்றவாறு.
என்னொருபு என்றது என் புல்லிய மெருசம் என்பதுபல நின்றது.

“செற்றார்பின் செல்லாப் பெருந்தகைமை காமநோய்

உற்றாரி அறிவதொன்றன்று”

(கஉக)

எனவரும் திருக்குறள் நண்டு நினைக்கத்தகும். புதுவான் என்பதனை
எழுவாயாகவும் எடுத்துக் கூட்டுக.

மணிமேகலா தெய்வம் வந்து நோன்றுதல்

100 - 101 : இதுவோ.....பைந்தொடியாகி

(இ - ள்.) அன்னாய் இதுவோ காமத்தியற்கை - அன்
புடைப்பாய்! இவ்வாறு உபாஸும் இத்தகையதையும் உன்னிப்
பாராமல் சென்றடைந்தால் ஒருசேரத்தே செழித்தும் இததிய
பண்புதான் காமத்தின் இவ்வப்படியா யான இதுகாறும் குறிந்
தில்லனகாண; அதன திறம் இதுவே ஆயின அதன் திறம் கெடுந
என - அக் காமத்தின் தன்மை இவ்வாற்தகையதையே ஆயின
அதன் ஆற்றல் ஒழிவதாக! எனறு வியந்துகூறி; மதுமலர்க்
குழலாள் மணிமேகலாதான் - தேன் பொதுளிய மலாணியும் டருவ
முடைய கூந்தலையுடைய அம் மணிமேகலா நல்லாள்; சுதமதி
தனனெடு கின்ற எல்லையுள் - அன்புடைய சுதமதிபோடு சொல்
வாக் கெறப்பமுதில; ஆந்திரகோடனை விழா அணி விருமபி -
தேவவந்திரனுக்கு அந்நகரத்தே நிகழ்கின்ற ஆரவாரமுடைய
விழாவை அழைக்கக் காண விரும்பி; வந்து காண்குறாடம் மணி
மேகலாதெய்வம் - வந்து காணுகின்ற மணிமேகலாதெய்வம்
என்னும் மணிமேகலையின் தருகதவழிக்குல தெய்வமானது மணி
மேகலை மெஞ்சம காயற்றுப் புதுவேளான பின்போன செவ்வி
வந்து அவளைத் தடுத்த நன்னெறிபடுத்தித் தற் பொருட்டு;
பதியகத்து உறையும் ழாடைந்தொடியாகி - ஆந்நகரத்திலே வாழு
மொரு பசிய வளையலையுடையா ளொரு மானுடமகன் வடிவம்
தாங்கி; என்க

(வி - ரு.) இதுவோ - இத்தகைய இழிககவுடையதோ என்புழி
ஓகாரம் ஒழியியது. என்னை? அனையதாயினும் அழிக்குதும் என்பது
குறித்து நந்தனின். கோடனை - ஆரவாரம். அணி - அரகு. காண்
குறாடம் - என்றமையால் அத் தெய்வம் இத்திர விழாக் கால் கொண்ட
பொழுதே அங்கு வந்தமை பெற்றார். என்ன வந்தற்குக் காரணம்
மணிமேகலக்கு ஏதார்த்துள ஏது கெஞ்ச்சியை அறிந்து அவ்வழி அவளை
ஆற்றுப்படுத்தற்குக் கருதியதாம் என்க. என்னை? அன்று அவட்குக் குல
தெய்வமும் ஆகலான். அதனை;

“வந்தேதன் அஞ்சன் மணிமேகலை யான்
ஆகிசால் முனவன் அறவழிப்படு உம்
ஏதுமறநீர் துளது இளங்கொடிக் காதலின்
வீஞ்சையிற் பெயர்த்துநீன் விளங்கிழை தன்னை
வஞ்சமின் மணிபல் லவந்திடை வைத்தேன்”

எனப் பின்னர் அத் தெய்வமே (துயிலேழுப்பிய காதையில்) இயம்புத
லானும் அறிக. இக் கருத்தை யுட்கொண்டே இக் காதை முகப்பில்
[.....உதயகுமரன் பால் உள்ளத்தான் என மணிமேகலக்கு மணிமேகலா

தெய்வம் வந்து தோன்றிய பார் [௨] என்ற முன்னோரார் வரைந்தனர் என்றுணர்க.

மணிமேகலை தெய்வம் புத்தபிழையை வலஞ்செய்து
வாழ்த்தி வணங்குதல்

கக - கௌ : மணியறை.....கீட்டும்

(இ - ள்) மணி அறைப் பீடிகை வலங்கொண்டு ஓங்கி - உலவனததின் கண்ணதாயிப அப பளிக்கையின் உளனை அமைந்த புத்தபீடிகையை வலமாக வந்து பினார் வானததின் கண உயர்ந்துகொண்டு; புலவன் - எலவார்த்தும் அறிவாயுள்ளவனை; திரததன் - தூர்பாரனை!; புண்ணிபன் - அறததின் திருமூர்த்திபி; புராணன் - பதைமையுடையாரனை!; உலக நோனபின் உயர்ந்தாய் என்கொ-உன்ன, து உவாமல நோனபு செய்து உயர்ந்தான் என்று புகழ்வேனோ? குற்றம் கெடுதல்தாய்-காம வெகுளி மயக்கமாய குற்றங்கள் அழிததயனை என்று; செறறம் செறுதல்தாய - அடிபட்ட சினதததேப சினந்தவனை என்றும்; முற்ற வுணர்ந்த முதலவா என்கொ - முழுதும் ஒதாமல உணர்ந்திட்ட முழுததல்வனை என்றும் பாராட்டவேனோ? காமற் உந்தோய ஏமம் ஆவாய் தீவறிக் கதம்பகை கழந்தாய் என்கொ - காமனை வென்றவனை மனனுயிர்க்கெல்லாம் காவலானவனை தீமை பயக்கும் வறியிற் செலுத்தும் ஐம்பொறிகளாகிப கடிய பகையை வென்றொழிததயனை என்று மசாலலிப புழுவேனோ? ஆயிர ஆரத்து ஆழிபம் திருந்து அடி - சினனுடைய ஆயிரம் ஆரக்கால் களைந்து கூடிய சக்கர கோகயுடைய அழகிப திருவடிகளை; ஆயிரம் நா ஆரிலன் - ஆயிரம் நாவுகளினறி ஒர நாவுடைய யான்; ஏததுவது எவன் - புழுவது பாராட்டுதல் எயவனமாம்; என்று - என்று பலவும் சொல்லிப புகழுவது; எரிமணிப பூங்காடி இரு விலம் மருவது வந்து ஒருதனி திரிவது ஒதது - ஒளிவிகம் அழகிய காமவல்லி எனனும் வானாட்டுப பூங்காடி ஒன்று தனிதது விலவுலகத்திலே திரிந்தாற் றோனது; ஒதபின் ஒதுங்கி - ஒதி ஞானதல்தாடே இடங்கி; விலவகா இறந்து (ஓர்) முடங்கு நாசீட்டும்-விலப்பரப்பினைக் கடந்து கானிலந் ததாயாபலே கின்ற அவன் புகழ் கூறமாட்டாகமமால் முடங்கிய தன் நாவின் விமிர்த்துப் புகழாறிகும் எனக.

(வி - ற்) மணியறை - பளிக்கறை. வானத்திலோங்கி என்க புண்ணியன் - அறவோன் குற்றம்-காமவெகுளி மயக்கம். என்கொ - என்போனோ புராணம் - பழைமை. ஏமம் - பாதுகாவல்; இன்பமுறாம் - தீநெறி - தீயவழியில் ஒழுகும் ஒழிக்கம். தீயநெறியிற் செலுத்தும் கடியபகை. ஆயிரம் ஆரங்களைமுடைய சக்கரக்குறி விடத்தி டிக்நடி எனக. கின்னைப் புகழ் நாவாயிரம் வேண்டும் அவையிலன் எவ்வாறு

புகழ்வல்? எனறவாறு. ஓக - மெய்யறிவு; ரக்தாலாம் அறியும் முற்
றறிவுமாய். ஓர் : அசை. கூற மாட்டாது பாடங்ங் காவையின் மம்
பெரித்து என்க. சிவிரத்தப் பாராட்ட எனப் படித்திகை. நீட்டுந் -
கீட்டப் பாராட்டப் பரவுவாள் என்க நீட்டுந் : செய்யும் எனனும்
முற்றச் சொல்.

அந்திமாலையின் வரவு

[க0கஆம் அடி முதலாக, கசகஆம் அடிமுடியப் புனர்
சாத்தே அறறைகள அந்திமலை வரவன் வண்ணனையாய் ஒரு
தொடர்.]

க0க - கஉஉ : புலவரை.....பெய்தலும்

(இ - ள்) புலவரை இறந்த புகார எனும் பூய்க்கொடி -
அறிவினது எல்லையையும் கடந்துதிக்குகின்ற கோழிகோடு கூடிய
பூமபகார நகரம் எனனும் மலர்ந்த கொடிபேரலும் மடந்தை
எத்தனையாளர் வெணின அவளதான; பலமலர் இறந்த நல்சீர்
அசுழி அக - பல்வேறு வண்ணமலர்களால நல்ல நீர்மைமை
புகடய (கையுடைய) அகழிபாகிய திருவடிக்கீடும் அவ்வகழியின்
ண்ணிருது ஆரவாரிக்கின்ற; புள ஒலிசிறந்த தெள அரிச்
சிலம்பு - பறவை இனமாகிய அவ்வகழிற கிடந்து புரலும் விடந்த
தெளந்த ஒசையைச் செய்யும் பாலக்கையுடைய சிலம்புக்காயும்;
ஞாயில் இஞ்சி - ஞாயிலென்னும் உறபட்டார் கூடிய மதிவட்ட
மாகிய; நகை மணிமேகலை - (அந்நகர் நகை இடையிணைந்த)
ஒளிநிக்க மணிகளாலுனற கோகலை எனனும் அண்கலக்காயும்;
வாயில் மருங்கு இயறை வான் பனைதேவாளி - வாயிலின் இரு
மருங்கும் நடப்பட்டுள்ள உயர்ந்த மூங்கிலாகிய தேளக்காயும்
உடையாள; தருங்கை வச்சிரம் என எதிர்திர் ஓங்கிய இரு
கோட்டம் - தருங்கை கோட்டம் எனவும் வச்சிரக் கோட்டம்
எனவும் கூறப்படுகின்ற ஒனறறகொன்று எதிர் எதிராக உயர்ந்து
நிலும் இரண்டு கோட்டங்களாகிய; கதர் துளவன முலை - ஒளியும்
துளைமையும் அழகும உடைய இரண்டு முலைகளாயும்; ஆரபுனை
வேதற்குப் போளவு அயறறி ஊழ்எண்ணி நீடுவின்று ஓங்கிய -
ஆததிமலை குடிய சோழமன்னனாக் கென்ற உலகத்து அரண்
மனைகளுள் வைத்தப் பெரிய அளவுடையதாக இயற்றப்பட்டு
ஊழிலவும் எண்ணியறிந்து நீடுநிகள கிலைத்து வின்று புழை
லுயர்ந்திருக்கின்ற; ஒரு பெருங்கையில - உலங்க ஒப்பற்ற பெரிய
அரண்மனையாகிய; திரு புகவாடடி - அழகிய புகத்தினையும் உடையவ
ளாவாள்; குணத்தை மருங்கின் நாள் புகா மதயழம் குடத்தை
மருங்கின் சென்றுவிழ் கதரும் - அறறை நாள கீழ்த்தனை

[illegible]

(சி - ரி.) புலவனா - அறிவின் எங்கை; அழகு அறிவிற்கன்றி உணர்ச்சிப் புலவனின் அறிவின் எங்கை நிறங்க ளொர்த். அழகு உடைய அனையுந் அதனகன பவநிறமாநிளின்ந அரவாக்கியது புலவனாய்வு - உவன தன சிவன்பையும் இன்றாநிய பவநிலையம், இ மயங்கத் நடப்பட்ட மூங்கில்களாகிய தாள்நையுமா, கோட்ட மாகி உலையினாய், அரண்மனையாகிய திருமகந்நையும உடைய பூந்நகர் எனவுந் நகர் மடந்நைதக அற்றைதான் எழுதின்ற திககன் மண்டித்தக ஓந செயினும், விற்றினவ ஞாயிற்று மண்டிவத்தை ஓந செயினும் வெள்ளத் தோடாகவும் பொன் தோடாகவும் அரண்மனையாகிய திரையகம் பௌயுற்படி. காலமாகிய அந் நகர் நங்கையின் தோழி அணிந்து விடவும் என்க. இது குறிப்புலமை அணி. காலமாகிய தோழி என வருவித்துக் கூறுக.

தநீல வச்சிரம் என இந் கோட்டம் என்றது தநூலைக் கோட்டமும் வச்சிரக் கோட்டமும் ஆகிய இந் கோட்டங்களும் என்றவாறு. தந - கற்பகம். கற்பகத்தநிற்கும் கோட்டமும் வச்சிரப்படை நூற்றப்பட்ட கோட்டமும் என்க. கோட்டம் - கோயில். இவை ஒன்றற்கோன்று அனத்தாக ஒன்றுபோல உயர்ந்த கோட்டங்களாதலின் இங்ஙனம் உருவகஞ் செய்தார்.

இதுவுமது

கருநா - கருடா : அன்னச்சேவல்.....புடா

(இ - ள்.) அன்னச் சேவல் உயர்ந்து விளையாடிய தன உறுபெடையத் தாமரை அடக்க - அன்னப்பறவையினுள் வைத்துச் சேவலானமானது பெரிதும் தனனை மறந்து காது விளையாடல் கிழத்திய தனக்குரிய பெடையனைத் தைக் கதாவன மேகக்கடலில் மறைதலாயே ஆட்டத்திற்குக் களமாயிருந்த தாமரை மலரானது இதழ்குவித்துத் தன்னுள்ளே அடக்கி மறைத்துக் கொள்ளுதலாயே; பும பொதி சிதையக் கிழித்துப் பெடைகொண்டு ஓங்கு இரு தெங்கின உயர்மடல் ஏற - அத் தாமரையின இதழ்களாலியன்ற பொதி சிதைந்தழியும்படி கிழித்து அத் சேவலானம் தன பெடையன்னத்தை எடுத்துக்கொண்டு உயர்ந்து நிற்கின்ற தெங்கினது உயர்ந்த மடலினுடே ஏறியிருப

சோதா - செவ்விய பக. சிவந்த நிறமுடைய பக எனதுமாம். பகக்களில் சிவப்பது பகவ நிறத்து எனப்படுது எனது கந்ததென்க.

“சோதா.....படர்” என்னுமிதனோடு “மதவுநடை நல்லான் விநு மான்” உத்தரத்தி பால் பவிறுந் கன்று பயிற் றுரல என்று சொற்புத் தம் பாலை” எனவுந், (-ககா - கக) “ஆவாணங் கன்று பயிற் றுரல மன்று நீண்ட புகுதர” (புறந்நி - பகஎ) எனவும் வரும் பிறநூற் சொற்றொடர்களையும் ஒப்பு நோக்குக.

இறுவுமது

ககக - கசக: அந்தியந்தணர்.....மருங்கேன்

(இ - ள்) அந்தணர் அந்திச் செந்திப் பேண - மறையவா தர்மறை விதிததாவது அந்திப் பொழுதிலே வளர்க்க வேண்டுக வேளவித் தீயை அவிசொரிந்து வளர்படவுர; பைந்தொடி மகளிர் பலர் விளக்கெடுப்ப - பசிய பொன வளையணைந்த மங்கலமணிக் களையும் தததம் மனைதொறும் திருவிளக் கேற்றித் தொழா கிறபவும்; உரமோர் மருகத்து இன்னரம்பு உளர - யாழ் வாசிகமும் இசைவாணராகிய பாணரன் மருதப்பண எழீது இனிய இசை தரும் யாழ் கரம்புகளை வருடாசிறபவும்; கோவலர் முலகைக்குழல மேற கொளள - கோவலராகிய ஆடர்கள் தமக்குரிய முலகைப் பண்ணை வேயங்குழலிடத்தே ஊதாசிறபவுர; அமரகம் மருங்கில கணவனை இழந்து தமர் அகம் புகடும் ஒருபுகள் போல - போர்க ளளத்திடத்தே தன் கணவன இழந்து படுதலால் பெருந்துன்பத் தோடே தன பெற்றோர் இல்லத்திறகுத் தன்பே செல்லும ஒரு மங்கைமைப் போல; கதிர் ஆற்றுப்படுத்த முதிராத்துனாமோடு ஆதி என்னும் பசை மெய்யாட்டி - கதிர்வாகிய தன கணவன் மறைந்தொழியுமட்டி போக்கி விட்டமையாலே முடிவிலாத பிரிவுத்துன்பத்தோடே அந்தி மாலை என்னும் பெயரையுடைய பசை பாய்ந்த மெய்யினையுடைய நங்கை; மாணகர் மருங்கு வந்து இறத்தணா - பெரிசு அப் பூம்புகார் நகரிடத்தே வந்து தவருவாளாயினள்; என்பதாம்.

(சி-ம்.) (உக-சக) இவ்வந்திமாலே வண்ணனையில் அன்னச் சேவல் தாமரை ஈரவிய மருங்குருப் பொருளும் அன்றிற் சேவல் பெடை முதலிய செந்தற் கடிப்பொருளும், ஆவும் கோவலதுமாகிய முலகைக் கடிப்பொருளும் வந்து மயங்கின.

கதிர்வானப் போக்கிய என்க. பிரிவாற்றாமையால் பசைபூத்த மெய்யின் உடையளாய் என்றவாறு. செட்கர் வானத்தை அவளுடைய பசை மெய்யாக உருவாக்கிய படியாம்.

மணிமேகலை தாரையும் காகலனாகிய உகயகுமரனையும் பிரித்த போய் வருந்துதலைக் கடித்துக் கொண்டு புலவர் பெருமான் இத்

காதையைத் துன்பியல் ஸாவுடைத்தாக இயற்றினர். என்னினைத்து வநவன அவைச் சுவையே கீரம்பிய காதைகளாகலால் அத் சுவைக்கு இவ்வாறு கால்கொள் செய்கின்றனர், காப்பியவுத்தி பலவும் கைவத்த தண்டமிழ் ஆசான் காத்தனார் என்க.

இனி இக் காதையை—இளங்கொன் கண்ட பூங்கொடி உருவம் பெயர்ப்ப விரப்பொன் தெளிந்து தந்தொன் உடைபென், உடைப்ப ஆனெ அகல்வொன், உரையின் உடைபென் தெடுத்த தெட்டநவ, இமந் தோன் வநிவொன் சண்டு உதிர்த்த திவிவான புணர்வொன் புருந்து என்றோனை. என்னொம் கைகொத் கொடலின், உடைபொன் கொடலித், தந்து ஏற்றிக் காட்டிய சங்கடமன். அதன் தனை மாராட்டித் அல்லது. இவ்வென் என அற்த்தென் என்று. போயரின் என் தெந்தாந் போனது தெடுக என. தெய்வம் ஆகி நீட்டிம் நீட்ட. அடக்க இவையப்பப் படர எடுப்ப உளரக் கொள்ள இழந்து வெண்கொட்டி மாரகம் மகங்கு இறுத்தென் என்று இயைத்திடுக.

மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றிய காதை முற்றிற்று.

க. சக்கரவாளக்கோட்டம் உரைத்த காதை

[ஆறுவது மணிமேகலை தனக்கு மணிமேகலை தெய்வம் சக்கரவாளக் கோட்டம் உரைத்து அவளை மணிபல்லவத்துக் கொண்டுபோன பாட்டு]

அஃ தாவது— ஓசன் மகள் சென்ற பின்னர் அங்குப் பதியகத் துறையுரிமார் நைந்தொடியாரி வந்த மணிமேகலை தெய்வம் கீழிர் எற்றிற் குறுகு கிறகினறீர் என வினவ. சுதமதி மனைன் மனை கிலைமை கூறுதலும் அது கோட்ட தெய்வம் நீயென வந்த வழியே சென்றால் மனைன் மனை மணிமேகலையைப் பற்றிக் கொளவான் ஆதலால் இப் பொழிலின் மேறறினச் மதிலிலமைந்த சிறிய வழியே சென்று, சக்கரவாளக் கோட்டத்தையுள்ள துறவேவர் இருக்கைக்குச் செல்லுமின், என நதுகோட்ட சுதமதி சுதகோட்டுக் கோட்டம் எனபதனை நீ சக்கரவாளக் கோட்டம் என்கின்றனை அதற்குக் காரணம் என்? என வினவ அத் தெய்வம் அதன் வரலாற்றை விரிவாகக் கூறக் கேட்டிருந்த சுதமதி, உறவு விட்டாள் அப்பால் அத் தெய்வம் மணிமேகலையை மயக்கி எடுத்து வான வழியே சென்று மணிபல்லவத்தி லில துயிலிவித்தவாறே இட்டுச் சென்ற செய்தியைக் கூறுஞ் செய்யுள் என்றவாறு.

இதன்கண் சக்கரவாளக் கோட்டத்து வரலாறு கூறு மாற்றால், தமிழ்ச்சான்றோருடைய புரப்பொருளினபாற்படும் காஞ்சித்திணைப் பொருள் பயிலவேருளாதேத நனகு பதியுமாறு சாததனார் மிகவும் திறப்பட வகுத்தோதுகினரார். அப்பாலும் ஒரு பார்ப்பனைச் சிறுவன அச் சக்கரவாளக் கோட்டத்துட் புருந்த அஞ்சி இலகம்புருந்து உயிர் துறந்தமையும், அவன் தாய் கோதமை யென்பாள குழந்தையின் பிணத்தை எடுத்துக் கொண்டு சென்று சம்பாபதி கோயிலின முன்னின்று முறையிடுதலும், சம்பாபதி அவட்கு வெளிப்பட்டுக் கூறுதலும் அத் தெய்வத்தின் அறிவுரை களும் செயலும் கற்பொருளத்தே,

“பாங்குஞ் சிறப்பின் பல்லாற் றுளும்
நிலை வலகம் புல்லிய நெறித்தே”

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ஓதிப் காஞ்சித் திணைப் பொருளுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகத் தோன்றுமாறு இக் காதை திகழ்கின்றது. இது துறவு நூலாகலின் கிலையாமை புணர்ச்சி கைவர்க்காலையிய மெய்யுணர்வு பெறுதல் சாலாமையின் அவ் புணர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கும் இக் காதை இந் நூலுக்கு இன்றியமையாத் சிறப்புடையதுமாகும்.

- அந்தி மாலை நீங்கிய பின்னர்
வந்து தோன்றிய மலர் உதிர் மண்டி உன்
கான்றோர் தங்கண் பயிதய குற்றம்
தோன்றவாழி விளங்குந் தோற்றம் போல
மாசறு விகாரின் மறுதிறங் கிளர
ஆசற விளங்கிய வந்தீந் தன்கதிர்
வெள்ளிவெண் கு த்துப் பால்செரி வதுபோல்
கள்ளவிழ் பூபொழில் இடையிடை செரிய
உருவு கொண்ட மினனே போலத்
உருவி லிட்டுத் திகழ்தரு மேனியள்
ஆதி முதல்வன் அறவாழி யாவேரன்
பாத பிடிசை பணித்தன னோத்திப்
பதியாத் துறையுமோர் பைந்தொடி யாட்சி
சுதமதி நள்ளாள் தன்முகம் தோக்கி
உரு தின்றிர் என்னுற் றீரென
ஆங்கவ ளாங்கவன் கூறய துரைத்தனும்
அரசிவங் குறான் ஆயிழை தன்மேல்
தணிபா தோக்கந் தவிர்ந்தில னாகி
அறத்தோர் வனமென் றுன்றன னாயினும்
புறத்தோர் லீதியிற் பொருந்துத லொழியான்
பெருந்தெரு டொழித்திப் பெருவனஞ் சூழ்ந்த
திருந்தெயிற் குடபாற சிறுபுழை போகி
மிக்க மாதவர் விருப்பின ருறையும்
சக்கர வாளக் கோட்டம் புக்கால்
உரு கங்குல் கழியினுங் கடுதலை மெய்தரது
அங்கு தீர் போமென் றருந்தெய்வ முரைப்ப
வஞ்ச னிஞ்சையன் மாருத வேகனும்
அஞ்செஞ் சாயல் நீயு மன்னது
நெடுநகர் மருங்கின உள்ளே டொள்ளஞ்
கடுகாட்டுக் கோட்ட மென்றல துரையார்
சக்கர வாளக் கோட்ட மல்தென
மிக்கோய் கூறிய உரைப்பொரு ளறியேன்
சங்கிதன் காரண மெனை யோவென
ஆங்கதன் காரணம் அறியக் கூறுவன்
மாதவி மகனொடு வள்ளிருள் வரினும்
நீ உளென்றே நெரியழ கூறுமிந்
நாமப் பேரூர் தன் னொடு தோன்றய
சமப் புறங்கா மங்கித னயலது
ஊரா நற்றேர் ஓவியப் படுத்தித்
சுரு திவந் புதுதருஉஞ் செழுங் கொடி வாயினும்

தென்னுங் கருப்பு நீருஞ் சோகையுங்
தங் வழி யெழுதிய நகையினர் வாயினும்
வெள்ளி வெண்கதை இயுகிய மாடத்
துள்ளுந் வெழநா வெள்ளிடை வாயினும்
படித்த செவ்வாய்க் கருத்த தோக்கின்
தொடுத்த பாசத்துப் பிடித்த குளத்து
தெந்நிலை மண்ணீடு திறந வாயினும்
நாற்பெரு வாயினும் பாற்பட் டோங்கிய
காப்புடை யிஞ்சிக் கடிவழங் காரிடை
உகையா உள்ளபொ டுயிர்க்கடன் இறுத்தோர்
தனிதூங்கு நெடுமாந் தாழ்ந்துபுறஞ் சுற்றிப்
பிடிக்கையோங்கிய பெரும்பனி முன்றல்
காடமர் செல்வி கழிபெருங் கோட்டமும்
அருந்தவர்க் காயினும் அரசர்க் காயினும்
ஒருங்குடன் மாய்ந்த பெண்டிர்க் காயினும்
நாஸவேறு வருணப் பால்வேறு காட்டி
இறந்தோர் மருங்கிற் சிறந்தோர் செய்த
குறியவு நெடியவுங் குன்றுகண் டன்ன
சுடும னோங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டமும்
அருந்திறற் கடவுட் டிருந்துபலிக் கந்தமும்
நிறைக்கற் நெற்றியும் மிறைக்கரைச் சந்தியும்
தன்டு மண்டையும பிடித்துக் காவலர்
உண்டுகண் படுக்கும் உரையுட் குடிகையும்
தூமக் கொடியுஞ் சுடர்த்தோ ரணங்களும்
சமப் பந்தரும் யங்கனும் பாந்து
கடுவோ ரிடுவோர் தொடுகுழிப் படுப்போர்
தாழ்வயி னடைப்போர் தாழியிற் கவிப்போர்
இவரும் பகலும் இனிவுடன் றரியாது
வருவோர் பெயர்ப்போர் மாரூச் சும்மையும்
எஞ்சியோர் மருங்கின் சமஞ் காற்றி
நெஞ்சு நடுக்குறா உம் நெய்த கோசையும்
துறவோ ரிறந்த தொழுவினிப் பூசலும்
பிறவோ ரிறந்த அழுவினிப் பூசலும்
நீன்முடி நரியின் தீவினிக் கூவும்
சாவோர்ப் பயிரைக் கையின் குரலும்
புளவூன் பெருந்திய குரலின் குரலும்
கூண்டலை துற்றிய ஆண்டலைக் குரலும்
தன்வீர்ப் புணரி நளிகட லோதையின்
தின்னா இசையொலி என்றுநின் றகுது
தான்றியும் ஓடுவையும் உழிஞ்சினு மோங்கிக்

- கான்றையுஞ் சூரையுங் கள்ளியு மடர்ந்து
காய்பசிக் கடும்பேய் கணங்கொண் டமன்டும்
மாலமர் பெருஞ்சிறை வாகை மன்றமும்
வெண்ணிணத் தடி யொடு மாந்தி மகிழ்சிறந்து
புள்ளிறை கூரும் வெள்ளின் மன்றமும்
கடலை நோன்பிகள் ஓடியா வுள்ளமொடு
மடைநீ யுறுக்கும் வன்னி மன்றமும்
விரத யாகைய ருடைதலை தொகுத்தாங்
கிறத்தொடர்ப் படுக்கும் இரத்தி மன்றமும்
பிணத்தின் மாக்கள் நிணமபடு குழிசியில்
விருந்தாட் டயரும் வெள்ளிடை மன்றமும்
அழற்பெய் குழிசையும் புழறபெய் மண்டையும்
வெள்ளிற் படையும் உள்ளீட் டறுவையும்
பரித்த மாணையும் உடைந்த கும்பமும்
தென்னும் பொரியுஞ் சிப்பனி யரிசியும்
யாங்கணும் பரந்த ஓங்கிரும் பறந்தலை
தவத்துறை மாக்கள் மிகப்பெருஞ் செல்வர்
சற்றினம் பெண்டி ராற்றூப் பாககர்
முதியோ ரென்னுன் இளையோ ரென்னுன்
கொடுந்தொழி ளுளன் கொன்றனன் குவிப்பவிசு
அழல்வாய்ச் கடலை தின்னக் கண்டும்
கழிப்பெருஞ் செல்வக் கள்ளாட் டயர்ந்து
மிக்க தன்றைம் விரும்பாது வாரும்
மக்களிற் சிறந்த மடவோ ருண்டோ
ஆங்கு தன்னையோ ரருங்கடி நகரெனச்
சார்ங்கல னென்போன் தனிவழிச் சென்றோன்
என்புந் தடியு முதிசமு மியாக்கையென்
றன்புறு மாக்கட் கறியச் சாற்றி
வழுவொடு கிடந்த புழுவுன் பிண்டத்து
அடைத்தகம் ஊட்டிய அடிநரி வாய்க்கொண்
டுலப்பி லின்பமோ டுளைக்கு மோதையும்
கலைப்புற அங்குள் கழுகுருடை ந் துண்டு
நிலைத்தலை நெடுவிளி யெடுக்கு மோதையும்
கடகஞ் செறிந்த கையைத் தீநாய்
உடையக் கவ்வி யொடுங்கா வோதையும்
சாந்தந் தோய்ந்த ஏந்திள வனமுலை
காய்ந்தபசி யெருவை கவர்ந்து னோதையும்
பண்புகொள் யாக்கையின் வெண்பலி யாங்கதது
மண்கலை முழுவ மாக ஆங்கோர்
கருத்தலை வாங்கிக் கையகத் தேந்தி

- திரும்பேருவையின் எழுந்தோர் பேய்மகன்
 புயலை குழினை கயலை கண்ணோ
 குழிழை முக்கோ இதழை கவிழை
 பன்னோ முத்திர வெண்ணு திரங்காது
 ககடு கண் டொட்டுண்டு கவையடி பெயர்த்துத்
 தண்டாக் களிப்பி னாடுங் கூத்துக்
 கண்டனன் வெளி இக் கடுநவை யெய்தி
 விண்ணார் திசையின் விளித்தனா பெயர்த்திங்
 கெம்மனை காணாய் நமசி கூடலையின்
 ககடு வெம்முது தேய்க்கென் உயிரெகாடுத் தேனெனத்
 தம்மனை தன்முன் வீழ்ந்து பெய் வைத்தனும்
 பார்ப்பான் றனவெடு கண்ணிழந் திருந்தவித்
 தீந்தொழி லாட்டி யென் சிறுவன் றன்னை
 யாருமில் தய்யே யென்பது நோக்காது
 ககடு ஆருயி ருண்ட தணங்கோ பேயோ
 துறையு மன்றழந் தொல்வளி பரனும்
 உறையு ளங் கோட்டருங் காப்பாய் காவாய்
 தகவிக் கொல்லோ சம்பக பதியென
 மகன் மெய் யாக்கையைய மார்புறத் தழீஇ
 ககடு சம்பு புறங்காட் டெயிற்புற வாயிலின்
 கோதமை யென்பாள் கொடுத்துயர் சாற்றக்
 கடிவழங்கு வாயிலிற் கடுந்துய யெய்தி
 இடையிருந் சாமத் தென்கையிங் கழைத்தனை
 என்னுற் றனையோ என்க்தரை யென்றே
 ககடு பொன்னிற் பொலிந்த திறத்தாள் தோன்ற
 ஆருமி லாட்டியென் அநியாப் பாகென்
 சம்பு புறங்காட் டெய்திடுனா றன்னை
 அணங்கோ பேயோ ஆருயி ருண்டது
 உறங்குவான் போலக் கிடந்தவன் காணென
 ககடு அணங்கும் பேயும் ஆருயி ருண்ணா
 பிணங்கு ளன் மார்பன் பேதுகந் தாக
 ண்புவினை வத்திவன் உயிருண்டு கழிந்தது
 மாபெருந் துறபந் ஒழிவா யென்றனும்
 என்னுயிர் கொண்டிவன் உயிர்தந் தருளினை
 ககடு கண்ணில் கணவனை இவங்காத் தேய்ப்பிந்
 இவனுயிர் தந்தென் உயிர்வாங் கென்றனும்
 மூதுமூ தாட்டி இவங்கென் மொழியென்
 ஐயமுண்டோ ஆருயிர் போனான்
 செய்யனை பருங்கிற் சென்றுபிறப் பெய்துதன்
 ககடு ஆங்குது கொணர்ந்துநின் ஆரிடர் நீக்குதன்

சங்கனக் காவதொன் றன்றநீ யிரங்கல்
கொடியற மாமெனுங் கொடுந்தொழின் மாக்கல்
அவலைப் படிற்றுகை யாங்குது மாகாய்
உடை மன்னவர்க் குயிர்க் கயி ரீகெவார்

ககடு இஃகோ இந்த ஈரப் புறங்காட்
டரசர்க் கவைந்தன ஆயிரங் கோட்டம்
நியக் கொடு மொழி நீ பொழி யென்றனும்
தேவர் தருவர் வரபென் றொருமுறை
நான்மறை யாந்தனர் நன்னு னுகைக்கும்

கஎடு மாபெருந் தெய்வ நீயரு ளாவிடின்
யானோ காவேன் என்னுயி ரீங்கென
ணாழி முதல்வன் உயிர்தரி கல்லது
ஆழித் தாழி யகவரைத் திரிவேர்
நாத்தரின் யானுந் தருகுவன் படவாய்

கசடு சங்கெ னுற்றனங் காண்பா யென்றே
நால்வகை மரபி னாரூபப் பிரமரும்
நானூல் வகையி னாரூபப் பிரமரும்
இருவகைச் சுடரும் இருமு வகையிற்
பெருவனப் பெய்திய தெய்வத் துணங்கனும்

கஅடு பல்வகை யகாரும் படுத்துய ருறு உம்
எண்வகை நரகரும் இருவிசும் பியங்கும்
பன்மீ வீட்டமும் நானூங் கோளும்
தன்னகத் தடக்கிய சக்கர வாளத்து
வரந்தரற் குரியோர் தமைமுன் நிறுத்தி

கஅடு அரந்தை கெடுமீவ ளருந்துய ரிது வெனச்
சம்பா பதிதான் உரைத்தஅம் முறையே
எங்குவாழ் தேவரும் உரைப்பக் கேட்டே
கேடமை யுற்ற கொடுந்துயர் நீங்கி
ஈரச் சுடகையின் மகனையிட் டிறந்தபின்

ககடு சம்பா பதிதன் ஆற்றல் தோன்ற
எங்குவாழ் தேவருங் கடைய இடந்தனில்
குழ்கடல் களை இய ஆழியங் குவறத்து
தடுவு நின்ற மேருக் குன்றமும்
புடையி னின்ற எயுவகைக் குன்றமும்

ககடு நால்வகை மரபின் மாபெருந் தீவும்
ஓரீ ராயிரஞ் சிற்றுடைத் தீவும்
பிறவும் ஆங்கதன் இடவகை யுரியன
பெறுமுறை மரபின் அந்நிவரக் காட்டி
ஆங்குவா முயிர்களும் அவ்வுயி ரிடங்களும்

உஊ பங்குற மன்னீட்டிற் பண்புற வகுத்து

- மிக்க மயனான் இழைக்கப் பட்ட
 சக்கர வாளக் கோட்டமீங் கிதுகான்
 இர்பிணக் கோட்டத் தெயிற்புற மாதனின்
 சுடுகட்டுக் கோட்ட மென்றை துரையார்
 உரு இதன்வர விதுவென் றிருந்தெய்வ முரைக்க
 மதனின் நெஞ்சமொடு வான் றுய செய்திப்
 பிறந்தார் வாழ்க்கை சிறந்தோ ளுரைப்ப
 இறந்தினள் கூர்ந்த இடையி னுள் யாமத்துத்
 தூங்குதுயி செய்திய சுதமதி யொழியப்
 உரு பூங்கொடி தன்னைப் பொருந்தித் தழீஇ
 அந்தரம் ஆளு ஆறைத் தியாசனைத்
 தென்றிசை மருங்கிற் சென்றுநிறை யடுத்த
 மணிபல் வைத்திடை மணிமே கலாதெய்வம்
 அணியிகழ தன்னைவைத் தகன்றது தானென்.

கூ. சக்கரவாளக்கோட்டம் உரைத்த காதை

உரை

நிங்கள் மண்டிலத்தின் தோற்றம்

க - டு: அந்தி.....சொரிய

(இ - ள்.) அந்தி மாலை நிகழ் பின்னர் - அவ்வாறு வந்திறுத்த அந்திமாலைப் பொழுது போன பின்பு; வந்து தோன்றிய மலர் கதிர மண்டிலம் - குணகடலினின்று மெழந்து வானத்தே தனது ஒளியால் விரிந்து தோன்றிய திங்கள் மண்டிலமானது; சான்றோர் தங்கண் எய்திய குற்றம் தோன்றுவழி விளங்கும் தோற்றம் போல - நற்பண்புகளால் நிறைந்த உயரகுடிப்பிறந்தார் மாட்டுளதாகும் குற்றம் தான் சிறிதேயாயினும் அது பிறரால் காணப்படும்பொழுது பெரிதாக விளங்கித் தோன்றுமாறு போலே; மாசுஅறு விசம்பின் மறுநிறம் கிளர - குற்றமற்ற வானிடத்தே தன் மறுவாணும் ஒளிபாணும் விளங்கித் தோன்று கிற்ப; ஆக அற விளங்கிய அமரீம தண கதிர வெள்ளி வெள் குடத்துப் பால் சொரிவது போல் - குற்றமில்லாமல் விளங்கிய அதனுடைய அழகிய இனிய குளிர்ந்த நிலாக்கதிருகள் வெள்ளியா லியனற தூய வெண்மைமான் குடத்தினின்றும் பால் பொழியு மாறு போலே; கள் அவிழ பூம்பொழில் இடை இடைச் சொரிய - தேன் துளிக்கிற உவவனம் எனனும் அம் மலர்ப்பூம் பொழிலகத்தே இடையிடையே பொழியா கிறப எனக.

(வி - டு.) வந்து தோன்றிய என்றது வானத்திலே உயர்ந்து வந்து தோன்றிய என்பதுபட நின்றது. மலர்கதிர: விளைத்தொகை. "சான்றோர் தங்கண் எய்திய குற்றம்போல.....மறுநிறம் கிளர" என்று மிதனோடு;

"குடிப்பிறந்தார் கண்விளங்குங் குற்றம் விசம்பின்

மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து"

(கடுக)

எனவரும் திருக்குறளையும் நினைவு கூர்க.

மாசு அறு விசம்பின் என்புழி மாசு என்றது மனில் மறை முதலிய வற்றை மறுவாணும் நிறத்தானும் கிளர என்க. இனி மறுவானது அதன் மார்பலே மட்டும் விளங்க. அதன் கதிர்கள் பூம்பொழிலினும் வந்து இடை இடையே சொரிய எனக்காடலுமாம். கிறம் - ஈண்டு மார்பு. கள் - தேன். பொழில் - உவவனம்.

மணிமேகலை தெய்வம் சுதமதிநயமாயும் மணிமேகலையையும்
அறுநி வினாதல்

க - சுரு: உருவு.....உற்றிரேன

(இ - ள்.) உருவு கொண்ட மின்னென போலத் திருவின
இட்கெ ன்சுமதந மின்னியள் - பெண்ணொருந் கொண்டகொரு
மினனல் போன்ற மணிமேகலா தெய்வம் இத்திரவில் போன்ற
பல்வேறு கிறங்களைப்போ வாணிததிகை பரப்பி விளங்குகின்ற
திருமணியுடையவளாய்; ஆதிமுதல்வன் அற ஆழி ஆளவோன
பாத பீடிகை உணர்தனன் ஏததி - எண்ணில் பததர்க்கடும்
மூலட்டத விதானநய முதல்வனும் உலகனைத் தனது அறவாகும்
சக்காததையுருட்டி குருளாட்சி செய்வனும் ஆசிய புத்த
கெருமானுடைய பாதபங்கயம் கிடந்த பீடிகையை வலஞ்செய்து
வணங்கி வாழத்தியவள் பின்னர்; பதியகத்து உறையும் ஓர்
பைத்தொடியாகி - அப்பூற்புகார் நரததிகை வாழ்வாள் ஒருததியின்
வடிவத்தை மேற்கொண்டு; சுதமதி நல்லாள மதிமும கோகி
சங்கு கினறீர் எனஉறறீர் என - ஐந்து விறகிடைத் தொலைவில்
அங்குகின்ற சுதமதி எனனும் அறப்பண்பு மிக்கவளது தியகன்
போன்ற திருமுத்தகை கோக்கி கீவிரிஞவீரும் இப்பொழுது
இவ்விடத்திலே தமிழாய் கிறகினறீர், இவ்வாறு கிறற்றறந்
காரணமான இடுக்கண ஏதேனும் எய்தினிரோ இயம்புக! என்று
வினவ என்க.

(வி - ள்.) உருவு கொண்ட மின்னென போல என்றோரேனும் மின் ஒரு
பெண்ணுருவு கொண்டாற் போல என்பது கருத்தாகக் கொள்க.
திருவில்-இத்திரவில். இத்திரவில் போன்று பல்வேறு ஒளிகளையும் பரவ
விட்டு என்க ஆதிமுதல்வன் என்றது-கௌதம புத்தரை. உலகத்தே
அறத்தைச் சான்றார் உள்ளத்தே புதுத்தி அருளாட்சி செய்கலின்.
அறவாழி ஆள்வோன என்றார். அழி என்றது ஆணையை. அகன் ஆழி
யாகக் கூறுவது மரபு. "இத்திரவில் தின்னவாறு தென்றும் எனப் புலப்
படாராயினால் அகவனா தோன்றுகின்ற உய்வுவங்குதவமையாயிற்று"
என்பாராழ்வார். அவ் விளக்கம் பொலி எனனை? அஃது எவ்வாறு
தோன்றுகின்றது என்பது யாவர்க்கும் இவ்விது விளங்குதலின். பாத
பீடிகை என்றது. பளிக்குறையினகத்தே மயனால் இயற்றப்பட்ட
பீடிகையை. பணிந்தவள் - பணிந்து. பைத்தொடி, என்றது பெண்
என்றார் துணியாய் நின்றது. மதிமகம்: உமை உருபு தொக்கது.
மகவிரி நிற்கத்தகாத இடத்தினும் பொழுதினும் நிற்கின்றீர் என்பான்
சங்கு நின்றீர் என்றான். அறவொரு காரணம் இடுத்தல் வேண்டும்.
அது தெரிந்திலது என்பான் போல விளையப்படியாம். பதியகத்து உறையு
மோர் பைத்தொடியாகி வங்கமைக் கிணங்க விளவிப்பாறு. என்-என்ன
இடுக்கண். சுதமதியோடு மணிமேகலையையும் உளப்படுத்திப் பன்மை
யால் வினவினன்.

பெருந்தெருவில் இவ்வகை கைப்பற்றுதல் அவனுக்குப் பழியாகாமையின்
அவன் இவன் அவன் பற்றாத்தல் அங்கு இவ்வகை இப்பான்; ஐயமில்லை,
ஆதலின் அவ்வகையே செவ்விய என்று தொத்தொதய டடியாம். புழை-
புழைக்கனா வழி. பெருவாய் என்பது உவமைத்தொழில். சக்கரவாளக்
கோட்டத்தே கடுகவை எய்தாமைக்கு எதுங்கூறுவான், மிக்க மாதவ
விரும்பி யுதையும் சக்கரவாளக் கோட்டம் என்றுள்.

காண்டற்கரிய தெய்வம் இங்ஙனம் எளிவந்துரைப்ப என்பார்,
அருந்தெய்வம் உரைப்ப எனரார்.

சுதமதி மணிமேகலை தெய்வத்தை வினாது

உள - கூக : வஞ்ச.....கூறும்

(இ - ள்.) வஞ்ச விஞ்சையன மாருத வேளனும் அம் செரு
சாயல் ஐயம் அல்லது - அது கேட்ட சுதமதி அத் தெய்வத்தை
நோக்கி அன்புடைமோய்! வஞ்ச நெஞ்சமுடைய மாருதவேளை
என்னும் விச்சாதானும் முழுவிய செவ்விய மெனையுடைய
கங்கையே ஐயம் அல்லது; நெடு நகர் மருங்கின் உள்ளேர் எல்லாம்-
நெடிய இப் பூமபுகார் நகரத்தில் வாழுகின்ற மாந்தர் எல்லாருமே
கிணற்ற கூறப்பட்ட கோட்டத்தை; சடுகாட்டுக் கோட்டம்
என்றலது உரையார்-சடுகாட்டுக் கோட்டம் என்று குறிப்பிட்ட
கூறுவதேயன்றிப் பிறிதொரு பெயரானும் கூறுதலில்; மிக்
கோய் அது சக்கரவாளக் கோட்டம் எனக் கூறிய உரைப்பொருள்
அறியேன் - அந்நவான் மிக்க தோனும் அதனைச் சக்கரவாளக்
கோட்டம் என்ற கூறிய சொல்லின் பொருளை மான சிறிதும்
தெரிகிலைன்; ஈங்கு இதன் காரணம் எனையோ என - இவரு
நீ இவ்வாறு இதற்குப் பெயர் கூறுதற்குப்பன்ற காரணந்தான்
வாதோ? என்று வினவாசிற்ப; ஆங்கு அதன் காரணம் அறியக்
கூறுவன் - அது கேட்ட அத் தெய்வம் நல்லாய் நனறுவினவினை
அவ்வாறு அதனைக் கூறுவதற்குரிப காரணம் நீ நனகு அறிந்து
கொள்ளுமாறு விளக்கமாகக் கூறுவேன்; நீ மாதவி மகளைடு
வல் திருள வரினும் கேள் - நீ தானும் இம் மாதவி மகளைடு
பொறுமையுடனிருந்து நள்ளிரவு வந்துறினும் கேட்டநிந்து
கொள்ளக்கூடவை, சீகட்பாடாக என்று; நேரிழை கூறும் -
முற்பட வலியுறுத்துப் பினனர் நேரிய அணிகலன்களையுடைய அம்
மணிமேகலை தெய்வம் கூறுகிறதும் என்க.

(வி - ற்.) தன்னைக் கண்ணோட்டஞ் சிறிதுமின்றிக் கைவிட்டுப்
போனமையாலே வஞ்சகரன் என்பது வஞ்சவிஞ்சையன் என்றான்.
நெடுநகர் என்றது - பூமபுகார் நகரத்தை. வஞ்ச விஞ்சையன் கூற்றுப்
பொய்யாகவும் கூடும் என்றிருந்தவன் இவளும் அங்ஙனம் கூறுதலின்
ஒரு காரணம் உளதாதல் வென்றும் எனவும் ஊகத்தால் வினவுகின்ற
னாகலின் மிக்கோய் கூறிய உரைப்பொருள் என்றான். வஞ்சவிஞ்சையனே

அன்றி மக்கோயுந் கூறுகின்றன உதவி அது உருள் உரை யஆதல் வேண்டு அந்நெய்க்கின் என்றவாறு.

இனி, அந் தெய்வந்தானும் அந்நெய்து கொள்ள வேண்டிய தொன்றை உதவியால் கூறலாகியுள்ளன என்பதற்கு. மணிமேகலையுந் உணரற்பாலது அந் தெய்வம் என்பது தோன்றாத மக்களோடு அல்ல நன் வரினும் கொள்வான். எவ்வாறு? உதவிக்குறியின் செல்லும் எது நிகழ்ச்சி எடுத்தான் வாயிற் கூற்றின் தெய்வம் நிலையாகியுணர்ச்சியைத் தோற்றமிக்குந் தெய்வமாயிற்று. வாயிற் - என்றது அது பெயராய் இவ்வுள்ளம் துயர் துயர் தெய்வம் உதவி அயர்வு ஆக்காரம் ஆதலிற் என்க. உதவிமை உணர்ச்சி மெய்யுணர்வார்க்கு இன்றியமையாத தெய்வமாயின :

“அவற்றை நினைவாமை யாவது - தோற்ற முடையது யாவும் நிலையுதலிலவாந்தன்மை. மயங்கிய வழிப் போத்தெறி மயல்பாலத் தோன்றி, மெய்யுணர்ச்சி உதவிச் சயிற்றின் அயர்வால் தெய்வம் பொய்யென்பதும், நிலையென்பதும் உதவியால் கண்கொறு மீறற் றொக்கு மென்பதும் ஒவ்வாற்றின் தெய்வமெனவும் ஒருவாற்றின் தெய்வமெனவும் உடைமையின் நிலையாமையும் நிலையுதலும் ஒவ்வொரு தெய்வமெனப் பொய்யென்பதும், கூறுவார் பலநிறத்தராவார்; எல்லார்க்கும் அவற்றை நினைவாமை உடம்பாடாகலின் சண்டி அந்நெய்க்கு கூறுகின்றார். இந்துணர்ந்துயரல்லது பொய்களின்மேல் பற்று விடாதாகலின். இது முன் வைக்கப்பட்டது” எனவரும் பரிமேலழகர் பொன் மொழிகள் சண்டு நினைவிற கொள்ளற் பாலனவாம் (குறள். அதி - கூச - முன்னுரை).

[கூக - ‘இந்நாமப் பேரூர்’ என்பது முதலாக; உரு - “இதன வரவு இது” என்னுமளவும் மணிமேலா தெய்வத்தின கூற்றாய் ஒரு தொடர்.]

சக்கரவாளக்கோட்ட வண்ணனை

கூக - சகூ : இந்நாம.....இஞ்சி

(இ - ள்.) இந்நாமப் பேரூர் தனனொடு தோன்றிய சமய புறங்காடு சங்கு - படைவர்க்கு அச்சம் விளைவிக்கும் பெரிய தலை நகரமாகிய இந்நகரம் தோன்றிய காலத்தே அதனொடு தோன்றிய முதுமையுடைய சான்றிகளையுடைய சுருகாடு இவ்வுலகத்தின; அயலது - பக்கத்திலுள்ள உளதாம்; ஊரா நகரேத் ஒவியப் படுத்துத் தேவர் புத்தருடைய செழுநகரெழ வாயிலும் - அது தானும் வலனை ஏவா வானவூர்தியின் ஒவியம் வரையப்பட்டதே தேவர்களமட்டுமே உள்ள புத்தர்களுடைய வளவிய கொடி யுயர்ததபட்ட வரையிலும், நெல்லும் கரும்பும் நீரும் சோலையும் கலவழி எழுதிய நலங்கள் வரையிலும் - நெறபயிரும கரும்பும் நா கிலைகளும் சோலையும் உடைய நல்ல நெறியும் வரைந்து ஒவியப்

படுத்தப்பட்ட அழகுமிகம் வாய்க்கும், வெள்ளி வெள்ளைத் தூய்மையுடன்து உள்ளவன எழுந்த வெள்ளை வாய்க்கும். மிகவும் வெண்ணைப்பானை சுண்ணாச்சாந்து தீற்றிப் பூசுதலையும் அதனுள் ஒவ்வியம் ஒன்றும் வரைபாமல் வெறும்பூசாக நடப்பது ஒருகனற வாய்க்கும்; மடித்த செவ்வாய்க் கடுத்த நோக்கித் தொடுத்த பாசத்தினை மிகுத்த குவித்து - உதற்களை மடித்துள்ள செவ்வை வாயையும் கடிய வகுப்பையுடைய நோக்கத்தையும் நாகன ஒருவனைக் கட்டிய கயிறையும், அவன் எறிதற்கு ஒக்கிற குலப்படைமையும் உடையதாய்க் கட்டியிடப்பட்ட; நெடுகில் மண்ணிடுகின்ற வாய்க்கும் - நோக்க உயர்ந்து விறகின்ற கிளியினையுடைய பூதபட்டாமி கிள்கின்ற வாய்க்கும் ஆகிய; நாலுபெருவாய்க்கும் பாலபட்டு ஓக்கிய காப்பு உடை இஞ்சி - நான்கு பெருவாய்க்கள நான்கு பக்கங்களினும் ஆகிய கப்பட்டு நார்புறமும் குழந்து உயர்ந்த காவலையுடைய மதிலும்; என்க.

(வி - ம.) நாமம் - அச்சம். மாராநற்றெரி - வலவிலைவா வான லுற்ற. தேவர் புகழ்வா செழிக்கா வாய்க்கும் என்றது, தேவா தற்குரிய நல்வினை செய்யார் நுண்ணு ம்பொருட் கூடிய உயிரைத் தங்களுக்கிற்கு அடைத்துச் செல்லுதற்கு அச்சக்காரம் கொட்டத்தல் வந்து புருவாராகன அவர்க்கானவை விறப்பாக வகுக்கப்பட்டு அச்சிறப்புக்கு அறிதற்காக வானவர் னாரதயாகிய வலவிலைவா வானவர் னார்தியின் ஒலிடம் வரையப்பட்டும் அதற்குரிய கொழுந்தொட உயர்த்தப்பட்டும் திகழும் வாய்க்கும் என்றவாறு.

இனி இதனைப் பாட்டிடைவைத்த குறிப்பினால் பணிய மூன்று வாய்க்கின் சிறப்புகளையும் இப்புவன் பெருகான இதனைப் பரிக் பவர்களை குறிப்பாக வுணர்ந்து கொள்வாறு புனைந்தி ட்கும் போழ்த நம்பைப் பேரின்பத்திலே தீளப்பிக்கின்றது. அக் குறிப்புப் பொருள் இனி ஈண்டு ஆராய்ந்தெடுத்துக் காட்டுவாம்.

உயிரினங்கள் தத்தம் வினையின் பயனை மூன்றுலகங்களிலும் சென்று பிரக்தம் என்பதும். பற்றற்ற உயிர் பேராசியற்கையாகிய பேரின்ப வாழ்வைப் பெறுர் என்பதும். உலகாயத சமயத்தார்க் கல்லி ஏனைய சமயத்தார்க்கும் பெரும்பாலும் ஒப்பமுடிந்த கொள்கையாம். பேராசியற்கை என்னும் இக்கிலையையே விடு எனவும் மறத்தி எனவும் கூறுவர். பௌத்தர் இக்கிலையையே நிருவாணம் என்று கூறுவர். ஆகவே, இம்மையே நல்வினை செய்த உயிர்கள் தெவர்களால் வரவேற் ப்ப்பட்டு அச்சக்கரவாளக் கொட்டத்தினின்றும் புறப்படும் வாய்க் கட்டும் விளக்கினர் இனி, நல்வினையும் தீவினையும் விரவச் செய்த வுயிர்கள் மீண்டும் இன்பரம் துன்பரம் விரவிய நுகர்ச்சியையுடைய மக்கள் பிறப்பையே எய்தும் ஆகலின் அவ்வயிர் புறப்படுதற்கும் அவற்றிற்குரிய கடன்கள் செய்தற்குரிய மக்கள் புகுத்தற்கும் உரிய வாயில் என்பதற்குரிய அனையாளங்களாகவே இவ் வலவிலைவா வானவரின் மையாத பொருள்களாகிய “நெல்லும் கரும்பும் தேயிலை”

தாம தம சமுத்தை யரிந்து தாம தமது பரவுக்கடனாக
உயிரைக் கொடுத்த வீரமறவருடைய தலைகள் தூங்காவின
கொடிய மரங்களின் கீள்கள் தாழ்ந்து பசுமையெல்லாம் சூழப்பெற்று;
பிழைக ஓங்கிய முனறில்காந் தூர மச்சலவி சுழி பெருங் கோட்ட மூ-
கதகாட்டை விரும்பியுறையும் இறைவியாகி. கொற்றவை எழுத்
தருளியிருக்கின்ற மிகவும் பெரிய தருக்கோவிலும் எனக.

(வி - டி.) உயிர்கட ன் இறுத்தொர்-த் தலை யைத் தாழ் அரிந்து
தமதின் ஸுயிரை இறைவிந் தப் பலிபாக வழங் தாவ'. இங்ஙனம்,
உயிர்க் கடன் இறுத்தலை அளிப்பலி என்று கமீழருடைய பொருளியல்
நூல்கூறும். அவி - ஆவி. ஆவிப்பலி கொடுத்து மறவரே மறத்
திற்குத் தலைவரம்பாவார் என்ப. இங்ஙனம் அளிப்பலி கொடுத்தலை,

“ஆர்த்துக் களங்கொண்டோர் ஆரம ரழுவத்துச்
சூர்த்துக் கடைசிவந்த சுடுநொக் க் கருந்தல்
வேற்றி வேந்தன் கொற்றங் கொள்கென
நற்பலி பிழைக நலங்கொள வைத் தாங்கு
உயிர்ப்பலி யுண்ணும் உருமக்குரன் முழக்கத்து
மயிர்க்கண் முரசொடு வான்பலி டூட்டி”

எனவரும் சிலப்பதிகாரத்தானும் (இ : அக - அ), அங்ஙனம் உயிர்க்
கடனிறுக்குங் காலத்தே அம் மறவருடைய உலையா உள்ளத்தினியல்பை,

“மோடி முன்றலையை வைப்பரே
முடிதலைந்த குஞ்சியை முடிப்பரே
ஆடிநின்று குந்திப்புதுத் திலகமும்
அம்மு கத்தினி லமைப்பரே”

எனவரும் (சிலப் - இ : எசு - அஅ : அடியார்க் - உரைமேற்கோள்)
தாழிசையானும்,

“அடிக்கழுத்தின் நெடுஞ்சிரத்தை அர்வராலோ
அரிந்தசிரம் அணங்கின்கைக் கொடுப்பராலோ
கொடுத்தசிரம் கொற்றவையைப் பரவுமாலோ
குறையுடலம் கும்பிட்டு நிற்குமாலோ”

எனவரும் கலிங்கத்துப் பரணியானும் (கோயில் - கடு அறிக.

இனி உயிர்க்கடனிறப்போர் சிலர் தமது சிகையை மரக்கினியில்
முடிந்துவிட்டுப் பின் கழுத்தை அரிதலால் தலைதூங்கு நெடுமரம்
என்றார். இதனை—

“வீங்குதலை நெடுங்கழையின் மிசைதோறும்
திசைதோறும் வழித்து நின்று

தூங்குதலை சிரிப்பனகண் டுறங்குதலை
மறந்திருக்குஞ் சுழல்கட் குர்ப்பேய்"

என்பதனாவறிக. (கலிங்க - கோயில் - உக.)

பெரும்பலி என்றார் அவிப்பலி யாதலின். பிடிசை - பரிசிடம்.
காடமர் செல்வி - கொற்றவை.

இதுவுமது

சுச - சுரு: அருந்தவர்.....பாந்து

(இ - ள்.) அருந் தவத்தார்க்கு ஆயினும் அரசற்கு
ஆயினும் ஒருங்கு உடன்மாய்ந்த பெண்டார்க்காயினும் - ஆரிய
தவவொழுக்கந் தாங்கிய துறவோர்க் காதல், அரசருக்கு ஆதல்
தவகணவர் மாய்ந்தக்கால் அவரோடு ஒருங்கே தமமுயிரையும்
மாய்ததுக் கொண்ட கற்புடைய மகளிர்க்காதல்; நால்வேறு
வருணப் பால் வேறுகாட்டி - அந்தணரும் அரசரும் வணிகரும்
வேளாளரும் ஆகிய பகுதிகளையுடைய மாந்தர்களுக்கு அப் பகுதி
களுக்குரிய மரபுகளையும் வேறு வேறு தெரியும்படி அவற்றிற்குரிய
அடையாளங்களோடு காட்டி; இறந்தோர் மருங்கில் சிறந்தோர்
செய்த-இறந்துபட்டவர் திறத்திலே அவரவர்க்குச் சிறந்த கேளிரா
மோர் எடுத்த; குறியவும் நெடியவும் குன்று கண்டனன சுடுமண்
ஒங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டமும் - குறியனவாகவும் நெடியன
வாகவும் அமைந்த மலைக்கூட்டத்தைக் கண்டாற் போன்ற
காட்சியையுடைய செங்கலாலியற்றப்பட்ட உயர்ந்த நிலையினை
யுடைய கோயில்களும்; அருந் திறல் கடவுள் திருந்து பலிக்
கந்தழும் - தடுத்தற்கரிய பேராற்றல பொருந்திய கடவுளர்க்குத்
திருத்தமுடைய பலிகளையிடுதற்பொருட் டவைக்கப்பட்ட பல
வேறுவகையான தூண்களும்; நிறைக் கல் தெறறியும் - வீரமற
வர்க்கு நிறுத்தப்பட்ட கல்களையுடைய மேடைகளும்; மிறைக்
களச் சந்தியும் - குற்றமபுரியும் கொடியாரைக் கொலை செய்
தொறுத்தற்கியன்ற கொலைக்களமாகிய சந்தியும்; தண்டு
மண்டையும பிடித்துக் சாவலா உணடுகண் படுக்கும் உறையுள்
குழையும - தடியும் மட்கலழும் கையிற்கொண்டு அச் சக்
கரவாளக் கோட்டத்தைக் காவல செய்கின்ற காவலர்களை உண
வுண்டு உறங்குதற்கியன்ற இடமாகிய குழில்களும்; தாமக்
கொடியும்-எரிசின்ற ஈமத்தினின்று ஒழுங்குறப்படருகின்ற புனை
மொழங்குகளும்; சுடர்த் தோரணங்களும் - ஈமத்தில் எரிசின்ற
தீப்பிழம்புகளாகிய தோரணங்களும்; ஈமடபந்தரும் மாக்களும்
பாந்து - ஈமநெருப்பு மழையாலவியாமல் பொருட்டு இடப

பட்டுள்ள சாரப் நதர்களும் ஆகிய இவைபெல்லாம் எங்கும்
பாந்து காணப்பட்டு; எனக.

(அ - ஈ.) அபரதவாசம் நதர் கரம் சுழிபுடை மகளிர்க்கும் இய
காட்டில் கொவிலில் எவர்கூர்வழக்கம் சன்னா அறா - அந்தணர் மதனிய
வாணர் நான்கிறதும் வெறுவெறு அன யாளம் உன்னையின் கொயில்
களி னம் அவ்வை மாளபட்டி இயா இனையர் இன்ன வகுப்பினர் என
யாவார் அறி ம்படி காட்டி எப்பாக்கத் தி. தந்தை - இறுதிக்கல்
செய்தற்குச் சிறப்பரிமையுடையோர் எனினும்.

பொருளுடைமைக்கும் இறந்தோர் தகுந்தும் ஏற்பக் குறியவும்
நெடியவழமாக எடுக்கப்பட்டவை என்க.

சுடுமண் - செங்கல். கந்தம் - தூண். நிறைக்கல் - வீரமறவர்க்கு
நினைவுச்சின்னமாக நிறுத்தப்பட்ட கல். இறுத்தல் - இறை என்றும்
போன்று, நிறுத்தல் - நிறை என்றும். தெற்றி - மேடை. மறை-
குற்றம். களம் என்றமையால் இது கொலையால் கொடியாரை வெந்
தொறுக்கும் கொலைக்களம் என்பது பெற்றும். இக்களம் பல கோத்
தொடிலாளரும் கூடுமிடமாகலின் சந்தி எனப்பட்டது. இதற்குப் பிற
ரெல்லாம் சிறப்பில்லாவுரை கூறிப்போந்தார்.

உறையுளாகிய குடிகை. குடல் என்பன தூய தமிழ்ச் சொற்கள்.
குட - வீடு. கை, இல் என்றும் சிறுமைப் பொருட்பின்னொட்டு சேர்ந்து
குடிகை, குடல் என ஆயிற்று. கொடி - ஓடிவந்த. கொடி என்றதற்
கிணங்க நூலாசிரியர் தோரணமும் பந்தரும் என்ற நயமுணர்க.

சக்கரவாளக் கோட்டத்தெழும் ஓசைவகைகள்

கக - எக : சுடுவோர்.....நின்றருது

(இ - ஈ.) சுடுவோர் இடுவோர் தோடுகுழிப்படுப்போர்
தாழ்வயின் அடைப்போர் தாழியின் கவிப்போர் - அச் சக்கர
வாளக்கோட்டத்து மக்கட்பிணத்தை நமத்தேற்றிச் சுடுபவரும்
அவற்றைக் கொணர்ந்து ஒருபுறத்தே வாளாது போகடுவோரும்
தோண்டப்பட்ட குழியிலிட்டுப் புதைப்பவரும் தாழ்ந்த பள்ளம்
களிலே அடைத்து வைப்பவரும் மண்ணாற்செய்த தாழியிலிட்டுக்
கவிழ்ப்பவருமாய்; இரவும் பகலும் இளிவுடன தரியாது ஒரு
வோர் பெயர்வோர் மாறுச்சுமையும - இரவும் பகலுமாகிய
இருபொழுதினும் வாலாசுமையுடன் இருத்தல் பொருகல் ஒரு
பவரும் கடனமுடித்துப் போவாரும் எழுப்புகின்ற இடையருத்
ஆவாரமும்; எருசியோர் மருவின் நமம் சாற்றி - இறனாதிருத்
தோர்க்கெல்லாம் நுங்கட்கும் இவ்வாறு செய்யும் நமச்சடம்
குண்டு என்பதனை அறிவுறுத்துக் கேட்டோர்; நெஞ்சு நடுக்
குறாடம் செய்தல் ஓசையும் - நெஞ்சத்தை அச்சத்தால் நடுவப்
பண்ணுகின்ற செய்தற்பறை முழக்கமும்; துறவோர் இறந்த

கொழுவியிற் புசுவம் - துறவபுணடவர் இறந்தமைநாலே
சுனியார் அவையத கொழுது வாழ்த்தும் வாழத்தொலியும்;
பிறிவார இறந்த அழனிளிப் புசுவம் - துறவாத மாந்தர் இறந்
தமையால் துவர் சுறந்ததார் அழதலாலே எழுகின்ற அழகை
ஒலியும்; நின் புக நரியின திவிளிக்க வழம்-நீண்ட புகத்தையுடைம
நிகள் ஊகியிடுகின்ற கேள்விக்கினனாததாபிய கூக்குரலும்;
சாணார்ப் பயிறும் கூகையின குரலும் - சாகக்கூடக்கினறவரை
விரைந்து சாகும்படி கூப்பிடுகின்ற கூகையின் குழறல் ஒலியும்; புல
னன பொருந்திய குரலின குரலும்-ஊன உண்ணுதலிலேபொருந்
திய கோட்டான குரல்களும்; ஊனதனை துறநிய ஆண்டகை
குரலும்-உணவாக மாந்தர் தலைமுனையை உண்ட ஆண்டகைப் புள
கழிந்தெடுத்த குரலோசையும்; இன்ன இசையொலி ஆகிய -
இன்னமகருகின்ற இசைகளின் கூட்டமாகிய பேரொலியானது;
கந்தி புணரி னளிகடல் ஒனையின் - நல்ல நிரையுடைய ஆறுகள்
பக்குப் புணர் தலையுடைய செந்ந்த கடலினது முழக்கம் பேசன்று;
என்றும் நின்று அருது - எப்பொழுதும் நிகழ்பெற்று விற்ப
தல்லது ஒருபொழுதும் ஒழியமாட்டாது என்னுள் என்.

(ஸீ-ஓ.) பிணங்களைச் சுடுவோரும் இடுவோரும் குழிப்படுப் போரும் அடைப்போரும் கவிப்போருமாய்ப் பல்வேறுவகையாக இறுதிக் கடன்கள் செய்ய, இரவும் பகலுமாகிய இருபொழுதும் வகுவோரும் செல்வோரும் செய்யும் ஆரவாரமும் செய்தற்பறை முரக்கும் ஓசையும் தோழும் பூசலும் அழும் பூசலும் நரி கூகை குரால் ஆண்டலைப்புள்ளும் ஆகிய இவை செய்யும் ஆரவாரமும் ஆகிய எல்லாம் இன்ன இசையாய் நன்றாகிக் கடலோதை போல எப்பொழுதும் ஒலிக்க.

இந்வேரார் - வாளாது போகட்டுச் செல்வேரார். மக்கட் பிணமும் கரிமத்தைய பிறவுயிர்கட்கு உணவாதலின் அவற்றைச் சுடுதல் முதலியன செய்வாமற் போகட்டுப் போவதும் சிறந்த அறமாம் என்று கருதும் கோட்பாட்டையோடும் அக்காலத்திருந்தனர் என்பது இதனால் அறியப்படுகிறது. தாழ்வயின் அடைத்தலாவது பள்ளத்திலிருந்து பிணத்தைப் பல விடங்கட்கும் இழுத்தேகாமல் அவ்விடத்திலேயே தின்றவிரும்படி வழியை அடைத்து விடுதலாம் தாழி - மட்பாண்டம். இதனை முதலாகக் கட்டாழி என்பர். கீழே ஒரு தாழியிலிருந்து மற்றொரு தாழியாற் கவிப்பது என்க. இளிவு-வாலாமை திரியாது என்றது-காலந்தாழ்த்தாமல் என்ற பொருள். சும்மை-சூரவாரம். எஞ்சியவார் மருங்கின் சமஞ்சார் முதலாவது சாப்பறை முழக்கம். சாவுண்டென்பதனை மறந்துவாழ்வேர்க்கு கருக்கும் சாவுண்டென்பதனை அறிவுறுத்தல். இதனை,

“மணங்கொண்டெண் ஒண்ணெண் டென்றும் உணர்விறார்
 ஈற்றுமே டொண்டொண்டொண்டென்னும் படை” எனவரும் காலடி
 யாலும் (உரு) உணர்க.

கூகை குழறுதல் இறந்தும் காலம் அணித்தாக வந்துநீருரை
அறிந்து விரைவில் இறந்து பட்டு சமப் புறங்காட்டிற் குவநுமாறு அழைப்

புழிக் கூறுபாடு மார்புந் ஓடி வளைச் சாயத் துறவேர் என்று கோடலுமடி என்றீர் சாயல் மார்பு துறவேர் "நாடோறும் மனிதர் தலைமேட்டில் ஐயமேற்றுன்பவர்" எனச் சிவஞான பரிவார் கூறுதல் உரை (சிவ-அவையடிக்) "மெய்க்கூறா வளக்கத்தல் இவரைக் காளாடக மததினார்" என்று கூறி இவர் "கடால் பாதமிர போசனம் சவ பஸ்மதாரணம் சொலார் சபத்துவர் கண்டதாரணம் : சுராதும்பத் தாபன பூசை முதலியன உடையவர்" (மெய்க்கூ. மர வளங்) எனக் கூறப் படுவதால், இவ்வரையே என்று வெள்ளிடை மன்றத்து நிணம்படு குழியில் விடுத்தா டயாம் பிணத்தின் மாடுகள் என்று சாத்தனார் குறிப்பிடுகின்றனர் எனல் மிகையன்று.

அவ்விமப்புறங்காட்டிற் காணப்படும் பொருள்கள்

கஉ - கக : அழற்பெய்.....பறந்தலை

(இ - ள்.) அழல் பெய் குழியெழி புழல் பெய் மண்டையும - நெருப்பை அகத்திட்டிக் கொணருகிற மட்பாண்டமும் புழல் என்னும் திண்பண்டத்தைப் பெய்து கொணரும் மட்பாண்டமும்; வெள்ளில் பாடையும - வெள்ளிலாகிய பாடையும; உள்ளீட்டு அறுவையும - பிணத்தை அகத்தி இட்டு முடிக்கொணர்ந்த கோடிச் சீலையும; பரிந்த மாடையும - பாடை பிணம் இவற்றிற் கணியப்பட்டு அறுத்ததறியப்பட்ட மலர் மாலைகளும்; உடைந்த கும்பமும் - உடைக்கப்பட்ட குடங்களின் ஓடுகளும்; நெல்லும் பெரியும் சில் பலி அரிசியும் - சிதறிய நெல்லும் பெரிகளும் ஆவிக்குப் பலிப் பொருளாகப் பிணத்தின் வாயிலிடும் சில அரிசிகளும்; யாங்கணும் பார்த ஓங்கு இரும் பறந்தலை - எவ்விடத்தும் பார்து கிடக்கின்ற உயர்ந்த பெரிய அப் பாழிடமாகிய கடு காடுதானும்; எனக.

(வி - டி.) அழல் - பிணஞ்சுடக் கொணரும் நெருப்பு. குழிசி - பாணை. வெள்ளில்-பாடை; வெள்ளிலாகிய பாடை என்க. பிணமாகிய உள்ளீட்டை உடைய அறுவை என்க. படையின் உள்ளே விரித்த அறுவையுமாம். அறுவை-துகில். நெல்சித்தும் வழக்கமும் பலி அரிசி யிடுதலும் இக்காலத்தும் உண்டு. ஆவிக்குப் பலியாகப் பிணத்திலிடும் அரிசியைச் சில்பலிபரிசி என்றார். என்னை? ஒரு பிடியளவாகச் சிலரே இடுதலின் சிலவாகிய பலியரிசி என்றார். இக்காலத்தே வாய்க்கரிசி என்பது மது.

இனி சண்டுக் கூறுப்படும் இவ் வருணனைகளோடு -

"ஆங்கமாநக ரணைந்தது பலாலிய மென்னும்
பேங்கொள் பேரதவ் ஓரது பிணம்படு பெருங்காடு
ஏங்கு கம்பலை யிரவினும் பகலினு மிகலி
யோங்கு நீர்வையத் தோசையிற் றோயதொன் றுளதே"

எனவும்,

“விண்ணின் னீண்டன வெய்களுந் வானகயும் விரவி
இண்ணி மீங்கிய மின்பட மிடைந்தவற் றிடையே
குண்டி கண்ணின் பேயுளும் கூகையும் குழறிக்
கண்ட மாத்தர்தம் மனங்களைக் கலாவக் குறுக்கும்”

எனவும்,

“* ந் தூமமு மெய்யிது மனளாடு விளக்கா
வுமைக் கூகையு மோரியு முறடிற் கதங்கும்
யாமத் திண்டிவந் தாண்டல மான்பில வழைக்கும்
திமைக் தேயிட னுயதோர் செம்மலை யுடைத்தே”

எனவும்,

“வெள்ளின் மாலையும் விரிந்தவெண் டலைகளுங் கரிந்த
கொள்ளி மாலையுங் கொடிபடு கூறையு மகலும்
பள்ளி மாறிய பாடையு மெலுப்புமே பரந்து
கள்ளி யாரிடைக் கலந்ததோர் தோற்றமுங் கடிதே”

எனவும்,

“காக்கை யார்ப்பன கழுதுதங் கிளையொடு கதறித்
தூக்க ளீர்ப்பன தொடர்த்தபல் பிணங்களுந் தூங்கச்
சேக்கை கொள்வன செஞ்செவி யெருவையு மருவி
யாக்கை கொண்டவர்க் கணைதலுக் கரிதது பெரிதும்”

எனவும்,

“கோளி யாலமும் கோழரை மரங்களுங் குழுமித்
தூளி யார்த்தெழு கடலையும் உடலமுந் துவன்றி
மீளி யாக்கைய தாக்கியுண் பேய்க்கண மிகைஞழ்
கூளி தாய்க்கென வாக்கிய கோட்டமொன் றுளதே”

எனவும் வரும், நீலகேசிச் செய்யுள்கள் ஒப்பு நோக்கற்பாலன. (தரும-
புரை : ௨௪, ௨௪, ௨௧, ௨௦, ௨௧, ௨௨.)

மணிமேகலா தெய்வம் மக்களின் அறியாமைக் கிரங்குதல்

கௌ - ௧௦௪ : தவத்தறை.... உண்டோ

(இ - ள்.) (தங்கையிர்! *தொன்று கேண்மின்!;) தவத்
துறை மாக்கள மிகப் பெருஞ்செல்வர் ஈற்றினம் பெண்டர் ஆற்றாப
பாலகர் முதியோர் என்னுன இளையோர் என்னுன்-இவர் உயர்ந்த
தவநெறியிலே ஒழுக்குகிற பெரிமார் இவர் மிகப் பெரிய செல்வ
முடையோர் இவர் அணிமைக் காலத்தே மகவின்ற இளம் பருவ

முண்டை மகளிர், இவர் துன்பம் பொறுக்கமாட்டாத இளங் குழவிகள், இவர் ஆண்டான மூதிரந்த சானரோர், இவர் ஆண்டனைய காணையர் எனது சிறிதும எண்ணிப் பார்த்து திரங்கு தவறைய; கொடுந் தொழிலாளன் கொன்றனன் குவிப்ப - கொடிய கொலை செய்யுந் தொழிலையே மேற் கொண்டிருக்கின்ற கூற்றுவன் காள் தோறும் மனையிர்களைக் கொன்று குவிப்பாரித்ப; இவ்வழல வாய்ச் சுடலை தின்னக் கண்டும் - இந்த நெருப்பையே வாயாகக் கொண்ட சம்பபுறங்காடு கொன்று பீராகட்ட உடல்களைத் தின்று தீர்ப்பதனைக் கண்கூடாகக் கண்டு வைத்தும்; கழிநெருங் செவ்வக் கள்ளாட்டயர்ந்து - மிகப் பெரிய செல்வமாகிய கள்கை யுண்டு களித்து விளையாடி; மிக்க நல ஆறம் விரும்பாது வாழும் - மிகச் சிறந்த நல ஆறங்களைச் செய்தற்கு விரும்பாமல் உயர் வாழுகின்ற; மக்களில் சிறந்த மடவோர் உண்டோ - மாந்தரினும் காட்டில் பெரிய மடமையுடையோர் பிறர் உளரோ? கூறுமின! என்றான் என்க.

(வி - 11.) துறவின் கட்புதுதற் சிவன்ற ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்த்துள்ள மணிமேகலைக்கும் அந்நெருங்கப் பயிலும் சுதமதிக்குந் ஓர் சேர யாக்கை நிலையாமை செல்வம் நிலையாமை இளமை நிலையாமை என்னும் மூலகை நிலையாமைகளும் உள்ளத்தின்கண் நன்கு பத்புமாறு முன் ஈதலாக மணிமேகலை தெய்வம் சக்கரவாளக் காட்ட வரலாறு கூறுதலைத் தவக் கோகக் கொண்டு கேட்பார்க்கு அவ் அணர்ச்சி கலைநாக் மாறு தனது தெய்வ மொழியாலே செவியறிவு வந்ததுகின்றது என்பதனை இதனைப் பயிலவோர் நன்குணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

சுண்டு யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, இளமை நிலையாமை ஆகிய மூன்று நிலையாமைகளும் பொதரத் துறவோர் இறந்து படுதலையும் மிகப் பெருஞ் செல்வர் இறந்து படுதலையும் இளம் பெண்டிர் இறந்துபடுதலையும் பாலகர் இறந்துபடுதலையும் நிரல்பட வோறுதல் உணர்க. சங்குக் கூறுப்படுவோருள் துறவோர் இறந்து பாடுறுதல், தவத் தாலும் யாக்கையை அழித்தபடி செய்தல் சாலாது என்பதுணர்த்தற் பொருட்டாம். இனிச் செல்வ நிலையாமையும் இந் வகைப்படும். அவையாவன செல்வத்தை யிட்டிய செல்வர் இறத்தலும் அவருளாகச் செல்வமே அவரைக் கைவிட்டிந்து போதலுமாம். சிறப்பு நோக்கிச் செல்வம் நிற்கச் செல்வரே இறந்துபடுதல் கூறியவாறு. இளமை நிலையாமை தோன்ற இளம் பெண்டிர் எனப்பட்டது. இன்பம் நுகர்தற் கியன்ற பருவம் வந்துறு முன்னம் யாக்கை அழிதலுண்மையின் ஆற்றாப் பாலகர் அழிவையும் உடன் கூறிற்று. சுற்றினம் பெண்டிர் என்றமையால் பீட்டிதுக்கியும் கூற்றம் கொல்லுதலும் நோக்கமையுணர்க. மெய்யுணர்வார்க்கு நிலையாமையுணர்ச்சி இன்றியமையாமையை முன்னும் கூறினும்.

கொடுந் தொழிலாளன் - கூற்றுவன். கொன்றனன் - கொன்று அழலாகிய வாய். சுடலை - சுடுகாடு. கண்டும் என்றது காட்சியுடைய யால் கண்கூடாகத் தாமே ஐயந்திரிபற்க் கண்டு வைத்தும் என்பது நின்றுது.

ரெவ்வா செங்கைத் தொற்று...உலின் கள்ளாகக் காறிப்புவமம்
செய்யப் பட்ட...அறம்...செய்ய...பிரந்தோக்க
சுக்க...கூட...மீண்டும்
பிற...மாடு...மாடு...
செய்ய...என்பது...
செய்ய...பிரந்தோக்க...
செய்ய...மாடு...
செய்ய...மாடு...
செய்ய...மாடு...
செய்ய...மாடு...
செய்ய...மாடு...
செய்ய...மாடு...

இனி, மணிமேகலை நெஞ்சம் காத்தால் நெழித்து...
பின்னர்...
தவறுத்ததை உறுதிகராகக் கடைப்பிடித்ததை என்...
யதற்கு தெய்வத்தின் காத்தாக்கலின்...
மேனின்றது...
அறம் என்று அத்தெய்வம் விதந்து கூறிற்று.

யாக்கையின் இழிதகைமை

காடு - ககடு : ஆங்கு.....ஓதையும்

(இ - ள்.) ஆங்கு அது தனனை - அவ்வாறிருக்கின்ற
அச் சக்கரவாளக் கோட்டத்தை; ஓர் அருங்கடி நகர் என - ஓர்
அரிய காவலமைந்த நகரம் என்று கருதி அதனூடே புசுந்து;
தனிவழிச் சென்றோன சார்ங்கலன எனபோன் - தூவிலே
தமியனாய்ச் சென்றவனாகிய சார்ங்கலன எனனும் ஒரு பார்ப்பனச்
சிறுவன அவ்விடத்தி; யாக்கை எனபுந்தடியும் உதிரமும் என்று
அன்பு உறும் மாக்கட்கு அறிவிச் சாற்றி-மாக்களை உடம்பென்று
நும்மால் பணப்படும்பொருள் வறிய எலும்பும் தசையும் குருதியு
மாகிய அருவருக்கத் தகுந்த துவ்விழிதகைப் பொருள்களின்
கூட்டமேயன்றிப் பிறிதொரு பெருந்தகைமையும் உடையதன்று
காண்! என்று அதன்பால் பெரிதும் அன்பு கொள்ளுகின்ற
அறிவிலிகளுக்குத் தனனையே சான்றாக்கி நனகு அறிவறும்படி;
வழுவுவாடு கிடந்த புழுவுண் பிண்டத்து - கிணத்தோடு கிடந்த
புழுக்கள் நெளிகின்ற அழுகிய ஊடுதே கூடிய பிணத்தினது;
அலத்தகம் ஊட்டிய அடி கரி வாயக்கொண்டு உலப்பில் இனப
மோடு உளைக்கும் ஓதையும் - பண்டு செற்பஞ்சுக் குழம்பூட்டி
அழகு செய்யப்பட்டிருந்த அக்கை கரிகள் தம வாயாற் கொண்டு
அழியாத இனபத்தோடு ஊக்கையிடவின்ற ஒலியாயும்; கழுகு
கலைப்புற அலகுல் குடைந்து உண்டு கிலத்தலை நெடுவிளி எடுக்கும்
ஓதையும்-கழுகு மேகக்கமையென்னும் அணிகலனில பண்டு புறத்தி
அழகு செய்யப்பட்ட அல்குல் அலகினால் குடைந்து குடைந்து
வயிறு நிரம்பத் தின்றமையால பெரிதும் மகிழ்ந்து கிலத்தின்

மேனின்றி நேரிதாக்கக் கூவுகின்ற ஒலியும்; கடகம் செறிந்த
கைபைத் தீ நாய் உடைபக் கவனி ஒடுகதர ஓதையும் - பண்டு
கககணம் செறிந்து ஸிந்தகைபைச் சுந்தாடத் நாய் என்புமுறி
வாயாற கவனித் தினன்று மகிழ்ந்து ஒழியாமல் குடைக்கின்ற ஒலியும்;
என்க.

(வி - ௫) கவனி கூறுப்பார் பிணம் செறிபிணம் என்பது
கூடமில் என்பதும் கெட்டுப் பார் மகளிராதலின் தர்மம் பிழையே
அவ்வாய் தீதானதாகத் தொடர்ந்ததொன்றைப் பண்ணு ம்பையே
விதகவிதவிதக் கூடியாய்த் தாயார் பிணம் தும் எனக்கம் உள்ளது.

தடி-தனச. வாழ-உடம்பிலுள்ள பிணம். அலத்தகம்-செறிபஞ்சுக்
குடம்பு உடைக்கம் - ஊளைபிணம். கிலைத்தலை என்ற பாடத்திற்கு
கிமித்திய தலை என்க. கலை-மேலை. கடகம்-கங்கணம். தீநாய்-கரு
காட்டி பையை வழர் நாய். இதனை ஒரு சாதி நாய் என்பாருளர்.
என்புடைபக் கவனி என்க.

இனி இப் பகுதியோடு--

“குடநங் கொழுவங் குருதியு மென்பும்
தொடரும் நரம்பொடு தோலும்-இடையிடையே
வைத்த தடியும் வழும்புமாம் மற்றிவற்றுள்
எத்திறத்தா வீர்ங்கோதை யான்”

(சக) ௩

எனவரும் நாலடி வெண்பா ஒப்புநாக்கற்பாலது.

இதுவுமது

ககக - கௌ : சாந்தம்.....எய்தி

(தி - ன்.) சாந்தம் தோய்ந்த ஏந்து இளமுலை காம்பந்த பரி
எருவை கவர்ந்து ஊண் ஓதையும்-சந்தனம் சிவப்பெற்ற அணந்த
இளமுலையின் ஊளை மிகவும் வருத்திய பசியோடு வந்த பெரும்
கழுகு அலகினால் கவர்ந்து தினன்று மகிழ்ந்து கூவும் ஒலியும்;
பண்பு கொள் யாக்கையின வெள்பலி யாங்கெத்து - பல்வேற
பண்புகளைக் கொண்கருந்த மக்கள் உடம்பைச் சுட்டமையாலே
யுண்டான வெண்ணிறமான் சாம்பற் குவியலாலியன்ற மேடை
மேலை; ஓர் பேய் மகள ஆங்கு ஓர் கருந்தலை வாங்கி - ஒரு பெண்
பேயானது ஆங்குக் கூந்தலாலே கறுடபாகக் கிடந்த தன்மையத்
திருகித் தன; கையகத்து - கையிடத்திலே; மண்களை முழுவம்
ஆக ஏகதி - மண் பூசப்பெற்ற தண்ணுமையாக ஏந்திக் கொண்டு;
இரும்பேர் உவகையின எழுந்து - மிகவும் பெரிய மகிழ்ச்சியோடு
எழுந்து வின்று அத் தகையினகண் அமைந்த உறுப்புக்களைத்
தனித்தனி கோக்கிக் காழுகர்; புயலோ குழலோ கயிலோ
கண்ணோ குமிழோ முக்கோ இதழோ கவிரோ பல்லோ முதலோ

எனனது இரங்காது - இது புகிலை அல்லது கூந்தல் தானே? இவை கயல் மீனகளை அல்லது கண்கள் தானோ? இது குமிழ் மலிரா அல்லது புகுந்தகானோ? இவை உதரங்களை அல்லது முருக்கடவரிதழகையோ? இவை பதகனா அல்லது முததிக் கோவைப்பா? என்று உவமமைச் சிறிதும் பாராட்டாமலும் அவற்றின் பால் இரக்கம் கொள்ளராலும்; கண்கொட்டு உண்டு- அதை தலைநிலைமந்த கண்களை அகழ்ந்தெடுத்துத் தினறவாரே; கைவ அடிபெயர்த்து - தனது கையத்த விரல்களையுடைய முகங்களைப் பெயர்த்து; கண்டாக் களிப்பின ஆநிம - தணியாத மகிழ்ச்சியோடே ஆடா நினற கூத்தினை; கண்டனன் வெரீஇ கடுகவை எய்தி - கண்டு அச்சததாலே பெருந் துன்பமெய்தி எனக.

(வி - டு.) சார்ங்கலன் என்பான், ஓகைபல கேட்டுச் சொன்றவன், தேய்கள் ஆநிம் கூத்துக்கண்டு நவை எய்தி என்க. கடுகவை எய்தி என்பதற்குப் பேயாற் பிடிக்கப்பட்டு என்று கூறுவாராயுள். அவ்வரை போலி, என்னை? அணங்கும் பேயும் பிடிப்பதுமில்லை உயிர்ப்பதுமில்லை என்று சாதிப்பதே இந்நூலாசிரியரின் மேற்கொளாதலின் பேயாற் பிடியுண்டதாகவும் பேய் உயிர்ப்புண்டதாகவும் கூறுவதற்குக் காரணம், பேதைமையென்று அந்நிகழ்ச்சியெல்லாம் ஊழ்வனையின நிகழ்ச்சிகளை என்று காட்டுவதற்கே நூலாசிரியர் இச் சார்ங்கலன் கதையை ஈண்டுப் படைத்துள்ளார் ஆதலின் என்க.

எருவை-கழுநிலை ஒருவகை. பண்புகொள் யாக்கை என்றது இகழ்ச்சி எனினுமாம். வெண்பலி யரங்கம் என்றது சாம்பலாலியன்ற போட்டினை. மன்பூசப் பெற்ற திரண்ட முழுவம் என்க. உவகை - சிறந்த ஊன் கிடைத்தமை பற்றி யுண்டாயது. காழகர் கூந்தல் முகவியவற்றைப் புயல் முசலியனவாகக் குறிப்பவமஞ் செய்து பாராட்டுதலை நலம் பாராட்டுதல் என்ப. இப் பேய் அங்கனம் பாராட்டிற்றில்லை: பரிவு கொள்ளவுமில்லை என்பாள் "புயலோ.....என்னது இரங்காது" என்றாள். தொட்டு - அகழ்ந்து. தண்டா - தண்டித்த.

சார்ங்கலன் செயல்

கஉஅ - கஉக: விண்டோர்.....வைத்தலும்

(இ - ள்.) விண்டு ஓர் திசையின் விளித்தனை பெயர்ந்து - அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி மேயம்மறந்து தானசென்ற திசையை நோக்கி அம்மையே எனறு கூவியவலாய் விரைந்து தனையில முனறின எய்தி ஐங்கெதிர்வந்த அன்னைய நோக்கி, எம்பனை சங்க காணாய் சமச் சுடகிலின் - என அன்னைய சங்கு என்னை நோக்குதி சமம் எரிவின்ற கடுகாடகனனை; வெம் முதுபேய்க்கு என் உயிர் கொடுத்தன் என-வெவவின முதுமையுடைய திராநு பேய்க்கு யான என் உயிரைக் கொடுத்ததாழிந்தனை! என்று

பேதற்றிய வண்ணம், கண்ணை தளரன விழ்ந்து மெய்வைத்தலும் -
தன தாயின் புனலிடை யெல்லாப் விழந்து உயிர்நீத்தலும்; எனக.

(அ - ரு.) விவரம் - இஃது தனது என்றது தான் சென்று
கொண்டிருந்த அந்த இடம் எவ்வாறு. விவரத்தை என்ருது
அம்மையி! என்று வ. அ. ரு. ப. அ. ரு. து. அ. ரு. ம. வ. ரு. என்ரு
வ. ரு. ம. வ. ரு. து. இ. எம். ரு. - எம். ரு. : ம. ரு. ம. ரு. து. க. ம.
ம. ரு. என்ரு. து. அ. ரு. : ம. ரு. து. ம. ரு. து. என்ருயி! கொடுத்தன்
என்ருது இவ்வாறு சொல்லி. ப. ரு. து. என்ருவாறு. மெய்வைத்தலும்
என்ருது விழ்ந்து இறத்தலும் என்றவாறு.

சாங்கலன் தாய் கோதமை செயல்

க. உ. உ. - க. உ. உ. : பார்ப்பான்.....பதியேன

(இ - ள்.) பார்ப்பான் தனனொடு கண் இழந்து இருந்த
இத் தித்தொழிலாட்டி - தன்கணவனாகிய பார்ப்பனனொடு தானும்
கண்ணிழந்திருந்த இந்நதப் பார்ப்பனரிதானும் காவறறெய்வமரகிம
சம்பாபதிபை உள்ளததால் நோக்கி; சம்பாபதி - சம்பாபதி
யென்னுந் தெய்வமே! கேள!; என சிறுவனை - அளரியனாகிய
என் ஒரு மகனாகிய இச் சிறுவனை; யாருமில் தமிழையன் எனபது
நோக்காது - கண்களுவார் யாரும இல்லாதேன எனபதனை
எண்ணியிரங்காமல்; ஆர் உயிர் உண்டது அணங்குகா பேயா -
அரிய உயிரையுண்டது தெய்வமேயோ அல்லது அவன் கூறிய
வாறு முதுபெய்தானோ? அறிவினை; துறையும் மனறமு
தொல்வலிபரனும் உறையுளும் கோட்டழம் காப்பாய் - நீர்த்துற
களிடத்தும் மனறங்குளிடத்தும் பழைமையான வலிகமயுடைய
மரங்களிடத்தும் மக்கள் வதியும் பிறவிடங்களினும் கோயில்
களிடத்தும் மக்ளுக்கத் தெய்வத்தானாதல் பேய்களினாதல் திக
கொளனும் சிவழவண்ணம் காக்கும் பேரான் உடையாய்;
காவாய் - எளிதெமையாகிய எம்மைக் காவாது கைவிட்டனை; தகவு
இலை கொவலா - எம்மாட்டு அத்தகைய அருள் உடையாய்
அல்கையா! என்று அரற்றி; எனக.

(ஈ - ற்.) பார்ப்பான் என்றது - பார்ப்பனனாகிய என் கணவன்
என்பதுபட நின்றது. பார்ப்பானொடு கண்ணிழந்திருந்த தித் தொழி
லாட்டி என்றனாயால் தானும் கண்ணிழந்தமை குறித்தான். இவ்
வாற்றால் தித் தொழிலாட்டி என்றது திவனையாட்டி என்னுந் பொரு
ளுடைய மெய்யுமாய். சிறுவன் எனருள் அவனும் இரங்கற் குரியான்
என்பது தொற்றவித்தற்று. யாருமில் தமிழை என்பதானது. அணங்கு -
தீண்டி வருத்தற் செய்யல். துறை - நீராருறை. துறை முடிவியன்
அணங்காறும் பேயாறும் திங்குரத்தப் படுமிடம். தகவு என்றது
மன்னுயிர்ப்புரக்கும் பேரருளுடைமையை. எல்லார்க்கும் அருள் செய்யும்
அருளுடையாய்க்கு எம்பால் அஃதொழிந்ததோ என்றாற்றியபடியாய்.

இனி, இக்காதையில் சந்தரவாளக் கோட்டத்தின் வரலாறு கூறுதல் கலைக்கிட கருக. "இந் நாமறப் பேரா தோன்றிய ஈம்புறங்காடு" என்பது தென்குடி கருக : "வீழ்ந்து மெய் வைத்தலும்" என்பதிலுந், பிறப்பாகிய உன்பம் எய்துகற் 'க் காணமாவி, நம பெருளி மயக்கங்கள் என்னும் நிகழ்வுகள் என்னதற் கருகாரணம் என நப்பனை உடைக்கவும் பற்றினை அறத்தொடு இனையவைபுத ஐவகைப் பாவனை புள்ளும் தலைசிறந்த (ஆன்பியல்) தகக பாவனை ணி மகலை தக் கைவந்தற் பொருட்டு இவ்வுடம்பு.

"அசித்தம் துக்கம் அநான்மா அகசி"

என்னும் நான்கு மெய்க ணார்ச் சிகளைபும் மிகவும் நுண்ணிதாகச் செவியறி வறுத்திய உடையை உணர்க. இவ்வுண்மை அறியப்படாவிடின் இசைப்பயில்வோர் இக் காதையின் சிறப்பைச் சிறிதும் உணராராவர் என்க. மேலே கூறப்பட்ட ஐவகைப் பாவனைகளும் ௨0. பவத்திற மறு கெனப் பாவை நோற்ற காதையில் நன்கு விளக்கப்படும்.

கோதமை சம்பாபதியிடம் முறையிடுதல்

தகக - கசக : மகன்மெய்.....காணேன

(இ - ன்.) கோதமை என்பாள் மகன் மெய் மரக்கைவை மாப்பு உறத் தழீஇ - இவ்வாறு அரற்றிய கோதமை என்னும் அப் பார்ப்பனி செய்தமை கேணமின! அவன்தான் தன் மகனு டைய உயிரற்ற மெய்யாகிய அவ்வுடம்பினைத் தன் கைகளாலே எடுத்துத் தன்மார்போடு நன்கு பொருந்துமாறு தழுவிச் சமத்து கொடுபாய்; ஈம்பு புறங்காட்டு எயில் புற வாயிலின் கொடுத்துயர் சாற்ற - அச்சுடாட்டுக் கோட்டத்தின் மதிலினது வாயித்புறத் திலே கிடத்திவின்று சம்பாபதியை மனத்தானினைத்து வாமால் அழைத்துத் தானெய்திய கொடிய அத் துன்பத்தைக் கூறி முறை வேண்டாசிற்ப; இபான்னின் பொலிந்த சிறத்தான் - இபான போன்ற சிறமுடையவளாகச் சம்பாபதி என்னும் அத் தெய்வங் தானும் அவளுடைய அகக்கண் முன்னர் வந்து; கடி வழங்கு வாயிலின் கடுத்துயர் எய்தி இடை இருள் யாமத்து எனனை ஈங்கு அழைத்தனை என உற்றனையோ எனக்கு உரை என்று தோன்ற - வங்காய்! பேய்கள் திரிவினற இவ்வாயிலிடத்தே கொடிய துன்ப மெய்தி உள்ளிரவில் இவ்விருள்மிக்க யாமத்திலே என்னை இங்கு ஒருமாறு அழைக்கும் நீதான் எத்தகைய இன்னல் எய்தினையோ அதனை எனக்கு இயம்புக என்று பரிவுரை கூறித் தோன்றாசிற்ப; ஆரும் இல்லாடிக் என அறியாப பாலகன் ஈம்புறங் காட்டு எய்தினை தனனை - பாதுகாவல் செத்தற்குரியார் யாருமில்லாத அளியேனாகிய என் ஒருமகனாகிய விரகறியாத சிறுவன் நீயே எழுந்தருளியிருக்கின்ற இச்சுடாட்டின்னை வந்தவனை; ஆருயிர் உண்டது அணங்கோ பேயோ - அறிய

உயிரைக் குடித்தது சின ஆட்சியிலடங்கிய அண்டியைப் பிடிப்பான் அறிக்கைநிலை; உறவுதான போலக் கிடந்தனவையென - உதிர துயில்பவன்போன்று கிடக்கின்றனவென நினைகண்டருளுதி என்று கூற; எனக.

(வி - ௪.) பொய்கிட வாங்கை: இது உ. ௩௩. ௩. கொடுத்து உயிரை இழந்த பொறுக்கொணாத துன்பம். சாற்ற-உறவுமுறை விடை என்க. புறக்கண் குற்றங்களின் அகக்கண் மனனை உறவுத்தொடுதோன்ற என்க. என்னுற்றியை என்னக்கலை என்றும் பரிவுரை. பொன்னிற் பொலிந்த கிடத்தான் தோன்ற என்றவையில் அக் தெய்வம் அவன் அகக் கண்ணால் காண்டற்கிடன்ற அருமை மெய்யெனத் தோன்ற என்க. இக்காட்சி கருத்தாட்சி பொலிவாகத் தோன்றுகிறது.

கணவனும் கண்ணின் வாயும் கண்ணின் எண்ணத் தாய்க்குக் கேளிரும் இவன் எவர்க்குதவியாய் வந்த இச்சிறக்கைக் கொன்றது உன் அருளாட்சிக்கண் கருத்த தகாததொரு தகாதமை; இப்பொய் கிடழவும் நீ வாளாத்தடுத்த என்னை யார் என்று முறையிட்ட படியாம்.

சம்பாபதி மறுமொழியும் கோதமை வேண்டுகோளும்

கரு - கரு: அணங்கும்.....என்றவும்

(வி - ௪.) அணவரும் பெயும் ஆர் உயிர் உண்ணு - அது கேட்ட அத் தேய்வம் அவன் வினாவிற்கு மறுமொழியாக, பார்ப்பனியை எதொன்றுதனை! நீ கிணக்கினையடி அணவரைதலே பெயர்தல் ஆகிய உயிரை உண்ண மாட்டா, பிணவரு தூய்மார்பன பிபது கந்து ஆக வழுவினை வந்து இவன் உயிர் உண்டு கழிந்தது - முறுக்குண்ட புதுவாணிகத்த இச்சிறுமையுடைய பேதைமையையே பற்றுக்கிடாக்கக் கொண்டு இவன் முற்பிறப்பிலே செய்த தீவினைமாகிய இவனது வடிகு இவன் உயிரைக் கவர்ந்து கொண்டு போயிற்றுக்கொண! இத்தியற்கை என்று ணர்ந்து கொள்வாயாக!; மரபெருந்தனபம் நீ ஒழிவாக என்றலும் - சின பேதைமை காரணமாக நீ எய்துகின்ற தீயம் பெருக்குன்பத்தைக் கிளந்து அமைதிக்கொள்வாயாக என்று தேற்றுவை கூறுகிற்ப என்க.

(வி - ௪.) அணங்கு - பிறவுயிரைத் தீண்டி வருத்தும் தெய்வம். உயிர் அணங்கு முதலியவற்றால் உண்ணப்படும் உணவுப் பொருளன்று ஆதலால் அதனை அவை உணவாகும் என்று கருதுவதே அறியாமை என்ற விளக்கியபடியாம். இனி "தீதும் கனமும் பிறந்த வாரா" அவை அப்பேய் செய்த பழவினைப் பயனாகத் தாமே வருவன. உன் மகன் இறந்தமைக்கும் அவன் பழவினையே காரணம் என்று ணர்ந்து தனபந்தவிர் என்று ஆறாம் கூறியபடியாம்.

திருவுமது

கருச - ககட : என்னுயிர்.....மடவாய்

(இ - ள்.) என உயிர் கொண்டு துன்னுயிர் தந்து அருளினை துன்னகண் இல் என கணவனைக் காதது ஓம்பிநம் - அதுகேட்ட அவனபுயிர்க்க தாயாகிப் போதமை அதிதம்வததை கொண்டு எல்லாம்வல்ல தெய்வம் நீ ஆதலாலே துன் னுயிரினை வேண்டுமது ஓர் உயிரோமாகலின் எனனுயிராகக்கொண்டு துச்சிறுவன் உயிராய்நீடுத தந்தருள்வாடாயின அளிப்பதுகடையெண்ணிலலாத கணவனை இச் சிறுவன் வேண்டிக்காப்பாற்றுவானாவின்; இனை உயிர்தந்து என உயிராவது எனறலும் - துச்சிறுவன் உயிரை நீட்டுததந்து அதற்கேடாகக் கண்ணற்றனளாகிம என உயிரைக் கவரந்து கொண்டருளாக! எனறு வேண்டுகிற்ப; மதுமுதாக்க இரங்கினள மேழிநீவாள் - அவ வேண்டுகோள் கேட்ட அகமிகப் பழைய தெய்வமாகிப் சகப்பதிதானும் அவன் பொருக்குப் பெரிதும் பரிவு கொண்டு அவயுக் கூறுபவன்; மடவாய் - மடப்பயிர்க்க பார்ப்பன மகளை கேள்!; ஆருயிர் போனால் மெக வினை மருங்குனை சென்று பிறப்பெய்துதல் ஐயக் உண்டோ - ஓருடவினகண்ணிருந்து வாயும் உயிர் துறந்துபோனக்கால் அவ் வுயிர் மீண்டும் அப பழவினைசார்பாகவே போக மற்றுமொரு பிறப்பினை எய்தும் எனனும் திறவேர் காட்சியில் உனக்கு ஐயமும் உண்டெய்யா? ஐயுருதே கொள், அஃது அங்ஙனமே சென்று மீண்டும் பிறப்பெய்தா கிந்தும் எனபது தீதற்றமேகான், ஆவது அது கொணர்ந்து நின் ஆர்இடர் கீக்குதல்-அவனாருமிய நினமகன உயிரை மீட்டுக்கொணர்ந்து இறந்துபட்ட இவ்வுடக் பில புதுத்தி நீ எய்திய ஆற்றுதற்கரிய துன்பத்தைக் களைதல்; ஈங்கு எனக்கும் ஆவது ஒன்றுஅன்று - ஈங்குக் காணற்றய்வ மாயிருக்கின்ற எனக்கும் ஆற்றலாகும் ஓர் எளிம செயல் அன்று காண்!; நீ இரங்கல - நீ ஆவனக் வருந்தாதேத கொள்; ஆவகது - நீ கூறுவது; கொலை அறம் ஆம் எனும் - ஓர் உயிரின் துயர் களைதற்குப் பிறிதோர் உயிரைக் கொலை செய்தலும் அறம் ஆகும் என்று கூறுகின்ற; கொடுந்தொழில் மாக்கள அவலப் படிற்று உரை - கொலைத்தொழில் செய்கின்ற மடவேர் கூறுகின்ற துன்பத்திற்குக் காரணமான வருசகமொழியே காண்!; எனக.

(கி - ள்.) மன்பதையின் துயர்தீர்த்தந் பொருட்டு வேள்விக் களத் திலே உயிர்ப்பனி செய்கின்றவர் கொள்கையே ஓ ருயிர்க்கு ஈடாக மற்றோர் உயிரைப் பனியி டுவதும் அடமாம் என்பது. அது தீவனையயன்றி அற மாகது அதனால் வளைவது மீண்டும் துன்பமேயன்றிப் பறிதல்லை; என உன்னுதற்கு வந்தபுட தீயோர் கூறும் உஞ்சக் மொழியே அஃது; அதனைக் சகயிடுக என்று தேற்றியபடியாம். இங்ஙனம் கூறுவோர்

இஃ ல்பும் அவர்வினை இயல்பும் அவர் மொழியியல்பும் ஒருசேரத் தெரித்
கொதுகின்ற அத் கொள்வார், "கொலை அறம் ஆம் எனும் கொடுந்தொழின்
மாககன அவலப்படிநறுரை ஆங்கது" எனச் சொற்றிறம் தேர்ந்து கூறுத
லறிக.

சங்கு எனக் கும் ஆவது ஒன்றன்று எனல் வேண்டிய சிறப்பும்மை
செய்யுள் விகாரத்தாற் றொக்கது.

பொன் நின்மகன் உயிரும் புதுப்பிறப்பெய்தி வாழும். ஆதலால் நீ
இரங்கல் என்று அதற்றியபடியாம். இரங்கல் - இரங்காதேகொன்.
அவலம் - துன்பம். படிநறு - வஞ்சம். ஆங்கது ஓநுயிர்க்கு ஈடாக
மற்றொருயிரைக் கொடுத்து மீட்கலாம் என்னும் நின்கோட்பாடு.

திருவுமது

ககஉ - ககௌ : உலக.....என்றலும்

(இ - ள்.) ஆங்கது மடவாய் - மடவோய் அவ்வுண்மை
கேட்பாயாக! உலக மன்னர்க்கு உயிர்க்கு உயிர் சுவோர்
இலரோ-அனபுடைபடைய! இந்நிலவுலகத்தை ஆளும் திருவுடைம
மனனர்கள் இறந்தபொழுது அவர் உயிர்க்கு ஈடாக உயிர்
வழங்குவோர் இப்பேருலகில இலர் எனறொ நினைதி!; எண்ணிற்
தோர் உயிர்வழங்க முனவருபவர் உளர்கான்; இந்த ஈயப்
புறங்காட்டு அரசர்க்கு அமைந்தன ஆயிரம் கோட்டம் - பார்ப்பன
மகளை! இந்தச் சுடுகாட்டுக் கோட்டத்தினுள்ளேயே இறந்த
அரசரைப் புதைத்து அதன்மேல் நினைவுக்குறியாக எடுக்கப்பட்ட
கோயில்கள் ஆயிரத்திற்கு மேலும் இருக்கின்றனகான்!; கிரயக்
கொடு மொழி நீ ஒழி என்றலும் - ஆதலாலே, உயிர்க்குயிர்
சுவன் என்னும் கிரயத்துண்டந்தரும் இம் மொழியைக் கூறுது
விடுக என்று; கூறியருளுதலும என்க.

(ஈ - க.) உலக மன்னவர் என்றது சோழ மன்னர்களை. இலரோ
என்புழி ஓகாரம் எதிர்மறை. பலர் உயிரிவோர் உளராவர் என அதன்
எதிர்மறைப் பொருளை வற்புறுத்து நின்றது. ஆயிரங் கோட்டம் என்றது
மிகுதிக்கு ஒரெண் காட்டியவாறு. கிரயக் கொடுமொழி என்றது
'இவனுயிர்க்கு என்னுயிர் கொள்' என்றதனை.

கோதமை கூற்று

ககஅ - ககக : தேவர்.....சங்கேன

(இ - ள்.) தேவர் வரம் தருவர் என்று நால்மறை
அந்தணர் நல்தூல் ஒரு முறை உரைக்கும் - தேய்வமே கேட்பருள்
துன்புழந்து வருந்தினார் வழிபாடு செய்து வேண்டினால்
தேய்வங்கள் அத் தயர் தீர்க்கும் வாததை வழங்குவர் என்று
நான்கு மறைகளாகிய அந்தணருடைய மெய்நூல்கள் அவர்க்கு

உயிடுபெறும் ஒரு முறைமையினைக் கூறுகிறதும்; மாபெருங் தெய்வம் நீ ஒருளவையின்- ஆத் தெய்வங்களுளைய மிகப் பெரிய தெய்வமாகிய நீயே யான கோட்ட இவ்வாததை வழங்கி அருளா தொழியின்; யான ஈங்கு என உயிர் காணவள என - அளிப்பென் இவ்வுகைத்துப் பின்னும் வரடிவுகந்து என உயிரைப் பேணுநீவனல்லென் காண! என்றான் எனக.

(வி - உ.) ஒரு முறை - துன்பந் துரிக்துயிற் பயங்குத் ஒரு வழி. நான்முறைமையினை நன்னால் அரணர் நன்னால் எனத் தனித்தனி இயையும். தெய்வங்களுள் வைத்துத் தனித் தெய்வமாகிய நீயே என்பான். மாபெருங் தெய்வம் நீ என்றான். பிரிவினை ஏகாரஞ் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது.

சம்பாபதியின் மறுமொழி

கடை - கடிநீ : ஊழிமுத.இகுவென

(இ - ள்.) ஊழி முதல்வன் உயிர்தரின் அல்லது - ஊழி முதலின் மீண்டும் உலகியற்றும் பெருங்கடவுளாகிய பிரமன் இரந்தொழுகத உயிரைப் படைத்துத் தந்தால் (சருகல் கடும் அவன்) அல்லது; ஆழித்தாழி ஆகவரைத் துரிதவார் தாம தரின் யானும் தருதவன் - சக்கரவாளமாகிய தாழியினூடே எனனைப் போன்று திரிகின்ற தேவர்கள் தாம் நீ வேண்டி மறு பின் மகன் உயிரை மீட்டுத் தருவார் உளராயின யானும் நினமகன் உயிரை மீட்டுத் தருவேன காண!; மடவாய் - மடப் பிக்க பார்ப்பன மகளை நீயே; ஈங்கு என ஆற்றலும் காண்பாய் என்று - இப்பொழுதே என்னுடைய ஆற்றலையும் காணக்கடவாய் என்று கூறி; கால்வகை மரபின் ஒரு ப் பிரமரும் கால் கால் வகையின் உருபப் பிரமரும் - கால்வேறு முறைமையினைபுடைய கருபப் பிரமர்களும், பதனாறு வகைப்பட்ட உருபப் பிரமரும், இருவகைக் கடரும் - ஞாயிறும் திங்களுமாகிய இருவகைப் பட ஒளிக் கடவுளரும்; இரு மூவகையின் பெருவகையு சய்தா தெய்வக் கணங்களும் - ஆறுவகைப் பட்ட போழ்துடைய தெய்வக் கூட்டங் கடும்; பலவகை அகாரும் - பலவேறு வகைப்பட்ட ஆகாரங்களும்; படுத்துயர் உறுடம் என்வகை காரகரும் - பெருந்துன்பத்தை எய்தா நின்ற எக்டு வகைப்பட்ட காரகரும்; இருவிசமய இயங்கும் பல் மீன் கூட்டமும் - பெரிய வானத்தில இயங்கா நின்ற பலவாகிய மீன் கூட்டமும்; நானும் கோளும் தன அகத்து அடக்கிய - காண்மீன்களும் கோள்களும் ஆகிய தேவ கணங்களை யெல்லாம் தன்னுள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற. சக்கரவாளத்து - சக்கர வாளமாகிய இவ்வண்டத்தினுள்ளே உறைகின்ற; வரந்தார்க்கு உரிமோர் தமை முன நிறுத்தி - மாந்தர்க்கு வந்தருதறகு உரிமை

யுடையோரை எல்லாம் சம்பாபதி தனது ஆற்றலாலே வரவழைத்து அக்கோதமையின் அக்ககண் முன்னர் கிழுகி வைத்து; இவன் அருந்துயர் இது - தேவர்களே கேணமின இப் பார்ப்பணிக்கு இப்போது எய்தியிருக்கின்ற தீர்தகற்கரிய துமரம் இஃதேயாம்; அரக்கை கெடுமின் என - நும்மில் யாரேனும் இவளுடைய இத் துன்பத்தைப் போக்கியருளின் என்று வேண்டாநிற்ப என்க.

(கி - ௧.) ஊழி முதல்வன் என்றது இவ் வுலகம் அழிந்தொழிந்த ஊழியின் பின்னர் மீண்டும் உலகத்தைப் படைக்கின்ற பிரமதேவனை இவன் செந்தாமரை மலர்மலர் விற்ப்பவன் என்பது பெளத்த கொள்கை. பிரமர் பலவகைப்பட்டப் பலராதலின் இவனை ஊழி முதல்வன் என்றும், செம்மலர் மதியான் என்றும் மகாப்பிரமா என்றும் விதந்தோதுவர். உலகப் படைப்பு அந்தம் ஆதி என்மறை புலவர் எனக் சைவசித்தாந்தத்தே கூறப்படுமாறே இவரும் ஊழிக் கப்பின் உலகப் படைக்கும் முதல்வன் என்றே கூறுதல் உணர்க. ஆழித்தாழி - சக்கர வாளக் கோட்ட மாகிய தாழிவடிவிற்குகிய அண்டம் என்க.

திரியுந் தேவரில் யாரேனும் தநவார் ஊராயின் யானுந் தருகுடன் என்றது, அவ் வரந்தருதற்கு எத் தேவராலும் இயலாது என்பதுபட சிந்தது. எனக்குரிய ஆற்றல் எனக்குளது அதனைக் காட்டுவல் க்கே அந்நையும் காண்க. தேவர்குந் வரந்த நம் ஆற்றல் ஊழி முதல்வர்கன்றிப் பிற தேவருக்கில்லை என்பதனைத் தெரித்து விளக்கியபடியா தேவர்களை எல்லாம் ஒநங்கழைத்துக் காட்டுமாற்றால் சம்பாபதி கள் ஆற்றலை வெளிப்படுத்திக் காட்டியவாரும்.

நால்வகை மரபின் அருபப் பிரமர் - நால்வகை உலகங்களின் வாழும் உருவமற்ற பிரமர்கள்; இவர்கள் ஐந்தாந்தியானத்தில் தேறியவர் என்பர். இவர் இருப்பிடம் (க) ஆகாசநந்தியாயதன லோகம்; (உ) விஞ்ஞான நந்தியாயதன லோகம்; (ங) ஆகிஞ்சந் யாயதன லோகம்; (ச) நைவசம்ஞ்ஞான சம்ஞ்ஞானயதன லோகம் என்று நான்குமாம். இவை நான்கும் அருபப்பிரம லோகங்கள் எனப்படும்.

பதினாறு வகை மரபின் உருபப்பிரமர் : பதினாறு வகை உலகங்களில் உருவத்தோடு வாழும் பிரமர்கள் என்பர்; இவர்களில் முதலாந்தியானத்தில் தேறியவர் வாழமுலகம் (க) பிரமகாயிக லோகம்; (உ) பிரமபுரோகிக லோகம். (ங) மகாப்பிரம லோகம்; (ச) பரீதாப லோகம் என்னும் நான்குமாம்.

இரண்டாந்தியானத்தில் தேறியவர் வாழமுடம் (க) அப்பிரமாணபலோகம்; (உ) ஆபாசவர லோகம்; (ங) பரிந்தசுப லோகம்; (ச) அப்பிரமாணசுப லோகம் என்னும் நான்குமாம்.

மூன்றாந்தியானத்தில் தேறியவர் வாழமுடம் - (க) சுபகிருஞ்ஞ லோகம்; (உ) பிரகத்பல லோகம்; (ங) அசஞ்ஞாசத்துவ லோகம்; (ச) அப்பிருக லோகம் என்னும் நான்குமாம்.

நான்காந்தியானத்தில் தேறியவர் வாழமுடம் - (க) அதப லோகம்; (உ) சுதரிச லோகம்; (ங) சுதரிசி லோகம்; (ச) அகரிட்டலோகம்

என்னும் நான்குமாம். இவை தியானவகையால் நால் நான்கு வகைப் படுதலின் நான்கு வகையின் உருபப் பரமம் என்று தெரித்தோதினா.

இனி அருப்பப்பிரமமும் உருப்பப்பிரமமும் ஆகிய இருவகைப் பிரமமும் வாழும் உலகம் இப்பதனையும் றிட்காம லோகங்கள் என்றும் ஒதுப.

இருவகைச் சுடரும் என்றது - ஞாயிற்றத் தேவனையுர் திங்கட்டே வனையுமாம்.

பெருவனப் பெய்திய தெய்வகணங்களும் என்றது இந்திலவுலகத் திலே செய்த நல்வினையின் பயனாகிய இன்ப நுகர்ச்சி எய்துகற்கியன்ற ஆறுவகைப்பட்ட தேவலோகங்களும் வாழும் தேவரீனங்களை. இவர் இன்ப நுகர்தம் ஆரிய லோகம் என்பது தோன்ற பெருவனப் பெய்திய தெய்வகணம் என்றார்.

நல்வினையால் தேவராய்ப் பிறந்த இவர் வாழும் உலகங்கள் - (க) மகாராசிக லோகம்; (உ) நிரயத்திரிஞ்ச லோகம்; (ஈ) யாம லோகம்; (ச) நடிதலோகம்; (இ) நிநமாணரதி லோகம்; (ஊ) பர சிநமித வய வருத்தி லோகம் என்னும் இந்த ஆறுலகங்களும்.

மேலே கூறப்பட்ட இருபத்தாறுலகங்களும் நல்வினை செய்தோர்க் குரிய மேலுலகங்களாம்.

இனி, மக்கள் வாழும் இந்திலவுலகம் ஒன்றுமே நடுவிலமைந்த உலகமாம். ஆகவே நல்வினை தீவினை என்னும் இருவகை வினைகளும் வீரவிய உயிர்கள் இதன்கட் பிறந்து இன்பம் துன்பம் என்னும் இரு வகை நுகர்ச்சிகளையும் எய்தும் எனப. இக் காரணத்தால் பெளத் தர்கள் வினைகளின் கூட்டத்தை வேதனைக் கந்தம் என்பர். வினைகள் இரண்டென்னுது மூன்று என்பர். இதனை,

“இனிவே தனையா வனஇன்ப மொடு

துனிவே தருதுன் பமுமாம் இடையும்

நனிதா நலதி வினையன் மையினும்

பனிவே யினைபன் வியதோண் மடவாய்”

(௪௮௮)

எனவரும் நிலகேசிச் செய்யுளானும்; அதற்கு “நுகர்ச்சிக் கந்தம் - இன்ப நுகர்ச்சியும் துன்பநுகர்ச்சியும். இவ்விரண்டும் வீரவிய சமநுகர்ச்சியும் என மூவகைப்படும்” என்று விளக்கிய விளக்கவுரையானும் உணர்க.

பல்வகை அசுரர் என்றார் அவர் தாமும் தாஞ்செய்த தீவினையின் பயனாக அவற்றின் வன்மை மென்மைகட் கேற்பப் பலவகைப்படுதலின். தீவினை மிகுதியால் எட்டுவகைப்பட்ட நரகப் புரைகளிலே இடப்பட்ட உயிர்களைப் பிரித்து என்வகை நரகர் என்றார். இவ்வெண்வகை நரகப் பகுதிகளும் நரகலோகம் என்னும் ஒருலகத்தின் உட்பகுதிகளாம்.

அந் நரகங்கள் - (க) மகாரிரயம்; (உ) இரௌரவம்; (ஈ) கால குத்திரம்; (ச) சஞ்சீவனம்; (இ) மகரவீசி; (ஊ) தபனம்; (எ) சம் பிரதாபனம்; (அ) சங்கதம் என்னும் இவ் வெட்டுமாம்.

இனித் தீவினைப் பயனைச் சென்று பிறப் பெய்தும் உலகங்களை
இன் உலகம் என்ப. அவை நாளும் நான்கு வகைப்படும். (க) நரக
லோகம்; (ங) பிழைக் குலோகம்; (க) பிரேதலோகம்; (ச) ஆகரிக
லோகம் என்னும் இந்த நான்குமாம்.

நிலவுலகத்தின் மேல் இவை நான்கும் கீழலகம் எனத் தொகுத்
தொகுப்பும்.

இனி, நல்லினை தீவினை இரண்டு விரவு விளையுமாகிய மூன்று
விளைகளானார் உயிர்கள் எய்தார் இது உலகம் நான்கும் நிலவுலகம்
ஒன்றும் ஒளி உலகம் ஆயுமாகிய பதினொருலகத்தையும் காலலோகங்
கள் என்றும் தொகுத்தும் கூறுப.

மேலே கூறியவாற்றால் பெளத்த சமயத்தார் கூறுகின்ற கால
லோகம் பதினொன்றும் சிங்காம லோகம் இரண்டும் ஆகிய மூப்பத்தா
ருலகங்களையும் அவற்றினியல்புகளையும் அறிக.

பன்மீனீட்டம் என்றது சிசுமீலே எண்ணிறந்தனவாகக் காணப்
படுகின்ற வின்மீன்களை. நாள் என்றது அகவனி முதலிய இரபத்
தேடி மீன்களையுமாம். கோள்களில் முன்னர்த் தேவரோடு கூட்டிய
ஞாயிற்றையும் சங்களையும் தவிர்த்து எஞ்சியவழி கோள்களையுமாம்
மேலே கூறப்பட்ட மூப்பத்தோலகங்களையும் பன்மீன்களையும் கோள்
களையும் நாள்களையும் தன்னகத்தே அடக்கியிருக்கும் ஓர் அண்டமே
சக்கரவாளம் ஆம். இங்ஙனமே எண்ணிறந்த சக்கரவாளங்கள் உள்ள
என்பது பிடக நாலோர் துணிவாம் என்றுணர்க.

வரந்த நதற் குரிதோர் என்றது இவற்றுள் மேலுலகத்தும் நிலவுல
கத்தும் உறையும் தெய்வங்களை. அரத்தை-துன்பம்.

தேவர் கூற்றும் கோதமையின் செயலும்

கடிக - கடிக : சம்பாபதி..... இறந்தபின்

(இ - ள்.) எங்கு வாழ் தேவரும் - எவ்வெவ்வுலகத்தும்
வாழ்வோராய்ச் சம்பாபதியின் ஆணைக்கடங்கிச் சுடுகாட்டுக்
கோட்டத்தே வந்து சேர்ந்த தேவரெல்லாம்; சம்பாபதி தான்
உரைத்த அம்முறையே உரைப்பக் கேட்டு-அச் சம்பாபதி எனனும்
ஆற்றல் சால் தெய்வம் உரைத்தவாரே ஊழி முதல்வன்
உயிர்தரின் அல்லது ஆழித்தாழி அகவரைத் திரியும் மாந்தர்
வல்லேம் என்று கூற அது கேட்டு; கோதமை உற்ற கோடுக்
துயர் நீக்கி - மெய்யுணர்ந்தமையாலே கோதமை என்னும்
அப்பார்ப்பனிதானும் பேதைமை காரணமாகப் பண்டுதான் எய்திய
கோடிய துன்பத்தினின்று நீக்கி; மகளை நமச் சுடலையின் இட்டு
இறந்தபின் - சார்க்கலன் உடம்பினை நமவிறகின் எரிகின்ற
தீயிலிட்டுத் தானும் இறந்த பின்னர் என்க.

(வி - ர்) எல்லாந் தேவரீராயினும் வாழ்கின்ற எல்லாத் தேவரீராயினும் சக்கரவாளக் கோட்டம் ஆற்றாளாய்க் கூற அது கோட்டம் மை ஆய்ந்துநீர் மகனுடையும் தீயிலிட்டுத் தானும் தீயினுடைய மெக்க பின்னர் என்றவாறு.

மயன் சக்கரவாளக் கோட்டம் சமைத்தல்

கக0 - ௨0௨ : சம்பாபதி.....இதுகாண்

(இ - ள்) சம்பாபதி தன் ஆற்றல் தோன்ற - சம்பாபதி என்னும் சக்கரவாளத்தின் ஆற்றல் கோதமை முதலிய உலகமார்தர்க்கெல்லாம் நன்கு விளங்கும் பொருட்டு; எங்கு வாழ் தேவரும் கூடிய இடந்தனில் - அத் தெய்வத்தின் ஆணை வழியே நிலவுலகமுதலாக மேலுள்ள இருபத் தேழுலகங்களினுடைய உறையின்ற தேவரெல்லாம் ஒருங்குடன் வந்து கூடிய சிறப்பினை புடைய இந்தச் சக்கரவாளக் கோட்டத்திலே; சூழ்கடல் வளைஇய ஆதி அம்குன்றத்து நடுவு நின்ற மேருக்குன்றமும் - நார்புறமும் சூழ்ந்த கடலையுடைய சக்கரவாளத்தினுள்ள மலைகளின் நடுவண்கிலு பெற்றுநின்ற மேருமலையும்; புடையின் நின்ற எழு வகைக்குன்றமும் - அதன் மருங்கிலே நிற்கின்ற எழுவகையான குலமலைகளும்; நால்வகை மாபின் மாபெருந்தீவு - நான்கு வகைப்பட்ட மிகப் பெரிய நாவலந்தீவு முதலிய தீவுகளும்; ஓர் ஈர் ஆயிரம் சிறு இடைத்தீவும் - அப்பெருந்தீவுகளைச் சூழ்ந்துள்ள இரண்டாயிரம் சிறிய தீவுகளும்; பிறவும் - இவையல்லாதனவாகிய இடவகை காட்டுதற்குரியவற்றை அவ்வவற்றிற்குரிய இடத்தைப் பெறுமாறு; அறிவுவாக் காட்டி - காண்பவர்க்கு சக்கரவாளத்தின் இயல்புபற்றிய அறிவு பிறக்கும்படி இயற்றி; ஆங்கு வாழ உயிர்களும் அவ்வுயிர் இடங்களும் - ஆங்கே வாழும் உயிர் வகைகளும், அவ் வுயிரினங்கள் சிறப்புரிமை கொண்டுவாழ முலகங்களும்; பங்கு உற மண்ணிடுகின் பண்பு உற வகுத்து - அழகுற மண்ணிடுகளிலே அவ்வவற்றின் இயல்பு பொருந்தும்படி வகுத்து; மிக்க பயனுல் இழைக்கப்பட்ட சக்கரவாளக் கோட்டம் ஈங்கு இது காண் - தொழிற்றிறமிக்க மயனுல் இவற்றப்பபட்ட சக்கரவாளக் கோட்டமே இவ்வுள்ள இக் கோட்டம் எனறறிதி. இதுவே எம்மனை ஆப் பெயராற் கூறுதற்குரிய காரணம் எனறு அத் தெய்வம் கூறுதற்பு என்க.

(அ - ள்) எவ்வாறு தேவரும் சம்பாபதியின் கட்டளையின்படி இடத்தே வந்து கூடியதனால் அத் தெய்வத்தின் தலைமைத் தன்மை புடைய பேராற்றல் தொன்றிற்று என்பது கருத்து. நிகழ்த்தற்கரிய நிகழ்ச்சி ஒரு காலத்தே இவ்விடத்தே நிகழ்ந்தது என்று பிற்காலத்து மார்தர் அறிந்து கொள்ளற் பொருட்டி மயன் என்னும் தெய்வச் சிற்பி சக்கரவாளத்தின் அமைப்பைச் சிறப்பங்களாலே இவ்விடத்து அமைத்தனன் என்றவாறு.

கடல் வளைஇய-பெரும் புறக்கடல் நழிந்துள்ள. ஆழியங் குன்றிய-
சக்கரவாளத்துளடங்கிப் மலைகள் என்க. அக்குன்றத்து நடுவே மேல்
மலையும்; அதன் பக்கங்களிலேயுள்ள புறமலையும், மாபெரும் திவுகளும்,
இரண்டாயிரம் இடைத் திவுகளும், இவைமல்லாத இடவகைகளும்,
ஆங்காங்கு வாழும் உயிர் வகைகளும், மயனால் அழகிய சிறப்பப்படிமவகை
ளாக இயற்றப்பட்டன என்க.

மண்ணீடு - சுகை (சிறப்பப்படிமம்). பாங்கு - அழகு. பண்பு -
இயல்பு.

மணிமேகலை நிலையாமையை நினைவு கூர்தல்

உரு - உரு : இடுபிண.....உரைக்க

(இ - ள்.) இடுபிணக் கோட்டத்து எயில்புறக் ஆதலின்.
பிணங்களைக் கொணர்ந்து போகடுகின்ற கோட்டத்தோடு அக
நகரத்தின் மதிலின் புறம்பாகிய இடமாதலாலே இதனை;
சுடுகாட்டுக் கோட்டம் என்றலது உரைமார் - இவ்வரலாற்றியாத
மார்தர் சுடுகாட்டுக்கோட்டம் என்று கூறுதலல்லது சக்கரவாளக்
கோட்டம் என்று கூறுதலிலர்; இது இதன் வரலு என்று
இருந்தெய்வம் உரைப்ப - இதுவே இதன் வரலாறு ஆதலான
இதனைச் "சக்கரவாளக் கோட்டம்" என்று மான் கூறினேன்
கான்! என்று அப்பெருந்தெய்வம் அறிவியாசிற்ப என்க.

(வி - டு.) மக்கள் உள்ளத்தே இவ்வரலாறு பதிவது அரிதாகலின்
அவர்கட்கு இவ்விடத்தே நிகழும் நிகழ்ச்சியால் பிணஞ்சுடுமிடம்
என்பதே நன்கு புலப்படுதலான் அவர் சுடுகாட்டுக் கோட்டம் என்றல்
இயல்பேகாண். வரலாற்றிந்த எம்மேனார்க்கு இது, சக்கரவாளக்
கோட்டம் என்றே தோன்றுதலின் அவ்வாறு யான் கூறினேன் என்று
விடுத்தபடியாம்.

மணிமேகலை தெய்வம் மணிமேகலையை எடுத்துப் போதல்

உரு - உரு : மதலின்.....தானென்

(இ - ள்.) சிறந்தோன் - அத் தெய்வம் கூறிய வரலாற்றைக்
கேட்டிருந்த மகளிர் இருவரும் ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்த்துள்ளமை
யால அவ்வரலாற்று வரலாறு அத் தெய்வம் அறிவுறுத்திய
கிலையாமையுணர்ச்சியை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் சிறந்த மானச
யாயிருந்த மணிமேகலையானவள்; வான் துயர் எய்தி -
அவ்வுணர்ச்சி காரணமாக மிகப் பெரிய துன்பத்தை உடைய
ளாதி; மதன் இல் செஞ்சுமொடு - செருக்கவிந்த தன்னெஞ்சத்
திற்கு; சிறந்தோர் வாழ்க்கை உரைப்ப - சிறந்தவர் இவ்வுலகில்
எய்தும் பெருகிய துன்பத்தையும் அதன் கிலையாமையையும்
எடுத்துக் கூறு நிற்ப; இவ்வுலகு இருள் கூர்ந்த இடை இருள்

நாமத்து-அற்றை நாளிரவிற் டொழுது ஒரு பாதி கந்தைமையாலே
அவ் வவவனத்தின னொற்றைமையாகவே புகிருந்த நள்ளிரவாகிப்
இடையாமத்திலேயே; தூங்கு துயில் எய்தித் சுதமதி ஒழிய -
நித்தத் தூங்குதலாகி ஆழந்த துயிலில் அழுந்தியிருந்த மகளிர்
திருவருள் சுதமதியை அங்கிலையிலேயே இருக்கவிட்டு; பூங்கொடி
தன்னைப் பொருந்தி தழிஇ அந்தரம் ஆறு - காமவல்லி போல்
மகளிரை மணிமேகலையை அணுகித் துயில் கலையாவண்ணம்
தழுவி எழுத்துக் கொண்டு வான் வழியாகப் பறந்து போய்
அவ்வுவனத்தினின்றும்; ஆறு ஐந்து யோசனை தென் திசை
மருங்கில் சென்று - முப்பது யோசனைத்தீதாலேவு தென் திசை
நோக்கிச் சென்று; திரை உடுத்த மணிபல்லவத்து இடை - காற்
புறநீர் கடல் அலைகளைப் பூண்டுள்ள மணிபல்லவம் என்னுந்
தீவினிடத்தே; மணிமேகலா தெய்வம் - அந்த மணிமேகலா
தெய்வம்; அணி இழை தன்னை வைத்து அகன்றது - மாதளி
மகளிரை மணிமேகலையை அணுகு துயில் கலையாவண்ணம்
வைத்து அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கியது; என்பதாம்.

(வி - டி.) மதன் - செருக்கு. சிறந்தோள் : மணிமேகலை. தெய்
வத்தின் கூற்றின் பயனாகிய மெய்க் காட்சியை; அஃதாவது நிலையாமையை
உணர்தற்குச் சிறந்திருந்த மணிமேகலை என்பது காத்து. தூங்குதுயி
லெய்திய இருவருள் சுதமதி யொழிய என அவாப் நிலைபற்றி ஒருமொல்
பெய்து நாக். இங்ஙனம் உரையாக்கால் மணிமேகலை விடப்படு நிலையின
ளாகவே தெய்வம் எடுத்துப் போயதாகி மேல் வநவனவற்றோடும்
முரணும் என்க.

இனித் தெய்வம் மணிமேகலையை மயக்கி எடுத்துப் போயது எனின்
அதற்குஞ் சொல்லின்மையால் யாம் கூறியவாறே கூறுதலே அமையும்
என்க.

இனி, இக் காதையை, மண்டிலம் சொரியத் திகழ்தரு மேனியள
பிடுகை ஏத்தி நல்லாள் முகம் நோக்கி என் உற்றிர் என அவன் - அவன்
கூறிய துரைத்தலும் குமரன் நீங்கான் வீதியில் பொருந்துதல் ஒழியான்
சிறுபுழை போகிக் கோட்டம் புக்கால், நவை எய்தாது அங்கு நீர்
போமென்று அநுந்தெய்வம் உரைப்ப மிக்கோய் சக்கரவாசக் கோட்டம்
அஃதெனக் கூறிய பொருள் அறியேன் என அதன் காரணம் கூறுவன்
இருள் வரினும் நீ கேள் என்று கூறும்-கூறுபவன் இதன் வரவு இதுவென
மயனால் இழைக்கப்பட்ட சக்கரவாசக் கோட்டம் இது காண் என
சிறந்தோள் நெஞ்சமொரெரைப்ப, இடையாமத்துத் துயிலெய்திய (திரு
வருள்) சுதமதி ஒழியப் பூங்கொடி தன்னைத் தழிஇ அந்தரம் ஆறுச்
சென்று மணிபல்லவத்திடை அத் தெய்வம் அணியிழையை வைத்து
அகன்றது என இயைபு காண்க.

சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்த காதை முற்றிற்று.

[ஏழாவது மணிமேகலா தெய்வம் உவவனர் புருந்து சுதமதியைத்
துயிலெழுப்பிய பாட்டு]

அஃதாவது : மணிமேகலையை உவவனத்திலிருந்துக்
எடுத்துப் போய் ழபபது போசினத் தொலையில் கடலினுள்ளிருந்
தும் மணிபல்லவம் எனனும் தீவினகண் வைத்து அவவிடத்
தீனின்றும் மீண்டுப் புலர் நகரத்து உவவனத்திலுடைய துயிலில்
ஆழ்ந்திருந்த சுதமதியை எழுப்பித் தான் செய்தவமையைக் கூறி
மாதவிக்கும் அந் நற்செய்தியைக் கூறும்படி டணித்து மறைந்த
செய்தியைக் கூறுஞ் செய்துள் என்றவாறு.

இதன்கண் - உவவனத்தினகண் மணிமேகலையைக்
கண்ணெனத் தோ கண்டு வைத்து; உவவது "மடங் செழுநீராக்கின்
மதமுகம் திரப்புண்டு இடக்கறி தன் செஞ்சத்தினையாய்க்
கல்லிப்பாகன கையகப்படாது ஒக்காவுளளத தோடுமாயினும்
ஒழுக்கொடு புணர்ந்த விழுத்தடிப் பிறந்தோ" னாதலின் பகவனது
ஆணையிற் பனமரம் பூக்கும் ஆததெயவப் பூம்பொழிலில் அவனைக்
கைப்பற்றுதல் குடிப்பழியாம் என்றஞ்சி ஆகனற அரின்
குமரனாகிய உதயகுமரன் தன் அரண்களைக்கண் காம நோயாற்
பெரிதும் வருந்தி நான்கு தவள் யான் எப்படியும் கைப்பற்று
வேன் எனனும் துணிவுடன் பொய்து மெல்லமனியில்
கண்டயிலாது கிடந்தோன முன்னர், மணிமேகலா தெய்வம்
தோன்றி மன்னறம் கூறி "மன்னவன் மகனே! தவத்திறம்
பூண்டோள் தன்மேல் வைத்த அவத்திறம் ஒழி" என்றறி
வுறுத்து அப்பால் உவவனத்தில துயில் கொண்டிருந்த
சுதமதியை எழுப்பித் தான் மணிமேகலா தெய்வம் என்றறிவித்து
மணிமேகலைக்கு ஏதுக்கழ்ச்சி எதிர்த்துளதாதலின் அவனை
கண்ணெறிக்கட் செலுத்தவே யான எடுத்துப் போயினன்.
என்னை காதவி முன்னரே அறிசுவன், மணிமேகலை இற்றைக்கு
ஏழா நாள் நலம் பல எய்தி இங்கு வந்து சேர்வாள் என்று கூறும்
அத் தெய்வத்தின் அருட்கறமும், பின்னர்க் சுதமதி சக்கரவாகக்
கோட்டம் புக்கதும்; ஆங்குக் கந்திற் பாவை சுதமதிக்குக் கூறும்
அற்புதக் கிளவியும்; இரவு வண்ணனையும் பெரிதும் இவன்
பயப்பனவாக அமைந்திருந்ததைக் காணலாம்.

மணிமே கணைதனை மணிபல் வைத்திடை
மணிமே கணாதெய்வம் வைத்து நீங்கி
மணிமே கணைதனை மலர்ப்பொழிற் கண்ட
உதய குமரன் உறுதுய ரெய்திக்

௫ கங்குல் கழியினென் கையகத் தாளெனப்
பொங்குமெல் மகளியிற் பொருந்தா திருந்தோன்
முன்னர்த் தோன்றி மன்னவன் மகனே
கோன்றிகை திரிந்திடிற் கோன்றிகை திரியும்
கோன்றிகை திரிந்திடின் மாரிவறங் கூரும்

௧0 மாரிவறங் கூரின் மன்னுயி ரீல்கை
மன்னுயி ரெல்லாம் மன்னுள் வேந்தன்
தன்னுயி ரென்னுந் தகுதியின் ருகும்
தவத்திறம் பூண்டோள் தன்மேல் வைத்த
அவத்திறம் ஒழிகென் றவன்வயி னுரைத்தபின்

௧௫ உவவனம் புகுந்தாய் குறுதுயில் கொள்ளும்
கதமதி தன்னைத் துயிலிடை நீக்கி
இந்திர கோடனை இந்நகர்க் காண
வந்தே னஞ்சல் மணிமே கணையான்
ஆதிரான் முனிவன் அறவழிப் படுஉம்

௨0 ஏது முதிர்ந்த திளங்கொடிக் காதலின்
விஞ்சையிற் பெயர்த்துறின் விளங்கிழை தன்னையோர்
வஞ்சமில் மணிபல் வைத்திடை வைத்தேன்
பண்டைப் பிறப்பும் பண்புற உணர்ந்தங்
கின்றேழ் நாளில் இந்நகர் மருங்கே

௨௫ வந்து தோன்றும் மடக்கொடி நல்லை
களிப்புமான் செல்வக் காவற் பேரூர்
ஒளித்துரு வெய்தினும் உன்றிற மொளியாள்
ஆங்கவள் இந்நகர் புகுந்த அந்நாள்
சங்கு நிகழ்வன ஏதுப் பவையுள்

௩0 மாதவி தனக்கியான் வந்த வண்ணமும்
ஏதமில் தெறிமகள் எய்திய வண்ணமும்
உரையாய் நீயவள் என்நிறம் உணரும்
திரையிரும் பெளவத்துத் தெய்வமொன் றுண்டெனக்
கோவனை கூறியிக் கொடியிடை தன்னையென்

௩௫ நாமஞ் செய்த நன்னுள் நள்ளிருள்
காமன கையறக் கடுநவை யறுக்கும்
மாபெருந் தவக்கொடி சன்றனை யென்றே
நவவே போலக் கனவகத் துரைத்தேன்
சங்கிவ் வண்ணம் ஆங்கவட் குரையென்

௪0 நந்தாத் தெழுந்தாய் கருந்தெய்வம் போயபின்

- வெந்துய ரெய்திச் சுதமதி எழுந்தாங்
ககன்மனை யரங்கத் தாகிரியர் தம்மொடு
வகைதெரி மாக்கட்கு வட்டனை காட்டி
ஆடல் புணர்க்கும் அரங்கியன் மகளிரில்
- சடு கூடிய குயிலுவக் கருவிகண் துயின்று
பண்ணுக்கினை பயிரும் பண்ணியாழ்த் தீந்தொடை
கொளைவல் னாயமோ டிசைகூட் டிண்டு
வளைசேர் செங்கை மெல்விந லுதைத்த
வெம்மைவெய் துருது தன்மையிற் றிரியவும்
- டு பண்பில் காதலன் பரத்தமை நோனது
உண்கண் சிவந்தாங்கு ஒல்குகொடி போன்று
தெருட்டவுந் தெருளா தூடலொடு துயில்வோர்
விரைப்பும் பள்ளி வீழ்துணை தழுவவும்
தளர்நடை யாயமொடு தங்கா நோடி
- டு விளையாடு சிறுதேர் சர்த்துமெய் வநத்தி
அமளித் துஞ்சம் ஐர்ப்படைத் தாலிக்
குதலைச் செவ்வாய்க் குறுநடைப் புதல்வர்க்குக்
காவற் பெண்டிர் கடிப்பகை யெறிந்து
தூபங் காட்டித் தூங்குதுயில் வதியவும்
- கடு இறையுறை புறவும் நிறைநீர்ப் புள்ளும்
காவுறை பறவையும் நாவ ளழுந்தி
வீழவுக்களி யடங்கி முழவுக்கண் துயின்று
பழவிறன் மூதூர் பாயல்கொள் நடுநாள்
கோமகன் கோயிற் குறுநீர்க் கன்னலின்
- கடு யாமங் கொள்பவர் ஏத்தொலி யரவமும்
உறையுணின் றெடுங்கிய உண்ணு உயக்கத்து
நிறையழி யாளை நெடுங்கு விளியும்
தேர்வழங்கு வதருவுஞ் சிற்றிடை முடுக்கரும்
ஊர்காப் பாளர் ஏறிதுடி ஓதையும்
- எடு முழங்குநீர் முன்றுறைக் கலம்புணர் கம்மியர்
துழந்தடு கள்ளின் ரூப்பியுண் டயர்ந்து
பழஞ்செருக் குற்ற அனந்தர்ப் பாணியும்
அரவாய்க் கடிப்பகை ஐயவிக் கடிப்பகை
விரவிய மகளிர் ஏந்திய தாமத்துப்
- எடு புதல்வரைப் பயந்த புனி ழுதீர் கயக்கம்
தீர்வினை மகளிர் குளனா டரவமும்
வலித்த நெஞ்சின் ஆடவ ரின்றியும்
புலிக்கணத் தன்னோர் பூத சதுக்கத்துக்
கொடித்தேர் வேந்தன் கொற்றங் கொள்கென
- அடு இடிக்குரன் முழக்கத் திடும்பலி யோதையும்

- ஈற்றினம் பெண்டிர் ஆற்றப் பாலகர்
கடுஞ்சூன் மகளிர் நெடும்புண் உற்றோர்
தந்துயர் கெடுக்கும் மந்திர மாக்கள்
மன்றப் பேய்மகள் வந்துகைக் கொள்கென
அடு தின்றெறி பலியின் நெடுங்குர லோதையும்
பவ்வே னோதையும் பரந்தொருங் கிசைப்பக்
கேட்டுளங் கலங்கி ஊட்டிடு ளழுவத்து
முருந்தேர் இளநகை நீங்கிப் பூம்பொழில்
திருந்தெயிற் குடபாற் சிறுபுழை போகி
கூ0 மிக்கமா தெய்வம் வியத்தெடுத்த துரைத்த
சக்கர வாளக் கோட்டத் தாங்கண்
பண்புகத் திறந்த பதவாய் வாயில்
உகை அறவியின் ஒருபுடை இருத்தலும்
கந்துடை நெடுநிலைக் காரணம் காட்டிய
கடு அந்தி லெழுநிய அற்புதப் பாவை
மைத்தடங் கண்ணுள் மயங்கினன் வெருவத்
திப்பிய முரைக்குந் தெய்வக் கிளவியின்
இரவி வன்மன் ஒருபெரு மகளே
துரகத் தாணத் துச்சயன் நேவி
கூ00 தயங்கினர்க் கோதை தாரை சாவுற
மயங்கி யானைமுன் மன்னுயிர் நீத்தோய்
காராளர் சண்பையிற் கௌசிகன் மகளே
மாருத வேகனோ டிந்நகர் புதுந்து
தாரை தவ்வை தன்னைடு கூடிய
கூ00 விரை யாகிய சுதமதி கேளாய்
இன்றேழ் தாளில் இடையிடுள் யாமத்துத்
தன்பிறப் பதனைடு நிற்பிறப் புணர்ந்தீங்கு
இலக்குமி யாகிய நினக்கிளை யான்வரும்
அஞ்சலென் றுரைத்த தவ்வுரை கேட்டு
கூ0 நெஞ்சம் நடுக்குறாஉம் நேரிழை நல்லாள்
காவ லாளர் கண்டுயில் கொள்ளத்
தூமென் சேக்கைத் துயில்கண் விழிப்ப
வலம்புரிச் சங்கம் வறிதெழுந் தார்ப்பப்
புலம்புரிச் சங்கம் பொருளொடு முழங்கப்
கூ00 புகர்முக வாரணம் நெடுங்கு விளிப்பப்
பொறிமயிர் வாரணங் குறுங்கு விளிப்பப்
பணைநிலைப் புரவி பலவெழுந் தாலைப்
பணைநிலைப் புள்ளும் பலவெழுந் தாலைப்
பூம்பொழி லார்கைப் புள்ளொளி சிறப்பப்
கூ20 பூங்கொடி யார்கைப் புள்ளொளி சிறப்பக்

- கடவுட் பிடினைப் பூப்பனி கடை கொளக்
 கலைப்பகர் பிடினைப் பூப்பனி கடை கொளக்
 குயிலுவர் கடைதொறும் பண்ணியம் பரந்தெழக்
 கொடுப்போர் கடைதொறும் பண்ணியம் பரந்தெழ
 கஉரு ணர்துயி னெடுப்ப உரவுந் ரமுவுத்துக்
 காரிருள் சீத்துக் கதிரவன் முளைத்தலும்
 ஏவுறு மஞ்ஞையின் இளைத்தடி வருத்த
 மாநகர் வீதி மருங்கிற் பிபாகிப்
 போய கங் துளிற் புத்ததை யெல்லாம்
 கஉ௦ மாதவி தனக் த வழவின் றுரைத்தலும்
 நன்மணி இழந்த நாகம் போன்றவள்
 தன்மகள் வாராத் தனித்துய ருட்ப்ப
 இன்னுயி ரிழந்த யாக் கையி லி ருத்தனள்
 துன்னிய துரைத்த கதமதி தானென்.

எ. துயிலெழுப்பிய காதை

உரை

உதயகுமரன் முன்னர் மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றல்

க - எ : மணிமே.....தோன்றி

(இ - ள்.) மணிமேகலா தெய்வம் மணிபல்லவத்திடை மணிமேகலைதனை வைத்து நீங்கி - இவ்வாறு மணிமேகலா தெய்வமானது உவவனத்தினின்று முப்பதி யோசனைத் தூரத்தில் தென் கடலிற் கிடக்கும் மணிபல்லவம் என்னும் தீவினிட மணிமேகலையைக் கொடுபாய்த் துயில் கலையாவண்ணம் மெத்தென வைத்துப் பின்னர் அத் தீவினின்றும் நீங்கி; மணிமேகலைதனை மலர்ப்பொழில் கண்ட உதயகுமரன் உறுதுயர் எய்தி - அம் மணிமேகலையைப் பகவனதானே யில் பல்மரம் பூக்கும் தெய்வத்தன்மையுடைய உவவனமாகிய மலர்ப் பொழிலிற் கண்ட அரசிளங்குமரனாகிய உதயகுமரன் அவ்விடத்தே அவனைக் கைப் பற்றுதற்கஞ்சி மீண்டவன் மிக்க காம நோயாலே வருந்தி; கங்குல் கழியில் என் கையகத்தான் என - இற்றை நாளிரவு கழிந்தக்கால் அவன் என் கையகத்தே இருப்பான் அதற்காவன செய்குனால் என்னும் துணிவேனாடு; பொங்கு மெல் ஆமளியில் பொருந்தாது இருந்தேன் முன்னர்த் தோன்றி - ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக அடுக்கப்பட்டிருந்த மெல்லிய படுக்கையின் மேலே கண்ணிமைகள் பொருந்தாமல் படர்மெலிந்திருப்பவன் கண்முன் மின்னே போலப் பெண்ணுருவங் கொண்டு நின்று என்க.

(வி - ட்.) மணிமேகலா தெய்வம் மணிமேகலையைப் பாதுகாத்துக் கடைபாக நன்னெறியிலே செலுத்தும் குறிக்கோளுடன் அவனை எடுத்து மணிபல்லவத்திடை வைத்தாலும், அவன் மீண்டும் புகார் நகரத்திற்கு வரும் பொழுது அவன் டால் கழிபெருங் காமம் கொண்டவனாய் உதயகுமரன் அவனைக் கைப்பற்றவே முயல்வான் ஆகலின் அவன் தெய்வத்தின் துணைவலியும் தவவலியும் உடையாள் என்று அவன் அறியும்படி செய்து அச்சுறுத்தற் பொருட்டு அப்பொழுதே அவன் முன் தோன்றியவாறு. இஃது எதிரதாக் காக்கும் அறிவு எனப்படும். என்னை?

“எதிரதாக் காக்கு மறிவினார்க் கில்லை

அநிர வருவதோர் நோய்”

(சஉக)

என நிகழும் தமிழ் மறையும் நினைக.

மணிமேகலை தெய்வம் உதயகுமரனுக்குச் செங்கோல் காட்டல்

எ - கச: மன்னவன்.....உரைத்தபின்

(இ - ள்.) மன்னவன் மகனே! - எள்ளது நெறப்பின் இமையவர் விமப்பப் புள்ளுறு புன்சண் தீர்த்தானன்றியும், வாயிற் கடைமணி மடுகா கடுங்க ஆவின் கடைமணி யுதரே நெருக கூடத் தான் தன் அரும்பெறற் புதலவனை ஆழியின் மடித்தோனா மாகிய செங்கோன் மன்னர் வழிவழிச் செந்து வந்த சோழ மன்னவன் மகனே! ஈதெதான்று கேள்!; கோல் கிலை திரித்திசை கோள் கிலை திரியும் - அரசன் குறிக்கோண்டு பேணுதற் கியன்ற செங்கோன்மை பிறமுமானால் வெள்ளி முதலிய கோள்கள் தற் கிலையி லிவங்காமல் பிறழ்ந்திவங்கா கிற்கும்; கோள் கிலை திரித்திசை மாரி வறங்கூரும் - அவனனம் கோள்கள் கிலை பிறழ் கியங்கினாலோ மழை பொய்த்து உலகில வறகட மிகாநிறதும்; மாரி வறங்கூரின மன்னுயிர் இல்லை - மாரி பொய்த்து வறகடமிது மாயின் உடம்பொடு தோன்றி கிலைபெற்று வாழ்கின்ற உயிர்கள் இறந்துபடும்; மன்னுயிர் எல்லாம் மண ஆள் வேந்தன் தன் உயிர் என்னும் தகுதி இன்று ஆதும்-இங்ஙனம் ஆயின உலகில் கிலைபெற்று வாழ்கின்ற உயிர்கள் எல்லாம் அரசனுடைய உயிரே ஆதும் என்று ஆன்றோர் கூறும் பிறந்தகைகை அவ்வரசன்பால் செறிதும் இல்லையாம்; தவத்திறம் பூண்டோள் தன் மேல் வைத்த அவத்திறம் ஒழிக எனறு அவன்வயின் உரைத்ததின்-செங்கோன் முறை பிறழாது அத்தகைய பிறந்தகைகையோடு அருளாட்சி புரிந்த கினமுன்றோர் செறிநின்று கிடானும் தவவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டொழுகுகின்ற மணிமேகலையின்பாற் கொண்டுள்ள நின் கேட்டித்தே காரணமான இடங்கழி காமத்தைக் கைவிட்டு விடுவாயாக! என்று அத் தெய்வம் அவனுக்குக் கூறி அக்கறுத் திய பின்பு என்க.

(வி - டி.) மன்னவன் என்றது - செங்கோன்மை பிறழாத சிபியும் மனுவும் போன்ற புகழ் மிக்கோர் மரபின் வந்த சோழமன்னன் என்பது பட நின்றது. கோல் - அரசியலறம். அஃது ஒருபாற் கோடாது செவ்விய கோல் போறலின் செங்கோல் என வழங்கப்படும். ஈண்டு அடை மொழியின்றிக் கோல் என நின்றது. முறை கோடுதலை ஈண்டுக் கோல் திரியின் என்றார்.

“முறைகோடி மன்னவன் செய்யின் உறைகோடி
யொல்லாது வானம் பெயல்”

(இருக)

எனவரும் திருக்குறளையும் நினைக.

கோள் - மழைதரும் வெள்ளி முதலிய கோள்கள். மாரிவறங் கூர்தல் - மழை பெய்யா தொழிதல்.

மன்னுயிரெல்லாம் மண்ணுள் வேந்தன் தன்னுயிர் என்பதனோடு —

“நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்
அதனால் யானுயி ரென்ப தறிகை
வேன்மிகு தானே வேந்தற்குக் கடனே”

(புறநா-கஅக)

எனவரும் மோசிகேரனார் பொன்மொழி ஒப்புநோக்கற் பாலதாம்.

இனி சுண் தெத் தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனார் கூறிய இதனை, ஆசிரியர் திருத்தக்க தேவரும் தம் பெருங்காப்பியத்தாலே—(சுவக : உஉரு)

“கோள்விலை திரிந்து நாழி குறைபடப் பகல்கண் மிஞ்சி
நீணில மாரி யின்றி விளைவஃகிப் பசியும் நீடி
பூண்முலை மகளிர் பொற்பின் கற்பழிந் தறங்கண் மாறி
ஆணையில் வுலகு கேடாம் அரசுகோல் கோடி னென்னுன்”

எனப் பொன்போற் பொதிந்து வைத்துள்ளமையும் உணர்க.

தவத்திறம் - நோன்பு. அவத்திறம் - கேட்டிற்குக் காரணமான பொருத்தாக் காமம். அது கோன்முறையன்குவின் ஒழிக என்றறி வுறுத்தபடியாம்.

மணிமேகலா தெய்வம் உவவனத்தே சென்று சுதமதியைத்
துயிலெழுப்பித் தெருண்மொழி கூறுதல்

[கரு - உவவனம் என்பது தொடங்கி ௪௦ - போயின் என்னு மளவும் ஒரு தொடர்]

கரு - உரு: உவவனம்.....தோன்றம்

(இ - ள்.) உவவனம் புகுந்து ஆங்கு உறுதுயில் கொள்ளும் சுதமதி தன்னைத் துயில் இடை நீக்கி - மீண்டும் மணிமேகலா தெய்வம் உவவனத்திலே புகுந்து அவ்விடத்தே மிக்க துயில் கொண்டிருந்த சுதமதியைத் துயிலுணர்த்தி; அஞ்சல் யான் மணிமேகலை இந்நகர் இந்திரிகாட்கண் காண வந்தேன் - சுதமதி அஞ்சாதே கொள்! யான நும்மோடுறவு கொண்டுள்ள மணிமேகலா வதயவங்காண்! இப் பூம்புகார் நகரத்தே சிகழாவினற இந்திரவிழாக் காண்டறகு ஈண்டு வந்தேன்!; இளங்கொடிக்கு ஆதிரால் முனிவன் அறவழிப்போடும் ஏது முதிர்ந்துளது ஆகலின் - இப்பொழுது இளமையுடைய மணிமேகலைக்குப் புத்த பெருமான திருவாய் மலர்ந்தருளிய அறநெறியில் ஒழுகுதற்குக் காரணமான பழவினைத் தொகுதி முதிர்ச்சியுற்றுப் பயனளிக்கும் செவ்வி பெற்றிருத்தலாலே; நின்

விளங்கு இழை தன்னை விஞ்சையில் பெயர்த்து ஓர் வஞ்சம் இல்
மணிபல்லவத்திடை வைத்தேன் - நின் வளர்ப்பு மகளாகிய
மணிமேகலைய என் வித்தையினாலே துயில் கலையாவண்ணம்
இவ்விடத்தினின்றும் எடுத்துப் போய் என் காவலிலமைந்தமை
யின் சிறிதும் வஞ்சச் செயல் கிழைதலில்லாத மணிபல்லவம்
என்னும் தீவிடத்தே வைத்துள்ளேன்; பண்புற பண்டைப்
பிறப்பும் உணர்ந்து - அவன் அவ்விடத்தே நிகழுக தெய்வப்
பண்பு எய்துதலாலே அவளுடைய அறிதற்கரிய பழைய பிறப்பின்
வாராற்றையும் உணர்ந்துகொண்டு; ஈங்கு இந்நகர் மருங்கே
இன்று ஏழ் நாளில் வந்து தோன்றும் - இந் நாவலம் பொழிலகத்
துள்ளே இப் பூம்புகார் நகரத்தின்கண் இற்றைக்கு ஏழா நாள்
வான் வழியாக வந்து தோன்றுவன்; எனக.

(வி - ந.) உறுதுயில் - மிக்கவுறக்கம். இந்திரகோடனை - இந்திர
விழா. மணிமேகலை - மணிமேகலா தெய்வம். ஆதிசான் முனிவன்
என்றது கௌதம புத்தரை. ஏது - பழவினை. இளங்கொடி : மணி
மேகலை. விஞ்சை - வித்தை. மணிபல்லவத் தீவின்கண் அவட்கு ஏதம்
சிறிதும் வரமாட்டா தென்பாள், வஞ்சயில் மணிபல்லவம் என்றான்.
ஈங்கு - இந் நாவலம் தீவின்கண். நகர் - புகார் நகரம்.

இதுவுமது

உரு - நூரு : மடக்கொடி.....நன்னாள்

(இ - ள்.) மடக்கொடி நல்லாள் களிப்புமாண் காவல்
பேரூர் ஒளித்துரு எய்தினும் உன திறம் ஒளியாள் - மடப்ப
முடைய பூங்கொடி போலும் அழகுடைய ஆம் மணிமேகலை களித்து
வாழத்தற்குப் பெரிதும் மாட்சிமையுடைய செல்வக் செழிப்பும்
காவலும் அமைந்த தலைநகரமாகிய இப் பூம்புகாருக்கு அவள்
மீண்டும் வரும்பொழுது தனக்குரிய வுண்மையுருவத்தோடு
வாராமல் வேற்றுருக் கொண்டே வருவாள் காண்! அவ்வாறு
அவள் வேற்றுருவில் வந்து ஈண்டுக் கரந்துவருவானாயினும்
தன்னை உனக்கு மறையாமல் உன திறத்திலே தனனை வெளிப்
படுத்திக் காட்டுவள், ஆங்கு அவள் இந்நகர் புகுந்த அந்நாள்
ஈங்கு கிழ்வனை ஏதும் பலவுள - அவ்வாறு அவள் வேற்றுருவத்
தோடு இம் மாநகர் புகுந்த அக்காலத்தே இங்கே கிழைவிருக்கின்ற
பழவினை கிழைக்கென் பற்பல டள அவை கிழமுங்காண்!; நீ
மாதவி தனக்கு யான வந்த வண்ணமும் மகள் ஏதம் இல் நெறி
எய்திய வண்ணமும் - நங்காய்! இவை சிங்க! இனி நீ போக
மாதவியைக் காண்புழி, யான் இந்நகரத்திற்கு வந்த செய்தியையும்
என வாயிலாய் அவள் அருமை மகளாகிய மணிமேகலை
குற்றமில்லாத நன்னெறியிலே சென்றுள்ள செய்தியையும்;

உறையர் - கூறுவாயாக; அவள் என்றற்கு உணரும் - அம்மாதவி என பெயர் கேட்கு மளவிலேயே என்னை இன்னார் என்று உணர்ந்து கொள்ளுவன், எங்ஙனமெனின்; கோவலன் திரை திரும் பெளவத்துத் தெய்வம் ஒன்று உண்டு எனக் கூறிக் கொடியிடை தன்னை என் நாமம் செய்த நல் நாள் - மணிமேகலை யின் தந்தையாகிய கோவலன் ஆலையெறியும் பெரிய கடலிடத்தே எங்குலதெய்வம் ஒன்றுளது என்று என வரலாற்றை மாதவி முதலியோர்க்கு எடுத்துச் சொல்லித் தன் குழுவியாகிய அவட்கு மணிமேகலை என்னும் என் பெயரையே குட்டிய அந்த நல்லாளில்; என்க.

(வி - ற்.) நல்லாள் : மணிமேகலை. களிப்பு - ஈண்டு வாழ்க்கையின்பம் என்னும் பொருட்டு. டேரூர் - தலைநகரமாகிய பூப்புகார். ஒளித்து - வேற்ற சுவம். உன்கிறம் - உனக்கு. ஆங்கு - அவ்வாறு. அந்நாள் என்றது அக்காலத்தே என்பதுபட நின்றது. ஏது நிகழ்ச்சி - பழவினை விளைவுகள். தெய்வமாகலின் எதிர்காலத்து நிகழ்ச்சிகளாகிய உதயகுமரன் கொலையுண்ணல் புதலிபவற்றைக் கந்தி ஏதுநிகழ்ச்சி பலவுள என்று கூறுகின்றது. யான் வந்த வண்ணம் என்றது மணிமேகலை தெய்வமாயே யான் வந்த வண்ணமும் என்பதுபட நின்றது.

இனி, சுதமநி. மாதவி இத் தெய்வத்தை அறியாளாகலின் தெய்வத்தால் எடுத்துப் போகப்பட்ட தன்மகட்கு என்றுறுமோ? என்று அஞ்சுதல் இயல்பாதல் பற்றிச் சொல்லாது விடுவாளாதலின், அத் தெய்வம் என்பெயர் கேட்குமளவிலேயே மாதவி என்னை அறிந்து கொள்வாள். மேலும் தன் மகட்கு ஏதம் சிறிதும் நிகழமாட்டாதென்று ஆறுதலும் அடைகுவள்; ஆதலால் நீ இவற்றை அஞ்சாது அவட்குக் கூறுக என்று தெளிவித்தற் பொருட்டு இக் கந்தத்தெய்வம் அடங்க, "அவள் என்றிறர் உணர்நர்" என்று கூறும் நுணுக்கம் உணர்க. பின்னும் அவள் அறிந்தமை எவ்வாறு என்னும் ஐயம் சுதமதிக்குப் பிறக்குமாகலின் அவ்வையம் அகற்றுதற்கு அவ் வரலாற்றையும் அறிவித்தல் வேண்டிற்று.

மணிமேகலைக்குப் பெயர் குட்டியாளில் கோவலன் எங்குல தெய்வம் ஒன்றுளது, அதன் பெயரையே இக் குழவிக் கிடுக என்று என் பெயரை இடுவித்த பொழுது என் வரலாற்றையும் மாதவி முதலியோர்க்குக் கூறினன்; இவ்வாற்றால் மாதவி என்னை அறிகுவன் என்றவாறு.

இனி, ஈண்டுக் கூறும் இச் செய்தியை—

“மாந்தளிர் மேனி மாதவி மடந்தை
பால்வாய்க் குழவி பயந்தன னெடுத்து
வாலா மைந்நா ணீங்கிய பின்னர்
மாபுது கணிகையர் மாதவி மகட்கு
நாம நல்லுரை நாட்டுது மென்று
தாமின் புறா உந் தகைமொழி கேட்டாங்

இடையினுள் யாமத் தெறிதிரைப் பெருங்கடல்
 உடைகலப் பட்ட வெங்கோன் முன்னாள்
 புண்ணிய நானம் புரிந்தோ னாகலின்
 நண்ணுவாழி யின்றி நாள்சில நீந்த
 இந்நிரல் ஏவலின் ஈங்கு வாழ்வேன்
 வந்தெனஞ்ஞன் மணிமேகலையான்
 உன்பெருந் தானத் துறுதி யொடியாது
 துன்ப நீங்கித் துயர்க்கடல் ஒழிகென
 வஞ்சையிற் பெயர்த்து விழாமல் தீர்த்த
 எங்குல தெய்வப் பெயரீங் ஓடுகென
 அணிமேகலையார் ஆயிரங் கணிகையர்
 மணிமேகலை என வாழ்த்திப் ஞான்று
 மங்கல மடத்தை மாதரி தன்னொடு
 செம்பொன் மார் செங்கையிற் பொழிய
கருணை மறவ! "

எனவரும் சிலப்பதிகாரத்து, அடைக்கலக் காதையில் (உஉ-கூஉ) மாடல மறையோன் கூற்றும் உணர்க.

மாதவிக்கு யான் நேரிலே தோன்றியும் உவகை கூறியுளேன் ;
 ஆதலின் அவன் அறிஞுவள் என்று அத் தெய்வம் கூறுதல்

கூ - ௪௦ : நள்ளிருள்.....போயபின்

(இ - ள்.) நள் இருள் கனவு அகத்தே நளவு போல -
 செறிந்த இருளையுடைய இடைமாமத்தே துயிலிலாழ்ந்திருந்த
 அம் மாதவியின் கனவிலே நனவிலே தோன்றுமாறு போல
 அவன் நன்குணர்ந்து கொள்ளும்படி உருவங் கொண்டு தோன்றி;
 காமன் னை அறக் கடுகவை அறுக்கும் மாபெருந் தவக்கொடி
 ஈனறனை எனறே உரைத்தேன் - நங்காய்! காம வேளின் குறும்பு
 தன்பாற் செல்லாமையாலே னையறவு கொள்ளும்படி பெருந்
 துன்பத்திற் கிகல்லாம் பிறப்பிடமாகிய பிறவிப் பிணியை அறுத்
 தொழிக்கும் மிகப் பெரிய நோன்புகளாகிய நறுமண மலர்களைப்
 பூத்தற் கியன்ற தொரு தெய்வப்பூங்கொடியமே நீ பெற்றுள்ளனை
 நீடுழி வாழ்க! என்று அவனை வாழ்த்தியுமிருக்கின்றேன்; ஈங்கு
 இவ்வண்ணம் ஆய்து அவர்கு உரை என்று - ஈங்கு இப்பொழுது
 கூறுகின்ற இந் கிழக்குமையுமே நீ ஆய்து அவன்பாற் செனது
 கூறக்கடவை என்று கதமதிக்குப் பணித்து; அருந்தெய்வம்
 ஆய்து அந்தரத்து எழுந்து போயபின் - காண்டறகரிய அம்
 மணிமேகலை தெய்வம் அப்பொழுதே அவள் கெட்புலங் காண
 விகற்பிலே எழுந்து மறைந்து போனபின்பு; என்க.

(வி - ௩.) நள்ளிருள்-என்றது மாதவி துயிலில் ஆழ்ந்திருந்த இடை
காமன் என்பதுபட நின்றது. காமன் கையற என்றது - காமன் தன்
செயலில் இவன்பால் தோல்வியுற்று வருந்த என்பதுபட நின்றது. இனி
திவள் துறவுபுணுவதால் தன் வெற்றிக்கு இனி இவள் துணையாகாள்
என்று காமன் கையறவு கொண்டான் என்பது மொன்று கடுகவை
என்றது பிறப்பினை. நோன்பாகிய மலர்களை மலரும் பூங்கொடி போல்
வான் என்க.

“எழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை பக்கட் பெறின்”

(குறள்-௬௨)

என்பதும்,

“தும்பிற் றம்மங்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லா மினிது”

(குறள்-௬௩)

என்பதும் சுதமதி மாதவி மகிழ்மாற்றால் மணிமேகலா தெய்வம் அத்தகு
மகன்னைப் பெற்றாய் எனப் பாராட்டற் பொருட்டு “மாபெருந்தலக்
கொடியின்றனை” என ஓகை கூறினேன் என்று சுதமதிக்குக் கூறிய
படியாம். கனவிற்பெரும்பாலன விழிப்புற்ற பின்னர்த் தெளிவாகத்
தோன்று அத்தகைய கனவன்று, அவள் நெஞ்சில் அழியாது பதிவற்றி
நுக்கும் கனவு என்பது தோன்ற நனவே போலக் கனவாகத் துரைத்தேன்
என்றது யான் ஈங்குக் கூறிய இந் நிகழ்ச்சியை நான் கூறியவாறே
கூறிக்காட்டுக என்பதற்கு ஈங்கிவ் வண்ணம் ஆங்கவட்டுரை என்று
பணித்தது எனலுமாம்.

சுதமதி துயரொடு சக்கரவாளக் கோட்டம் புகப்போதலும்
புகார் நகரத்து நள்ளிரவு வண்ணனையும்

(சௌ ஆம் அக முதலாக அக ஆம் அக முடியுந்தனையும்
நள்ளிரவின் வண்ணனையாம் ஒரு தொடர்)

சக - சக : வெந்துயர்.....நிரியவும்

(இ - ௩.) சுதமதி வெந்துயர் எய்தி ஆங்கு எழுந்து -
சுதமதி மணிமேகலையின் பிரிவாற்றாமையாலுண்டான வெவ்விவ்
துன்பத்தை எய்தி அம் மலர்ப்பொழிலின்கண் அவ்விடத்தி
னின்றும் எழுந்து செல்பவள்; அகல் மனை அரங்கத்து ஆசிரியர்
தகமொடு ஈகை தெரி மாக்கட்கு வக்கனை ஈய்க - அகன்ற
தமதில்லத்திலே இயற்றப்பட்ட ஆடலாகத்திலே அக் கலைப்
பயிற்சி செய்கிக்குக் இயலாசிரியனும் ஆடலாசிரியனும்
ஈழாசிரியனும் குழலாறுத் தண்ணுமைமரனுமாகிய ஆசிரிய
ரோடுநுது ஆடற்கலையின் வகைகளைப் பயின்று கொள்ளும்
மக்கட்கு வக்கனை முதலிய அவியை வகைகளை மீயல்லாம்

செய்து காட்டி; ஆடல்புணர்க்கும் அரங்கு இயல் மகளிரின் - ஆடல்
கலையைப் பயிற்றுவிக்கின்ற அரங்கத்தே ஆடும் மகளிர் அந்
தொழிலை நிறுத்திக் கண் முகிழ்த்துத்துயிலாதல் போன்றே; கூடிய
குயிலுவக் கருவி எண் துயினறு - அவ்வாடன் மகளிரோடு கூடி
முழங்கிய, குழல் முதலிய குயிலுவக் கருவிகளும் தத்தம் எண்
ணவிந்து யாளாது கிடப்பவரும்; பண்ணுக்களை பயிரும் பண் யாழத்
தீர்தொடை கொளாவல் ஆயமோடு இசை கூட்டு உண்டு -
பண்களையும் திறன்களையும் நன்கிசைக்கின்ற பண்ணுறுத்தப்
பட்ட இனிய ஒலிகளையுடைய நரம்புகளை வருடிப் பண்பாடுதலில்
வல்ல மகளிரோடே கூடியிருந்து யாழ்சையும் மிடற்றுப் பாடலும்
பிறவும் ஆகிய இசையினைப்பங்களை இனிது நுகர்ந்து பின்னர்;
வகைசேர் சேங்கை மெல்லிரல் உதைத்த வெய்யம் வெய்து உறுது
தன்மையில் திரிடவும் - துயில் மயக்கத்தால் மகளிர் வகைமணிந்த
சிவந்த தம்முடைய கைவிரலாலே மெல்லென வருடிய நரம்புகள்
வெப்பம் வேண்டுமளவு வெய்தாக உறுமையாலே தளர்ந்து
அவற்றிலெழும் இசை தன் தன்மையில் பிறழா நிற்பவும் என்க.

(வி - ம்.) ஆசிரியர் - ஆடல்புணர் கையறியமாயாத நுழைசிரியர்
முதலியோர். வட்டனை - வர்த்தனை; காலவர்த்தனை. அல்தாவது
கைத்தலங் காட்டல். இரளை, "தொற்பொலி" மயும் யாழத் துணையியல்
குழலு மேங்கக் காற்கொளி னொம்புபோலப் போந்து கைத்தலங்கள்
காட்டி" எனவரும் சிந்தாமனிக் கு ஆசிரியர் நச்சினர்க்கெரியர் "உலக்
கால் முன் மிரத்தேறி வலத்து" பாச் சேர்ந்து கைத்தலங் காட்டுதல்
கமலவர்த்தனை" எனவும் விளக்கவுரையானு புணர்க. மாக்களை என்ப
தற்று முதனின்றதெனக் கொண்டு தம்மக்கட்டு எனக் கொள்க. ஆடற்
கலையைக் கற்பிக்கும் மகளிர் என்க. குயிலுவக் கருவி குழல் முதலிய
இசைக் கருவிகள். இரளை, "கூடிய. குயிலுவக் கருவி நொல்லாம்
குழல் வழி நின்ற நியாடு யாழ் வழித் தண்ணுமை நின்ற நுகலே,
தண்ணுமைப் பின் வழி நின்றது முழுவே முழுவெடு கூடியின் றிசைத்த
தாமக் திரிகை" என்பது புணர்க. (சிலப். ந : ௧௨௮ - ௧௨௯)
பண்ணும் கிளையு என்க. வகை - நிறம். கொளை - பண். துயில்
மயக்கத்தாலே மெல்லிரலால் மெல்ல வெட்டலின் நாமரில் வெப்பம்
வெய்தாக உறுதாக ஒளி தன்மையில் திரியவும் என்க.

இதுவாறு

௫௦ - ௫௧ : பண்பில்.....வதியவும்

(இ - ள்.) பண்பு இல் காதலன் பரத்தமை நோனது -
தமது பாடநிற்கொழுகும் பண்பற்றவராகிய தம் காதலர் பரத்
தையரோடு கூடியொழுகும் ஒழுக்கத்தைப் பொறுத குலமகளிர,
உண் எண் சிவந்து - அவர்பா லெழுந்த சினத்தாலே தம்
மையுண்ட கண்கள் சிவக்கப் பெற்று; தெருட்டவும் தெருளாது
கூடலொடு துயில்வோர் - தம் கண்கள் தம் பள்ளியிடத்தே

வந்து தமது துற்றினையெனக் கூறி ஊடலுணர்ந்தா நிற்பவும்
ஊடல் திராதாராய் பொய்த்துயில் கொள்பவர்; விரைப்
பும்பள்ளி விழுதுணை தழுவவர் - தம் சினத்திற்கஞ்சி மணமலர்
பாப்பிய அ பள்ளியிலே ஒரு புறத்தே கிடக்கின்ற தம்மால்
விருமபப வர் உக்காதலனாத் துயில் வக்கத்தாலே தழுவுவார்
பொலத கழுவிக் கொள்பவர் என்ப

(வி - ம.) காத்தான் பாக்கை காதுது யுயில்வார் என்றது
ஒருமைப் பன்மை யும். இதனை, 'அனைத்தும் அண்ணல் யானே
அடுபொய்யென' என்பது பொருள் கொள்க

ஊடலொடு பொய்த்துயில் கொள்வார், தம்-ஆற்றையெனத் தம்
மன்கை அருகில் கிடப்பார் காதுபாத் துயில் பொய்த்துயில் தம்மை
யறிபாது தவ்வார் பொய்த்துயில் என்ப என்பன குலமகளிர்க்
குத்தங் காதுவர் பாத்ததமைந்தார் உயர்ந்தாழகல உடையவான்
இங்ஙனம் உடயத்தால் உயர்வர் என்ப. இரண்ட

"செக்கை இனியார்ப்பார் செல்வான் மனையாளால்
காங்கை புத்தெய்தல் உழுவோகூடா"

எனவார் பிரபா நிறுங்காங்க. (பரிபாட-அக-௪).

இதுவுமது

௧௪ - ௬௩ : தளர்நடை.....நடுநாள்

(இ - எ.) தளர் நடை ஆயமொடு தங்காது ஓடி விளையாடு
செறு தேர் கர்த்து - தளர்ந்த நடைமையுடைய செறுஅர் கூட்டத்
தோடு கூடி ஓரிடத்தும் தங்கி இளைப்பாறுதலினறி ஓடுதலைச்
செய்து தாம் விளையாடுதற்கியன்ற செறிய தேர்களை இழுத்து;
மெய் வருந்தி-உடல் வருந்தி, அமளித்துஞ்சும் ஐம்படைத்தாலிக்
குதலைச் செவ்வாய்க் குறுநடைப புதல்வர்க்கு-அவ் வருத்தம் திரப
டஞ்சுணைமிசை அழுந்து துயில்கொண்டுள்ள ஐம்படைத்தாலி
என்னும் பிள்ளைப் பணி பூண்டுள்ள மழலை பேசுகின்ற சிவந்த
வாணையும் குறுகுறு நடக்கும் நடைமையுமுடைய மக்களுக்கு;
காவல் பெண்பார் கடிப்பதை எறிந்து தூபம் காட்டித் தூங்கு
துயில் வதியவும் - செவிலித் தாயர் ஐயவியைத் தூவி அகிற்புகை
காட்டிய பினனர் அவர் டக்கலிலே தாழம் மிக்க துயிலிலே
ஆழந்து கிடப்பவும்; இறை உறை புறவும் விறை நீர்ப்புள்ளும்
காடறை பறவையும் - இவ்விதப்படுகில தங்குகின்ற புறக்கனும்
விறைந்த நீர் விலைகளிலே மலரின மேலுறைகின்ற பறவைகளும்
பொழிவிலே உறைகின்ற பறவைகளும்; நாடள் அழுந்தி - தத்தம்
காலகூடே அழுந்தி ஒலியளித்துறங்கியிருப்பவும்; விழவுக்

எளி அடக்கி முழவுக்கண் துயின்றது பழவிறல் முதுர் பாயல்
கொள் நடுகாள் - விழாவின் மகிழ்ச்சியாராவாரும் அடங்கி முழவு
முதலிய இசைக்கருவிகளும் தம் கண்களில் ஒலியெழுது அவிந்து
கிடப்பவும் பழைதாடிய வெற்றியையுடைய முதுமையுடைய
அப் பூம்புகார் நகரம் இவ்வாறு பள்ளி கொண்டிருக்கின்ற
இரவின நடுமாமத்தே; எனக.

(வி - ற்.) தளர்நடை ஆயர் என்றது இளஞ்சிறுஅர் கூட்டத்தை
அவர் ஆடல் பொழுது இளைப்பாற வேண்டும் என்று கருதி ஓரிடத்தும்
தங்கியிருக்கவில்லை, இவ்வாறியல்பு ஆகலின் தங்காது ஓடி என்றார்.

தேரில் ஏறியின்புறுகற்கு மாறாக இவர் தேரினை ஈர்த்தலையே
பேர்ப்பர் எந்துவர், விளையாட்டினால் மெய்வந்திய வருத்தம் தீர
இவர் பள்ளியில் ஆழ்ந்து துயிலுவர். இவர்க்குக் காவற் பெண்டிர்
எரித்து காட்டப் பின் தாமத் துயில் என்க. காவற் பெண்டிர் -
செவிலித்தாயர். தாங்குதுயில் - டிக்கதுயில். கடிப்பகை - ஐயவி;
வென்றிற் கடுத ஐர்ப்படைத்தாலி-திருமாவின் சங்கு முதலிய ஐந்து
படைகளையும் பொன்னாற் செய்து கோத்தகொது பிள்ளைப்பணி.
திருமால் காவற் கடவுளாதலின் மக்களைக் காத்தற் பொருட்டு அனைவது
இவ்வைப்படைத்தாலி என்க.

இறை - இறப்பு. புறவு - புற, நீர்ப்புள்-நீரில் வாழும்பயல்புடைய
பறவைகள். பறவைகள் துயிலுங் காலத்தே மிகவும் ஆழ்ந்து
துயில்வன ஆகலின் அவ்வயல்பு கோன்ற நாவுள்ளமுந்தி என்றார்.
அபுர்திக் துயிலவும் அடங்கித் துயின்றும் முதுர் பாயல்கொள் நடு
காள் என்க.

நன்னிரவில் அந் நகரத்துள் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள்

கூச - எக : கோமகன்.....அரவமும்

(இ - ள்.) கோமகன் கோயில் குறுநீர்க் கன்னலின் -
கோழமன்னனுடைய அரண்மனையின்கண் நாழிகை நடிகலின்
உதவியாலே; யாமங் கொள்பவர் ஏத்தொலியரவமும்-பொழுதினை
அளந்து காணும் களிமாக்கள் அரசனை வாழ்த்தும் பாடலோடு
தாங்களிட பொழுதினை நகரத்துள்ளார்க்கு அறிவிக்கின்ற
அரச வாழ்த்துப் பாடலாலிலமுதின்ற ஒலியும்; உறையுள் வின்று
ஒடுங்கிய உணரை உயக்கத்து நிறை அழியாணை நெடுங் கூவினியும்-
கட்டப்பட்டிருக்கின்ற கொட்டிலினூடேயே வின்று கவளமும்
கொள்ளாமைமரலுண்டான மெய் வருத்தத்தோடே காம மிதும்
யாலெஞ்சத்தின்கண் நிறையழிந்து யாணைகள் தத்தம் காதற்
துணையைக் கருகி நீரிதாகப் பிளிரூகின்ற பிளிற்வெலியும்; தேர்
வழங்கு தெருவும் சிற்றிடை முடுக்கரும் - தேரோடுதெருவிய பெருந்
தெருக்களிடத்தும் தெரிய வழியாகும் முடுக்குகளிடத்தும்; ஊர்
காப்பாளர் ஏறி துடிமோதையும் - நகரங்காக்கும் காவன் மறவர்

முடிக்கும் துடியும் முழக்கமும்; குழங்கு நீர் முன் துறைக் கலம்
புணர் உயிரி - ஆரவாரிக்கின்ற கடற்றுறையிடத்தே மரக்கலம்
இமைக்கின்ற கற்றத் தொழிலாளர்; துடித்து அடுக்கின்
தொடியுண்டு அமர்ந்து பறங் செருக்கு உற்ற அனத்தல்
பாணியும் - தம்மில்லத்திலேயே துழாவித் தைத்த நெல்லா
விமனற கள்ளிப் பருகித் தம்மை மறந்து முதிர்ந்த செருக்குடனை
தக் கள் மயக்கத்தூடே பாடுகின்ற பாடலொகையும், ஆரவாங்க
கடிப்பதை ஐயனிக் கடிப்பதை விரளிய மகளிர் எந்திய தாமதது -
அம் போன்ற வாயினைபுடைய வேப்பிலையாகே பெய்ப்
புகையினைபுரி வெண்ணிற கடுகாயை வேப்பப்புகையினையும்
விரலியிட்ட தூபக்காலை மகளிர் கையிலெந்திய புகையினிடும்
வந்து; புதல்வரைப் பயந்து புனிறுதிர் கமக்கம் தீர்வினை மகளிர்-
மகவின் நமையால் வாலாமையுடைய அணுமைக் காலம் தீர்த்து
தாயராகிய மகளிர் ஈனுதலாலெய்திய கயக்கத்தை நீராடுதலாலே
தீர்க்கின்ற தொழிலையுடைய குலமகளிர்; குளன் ஆடு ஆரவமும் -
செந் தம்மை நோக்காமைப் பொருட்டு அவ்விடையிருள் யாமத்தே
குளத்தின்கண் நீராடுதலாலே எழுகின்ற ஒலியும் என்க.

(௨ - ௩.) கொடிகள் : சொழமன்னன். கோயில் - அரண்மனை.
குறிக்க கன்னல் - காலத்தை அளந்து காண்டற்குரிய கொடிகள்.
கூர்தாவது ஓர் வட்டிலின்கண் நீரை நிரப்பி அதன் அடியில் மிகச்சிறிய
தொட துளையமைத்து அத் துளை வழியாக நீர் வடியும் பொட்டி.
கொடி நாழிகை முதலிய காலக் கூறுபாடாக அறிதற்கு வரைபிட்டுப்
பொழுதினை அளந்து காண்டல். இதனை -

“பொழுதளந் தறியும் பொய்யா மாக்கள்
தொழுது காண்கையர் தோன்ற வாழ்த்தி
எறிநீர் வையகம் செலீஇய செல்வோய்கின்
குறிநீர்க் கன்னல் இனைத்தென் றிசைப்ப”

எனவரும் முல்லைப் பாட்டானும் (௨௨-௨௪) அறிக.

யாமங் கொள்பவர் - நாழிகைக் கணக்கர். “அவர் அசனுக்குச்
சென்று நாழிகைக்குத் தவி சொல்லுவார்” எனவும்,

“பூமென் கணையும் பொ நலிலையும் கைக்கொண்டு
காமன் நிரியும் க நலூரா - யாமங்கள்
ஒன்றுபோ பொன்றுபோ யொன்றுபோய் நாழிகையும்
ஒன்றுபோ பொன்றுபோய் ஒன்று”

என்றோர் எடுத்துக் காட்டும் தந்தனர் அடியார்க்கு நல்லார் (சிலப்-௫:
௬௬ - ௭௪ விளக்கம்).

உறையுள் - பாணிக் கொட்டில். காமக்குணம் மேலிட்டிருக்கலால்
கவளங் கொள்ளாது உடம்பு மெலிந்து வந்ததும்பாணை, நிறையழியாணை
எனத் தனித்தனி கூட்டுக.

துடி - ஒருவனைத் தோற் றாவி, கலம் புணர் கம்மிடர் என்றது
 ரக்கலஞ் சாயுப் கையாளரை. இனி ரக்கலத்தில் சேர்த்து மீட்டில்
 சேம்புலோ, தாமி, துடிக்கதல் - துடிப்பினால் கமையச் சமைத்தல்.
 தோப்பி - நெல்லாற் சமைத்த ஒருவனைக் கள். "இவ்விகளின்
 தோப்பி புகி எவருந் பெயர் னாற்றும் னைபுற் றிக் குதா'கசஉ).
 செருக்கு - சுண்டுக் கள்வினு லெய் விய வொம். அது தாரும் நெடுங்கால
 நாகிப்பயின்று முதிர்ந்த வெறி சென்பார், பாற்செ ள்வு என்றார்.
 அனர்தர் - மயக்கம் எனவொ டும் க் கன மயக் கட்டு என்க.
 பாண் - பாட்டு. அரவார் - வெய்கிலை ம் தோய்த்தோராக. ஐயவி-
 வெண்சிறு சாறு. மயக்கம் - மயக்கம். அனர்தர் - அந்நி
 மகலுதற்குக் காரண மாவின் அந்நர் மயக்கம் பொருள் என்ற
 வாரும். புனிற்று மகளிராசின் இவ்வு கக் கட்டு வெண்புற்று.
 கயக்கம் என்றது மகலுதற்கு உதவியாக மயக்கம்.

மகலிவற்றிலே காளில் அக் கயக்கம் மீட்டி ரீராய் ஒப்பனை
 செய்ந்தோற் றாக மயக்கம், சிவந்தோற் றாக, அக் கயக்கம் செவ்வியப்
 புனிற்று தீர்ந்த செவ்வியாகக் கயக்கம் மயக்கம். அக் கயக்கம் செவ்வியுறுதற்கு
 ஒன்பது நாட்கள் வெண்ணிலை, தந்த மயக்கம் செவ்வியுறுதற்கு
 நீரினுடிக் காலாடாக கழிப்பர் எனக் கயக்கம் மயக்கம் எனது எப்பர் அந்நர்.
 இவ்வாறு ரீராய் வயக்கத்தை.

"கணவ நவப்பர் புதல்வர்ப் பயந்து
 பரீதந் தீர்து, கை மயக்கம் மயக்கம்
 புலவுப் புனிற்று தீர்ந்து மயக்கம் கற்ற மயக்கம்
 வளமனை மகளிர் குளம் மயக்கம்"

எனவ நம் மதுரைக்கா ந்திராயும் (கரு-கரு) உணர்க. குளம்: மயக்கம்.

இதுவுமது

எள - மய: வலித்த.....கலங்கி

(இ - எ.) வலித்த செஞ்சின் ஆடவர் அன்றியும் - தம்முள்
 ஒருவரோடொருவர் பகை கொண்டு கறுவு கொண்ட செஞ்சின்
 யுடைய பகை மறவர் யாருமில்லாதிருந்தும்; புலிக்கணத்து
 அன்னோர் பூத சதுக்கத்து - புலிக்கூட்டத்தையே ஒத்தவராகிய
 அந்நகரத்து மறக்குப் பிறந்த போர் விரிகள் பூத சதுக்கம்
 என்னுமிடத்திற்குத் தாமே வந்து; கொடித்தேர் வேந்தன்
 கொற்றம் கொள்க என - புலிக்கொடி யுயர்த்திய தேரையுடைய
 நங்கள் சோழ மன்னன் சென்ற போர்தொறும் வென்றியே
 கொள்வானாக என்று பாரவி; இடிக்குரல் முழக்கத்து இடுமபலி
 ஓனையும் - இடி போன்று முழங்கும் வீர முரசுமுழக்கத்தோடே
 சதுக்கப்பூதத்திற்குத் தம்முயிரைத் தாமே வழங்குகின்ற ஆரவார
 மும்; சிறிளம் பெண்கர் ஆற்றிய பாலகர் கடுஞ்சூல் மகளிர்
 செந்மயன் உத்தோர் தம் ஆயர் கெடுக்கும் மந்திரமாக்கள் -

மகலின்ற இளமகளிரும் துபைம் பொருத பால்நாக்கி நெறு குழவினும் தலைக் குல் உற்றிருக்கின்ற மகளிருக் கெழிய புண் பட்டு வருந்துவாரும் ஆகிய இத்தகையோர் பேய் முதலியவற்றை நும் பிணியானும் எய்திய துன்பத்தைத் தீர்த்தற் பொருட்டு மந்திரம் பண்ணும் மந்திரவாதியர்; மறைபு பேய்மகள் வந்துகைக் கொள்கென கின்று எறி பலியின கெடுங்கூரல் ஓதையும் - வாகை மன்றத்திலே வதிவின்ற பேய்த்தலைவி வந்து யாம் தருகின்ற ஆடு கோழி முதலியவற்றின குருதிப் பலியை ஏற்றருள்கவென்று அப்பேயை வண்ணிததுப பாடிக்கூவி அழைக்கின்ற நெடிய அழைப்பாரவாரும்; பல்வேறு ஓதையும் பாந்து ஒருங்கு இசைப்பக் கேட்டு உளங் கலங்கி - நரியின் ஊளையும் நாயின் குரைப்பும் ஆகிய இன்றோனன பிற ஆரவாரங்களும் திசையெலாம் பரவி ஓருங்கே கேட்கும் பேராவாரத்தைக் கேட்டு நெஞ்சம் அச்சத்தாலே கலங்கி; என்க.

(வி - ம.) பகைவர் இல்லாத காலத்தேயும் மன்னவன் கொற்றம் நாளும் நாளும் உயர்க என்று வீரமறவர் தம் முயிரையே தெய்வத் திற்குப் பலியிடும் வழக்க முண்மையை,

“ஆர்த்துக் களங்கொண்டோர் ஆரம ரழுவத்துச்
சூர்த்துக் கடைசிவந்த சுடுநோக்குக் கந்தலை
வெற்றி வேந்தன் கொற்றங் கொள்கென
நற்பலி பீடிகை நலங்கொள வைத்தாங்
சூயிர்ப்பலி யுண்ணும் உருழக்குரன் முழக்கத்து
மயிர்க்கண் முரசுமொடு வான்பலி யூட்டி”

எனவரும் சிலப்பதிகாரத்தானும் (தி: அட - அ) உணர்க. இதனை அவிப்பலி என்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். இது வீரச்சுவை அவிப் பலி செய்வோர் பலிக்கும் வலிக்கும் தலைவரம்போர் என்னும் மாபெரும் புகழ்க்குரியோர் என்ப.

சுற்றினம் பெண்புர முதலியோர் பிணி முதலியவற்றிற்கியன்ற மந்துண்ணவும் பத்திடங் காக்கவும் வலியற்றவர் ஆவர். இவர்க்கு மனவலியும் இன்மையின் பேயாலே எளிதற் பற்றப்படுவர். அதனை இவர் துயர் மந்திர மாக்களாலேயே தீர்க்கப்படும்; ஆதலால் இத்தகையோரைத் தனியே வாங்கி எண்ணினர். இச் செயல் தமக்குடனபாடன் மையின் மந்திர மாக்கள் என்றார். என்னை? உயிர்க் குயிரில் மடமை என்பாள் சம்பாபதி—

“கொலை அறமாமெனும் கொடுந்தொழி லாளர்
அவலப் படிற்றுரை ஆங்கது”

என முன்னைக் காதையில் (ககஉ - ககஉ) அறிவுறுத்துதலும் நினைக.

மன்றம் - வாகைமன்றம். “காய்ப்பசிக் கடும்பேய் கணங்கொண் டெண்டு டாலமர் பெருஞ்சினை வாகை மன்றமும்” என முன்னும் கூறினமை (சக்கர. அஉ - அக) நினைக.

நின்றெறி டலி எனறது ஆடு கோழி பதவிடவற்றின் புகழிற் குழைத்த சொற்றனை வனத்தே எறியும் விளக்கவாறு. இவ்வேளை யெல்லாம் சுதந்திர கோட்டுக் கலங்கி என்க.

சுதந்திர உலக வறவியிற் புகுதல்

அள - கூட : ஊட்டிடுகள்.....இடுத்தலும்

(இ - ள்.) முருந்து சுர் இளவக ஊட்டு இருள் அழுவத்து பூம்பொழில் நீங்கி - முருந்து போன்ற கூர்ந்த வெள்ளிய பற்களை யுடைய அச் சுதந்திரானவன் காராக்கின் குழம்பினை ஊட்டினதற் போன்று பெரிதும் இருண்டுவிடக்கூடும் பாப்பினையுடைய அந்த உவவனமாயிய பூம்பொழிலினினதும் நீங்கி; திருந்து குடபால் எயில் சிறுபுழை போலி - அழகிய சிமற்றிசைமதிலி னமைந்த சிறிய வாயிலிற் புகுந்து சென்று; மிக்க மா தெய்வம் வியந்து எடுத்து உரைத்த சக்கரவாளத்து ஆவகண - மிகவும் சிறந்த அருளுடைய பெரிய மணிமேகலை தெய்வம் வியந்து எடுத்துக் கூறிய சக்கரவாளக் கோட்டத்தே ஆவகாரிடத்தே; பலர் புகத் திறந்த பகுவாயி வாயில் - வருவார் பலரும் புகுதற் பொருட்டுத் திறந்தே கிடக்கின்ற பிளந்தவாயி போன்ற வாயிலிற் புகுந்து; உலக வறவியின் ஒரு ஊட திருத்தலும் - உலக வறவி என்னும் ஊரம்பலத்தே ஒரு பக்கத்திலே அமர்ந்திருத்தலும்; என்க.

(வி - ள்.) அந்ருடை மைத்திறி மணிமேகலை தெய்வத்தை மிக்கமா தெய்வம் என்றார். புகுவாய் - பிளந்த வாய் வாயி போன்ற வாயில் என்க. உலகவறவி - பூப்புகார் நகரத்துப் பெரியநகர் ஊரம்பலம். அஃதுலகத்துள்ள மாந்தர்க் கெல்லாம் பொதுவிடம் என்பது புலப்பட. அதற்கு அப் பெயர் இடப்பட்ட தென்க.

கந்திற்பாவை சுதந்திரை விவித்தல்

கூச - கூடு : கந்துடை.... ..கேளாய்

(இ - ள்.) செடுகிலை உடைக் கந்து அந்தில் - நெடிதாக சிற்கும் கிளைபினையுடைய தூண்கிய அவ்விடத்தே; காரணம் காடகிய எழுதிய அற்புதப் பாலை - பண்டு மயன் என்பான் வருபவர் பிறப்பிற்குக் காரணமாயிய அவருடைய முற்றிறடபு முதலியவற்றை அறிவித்தற் பொருட்கயற்றிய வியத்தகு படிமத்திலே உறைகின்ற தெய்வம் ஒன்று; மைத்தடம் கண்ணன் மயங்கியருள் வெருண - அச் சுதந்திரினனும் அவ்விருளில் மயங்கி அஞ்சும்படி; திப்பிரம் உரைக்கும் தெய்வக்கிளவியின - இறந்த கால எதிர்கால கிழைக்கினைக் கூறுகின்றதெய்வத்தன்மையுடைய தனக்குரிய தெய்வ மொழியாலே பேசத் தொடங்கி; இரவி வன்

மன் ஒரு பெருமகளை துரத்தாணத் துச்சயன் தேவி - இரவி
வன்மன் என்பவனுடைய ஒப்பற்ற பெருமையுடைய மகளை!
குதிரப்படை மிக்க துச்சயன் என்பவனுடைய மனைவிமே!
தயங்கு இணர்க்காணை தாரை சாவு உற - விளங்குகின்ற மலர்
மாலையணிந்த நின் தமக்கையாகிய தாரை என்பாள் பொறுக்க
இல்லாது இறந்தொழியும்படி; மயங்கி யானை முன் மன்னுயிர்
நீத்தோம் - மயக்கமுற்று யானை முன் சென்று நிலைபெற்ற
உயிரை விட்டவளே!; காராளர் சண்பையில் கௌசிகன் மகளை -
காராளர் மிகு வாழ்கின்ற சண்பை மாநகரத்தையுறையும்
கௌசிகன் என்னும் பார்ப்பனன் மகளை! மாருத வேகனோடு
இந்நகர் புகுந்து தாரை தனெனுது கூடிய வீரையாகிய சுதமதி
கேளாய் - மாருதவேகன் என்னும் விசாதரன் கைப்பற்றினமை
யால அனெனுது இப்பூம்புகார் நகரத்தே வந்து தாரையாகிய நின்
தமக்கை மாதவிபோடு கூடி யுறையின்ற வீரையாகிய சுதமதியே!
ஈதொன்று கேட்பாயாக! (என்று விளித்து முன்னிகழ்படுத்தி)
என்க.

(வி - ம்.) நெடுநிலை உடைக்கந்து அந்தில் என மாறிக் கூட்டுக.
காரணம் - இப்பிறப்பிற்குக் காரணமான பழம்பிறப்பு. காட்டிய:
செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்; காட்ட என்க. மயன்
எழுதிய பாவை, அற்புதப் பாவை எனத் தனித்தனி கூட்டுக. மைத்
தடங் கண்ணுள் என்றது சுதமதி என்னும் பெயரார்த்தனை. மயங்கி
வேருவ என்க. நிபிரியம் - தெய்வத் தன்மையான செய்தி. அஃதாவது,
பழம்பிறப்புணர்த்துதல் என்றது கூறல் முதலியன. தெய்வக்கிளவி -
தெய்வத்திற் கியன்ற மொழி. அஃதாவது வாயாற் கூறாமல் வானொலி
மாத்திரையாகவே கூறுதல்.

இரவிவன்மன் - அசோதர நகரத்து அரசன். சுதமதியின் முற்
பிறப்பில் அவட்குத் தந்தையானவன்.

துச்சயன் - சுதமதியின் முற்பிறப்பிற் கணவனுயிருந்தவன். இவன்
கச்சய நகரத்து மன்னன்.

தாரை - சுதமதியின் முற்பிறப்பிலே அவளுக்குத் தமக்கையாயிருந்
தவள். வீரை என முற்பிறப்பிற் பெயர் பெற்றிருந்த சுதமதி, யானை
யாலறையுண்டிற்றந்தாள்; அது பொருமல் தாரை தானே உயிர் விட்டாள்
என்பது கருத்து.

சண்பை - சீகாழி. அங்க நாட்டிலுள்ள சம்பா நகரம் எனபாற்
முளர். மயங்கி - கள்ளால் மயங்கி என்பதுபட நின்றது. தாரை மறு
பிறப்பில் மாதவியாகப் பிறந்தாள்; வீரையாகிய நீ சுதமதியாகப் பிறந்து
அவளோடு கூடினை என்றறிவித்தபடியாம்.

இனி, அன்புக் கேண்மை கொண்டு வாழ்பவர் இம்மை மாறி மறுமை
எய்திய விடத்தும் மீண்டும் கூடி அவ்வன்பினை வளாத்துக் கொள்வார்
என்பது பெளத்த சமயத்தினர் கோட்பாடாதல் பெற்றும். ஆசிரியர்
இளங்கோவும் இக்கொள்கையை யுடையர் என்பதனைச் சிலப்பதிகாரத்து
(கூப) வரந்தரு காதையின் நிகழ்ச்சிகளால் அறியலாம். மேலும் அவர்—

“நற்றிறப்புத் தோர் பொற்பு யெய்தலு”

அம் னஞ் சிறந்தோர் பற்றுவாச் சிறந்த”

என்றே யதற்கு அன்றித் தாரையுட் விரையுங் கய அன்புளஞ் சிறந்த உடன்பிறந்த மகளிரி லுந், மறு மறப்பில் லாபம் சதத்திழம் வெறு இடங்கலி நூட்டுகளி லுந் பிறந்திடுத்து “பற்றுவழி” னின்றி யுபயது சிறந்த எடுத்துக் காட்டாதலு அறிக.

இதுவுமது

க0க - கக0 : இன்றேழ் நல்லாள்

(இ - ள்.) இன்று ஏழ் நாளில் இடை இருள் யாமத்து - இற்றைக்கு ஏழாநாளின் இரவின் இருள் செறிந்த இடையாமத் திலே; இலக்குமியாகிய கிளக்கு இளையாள் தன பிறப்பதனோடு கின்பிறப்பு உணர்ந்து அங்கு வரும் - முற்பிறப்பிலே இலக்குமி என்னும் பெயரோடுருந்த கிள் தங்கை தன் முற்பிறப்பினையும் உன்னுடைய முற்பிறப்பினையும் அறிந்துகொண்டு இந் நகரத்திற்கு வருவாள் காண்!; அஞ்சல் என்று உரைத்தது அவ் உரை கேட்டு - ஆதலால் நீ அஞ்சாதே லொள! என்று அக் கந்திற் பாவை தன தெய்வக் கிளவிடாலே தெரித்துக் கூறியதாக அந்த மொழிகளைக் கேட்டு; நெஞ்சம் நடுக்குறாடம் நெரிமைநல்லாள் - அச்சத்தால் தன்னுள்ளம் நடுங்குகின்ற அச் சதமதி நல்லாள்; என்க.

(வி - ம்.) இடையிருள் யாமம்-நள்ளிரவு. இலக்குமி என்றது மணி மேகலையின் பிறப்பிற்குள் அடைக்கொடிய பெயரை. இதனால் மாதவயும் உதவிடும் ணிமேகலை, நம் முற்பிறப்பிலே நாரையும் விரையுட் இலக்குமி என்ற பெயரையுடைய நாய்வயிற் றுடன்பிறந்த காரியம் தான் எனவருவதற்குத் தெய்வக் கூறிற் றேனு. அது தெய்வமொழியாதல் பற்றியுள் அளிர் இடல் பற்றியுள் சதமதிக்கு அச்சம் பிறத்தது. என்னை?

“அணங்கே வல்லங்க கன்னித் தயிர்பெனப்

பிணங்கன் சாலா அச்சம் தன்னை”

(பெய் - அ)

எனவரும் தொல்காப்பியர் அணங்கு அச்சம் பிறத்தற்கு கிலங்குளமாம் எனக் கூறலுட் சிறைக. அணங்கு - அநங்கு கேட்கை நல்லாள் என்றது வானாது சதமே என்றும் பெயர் மாற்றம் பாய் கின்றது.

[நகக ஆம் அடிமுதலாக கஉச ஆம் அடிமுதல் வைணைப் பொழுதின் வண்ணனைடாய் ஒரு தொடர்]

பூம்புகாரில் வைகறை யாமத்து நிகழ்ச்சிகள்

ககக - கஉச : காவலாளர்.....பரந்தேழ்

(இ - ள்.) காவலாளர் கண்துயில் கொள்ள - இரவின் நல்லாமத் துயிலினறி நகரங்காத்த காவற் குறுழிலாளர் கண் முடித் துயிலா

கிற்பவும்; தூமென சேக்கைத் துயில் கண் விழிப்ப-தூய மெல்லிய
பஞ்சணையிற் றுயின்ற கொண்டிருந்த காதலர்கள் கண்கள் துயி
லுணர்ந்து விழித்துக் கொள்ளவும்; வலம்புரிச் சங்கம் வறிது
எழுந்து ஆர்ப்ப-வலம்புரிச் சங்கங்கள் பொருளினறி மங்கலமாக
தூவாரிப்பவும்; புலம்புரிச்சங்கம் பொருளொடு புழங்க-
அரிவை விரும்புகின்ற புலவர் கூட்டம் கூவுள் வாழத்தாகிய
பொருளொடு பாடி முழங்கா கிற்பவும்; புதர்முக வாரணம் செங்கு
விளிப்ப-புள்ளிகளையுடைய முகத்தையுடைய யானைகள் தமையக்
குளிர் கிரட்டும் பாகரை நெடிதாகக் கூவிப் பிளிறவும்; பொறி
மயிர் வாரணம் குறுங்கு விளிப்ப-புள்ளி பொருந்திய மயி
யுடைய கோழிச் சேவல்கள் குறிய கூவுதலாலே கதிர்வரவியம்பா
கிறபவும்; பணைகிலைப் புரவி பல எழுந்து ஆல-பந்தியிற் கட்டப்
பெற்று நின்றலையுடைய பலர் பலவாகிய குதிரைகளும் அநிலையை
வெறுத்து கிலை பெயர்ந்து கணையா கிற்பவும்; பணைகிலைப் பு
ளும் பல எழுந்து ஆல-மாக்கிகளினாலே உறக்கத்தே கிலை
பெற்ற காக்கை முதலிய பறவைகளும் எழுந்து ஆரவாரிப்பவும்.
பூம்பொழில் ஆர்கை புள்ளொலி சிறப்ப-மலர்ப் பொழிலுள்ளி
னூடே கிறைந்துள்ள பறவைகளின் பாட்டொலி மிகா கிறபவும்;
பூங்கொடியார் கை புள்ளொலி சிறப்ப-மலர்க் கொடி போன்ற
மகளிரின் கையிலணிந்த வளையல்களின் ஒலியும் மிகா கிறபவும்;
கடவுள் பீடுகைப் பூப்பலி கடைகொள-இரவில் விழாக்
கொள்ளும் கடவுளர்க்துப் பலபீடங்களிலே மலர்ப்பலியிட்டு
விதாவை முடிவு செய்யா கிறபவும்; கலம்பகர் பீடுகை கடை பூ
பலி கடை கொள-அணிகலம் விற்கும் அங்காடித் தெருவில்
கடைகளெல்லாம் முற்றத்தே மலர்ப்பலி கொள்ளா கிறபவும்;
குயிலுவர் கடைதொறும் பணஇயம் பாந்து எழ-இசைக்கருவி
யாளர் உறையுமிடமெல்லாம் பண்ணிசையும் கருவியிசையும் பாவி
எழா கிறபவும்; கொடுப்போர் கடைதொறும் பண்ணியம் -
சிறுநுண்டி செய்து கொடுப்போர் கடைதொறும் சிறுநுண்டிகள்;
பாந்து எழ-பரவுதல் செய்து மிகா கிறபவும்; என்க.

(வி - ௩.) காவலனார் - ஊர்காப்பாளர்; "தேர் வழங்கு தெருவர்
சிறந்திட முடிக்க நம் ஊர்காப்பாளர் எறிதுடி யோதையும் என இக்
காதையில் (௧௮-௧௯) முன்னும் கூறப் பட்டமை புணர்க. சேக்கைத்
துயில்கண் என்றது காதலர் கண்களை. "துயில் வேர் விரைப் பூப்பாளி
விழ்துணை தழுவவுள்" என முன்னும் (௧௨-௧௩) கூறப் பட்டமை
உணர்க. வலம்புரிச்சங்கம்-சங்குதளிற் சிறங்கது. இது மங்கலச் சங்கு.
புலம்-அறிவு புதர்முக வாரணம்-யானை. பொறியிற் வாரணம் -
சேவல். பொழில் ஆர்கை-பொறியில் கிறைந்தலையுடைய பூங்கொடி
யார் கைப் புள் என்றது-வளைபலை. மாதர் இல்லத்தே தொழிலில் முன்
தலின் வளைகள் பிக்கொலித்தன என்றவாறு. இனி, பூங்கொடியில்
காதுண்ணும் அறுகாற் சிறு பறவையின் இசையொலி எனினுமாம்.

இனி இக் காதையை மணிமேகலை மணிமல்லவத்திடை மணி
மேகலா தெய்வம் வைத்து நீங்கி உயர்துமரன் இத்தோன் முன்னர்த்
தோன்றி மகளை! கோல் நித்தியன் கோல் திரியும் கோல் திரிந்தியன்
வறங்கூரும் கூர்ன் உயிர் இல்கை. உயிர் வேந்தன் உயிர் என்னும் தகுதி
இன்றாகும். அவத்தறம் ஒழிசென் உரைத்தபின் சுதமதி தன்னைத்
தயிலிடை நீக்கி அஞ்சல், மணிமேகலையான், ஏது முதிர்த்தது, இளங்
கொடிக்கு; ஆதலின் பெயர்த்து வைத்தென் இன்று ஏழ் நாளில் வந்து
தோன்றும். துளியாள் சுவது நகங்கன பலவுள். மாதவிக்கு உரையாய்
என்றிறம் உணராம்! கனவகத்துரைத்தேன் உரை எனப் போயபின்,
சுதமதி எழுந்து கோட்டுக் கலங்கப் போகி ஒரு புடை இத்தலும்,
பாவை கிளவியின் மகளே! தேவி தீத்தாய், சுதமதி கேளாய் இளையான்
வரும் அஞ்சல் என்றுரைத்த உரை கோட்டு, நல்லான் கதிரவன் முளைத்
தலும் வந்ததப் போகி மாதவிச், உரைத்தலும், அவர் உழப்ப, சுதமதி
இந்நனள் என இயைத்துக் கொள்க.

துயிலெழுப்பிய காதை முற்றிற்று.

அ. மணிபல்லவத்துத் துயருற்ற காதை

[எட்டாவது மணிமேகலை மணிபல்லவத்துத்
துயிலேழுந்து துயருற்ற பாட்டு]

அஃதாவது : மணி பல்லவத்தின்கண் மணிமேகலை தெய்வம் மணிமேகலையைத் துயில் கலையாமலே வைத்துப் போன பின்னர் அத்தீவகத்தில துயில் கொண்டுருந்த மணிமேகலை கைகறையிலேயே வழக்கம்போல் துயிலுணர்ந்து நோக்கினான் அவ்விடம் தான் கண்டிராத புதிய இடமாயிருத்தல் கண்டு வாதொன்றும் காரணங் காரணமாட்டரளாய்ப் பெரிதும் திகைத்தனள். கதிரவன் தோன்றிய பின்னர் ஆங்கு எழுந்து கற்றிப் பார்த்து மக்கள் வழக்கமும் இல்லாமையால் வருந்தித் தன் தந்தையை வினைந்து அழுதாற்றும் செய்தியைக் கூறுகு செய்துள் என்றவாறு.

இதன்கண் — மணிமேகலை தெய்வம் மணிமேகலையைத் துயில்கிடத்திய மணிபல்லவத்தின் வண்ணனையும் பூம்புகர் கரத்து உவனனத்தீத துயில்கொண்டு மணிபல்லவத் தீவின்கண் துயிலுணர்ந்த மணிமேகலை பண்டறி கிளைமொடு பதியும் காணாாய்க் கண்டறியாதன கண்ணிற் கண்டு மருள்பவளின் நிலைமையை இப் புலவர் பெருமான தனமை நவித்சியாகக் கூறிக்காட்டும் புலமைத்திறமும் பெரிதும் போற்றத் தகுவனவாக அமைந்திருத்தல் காணலாம் :

மணிமேகலை மருண்டு தந்தையை வினைந்து அழுதாற்றும் பகுதி ஓதுபவர் உள்ளத்தை உருக்கும் இமல்பிறருக அமைதுளது. மணிபல்லவத் தீவு அழகொழுகப் புனைந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அப்பால் அத் தீவிலுள்ள புத்தபீடியையின் னாலும் தெய்வத்தன்மையும் இக் காதையில் இனிது கூறப்பட்டுள்ளன.

சங்கிவ வின்னண மாக இருங்கடல்
வாங்குதிரை யுடுத்த மணிபல் லவத்திறைத்
தத்துந் தடைகரைச் சங்குமு தொடுப்பின்
முத்துவிளை கழனி முரசெம் பவளமொடு
விரைமா முகுட்டுந் திரையுலாப் பரப்பின்

- ஞாழல் ஓங்கிய தாழ்கண் அகம்பின்
ஆம்பனும் குவளையும் தாபமுணர்ந்து மயங்கி
வண்டுண மலர்ந்த குண்டுநீ ரிளகநி
முடக்காற் புனைபுற மடந்தந் தாழையுந்
வெள்ளை வெரழித்த பங்குபதம் பந்தர்
அறன்விளங்கு த மணல் தறுமணிப் பள்ளித்
துஞ்சுதுயி லெழுஉர் அந்தி போதி
காதற் கூற்றம் மறந்து கடைகொள
வேறிடத்துப் பிறந்த உயிரே போன்று
பண்டறி கிளைமொடு பதியுங் காணுள்
கண்டறி யாதன கண்ணிற் காணு
நீல மரக்கடல் நெட்டிடை யன்றியுங்
கடல் ஞாயிறு கதிர்விரித்து பூகாப்ப
உவவன மருங்கிலிற் றிரிடங் கொள்ளிது
உ0 சுதமதி ஒளித்தாய் துயரஞ் செய்தனை
தனவோ கனவோ என்பதை அறியேன்
மனநடுக் குறுஉம் மாற்றந் தாராய்
வள்ளிருள் சுழிந்தது மாதவி மயங்கும்
எவ்வளை வாராய் விட்டகன் றனையோ
உ0 விஞ்சையில் தோன்றிய விளங்கிழை மட வாள்
வஞ்சஞ் செய்தனள் கொல்லோ அறியேன்
ஒருதனி யஞ்சுவென் திருவே யிவ்வெனத்
திரைதவழ் பறவையும் விரிசிறைப் பறவையும்
எழுத்து லிழ் சில்கையும் ஒடுங்குகிறை முழுவுளும்
உ0 அன்னச சேவல் அரச னாகப்
பன்னிறப் புள்ளினம் பாந்தொருங் கிண்டிப்
பாசறை மன்னர் பாடி போல
விகுதர்ப் பாப்பின் எதிரெதி ரிருக்கும்
துறையுந் துறைகுழ் நெடுமணற் குன்றமும்
உ0 யாங்கணுந் திரிவோள் பாங்கினங் காணுள்
குரற்றலைக் கூந்தல் குலைந்துபின் விழ
அரற்றினள் கூஉய் அழுதவன் ஏங்கி
விழ்துய ரெய்திய விழுமக் களனியில்
தாழ்துய ருறுவோள் தந்தையை உள்ளி
உ0 எம்மிதற் படுத்தும் வெவ்வினை யுருப்பக்
கோற்றொடி மாதொடு வேற்றுநா டடைந்து
வைவா ஞமுந்த மணிப்பநன் அகலத்து
ஐயா வோவென் றறநவோள் முன்னர்
விரிந்தலைங் கவிரொளி சிறந்துகதிர் பாப்பி
உ0 உரைபெறு மும்முழும் நிலமிசை ஓங்கித்

தலைதொறும் ஒன்பான் முடிநிலை மகன்று
விதிமா ணுடிரின் வட்டங் குயின்று
பலம சதுர பிரிசை விளங்கி

அறவோற் கமைந்த ஆசன மென்றே
தறுமல ரல்லது பிறமாஞ் சொரியாது
பறவையும் முதிர்ச்சிறை பாங்குசென் றதிராது
தேவர்கோ னிட்ட மாமணிப் பீடிகை
பிறப்புவிளங் கவிரொளி அறத்தகை யாசனம்
கீழ்நில மருங்கின் நாகநா டானும்

இருவர் மன்னவர் ஒருவழித்தோன்றி
எமதி தென்றே எடுக்க லாற்றார்
தம்பெரும் பற்று நீங்கலும் நீங்கார்
செங்கண் சிவந்து நெஞ்சுபுகை உயிர்த்துத்
தம்பெருஞ் சேனையோடு வெஞ்சமம் புரிதான்

இருஞ்சேரு ஒழிமின் எமதி தென்றே
பெருந்தவ முனிவன் இருந்தற முரைக்கும்
பொருவறு சிறப்பிற் புரையோ ரேத்தும்
தரும பீடிகை தோன்றிய தாங்கென்.

அ. மணிபல்லவத்துத் துயருற்ற காதை

உரை

மணிபல்லவத்தே மணிமேகலை துயரினுமிடத்தின் மான்பு

க - கட : ஈங்கிவள்.....அஞ்சிலோற

(௮ - வீ.) இவள் ஈங்கு இன்னணம ஆக - இப் பூம்புகார் காதலிலே மணிமேகலையைப் பிரிந்து ஆற்றாமையால் பெரிதும் வருத்திய சுதமதி என்பாளின் கிலைமை இவ்வாறாக; இருவரடல் வாங்கு திரை உடுத்த மணிபல்லவத்து இடை - பெரிய கடலி னது நாற்புறமும் வளைந்து வந்து மோதுகின்ற அலைகளை அணிந் துள்ள கணி பல்லவம் என்னும் தீவினகத்தே; தத்து ரீர் அடை உலா சங்கு உழுதொடுப்பின முத்து விகை கழனி - தவழுகின்ற கை அடைக்கின்ற கரையினையும் சங்குகளால் உழப்பட்டு விதைத்த விதைப்பின்னெண் முத்துக்களாகிய கடலம் விகைகின்ற வடல்களையும்; முரி செம்பளளமொடு விரை மரம் உருட்டும் திரை உலாப பரப்பின - கொடிகளிலே முரிந்த சிவந்த பவளக் கொடிகளையும் உடை கலங்களினின்றும் மீதந்த சந்தனம் முதலிய நறுமண மரங்களையும் சுமந்து வந்து உருட்டுகின்ற அலைகள் உலாவுகின்ற நெய்தனிலப்பரப்பினையும்; ஞாமல் ஒங்கிம தாழ் கணை அகம்பின் - புலிநகக் கொன்றை மரங்கள் உயர்ந்து வளர்ந் துள்ள தாழ்ந்த கன்னிர் ஊற்றுக் கண்களையுடைய ஈரம்புலாரத லிப்பகுதியினையும். ஆம்பலும் குவளையும் தாம புணர்ந்து உயங்கி வண்டு உண மலர்ந்த - ஆம்பலும் குவளையுமாகிய கொடிகள் தம்புன் விரவிப் படர்ந்து கலந்து பசித்துவருகின்ற வண்டுகள் தாதுண்டு மகிழ்மாறு மலர்ந்திருக்கின்ற; குண்டு ரீர் இலகூசி - ஆழமான நீரையுடைய பொய்கைக் கரையினையும்; முடக்கால புனையும் மடல் பூந் தாழையும் வெயில் வாவு ழழித்த - அக்கரையின் மேலினற முடம்பட்ட காலையுடைய புனைய மரமும் மடலாற்சிறந்த பூவினையுடைய தாழையும் தவழத் துச் செறிதலாலே வெயில் புகுநாகபடி தடுத்துள்ள; பரில் பூம பந்தர் - பயிலுதற் கிணிய பூக்களோடிபனற நீழலின் கீழ்; அறல் விளங்கு நிலாமணல் நறுமலர்ப்பள்ளி - வரிவரிடாகத் திகழா கின்ற நிலவொளி போன்ற நிறமமைந்த மணற்பரப்பின மேல் மணிமேகலா தெய்வந் பரப்பிய நறிய மலராகிய பாயலின்

தனக்குத் தாயே தந்தையே மாமனே மாமியே இன்னோரன்ன
உலகுத் தொடர்ப்பாட்டோடு தன்னைக் குழ விருந்த சுற்றத்
தாரா எல்லாம் ஒன்றோ மறந்து இம்மை வாழ்க்கை இறுதி
எந்த மீண்டும் லேறோர் திடத்தே சென்று புதிய பிறப்பினை
எய்தியதோர் உயிர் போலவே; பண்டு அந்நினைபொடுபதியும்
காணாள் - முன்பு தான் பின்றறிந்த தாய் முதலிய சுற்றத்தா
ரோடு தான் வாழ்தற் கிடமான புகார் நகரத்தையும் காணாதவ
ளாகி; கண்டு அறியாதன கண்ணிற் காணா - முன்பு ஒரு
பொழுதும் கண்டறியாத புதிய ப்பாருளகளையும் திடத்தையுமே
தன் கண்களாலே கண்டு மருந்தும் பொழுது; சில மாக்கடல்
நெட்டிடை அன்றியும் காலை ஞாயிறு கதிர்விரித்து முகிப்ப -
சிலகிறழடைபு பெரிய கடல் நெருந்தாத்திற் கிடத்தலினறித்
தன்னருகே கிடத்தலாலே அந்த விடியற்காலத்தே ஞாயிறுமண
புலம் தனகதிரகளை விசும்பிலே மரப் ப் அக்கடலினினமும் தான்
றுதல் கண்டு தான் இருக்கும் இடத்தை ஐயுற்று ஆராய்பவள்;
உவவனம் மருங்கினில இது ஓர் இடம் கொல் - நெருநல யான
சுதமதிமோடு மலர் கொய்ய வந்துபுக்க உவவனத்தினுள் துணை
துளள ஓரிடமே இவ்விடம் ஆதல்வேண்டும். ஆம். ஆம். இஃதுவ
வனத்தில் ஓரிடமே; ஆயின், சுதமதி மாணடுப ரீபாயினள்? அவள்
நம்மை அசுதிமாடகி கருதி அமவிலே ஒளிந்திருடாள் என்று
கருதி; சுதமதி ஒளித்தாய் துடாள் செய்தனை - சுதமதி! சுதமதி!
நீ ஒளித்திருக்கின்றாய்காண! விகாயாடுஞ் செவ்வி இஃதன்று
காண! ஒளித்துறைதல் வாயிலாய் நீ எனக்குத் துன்பமே
செய்தொழிந்தாய்!; நனவோ கனவோ என்பதை அறிமேன் -
அன்புடையோய்! யான் இப்பொழுது விழிப்பு சிலையிருக்கின
றேனா! அல்லது துயிலிடத்தே கனவுதான கண்டு மருள்கின
றேனா! இவற்றுள் எங்கிலையினேன் என்று அறிகின்றிலேன்;
மனம் நடுக்குறாடம் மாற்றம் தாராய் - என் நெருசம் அச்சுத
தாலை நடுக்குகின்றது ஆதலால் விகாயாடாதே கொள! மறு
பொழி தருவாய்!; வல் இருள் கழிந்தது மாதவி மயங்கும் -
வலிய இரவு எப்படியோ கழிந்ததாழிந்தது நம்மைக் காணமை
யால் அனையாகிய மாதவி பெரிதும் மயங்கித்துன்புறுவாள்
அல்லவோ?; எலவளை வாராய்-ஓ சுதமதி! இத்தனை கூறியும்
நீ என்முன் வந்தாயில்லையே!; விட்டு அகனதனையோ - அன
புடையோய் ஒரோவழி நீ என்னைத் தமிழளாய் சண்டே துயில
விட்டுப் போய்விட்டனையோ? அவ்வாறு போகவும் துணிமாயே!
விஞ்சையில் தோன்றிய விளங்கு இழைமுடவாள் வஞ்சம் செய்த
ளள கொல் அறிமேன் - என்கரிது! என்னிது! ஒரோவழி
நெருநல் இரவு வந்தையுடையவளாய் நம் மால் வந்தய்திச் சக்கர
வாளக் கோட்டத்து வாலாறு கூறிக்கொண்டிருந்த மக்கை ஏதே

ஐம் வசைகச் செயல் செய்தொழிந்தனரே? அவள் எனையினை என்னும் அறிகுறியிலேனே!; ஒரு தனி அஞ்சுவென் திருவேவா என - பெருந்தனிமையாலே எய்தும் துன்பத்திற்கும் அஞ்சுகின்றேன அருட்செல்வமையினைய சுதமதியே வினாந்து எனமுன் வருதி! என்று பற்பலவும் கூறிக்கொண்டு; என்க.

(வி - ௩.) மணிமேகலை செய்வத்தாலே முடிதம் வேறாய் இடத்தில் விஞ்ஞையாற் பெயர்த்து வைத்த மணிமேகலைக்கு இம்மைமாரி வெயிடத்திற் பிறந்த வயிரை இப் புலவர் பெருமான் உவமையாக எடுத்துக்கூறும் புலவாற்றறம் கினைந்து நினைந்து மகிழ்ந்த பாலதாம்.

ஓரிடத்தே ஆயிற்று அத் துயில் கலைபாமலேயே மற்றோரிடத்தே பெயர்த்திடப்பட்ட ஒரு பெண் துயிலுணர்ந்து கொள்ளும் மருட்கையை இவர் எத்தனைத் திறப்படத் தன்மை நவீற்சியாகப் புனைந்துள்ளார், நோக்குமின்!

மணிபல்லவத்தின் கீழ்ப்பகுதியில் கடன் மாங்கிலமைந்தது மணிமேகலையை வைத்த இலஞ்சிககரை ஆதலால் கதிரவன் நீரினின்றே அளித்தாகத் தோன்றும் காட்சியை மணிமேகலை நன்கு கண்டனள் என்பது தோன்ற "நீல மாக்கடல் செட்டிடை டன்றியும் காலை ஞாயிறு கதிர் விரித்து முளைப்ப" எனக் கதிரவன் தோற்றத்தை விதந்தெடுத்து விளம்பினர்.

முன்னுளிரவு உவவனத்திலேயே இரவிடை இவள் துயில்கொண்டவளாதலின் இஃது உவவனத்தின்கண்ணமைந்த ஓரிடமே என்று ஊகிக்கின்றாள். அங்ஙனமாயின் நம்மோடிருந்த சுதமதி யாண்டுள்ள என்று பின்னர் ஆராய்கின்றாள். மற்று அவளைக் காணாமையின், அவள் நம் பாக் கழிபெருங் காதலுடையாள் ஆதலின் நம்மைக் கைவிட்டுப்போகத் துணியாள். ஆயின் அவள்? ...அவள் முன்பே துயிலுணர்ந்தவள் நம்மை எழுப்பவும் மனமின்றி இவள் தானே எழுக! என்றிருக்கவள் நாட் எழுந்து தகைப்பது கண்டு நகைப்பது கருதி இவ்விடத்திலே மறைந்ததையவள் ஆதல் வேண்டும் என்று மணிமேகலை ஊகிக்கின்றாள்; இஃது இயற்கையோடு எத் துணைப் பொத்தமாக அமைந்துளது காண் மன்! இங்ஙனம் ஊகித்தவள் உரத்த குரலில் சுதமதி! சுதமதி! சுதமதி! என்று பன்முறை கூவி அழைத்திருப்பாள்; அங்ஙனம் அழைத்தாள் என்பதனைப் புலவர் பெருமான் அடுக்கிக் கூறுது சுதமதி ஓளித்தாய்! என ஒருமுறை விளித்தாள் போலக் கூறினரே நம் இதனைப் பாட்டிடை வைத்த குறிப்பால் நாம் உரையில் அடுக்கிக் கூறுக.

சுதமதி ஓளித்துறைந்தாலும் அண்டையிலேயே ஓளிந் தெப்பாள் என்னும் கந்ததால் சுதமதி ஓளித்தாய் என அண்மை வளியால் விரித்தனள்; வளித்து நீ ஓளித்த நுக்குன்றனை என்பது தெரிந்து கொண்டின் எழுந்து வருது என்பது இதன் குறிப்பாம். பின்னர்ப் பன்முறை ஓளித்திட அவள் வாரணமாலே, இது கனவோ நனவோ என்பதை யறிவேன் மனம் நடுக்குறாம் மாற்றந்தாராய் என்று தன்னிலே கூறி விரைந்து வெளிவர வேண்டுகின்றாள். பின்னும் சுதமதி அசதியாட ஓளிந்தே இருக்கின்றாள் என்று. ககாண்டு அங்ஙனம் விளையாட்டயரும்

பண்டு தன மக்கத்திலே காணப்படும் பொருள்களுக்கு இனமாகிய
எப் பொருளையும் காணப்பெறுளாகி என்க.

(வி-ந்.) இவர் கடற்பறவையை அவை இரைதேருமாற்றாலேயே
கண்டு நான்து வகைபாகப் பரித்துக் காட்டுகின்றனர். அவையாவன:
நீன்மேல் கவழ்ந்து தாது தோலடியால் நீரை உதைத்துச் சென்று
எதிர்ப்படுகின்ற இராம அலகாற் பற்றிக் கொள்வனவும்; விகம்பலே
பறந்த வண்ணம் தரித்து இரையைக்காணும்பொழுது வீழ்ந்து பற்றிக்
கொள்வனவும், நரித்தலின் நுட்பம் நெரிடத்திற்குப் பறந்துபோப்
வீழ்ந்து இரை தெர்த்து பற்றிக் கொள்வனவும், சிறகொடுக்கு நீரின
குடிக்கோடையேயுயங்கி ஆங்ககாற்படும் இரையைப்பற்றிப் பின் தலை
துக்குவனவுமாக. இவற்றிற்கு (க) கானம், (உ) சிரல், (ங) கடற்
காக்கை, (ச) உதவை முதலியவற்றை எடுத்துக் காட்டுகளாகக்
கொள்க. இவற்றுள் அன்னச் செவல் சிறந்தித்தலின் அதனை அரசன்
என்றார். நால் வேறுபடைகளுக்கு நால்வேறு பறவை இனம் காட்டினர்.
வீர நீர்ப்பரப் பொன்றது அலைவாழும் நிலப் பகுதியை. துறை கூறினர்
ஆங்கு மக்கள் இலரேனும் மரக்கலங்கள் வந்து நங்கூரமிட்டு நிறுத்தப்
படுவதும் மக்கள் கலத்தினின் ரும் இறங்கித்தங்கியி நுத்தலும் நிகழ்தலின்
அங்கான துறையும் அங்கு உண்டு என்பதுணர்த்தற்று. இகன.

“வங்க மாக்களொடு மகிழ்வுட னேறிக்
கால்விசை கடுகக் கடல்கலக் குருதலின்
மானிதை மணிபல் லவத்திடை வீழ்த்துத்
தங்கிய தொ நகாள் தானாங் கிழிந்தனன்
இழிந்தோன் ஏறினன் என்றிதை எடுத்து
வழங்குநீர் வங்கம் வல்லி நுள் போதலும்
வங்கம் பேராயபின் வருந்துதுவர் எய்தி
அங்கு வாழ்வோர் யாவரும் இன்மையின்”

எனவும், (கச-எக-அக)

“கம்பளச் செட்டி கலம்வத் திறுப்ப”

எனவும் இந்நூலில் பிறுண்டும் வருவனவற்றுலறிக. (உரு: கசச)

இனி, இதனோடு

“கம்புட் கோழியுங் கன்னகு னாரையுஞ்
செங்கா லன்னமும் பைங்காற் கொக்கும்
கானக் கோழியு நீர்நிறக் காக்கையும்
முள்ளு மூரலும் புள்ளும் புகாவும்
வெல்போர் வேத்தர் முனையிடம் போலப்
பல்வேறு குழைக் குரல்பறந்த வோதையும்”

எனவரும் சிலப்பதிகாரப் பகுதியை (கல. கசச-ககக) ஒப்புநோக்குக.

மணிமேகலை தந்தையை நினைந்து அழுதல்

௩௬ - ௪௩ : குற்றலை.....முனைர்

(இ - ள்.) குரல் தலைக் கூந்தல் குறித்து பின் விழுகாததுக் கொத்தாக அடர்ந்துள்ள தன தலையினைக் கூந்தல் சிறிது பின்புறத்தே விழுமாறு; அரற்றினள் கூடிய அழுதனைவாய்விட்டு அரற்றிக் கூவி அழுதவளாய்; ஏனென விழ்துயர எய்திம விழுமக்கிளவியில் தாழ்த்துபர் உழுவோள் - ஏனென விலததில் விழதற்குக் காரணமான துன்பமுடைய துயரந தருவின்ற மொழிகளைக் கூறுதலோடே ஆழந்த தனிமைத் துன்பத்தை நுகர்பவள்; தந்தையை உளனி - தன அன்புத் தந்தையாகிய கோவலனை நினைவு கூர்ந்து; எம் இதின் படுத்தும் வெவ்வினை உருப்ப - எம்மை இந்நிலைமைக் காளாக்கிய வெவ்வின ஊழ்வினை வருதுருத்தலாலே; கோல் தொடி மாதரொடு வேற்று நாடு அடைந்து வைவாள் உழந்த - திரண்ட வகையலணிந்த காதலாளாகிய என அனையுடனே வேற்றுவர் நாட்டிலே சென்று ஆங்குக் கூரிம வாளே முன்னணும் கொடிய துன்பத்தை நுகர்ந்த; மணிபுண் அகலத்து ஐயாவே என்று அழுவோள் முனைர் - மணியணிகலன் அணியும் அழகிய மாப்பிளையுடைய ஐயாவே என்று கதறி அழுகின்ற அம் மணிமேகலையின முனைர் என்க.

(வி - டி.) குரல் தலைக்கூந்தல் - கொத்துக் கொத்தாகத் தலையிலுள்ள கூந்தல் என்க. துன்பத்தானால் இன்பத்தானால் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்துழிக் கூந்தல் நெகிழ்தல் ஓர் மெய்ப்பாடாம்; இதனை, "கூழைவிரிததல்" என்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். (மெய்ப்பகச) விழுமக் கிளவி - துன்பத்திற் பிறந்த சொல். துன்ப மிக்கவர் அன்புடையோரை உள்ளுதலியறன்க. மகனிர்த்த அவ்வாடி அழுகைவந்தல் இயல்பு.

தந்தைக்கு வந்த வெவ்வினையே தம்மை இந்நிலையிற் செலுத்தியது என்னுமல் என்மை இங்கனம் துன்பமும் நெடியிற் செலுத்தவந்த மாஞ்செய்வெவ்வினையே நும்மை வைவாள் உழப்பித்தது என்பாள் எம்மிதற் படுத்தும் வெவ்வினை என்றின்றாள். மாதர் - காதல். மாதர் என்னுள் கண்ணடியின் கற்பச் சிறப்பு மெய்ப்பட்டுத் தொன்றுதற்கு. ஐயா என்பது அத்தனை என்றவாறு.

மணிமேகலைக்குப் புத்த பிடினை புலப்படுத்தல்

[௪௪ ஆம் அடி முதலாக, ௬௨ ஆம் அடி முடிபுட் புத்த பிடினையின வண்ணகையாய ழுரு 'தொடர்']

௪௪ - ௫௩ : விரிந்தலங்..... ..ஆசனம்

(இ - ள்.) விரிந்து இலங்க அவிர் ஒளிசிறந்து கதிர்பரப்பி - காற்றிசையினும் பரவித்ததிசும பேரொளி இகடையறுது

மிதுதலாலே எப்பொழுதும் கூடரைப் பாபிக்கொண்டு, உரை
பெறும் மும்முழம்கிலமிசை ஒங்கி - சிற்பநூலிற் கூறப்படுகின்ற
முறைப்படி முன்று முழம் நிலத்தினின்று முயர்ந்தும்; திசை
தொறும் ஒன்பான் முழம் கிலம் அகன்று - நானகுதிசைகளினும்
ஒன்பதுமுழம் நிலப்பரப்பினமேல் அகன்றும்; மீதிசை - அப
பீடத்தின் உச்சியிலே நடுவிடத்தே, விதிமாண் ஆடிபின் வட்டம
குயின்று - நூல்விதியினாலே மாண்புடைய பளிகயினாலே வட்ட
வடிவமான பீடமிட்டு; பதும சதுரம் விளங்கி - அதன் நாப்பண
புத்தருடைய பாதுகையம் அழுத்திக் கிடந்த சதுரவடிவிற்குரிய
மேடையால் விளக்கமெய்தி; தேனர்கோமான் - அயர்க்கு
அரசனாகிய இந்திரன் இதுதான்; அறவினாற்கு அமைந்த
ஆசனம் என்று - அறத்தின் திருவுருவமாகிய புத்த
பெருமான் எழுந்தருளுதற்குப் பொருத்திய இருக்கையாம்
என்று சொல்லி, இட்ட மாமணிப் பீடிகை - இடப்பிட்ட சிறந்த
மணிகள் இழைத்த பீடிகையாதலாலே; மரம் நறுமலர் அல்லது
பிற சொரியாது - அங்கில் சிறிதென்ற மரங்கள் தாழும் தனிமலே
நறிய மணங்கமழும் புதிய மலர்களைக் சொரிவதல்லது பிறவற்றைச்
சொரியப்படாததும்; பறவையும் உதிர் சிறை பாங்கு சென்று
அதிராது - பறவைகள் தாழும் உதிரும் இயற்கையையுடைய
சிறகுகள் தமக்கிருத்தலாலே தன் பக்கலிலே தம் சிறகுகளை
அடித்துப் பறத்தலில்லாததும்; பிறப்பு விளங்கு அவிர் ஒளி
அறத்தலை ஆசனம் - தனனைக் கண்டவர்க்கெல்லாம் அவாவர்
முற்றிறப்பு விளங்குத் தோனறுவதற்குக் காரணமாய் விளங்கு
கின்ற தெய்வத்தன்மையுடைய ஒளியையுடையதும் ஆகிய அறப்
பெருந் தகையாளனுடைய புத்தருடைய இருக்கையாம்; எனக.

(வி - ௫.) அப்பீடிகை தன்னைக் கண்டவர்க்குத் முற்றிறப்புக்களை
யுணர்த்துவது. அவ்வாறே பறவைகளும் மரமும் பறவையும் அதன்
தெய்வத்தன்மையை உணர்த்தின் மரம் மலரன்றிப் பிறவற்றைச் சொரி
யாது. பறவை அன் அருகே சிறகடித்துப் பறவாது என்றவாறு.

பரப்பி ஒங்கி அகன்று குயின்று விளங்கி அமைந்த ஆசனம் அது
தானும் சொரியப்படாததும் அடிக் கப்படாததும் தேவர்கோன் இட்ட
தும் ஆடிய பீடிகை. அதுதானும் பிறப்பு விளங்கும் ஒளியையுடைய
அறத்தலை ஆசனமாய் என இயைத்தனக. அறத்தலை - புத்தர்.

இதுவரது

சூச - கூட : கீழ்க்கில.....ஆங்கேன்

(இ - ள்) கீழ்க்கில மருங்குகை நாகராடு ஆளும் இருவர்
மனைவர் ஒருவழித் தோன்றி எது எமது எனிற எடுக்கல்

ஆற்றா - சிவசுதத் திசையிலுள்ள நாகநாட்டினை ஆளுகின்ற இருவேறு மன்னர்கள் அம் மணிபல்லவத்திலே ஒரே செவ்வியில் வந்து. இது தீவு எம்புடையதாகலின் இம் மாமணிப்பீடிகையும் எங்கே உரியதாகும் என்று இருவரும் தனித் தனிமே உரிமை கொண்டாடி அதனைத் தத்தம் நாட்டிற்குக் கொண்டுவர எண்ணித் தனித்தனியே விலத்தினின்றும் பெயர்த்தெடுத்தற்குப் பெரிதும் முயனலும் அது செய்யவியலாதாராகிய பின்னரும்; தம்பெரும் பற்று நீங்கலும் நீங்கார் - அதனபால் பசைய தத் தம் அவாவினை விலக்குதலும் செய்யவியலாதாராய்த் தம்புடையதே எனனும் உரிமையை விலைநாட்டுதற் பொருட்டு ஒருவரோ பொருவர் இவல்; சிவங்கண சிவந்து நெஞ்சு புனை உயிர்த்தது தம் பெருகு சேனைமேல வெஞ்சமம் புரிநாள் - இயற்கையாகவே சிவந்துள்ள தங்கண்கள் சினத்தாலே மேலும் சிவக்க நெஞ்சம் புனையை உயிர்ப்பத் தத்தமக்குரிய பெரிய படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு வெவ்விய போர்த்ததாழினைச் செய்கின்றபொழுது; பெருந்தவ முனிவன் - பெரிய தவத்தினையுடைய வினையினிக்கு விளங்கிய அறிவினையுடைய முனைவனாகிய புத்தபெருமான எழுந்தருளி; எது எமது இருஞ்செரு ஒழிமின் எனறே - இப் பீடிகை எமக்கே உரியதுடையதாகும் ஆதலால்நீயிர் ஆற்றும் போரினை ஒழிமின் என்று இருவரையும் அமைதிபுறச் செய்த பின்னர்; இருவரு அற முறைக்கும் - அதன்மேலமர்ந்து அவ்விருவருக்கும் தமது அறத்தைச் செவ்வியறிவுறுத்தியருளிய; பொருவு அறு சிறப்பின புரையார் ஏத்தும் தரும பீடிகை தோன்றியது - ஒப்பற்ற சிறப்புண்மையாலே மேலார் வாழ்த்தி வணங்குகின்ற அத் தரும பீடிகை மணிமேகலை கண்ணிற் தப புலப்படுவதாயிற்று; என்பதாம்.

(சி - ற்.) நாவலர் தீவிர்துக் கிழக்கே கடலிறாடாமத்த நாக நாட்டை ஆட்சி செய்யும் இருவேறு மன்னர் என்க. தீவுதமக்கே உரியதாகலின் அதன் கண்ணமைந்த மாமணிப் பீடிகையும் எங்கே உரியதாம் என்று உரிமை கொண்டாடி எடுக்க முயன்று இயலாமைபால் கம்புடைய தென்னும் உரிமையை விலைநாட்ட இருவரும் படை கூட்டிப் பெரும்போர் செய்தனர் என்பது கருத்து.

அவர் போரை ஒழித்து அவ்வரசர்க்கு அதன் மேலிருந்து புத்தர் தாம அறமுறைத்தலாலே அப் பீடிகை பொருவது சிறப்புடையதாயிற் றென்க.

மற்று அவ்வரசர் அந்நீனக் கண்டபோது அவர்க்கு அவர்தம் பழம் பிறப்புணர்ச்சி வாராமைக்குக் காரணம் அவர் உள்ளம் அன்பிற்படாது அவாவன்பாற் பட்டிருந்தமை என்க. அன்றி, புத்தன் எழந்தருளித் தன்மேலமர்ந்து அறமுறைத்த பின்னரே அப் பீடிகைக்குர் அவ்வாற்றல் வந்துற்றதெனக் கோடலுமாம்.

பற்று-பொருள் களிப்பால் பவச இய அறிவு. இந்ஞ்செரு-பெரும் பேர். பெருந்தவா, னிவன்: புத்தன். கலையுள்ள பிற புத்த பீடிகைகளுக்கு முற்பிறப்புணர்த்தும் ஆற்றலின்மையின் பொருவறு சிறப்பின் கமர்பீடிகை என அதன் தனித்தன்மையை விதந்தோதினர்.

இனி இக் காதையை சுங்கு இயள் இன்னணமாக, மணிபல்லவத் தோட நாமலர்ப் பள்ளித் தூங்கு நயில் எழமம் அஞ்சில் ஒதி, காணுந் கண்டு, முனைப்பச் சுதமது தூயரஞ் செய்தனை அறிபென மாற்றம் தராய் மாதவி மயங்கும் அகன்றனையோ மடவாள் செய்தளள் கொல்லோ அஞ்சுவன் வா எனத் திரிவொள் காணாள் வீழ ஏங்கி உறுதவாள் உள்ளி அழிவொள் முன்னர்ப் பீடிகையாகிய ஆசனம், ஏனினன் அற நரைக்கும் அத்தம பீடிகை தோன்றியது என இயைத்திடுக.

மணிபல்லவத்தத் தயகுற்ற காதை முற்றிற்று.

க. பிடிக்கண்டு பிறப்புணர்ந்த காதை

[ஒன்பதாவது மணிமேகலை மணிபல்லவத்திடைப் பிடிக்க
கண்டு பிறப்புணர்ந்த பாட்டு]

அந்தாவது: மணிமேகலை மணிபல்லவத்தில் நறுமலர்ப்
பள்ளியினின்றும் துயிலுணர்ந்தவள அவனிடத்துப் புதுமையால்
பெரிதும் மருண்டு ஞாயிறு தோன்றிய பின்னர் எழுந்த யாங்
கணும் திரிபவள தனமுனை தோன்றிய புத்தபீடிகையைக்
கண்ணுற்றபொழுது அப் பீடிகையின் தெய்வத்தன்மை காரண
மாகத் தனது பழம் பிறப்பு வரலாற்றை உணர்ந்துகொண்ட
செய்தியைக் கூறுஞ்செய்யுள் என்றனாறு.

இதன்கண் ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்ந்துள்ள காரணத்தாலே
மணிமேகலை புத்தபீடிகையைக் கண்டவுடனேயே இறையனபாலே
அவர்கெய்திய மெய்ப்பாடுகளும், அதனை அன்புடன் வலம் வந்து
நிலத்தில் விழுந்து ஊணங்கி எழுந்தவுடனே தனது முற்பிறப்பின்
செய்திகளை எல்லாம் உணர்ந்துகொள்ளும், முற்பிறப்பிலே
பிரமதருமன் எனனும் முனிவனைத் தான் கண்டவாறே தன்
அகக்கண் முன்னர்க் காண்டஹம், முற்பிறப்பிலே காயக்கரை
என்னும் மாற்றின் கரையிலிருந்து அம் முனிவர் பெருமான தனக்
குரைத்தவை எல்லாம் அவ்வாறே நிகழ்கின்றன என்று விமயித
மெய்துதலும், தான் அசோதாம ஆளும் இரவிவன்மன் என்னும்
அரசனுக்கும் அழதபதி எனனும் அரசிக்கும மகளாய் இலக்குமி
என்னும் அரசிளங்குமரிபா யிருந்தமையும், தான், சத்திபுரம்
என்னும் நகரத்து அரசன் தேவிமாகிய நிலபதி என்னும் அரசி
வயிற்றிற் றோன்றிய அரசிளங் குமாணகிய இராகுலனுக்கு வாழ்க்
கைத்துணைவிமாகியதும் பிறவும் ஆகிய செய்திகள் பலவும் மருட்
கையணி தோன்ற மிகவும் அழகாகப் புனைந்துணர்க்கப்படுகின்றன.

ஆங்கது கண்ட ஆயிழை அறியாள்

காத்தளஞ் செங்கை தலைமேற் குவித்தன

தலைமேற் குவித்த கையள் செங்கண்

முலைமேற் கலுழ்த்துமுத் தத்திர னுகுத்ததின்

இடமுறை மும்முறை வலமுறை வாராக்

கொடியின் முகிலொடு நிலஞ்சேர்த் தென்ன

இறுதுகப் பசை வெறுநிஞ் சேர்ந்தாங்கு

எழுவோள் பிறப்பு வழுவின் றுணர்ந்து

- தொழுதகை மாதவ துணிபொரு ளுணர்ந்தோய்
 ௨௦ காயங் கரையினீ யுரைத்ததை யெல்லாம்
 வாயே யாகுதன் மயக்கற உணர்ந்தேன்
 காந்தார மென்னுங் கழிபெரு நாட்டுப்
 பூருவ தேயம் பொறைகொட வாழும்
 அத்தி பதியெனும் அரசாள் வேந்தன்
- ௩௫ மைத்துன னாகிய பிரம தருமன்
 ஆங்கவன் றன்பால் அணைந்தற னுரைப்போய்
 தீங்கனி நாவல் ஒங்குமித் தீவிடை
 இன்றேழ் நாளில் இருநில மாக்கள்
 தின் றுதடுக் கெய்த நீணில வேந்தே
- ௨௦ பூமி நடுக்குறு உம் போழ்தத் திந்நகர்
 தாகதன் னாட்டு நா னாறி யோசனை
 னியன்பா தவத்து வீழ்ந்துகே டெய்தும்
 இதன்பா னொழிகென இருநிலவேந்தனும்
 மாபெரும் பேரூர் மக்கட் கெல்லாம்
- ௨௫ ஆவும் மாவுங் கொண்டு கழி கென்றே
 பறையிற் சாற்றி நிறையருந் தானையோ
 டிடவய மென்னும் இருப்பதி தீங்கி
 வடவயின் அவத்தி மாநகர்ச் செல்வோன்
 காயங் கரையெனும் பேரியாற் றடைகரைச்
- ௩௦ செய்யுர் பூம்பொழிற் பாடிசெய் திருப்ப
 எங்கோன் தீபங் குரைத்தவந் நாளிடைத்
 தங்கா தந்தகர் வீழ்ந்துகே டெய்தனும்
 மருளறு புலவரின் மறைடி யதனை
 அரசொடு மகக ளெல்லாம் ஈண்டிச்
- ௩௫ குழ்த்தனர் வணங்கித் தாழ்ந்துபல ஏத்திய
 அருளறம் பூண்ட ஓருபே றின்பத்து
 மருதுயர் கெடுப்ப அருளிய அந்தான்
 அரசுக் கடனொலி அசோதாம் ஆறும்
 இரவி வன்மன் ஓடுபெருந் தேவி
- ௪௦ அகத்தகச் சீறடி அமுதபதி வயிற்று
 இனக்குமி யென்னும் பெயர்பெற்றுப் பிறந்தேன்
 அத்தி பதியெனும் அரசன் பெருந்தேவி
 சித்திபுரம் ஆறந் சேரன் திருமகள்
 தீன பதி பென்னும் தேரிழை வயிற்றில்
- ௪௫ காலை நொயிறறுக் கழிப்போற் சூன்றிய
 இராகுலன் றனக்குப் புக்கேன் அவனொடு
 பராவரு மரபினின் மாதம் பணிதொம்
 எட்டிரு நாளிலிவ் விராகுலன் றன்கொத்

- திட்டி விடமுணுஞ் சென்னுயிர் போனும்
 ௧௦ தீயழல் அவனெடு சேயிழை முழுகுவை
 ஏது நிகழ்ச்சி ஈங்கின் நுகனின்
 கவேர கன்னிப் பெயரொடு விளங்கிய
 தவாக்கள் மூதூர்ச் சென்றுபிறப் பெய்துந்
 அணியிழை நனக்கோர் அந்நுயர் வருநாள்
 ௧௧ மணிமே களாதெய்வம் வந்து தோன்றி
 அன்றப் பதியில் ஆர் நள எடுத்துத்
 தென்றிசை மருங்கிலார் தீவிடை வைத்தனும்
 வேக வெந்திறல் தாகதாட் டரசர்
 சிவமா சொழிந்து மனமாக நீத்தாங்கு
 ௧௨ அறச் செவி நிறந்து மறச்செவி யடைத்துப்
 பிறவிப்பிரணி மருத்துவன் இருந்தற முறைக்கும்
 திருந்தொளி யானைஞ் சென்றுவை தொழிந்
 அன்றைப் புகலை உவபிறப் புணர்ந்தீங்
 கின்றியா னுரைத்த உரைதெளி வாயெனச்
 ௧௩ சாதுயர் கேட்டுத் தளர்ந்துகு மனத்தேன்
 காதனன் பிறப்புங் காட்டா யோவென
 ஆங் தனைக் கொணர்ந்த அரும்பெ நந் தெய்வம்
 பாங்கிற் தேன்றிப் பைந்தொடி கணவனை
 ஈங்குவன் என்னும் என்நெடுத் தோநனை
 ௧௪ ஆங்கத் தெய்வநர் வாரா தோவென
 எங்கென் அளவும் இளங்கொடி தானென்.

க. பிடிமை கண்டு பிடிப்புணர்ந்த காதல்

உரை

மணிமேகலை புத்திரிகையை அளர்வாங்க வணங்கவும்
பழம் பிறப்புணர்ந்தும்

க - ம : சூங்கத.....உணர்ந்த

(தி - வி.) ஆவகு அதுகண்ட பொருள் உரிமையா - மணிமேகலைவத்தின்மேல் புத்திரிகையுக்கிடையே அதற்குப் பிடிமையைக் கண்டதால் கண்டதால் கண்டதால் கண்டதால் தான் எய்திய துயரங்களைச் சிறிதும் அளர்வாங்க என்பதெனின? அவள் தனக்கே பழமுதல் அறிவாததால் தனக்கே எய்தினள்; காந்தள் அழகைத் தலைமேல் அளித்தாள் - அவளையே செவ்வாந்தள்மலர் போன்ற சிவந்த கைகள் தாமிர எழுவது அவள் தலையின்மேல் கையால் குமரிட்டன; தலைமேல் குவிந்த கையால் செங்கண் கழுத்து முகமேல் முதத்தத்திள் உகந்தது - தாமிர தலை மேலேறிக் குவிந்து குமரிட்ட சிவந்த கைகளையுடைய மணிமேகலை அன்பு மேலிட்டாலை வெகருகி அழகு தன் சிவந்த கண்கள் னினதும் கண்ணிர்த்துளிகளை முதத்தக்கள் போன்று மிகுதியாக முகமேற் சொரிந்த; அதிசிடம் மூன்றும் மூன்றும் வலமுறை வாரா - அப் பிடிமையின் மருங்கே சென்று நுலச்சாணின் முறைப் படியே மூன்று முறை அதனை வலமுறைமாகச் சுற்றி வந்து; கொடியின் முகிலொடு கிலம் சேர்ந்ததென - கொடியுருவமுடைய மினனிலொன்று முகிலொடு கிலத்தில வந்து பொருந்தினதே போன்று; இதும் நுகப்பு அலச ஆவகு - ஒகவது போன்று நுணுகிய தன்னிடை வருகதுமடிக அப் பிடிமையின் முனைர்; வெறு கிலம் சேர்ந்து எழுவோள் - நெற்றிடத்திலே விழுந்து வணங்கி அநிலத்தினினதும் எழுபவள்; பிறப்பு வாழ்வு இனது உணர்ந்தது - தனது முற்பிறப்பின் வாலாற்றைச் சிறிதும் குற்ற மில்லாமல் கங்குணர்தலாலே; என்க.

(வி - ம.) அது - அத் தம் பிடிமை. ஆயிழை - மணிமேகலை. அறியாள் என்றது தனக்கேய்வு. துயரத்தோடு தன்னையும் அறியாமல் மேற்றந்தாள் என்பதுபட வந்தது. புத்திரிகையைக் கண்ட அளவு மணிமேகலை தன்னை மறந்தற்குக் காரணம் பழவாங்க காரணமாக அவள் வெகுசந்திசென்னை அகழ்ந்த இதைகடப்பு அளவிட்டவையே உரை.

ஆகவே இஃது அன்பின் மெய்ப்பாடுயாதும். பன்னும் பன்னும் பல பிறப்புக்களிலே புத்தன்பால் அடிப்பட்டுவந்த அன்புதான் வெளிப்படுதற்கியன்ற ஏது சிகழ்ச்சி எகிர்த்தை யாடென சண்ட மணிமேகலைக்கு சிகழர் மெய்ப்பாடுகள் பலாம் அஃதென்றமனின் உத்தரால் பிறப்பினால் என் னாக.

“இது புதுமை பற்றிவந்த பிறப்புணர்ந்த காதை” என்பாரு முளர். அது பொருந்தாது. என்ன? சண்ட மணிமேகலையின் பால்கேழர் மெய்மறந்ததும் கைதுவித்ததும் கண்ணிரரும்பலும். நிறவும் இறையன் மருக்குழி யுண்டாகும் மெய்ப்பாடுகளோடு ஒத்ததும் மருட்கை யுற்றோர்க்கு இம் மெய்ப்பாடுகள் சிறிது ஒன்வாதித்ததும் கிழை தரும் எடுத்துக் காட்டுக்களாடென இனிதென்க. அவற்றுள் இறையனின் மேலிட்டால் கிழை மெய்ப்பாடுகளை—

“கையுந் தலைமீசை புனையஞ் சலியன
கண்ணும் பொழிமறை யொழியாதே
பெய்யுந் தகைபன கரணங் கருமுடன்
உருகும் பரிவின பேதெற்தும்
மெய்யுந் தகைமீசை விழுமுன் பெழைந்
மொழி சடையொடு கின்றும்
ஐயன் நெருடர் எதிர்தும் பிடுமவர்
ஆர்வம் பெருதக ளெவிர்துள்”

(நித்தத்தொண்டி - ௧௪௩௮)

எனவரும் அஃதெனச் சாப்புகை சண்ட மணிமேகலை கிழைமன் பருநியோடு ஒப்பு நோக்கி புணர்க.

இனி, மருட்கை யுற்றோர் மெய்ப்பாடுகள் வருமாறு : “அற்புத அவிசை மறிவரக் கிளப்பிற் சொற்சொர்வுடையது சொர்ந்தகையது, மெய்ப்பாயிர் குளிர்ப்பது வியத்தக வுடைய தெய்யெ நினைத்ததும் சிழித்ததும் இகவாதென் றையமில் புலவர் அறைந்தன சென்ப” என வரும் அடியார்க்கு நல்லார் மேற்கோளாள் (மெய். ௩. ௩௨ - ௨௩) உணர்க. அல்லதூஉம், புதுமை பற்றி வந்த மருட்கையனி தன்னைக் காதையிலே கன ஆம் அ.4 முதலாக சட ஆம் அடிகாறும் கூறிப் போந்தமையும் அறிக.

அனெிடம் முறை எனக் கண்ணழித்து மறை நான்முறைப்படி என்க. மணிமேகலையின் நிறமெடுத்த மின்னறிகாடியும் அவன் நத்தலுக்கு முகிலும் உவனா.

இறுநுகப்பு : நித்தத்தொகை. இஃதும் என்னைபுதுதம் உக் காரணமான அசப்பு என்க. வெறுநிலம் என்றது வெற்றிடம் என்றவாறு. அலச-வந்த. வாழவின்றுணர்ந்து என்புழி இன்றி என்னும் குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரமாயத் திரிந்தது.

மணிமேகலை பிரமதருமன் என்னும் முனிவனை முன்னிலைப்படுத்துப்
பழம்பிறப்பி விகழ்ச்சிகளை உரைத்தல்

க - கக : தொழுதகை.....உரைப்போய்

(இ - ள்.) தொழு தகை மாதவ துணிபொருள் உணர்ந
தோய்-அமரரும் முனிவரும் தொழுதநீயின்ற தகுதியையுடைய
பெரிய தவத்தையுடையோய்! தெளிதற்குரிய மேய்ப்பொருளை
உணர்ந்த பெரியோய்!; காயங் கரையின் நீ உரைத்ததை
எல்லாம் வாயே அருதல் மயக்கு அற உணர்ந்தேன - காமந
கரை என்னும் பேரிமாதற்றின கரையின்மீயல் பூம்பொழிலினகை
ணிநுந்தருளி அடிச்சிக்குத திருவாய் மலர்ந்தருளி. செந்தி
எல்லாம் உண்மைய ஆதலை அடிச்சி ஐயமும் திரிபுராதப
மைக்கஞ் சிறிதும் இல்லாமல் உணர்ந்துள்ளேன்; கார்தரம்
என்னும் கழிபெரு நாட்டு பூருவதேயம் பொறைபெட வாழ்ம -
கார்தரம் எனனும் பெயரையுடைய மிகப் பெரிய நாட்டினகை
தாடிய பூருவதேயம் எனனும் நாட்டின்கண் விலமகட்குப் பொறை
மாதிரி தீவினையாளர் மிகாவண்ணம் செங்கோலாச்சி வாழ்கின்ற
அத்திபதி எனும் அரச ஆள் வேந்தன மைத்துனன ஆக
பிரமதரும - அத்திபதி என்னும் பெயரோடு அரசாட்சி செய
கின்ற மன்னனுக்கு மைத்துனனாகிய பிரமதருமனென்னும்
சிறப்புப் பெயர் பெற்ற பெருவானே!; ஆங்கு அனன்றன்பால்
அணைந்து அறன் உரைப்போய்-அப் பூருவதேயத்தே அம்பனை
பாற் சென்று அரஞ்செவியறிவுறுத்துகின்ற தோனும்;
என்க.

(வி - டி.) புத்தபிடிக்கையை வணங்கி எழும்பொழுதே பழம்பிறப்
புணர்ச்சியோடே எழுந்த மணிமேகலை முற்பிறப்பிலே தான் காமங்கரை
என்னும் யாற்றங்கரையிற் கண்டளவளாவிய பிரமதத்தமுனிவரைத்
தனது அகக்கண் முன்னர்க் கண்டு அக்காலத்தே அவன் கூறிவை
யனைத்தும் உண்மையாகவே நிகழ்ந்து வருகலைக் கண்டு அம் முனிவனைப்
பாராட்டுபவன் அவனை மாதவ எனவும் உணர்ந்தோய் எனவும்
முன்னிலைப்படுத்துப் பாராட்டுகின்றபடியும். காயங்கரை-ஓர்மர
உரைத்ததை என்புறி ஐகாரம் சாரியை. வாய்-உண்மை. கார்தரம்
என்னும் கழிபெரு நாட்டின் கிழக்குரை நாட்டை ஆளும் அரசன்
எனினுமாம். பூருவம் - கிழத்திசை. பிரமதருமன் என்னும் முனிவன்
அத்திபதி என்னும் அரசனுடைய மைத்துனனாயிருந்து துறவு பூண்டவன்
என்பது இதனால் பெற்றும். பிரமதரும என்றது விளி. ஆங்கு-அப்பூரு
தேயத்தில். அவன்:அத்திபதி என்னும் அரசன். உரைப்போய் : விளி.

திதுவுமது

௨௭ - ௨௮ : தீங்கனி.....செல்லோன்

(௫ - ள்.) நீள் சிலவேந்தை தீங்கனி நாவல ஒங்கும் இத்தீவு இடை இன்று ஏழ் நாளில் - நெடிய சிலத்தை ஆளுகின்ற அத்திபதிமரசே! எதொன்று கேட்பாயாக! இனிமையானதரும் நாவல் மரம் விகை பெற்று ஒங்கி கிற்கும் இந்நாவலந்தி வினிடத்த இற்றைக்கு ஏழா நாளிலே; இரு சில மாக்கள் வின்று நடுக்கு எங்க - பெரிய சிலத்திலே வாழுகின்ற மாந்தரெல்லாம் செயலற்று வின்று அச்சத்தால் நடுக்கமுறும்படி; பூமி நடுக்குறாடம் போழுகத்து - சிலநடுக்கம் உண்டாகும் அப்போழுது; இந்நகர் நாகநல் நாட்டு நால் நூறு யோசனை வியன பாதலத்து விழந்து கேடு எய்தும் - வினது தலைநகரமாகிய இந்த நகரமும் கிழக்குத் திசையிலமைந்த நாகருடைய நல்ல நாட்டினகண் நாணாறு யோசனை சிலப்பரப்பும் அகன்ற பாதலத்திலே அழுகி அழிந்தொழியும் காண்! இதன் பால் ஒழிக என - ஆதலால் இங்கு வினதும் புறம் போவாயாக! என்று அறிவுறுத்தியருந்தலாலே; இரு சில வேந்தனும் - அது கேட்ட பெரிய சிலத்தை ஆள்கின்ற அத்திபதி யரசன்னுந் தின பணி தலைமற்றகொண்டு; மாபெரும் பேரூர் மக்கட்கு எல்லாம் - மிகமிகப் பெரியதாகிய தனது நகரத்தே வாழுகின்ற தன குடிமக்கட்கெல்லாம்; ஆவும் மாவும் கொண்டு கழிக என்றே பறையில சாற்றி - அச் செய்தியை அறிவிப்பவன் நுங்கள் ஆக்களையும் ஏனைய விலங்கினங்களையும் கைக்கொண்டு அப்பாற் சென்றுய்யுங்கோள் என்று பறையறைவிக்குமாற்றால் அறிவித்து; விறை அரும் தானையோடு - தனபாலமைந்த விறைந்த வெலற்கரிய நால்வேறு வகைப் படைகளோடே; இடவயக் என்னும் இரும்பதி நீங்கி வடவயின் அவந்தி மாநகர்ச் செல்லோன் - இடவயம் என்னும் தனது பெரிய தலைநகரத்தினின்றும் புறப்பட்டு வடதிசையிலுள்ள அவந்தி எனனும் பெரிய நகரம் புக்க செல்லுபவன்; என்க.

(வி - று.) தீங்கனி நாவலோங்குமித் தீவிடை என்றது நாவலந்திவத்தை. இதன் பெயர்க் காரணம் தெரித்தோதய படியாம். இந்நகரும் - என்றது இடவய நகரத்தை. இந்நகரும் நாகநன்னாட்டு நாலாறு யோசனையும் எனல் வேண்டிய எண்ணும்மை தொக்கன். நாகநன்னாடு நாவலந்தியின் கீழ்த்திசையிற் கடலின் கண்ணமைந்ததொரு பெரிய நாடு. இதனை முன்னக் காதையினும். (௨௭) “கீழ் சில மருங்கின் நாகநாடு” என்று குறிப்பிட்டமை யுணர்க.

“பூமி நடுக்குறாடம் போழுகத்து” என்றாரேனும் பூமி நடுக்குறும் என்றும் அப்போழுகத்து என்றும் அறுத்தோதுக. விலங்குகளில் ஆக்கள்

தம்பியர் கொடுத்தும் காப்பாற்றப்பட்டுச் சிறப்புடைவா பற்றி அகலத்
தனித்து வாங்கி ஏனையவற்றை 'மா' என்றும் பொதுப் பெயர், சொந்த
வாறு. ஆகிற்கு அச்சுறுப்புண்மையை

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிதும் பிணியுடையிடும்...
எம்மற்பு கடிவிடுதும் நும்மரண் சேர்மிட ஏன
அறத்தாறு நுவலும் பூட்டாக”

எனவரும் நெட்டிமையார் கூற்றானும்.

“பார்ப்பார் அறவொர் பகப்பத் துணிப் பெண்டிர்
புத்தொர் குழவி எழுமிவரைக் கைவிட்டு”

எனவரும் கண்ணகியார்கூற்றானும் (சிலப் - ௨௧ : ௩௩ - ௪) இனிது
ஐணர்க

இதுவுமது

௨௬ - ௩௭ : காயங்கரை.....அந்நாள்

(இ.ன்.) காயங்கரை யெனும் பேரியாற்று அடைகரை
சேய் உயர் பூம் பொழில் பாடி செய்திருப்ப - காயங்கரை எனனும்
பேரிய யாற்றினது சேடைகரையிடத்தே மிகவும் உயர்ந்து
வளர்ந்துள்ளதொரு பொழிலினகண் அவ்வரசன் கட்டிரமைத்
துப படைகளோடு தங்கியிருந்தானா; எங்கோன் நீ ஆங்கு
உரைத்த அந்நாளிடை அந்நகர் தவகாது வீழ்ந்து கேடு எய்து
தலும் - எய்பெருமானே நீ இடவடநகரத்தித கூறிமவாரே
அறமைக்கு ஏழாநாளிலேயே அவ்விடவய நகரம் கிந்தும் எஞ்சாது
பாதலத்திலே சில நடுக்கத்தாலே வீழ்ந்தழித் தொழிதலும்;
மருள் அறு புலவ - பேதைமை அற்ற மெய்க்காட்சியாளனே;
அரசொடு மக்கள் எல்லாம் கின் மலர் அடிமதனை ஈண்டி குழந்
தனர் வணங்கித் தாழ்ந்து பல ஏத்திய - அந் நிகழ்ச்சி வாய்மையே
ஆதல் அறிந்த அதிபதி யரசனைடு ஏகைய மக்களும் கின்
னுடைய செந்தாமரை மலர் கொன்ற திருவடியிற் புகல் புகுந்து
கின்னைக் குழந்துகொண்டு வணங்கித் திருவடியிலே வீழ்ந்து
கின் புகழ் பலவும் கூறி ஏத்தியது; அருள் உறம் பூண்ட ஒரு
பேரின்பத்து - ஆதிபகவன திருவாய் மலர்ந்தருளிய அனைத்
துயிர்க்கும் செந்தணமை பூண் டொழுதுதலாகிய அருள் அறத்தை
மேற்கொள்ளுமாற்றால் வந்துமும் ஒப்பற்ற பேரின்பத்தை எய்து
வித்து; உலகு துயர் கெடுப்ப அருளிய அந்நாள் - கின்னைச்
சாண்புகுந்த அம் மக்களையனறி சூப்பேருலகத்து வாழும் மாந்த
ரனைவருடைய துயரத்தையும் போக்கி உய்யக் கொள்வான் திரு

வளங் கொண்டு அவ்வருளறத்தை எல்லா மக்கட்கும் செவி
மறிவுறுத்தியதும் ஆகிய அநதக் காலத்திலே; எனக.

(வி - உ.) (உ.அ) செல்வோன் பாடி செய்நெடுப்ப என்க. பாடி -
கட்டிர்; 'டைவீடு. எவ்வோன்: ... புற ... ஆவத - அவ்
விடவ. நகரத்தின். அந்தான் - அந்தந்த ஏ. கான. அந்தாது -
திறிதும்என்சாமல். பித்தன்: ... பிறந்தான். புறடையால் எங்
திறும் ஒரு செல்வன்' என்க. அந்தாவது செல்வான கீழ. அதனை
எய்தினான்றித்துப் பித்காலமயின் அதனை என் ... க்கின. ...
டல் ஏதீர். ... அ ... தும் ஆகிய அந்தான் என ... க்க. அந்தான்
என்றது அந்தக்காலத்தி ... என். ... க்கிற்ற.

மணிமேகலை தன் பூற்பிறப்பின் வரலாறு கூறுதல்

உ.அ - ௪௭ : அரவ பணிதலம்

(இ - ள்.) அரவக் கடல ன்வி அச்சாதம ஆனும் இரவி
வன்மன ஒரு பெருந்தேவி - ஆரவார முடைய கடல் இடையொ
தொலிக்குமாறு இடையருத பேராவாரமுடைய அச்சாதம்
என்னும் நகரத்திருந்து அரவாட்சி செய்கின்ற இரவிவன்மன்
என்னும் அரசனுடைய முதன மனைவியாகிய கோப்பெருந்தேவி;
அலத்தகச் சீறடி அமுதபதி வயிற்று இலக்குமி என்னும் பெயர்
பெற்றுப் பிறந்தேன் - செம்பருகிக் குழப்புடைய சிறிய அக்கரை
யுடைய அமுதபதி எனபவளுடைய வயிற்றிலே அக்கசி இலக்குமி
என்னும் பெயருடையேனாய் பிறந்திருந்தேன், அத்திபதி
எனும் அரசன் பெருந்தேவி - அக்கசிக்குப் பெரும்பைப்
பருவம் வந்துற்றபோது மான், அதகிதி என்னும் அரச
னுடைய கோப்பெருந் தேவியும்; சித்திபுரம் ஆனும் சீதான
திருமலை - சித்திபுரத்தில் ஆட்சி செய்யும் சீதான என்னும்
அரசனுடைய அழகிய மகளும் ஆகிய; லேபதி என்னும் நெர்
இவழவயிற்றின கால்கதிர் ஞாயிறு போல் தோன்றிய - லேபதி
மேனனும் நேரிய அணிகலன ஆணிந்த அரசியின திருவயிற்றிலே
காலையில் தோன்றும் கதிர்களை யுடைய ஞாயிறு போல் தோன
றிய; இராகுலன் தனக்குப் புக்கை - இராகுலன் என்னும்
கோக்குமானுகு வாழ்க்கைத் துணையாகப் புருந்தேன்; அவ
னோடும் பரவரும் மரபின கிள பாதம் பணிகளும்; ஒரு நாள்
என கணவனாகிய இராகுலனை ஒரு நாள் மரபின கிளனைக் கண்டு
புகழ்தற்கரிய நகரமொன்றையுடைய கிள திருவடிகளிலே வீழ்ந்து
வணங்குகின்றனாக அப்பாடிது என்க.

(வி - உ.) அரவக்கடல் போன்ற ஒளியினையுடைய அச்சாத நகரம்
என்க. அலத்தகம் - செம்பருகிக் குழப்பு. அக்கசி: ...
இலக்குமி என்னும் பெயர் பெற்றுப் பிறந்தேன் என்றொன்றும் பிறந்து
இலக்குமி என்னும் பெயர் பெற்றேன் என்பது கருத்தாகக் கொள்க.

தோன் - சீதர மன்னன். 1. சீதர மன்னன் நாயகியானால் என்க. புக்கேன் என்றது எழுந்தகைத் துணிவாகப் புக்கேன் என்றவாறு. பரவு - 1. பரவுதல் - 2. பரவுதல் - 3. பரவுதல்.

இதுபற்றி

சுரு - குள : எட்டிரு.....வைத்தலும்

(இ - ள்.) எட்டு இரு நாளின் இவ் விராகுலன் தன்னை திட்டிலிடம் உணனும - எம்பெருமான் அடிச்சியை நோக்கி இரண்டைப் பதினாறு நாளின் கணவனாகிய இவ் விராகுலனைத் திட்டிலிடம் எனனும நாகம் உயிர் பருகியதும், செல் உயிர் போனால் சேயிறை அவனோடு தீ அழல் முழுகுவை - செல்லுதற் றூரிய போகழ தலைப்பட்ட சின் கணவன் உயிர் போனக்காலே அவனோடு சமத் தீயாகிய நெருப்பில் முழுகி உயிர் துறப்பாய் காண் என்றும்; சவது ஏது நிகழ்ச்சி இன்று ஆதலின் - அப்பால் இந் நாட்டில் சினக்குப் பழவினைமாலுண்டாகும் நிகழ்ச்சி யாதும் இலையாதலின்; கவேரகனனிப் பெயரொடு விளங்கிய தவாக் களி மூதூர் சென்று பிறப்பு எய்துதி - நீ கவேரன் மகவாகிய காவிரியின் பெயரை அடை மொழிவாகப் பெற்றுக் கிடாத மகிழ்ச்சியையுடைய பழையையுடைய காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே போய்ப் பிறப்பாய் காண் என்றும்; அணியிறை சினக்கு ஓர் அருந்துயர் வருகான் மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றி - அழகிய அணிகலன்களையுடைய இலக்குமியே இன்னும் கேள், இமமை மாறி மறுமையாகி அந்தப் பிறப்பிலே சினனால் கடத்தற் கரிய ஒப்பற்ற துயர் (ஒன்று வந்துறும்) வந்துறுகின்ற அந்த காளிலே, மணிமேகலா தெய்வம் எனனும் சின்குல தெய்வம் தானே சினனை அக் துயரத்தினின்றும் எடுத்து மன்னேறிப் படுத்துதற்கு எளிவந்து சின கண்முன தோன்றி; அன்று அப் பதியின் ஆர் இருள எடுத்துத் தென திசை மருங்கில் ஓர் தீவு இடைவைத்தலும் - அற்றை நாளிலேயே நள்ளிரவிலே சின்னை எடுத்துப் போய்த் தென்திசையிலமைந்த ஒரு தீவினகண் இட்ட பினனர்; என்க.

(வி - ம்.) இராகுலன் - மற்பிறப்பில் இலக்குமியா யிருந்த மணி மேகலையின் காதலன். எட்டிருநாள் - பதினாறும் நாள். இதனால் பிரம தத்த நாயகிவர் இந் நிகழ்ச்சிகளை அவள் கணவன் அறியாவண்ணம் இலக்குமிக்கு மட்டும் தனித்துக் கூறியதாதல் வெண்டும் என்று கருதுக. செல்லுயிர் என்றான் இறந்தபாடுறும் போகழ் வந்தெய்தப் பெற்ற உயிர் என்பதறிவித்தற்கு.

திட்டிலிடம் - தன் நோக்கம் பட்ட துணையானே உயிர்கள் இறந்து படுதற்குக் காரணமான கொடிய நச்சுத் தன்மையை நோக்கத்திலேயே

கோண்டிருக்கும் ஒரு நாகப் பாம்பு. இதனால் இதற்குத் 'திட்டிவிடம்' என்பதே பெயராயிற்று. புத்தர் பார்த்த பிறப்புக்களிலே 'திட்டிவிடம்' என்னும் நச்சுப் பாம்பாகப் பிறந்து கண் விழித்ததற் பிறவுயிர் சாமேன் தஞ்சுக்கண் விடியாத கிடந்தார் என்னும் ஒரு கதை புத்தசாதகக் கதையிலுள் தென்பது கிலேசு உரையிற் காணப்படுதலு முணர்க.

"திட்டிவிட மன்ன கற்பீள் செலவியை"

என்பது கம்பர் வாக்கு; (நாடகை - ௧௮.)

கடுவரன் எனவும் அரசன் சுவம் செந்து பெற்ற பால் காவிரிநதி யாதினன் என்பது டௌராணிக் முதல். கடுவரகன்விப் பெயரொடு விளங்கிய முதலார் என்றது கடுவரி என்னும் அடைபுணர்த் தோதுப் பழம் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தை. அந்நதுயர் என்றது-கடத்துக்கரிய நுயர் என்றவாறு. அந்நாவது உடையதுமரன் மணி மெகலையின்பாற் கழிப்பாங் காமமுடையவனாய் அவனைக் கைப்பற்ற முயன்றதனை. மணி மெகலையின் நெஞ்சரம் அவன் பின்னாய் போனபால் அத்து அவளால கடத்தற கரிய நுயர் ஆயிற்றென்பார் ஆயிற்று மினக்குரார் அந்நதுயர் வநம் நாள் என்று பிரமத்த முனிவர் அறிவித்தனர் என்றவாறு. அப்படி - பூம்பு கார் நகரம் திவு - மணி மெகலம்.

இந்நுயரது

௫௮ - ௧௪ : வேகதேளிவாபென

(இ - ன்.) வேக வெந்திறல் நாக நாட்டு அரசர் சினமாக ஒழித்து - ஒருவர்பால் ஒருவர் கொண்ட சினத்தினது வேகத் தையும வெவவிய போராற்றலையும் உடையாரம், நெஞ்சு புனை யுயிர்த்துத் தம் பெருஞ்சேனையுடனே போர் செரித நாகநாட்டரச ரிருவருடைய வேகுசினமாகிய மனவழக்கினை முதற்கண் அகற்றி நண்பராக்கிப் பின்னரும்; மனம் மாக தீர்த்தது ஆங்கு மறச் செவி அடைத்து - அம் மன்னவர் முதலிய மக்கட்கு அழக் காளும் அவரவும வெகுளியும் இன்னஞ்ச் சொல்லும் ஆகிய தீவினை கட்கு சிவக்களமாகிய மனத்தின் அழுக்குகளை அகற்றிவாவறே பின்னும் தீவினைகட்குக் காரணமான தீச் சொற்களைக் கேட்டுப் பயினை அவர் தம் மறச் செவிகளை மீட்டும் அவற்றைக் கேளாத படி அடைத்து; அறச் செவி திறந்து-எக்காலத்தும் கலலறங் களைபே நயந்து கேட்குமாறு அவருடைய அறச் செவிகளைத் திறந்துவிட்டு; பிறவிப்பிணி மருததுவன - பிறப்பாகிய பிணிக்கு மருததுவம் செய்பவனாகிய புத்த பெருமான்; இருநது அறம் உரைக்கும் திருந்து ஒளி ஆசனம். சென்று கை தொழுதி - தன் னைக் கண்டோர் திருந்துதற்குக் காரணமான தெய்வ வெள்ளி படைத்த பிசுனையாகிய திருக்கையின் மருங்கே சென்று கண்டு அதனைக் கைதொழுது வணங்குவாம் என்றும்; அனகற்ப

பகலே உன சிறப்பு உணர்ந்து சங்கு இன்று யான உரைத்த
உரை தெளிவாய் என - ஆற்றைநாட் பகற் பொழுதிலேயே
உணனுடைய இப்பிறப்பின் வரலாற்றினை உணர்ந்து மேலும்
இற்றைநாள் இங்கியான உனக்குக் கூறுகின்ற இம் மொழி
யெல்லாம் வாய்மையே ஆதலையும் சீய உணர்ந்து கொள்வாய்
என்றும் கூறுகின்றன எனருள் என்க.

(வி - ற்.) வெகர் - சினமிருதி. சிறல் - போர் செய்தல். ஆற்றல்.
மனமாக - அழகாக அலர் வெருளி இளைச்சொல் என. நான்கு
மா. மறச்செய் - தயவறறைந் செட்டற்கொடும் செவி. இது
பயிற்சியா வெய்துமொழி வழக்கர். ஆறாசெய் அபகரெட்டெய். அவா
வுடைப செவி செவுர் பயிற்சியா வெய்துவதெய். பிறவிப்பிணி
மருத்துவன - பிறந்தோய் தீர்தற் கியன்ற நல்லற மடுத்துகளை னாட்டி
மீண்டுர் பிறவிப்பிணி வாராமற் செய்யுர் மருத்துவருகி. புத்த
பெருமான். சங்கு என்றது முற்பிறப்பிலே பிரமதத்த புனிவரைக்
கண்ட இடத்தை. உரை வாயேயாதலை சீய தெளிந்து கொள்வாய்
என்று கூறியவாடு. இற்றைநாள் காயங்கரையின் சீ உரைநகரைத்
தெல்லா வாயே ஆகுதல் மயக்கற உணர்ந்தேன் என்று முன்பு
துதலிப் புதுதல் (க0 - கக) ஈண்டு நினைக.

(முற்பிறப்பிலே இலக்குமி யாகிய) மணிமேகலை பிரமதத்தனை
வினவினமையும் அவன் கூறிய மாற்றமும் :

கூடு - எக : சாதுபர்.....தானென்

(இ - ள்.) சாதுபர் கேட்டுத் தளர்ந்து உகும் மனத்தேன்
காதலன் சிறப்பும் காட்டாபோ என - என ஆருயிர்க் கணவன
திட்டிவிடத்தாற் சாதலும் யான் தீயினிற் புருந்துசாதலும் ஆகிய
சாதத்துன்பங்களைக் கேட்டு அப்பொழுதே தளர்ந்துருவி ஒழுகும்
மனத்தை யுள்ள சீயனாகிய யான பெரும! அடிச்செயின் மறு
சிறப்பிடுதென்று மட்டும் கூறியருளினே அதனினும் காட்டில
யான் பெரிதும் அறிந்துகொள்ள விரும்புகின்ற என் காதலன
மறுமையில எய்தும் பிறப்பினையும் அறிவித்தருள மாட்டாபோ?
என்று கினை அலவத்தேகாடு வினவ; ஆங்கு உணக்கிகொணர்ந்த
அகும் பெருந்தெய்வம் பாங்கின் தோன்றி சங்கு இவன பைந்
தாடி கணவனை என்னும் என்று எடுத்து ஒதினை - அது
கேட்டநீ ஆம் மணிபல்லவத்திற்கு உணனைக் கொண்டுணந்த அந்த
மாபெருஞ் சிறப்புடைய மணிமேகலை தெய்வந்தானே மீண்டும்
கிளபக்கலில வந்து தோன்றி இன்ன விடத்துப் பிறந்திருக்
கின்ற இன்ன பெயருடையவனே கிள கணவனாகிய இராதலன்
என்று அறிவிக்கும் என்று எடுத்துக்கூறு கின்றனை; ஆங்கு
அத்தெய்வம் வாராதே என இளங்கொடி ஏங்கினள் அழுடம் -
நீ கூறியாங்கு அவ்வரும் பெருந் தெய்வம் (இப்பொழுது என்பக்க

விலை வரற்பாலது) வாராதொழியுமோ? என இளமையுடைய அம் மணிமேகலை பின்னும் தன் பேதைமை காரணமாக ஏங்கி அழாநின்றனள் ; என்பதாம்.

(வி - ம்.) (௪௮) “எட்டி நாளிலிவ் விராதலன் தீட்டி விட முனும்” என்பது முதலாக; (௪௯) “இன்றிடான் உரைத்த உரை தெளிவாய்” என்பதற்கு நீ காமங்கரையில் உரைத்தவை எல்லாம் உயர் ஆகுதல் மயக்கற வுணர்ந்தேன். பின்னர் அம் பெருந் தெய்வப் பாங்கிற்குன்றி நங்கு இவன் என்னும் என்று எடுத்தோதினை அல்லையோ! அத் தெய்வம் வரக் கண்டிலேன் அது மட்டுப் பொய்ப்ப ஒரோ வழி வாரா தொழியுமோ என்று சொல்லி ஏங்கி அழதனள் என்றவாறு.

காதலன் சாவாகிய துயர் கெட்டு என்றவாறு. காதலன் பிறப்புங் காட்டாயோ? என்றது என் பிறப்புக் காட்டினை அங்ஙனமே காதலன் பிறப்புங் காட்டாயோ என்பதுபட நின்றது. பைந்தொடி : முன்னிலைப் புறமொழி. கணவனை : ஐகாரம் அசைச் சொல். நின் கணவன் இன்ன வடத்தே பிறந்து இப் பெயரோடிருக்கும் இவன் என்று நினக்குக் கூறும் என்று எடுத்தோதினை என்றவாறு. அது மட்டுப் பொய்க்குமோ என்றையுற்றேங்கி அழுதனள் என்க.

இனி, இக் காதையை—ஆங்கு அது கண்ட ஆயிழை அறிபாள் ஐகதலைமேற் குவிர்தன், குவிர்த கையன் வலமுறை வாராச் சேர்ந்து எழுதிவான் உணர்ந்து மாதவ உணர்ந்தோய் நீ உரைத்ததை எல்லாம் உயர் ஆகுதல் உணர்ந்தேன், பிரமதநம்! உரைப்போய் இந்நகர் கேடெய்தும் ஒழிகெனச் சாற்றிச் செல்வோன் இருப்ப நீ உரைத்த நாளிடைகேடெய்தலும், புலவ அருளிய அந்நாள் பிறந்தேன் புக்கென பணிதலும், விடமுனும் முழ்குவை நங்கின்ருநலின் சென்று பிறப்பே துதி துயர்வருநாள் தெய்வம் தோன்றி எடுத்து வைத்தலும் சென்று தோழுதி தெளிவாய் என, தளர்ந்துகு மனத்தேன் காட்டாயோ என, தெய்வம் தோன்றி இவன் என்னும் என்று ஒதினா அத் தெய்வம் வாரா தோ என இளங்கொடி அயு உம் என்றியைத்திகே.

பீடிகை கண்டு பிறப்புணர்ந்த காதை முற்றிற்.

க௦ மந்திரங் கொடுத்த காதை

[பத்தாவது மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றி
மந்திரங் கொடுத்த பாட்டு]

பத்தாவது : மணிமேகலையை மணிபல்லவத்திடை வைத்து
நிகழி மணிமேகலா தெய்வம் ஆவன மாமலர்ப் பள்ளியினின்றும்
துயிலுணர்ந்து மருட்கையாலில் விபரிதும் வருந்தி எழுந்த மாங்
கணும் திசிபவன தகைதபை உள்ளி ஐயாவோ எனய அழுது
புலம்புககால் தன கண்ணுக்குத் தோன்றிய மாமணிப பிடிமைகைக்
கண்டு தனனையும் மறந்து அதனை வலஞ்செய்து வீழ்ந்து வணங்கி
எழுந்த பெழுது தனது பழம்பிறப்புணர்ச்சியோ பெழுந்த
எனதேற: எழுந்தவள் முற்பிறப்பில் காமககரை என்னுமிடத்துப்
பிரமதத்தன் கூறியவை எல்லாம் வாய்மையாதல் கண்டு தனனை
முன்னிலைப்படுத்து அவன் உரைத்தவை எல்லாம் உரைத்து,
மான பழம் பிறப்புணர்ந்துழி மாபெருந் தெய்வம் வந்து
உனக்குப் பேருதவி செய்யும் எனருயனதே! அத் தெய்வம்
நாநிலித என செய்கோ? எனது அழுபவன் முனைந் மணி
மேகலா தெய்வம் தோன்றி அவள மேற் கொள்ளும் அருளறம்
முட்டினறி நடைபெறுதற்கு இன்றியமையாத மந்திரஞ் சில
நற்றறச் செவியறிவுறுத்த செயதியைக் கூறுஞ் செய்யுள எனற
வாறு.

இதன்கண்—மணிமேகலா தெய்வம் வந்தவுடன் மணிமேக
லைக்கு அப பிடிமைகைய நவகடவுள் எனருணர்த்தற் பொருட்டு
அதனைப் புகழ்ந்தெத்தி வணங்குதலும்; மணிமேகலை அத் தெய்
வத்தைத் தன கணவருகிய இராகுலன் எங்ஙளன் என்று வினா
தலும், அத் தெய்வம் முற்பிறப்பிலே துலக்குமிடாகி இராகுல
னைத் துலன்றம் நிகழ்த்துககால் மணிமேகலை சாதுசக்கரன்
எனையும் துறவேளை உணர் கொடுத்து விழிபாடு செய்
தவகையும் அதனாசரம் பயனும் அம் முற்பிறப்பிலே மாதவியும்
கதமதியும் அவடகுடன் பிரந்தாராயிருந்தவையும் இப்பிறப்பில்
மணிமேகலைக்கு உவந் தாயுந் தொழியுமாயிருப்பதுவும், இனி
எதிர்காலத்தே நிகழ்விருப்பனவும் ஆகிரின் அறிவுறுத்தலும்
பவனார் மந்திரங்களைச் செவியறிவுறுத்தலும் பிறவும், அழகாகக்
கூறப்படுகின்றன

- அறிவா ஷாஸநத் தாயிழை யறிந்த
 ிறைய ளாயினன் பெற்றியு மைதென
 விவரமள ரேத்தி விசம்புடி டிழிந்து
 பொதுவா பூங்கொடி பூமிபிற் பொலித்தென
 வந்து தோன்றிய மணிமே கலாதெய்வம்
 ௭௭ ிதவதப் பிறப்பெய்தி நின்றோன் கோப்
 பாயிர்க ளென்னாம் உணர்வுபா முடிப்
 பொருள்வரங்கு செவித்துளை தூப்த்தறி விழந்த
 வறத்தலை யுலகத் தறம்பாடு திறக்க
 ௭௮ கடர்வழிக் கூற்றுத் தடுமாறு காணியோர்
 ளவள ஷாயினு தோன்றிய தென்ன
 தியா தோன்றின நின்னடி பணித்தென்
 திய யாகிநிற் கமைந்தஇன் வாசனம்
 தாமிசை வைத்தென் தலைமைசக் கொண்டேன்
 ௭௯ பூமிசை யேற்றினேன் புலப்பறு கென்றே
 வலங்கொண் டாசனம் வணங்குவோன் முன்னர்ப்
 பொலங்கொடி நிலைமைசச் சேர்த்தெனப் பொருத்தி
 உன்றிரு வகுளால் என்பிறப் புணர்த்தென்
 என்பெருங் கணவன் யாங்குள னென்றலும்
 ௮௦ இலக்குமி கேளாய் இராகுலன் றன்னெடு
 புலத்தகை யெய்தினை பூம்பொழி லகவயின்
 இடங்கழி காமமொ டடங்கா னாயவன்
 மடந்தை மெல்லியல் மலரடி வணங்குழிச்
 சாது சக்கரன் மீவிகம்பு திரீவோன்
 ௮௧ தெருமர ளொழித்தாங் கிரத்தின தீவத்துத்
 தரும சக்கரம் உருட்டினன் வருவோன்
 வெங்கதி ரமயத்து வியன்பொழி லகவயின்
 வந்து தோன்றலும் மயங்கினை கலங்கி
 மெல்லியல் கண்டனை மெய்ந்ததிக் குற்றனை
 ௮௨ தன்கூர் நுகப்பினை தானினை யிலறஞ்ச
 இராகுலன் வந்தோன் யாரென வெகுளலும்
 விராமலர்க் கூந்தல் அவன்வாய் புலதயா
 வானு டிழித்தோன் மலரடி வணங்காது
 தாதல் கூர்ந்தனை என்றவன் றன்னெடு
 ௮௩ பாகையறு பாத்தியன் பாதம் பணித்தாங்
 கமர கேள்நின் தமரல மாயினும்
 அத்தித் தண்வீர் அழதொடு கொண்டேம்
 உண்டி யாருன் குறிப்பின மென்றலும்
 எம்மினை யுண்கேன் எங்குக் கொண்டுகேன்
 ௮௪ அந்தா ளவனுண் டருளிய அவ்வறம்

- நின்னுங் கொழியாது நிற்பிறப் பறுத்திடும்
உவவன மருங்கில் உன்பாற் றேனறிய
உதய குமரன் அவனுன் னிராகுவன்
ஆங்கவ னன்றியும் அவன்பா னுள்ளம்
சுரு நீங்காத் தன்மை நினைக்கு முண் டாகலின்
கந்த சாலியின் கழிபெரு வித்தோர்
வெத்துது வெங்குளர் விழுவது போன்மென
அறத்தின் வித்தாங் காசிய வுன்னையோர்
திறப்படற் கேதுவாய்ச் சேயிழை செய்தினை
சுரு இன்னுங் கேளாய் இலக்குமி நீநின்
தவ்வைய ராவோர் தாரையும் விரையும்
ஆங்கவர் தமமை யங்கநாட் டகவயின்
கச்சய மாளுங் கழற்கால் வேந்தன்
சுரு துச்சய னென்போன் ஒருவன் கொண்டான்
அவருட னுங்கவன் அகன்மலை யாடிக்
கங்கைப் பேரியாற் றடைகரை யிருந்துழி
மறவண நீத்த மாசறு கேள்வி
அறவண னுங்கவன் பாற்சென் றேனை
சங்கு வந்தீர் யாரென் றெழுந்தவன்
சுரு பாங்குளி மாதவன் பாதம் பணிதலும்
ஆதி முதல்வன் அறவாழி யாளவோன்
மாதுய ரெவ்வ மக்களை நீக்கி
வினங்குந் தம்முள் வெருஉம்பகை நீக்கி
உடங்குயிர் வாழ்கவென் றுள்ளங் கசிந்துகந்
சுரு தொன் றுகா லத்து நின்றற முரைத்த
குன்ற மருங்கிற் குற்றங் கெடுக்கும்
பாத பங்கயங் கிடந்தலின் கங்கிது
பாதபங் கயமலை என்னுமெயர்த் தாயது
தொழுது வலங்கொள்ள வந்தேன் சங்கிப்
சுரு பழதில் காட்சியிர் நீயிருந் தொழுமென
அனறவ னுரைத்த அவ்வுரை பிழையாது
சென்றுகை தொழுது சிறப்புச் செய்தலின்
மாதவி யாசியுந் சுதமநி யாரெயும்
சுரு கோதையந் சாயல் நின்னெடு கூடினர்
அற்பிறப் புற்றனை அரம்பா டறிந்தனை
பிறவற முரைப்போர் பெற்றியுங் கேட்குவை
பல்வேறு சமயப் படிற்றுரை யெல்லாம்
அல்லியங் கோதை கேட்குறு மந்தான்
இளையன் வளையோ ளென்றுவைக் கியாவரும்
சுரு விளைபொரு ளுரையார் வேற்றுரு வெய்தவும்

அந்தரந் திரியவும் ஆக்குமீவ் வருத்திறன்
 மந்திரங் கொள்கென வாய்மையி னோதி
 மதிநான் முற்றிய மங்கலத் திருநான்
 பொதுவறி விகழ்ந்து புலமுறு மாதவன்
 திருவற மெய்துதல் சித்தமென் றுணர்ந்
 மன்பெரும் பீடிகை வணங்கின யேத்தி
 தின்பதிப் புதுவாய் என்றெழுந் தோங்கி
 மறந்தது முண்டென மற்த்தாங் சிழிந்து
 சிறந்த கொள்கைச் சேயிலைழ கேளாய்
 ௧௦ மக்கள் யாக்கை உணவின் பிண்டம்
 இப்பொரு மந்திரம் இரும்பரி யறுக்குமென்
 றுங்கது கொடுத்தாங் கந்தர மெழுந்து
 நீங்கிய தாங்கு நெடுந்தெய்வந் தானென்.

க௦. மந்திரங் கொடுத்த காதை

உரை

தனிவாழ்நாயகலை தெய்வத்தின் வரவு காணாமல் அபுது
நிற்கும் மணிமேகலை காணும்படி மணிமேகலை தெய்வம்
வானத்திலின்றும் மலர் ஏந்திய கையளாய் இறங்கி
வந்து மலர்தூவி மணிமேகலை கேட்கும் வண்ணம் புத்த
பிழையைப் பரவிப் பணிந்து ஏத்தல்

க - கஉ : அறவோன்.....பணிந்தேன்

(இ - ள்.) அறவோன் ஆசனத்து ஆயிழை அறிந்த பிற
விடம் ஆயினள் பெற்றியுந் ஐது என - புத்த பெருமானுடைய
இருக்கையாகிய பிழையைக் கண்டு கை தொழுது வணங்குமை
யாலே மணிமேகலை நல்லாள் தன் பழம் பிறப்பை அறிந்தவளா
யினள் இனி மேலே நன்னெறிக்கண் செல்லுதற் கிவன்ற பழ
வினையாகிய ஏதுவும் நனகு முதிர்ந்து அவள் பண்பும் அழகிதா
யிருக்கின்றது என மகிழ்ந்து, விரை மலர் ஏந்தி - கைகளிலே
பிழைக்குப் பலிதூவுதற்குரிய நறுமணங் கமழும் மலர்களை
ஏந்திக்கொண்டு, விசும்புண்டு இழிந்து - மணிமேகலை கண்ணாண்
வானத்துள்ளிருந்து இறங்கி; பொருவு அறு பூங்கொடி பூமிபிற்
போலிந்தென வந்து தோன்றிய - ஒப்பற்ற காமவல்லி என
னும் வானநாட்டுப் பூங்கொடி ஒன்று நிலவுலகத்திலிறங்கிப்
போலிந்து தோன்றுமாறு போலே மணிமேகலையின் பக்கலிலே
வந்து தோன்றிய; மணிமேகலை தெய்வம் முந்தைப் பிறப்பு
எய்தி நனக்குள கேட்ப - மணிமேகலை தெய்வமானது தனது
பழம்பிறப்புணர்ச்சி கைவாப பெற்றமைமால் தனவரன்னை எதிரா
மார்த்து அழுது நிற்கும் தம் மணிமேகலை கேட்கும்படி, பிழை
கையை நோக்கிக் கை தொழுது கூறுபவள்; உயிர்கள் எல்லாம்
உணர்வு பாழாகி பொருள் வழங்கு செவிததுளை தூர்ந்து அறிவு
இழந்த வறந்தலை உலகத்து - எந்தையே! இந்நிலவுலகத்திலே
வாழுகின்ற மாந்தரெல்லாம் தமக்குரிய நல்லுணர்வு அழிம்ப
பெற்று உறுதிப் பொருள்கள் புகும் வழியாகிய அவர்தம் செவித்
துளை யெல்லாம் தீ பொழிகள் செறிந்து தூர்ந்து போதலாலே
மெய்யறிவினை இழந் தொழிந்தமையால் மெய்யறிவின் திரத்திலே

தந்தணந்த நறவிவரமுங் கண்டுதொழிப்
 டகநால் கனிவான் தன்னார்,
 தோன்றி தந்த வரைத்த நகநீ நோன்றி
 டைய அபி நோன்ற வ்வான்

எனவந் தெய்வந் தவ்வந் தவ்வந் (க - புத்த சநந்த
 தணந்த கன் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந்
 மணிமேகலை தணந்த கன் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந்
 என்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந்
 தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந்

என்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந்
 என்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந்
 என்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந்

தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந்
 தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந்
 தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந் தவ்வந்

இதுவுமது

கஉ - கக: நீமே.....முன்னர்

(இ - ள்.) நீமே ஆகி விற்கு அமைந்த இவ் ஆசனம்
 நாமிகை வைத்தேன் - பெருமானே எம்மனோர்க்கு நீயாவே
 காட்சி தருகின்ற நீ இருந்தற முரைத்தற் கமைந்த இத் தரும
 பிழைமை யான இடையருது வாழ்த்துமாற்றால் எனது நாயின
 மேலேமே வைத்திருக்கின்றேன்; தலை மிகைக் கொண்டேன்.
 தலைகாலை வணங்குமாற்றால் எஞ்ஞான்றும் என் தலைமேலும்
 தாங்கியிருக்கின்றேன்; பூமிசை ஏற்றினேன் - என் உள்ளத்
 தாமரைப்பூவில் இடையருது கீனயுமாற்றால் எழுந்தருளவும் செம்
 துள்ளேன்; புலக்பு அறுகு எனிற - அஃது எற்றுக்கெனின்
 துன்பத்திற் கெல்லாந் காணாமாயிருக்கின்ற என படைத்திறம்
 அற்றொழிவேதைற் பொருட்டே என்று சொல்லி; வலவகொண்டு
 ஆசனம் வணங்குவோள முன்னர் - வலம் வந்து அத் தரும
 பிழைமைய வணங்கி வழிபாடு செய்கின்ற ஆம் மணிமேகலை இதம்
 வததின முனடி எனக.

(அ - ம்.) இததுப் பாவொழி மாய்க்காவிய முக்கருவிகளாகும்
 புத்த பெருமானை வழிபாடு செய்யும் பாவ அறிவு வந்தமை அறிக. இங்
 வாறு வணங்கும் மாரினை "மாய்க்காவிய வணங்கி", எனப் பருண்டு.
 (பவத்திற மறுக்கலக) உறுதலாலறிக.

பு - கெஞ்சத் தாமரைப்பு. புலக்பு: ஆகுபெயர்; பிறவிப்பிணி.
 அறுகு - அறுபெயர். வணங்குவோள் - வணங்கும் தெய்வம்.

மணிமேகலை மணிமேகலை தெய்வத்தை வணங்கி வினாவதிலும்
அத்தெய்வம் விடை கூறுதலும்

கள - உரு : பொலங்கொடி..... வணங்குதி

இ - ள்.) பொலம் கொடி சிலம்பைச் சீசாந்தனப்
பொருந்தி - அவ்விடத்தே அத் தெய்வத்தின் வாவு பார்த்து சின
மணிமேகலை தன் வழிபாட்டை முடித்ததெழுந்த மணிமேகலை
தெய்வத்தின் திருவடிகளிலே பொல்கொடி ஒன்று சிலத்தின்
மேலே வீழ்ந்து கிடப்பது போலே வீழ்ந்து வணங்கி எங்கள் குல
தெய்வமே சீசா எளிவந்து என்னை இத தீவினியை ஒட்டின ஆத
லால்; உன் திரு அருளால் எனபிறப்பு உணர்ந்தேன் - சினனுடைய
திருவருளால் இப்படித்த பிழைகளைக் கண்டு நொழுது அடிச்சி
என்னுடைய பழம்பிறப்பினே உணர்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன்!;
என் பெருங் கணவன் யாங்கு உளன் என்றலும் - என பிற்பிறப்
பிற் கணவனாயிருந்து திட்டி விடத்தாலிறந்து போகவன் இப்
பொழுது எங்கே இருக்கின்றனன் இதனை எனக்கறிவித்தருளுக!
என்று வேண்டா நின்றலும்; இலக்குமி கேளாய் - இலக்குமிமே
கை!; இராகுலன் தனக்குடும்பம் பொழில் அகவியின் புலத்
தகை எய்தினே - நீ தானும் சின் கணவனைக் கூடக் களித்து
வாழ்க்காலத்தே ஒரு நாள் பூம் பொழிலிடத்தே சென்று அவ
னோடடியை சிறிது ஊடல் கொண்டு அவனுக்கு முகங்கொடாயா
யினே; இடங்கழி காமமொடு அடங்காடியவன் - சின் கணவன்
பணிமொழி பல கூறி ஊடலுணர்த்தியும் நீ உணராது பின்னுக்
கிடுதலாலே சின்பாற் கொண்ட மிகப் பெரிய காமம் காரணமாக
சின் சினத்திற்கு அடங்காடியவன்; மடந்தை மெல்லியல்
மலரடி வணங்குதி - மடந்தாய்! சினனுடைய மெல்லியலுடைய
மலர் போன்ற அடிகள் மேலே வீழ்ந்து வணங்கும் பொழுது, எனக.

(க - ள்.) பொலங்கொடி - பொன்னிராசு காளவல்லி என்றும்
மலர்க்கொடி. இது மணிமேகலைக்குவணம். தான் அந் தீவிற்கு வந்ததும்
புகை கண்டு தெரிந்ததும் பழம்பிறப்பு உணர்ந்ததும் எல்லாம் அந்
தெய்வத்தின் அளவ காரணமாக எய்திய நன்மை என்பான் உன்கீழ்
வருளால் உணர்ந்தேன் என்றான். என் கணவன் யான்றான் என்று
தீட்டொழுது நீ எனக்கறிவுரப்பாய் என்று தான் அறிஞனெய்தும்
அவன் அறிய விசுவாசம் செய்தும் என் மலர்களைப் பூட்டுக
கூறிய நன்கு என்பது தோன்ற 'என் பெருங் கணவன் யாங்கு' என்று
வருப் பிற்பிறப்பினையுணர்ந்தான்.

நீ சின் மடம்பிறப்புணர்ந்தமைமையுள் காமநுகுவன் என்பது 'மணி
மேகலை யுணர்ம் பொலங்கொடி' மணிமேகலை என்று விரிப்பது இலக்குமி!
என்றே அந் தெய்வம் அவளை விரிப்பதாயிற்று. அதனைக் கூறுவன் நீகள்
என்பதுபட இலக்குமி கேளாய் என்று பணிந்தது.

கொண்ட இராகுலனோடு சேர் சென்று; பகை அறு பாத்தியன் -
தாம முதலிய உட்பகை அறுதற்குக் காரணமான புத்தருடைய
திருவடிக்கைப்பனாகிப் அத் சாதுசக்கரனுடைய, பாதம் டணிந்து
ஆகத் - திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கியவுடன என்க.

(வி - ம.) சாதுசக்கரன் அறவோர் குழுவிலுள்ளோன். என்னை?
குடி மண்டலித்துக் குழுவி இருத்தலியல்பாகலின் அதற்குச்
சக்கரம் என்பது பெயராயிற்று. எனவே சாதுசங்கத்துள்ளோன் என்ப
தாயிற்று. சந்திச் சாதுசங்கம் என்றது. பெளத்தரில் நறவோர்
கூட்டத்தை. மீலிசம்பு திரவோன் என்றதனால் இவன் இருத்த (சித்தி)
கை கூடப் பெற்றவன் என்பது பெற்றும்; இருத்தி பெற்றவர், நிலத்திற்
குளித்து நெடுவீசும் பேறிச் சலத்தில் திரியும் தெய்வத்தன்மை யுடையரா
யிருப்பர் என்பது "நிலத்திற் குளித்து நெடுவீசும் பேறிச் சலத்தில் திரியு
மோர் காரணன் தோன்ற" என இர்தாலில் வருதலால் (உச: ௧௧ -
௭.) உணர்க.

இத்தகைய சாரணர் நாடுகள்தோறும் சென்று ஈர்க்கு அறஞ்
செய்யறிவுறுத்துவது வழக்கம். சான் சபயத்தும் இத்தகைய சாரணர்
உளர் என்பது—

“பொய்ப்பெயர் ஐயர் ஒருங் குட லிட்ட
இலங்கொளிச் சிலாதல மேலி டித் துளிப்
பெ நமக எத்சுடம் பிறழா வாய்மைத்
த நமஞ் சாற்றுந் சாரணர் தோன்ற”

எனவாய் சிலப்பதிகாரத்தானுர் (௧௧-௧௪௦-௧௪௩.) தெனிக.

இவரை அந் தசாடிகள் என்றும் கூறுப. “பாசிலப்போய் அணி க்கழ்
நீலஹிவோன். நகுமொழி அந்தரசாடிகள் அறைந்தவர் சாற்றும்”
என்பர் இளங்கோ டுக்களார்; (சில: ௧-௧-௧௧). இனி அறத்தை ஆழியாக
உருவடுத்தியுண்டாகலின் அறஞ் செய்யறிவுறுத்துவோர் சக்கரம்
உட்படுத்தலாகக் கொண்டு இவரை அறவாழி யுணையோன் என்றும்
பொய்ப்பாடச் சாதுசக்கரன் என்றதைத்தனர் எனியோர். இதனை
இரத்தின தீவர்தீவந்துத் த நம சக்கர மார்ட்டான் வ டொன் என்பது
வலிவுறுத்தலுணர்க.

இனி, பெளத்தத் துறவோர் “ஓம் மணிபத்மே கூ உம்” என்ற மறை
மொழி பொதிந்த வட்ட வடிவமாகப் பொன்னுற் செய்யப்பட்ட சக்க
ரத்தைக் கையிற் கொண்டு நடனம் வழங்க றுடையோராதலின்,
இவனும் அச்சக்கரத்தை உட்படுபவரும் உருவன் எனினுமாம் என்பாரு
டளர். “தாம சாரணர் தங்கிய குணத்தோர் கருமுகிற் படலத்தக்
குகனத் திரங்குவோர்” எனப் பிறுண்டும் ஒதுதல் போன்று சண்டும்
விசம்பு திரிவோன் என்றமையது. மீலிசம்பு திரிவோன் என்றார்.
இரத்தின தீவர மணிபல்லவத்திற்கு அணித்தாகிய மற்றொரு தீவு. சாது
சக்கரன் நிலத்திழிந்தமைக்குக் குறிப்பாக ஏதுக் கூறுவார் அவங்கதி
மைபத்து வாய்ப்பொழி லகவயின் வந்து தோன்றவர் என்று.

நின் கணவன் நின் அடியில் வீழ்ந்து வணங்கும் செவ்வியில் அச்சாத சக்கரன் வந்துற்றனாயால் செய்வதறிதாது மயங்கினை, கலங்கி மெய்க் கடுக்குற்றனை, நாணினை என்று அத் தெய்வம் கூறியபடியாம்.

இனி, நின் கணவன் இடங்கழி காமமுடையான் நின் தூடல் சிக்குத் தொலுத்த இடையூறு விநந்தமையால் வெகுண்டு இன்னச் சொல் கூறி உரப்பினன் எனபான் "இராகுலன் வந்தோன் இன்ன வெகுளலும்" எனமுள். இதனால் காமவொதுளி மயக்கங்களின் பன்னாயை இத் தெய்வம் எடுத்துக் காட்டிய நுலுக்கழம் ஈண்டு நினைக.

மலரடி வணங்குதற்கு நீ ஏதுக்காட்டுவாய் "வாழாடிழித்தோன் மலரடி வணங்காது நாசல் கூர்ந்தனை" என்றவாறு. இன் சொல்லே நாவிற்கென்ற வெய்வம் ஆகலின் அது கூறி வரவேலாதது உன்றி வந்தோன் யார் என இன்றார் சொல் இயம்பி நின் நாவினது வநுமையைக் காட்டின என்று நீ நின் கணவனை அறிவுறுத்தினே என்றவாறு. பாத்தியன் என்பது அடியவன் என்றும் பொருளுடையது. "தருவாத லூர்ச் சிவபாத்தியன்" எனவரும் நம்பியாண்டார் நம்பி வாக்கிற்குச் சிவனடியான் என்பதே பொருள் என்க. பகையறு பாதத்திற்கு அனபன் என்பான் பகையறு பாத்தியன் என்றான். பகையறுபாதம் என்றது தந்த தருவாயை. பகை காம முதலியன.

இனி, இலக்குமி மெய்க் கடுக்குறுதல் இறைபொருளாகப் பிறந்த அச்சம் என்றும் மெய்ப்பாடு.

இராகுலனுக்குத் தன் கருத்து நிறைவேறுதற்கு இடையூறுகத் தோன்றி அலைத்தல் பற்றி வெகுளி பிறந்தது என்க. தன் மனைவி இறைஞ்சக் கண்டு வெகுளி பிறந்ததெனின் மனைவியையே வெகுள்வான் மன். என்னை? ஈண்டுக் குடி கொன்றவள் இலக்குமியே யாதலின் அக் கருத்துப் போலி என்க.

இதுவுமது

க - சக : அமர.....அயத்தீமே

(இ - ள்) அமர கேள் - தேவனே! அடிச்செயின் வேண்டு கோளினதனைக் கேட்டருள்வாயாக!, நின் தமர் அலம் ஆயினும் - அடிமேய்க்கள் உனக்குச் சுற்றத்தாராகும் தகுதியுடைமையல்லே மாயினும்; அமுதொடு அம், திம், தண ஸீர் கொணர்கேம் - உணவிறைடு அழகிய இளிய குளிரீரோம் கொணர்வேம்; உண்டி - அவற்றை உண்டருள்க; யாம் உன் குறிப்பினம் - அடிமேய்க்கள் முனையர் அறியாமையாற் பிழை செய்தே, மாயினும், இளிய பெரு மான் குறிப்பின் வழி ஒழுருவேம், என்று நீ அச்சாது சக்கரனுக்கு இளியன கூறவே; அவனும் 'சம அனை உண்டிகன் சங்குக் கொணர்க' என - அம் முனிவன் கினது சரம் அனை இப் படியில வாகிய இன் சொல்லால் உள்ளமுருகி "எர்மடுனர்க்கெல்லாம் அன்னை அனையாய் ஓருத்தையாக நீ கொணருபவற்றை யான்

உண்பென் காண்' ஆயற்றை இங்கே கொண்டு வருவாயாக" என்று ஆர்வத்தோடே பணிப்ப, நியும் கொணர்ந்து அன்புடன் அம்மணிவனை மனத்தினையெல்லாம்; அந்நாள் அவன் உண்டாருள் அவ்வமம் - அக்காலத்தே அக்காது சக்கரன் நின் உணவை ஏற்று உண்டாருள்ளனையெல்லாம் நின்னெய்திய நல்லினை; நின் ஆறுகு ஒழியாது நின் பிறப்பு அறுத்திடும் - அப பிறப்பிடுவையே நின்றிடத்தினினையும் ஒழியாமல் ஆப பிறப்பினும் கொடாது வந்து நின் பிறப்பிடுவையெல்லாம் அறுத்திடும் காண! அக்காலத்து அருவோகக் கொடுக்கும் நல்லினை எனருள் என்க.

(அ-ம்.) சாதுங்கரன் நிலவுகந்திரிய மந்தன் பாக்கைப் பார்த்து விட்டான் என்பது தோன்ற அடா! என்று இலக்குமி விளக்க காட்டு. தன்கணவன் சாதுசக்கரனைக் கண்டபொழுது தமலர உணவாக 'வந்தோன் யார்!' என வெண்ணடமை கரு - அவ்வெனத்தான் என, வேறுமை தோக்காது அப் பிழையை இரவநடைபாசவும் கொள்க என்பாள் யாம் நின் தமலர ஆயினும் என்றல். அறிவும் பிழையைப் பொறுத்தாள். -அதற்கு -அறிகுறியாக டாம் கொண்டு அழுதும் நீரும் உண்டாருநதல் வேண்டும் என்றிரங்க படியாம்.

இனி, சாது சக்கரனும் இலக்குமியின் அன்பின் பெருமை தத்தான் உணர்ந்தமை தோன்ற "எம்மனை உண்டேன் சங்குக் கொணர்க" என்று விதப்பற்றுப் பணித்ததின் இலக்கிய நயமுணர்க. இனி, அக்கா - அவன் உண்டாருள் அறம் ஒழியாது சிவபிழைப் பறுத்திடும் எனவும் இரகினு—

"சிவஞானச் செயலுடைமொர் கையிற் றனம்
தலமளவே செய்தினும் நிலமலைபால் திகழ்த்த
பவமாமக் கடலினமுற் தாதவகை யெடுத்துப்
பரபோகம் துப்பித்துப் டாத்தகை அருக்கத்
தமமாரும் பிறப்பொன்றிற் சாரப் பண்ணிக்
சாயைகிரியாயாகத் தன்னி புத் சாரபொ
நவமாரும் தத்துவஞானத்தை நல்லி
நாதனபுக் கமலங்கள் நண்ணுவிக் தத் தானே"

எனவும் சிவஞானசித்தயார்ச் (கப-உ.அ.உ) செய்யுளை ஒப்பு கொண்டு இரண்டிற்குத் தெய்வ உறவுள்ளம உணரலாம்.

"இனைத் தனைத் தென்படுவான் நினைவந்தன்
தனைத் தனை வேண்டிப் பாரன்" (அஎ)

எனவும் அனைத் திருத்தரமம் இரக.

இதுபொது

சுஉ - சசு : உவவன.....செய்தேன்

(இ - ள்.) சோழிழை உவவனம் மருவகில் உணபால் தோன்றிய உதயகுமரன் அவன் உன் இராகுலன் - மணிமேகலையே

கேள்! புறார் நகரத்துப் பகவனது ஆணையிற் பன்மாம் பூக்கும்
உவவனத்துள் பரிக்கறையினபக்கலில உனக்கு முன் வந்து
தோன்றிய ஆரளையதாமரைய உதயகுமரனை நீ இலக்குமியா
யிருந்த பொழுது நின் கணவனையிருந்தவனுடைய அந்த இராகுலன்
காண!; அவரு அவன் அன்றியும் - பழவினை காரணமாக
அவ்வாறு மாறிப்பிறந்த பிறப்பினும் உனனைக் காழற்று
வந்தனாடைய அவ்வுதயகுமரனை யன்றியும்; அவன் பால் உளளம்
நீங்காததன்மை நினக்கும் உண்டாகலின-முற்பிறப்பிற் கணவனு
யிருந்தமைமரலில் அவ்வுதயகுமரன் பால் நின் நெஞ்சம் சென்று
அவனை மறவாது காழற்றிருக்குமொரு பண்பு உன்னிடமும் உளது
ஆகலாலே; கந்த சாலியின கழிபெருவித்து ஓர் வெந்துரு வெள
களர் வீழுவது போன்றம் என-நின் நெஞ்சம் அவனைத் தொடர்ந்து
செல்லுமிக்கிழ்ச்சி நெற்கஞள் சிறந்ததாகிய கந்தசாலி என்னும்
நெற்பயிரினது வளமுடைய மிகப் பெரியதீதாரு விதைமானது
வெந்து மாவாகி உதிர்வதற்கிடமான வெள்ளிய களர்விலததலை
வீழுவதனை ஒக்கும் என்று யான் கருதி; அறத்தின் வித்து ஆகிய
உனனை ஓர் திறப்படற்கு ஏதுவாச் செப்தேன-நல்லறத்தின்
சிறந்த வித்தாகத் திகழுகின்ற நின்னை அவ்வறம் முளைத்துப்
பயிராகித் தழைத்துத் தன பயனை விளைவிக்கும் தனமையைப்
பெறுதற்குத் தகுதியாக நின்னை உவவனத்தினின்று என
விருகையிற் பெயர்த்துப் பழம் பிறப்புணர்த்தும் இத்தரும
பிணைகையக் கண்டு நீ ஆக்க முறுதற்கு அதனயலிலே யான்
நின்னை இட்டகனறேன காண; என்று கூறிற்று என்க.

(வி - ம்.) (சக) சேயிழை என்னும் விளி சுண்டு மணிமேகலை என
விளித்தபடியாம்.

உதயகுமரனாகிய அவனை முற்பிறப்பில் உன் கணவனுயி ர்த்
இராகுலன் என்றவாறு. அவன் முற்பிறப்பின் பால் நின்னிடத்தே
இடங்கழி காம ரடைமையின் அப்பற்றுக் காரணமாகவே ஊழ்வனை
அவளை நிற்பாற் கொண்டிருந்த; நீயும் அவன்பாலவனமே காம
முடையை ஆதலின் நின்னெஞ்சமும் (வி: ௧௪௨) “கற்புத்தாரிலன்
நற்றவனெனவு இலவ வரணக்கார்பிலன் பொருள் விலையாட்டி பென்று
இடம் தனது தவற்றான் என்னது” அவன் நின் சென்றான் உன் அந்
நெழிச்சிவைய நீ அறியுமோ யானும் அறிந்தேன், அந்நெழிச்சிவல்
வித்தக் களர் வித்தாயவது போன்றதாம். “யான் என் விருகையிற்
பெயர்த்து சுந்தர் கொண மாற்றல் உன் ஊழ் வலியைக் கொடுத்து
நன்னைப் பிறப்பினென் காண என்று அந் தெய்வம் கூறியின்றது.”
சுண்டு,

“கனறமும் உப்பக்கங் காண்ப குலைவின்றித்
தாழா துருற்று பவர்”

(௪20)

என்னும் அருமைத் தொகுதிகள் நிகழ்க்கத்தாம்.

ஊரோகலாயம் புதுவெள்ளி இதை, நின்னொர்சம் போன
 தோனும், 'காமநம்பியார்' ஆன மாரியின் ஆதன் திறம் கொடுக்க
 என்ற அதற்குள் வின்றி சென்றார் புது புதுவெள்ளி. மானும் அச்
 சென்றவர்க்கு தாமதம் தாக்கக் கரந் தக, கரக ஓர் திறப்பட இது
 சொன்னால் மனம் கொன்றது. அத் தெய்வம் கண் --

மேலு சொல்லல் வன் நாம் ஓர்வொருத் தெய்வம்

மடித்தற்றுத் கான்புந் துறும்"

(கா. ௩)

எல்லாம் நுத்தரன் கொக்கத்தார்.

ஓர் திறப்படலானது பொற்றெழு மணந்த செல்லாமல் தடுத்து
 போய்ப்போன உணரும் ஒரே கற்றியில் மனத்திதச் சொலுத்துதல்.
 அது கண்டு உணரும் பூறுதலாம் என்க.

தேய்வம் மாதவி, சுதமதி, என்றும் இருவருடைய
 பரம் பிறப்புக்களையும் மணிமேகலைக்கு அறிவித்தல்

௩ - ௬ : இன்னும்.....பணிதவும்

(இ - ள்) இன்னும் கேளாய் - மணிமேகலாய்! இன்னும் நீ
 அறிந்துகொள்ள வேண்டிய செய்திகளும் உள ஆவற்றையும்
 கூறுவல் கேட்பாயாக!; நீ இலககுமி-முற்பிறப்பிலே நீ
 இலக்குமியாயிருந்தனையல்லையோ அப பிறப்பிலே; நின் தவனவயர்
 ஆவோர்; தாரையும் வீரையும்-நினக்குத் தமக்கையராய்த் தாரை
 எனபாளும் வீரை எனபாளும் ஆகிய இருமகளிருளாயினர்
 காண்; ஆங்கு அவர் தம்மை அங்க நாட்டு அகவயின் கச்சபம்
 ஆளுக சுழற்கால் வேந்தன் துச்சமன் என்போன ஒருவன்
 கோண்டனன்-அங்குனம் இருந்த நின்னுடன் பிறந்த மகளிரிடு
 வரையும் அங்க நாட்டினகத் தலைமத கச்சபம் எனனும் குறு
 கிலத்தை ஆளும் வீரக்கடவுளணந்த துச்சமன் என்னும் வேந்தன்
 ஒருவனை வாழ்க்கைத் துணைவியாக மணந்து கோண்டனன்;
 ஆங்கு அவன் அவருடன் அகல் மலையாடிக்கக்கைப் பேசியாற்று
 அடைகரை இருந்துழி-அங்கு அத் துச்சப மன்னன் தன் மனைவிய
 ராகிய தாரையோடும் வீரையோடும் அகன்ற மலையிடத்தே சென்று
 விளையாட்டயர்ந்து கங்கை என்னும் பேரியாற்றின் நீரடை கரை
 யினகண் ஒரு பொழிலின்கண் இளைப்பாறி இருந்த பொழுது;
 பறவணம் தீத்த மாசு அறு கேள்வி அறவணன் ஆங்கு அவன்
 பால் சென்றிருக்க-தீவினையின் தன்மை முழுவதையும் துடைத்
 தோடந்த குறறமற்ற பிடகநூறு கேள்வியையுடைய அறவண
 வடிகள் எனபார் அக்கரையிடத்திருந்த துச்சமனனன்பால் வந்த
 வரை போக்கி; அவரு வந்தீர் யார் என்று எழுந்தவன்-இவவிடத்
 திற்கு வந்துற்ற நீர் யாரிரோ என்று வினவி எழுந்து எதிர்

சினறவன்; பாங்கு உளி மாதவன் பாதம் பணிதலும் - அவருடைய அறிவொளி திகழும் திருவுருவத்தை நோக்கி இவா அநதகினை திருவுருவமே ஆவார் என்று கினைந்து ஆம் மாதவருடைய திருவுருவிலே விழந்து வணங்கா நின்றலும்; என்க.

(வி - ற்.) பிரமதத்த முனிவனை மற்பிறப்பிலே காதவன் பதம்புங் காட்டாபோ என்றிரத்தாய்க்கு உச் செய்தியை மறுமையில் அரும் பெயர் தெய்வம் அறிவாந்தும் என்றொழிந்தான் அத்தனை அதற் கேற்பான் இதுமையும் இயம் பிழநின் கணவனுடைய செய்தியாம். அதுவே அன்றி பான நினசுத் துயிபத்தும் மசர் புயம் உள அன்றை யும் கேள் என்பது ப... இன்னும் கேளாம்! என அநன் தெய்வம் அத் தெய்வம் உள்வி உள்வி அறிவு நத்த வேண்டிய வெல்லாம் அறிவறுத்து கின்றது என்க. நீ இலக்குமி என மாறுக. நீ புற்புறப்பில் இலக்குமியாயி ரத்தனை இதனை நியை அறிவா என்பது இதுந் தற்பு. தாரையும் வீரையும் என்னுமிரவரும் நின் தவ்வையராயி ரத்தவர் என வழி மொழியுமாற்றால் கூறிக் கொள்க. அங்க நாட்டகவயிற் கச்சயம் எனவே கச்சயம் அங்க நாட்டிலகமந்துள்ள குறுகிலப் பதவி என்பதா யிற்று. கச்சயம் ஒரு நகரம் எனினுமாம்.

அவ டன் - தாரையும் வீரையும் ஆகிய பனைமயரி டுநடனம் மச்சயில் வினையா? என்க. வந்தவுடன் கங்க வந்திர் யார் என்று எழுந்து சென்று அவர் பாங்கு உள்வி மாதவன் என்றுணர்ந்து அவன் பாதம் பணிதலும் என்க. பாங்கு உளி என்புழி உள்வி - உளி என விகாரம் எய்தி நின்றது.

இதுவுமது

கூக - எ0 : ஆதி.....தொழுமென

(இ - ள்.) ஆதி முதல்வன் அறவாழி ஆளவோன் - புத்தர் களுக்கல்லாம தலைவனாகிய புத்தபெருமானும் தனது வற வாழியையுருட்டி அறிஞர் உலகத்தைத் தன அருளாட்சியின் கீழ் படுத்தி ஆள்கின்றவனும், ஆகிய நம்மிறைவன்; மக்கள் மாதுயர் சவ்வம் நீக்கி-மாந்தரினத்திற்குப் பெருகுதுயரம் விளைவிக்கின்ற காரண வெகுளி மயக்கங்களாகிய பெரிய துன்பங்களைப் போக்கி; விலங்கும் தம்முள் வெருடம் பணகநீக்கி உடங்கு உயிர் வாழுக என்று-விலங்கினங்களும் தம்முள் ஒன்றனை ஒன்று அஞ்சு தறகுக் காரணமான தமதுட்பகை களைந்து அன்பினாலே ஒன்றி இன்புற்று வாழுக என்னும் தனது "கருணபாவனை" காரணமாக; உள்ளம் கசிந்து உக-கேட்போர் உள்ளமுருகி ஒழுகுமாறு; தொன்று காலத்து வின்று அறமுரைத்த குன்றம் மருங்கில-பழைய காலத்திலே ஏறி நின்று தன் மேய்க்காட்சிகளாகிய அருளறத்தை மாந்தர்க்கு அறிவுறுத்திய இந்த மலையின் மேலே; குற்றம் கெடுக்கும் பாத பங்கயம் கிடத்தலின்-கண்டவர்களின்

மனபாக தீர்க்கும் ஆப் பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளின் சுவடு பதிந்து கிடத்தலாலில், ஈங்கு இது பாத பங்கய மலை எனும் பெயர்த்து ஆயது-இவ்விடத்திற் உள்ள இந்த மலை, "பாதபங்கய மலை" என்னும் பெயர் உடையதாயிற்று; ஈங்கு தொழுது வலம் கொள வந்தேன்-இம் மலையை மான் தொழுது வலம் செய்து வணங்கிய இங்கு வந்துள்ளேன்; இப்பழுது இல் காட்சியிற் றியிரும் தொழும் என-இந்த ஒருளறாமாயி ருற்றமற்ற மெய்க் காட்சியையே மேற்கொண்டு உலலதத்தி கின்றென்ற லீனிரும் எம் மோடு வலம் வந்து இம் மலையைக் கைதொழுது உய்யுகோள் என்று அறிவுறுத்துதலாலில் என்க.

(வி - உ.) ஆறி முதல்வன் என்றது கௌதம புத்தரை. அறம் முதலும் முடிவுமற்றது ஆகலின் அதனை முதலும் முடிவுமற்ற சக்கரமாகக் குறிப்புவமம் செய்வது நூனெறி வழக்கமாகும். தனது அறவாழியாலே அறிஞர் உலகத்தை ஆளுபவன் என்க. எவ்வம் என்றது ஆகுபேயராக அதற்குக் காரணமாகிய பிறப்பின் மேனின்றது. என்னை? "பிறந்தோருறுவது பெருகிய துன்பம்" என்பது புத்தருடைய மேய்மைகளுள் முதலாவதாதலறிக. அதனை நீக்குதலாவது, விசுத்தி மார்க்கத்தே செலுத்தி விடுவது.

“விலங்குந் தம்முள் வெருடம் பகைநீக்கி
உடங்குயிர் வாழ்கவேன் றுள்ளங் கசிந்து
.....அறமுரைத்த”

என நிகழும் இதனோடு—

“எல்லாவுயிரும் இன்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே”

எனவரும் தாடமான்னார் திருவாக்கினை ஒப்பு நோக்கி யுணர்க.

“அன்பினாலே உடங்குயிர் வாழ்க என்று”

என்க. தொன்று காலம் - பழைய காலம்.

பாதபங்கயம் என்றது புத்தருடைய திருவடிக் சுவடுகளை.

துச்சயதும் மனவிமாரும், பெளத்த சமயத்தைச் சார்ந்த இல்லறத் தாரதலின் அவரைப் “பழத்தில் காட்சியிற்” என்று அறவண அடிகள் விளித்தனர் என்க.

ஆப் பாதபங்கயம் தன்னைக் கண்டோர் காம வெகுளி மயக்கங்களைக் கெடுக்குந் மேய்பத்தன்மைமுடையதாகலின் பிறந் தொழும் என்றார் என்க.

எக - ௮ : அன்றவன்.....உரையார்

(இ - ள்.) அன்று அவன் உரைத்த அவ்வுரை பிழைபாது
சென்று கைதொழுது சிறப்புச் செய்தலின் - அன்றை நாள் அவ்வற
வணவடிகள் பணித்த மொழி பிழைபடாவண்ணம் தாரையும்
வீரையும் ஆகிய நின் தமக்கையிருவரும் மணவனும் அவ்வற
களார் பிழைசென்று அப் பாதிபங்கமாயினையை வலம் வந்து கை
கூப்பித்தொழுது அதற்கு விழா வெடுத்தலாலே; மாதவியாகியும்
சுதமதியாகியும் கொடுத்த ஆர்சாரால் நினதோடு கூடினர் - அவரிரு
வருள் தான் யென்பவள் மாதவியாகியும் வீரை சுதமதியாகியும்
வேறு வேறிடத்துப் பிறந்து வைத்தும் ஒரு நல்லினைப் பற்றி
அருளும் புணடு நினக்குத் தாமாகவும் செவிலித்தாயாகவும்
மணிமேகலை நல்லாய் நினதோடு அனபுத் தோடர்புடைமராரினர்
காண்; அந்நிறப்பு உற்றனை அறம்பாடு அந்நினை - இனி நீ
தானும் முற்செய் நல்லினைப் பங்காக முற்பிறப்பினை அறியாததஞ்
சிறப்புடைய சிறப்பினையும் பெற்றிருக்கின்றனை அதன் மேலும்
அருளறத்தின் பெருமைகளையும் நன்கறிந்துள்ளனை அல்லையா!;
பிற அறம் உரைப்போர் பெற்றியும் கேட்குவை - இனி எதிர்
காலத்திலே இவ்வருளறமல்லாத பிற அறங்களைக் கூறுகின்ற
பல்வேறு சமயக்கணக்கர் தந் துணி பொருள்களையும் நீயே கேட்டுத்
தெரிந்து கொள்ளுவை, அல்லியங்கோதை - மணிமேகலையே நீ; பல்
வேறு சமயப்படிற்றுரை எல்லாம் கேட்குறும் அந்நாள் உனக்கு -
பல்வேறு வகைப்பட்ட சமயவாதிகளும் தத்தம் சமயப்பொருளாக
கினக்குக் கூறுகின்ற பொய்ம் மொழிகளையெல்லாம் நீ அவ்வவர்
பாற் சென்று வினவித் தெரிய முயலுகின்ற உனக்கு; யாவரும்
இளைகள் வளையள் என்று விகைபொருள் உரையார் - ஆச் சமயக்
கணக்கர் எல்லாம் இவள் இளைமையுடைமோள எனமும் வளைய
லணியும் பெண்பாலினள் எனமும் கருதித் தத்தம் சமயத்தின
துணிபொருளாகிய சித்தாந்தத்தைக் கூறுதற்கு உடனடர
ஆதலாலே; எனக.

(பி - டி.) உவன் : அன்றவன். அவ்வுரை என்றது அறவணவடிகள்
நீயேநர் தொழும் என்று பணித்த மொழியை. சிறப்பு - விழா. இனி
அறவணவடிகளபற்ற உன் பற்றியான கொடுத்துச் சிறப்புச் செய்
தலின் எனவாம். அவ்வுரைப்பான் விகைரலின் மாதவியும் சுதமதியும்
ஆகிய நின் துறிக் கூட புணடனர் என்பது கருத்து. அந்நிறப்
புற்றனை அறம்பாடறிந்தனை ஆதலின் நின் பற்றப்பைப்பற்றியான்
கூறவேண்டியதெல்லே என்றவாறு. படிற்றுரை - பொய்யுரை. வஞ்சக
வுரையுமாம். வளையோள் என்றது பெண்பாலினள் என்றவாறு.

மணிமேகலா தெய்வம் மணிமேகலைக்கு மந்திரம்
செவியந் புறுத்துதல்

20 - 21 : வேற்றுரு.....இழிந்து

(இ - ள்.) வேற்றுருவு எய்தவும் ஆந்தரம் திரியவும் ஆக்
கும் இவ் ஆருந்திரன் மந்திரம் கொள்க என - இத்தகைய இடை
புணைடாகாமைக்கும் யாண்டும் இனிதிற்போக்குவாவு புரிதற்
கும் உதவியாக வினா வேற்றுருவம் எடுத்துக் கொள்ளவும்
விசுப்பினாடு திரியவும் செய்யும் பெறற்கரிய தெய்வத்தன்மை
யையுடைய இந்த மந்திரங்களை சின செவியினுட் கொள்வாயாக
என்று கூறி; வாயமைபின் ஒதி - அம் மந்திரம் அவுட்கு வாய்க்
குந்தனமைபாடு செவியறிவுறுத்து; மதி நாள் முற்றிய மங்கலத்
திருநாள் பொது அறிவு இகழ்ந்து புலம் உறு மாதவன திரு
ஆறம் எய்துதல் சித்தம் என்று நீ உணர் - பின்னரும் மணிமே
கலைக்குத் தேற்றுரை கூறுகின்ற ஆந்த மணிமேகலா தெய்வம்
மல்லாய்! திங்களம் விசாகநாளும் முதிர்ந்து பொருந்தும் மயசல
முடைய வைகாசித் திங்கள் நிறைமதி நன்னாளிலே இவ்வுலகம்
லறிவு தூர்ந்துபோமபடி அவற்றை நீ இகழ்ந்து கைவிட்டு மெய்
யறிவு மிக்க பெரிய தவத்தையுடைய புத்த பெருமான் போதி
மூலம் பொருந்தியிருந்து மாரண நீவன்று ஸீரானகித் திருவாய்
மலர்ந்தருளிய திருவறம் தலைப்படுதல ஒருதலையாம் என்று நீ
உணர்ந்து கொள்வாயாக! என்று சொல்லி; மன் பெரும்
பிசுக்கை வணங்கினை ஏத்தி - நீ இன்னும் ஈண்டு நிலைபெற்ற இப்
பெருமை சான்ற பிசுக்கையைப் பன டுவற வணங்கி; சின பதிப்
புகுவாய் என்று எழுந்து ஒங்கி - கின்னுடைய பூமபுகார் நகரத்
திற்குச் செல்வாயாக என்று பணித்து அவ்விடத்தினின்பும்
வானத்திலே எழுந்து உயர்ந்து பின்னரும்; மறந்ததும் உண்டு
என மறித்து ஆங்கு இழிந்து - நங்காய்! கினக்குக் கூறவேண்
டியது ஒன்றனை யான மறந்து விட்டதுமுண்டு என்று கூறிக்
கொண்டு மீண்டும் அவ்விடத்திலேயே இழிந்து வந்து என்க.

(வி - ரு) வேற்றுருக்கோடல் சமயக் கணக்கரி ம் மாதவன்
வாழிற் சென்று வினாதற்கு மட்டுமின்றி வேறு செவ்விகளிறாம்
மணிமேகலைக்கு வேண்டப்பட்டமையின் மந்திரங் கொடுத்தற்கு வினை
பெருள் உரையார் என்றது ஞாபகவேதுவாந்துணையே அயிற்று.

பொருவறிவு - உலகமெய்றிவு. புலம் - மெய்க்காட்சி. மாதவன் -
புத்தர். திருவறம் என்றது. அநாதத்தை - அநாளிலார்க்கு அங்வுலகம்
இல்லையாகலின் அநுபாய செல்வம் ஆக்கி, திருவறம் என்றார். என்னை?
அநுபாய மானாய்ப்பிறந்தோர் எய்துதற்குரிய சிறப்புச் செல்வமாகவும்,
உணைய செல்வமெல்லாம் பொதுச்செல்வமாம் ஆதலின் என்க. இதனை -

“அருள் செய்வம் செய்வத்துட் செய்வம் பொருட்செய்வம்
புரிபார் கண்ணு முன” (உசக)

எனவுள்

“நல்லாற்று னை அளாங்க பல்லாற்றுள்

தேரினும் அஃதே துணை” (உசஉ)

எனவுள் வரும் தெய்வப் புலமை, நிருவள்ளுநர் நிருவாக்கானு
புணர்ந்து கொள்க.

சித்தம் - ஓநுதலை. இது மணிமேகலையை அத் தெய்வம் அந் நெறியி
டாக்குவித்தற்குக் கூறியபடியாம்.

நின் பதி என்றது - புலார் நகரத்தை. விடை கொடுத்து விசும்பி
லேறிய தெய்வம் மீண்டும் யான் மறந்ததும் உண்டு எனத் தன்
பிழையைக் கூறிக்கொண்டு இழிந்து வந்தது என்னுமிது, அத் தெய்வம்
அவள்பால் வைத்த அருட்பெருமையை எனகு விளக்குதலறிக. இது,
தண்டமிழாசான் சாத்தனாருடைய புலமை வித்தகத்தையும் விளக்குத
லுணர்க.

மணிமேகலா தெய்வம் மீண்டும் பசியறுக்கும் மந்திரங்கொடுத்தல்

அக - கூட : சிறந்ததானென்

(இ - ள்.) சிறந்த கொள்ளகச் சேயிழை கேளாய் - மக்கட்
பிறப்பிற்குரிய சிறந்த கொள்கையை மேற்கொண்டொழுகின்ற
சேயிழாய் இது கேள்!; மக்கள் யாக்கை உணவின் பிண்டம்-மக்க
ளுடைய உடம்பானது உணவினுலியன்றதொரு விதாகுதினை
ஆதலால் இப் பெரு மந்திரம் இரும்பு அறுக்கும் என்று - இப்
பொழுது யான் நினக்குச் செவியறிவுறுக்கும் இந்த மந்திரமானது
நினக்கியதும் பெரிய பசியைத் தீர்க்குமொரு தெய்வத்தன்மை
யுடைத்து இதுவும் நினக்கின்றியமையாததாம், ஆகவே இதனையும்
சற்றுக் கொள்ளுதி! என்று சொல்லி; ஆங்கு அது கொடுத்து
ஆங்கு - அவ்வாறே அம் மந்திரத்தையும் செவியறிவுறுத்த
பொழுதே; நெடுந்தெய்வம் அந்தரம் எழுந்து ஆங்கு நிற்கியது -
நெடிய புகழுடைய அம் மணிமேகலா தெய்வம் வானத்திலே எழுந்து
போய் அவ் வானத்தினூடேயே மறைந்து போயிற்று; என்பதாம்.

(வி - டு.) மக்கள் யாக்கை உணவின் பிண்டம் என்றது நீயும்
மக்கட் பிறப்பினள் ஆதலின் உனக்குப் பசித்துன்பம் அடிக்கடி
வந்துறும். ஆதலின் அதற்கும் ஓநுபாதுகாப்பு வேண்டும் என்றலாறு.
“உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்” என்பது புறநானூறு. மந்திரங்
களுள் தலைசிறந்த மந்திரம் இதுவே என்பது தோன்ற, பெருமந்திரம்
என்று கூற்ற .

இனி, இக் காதையினை ஆயிவற ஆயினள் பெற்றறியுட் ஐதென வந்து
தோன்றிய தெய்வம் வணங்குவோள் முன்னர்ப் பெருந்த உணர்ந்தலை

யாங்குளன் என்றலும் கேளாய் புலந்தாய் இராகுலன் வணங்குழித்
 துவோன் உருட்டி வடுவோன் தோன்றவும் கண்டனை உற்றனை
 இறைஞ்ச இரா தலன் வெகுளலும் நீ லாய் புனையா, நல்கூர்த்தனை
 என்று அவனொடு பாத்தியன் பாதம் பணிக்கு கொணர்கேம் உண்டியாய்
 குறிப்பினம் என்றலும் கொணர்கென உண்டருளிய அறம் அறுத்தும்,
 உதயகுமரன் உன்இராகுலன், உன்னைத் திற்படர் செய்தேன், கேளாய்
 நின் தவ்வையராவோர் தாரையும் விரையும் சிறப்புச் செய்தலின் மாதவி
 யாகியும் சுதமதியாகியும் நின்னொடு கூட வார், உற்றனை அறித்தனை
 கேட்குவை உரைமார் எய்யவும் திரிமவும் ஆக்குக இம் மந்திரம்
 கொள்கென ஒதி, திருநாள் அறம் எய்துதல் சித்தம் உணர்நீ பரிப்புரு
 லாய் என்று எழுந்து ஒங்கி உண்டென மறந்து இடந்து கேளாய்
 பிண்டம் இம் மந்திரம் பசி அறுக்குர் என்று கொடுத்து எழுந்து தெய்வம்
 நீங்கியது என இயைத்திடுக.

மந்திரம் கோடுத்த காதை முற்றிற்று

பாத்திரம் பெற்ற காதை

[பதினென்றுவது மணிமேகலைக்குத் தீவதிலகை
கோழி என்னும் பொய்கையிலெழுந்த பாத்திரம் கொடுத்த பாட்டு]

அந்தாவது—மணிமேகலை தெய்வம் மந்திரம் கொடுத்து
மறைந்தபின்னர்த் தீவதிலகை எனனும் தெய்வம் மணிமேகலை
முனவந்து தோன்றி நீ யார் என்று வினவி அறிந்த பின்னர்த்
தானே அம் மாமணிப் பிடிக்கையின் காவற்றெய்வம் எனத் தனனை
யும் அறிவித்து, அங்குள்ள கோழி என்னும் கொழுநீரிலுரு
யின் வைகாசித் திங்கட்பூனை நாளில் ஆபுத்திரனகை அமுத
சுரபி நிரினினறும் மேலெழுந்து ஆணடுக் கொருமுறை தோன்றுவ
தாம் அந் நன்னாள் இந்த நாளே என்று சொல்லி அப் பாத்திரம்
நினக்குக் கிடைக்கும் என, மணிமேகலை அத் தீவதிலகையொடு
அப் பொய்கையை வலம் வந்து அதனைப்பெறும் கோட்பாட்டோடு
நிற்ப அம் மணிமேகலையின் கையில் அப் பொய்கையிலெழுந்த
அமுத சுரபி வந்துற்றது. இவ்வாற்றால் மணிமேகலை அமுதசுரபி
கைப் பெற்ற செய்தியைக் கூறுஞ் செய்யுள் என்றவாறு.

இனி இதன்கண் தீவதிலகை மணிமேகலை முன் தோன்றி நீ
யார் என்று வினவிய பொழுது அவள் விடையிறுத்தலும் தன்
வாலாறும் பமனும் விளம்புதலும், மணிமேகலை அனனாய் நீ யார்
என்று தீவதிலகையை வினவியபொழுது அவள்தன் வாலாறு
கூறுதலும், கோழி என்னும் கொழுநீரிலுஞ்சியினின்று ஆபுத்
திரனகை அமுத சுரபி மேலெழுந்து தோன்றும் நாள் இதுவே.
அதன் சிறப்பெல்லாம் நின்னூரினகண் அறவண னைகளார்
நினக்கு அறிவுறுத்துவர் என்றும் அப் பாத்திரம் இப்பொழுது
நினக்குக் கிடைக்கும் என்றும் இயம்பி அப் பொய்கையை இரு
வரும் வலம் வந்து வணங்கி நிற்பதும் அமுத சுரபி அவ்வாறே
நிரினுள்ளிருந்து தோன்றி மணிமேகலையின் கையில் வந்துறுத்
தலும் அது பெற்றபின்னர் மணிமேகலை மாத்திரையினறி மன
மகிழ் பெய்திப் புத்தபெருமானை ஏத்துபவள “மாநனை வெல்லும்
வீரநின்னடி” எனத் தொடங்கி “என்னுவிற் கடங்காது” என்று முடி
கும் வழிபாட்டுச் செய்யுட் பகுதியும், தீவதிலகை பசிப்பிணியின்
கொடுமைமை மணிமேகலைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டோடு
அறிவுறுத்துதலும், மெய்நெறி வாழ்க்கையின் இயல்பு கூறு
தலும் அது கிட்ட மணிமேகலை அமுதசுரபி கொண்டு நாவலந்தீ
ட்டத்தே சென்று பசிப்பிணியுற்றோர்க் கெல்லாம் உண்டி கொடுத்து

அருளறம் ஓம்ப விதுப்புற்றுக் கூறும் கூற்றுக்களும் மணிமேகலை
அமுத கரபிமோடு வானவழியே இயங்கி வந்து தன் னாவு
சோக்கி மயங்கும் மாதவி முன்னர் வந்து தோன்றி அவளும்
சுதமதியும் விபக்குமாறு அற்புத மொழிவாயிலாம் அவர்தம் முந்
பிறப்பு வாலாறு கூறுவதும் இவைவெல்லாம் வியத்தகு முறையில்
கூறப்படுகின்றன.

- மணிமே கலாதெய்வம் நீங்கிய பின்னர்
மணிபல் லவத்திடை மணிமே கலைதான்
வெண்மணற் குன்றமும் விரிபூஞ் சோகையும்
தண்மலர்ப் பொய்கையும் தாழ்த்தனள் தோக்கிக்
௫ காவதந் திரியக் கடவுட் கோலத்துத்
திவ திலகை செவ்வனத் தோன்றிக்
கலங்கவிழ் மகளிரின் வந்தீங் கெய்திய
இலங்குதொடி நல்லாய் யார்நீ என்றனும்
எப்பிறப் பகத்துள் யார்நீ யென்றது
௪௦ பொற்கொடி யன்னாய் பொருத்திக் கேளாய்
போய பிறவியில் பூமியங் கிழவன்
இராகுலன் மனையான் இலக்குமி யென்பேர்
ஆய பிறவியில் ஆடலங் கணிகை
மாதவி யின்ற மணிமே கலையான்
௪௫ என்பெயர்த் தெய்வம் ஈங்கெனைக் கொணரலிம்
மன்பெரும் பீடிகை என்பிறப் புணர்ந்தேன்
ஈங்கென் வரவிதீங் கெய்திய பயனிது
பூங்கொடி யன்னாய் யார்நீ யென்றனும்
ஆயிழை தன்பிறப் பறித்தமை யறிந்த
௨௦ திவ திலகை செவ்வனம் உரைக்கும்
ஈங்கிதன் அயலகத் திரத்தின திவத்
தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீயிசை
அறவியங் கிழுவோன் அடியினை யாயெ
பிறவி என்னும் பெருங்கடல் விடுஉம்
௨௫ அறவி நாவாய் ஆங்குள தாதலின்
தொழுதுவளங் கொண்டு வந்தேன் ஈங்குப்
பழுதில் காட்சியிந் தன்மணிப் பீடிகை
தேவர்கோன் ஏவலிற் காவல் பூண்டேன்
திவ திலகை என்பெய ரிதுகேள்
௩௦ தரும தலைவன் தலைமையின் உரைத்த
பெருமைசாஸ் நல்ஹம் பிறழா தோன்பினர்
கண்டுகை தொழுவோர் கண்டதற் பின்னர்ப்
பண்டைப் பிறவியர் ஆகுவர் பைந்தொடி

- அரியர் உலகத் தாங்கவர்க் சுறமொழி
உரிய துலகத் தொருதலை யாக
கூ ஆங்ஙன மாகிய அணியிழை இதுகேள்
சங்கிப் பெரும்பெயர்ப் பிடிசை முன்னது
மாமலர்க் குவளையும் நெய்தலும் மயங்கிய
கோழுநி என்னுங் கொழுநி லிஞ்சி
சு0 இருதிள வேனிலில் எரிகதி ரி பத்
தொருபதின் மேலும் ஒருமுன்று சென்றபின்
பினத் திடைநிலை மினத் தகவையின்
போதித் தகவனொடு பொருந்தித் தோன்றும்
ஆபுத் திரன்கை யமுத சுரபியெனும்
சுரு மாபெரும் பாத்திரம் மடக்கொடி கேளாய்
அந்நா ளிந்நாள் அப்பொழு திப்பொழுது
நின்னுங்கு வருவது போலும் நேரிழை
ஆங்கதிற் பெய்த ஆருயிர் மருந்து
வாங்குநர் கையகம் வருத்துதல் அல்லது
சு0 தான்தொலை வில்லாத் தகைமைய தாகும்
நறுமலர்க் கோதை நின்னு ராங்கண்
அறவணன் தன்பாற் கேட்குவை யிதன் திறம்
என்றவன் உரைத்தலும் இளங்கொடி விரும்பி
மன்பெரும் பிடிசை தொழுதனள் வணங்கித்
சுரு தீவ திசைகை தன்னொருங் கூடிக்
கோழுநி வலஞ்செய்து கொள்கையின் நிறற்றலும்
எழுந்துவலம் புரிந்த இளங்கொடி செங்கையில்
தொழுதகை மரபிற் பாத்திரம் புருதலும்
பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி மடவாள்
சு0 மாத்திரை யின்றி மனமகிழ் வெய்தி
மாரண வெல்லும் வீர நின்னடி
தீநெறிக் கடுமபகை கடிந்தோய் நின்னடி
பிறர்க்கறம் முயலும் பெரியோய் நின்னடி
துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி
சுரு எண்பிறக் கொழிய இருந்தோய் நின்னடி
கண்பிறர்க் களிக்குங் கண்ணோய் நின்னடி
தீமொழிந் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
நாகர் துயர்செட நடப்போய் நின்னடி
சு0 உரகர் துயரம் ஒழிப்போய் நின்னடி
வணங்குதல் அல்லது வாழ்த்தலென் நாவிற்
கடங்கா தென்ற வாயிழை முன்னர்ப்
போதி நீழற் பொருந்தித் தோன்றும்

- நாதன் பாதம் நவைகெட ஏத்தித்
 எடு தீவ நிலைக சேயிழைக் குரைக்கும்
 குடிப்பிறப் பழிக் தும் விழ்ப்பங் கொல்லும்
 பிடித்த கல்விப் பெரும்புனை விடு உம்
 நாணணி களைபும் மாணெழில் சிதைக்கும்
 பூண்முனை மாதரொடு புறங்கடை - நிறுத்தும்
 20 பசிப்பிணி யென்னும் பானியது தீர்த்தோர்
 இசைச்சொல் அளவைக் கென்றா நிமிரது
 புன்மரம் புனையப் புனையமுள் பொங்கி
 மன்னுயிர் மடிய மழைவளம் கரத்தலின்
 அரசுநிலை நீங்கிய வருமறை யந்தணன்
 30 இருநில மருங்கின் யாங்கனுந் திரிவோன்
 அரும்பசி களைய வாற்றுவது காணான்
 திருந்தா நாயுன் தின்னுத லுறுவோன்
 இத்திர சிறப்புச் செய்வோன் முன்னர்
 வந்து தோன்றிய வானவர் பெருந்தகை
 40 மழைவளந் தருதலின் மன்னுயி ரோங்கிப்
 பிழையா விளையு ளும் பெருகிய தன்றோ
 ஆற்றுநர்க் களிப்போர் அறவினை பகர்வோர்
 ஆற்ற மாக்க ளரும்பசி களைவோர்
 மேற்றே யுலகின் மெய்நெறி வாழ்க்கை
 50 மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
 உண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரோ
 உயிர்க்கொடை பூண்ட உரவோ யாகிக்
 கயக்கறு நல்ஹங் கண்டனை யென்றலும்
 விட்ட பிறப்பினையான் விருப்பிய காதலன்
 600 திட்டி விடமுணச் செலனுயிர் போவுழி
 உயிரொடு வேவே னுணர்வொழி காணத்து
 வெயில்விளங் கமையத்து விளங்கித் தோன்றிய
 சாது சக்கரன் றனையா னாட்டிய
 காலம் போல்வதோர் கனையக் குற்றேன்
 700 ஆங்கதன் பயனே ஆரயிர் மருந்தாய்
 சங்கிப் பரத்திரம் என்னைப் புரந்தது
 நாவலொடு பெயர்ய மாபெருந் தீவத்து
 வித்தி நல்ஹம் விளைந்த வதன்பயன
 துய்ப்போர் தம்மனைத் துணிச்சித ருதித்து
 800 வயிறுகாய் பெருப்பி யலைத்தற் கிரங்கி
 வெயிலென முனியாது புயலென மடியாது
 புறங்கடை நின்ற புன்கண் கூர்ந்துமுன்
 அறங்கடை நிலை தயர்வோர் பளரால்

- சுன்ற குழனி முதங்கண் டிரங்கித்
 ௨௨௫ தம்பாள் சுரப்போள் தன்முலை போன்றே
 நெஞ்சு வழிப்படுகும் விஞ்சைப் பாத்திரத்
 தகன்கரைப் பெய்த ஆரூயிர் மருந்தவர்
 முகங்கண்டு சுரத்தல் காண்டல்வேட் கையேயள்ளை
 மறத்தே னதன் திறம் நீயெடுத் துரைத்தனை
 ௨௨௬ அறங்கரி யாக அருள்சுரந் தூட்டும்
 சிறந்தோர்க் கல்லது செவ்வனஞ் சுரவாது
 ஆங்ஙன மாய்க்கை அதன்பயன் அறிந்தனை
 சங்குதின் றெழுவாய் என்றவள் உரைப்பத்
 தீவ திலகை தன்னடி வணங்கி
 ௨௨௭ மாபெரும் பாத்திரம் மலர்க்கையில் ஏத்திக்
 கோமகன் பீடிகை தொழுது வலங்கொண்டு
 வானா டெழுந்து மணிமே கலைதான்
 வழுவுறு தெய்வம் வாய்மையின் உரைத்த
 எழுநாள் வந்த தென்மகள் வாராள்
 ௨௨௮ வழுவாய் உண்டென மயங்குவோள் முன்னர்
 வந்து தோன்றி யவர்மயக் கங்ககைந்
 தந்தில் அவர்க்கோர் அற்புதங் கூறும்
 இரவி வன்மன் ஒருபெரு மகளே
 தூகத் தாணத் துச்சயன் தேவி
 ௨௨௯ அமுத பதிவயிற் றரிதில் தோன்றித்
 தவ்வைய ராகிய தாரையும் விரையும்
 அவ்வைய ராயினீர் நும்மடி தொழுதேன்
 வாய்வ தாக மானிட யாக்கையில்
 தீவினை அறுக்கும் செய்தவம் நுமக்கீங்
 ௨௩௦ கறவண அடிகள் தம்பாற் பெறுமின்
 செறிதொடி நல்லீர் உம்பிறப் பிங்கிஃ
 தாபுத் திரன்கை அமுத சுரபியெனும்
 மாபெரும் பாத்திரம் நீயிரும் தொழுமெனத்
 தொழுதனர் ஏத்திய தாமொழி யாரொகும்
 ௨௩௧ பழுதறு மாதவன் பாதம் படர்கேம்
 எழுகென வெழுந்தனன் இளங்கொடி தானென்

கக. பாத்திரம் பெற்ற காதை

உரை

மணிமேகலையின் முன்னர்த் தீவதிலகை என்றும்
காவற் றெய்வம் வந்து தோன்றி நீ யார்? என வினாநல்

க - டு : மணிமே.....என்றலும்

(இ - ள்.) மணிமேகலா தெய்வம் நீங்கிய பின்னர் - மணிமேகலா தெய்வம் மீண்டும் வந்து மந்திரம் கொடுத்து வானத்திலேறி மறைந்து போன பின்பு; மணிமேகலை தான் மணிபல்லவத்திடை வெண் மணல் குன்றமும் விரிபூஞ் சோலையும் தன் மலர்ப் பொய்கையும் தாழ்ந்தனள் நோக்கி - மணிமேகலை தானும் அம் மணி பல்லவத் தீவின் கண்ணுள்ள வெள்ளிய மணற்குன்றுகளிலும் மலர்ந்த பூம்பொழில்களிடத்தும் குளிர்ந்த நீர்ப் பூக்கள் மலர்ந்துள்ள இயற்கை நீரிலை மருங்குகளினும் சென்று சென்று கவலை சிறிதுமின்றி ஆங்காங்கு நெடும்பொழுது தங்கியிருந்து அனற்றின அழகைக் கூர்ந்து நோக்கி மகிழ்ந்து; காவதம் திரிய- ஒரு காததூரம் சுற்றித் திரியா கிற்ப; தீவதிலகை கடவுள் கோலத்துச் செவ்வனம் தோன்றி - அம் மணிமேகலை முன்னர் அத் தீவத்துக் காவற்றெய்வமாகிய தீவதிலகை எனபாள தனக்கீயன்ற கடவுள் உருவத்தோடு கன்கு வெளிப்பட்டுத் தோன்றி; கலம் கவிழ் மகளிரின் வந்து நங்கு எய்திய இலங்கு தொடி நல்லாய் நீ யார் என்றலும் - மாக்கலம் கவிழாநிற்ப அதனினின்றும் உயர்ந்து கரையேறினால் ஒரு மகள் போன்று மக்கள் வழக்கற்ற இத்தீவினிடையே வந்து இவ்விடத்தை அடைந்த நங்கையே நீ யார்? கூறுதி என்று அத் தெய்வம் வினவாநிற்ப என்க.

(வி - டு.) மணிமேகலை புத்தபீடிகையைத் தொழுது பழம் பிறப் புணர்ச்சி கைவந்தமையானும் மாபெருந்தெய்வமாகிய மணிமேகலா தெய்வம் தன்னைக் காப்பதனைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருப்பது அதன் செயலாலும் சொல்லாலும் அறிந்துகொண்டமையானும் அத் தெய்வம் உணர்த்திய செய்திகளானும் இப்பொழுது சிறிதுத் துன்பமற்றவளாயினள் என்னுமிச் செய்தினை அவள் குன்றமும் பொழிலும் பிறவுமாகிய இடந்தொடும் இடந்தொடும் சென்று சென்று ஆண்டாண்டு நின்று நின்று அத் தீவின் அழகை நுகரமாற்றால் இப்புலவர் பெருமான் இனிது கம்மனோர்க்குக் குறிப்பாக அறிவுறுத்தும் நுணுக்கம் உணர்க. தீவ

தெய்வத்தோடும் வந்தோர் எதிர் தோன்றி நீ யார் என்று வினவிய
தெய்வத்தில் அவன் வினவென விரைவாக விடை இறுககுந் கொண்
தாராகிலும் அவன் இப்பொழுது எங்கயிற் கின்ற புத்திய நிலை
யில் புகும்.

தாழ்த்துள்ள - தங்கி நின்று நோக்கு என்றனையால் அவற்றின்
கையை அவன் நோக்குவான் என்பது பெற்றான். ஆராயையானே
அவர்களை நின்று நின்று நோக்குவான் என்பார் காழ்த்துநான் நோக்கு
என்றது இவ்வழகுக்காப்பினை விடாது அவன் சுற்றிய தூரம் இ
தாவதம் இரங்குந் என்பார் காவதந்தரிய என்றார்.

திவகிலை அம் மணிமேகலைக்குக் காவற்றெய்வம். சலம் சுந்நித
கலை அதனினின்றும் உயர்க்கு கரையேறிய மகள் போல என்றது அத்
தவகியை மார்தர் வருதலில்லாத திவற் றியளாய்க் காணப்
புத்தறது உவமை எடுத்தோடுகள். அவன் நிலைமை அங்குனமில்லாத
தால் உவமையாகவே கூறினான்.

மணிமேகலை தீவதிலகைக்கு மறுமொழி கூறுதல்

க - கடி : எப்பிறப்பு.....என்றவம்

(இ - ள்.) பொன் கொடி அன்னாய் - அது கேட்ட மணி
மேகலை தீவதிலகையைச் செவ்வனம் நோக்கிக் காமவல்லி
போன்ற கவினொடு தோன்றிய அன்னையே நீ; யார் நீ என்றது
எப்பிறப்பு அகத்துள் - நீ என்னை யார் என்று அறிந்து கொள்ள
விரும்பி வினவியது என்னுடைய பிறப்புக்களுள் வைத்து எந்தப்
பிறப்பைச் சுட்டி வினவப்பட்டதோ! யானறிகிலேன ஆதலின்
யான் அறிந்துள எனது முற்பிறப்பினும் இப்பிறப்பினும் என்னை
இனனன் இனனன் எனது தனித்தனியே விளம்புவல்; பொருந்
தக கேளாய்-நீ தானும் மனமியைந்து கேட்டருள்வாமாக!; யான
போய் பிறப்பில் பூமியங்கிழவன் இராகுலன் மனைவி எனபேர்
இலக்குமி - யான் எனது முற்பிறப்பிலே சிலத்தை ஆளுந்
உரிமையுடைய இராகுலன் என்னும் அரகிளக குமரனுடைய
மனைவியாயிருந்தேன், அப் பிறப்பில் இலக்குமி என்பதே என
பெயராகும்; ஆய் பிறவியில்-மாரிப்பிறந்ததாகிய இப்பிறப்பிலே;
யான ஆடல் அம் கணிகை மாதவி என்ற மணிமேகலை - யான
காடகக் கணிகைமாதிய மாதவி என்பவள் என்ற மகளாகி மணி
மேகலை எனது பெயருடையேன் காண்!; என பெயர்த் தெய்
வம நங்கு எனக்கி கொணர இம் மன் பெரும் பிழைக என பிறப்பு
உணர்ந்தேன் - என பெயரையுடையதாகிய மணிமேகலை தெய்வம்
பூமுகார் நகரத்திலிருந்து இம் மணிபல்லவத்தினிற்கு எடுத்து
வர யான ஈண்டு நிலைபெற்றுள்ள பெருமை மிக்க மாமணிப் பிடி
கையினுலே என முற்பிறப்பினை உணர்ந்துள்ளேன் காண்!; இது
நங்கு என்வரவு இது நங்கு எய்திய பயன் - இதுவே இங்கே என்

ஹுடைய வரவிற்குக் காரணம் இதுவே யான இங்கு வந்தமைமால்
யெதிய பயனுமாம்; பூங்கொடி அனனாய் நீ யார் - மலர்க் கொடி
போலும் அழகுடைய அனனேயே! நீ யார்? எனறறிய விரும்பு
இன்றேன அறிவித்திடுவையோ? என்று வினவாசிற்ப எனக

(வி - ம்.) நான் என் இரண்... புப்புக்களை அறிந்துள்ளேன்,
வந்துள் எப் பிறப்பினை வினவினை என்றாறு. இரண்டாம்
அறிப்பினை தென் என்இன்றனன். பொய் பி... ராத்திரம்,
ஆய் பிறவி-அறியாய பின் ஆய பிறம்... அரண் - இப்பிறம்.
ஆடங்கணிகை - நடக்கக்கணிகை. கணிகை யார்... பிறப்பினை;
அருள் மாதவி அகக் கத்தாடும் கணிகை என்ற ஆடங்கணிகை
என்றுள். என் பெயர்த்தெய்வம் என்றது மணிநீர் கொடுவதனை.
அத்கெய்வம் கொணந்தலால் வந்தென் பிடிக்கையைக் கண்டமையானே
பிறப்புணர்ந்தென் என இரண்டற்கும் காரணம் தெரித்தானன்;
மீண்டும் அத்கெய்வம் வினவாணரப் பொய்ப்பென்க. மணிநீர் கணிகை
இம் மொழிகளில் கல்வி விலைக்களையாகவும் கெய்வம் வினாக்களையாகவும்
பிறந்த பெயரிதச் சுவை நான்... ததுணர்க.

திவதிலகை மணிமேகலைக்குத் தன்னை அறிவித்தல்

கக - உக : ஆயிழை... என பெயர்

(இ - ம்.) ஆயிழை தன் பிறப்பு அறிந்தமை அறிந்த
திவதிலகை செவ்வனம் உரைக்கும் - மணிமேகலையையும் அவள
பிடிக்கை கண்டு பிறப்புணர்ந்தமையையும் அறிந்து கொண்ட தீவ
திலகை அவளை நன்கு மதித்தவளாய் அவள வினாவிற்கு விளக்க
மாக விடை கூறுவாள் -; கங்கு இதன் அயலகத்து இரத்தின
திவத்து ஓங்கு உயர் சமந்தத்து உச்சி மீயினை - நங்காய்! இந்த
மணிமேகலையத்தின அணித்தாக இரத்தின தீவம் எனறொரு
திவளது காண்! அதனகணுள்ள மிகவும் உயர்ந்த சமந்தம்
என்னும் மலையுச்சியின் மேலே; அறவியக கிழவேரன் அடியினை
ஆகிய - அருளறத்தை உரிமையாகவுடைய புத்த பெருமா
ஹுடைய திருவடியிணையின் சுவடாகும்; பிறவி எனனும் பெரும
கடல் விடுதல் அறவி நாவாய் ஆங்கு உளது ஆதலின் - பிறவி
எனகின்ற பெரிய துயர்க்கடலினின்றும் உயிர்களைக் கரையேற்றி
விடுகின்ற அறத்தன்மையுடைய மரக்கலம் ஆங்கோரிடத்தே
உளதாகலின்; தொழுது வலம் கொண்டு வந்தேன் - அங்குச்
சேன்று அதனைக் கைதொழுது வலமுறைவந்து வணக்கி
மீண்டு வந்தேன் காண்! பழுதுதில் காட்சி இந்நல் மணிப்
பிடிக்கை தேவர்கோன் ஏவலின் காவல் பூண்டேன - குற்றமற்ற
நீமய்க்காட்சியை நல்கும் தெய்வத தன்மையுடைய இந்த அழகிய
மணியாலியன்ற பிடிக்கையை இவ்விடத்தே இட்ட தேவேந்திர
ஹுடைய பணி தலைமேற்கொண்டு காவற்கொழில் பூண்டுள்ளேன்;

என பெயர் தீவதிலகை - எனனுடைய பெயர் தீவதிலகை எனப்
பதாம் எனது சொல்லி எனக.

அ - ௨.) புத்த பிழையைக் கண்டுழியும் அன்றம் புண்ட அற
வொர்க்கன்றிப் பாரம் பிறப்புணர்ச்சி உண்டாதலில்லை என்பது "கீழ்க்கு
நெஞ்சில் நாக நாடாண்டும் இவள் மன்னவர் ஒருவழித் தீதான்றி"
அதனைக் கண்டுழியும் அவ்விருவர்க்கும் பழம் பிறப்புணர்ச்சி உண்டா
காமையாவற்றப்பட்டது. (எட்டாய்காதை) எனவே, சுண்டுத்தீவதிலகை
மணிமேகலை இறுதர் விடையினால் இவள் மனப்பாட்டறம் என்னும்
அன்ற நெறியிற் பிறப்புக்கூடாறும் அடிப்பட்டு வந்த நன்னர் நெஞ்சு
முடையான் என்று அவளைப் பெரிதும் துத்தது அவள் சொல்லாட்டம்
நிகழ்த்துகின்றாள் என்று உணர்ந்தற்கு ஆயிராதாள் பறப்பறிந்தமை
யறிந்த தீவதிலகை என வெண்டாதன விரந்து கூறி வேண்டியது
முடித்தனர்.

இரத்தினதீவர் இலங்காதீவத்தில் ஒர்பகுதி என்றும், அது இக்
காலத்தில் இரத்தினபுரி என்று வழங்கப்படுகின்றது என்றும், அதல்
சமனொளி என்னும் பெயருடைய மலையும் அதன்கண் புத்தர் திருப்பதியும்
உளதென்றும் அம் மலையைச் சிலர் சமந்தகூடம் என்றும் சிலர் சமனெலை
மென்றும் வழங்குகின்றனர் என்றும், இந்நூலாசிரியரும் பின்னர் ௨௨
ஆங்காதையில் (க௦௭ - க௦௯) இதனை,

"இலங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்றும்
சிலம்பினை யெய்தி வலங்கொண்டு மீளும்
தரும சாரணர்"

என்றிருதுதலானும் அம் மலையே சுண்டுத் தீவதிலகையால் கூறப்படுவது
என்றும் அறிஞர் கூறுகின்றனர். (இம் மலை இப்பொழுது "ஆடம்ஸ்
பீக்" என்று ஆங்கிலத்திற் கூறப்படுகிற தென்றும் கூறுவர்.)

சமந்தம் - சாந்தம் என்னும் மலை. அறவி - அறத்தின் திருமுர்த்தி.
கிரவன்-தலைவன்; புத்தன் என்பது. பிறவியைக் கடல் என்றமையின் அப
யினையை நாவாய் என்றார். வந்தேன் என்றது சுண்டிநந்து சென்று
மீண்டு வந்தேன் என்றவாறு. தேவர்கோமானே இம்மாமணிப்பீடி
கையை நங்கிட்டனன்; மேலும் அதற்குக் காவலாக என்னையும்
நங்குறையப் பணித்தான் என்பது கருத்து.

தீவதிலகை மணிமேகலையைப் பாராட்டுதல்

௨௬ - ௩௬ : இது கேள்..... அணிஇழை

(இ - ள்.) இது கேள்-கங்கையே இப்பிழையின் மாண்பு
கூறுவல் இதனையும் கேட்பாயாக!; கண்டு கைதொழுவினார் தரும
தலைவன தலைமையின் உரைத்த பெருமைசால் நல் ஆறம் பிறழா
நோனபினர்-இப் பிழையைக்கண்ட துணையானே இவையன்பாலே
நெகசம் நெகிழப்பட்டுக் கைகூடப் பணங்கும இயல்புடையார்

மாவரோனும் அவர் பண்டும் டண்டும் டலப்பல பிறப்புகளினும்
அறியியவழிவோனாகிய புத்தப்பெருமான இயல்பாகவே ஓதா
துணர்ந்த தமது தலைமைத் தன்மை காரணமாக உலகிற்குத்
திருவாய் மலர்ந்தருளிய பெருமை அமைந்த நல்லறமாகிய
அருளற நெறியிற் சிறிது பிறழாது அடிப்படி டொழுதுவந்த
தாளாளர் எனபதில் ஐடமில்லை; கண்டதன பின்னர் பண்டைய
பிறவியர் ஆளுவர் அததகைய கருவிலை திருவுடையர் கண்ட
தன பின்னர் அவருடைய பழம் பிறப்புணர்ச்சி முழுவதும்
கைவரப் பெறுவாகாண, பைந்தொடி உலகத்து அரியர் - நவ
காய் அத்தகைய நல்லறம் பிறழா நோன்பினர் இவ் விலவுகத்தே
காண்டற்கரியவார்களாண்!; ஆங்கு அவர்க்கு அறமொழி உரியது-
அவ்வாறு கண்டு கைதொழும் திருவுடையார்க்கு அவ்வறவாழி
அந்தணன் அறிவுறுத்த திருவற மொழி முழுவதும் உரியதா
குறுகாண்!, உலகத்து ஒருதலைமக ஆகவனம் ஆகிய அணி
யிழை - இவ் விலவுகத்து அவ்வாறு அவ்வறம் டலப்பல பிறப்
பில் அடிபட்டவந்து அதன் பயனையும் ஒருதலையாகப் பெற்
றுபுரந்த தவச் செல்வி நீ எனபது அறிந்தீதன் எனருள என்க

(வி - ௩.) த நமதென - புத்தன். தலை - நல்லாசிரியனாகத்,
இன்றியமையாத புற்றணர்வு எனப்படும் புத்த பெருமானுக்கு அங்கு
தலைமைத் தன்மை யுண்மை.

"பூமகனே முதலாகப் புத்தமார் எனபதையும்
நாமஞ்சால் டலப்பலத் தொழுகின்ற வினவியர்
காமழம் கடுஞ்சினறங் கழிப்பரிய மயக்கமுமாய்த்
தீமைசால் கட்டி ஏக்குத் திறந்தாலு மாய்க்கிடந்த
நாமஞ்சால் நமர்களுக்கும் நமப்படுமா நினைதுரைத்துச்
மேமஞ்சார் நன்னெய்க்குச் சென்று நறநளியே

எனவுந்,

"எண்ணிறந்த குணத்தோய்நீ பாவர்க்கு மரீபேய்நீ
உண்ணிறந்த வருளோய்நீ யுடர்பாரம் நிறைந்தோய்நீ
மெய்ப்பொருளை யறித்தோய்நீ மெய்யறமில் களித்தோய்நீ
செப்பரிய தவத்தோய்நீ சேர்வார்க்குச் சார்வு நீ

எனவும்,

"நன்மைநீ தன்மைநீ நனவுநீ கனவுநீ
வன்மைநீ மென்மைநீ மதியுநீ விதியுநீ
இம்மைநீ மறுமைநீ இரவுநீ பகலுநீ
செம்மைநீ கருமைநீ சேர்வுநீ சார்வுநீ"

எனவும்.

“அந்நாதி ப...தோம் அறவாதி த...தோம்”
 “அந்நாதி தரத்தோம் மறையாழி புத்தோம்”

எனவும்.

“மாதவின் மாதவனீ வான ம...வானவனீ
 மோசன ம...பாதனனீ முன்னிய ம...முன்னியவீ”

எனவும்.

“ஆதீய...லனீ அயை...அ...
 கோ...த...தனனீ தனவனீ இவை...”

எனவும்.

“அந்நாதி பொருநாதி அறவனீ அநகனீ
 தெந்நாதி கிநவாதி செறிவாதி செந்நனீ”

எனவும். பாராட்டி வருகின்ற பழைய செத்தமிழ்த் தீம்பாடலுறு முணர்க. (இவ்வநமைப் பாடல் வீரசோழியார் கக-ஆம் கலித்துறையின் உரையிற் கண்டது.)

கண்டுகை தொழுவோர் நிறமா நோன்பினர் என மாறக. “யுந்
 ழுற்றவமுடைய பொற்றொடியே என்பாள் ஆங்மனம் ஆடுப அணியிழை
 என்று பாராட்டினள். சுண்டு—

“தவமுந் தவமுடையார்க் காகும்” (உகஉ)

எனவும். நவன்ருவர் பொன்மொழி நினைக.

தீவதிலகை அழுத சுரபி என்னும் அரும்பெற்ற
 பாத்திரமும் ஈண்டு நினைக்குக் கிடைக்கும் எனல்

முக - சள : இதுகேள்.....போலும்

(இ - ள்.) இதுகேள் - மணிமேகலாய் கினக்கு ஆக்கமாகிய
 இன்னொரு செய்தியாகிய இதனையும் கேட்பாயாக; சந்த இப்
 பெரும் பெயர்ப் பிழைக முனைந்து - இவ்விடத்துள்ள இம் மா
 டையும் புகழையுடைய இம் மாண்புப் பிழையின் முன்பக்கத்
 திலே யுளதாகிய; மாமலர்க் குவளையும் நெய்தலும் மலங்கிய
 கோழி என்னும் கொழுநீர் இலகு - கரிய நிறமுடைய மலராகிய
 குவளையும் நெய்தலும் விரவிமலர்ந்த இந்தக் கோழி என்னும்
 பெயருடைய நிரம்பிய நோயுடைய நீர்விலையினின்றும்; இருது
 இளவேனிலில் எரி சுதிர் இடபத்து ஒருபதின் மேலும் ஒரு
 முன்று சென்றதின் - பெரும் பொழுதுகளில் னைத்து இந்த
 இளவேனிற் பொழுதினைகண் கார்த்திகை முதலிய பதின

முனது நாள்களும் கழிந்தனினா, மீனத்து இடைநிலை மீனத்து
ஆகவயின-நாள மீனகளுள் நடுவு நிறறையுடைய விசாகநாளின
கண் ஆபத்திரன் கை அமுதகரடி ஏறும் மாபெரும் பாததிரம்-
ஆபத்திரன் என்னும் அறவீவான கையினகண்ணிருந்த அமுத
கரடி எனனும் மிகவும் பெருகையுடைய பிச்சைப்பாததிரம்;
போதித் தலைவனொடு பொருந்தித் தோன்றும்-தோன்று நாளாலை
புத்தெருமான போன்று மேலில் எழுந்த வந்து தோன்றுக
காண்; மடக் கொடி - இளமையுடைய பூவ கொடியேபோல்
வானே!; கேளாய் - கேட்பாயாக; அந்நாள் இந்நாள் அப்
பொழுது இப்பொழுது - அந்த வைகாசித் திங்கள் தூய
நிறைத் திங்கள் நாளே இற்றை நாள் அம் மாபெரும் பாத்
திரம் நிரிணின்றுக் மேலெழுந்து தோன்றும் முழுத்தமும் இம்
முழுத்தமேமாம் ஆகவே; நினனாங்கு வருவது போலும் - அம் மா
பெரும் பாததிரம் நின்பால் வந்தெய்துங்காண்! என்றாள் என்க.

(வி - ௩.) பெரும் பெயர் - பெரிய புகழ். இலஞ்சு - நீர் நிலை.
இந்து - பெரும்பொழுது. இளவேனில் சித்திரைத் திங்களும் வைகாசித்
திங்களு ஆகிய இரண்டு திங்களுமாம். இவற்றுள் வைகாசித் திங்களில்
என்பாள், எரிகதிர் இடபத்து என்றாள். எரிகதிர் - ஞாயிறு.

இனி இக்கால வழக்கில் நாள்களின் நடுவண்நிற்பது சித்திரை
மீனாக, ஈண்டு விசாக மீனை மீனத்து நடுவில் மீன் என்பதற்கு அறிஞர்
காட்டும் அமைதி வருமாறு :

“ஒவ்வோராண்டினும் பகலையும் இரவையும் சம்முட் சமமாக
முப்பது முப்பது நாழிகையாகவே பெற்ற விழுவநாள்களில் ஒன்றாகிய
சித்திரை விழவில் எந்த நாளில் ஞாயிற்றிற்குப் புகுதி யுண்டா
கின்றதோ, அந் நாள்களை முதலாக வைத்துக் கூறுசல்கணிக நூல்
வழக்காதலின் பண்டொரு காலத்தே ஞாயிறுக்குச் சித்திரை விழுவ
நாள் கார்த்திகை நாளாதல் கண்டு கார்த்திகை மீனைய முதன் மீனாக
வைத்து வழங்குவாராயினர்; பின்னர் வராக மிகிரர் என்னும் பெருங்
கணவர் தமது காலத்தே சித்திரை விழுவம் அச்சுவினியில் ஞாயிற்றின்
புகுதியுண்டாயித்தே அறிந்து அச்சுவினியை முதன் மீனாக வைத்
தென்னும் வழக்கத்தை யுண்டாக்கினர்; ஆகலால் அவ்வராகமிகிரர்
காலத்திற்கு முன்பிருந்த வழக்கத்தால் கார்த்திகையை முதன் மீனாகக்
கொண்டு சுண்டு விசாகம் நடுவில் மீன எனப்பட்டது” என்ப.

ஒர்பதின் மேலும் மூன்று-பதின் மூன்று. இஃது என்னுள் நான்
கூறுதல் பெயராயிற்று. கார்த்திகை முதலாகப் பதின்மூன்று நாள்
மீன்களும் கழிந்தபின் வரும் நாள்களாகிய விசாகம் எனவும், இடத்
தேயு மீன்களுள் நடுவில் மீனைய விசாகம் எனவும் தனித்தன
இடைத்திடுக.

போதித்தலைவன் - புத்தல. அப்போடு தோற்றத்தால் பொதித்த
தோன்றும் என்க. அந்தோது - பொதித்தலையுடைய போதித்தலைவன்

வையின் தொன்றும் என்றவாறு. எனவே அப் பாத்திரம் அந்த நாளில் தோன்றத்தகுதிய காரணமுற் உடன் தெரித்தோதியபடியாம். அந் நன் னால் பிறந்த புத்தன் உலகினர் எல்லார்க்கும் நல்லறம் வழங்கினுற் போன்ற இப் பாத்திரம் உலகினர்க் கெல்லாம் உண்டுகொடுத்து அன்றம் புரிவார்பாற் சேறற் பொருட்டு அவ்வறவோன் பிறந்த நாளிலே ஆண்டு தோறும் தோன்றும். அதனை ஏறறற்குத் தகுதியுடைய அறவோரைப் பெருமைபாலே மீண்டும் மீரினாள் மூழ்கி வரும். இப் பொழுது எவ்வாற்றும் அத்தகுதியுடைய நீ இந்த நாளில் இப் பொழுது இவ்விடத்திலே வந்தெய்தனை அதலின் அப் பாத்திரம் நின் னால் வந்தெய்தும் என்று தெய்வபாகலின் எதிரதுணர்ந்து கூறிற் றென்க. போலும்: ஒப்பில் போலி.

நீவதிலகையோடு மணிமேகலை கோமுகியை வலம் வந்து

நின்றதும் அமுதகரபி அவள் கையில் வந்துறுதலும்

சுள - டுஅ : நேரிழை.....புகுதலும்

(இ - ள்.) நேரிழை - மணிமேகலாம்! அமுதகரபி என் னும் ஆம் மா பெரும் பாத்திரத்தின் சிறப்பினை யான் சிறிது கூறுவல் கேள்; ஆங்கு அதிற் பெய்த ஆருயிர் மருந்து வாங்குநர் கையகம் வருத்ததுதல் அல்லது - அவ்வமுத கரபி என்னும் பாத்திரத்திலே இட்ட ஆருயிரின் பசிப்பிணிதீர்க்கும் மருந்தாகிய உணவு பின்னர் ஏற்பாருடைய கையைத் தனது பொறையாலே வருத்துவதன்றி; தான தொலைவு இல்லாத் தகைமையது ஆகுமி- இடப்பட்ட அவ்வுணவு ஒருபொழுதும் ஒழிதலின்றி மீன் மேலும் வளருகின்றதொரு தெய்வத்தன்மை யுடையதாய்காண்!; நறுமலர் கோதை-நீய் மலர் மாலை போன்று மாவாரலும் விரும் பப்படுகின்ற நங்கையே!; இதன் திறம்-அதன சிறப்பும் வாலாறும் பிறவு மெல்லாம்; நின் ஊர் ஆங்கண் அறவணன் தன் பால் கேட்குவை என்று - நீ நின் ஊரிற் சென்றவிடத்தே அறவண வகுகளார்பால் கேட்டறிகுவை காண்! ஈண்டு அது கூறப் பொழுது இல்லை என்று; அவள் உரைத்தலும் - அத் தீவ திலகை அறிவித்தலும்; ஆளவகாடி விரும்பி - மணிமேகலை தானும் அப் பெற்றற்கும் பேற்றினைப் பெறுதற்கு விரும்பி மீண்டும் மன பெரும் பிழைகை தொழுதனள் வணங்கி - ஆர அனபிஞ்சிலே எனறும் கிலைபெற்றுள்ள பெருமையுடைய அத் தருமபிழையைக் கைகூப்பித் தொழுது நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கிப் பின்னர்; தீவதிலகை தனக்குடிக் கூடி - அத் தெய்வத்தோடு சேர்ந்து; கோமுகி வலம் செய்து கொள்கையின் நிற லும்-அக் கோமுகி என்னும் கொழுநீரிலஞ்சியை வலமுறை வந்து அப் பாத்திரத்தை ஏற்றுக் கொள்ள ஏந்திய கைகளோடே நின்றவளவிலே; தொழுந்தகை மரின் பாத்திரம் எழுந்து -

நீரினினது தொழத்தஞர் தெய்வத் தனமையுடைய அமுத
சுரபி என்னும் அப் பாத்திரம் மேலெழுந்து மணிமேகலை மருங்கில்
வந்து வலம் புரிந்த இளங்கொடி செங்கையில் புகுதலும் -
தனை வலம் வந்து சிற்தும் ஆந் மணிமேகலையின் ஏந்திய செவந்த
கைகளிலே புகுபுர்தலும்; என்க.

(பி - ம.) நேரிழை : மணிமேகலை அதில் - அவ்வமுத சுரபியில்.
ஆயிர்மருந்து - உணவு. தன பொறையால் ஏற்பாடுடைகையை
உருத்தம் என்றவாறு. தான் என்றது - ஆயிர் மருந்தென்ற உணவனை.
அது இதான்தும் பொழுதும் இப்பொழுதே என்றமையின, அதன் தி
மேலாம் யான் உரைத்தற்குச் செவ்வி இனிதன்று & அதனியல்பெலாம்
அவணைகள் பால் கேட்குவை என்று கூறி அபத்தவாரும்.

கொள்கையின் ஏற்றுக் கொள்ள ஏந்திய கையோடு சிற்தலும்
என்க. அதனை ஏற்க வெண்டுடன் என்றும் கோட்பாட்டோடு சிற்தலும்
என்கூறும்.

வலம் புரிந்த இளங்கொடி செங்கை என்றது - அப் பாத்திரம் தன
மருந்து வந்துற்றவுடன் மணிமேகலை அப் பாத்திரத்தையும் வலம் வந்து
கையெந்தி அதனை ஏற்க ஏந்திய செங்கை என்பதுபட நின்றது.

பாத்திரம் பெற்ற மணிமேகலை பகவனைப் பராவுதல்

௧௧ - ௧௨ : பாத்திரம்.....முன்னர்

(இ - ன்.) பாத்திரம் பெற்ற ஸ்பந்திதாடி மடவாள் -
இவ்வாறு அமுதசுரபி என்னும் மாபெரும் பாத்திரத்தை எம்திய
பசிய வளையலணிதற்கியன்ற இளமகளரிய மணிமேகலை
எல்லையில்லாத மனமகிழ்ச்சியை எய்தி அப் பேற்றினைத் தனக்
கருளிய புத்தபெருமானை ணணங்கி வாழ்த்துபவள்; மாறான
னெல்லும் வீர சின் அடி-காமனைக் கடிந்து வென்ற வீரனை சின்
திருவடிகளை; தீ நெறிக் கரும்புகை கடிந்தோய் நின்னடி - தீய
நெறியிலொழுதுதற்குக் காரணமான காம முதலிய கொடிய
உட்பகையை எல்லாம் அழித்தவனாகிய சின்திருவடிகளை;
பிறர்க்கு அறம் முயலும் பெரியோய் நின்னடி - சினக்கொண
முயலாது பிறர்க்கு அறமுண்டாக்கும் பொருட்டே முயலுகின்ற
பெருமையுடையோனே சின் திருவடிகளை; துறக்கம் வேண்டாத
தொல்லோய் நின்னடி - மேனிலையுலகத்தையும் விரும்புலிலாத
பழையுடையோய் சின் திருவடிகளை; எண் பிறர்க்கு ஒழிய
இருந்தோய் நின்னடி - மக்கள் எண்ணங்கள் எட்டமாட்டாமற்
பிணை கிடக்கும்படி உயர்விலையிற் சென்றிருந்த சின அடிகளை;
பிறர்க்குக் கண் அளிக்கும் கண்ணோய் - பிறர்க்கெல்லாம் அகக்
கண்ணை அளிக்கின்ற கண்ணோட்ட முடையவனை; சின அடி-

நின் அடிகளை; தீ மொழிக்கு அடைதத செவியமாய நின் அடி-
பொம் முதலிய தீயமொழி சிறிதும் உட்புகாத டி காவல் செயல்பட்ட
பட்ட திருச்செவிகளையுடையோனே! நின்திருவடிகளை; வாய்
மொழி சிறந்த நாவாய் நின் அடி - வாய்மையே ஆகிய நன்
மொழியே கவிவழிதலிற் சிறந்த செந்நாவினையுடையோய் நின் திரு
வடிகளை; நாகர் துயர் கெட நடப்போய் நின் அடி - நாகத்திற
கிடந்துமலும் தீவினையாளர் எய்துகின்ற அந் நாகத்துயரமும்
இல்லையாய்படி அவர் பொருட்டு அந் நாகருலகத்தினும் புகுகின்ற
வனே! நின் திருவடிகளை; துயரம் ஒழிப்போய் நின் அடி - நாகர்
களின் துன்பததையும் அகற்றும் அருளாளனே நின்திரு
வடிகளை; வணங்குதலல்லது - வாளாது வணங்குதலையன்றி;
வாழ்த்தல் - புகழ்ந்து வாழ்த்துதல்; என நாவிற்கு அடங்காது-
எளிதேனாகிய என் ஒரு நாவிற்கடங்காதன்றே!; என்ற ஆயிழை
முன்னர் - என்று வாழ்த்தி வணங்கிய மணிமேகலையின் முன்பு
என்க.

(வி - ம்.) பாத்திரை-அளவ. எல்லை-அளவறம் புன் டோளா தலின்
அவ்வறத்திற்கு இன்றியமையாத நடுவிராகிய அழகு நயப் பெற்றமை
யால் அளவற்ற வுலகை பெற்றனள். இது செல்வம் நிலைக்கள நகப்
பிறந்த உலகை. மாரன்-அவாக்களை நெஞ்சத்தே தோற்றுவிக் தும் ஒரு
தேவன் என்பது பொந்த சமய நூற்றுணவு. "காமம் கடந்த வாழ்வு"
என புன்னும் வந்தது. அங்கும் காமன் என்றதும் மாரன் என்றும் அத்
தேவனையேயாம்.

திருநெறிக் கடுப்பகை என்றது காம வெபுளி மயக்கங்களை. பொத்
மரத்தின் பிற. புத்த புக்த மெய்யுணர்வு பிறந்துழி மாரன் றீ இப்பொழுது
நிநவாண மெய்துக என் றுறுக அந் கேட்ட புத்தர் ம. நடுவிராக பிர.
தேவர் வந்து றீ இப்பொழுது அந் நிலையை அடைதல் வெண்டா' றீ
நன் டெக் கண்ட அறங்களை உலகி ரகறிவுறுத்து அந் நிலையை உலகக்கவர்
எல்லாம் எய்துப்படி செவ்வித்து அப்பால் நிநவாணமெய்துக என்று
கூற, அது கேட்ட புத்தர் கைவந்த நிநவாண நிலையையும் தறந்த
உலகிற்கு அறவுரை அறிவுறுத்தவாராயினர் என்ற புத்தர் வரலாறு
கூறும்.

"முன்னுள் பெயுமைக்க னன்னுள் முடிவெய்து காரும்
நன்றே நிலைந்தான் குணமே மொழிந்தான் தனக்கென்
றென்றனு முள்ளன் பிறர்க்கே உறுமிக் குழந்தான்
அன்றே இறைவன் அவன்னுள் சாறுங்க ளன்றே"

எனவரும் குண்டலகேசிச் செய்யுள் சுண்டு நிலையற்பாலது.

"பிறர்க்கற மருளம் பெரிதோன்" எனப் பின்னுள் (உ - களசு)

கூறுவர்.

'தறங்குடம் அநிதம் நிலைத்தென்று அந்நையும் வெண்டாத்
தொல்லோய்' என்றவாறு. என்-எண்ணம். பிறர்க்கு-பன்னெ. கண்-
அகக்கண். மண்ணைய-கண்ணு. டபு - டபுமாய்.

மாண் எழில் சினைகதும் - மாட்சிமையுடைய அழகையும் அழித்து விடும; பூண் முலை பாதபொடு புறங்கடை நிறுத்தும் - தாந் மணந்து, கொண்ட வாழ்க்கைத் துணைவியரோடு ஏதிலார் முன்றிலில் நிறுத்தி வைக்கும்; அது தீர்தீரார் - அதற்கைய கொடிய பசி பிணியைத் தீர்த்து விடுகின்றவருடைய, இலக்சு கொல் அளவைக்கு என நா நிமிராது - புகழ்ச் சொல்லக் கடைபிடிக்கச் சொல்லாதாரு எனது நா துணிந்து எழமாட்டாது காண்! என்றான் என்க.

(வி - ன்.) அடிப்பிடிப்பு - உயர்ந்த புடியிற் சிறந்த பேன் மக்களுக்கு இடம்பாடுவிருக்கும் உயரிய பண்புகள்; அவையாவன: செப்பம் தான் ஒழுக்கம் வாய்மை நகைசகை இன்றொற்றூறல் பிறரை இகழாமை தலையன். வீழ்ப்பம் என்றது தமது சயற்சியாலெய்திய சிறப்புக்களை. பிழிப் பெருங்கடலை நீத்துதற்குக் கைப்பற்றிய கல்லி என்க. பெரும் புணை என்றமையால் பிறவப் பெருங்கடல் என்பது தெற்றார். "அறிவனை நிச்சரிப்பக் கொல்லும்" என்பது பற்றி இங்ஙனம் கூறினார். விடுதல் என்பது வடுவிக்கும் என்பதுபட நிலைத்து, நாண் அணி - நாணாகிய அணிகலம். "அணிவனின் நாணுடைமை சான்றோர்க்கு" என்பது நிகுக்குறள் (கடுகச).

இனி, சண்டு, "பிறந்த குலமாயும் பேராண்மை மாயும் சிறந்ததற்கல்லியு மாயும்" எனவரும் நாலடியும் (உஅரு) நோக்குக. பசி-திவினைகட்கெல்லாம் காரணமாதலின், பாவி என்றார். அதன் கொடுமை பற்றிப் பண்பையே பண்பியாகக் கூறிய படியாம். 'அடிக்காரென ஒருபாடி' எனவும், 'இன்மை என ஒரு பாடி' எனவும் திடுவன்னுவரும் ஒதுதல் உணர்க. இதற்கு ஆசிரியர் பரிமேலழகர் "பண்பிறகுப் பணி இல்லையெனத் தவனை ஆக்கினான் இந்நாயும் கெடுத்தற் கொடுமை பற்றி அடிக்காற்றினைப் பாவி என்றார்" என்பர். யாதானும் ஒரு பண்பன் சிறமை, பெருமை கொடுமை மருவியவற்றைக் கூறுங்கால் சிறுமை முகலியல் பண்புகளாகவும் அவற்றையுடைய பண்புகளை பண்புகளாகவும் அமைதலின் பண்பிற்குப் பணி இல்லை என்பது பேரவி உரை என்க.

"கொடுத்தார் எனும் சொல் முவுலதும் கேட்குமே" என்பது பற்றி அவர் இளையை அளத்தற்கு நாவெழுத்து என்றவாறு. விரிப்பின் அகலு மாசலின் கடைபிடிக்காமையால் அஞ்சி நா எழாது என்பது கருத்து. புகழ் அளவுபடாமையை,

"உரைப்பார் உரைப்பவை யெல்லாம் இரப்பார்க்கொன் றீவார்மேல் நிற்கும் புகழ்" (ருஉ)
எனவரும் நிகுக்குறளானு முணர்க.

பசிப்பிணியின் கொடுமைக்கோர் எடுத்துக்காட்டு

அஉ - கூக : புன்மரம்..... அன்றோ

(இ - ன்.) புல் மரம் புகையப் புகை அழல் பொக்கி மன்னுபிர் படிய மழை வளம் கரத்தலின் - ஒரு காலத்தித நிலவுல

தத்தே பசும்புல்லும் மரங்களும் எரிந்து புகையும்படி காட்டுத்தீப்
பற்றி மிகுமாறு பழைவளம் ஓழிந்து போதலாலே, அரசு தலை
நிலைய அருமையான ஆந்தணன் - தனக்கியன்ற அரசரிமையையும்
தனவிடத்தனினையும் நீங்கப் பெற்றவனாய்க் காட்டகத்தே தவறு
செய்து கொண்டிருந்த உணர்த்தற்கரிய மறைகளையுணர்ந்த
அந்நோனாகிய விசுவாமித்திர முனிவன் கரையும் கனியும் இடையும்
கொடுக்காகிய தனக்குரிய உணவுகளில் யாத்தொன்றும் கிடைக்கப்
பெறாபயின், அருமடசி களைய திருவிலமருவகின் மாங்கனும் திரி
வான - தனக்குண்டான பொறுத்தற்கரிய பசிப்பண்வய
அகற்றற் பொருட்டு உணவு தேடிப் பெரிய நிலப்பரப்பிலே எங்குந்
திரிவன; ஆற்றுவது காணான் - அப பசியைத் தணிததற்
கியன்ற உணவு பிறிதொன்றினையும் காணப் பெறாந்; திருந்தா
ளாய் வன தின்னுதல உறுவோன் - ஆண்டு இறந்து கிடந்த
அருவருப்புடைய நாயினது ஊனைத் தின்னத் தொடங்க; இந்திர
சிறப்புச் செய்வோன் முன்னர் - உண்பதற்கு முன்பு செய்வதற்
குரிய 'இந்திர சிறப்பு' என்னும் தேவர் வழிபாட்டைச் செய்வன
முன்னிலையிலே; வந்து தோன்றிய வானவர் பெருந்தகை - அந்
நிலைகளைடாங்கி அம் முனிவன் முன்வந்து தோன்றி அவ்வரும்
பசியைப் போக்கிய அமரர் கோமானாகிய பெருந்தகைமையுடைய
யோன்; மழைவளம் தருதலின் மன்னுயிர் ஓங்கிப் பிழையா
வியையும் பெருகியது அன்றோ - அந் நிகழ்ச்சியைத் தலைக்கிடாகக்
கொண்டு விலவுலகிற்கு மழையினாலே வளத்தை வழங்குதலாலே
அந்நைநாள் தொடங்கிப் பிழைத்தலில்லாது விளைபொருளும்
பெருகிய தென்னும் இவ் வாலாற்றை நீயும் கேட்குருப்பாய்
அவையோ; எனறாள் எனக.

(ஸ - ம.) "புல் மரம் புகையாப் புகை அழல் பொங்கி ன்னுயிர்
படிபடையவளம் கரத்தலின்" எனவரும் இதனோடு.

"விசும்பிற் றுளியிழி னல்லான்மற் றுங்க
பசும்புற் றுகாரண் பரிது"

(கக)

எனவும்,

"வண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிநீர் வடிவாகத்
துண்ணின் றுடற்றும் பரி"

(கக)

எனவும், வரும் திருக்குறள்மேயும் நிகழவு கூர்க.

விசுவாமித்திரன் அரசரிமை துறந்து கானகம் புக்குத் தவஞ்செய்
தலின், அரசுதலை நீங்கிய முனிவன் என்றார். துறவோடதலின்
அந்நை அந்தணன் என்றார். எல்லா இன்பங்களையும் துறந்து
அந்நை களைய முணர்ந்து துறியாயி னந்தவன்முடும் பசிப்பிணி

ஆற்றன் ஆயினன் எனப் படுப்பினியின் கொடுமையை விளக்குவார். உணவகளை ஏற்ற அடைமொழி தேர்ந்து புணர்த்து விதந்தார்.

இந்திர சிறப்பு என்றது. தேவர்க்குப் பலியிடுதல், உண்ணும் உணவளை முதலில் தேவர்க்குப் பலியாக்கிப் பின்னர் உண்ணுதல் வேண்டும் என்பது மனுநூல் விதி அல்லது உம் இவ்விதி பிடுகநூல் விதியாதலும் கூடும்.

இந்திரன் இம் முனிவனிலேக்கு இரங்கித் தானே போதருதலின் அவனைப் போந்தகை என்றார். இரனைப் பாட்டிடை வைத்த குறிப் பினாலே இந்திரன் வந்து அம் முனிவன் அரும்பசி களைந்து உலகிற்கு மழைவளம் தந்தனன் என்பதும் கூறிக்கொள்க.

விசுவாமித்திரன், இங்ஙனம் நாயுன் டின்ன உயர்ந்தமை மனுநூலின் ௧0 ஆம் அத்தியாயத்தில் ௧0௮ ஆம் சுலோகத்தினும் கூறப்பட்டுள்ளதென்பார்.

தீயநிலைகை மணிமேகலைக்கு அறிவுரை கூறுதல்

கூஉ - கூடி : ஆற்றவார்.....என்றலும்

(இ - ள்.) ஆற்றவர்க்கு அளிப்போர் அறவிலை பகர்வோர். தாமே முயன்று உண்ணும் தாளாளர்க்கு உண்டி கொடுப்போர் அறம்விற்கும் வணிகரையாவர் ஆதலின் அவர் வாழ்க்கை அற வாழ்க்கை எனப்படாது; உலகின ஆற்றமுடக்கள் அருப்பி களாவோர் மேற்றே மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை - உலகினகண் தாமே முயன்றுண்ணவியலாத வறியவர்க்குத் தாமே நீக்குதற்கரிய பசிப்பிண்ணை உண்டி கொடுத்துத் தீர்த்துவிடுகின்ற மக்கள் பாலதாம் வாய்மையான அறவாழ்க்கை; மண்ணினி ஞாலத்து வாழ்வேவர்க்கு எல்லாம் உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே - எனவே அம் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு மண் செறிந்த இந்நிலவுலகத்திலே வாழும் அத்தகைய ஆற்ற மாக்கட்கு எல்லாம் உணவு கொடுத்தவர் மாத்திரம் ஆகார் உயிரையே வழங்குபவர் ஆகின்றனர் காண்!; உயிர் கொடை பூண்ட உலாவாய் ஆகி கடக்கு அறு நல்லுறம் கண்டனை என்றலும் - இனி மணிமேகலையே கேள் இததகைய பேரறம் செய்தற்குத் தலைசிறந்த கருவியாகிய இவ்வமுத காரிமைப் பெற்ற திருவுடைய நீ இது காக்கும் ஆருயிர் மருந்தை ஆற்ற மாக்கட்கெல்லாம் வழங்குமாற்றால் அவர்க்கெல்லாம் உயிர் வழங்கும் ஆற்றவுடைய தெய்வமேயாகி ஆருயிரின கலக்கம் அறுதற்குக் காரணமான நன்மைமிக்க அருளறத்தைச் செய்தார் அல்லையோ என்று அத் தெய்வம் உவகை கூறுதலுர் என்க.

(வி - ம்.) ஆற்றநர் ஈண்டு உடையோர் என்பதுபட நின்றது. உடையோர்க்கு உண்ட வழங்குதனை அறர் என்றாக ந்த அவரைபெல் லார் ஓங்கு கூட்டி உண்டி வழங்குவார் உலகில் இடாக் துச்சாகப் பலராவார். இவர் பொய்யா புகழ் விட்டோர் பற ஏதேனும் விம்பியோ செய்பவராவார். இவ் அறம் என்.,ம் நல்லாக் காசை விடையாகக் கொடுத்த அத்தந்த மாறாகப் புகழ் என்னும் பொய்யையே பொருளாகக் காட்ட வங்குகின் டாவ. உடையோர் மாவார், ஆகலின் இவரை அறம் வில் புகர்வார் என்பதுறிந்தார், அத்தந்த மாதும் பொருள் பெருமையின்.

இ.சி. "இன்னார் செய்து மறநாட்காரெனும்" காதிகாடு ஆற்றநர்க்கு அளிப்பாரர் உளர். இவரை "அறநிலை வாணிகர்" என்று புறநானூறு (கக௭) புகலும்.

இனி வள்ளுவர், ஈகைக்கு அவ்வநிகரத்தினோபே.

“வறியார்க்கு ஓன்று ஈவதே ஈகைமற் நெலலாம்

குறிபெதிர்ப்பை நீர துடைத்து” (குறள், ௨௨௦)

எனத் தெள்ளத் தெளிய இலக்கணம் இயம்பினமை ஈண்டு நினைந்து மகிழ்ந்பாற்று. “வற்றகை மாற்றமை என்னும் தாம் வறையா தாற்றாதார்க் கிவதாம் அண்கடன்” என்பது நாலடி (௧௮) உயிர்க் கொடை - உயிர் வழங்குதல். கயக்க - கலக்கம். நல்லறங் கண்டனை - நல்லறங் காண்பாய். காண்டல் ஈண்டு செய்து காண்பாய் என்பதுபட நின்றது. தெளிவுபற்றிக் காண்பாய் எனல் வேண்டிய எந்நகாலவினைச் சொல் இறந்த காலமாயிற்று;

“வாராக் காடத்து வீளைச்சொற் கிளவி

இரப்பினும் சிகழ்வினும் சிறப்பத் தோன்றும்

இயற்கையும் தெளிவுங் கிளக்குங் காலை”

(தொல் - சொல் : வீளை - ௨௮)

என்னும் இலக்கணமும் உணர்க.

மணிமேகலை ஆற்றமக்கட்கு உண்டி கொடுத்தற்குப் பெரிதும்

விதுனிதுப்புற்றுக் கூறுதல்

கக - ௧௦௭ : விட்ட.....புத்தது

(இ - ம்.) விட்ட பிறடபில் மான விரும்பிய காதலன் திகழ்விடம் உணர் செல் உயிர் போவுழி - அது கேட்ட மணி மேகலை ஆற்றவும் மகிழ்ந்து அன்னாய் கழிந்த பிறப்பிலே இலக் குடியாயிருந்த யான் காதலித்த என ஆருபிர்க் காதலனைத் திட்டி விடம் என்னும் பாம்பின் நஞ்சுண்ண நிற்ப அவனது போகமுடைய உயிரானது போகும்பொழுது அத் துன்பம் பொருமல்; உயிரோடு வேவேன் உணர்வு ஒழிகாலத்து - உயிரோடு தீயினுள் மூழ்கி வேகின்ற என்னுடைய உணர்வு அழிகின்ற பொழுது; வெயில் விளங்கு அமயத்து விளங்கித் தோன்றிய

சாது சகலம் - உவமிக்கப்பட்டது. 'சாது' என்பது
என கணபுன வாசினத்தினால் உவமிக்கப்பட்டது. 'சாது' என்பது
என்னும் துணியினால்; 'சாது' என்பது காலம் போகவந்தது
கணபுனத்தின் உவமிக்கப்பட்டது. 'சாது' என்பது காலம் போகவந்தது
காலத்தைப்போலானது ஒருவன் என்பதைத் திட்டுகின்றது.
ஆங்கு அதன் பரிசு - தபு என்பது உவமிக்கப்பட்டது.
பொழுதிற் கண்டதற்கு அந்தரங்கமானது உவமிக்கப்பட்டது; இப்போது
திரும்புகது என கைபு புகுந்தது - உவமிக்கப்பட்டது. அந்தரங்க
அடிச்சி கையில் வந்ததென்பது என்க.

(வி - ௧.) மணிபல் மடத்தின் மணிபல் மடத்தின்
காறும் மணிபல் மடத்தின் மணிபல் மடத்தின்
என்னாங்கு மணிபல் மடத்தின் மணிபல் மடத்தின்
வித்தும் என்றும் மணிபல் மடத்தின் மணிபல் மடத்தின்
வந்தும் மணிபல் மடத்தின் மணிபல் மடத்தின்
வகுத்து மணிபல் மடத்தின் மணிபல் மடத்தின்
மணிபல் மடத்தின் மணிபல் மடத்தின்
ஆகி திறந்து மணிபல் மடத்தின் மணிபல் மடத்தின்
புறம்பால் மணிபல் மடத்தின் மணிபல் மடத்தின்
கமந்து. இப்போது மணிபல் மடத்தின் மணிபல் மடத்தின்
என்பதற்கு மணிபல் மடத்தின் மணிபல் மடத்தின்

"மணிபல் மடத்தின் மணிபல் மடத்தின்
தனியார் மணிபல் மடத்தின் மணிபல் மடத்தின்
மணிபல் மடத்தின் மணிபல் மடத்தின்
ஆகியும் மணிபல் மடத்தின் மணிபல் மடத்தின்"

என்பதற்கும் உவமிக்க. (கா: ௧௧ - ௧௨)

இன்னும், 'மணிபல் மடத்தின்' என்பதற்கு (௧௧௧) - மணிபல் மடத்தின்
கண் ஆகியார் பரிமேலழகர் 'உவமிக்கப்பட்டது காலத்து அதனால்
யாதொன்று பார்க்கப்பட்டது அங்கு அதவாய்த் தோழியுமென்பது
எல்லா ஆகமங்கட்கும் தனிப்' என ஒத்ததும் எனப் பரிமேலழகர்.

திருவாய்

கௌ - கௌ : நாவலோடு... ..பலவால்

(இ - ௭) நாவலோடு மெய்யுடைய மெய்யுடைய திவத்து - நாவல
என்னும் மெய்யுடைய திவத்து தோதபட்டுகிறது 'நாவலோடு
திவ' என்னும் பெயரையுடைய மெய்யுடைய திவத்து தோதபட்டுகிறது;
கல அறமணிததி விக்காத அதன் பகன் துய்ப்போர தாமரை -
புறப்பிறப்பிலே கனனம் தருகின்ற அரமணிய விதைமை விதைத்து
திமையிலே விக்காத அதன் பகன்கிய பல்விவறு செல்வவகையும

துகர்ந்து மகிழ்வுற்ற மாந்தர் தம் செடுவிலை மாடமனை முனறிலின்
 உட்கொண்டு; சிதர்த்துணி உடுத்து வயிறு காய் பெருப்பி
 ஆலத்தந்த இரககி - நைந்த கந்தைத்துணியை உடுத்துத் தம்
 வயிறு தாமை இடையறுது துன்புபத்தும் பெரும்பிக்கு
 ஆற்றது அலமந்து; வெயில் என முனியாது புயல் என
 மடியாது புறங்கடை நின்று - வெயில் என்று வெருமலும் மழை
 மொன்று சோமபிக்கிடவாமலும் ஆட மனையிற் புதுதாமலும் வெளி
 யிடத்தேய நின்று; புனைகண் கூர்ந்து - பசிபரிணி கிஞ்சுது;
 முன அறங்கடை வில்லாது ஆயர்வோர் பலரால் - புற்றோய்பிலை
 செய்த திவினை காரணமாக அம்மனைகளிலே புகவு மார்டாராய்
 நிறவும் மாட்டாராய்ப் பெரிதும் வருந்தும் மாக்கள் பலராவர்;
 என்.

(அ - ற.) நாவல் என்றும் அந் புணர்த்தாய்ந்த பட்டரை
 யுடைய தவ நாவல் தவ. அந்மீதி என மாறாக அதன் பயன் இன்பம்.
 சிதர்த்துணி - நைந்த புர்த்துணி; கந்தை புறங்கடையின்று வாயிலில் நின்று
 உப்புதுதாட்டி வாயால் முனியாதும் மடியாதும் நின்றல் வெண்புற்று.

அறங்கடை - திவினை. எண்டு நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீயமும்
 ஓர்சேர. நல்லதன் தீயதன் விளர்த்த பயன் துப்போர் மனையும் அதன்
 முன்றிலில் முன் அறங்கடை நின்றோர் புன்கண்கூர்ந்து அயர்ந்து அங்கு
 சிற்கவும் பெருராய் அயர்வோர் நிலவும் உணர்த்தப்பட்டவை உணர்க.
 இதனோடு—

“அகத்து ஆர! வாழ்வார்என் றன்னுத்து கோக்கிப்
 புகத்தாம் பெரு அர் புறங்கடை பற்றி,
 மிகத்தாம் வருங்கி யிருப்பரே மேலத்
 நவத்தால் தவஞ்செய்யா தார்”

எனவரும் காலடி (கக) யும் நினைக.

இதுவுமது

ககஅ - ககஅ: நன்ற.....என

(அ - ள.) நன்ற குழவி முகம் கண்டு இரககித தீம்பால்
 காய்போள்தன் முலை போனறு - தான பெற்ற குழந்தையின்
 முகத்தைப் பார்க்கு என விலையே அதன் பசித்துயருக்குப் பெரிதுந்
 இரககமெய்தி இனிய பாகிச் சுரக்கின்ற தாயினது கொங்கையைப்
 போனறு; நெஞ்சு வறிப படும விஞ்சைய பாத்திரத்து ஆகை
 சுரைப பெய்த ஆருயர் வருது - வருது வந்தோர்தம் செருகில
 வினைத்தவாரே உணவைத் தோற்றுவிக்கு மொரு விதையைத்
 தன்பாற் கொண்டுள்ள இத்திதய்ப பிச்சைக்கலத்தினது அகன்ற

உட்குதியிலே முதன் முதலாகப் பெய்யப்பட்ட உணவானது, அவர் மூகம் கண்டு சுரத்தல் காண்டல் வேட்கையேன என - அவ்வாற்றா மாக்களுடைய வருந்து முகம் கண்டதுணையானே அவர் விரும்பும் உணவைச் சுரக்கின்ற அற்புதத்தைக் கண்டு மகிழ்வதற்கு வேண்டாவதுமோனகாண ! என்று கூற எங்க.

(வி - ம்.) அன்னை மகவின் மூகம் பார்த்த அளவிலேயே அவர் கொங்கை அப்பொழுதே அம் மகவு விட்ட பாலைச் சுரந்து பிலிற்று ! அன்றோ ! அங்குன மே இப்பிச்சைக்கடம்படியால் வந்துவார் வந்துற்றபொதே அவர் நெஞ்சம் விகம்பம் உணவைச் சுரந்துவிடுத். என்றவாறு. எனவே வருபவர் எத்தகைய உணவை விரும்புவாரோ அத் தகைய உணவை அவர்கூறுமுன் பே அக்கலம் சுரக்கும் என்றவாறாயிற்று. இங்ஙனம் சுரப்பதுவே காண்டற்கரிய அற்புதச் செயலாகலின் அதனைக் காண யான் பெரிதும் விரும்புகின்றேன் என்றுள். எனவே யான் இடையாறுது அவ்வறத்தைச் செய்யுமாற்றால் அக்காட்சியைக்கண் மெழிவிதுப் புற்று நிறவின்றேன் காண் எனத் தீவதிலகைக்கு அறிவித்தடியாய்.

கயக்கறும் நல்லறம் செய்குறி என்று பணித்த தெர்வத்தெற்கு அவ் வறந் செய்தலில் தனக்குக்கின்ற விறப்பறவினை அறிந்ததும் இம் மொழிகள் பெரிதும் இன்பம் செய்தலறிக.

தீவதிலகை இன்றியமையாத மற்றொரு செய்தியையும் அறிவறுத்து
மணிமேகலைக்கு விடைகொடுத்தல்

ககக - கஉஉ : மறந்தேன்.....உரைப்ப

(இ - ள்.) அதன் திறம் மறந்தேன் - அதுபோட்ட தீவ திலகை மணிமேகலாய் அவைமுதசுரபியின் பண்டிலே உனக்கு யான அறிவிக்கவேண்டிய தொனானையான என மறதியாலே அறிவிப்பா ; தாழ்ந்தேன் காண் ; நீ எடுத்து உரைத்தனை - கிள ஆகழகாரணமாகப் போலும் யான மறந்த செய்தியை மீண்டும் யான கினைவு கூரும் வண்ணம் நீயே அச் செய்தியை விதந்து கூறு கின்றனை ; அறம கரிபாக அருள் சுரந்து ஊட்டும் சிறந்ததார்க்கு அல்லது செவ்வனம் சுரவாது - அறமே சானருக உள்ளத்தே அருள் சுரந்து ஆற்றா மாக்கட்கு உணவூட்டுகின்ற சிறப்புடைதோர் முதன் முதலில் அதனகண் ஆருடீர் மருக்கைப் பிச்சைமாயப் பெய்தாலவறி ஏனையோர் பெய்யின் நன்கு சுரவாதுகான் ! அதலின நீ, ஆவ்வனம் ஆயினை - அவ்வாறு முதன் முதலாகச் சிறந்ததார்பால் ஏறகும் கடப்பாடுடையை ஆயினை பினனர் ; அதன் பயன் அறிந்தனை - அவ்வனம் ஏற்பின் நீ விரும்பும் அதன் பயனைய அஃதுணவு காக்கும் காட்சியையும் கண்டு மகிழ்வாய் ! ; நன்கு நின்று எழுவாய் என்று அவள் உரைப்ப-இனி நீ இம் மணி

பல்லவத்தினின்றும் எழுந்து வினோபுர புகப் போவாராக என்று பணித்ததும் என்க.

(வி - ௩.) அறநிற்காதது அறஞ்செய்தல் வேண்டும் என்பான் அறங்கரியாக என்னுள். அரிபாவது அறம் பிறர்கண்டு மதித்தற் றொட்டிச் செய்யப்படுவது என்று. அறம் செய்யும் பண்புடைமை பட்டுமே அச் செயற் சூச்சான் முதல் வேண்டும் என்றவாறு. இதனாலேயே நின் வலக்கையார் செய்யும் அறம் உன் துக்காக அறியாவண்ணம் செய்க என்று இயைபு பெருமான் இயம்புபாராயினர். அறம் சான்ற தவாவது அவன் மனச்சான்றிற் கிணங்கச் செய்தலாம். அந்ந் சுரக்க வேண்டும் என்று அவன் மனச்சான்று கட்டினையிட்டவழி அது சான்றாக அங்ஙனமே அந்ந் சுரப்பதாம் என்க. இவ்வாறு செய்யப்படும் அறம் அவன் மனத்தையன்றிப் பிறர் யாறும் அறியாவண்ணம் செய்யப்படுத லும் கூடுமாதலின் அந்ந் குப் பிறிதொரு சாவறின்றையறிக. இங்ஙனம் செய்வதே வாய்மையான அறமுமாம் என்க.

சுண்டுத் தீவதிலகை தான் மறந்ததாகக் கூறியது. அறதகரபியில் முதன் முதலிற் பிச்சையாக உணவுபெய்தேவார் "அறங்கரியாக அந்ந் சுரத்தாட்டும் சிறத்தோராக விடுத்தல் வேண்டும். அவர் பெய்தால் செவ்வனம் சுரக்கும். இன்றேல் அங்ஙனம் சுரக்கமாட்டாது" என்னும் அப் பாத்திரத்தின் தன்மையையேயாம். இதனை நான் கூறாமறத்தின். "விஞ்சைப்பாத்திரத்து அகன்கரைப் பெய்த ஆருயிர் மருந்து அவர்முகம் கண்டு சுரத்தல்" என்று எடுத்துரைத்தமையால் யான் அஃது அங்ஙனம் சுரப்பது சிறத்தோர் பிச்சை பெய்தவழி அவர் பொருட்டே சுரப்பதாம் என்னும் அதன் திறத்தை நினைவு கூர்த்தேன். நீ முதன் முதலில் அங்ஙனம் சிறத்தோர் பாற் சென்றோ, தன் முதலாகப் பிச்சை ஏற்பாய். ஏற்றவழி அஃது அங்ஙனமே சுரந்து நீ விநர்பிய பயனை அளிக்கும். அதனால் இன்பம் எய்துக என்பான்" ஆங்ஙனம் ஆயினை அதன்பயன் அறிந்தனை என்னுள். சுண்டும் தெளிவுபற்றி ஆகுக, அறிவாய் என வேண்டிய எதிர்காலவினைச் சொற்கள் இறங்ககாலத்தார் கூறப்பட்டன. இதற்கு இலக்கண விளக்கம் (கஉ) கயக்கறு நல்லறம் என்புழிக் கூறி லும். ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

சுண்டு நூலாரியரின் இக்க நத்தறியாது தீவதிலகை முன்பு கூறி யதையே கூறியதாக உரை கூறுவாரும் உளர். அவர் உரையும் விளக்க மும் போலியாதல் ஆராய்ந்தறிக.

மணிமேகலை மலிபல்லவத்திலிடுத்து பூம்புகார் நகரத்திற்

மாதவி முன்னர் வந்துநோன்றநல்

கஉ - கஉஉ: தீவ.....கஉம

(இ - ள்.) மணிமேகலை தீவ திலகை தன் அடிவணங்கி - அவ்வணப்புப் பணிமொழிகேட்ட மணிமேகலை அத் தெய்வமகளின் திருவடிகளிலே விழுந்து வணங்கி; மாபெரும் பாத்திரம் மலர்க் கையின்வந்தி கோமகன் பிடிவை தொழுது வலம் கொண்டு மிகவும் பெருகையுடைய அமுதசுரபியைத் தன் தாமரை மலர்

போன்ற கையிலே ஏதென புத்தபெருமானுடைய பிடிவையையும்
 வலம்வந்து மந்திரத்தின் துணைகொண்டு வானினூடு எழுந்து
 (பூம்புகார் நகர் போக்கி வான்வழியாக வருபவன் அந்நகரத்தின்
 கண்) வழிவழி தெய்வம் வாய்வாயின் உரைத்த எழுமாள்
 வந்தது எனமகள் வாரன் - நகரத்தையின்பாற குற்றமற்ற கந்திற்
 பாணையாகிய தெய்வம் வாய்வாயாக குறிவுறுத்த எழுமாறும்
 வந்துறந்து என மகள் மணிமேகலை இன்னனும் வந்திலளை!
 வழுவாய உணர் என மங்கலீவாள் முன்னா வந்து தோன்றி -
 அத தெய்வ மொழி மொழி மொழி ஆகலும் உண்டாயினா!
 எனது ஐயுற்று மயங்கி யிருக்கின்ற மாதவி முன்னிலையிலே
 வானினறியிடுவ வந்து தோன்றிய மணிமேகலை: அவர் மனக்கே
 களைந்து-அங்கிருந்த மாதவியும் சுதமதியும் ஆகிய இருவருடைய
 மனமயக்கத்தையும் போக்கி; அந்திய அவர்களு ஓர் அற்புதம்
 கூறும் - அவ்விடத்தே தன வரவு கண்டு விடப் புற்றிருக்கிற
 வர்க்கும் அவ்விடப்பின் மேலும் ஓர் அற்புதமான மொழியைக்
 கூறுவாள்; என்க.

(வி - ௩.) சுதமியைத் தாக்குக் கூறியபடி தெய்வம் உபபத்த மொழி
 பொய்க்குமோ என மாதவி மயங்கினாள் என்க. வாய்வாய - மொழி
 மொழி. வழுவாய் - பொய். தப் தல் எனலுமா. அவர் என்றது சுத
 மியையும் உளப்படுத்தவாறு. அந்தல் - அன்விடம். அந்நகரம் - அந்நகரம்
 அம் மொழி மேலே கூறுவாள்.

மணிமேகலை அற்புதம் கூறுதல்

கூட - கசக: இரவி.....பிறப்பு

(இ - ள்.) இரவிவன்மன் ஒரு பெருமகனே - இரவிவன்மன்
 என்னும் மன்னவன் மகனே!; துரகத்தானைத் துச்சயன தேவி -
 குதிரைப்படை மிக்க துச்சய மன்னவன் தேவி மாரி!; அழகபதி
 வயிற்று அரிதின தோன்றித் தவ்வையர் ஆகிய தாரையும்
 விரையும் அவ்வையர் ஆயினிர் - அழகபதி எனனும் கோப்பெருந்
 தேவியின் திருவயிற்றில அரிதாகப் பிறந்து இலக்குமினாகிய
 எனக்குத் தவ்வையராயிருந்த தாரையும் விரையுமாகிய சீவிர்
 இருவருமே சண்டு மாகவியும் சுதமதியும் ஆகி இருவருமே
 எனக்கு தீம்மையில் அனனையராயினிர் காண்! ஆகவே; நுமக்க
 தோழுதேன - இப்பிறப்பும் முற்பிறப்பும் ஆகிய இரு பிறப்பினும்
 என்னுல தெழுப்பாமை நிறப்படுதல் நும் மிருவருடைய திருநா
 கையும தெழுப்பினேனா, மானிட யாக்கையில் நங்கு தீவினை
 அறுத்தம் செயதவம் நுமக்கு வாய்வது ஆக - இம் மக்கை
 பிறப்பிலே நவதுப் பிறப்பிற்குக் காரணமான தீவினையை அறுத்
 தற்குக் காரணமாக சீவிர் செய்யும் தவம் நுமக்கு வாய்ப்புடைய

தாது; செறிதொடி நல்லி உம பிடிப்பு அறவண அடிகள்
தம்பால் பெறுமின - தும்முடைய பழம் பிடிப்பின வரலாற்றில்
எனையவற்றையும் அறவண வடிகளார்பால் கேட்டறிந்து கொண்
மின்; எனருள எனக

(வி - ம.) அவர் என். து. மாதம் போட்டு உங்கியிக்கும் அத
மதியை என் பிடிக்கிறது. என்னை? அவரும் மணிமேகலையின் பிரி
வாற் மல் தான் துபர் உபர் மாதம் மாதம் காட்டில் பெரிதும்
தய. மறவன் என்பது துயிடு. படிப தாதையில் "அதம் இன்னுயிர்
இழந்த யாக்கையில் தந்தனள்" என்றமைபாலதக (து. பி. வி. ... கசக -
கசக) முற்பிறப்பில் அவர் தாரையும் விரையும் ஆகியிருந்த செய்தி
அற்புதமாக வன்னரே அறிந்த பெரிய ஆயினும், அதனை இன்னும்
கூறதலின் கண்டும் அற்புகச் செய்து யாமிற்று. அஃற்றுள் எஞ்சியவற்றை
அறவணர் அறிவிப்பர் என்பான அறவணவர்கள் தம்மற் பிறப்புப்
பெறுமின் எனருள, என்னை? அறவணவர்கள் அவதம் மற்பிறப்பை
பும் இப் பிறப்பையும் நேர் கண்டவர் என்பது மணிமேகலா தெய்வம்
கூறிய கூற்றில் மணிமேகலை அறிந்த தாயால் இங்ஙனம் கூறினள்.
அவ்வதம் வாகின்ற காதையில் (கஉ) "ஆங்கவர் தந்திறம் அறவணன்
தளபால் பூங்கொடி நல்லாய கேள் எனறுரைத்ததும்" என மணிமேகலை
மணிமேகலா தெய்வம் அங்குக் கூறியதாகிய ஒதுதலின், மந்திரங்
கொடுத்த காதையில் இது காணப்பட்டமையின இப்பொருள்பட வரும்
மணிமேகலா தெய்வத்தின் கூற்று ஏதெனவாவதால் விடப்பட்டி
ருத்தல் கூடும் என்று நினைத்தார். இடந்த கின்றது. முன்பு தன்வை
யரும் இப்பொழுது அவ்வையம் ஆயினமையால் மீயிர் உம்மையினம்
இம்மையினம் என்னுற் நெடித்தகையுடையிரே ஆகுதிர் ஆதலால்
தும்மையைப் பேரன்புடன் தொழுகின்றேன் என்பதுபட "தன்வை
யராகிய.....தொழுதேன்" என்று வந்ததெடுத்து விளம்பினள்.
செய்தவம் வாய்வதாக என மாறுக.

மணிமேகலை அமுதகரபியை அவர்க்குக் காட்டி
அறவணவடிகளாரைத் தொழுதற்கு அவரோடும் போதல்

கசக - கசக : நக்கிஃது.....தானென்

(இ - ள்.) நக்கு இஃது அபததிரன கை அமுதகரபி எனும்
மாபெரும் பாத்திரம் - அகையிர்! இதோ என கையிடத்திருக்
கும் இப் பாத்திரம் அறவோனாகிய ஆபத்திரன் என்டவன்
கையகத்திருந்த மாபெரும் தெய்வத தன்னையுடைய அமுதகரபி
என்னும் பெயருடைய அருமபெற்ற பாத்திரமாகும் ஆதலின்;
மீயரும் தொழும் என - மீயரும் இதனைத் தொழுவிராக! என்று
கூற; தொழுதனர் எத்திய தூய்மையுடைய - அது கேட்டு
ஆர்வதகேடு அமுதகரபியைக் கைகூப்பித் தொழுது வாழத்திய
தூய மொழியையுடைய அம் மாதனிடையும் கதமதியையும்
கேட்டு, இனி யாம்; பழுது. அறுமாதவன் பாதம் படர்கே

எழுத என - குற்றமற்ற பெரிய தவத்தையுடைய அறவணவடிவ
ளாகுடைய இருவடிகளிடத்தே செல்லுதும் எழுமின! எனது
கூலர் (தூமொழியாரொடும்) இளங்கொடி எழுந்தனள் - அது
கேட்டு ஆர்வத்தோடு எழுந்த மாதவியும் சுதந்திரியுமாகிய அது
தூமொழி மடவாரோடு இளைமளாகிய மணிமேகலை எழுந்து
பேசினள் என்பதாம்.

(சி - ௩.) பழநி - பிறப்பிற்று ஆடுபெயர். பிறப்பறுகற்குக்
காரணமான மாதவம் எனக் கவதிற் றெனின் றது. தூமொழியாரை
எழுவகன எழுந்த அந் தூமொழியாரொடும் இளங்கொடி எழுந்தனள்
என்க

மாதவனைச் சரண்புகுவேம் என்பாள் மாதவன் பாதம் படர்க்கம்
என்றுள்.

இனி இக் காதையை மணிபல்லவத்திடை - தெய்வம் நீங்கிய பின்னர்
மணிமேகலை குன்ற முதலியவற்றை நோக்கித் திரிய அவள் முன்னர்த்
திவதிலகை தோன்றி யார் நீ என்றலும் அவள் அன்றாப் தோளாய் யான்
போட பிறவியில் இராகுலன் மனை; இலக்குமி என பெயர்; ஆய
பிறவியில் மாதவியின்ற மணிமேகலை, ஈங்குத் தெய்வம் கொணரப் பிறப்
புணர்த்தேன்; என் வரவிது படனிய யார் நீ என்றலும் தீவதிலகை
உரைக்கும் தொழுது வந்தேன் ஈங்குப் பூண்டேன் தீவதிலகை என்
பெயர்; இது கேள் நோன்றினர் தொழுவார் ஆதவர், ஆய்வனம்
ஆயினை இது கேள்! ஆபத்திரன் கை அழதகரபி தோன்றும் அதன்
திறம் நின்றாராங்கண் கேட்குமை என்று உரைத்தலும் வணங்கிக்
கூடிச் செய்து நின்றலும் செங்கையிற் பாத்திரம் புகுதலும் மடவாள்
மகிழ்வெய்தி வீர நின்னடி வாழ்த்தல் என் நாவிற்குடங்காது என்ற
ஆயிழை முன்னர் நாதன் பாதம் ஏத்திச் சேயிழைக்குத் தீவதிலகை
உரைக்கும் கொல்லும் விடுஉம் சிதைக்கும் நிறுத்தும் பாவி அது தீர்த்
தோர் இசைச் சொல் அளவைக்கு நாநிரிராது உண்டி கொடுத்தோர்
உயிர் கொடுத்தோர் ஆகிக் கண்டனை என்றலும் பாத்திரம் என்கைப்
புத்தது அபர்வார் பலர், காண்டல் வேட்கையேன் என, ஆயினை
அபித்தனை எழுவார் என்று உரைப்ப வணங்கி எழுந்து மணிமேகலை
மயங்குவாள் முன்னர்த் தோன்றிக் களைந்து கூறும் தொழிதேன்
பெறுமன இது பாத்திரம் தொழும் என படர்க்கம் என இளங்கொடி
எழுந்தனள் என இயைத்திறக.

பாத்திரம் பெற்ற காதை முற்றிற்று.

க2. அறவணர்த் தொழுத காதை

[பள்ளிரண்டாவது மணிமேகலை பாத்திரங் கொண்டு தன்னார்
அறவணர்த் தொழுத பாட்டு]

அஃதாவது : மணிமேகலை அழதகரபியின் திறம் சின்னூரில்
அறவணன் தன்பால் கேட்குவை என்று தீவதிலகை அறிவுறுத்
தமைமாலும் அறவணருடைய பெருமையை மணிமேகலை தெய்வ
மும் கூறி முற்பிறப்பிலே கின் தமைக்கையராயிருந்த தாரையும்
விரையுமே மாதவியாகவும் சுதமதியாகவும் கினனெடு கூடினர்
என்று அறிவுறுத்தமைமாலும் அவ்வறவண அடிகளாரைக்
கண்டு தொழும் ஆர்வம் மிக்குத் தாயராஜிய மாதவியோடும்
சுதமதியோடும் சென்று வணங்கி அரிசு பல உண்மைகளை
அவர்பாலறிந்த செத்தியைக் கூறும் செய்யுள் என்றவாறு.

இதன்கண் - மணிமேகலை மாதவியோடும் சுதமதியோடும்
அறவணவடிகளார் உறையும் பள்ளி இருக்குமிடம் விளவிச்
சென்று அவர் அடிகளில் வணங்கித் தான முன்பு உவவனத்
திற்குச் சொறதும் ஆங்கு உதயகுமான் வந்ததும் முதலாகத் தீவ
திலகை அறவணர்பால் ஆபுத்திரன் வரலாறு கேள் என்று
விடுப்ப வந்தது ஈருகக் கூறுதலும் அறவணவடிகள் மீண்டும்
பாதபங்கய மகையைப் பரவிச் சென்று மாதவிக்கும் சுதமதிக்கும்
ணைவனாகிய துச்சயனை ஒரு பொழிலிற் கண்டு உசாவியதும்
அவன் தாரையும் விரையும் சாவுற்றமை கூறியதும்; அறவணர்
தம்மொரு பிறப்பிலே முற்பகுதியிலே தாரையும் விரையுமாய்
அரசன் மனைவியா யிருந்தவரே மாறிப் பிறந்து மாதவியும் சுத
மதியுமாகி அப்பிறப்பின பிறபகுதியிலே தகமுன் வந்து நின்றலைக்
கண்டு—

“ஆடுங் கூத்தியர் அணியே போல
வேற்றோர் அணியொடு வந்திரோ!”

என விவந்து மணிமேகலைக்கு அவர் முற்பிறப்பு கிழ்ச்சிக்களைச்
சொல்லியும் அமைமாராய், “புத்த ஞாயிறு தோன்றுதற்குக்
காரணமே அறன் தோன்றிய பின்னர் இவ்வலகை எய்தும் நலங்
களும் விதந்தெடுத்துக் கூறுதலும் அழதகரபியைப் பெற்ற

மணிமேகலைக்கு “மக்கள் தேவர் என இருசாரார்க்கும் ஒத்த முடிவின் ஓர் அறம் உரைக்கேன் அது பசிப்பிணி நீர்த்த” லெனத தவப்பெரு மல்லறம் சாறறவும் பிறவும் பெரிதும் இன்பம் தரும் வகையில் கூறப்படுகின்றன.

- ஆங்கவர் தம்முடன் அறவண அடிகள்
யாங்குளர் எனேற இளங்கொடி வினாஅய்
தரைமுதிர் யாக்கை நதிங்கா தாவின்
உரைநா தாளன் உறைவிடம் குறுகி
௩ மைம்மலர்க் குழனி மாதவன் திருந்தடி
மும்முறை வணங்கி முறையுளி யேத்திப்
புதுமலர்ச் சோலை பொருந்திய வண்ணமும்
உதய குமரனுங் குற்றுவை செய்ததும்
மணிமேகலை தெய்வம் மணிபல் வைத்திடை
௪௦ அணியிழை தன்னை அகற்றிய வண்ணமும்
ஆங்கத் தீவகத் தறவோன் ஆசனம்
நீங்கிய பிறப்பு நேரிழைக் களித்ததும்
அளித்த பிறப்பின் ஆகிய கணவனைக்
களக்கயல் நெடுங்கட் கடவுளிற் பெற்றதும்
௪௩ தவ்வையர் ஆகிய தாரையும் விரையும்
வெவ்வினை உருப்ப விளிந்துகே டெய்தி
மாதவி யாகியுள் சுதமதி யாகியுங்
கோதையஞ் சாயல் நின்னெடுங் கூடினர்
ஆங்கவர் தந்திரம் அறவணன் தன்பால்
௫௦ பூங்கொடி நல்லாய் கேளென் றுரைத்ததும்
உரைத்த பூங்கொடி ஒருமுன்று மந்திரம்
தனக் தரை செய்துதான் ஏகிய வண்ணமும்
தெய்வம் போயபின் தீவ நிலகையும்
ஐயெனத் தோன்றி யருளொடும் அடைந்ததும்
௫௩ அடைந்த தெய்வம் ஆபுத் திரன்கை
வணங்குறு பாத்திரம் வாய்மையின் அளித்ததும்
ஆபுத் திரன் திரம் அறவணன் தன்பால்
கேளென் றுரைத்துக் கிள ரொளி மா தெய்வம்
பேரகௌ மா நதை போந்த வண்ணமும்
௬௦ மாதவன் தன்கு வணங்கினன் உரைத்ததும்
மணிமேகலைபுரை மாதவன் கேட்டுத்
தணியா இன்பம் தகித்தகி மேல்வரப்
பொற்றொடி மாதர் தந்திரஞ் சிறக்க
உற்றுணர் வாய்நீ யிவந்திரம் உரைத்தோன்

- கடு நின்னெடுந் தெய்வம் நினக்கெடுத் துரைத்த
அந்தா னன்றியும் அநுவினை கருடம்
ஆதி முதல்வன் அடிபிணை யாகிய
பாதபங் சபமனை பரவிச் செல்வேன்
கச்சய மாளநங் கழற்கால் வேந்தன்
- சு0 துச்சயன் தனனையோர் குழ்பொழிற் கண்டேன்
மாபெருந் தானை மன்ன நின்னெடுந்
தேவியர் தமக்கும் தீநின பேரவென
அழிதக வுள்ளோர் டரற்றின னாதி
ஒளிமிழை மாதர்க் குற்றதை யுரைப்போன்
- சடு புதுக்கோள் யானை முன் போற்றாது சென்று
மதுக்கள் மயக்கத்து விரை மாய்ந்தது உம்
ஆங்கு கேட்டோ ராமிய மேறித்
தாங்காது வீழ்ந்து தாரைசா வுற்றது உம்
கழிபெருந் துன்பங் காவலன் உரைப்பப்
- சு0 பழவினைப் பயன்நீ பரியலென் றெழுந்தேன்
ஆடுங் கூத்தியர் அணியே போன
வேற்றோர் அணியொடு வந்தீ ரோவென
மணிமே கலை முன் மடக்கொடி யார்திறம்
துணிபொருள் மாதவன் சொல்லியும் அமையான்
- சுடு பிறவியும் அறவியும் பெற்றியின் உணர்ந்த
நறுமலர்க் கோதாய் நல்கினை கேளாய்
தரும தலைவன் தலைமையில் உரைத்த
பெருமைசால் நல்லறம் பெருகா தாகி
இறுதியில் நற்கதி செல்லும் பெருவழி
- சு0 அறுகையும் நெருஞ்சியும் அடர்ந்துகண் ணடைத்தாய்
செயிர்வழங்கு தீக்கதி திறந்து கல்லைன்று [குச்
உயிர்வழங்கு பெருநெறி ஒருதிறம் பட்டது
தண்பனி விழுங்கிய செங்கதிர் மண்டிலம்
உண்டென உணர்தல் அஸ்தி யாவதும்
- சுடு கண்டினிது விளங்காக் காட்சி போன்றது
சனாக நுழைந்த மணித்துளை அகவையின்
உரைநீர்ப் பெருங்கடல் ஓடா தாயினும்
ஆங்கத் துளைவழி உகுநீர் போல
நங்கு நல்லறம் எய்தலும் உண்டெனச்
- சு0 சொல்லலும் உண்டியான் சொல்லுதல் தேற்குர்
மன்னன்மா நூலந்து மக்களே யாதலின்
சக்கர வாளத்துத் தேவ ரெல்லாம்
தொக்கொருங் கிண்டித் துடிதலோ கத்து
யிக்கோன் பாதம விழுந்தனர் இரப்ப

- எடு திருள்பாந்து கிடந்த மலர்தலை யுனகத்து
விடிகதிர்த் செல்வன் தோன்றின னென்ன
சரண் னூற்றோ மரெட் டாண்டில்
பேரறி வாளன் தோன்றுமதற் பிற்பாடு
பெருங்குள மருங்கில் சுருங்கைச் சிறுவழி
- அ0 இரும்பெரு நீத்தம் புதுவது போல
அளவாச் சிறுசெவி யளப்பரு நல்லறம்
உளமலி யுயகையோ டுயிர்கொளப் புகடும்
கதிரோன் தோன்றுங் காலை ஆங்கவன்
அவிரொளி காட்டும் மணியே போன்று
- அடு மைத்திருள் கூர்ந்த மனமாக தீரப்
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலைத்
திங்களும் ஞாயிறும் திங்குளு விளங்கத்
தங்கா நான்மீன் தகைமையின் நடக்கும்
வானம் பொய்யாது மாநிலம் வளம்படும்
- க0 ஊனுடை உயிர்கள் உறுதுயர் காணு
வளவலங் கொட்கும் மாநிரம் வளம்படும்
நளியிரு முந்நீர் நலம்பல தருடம்
கறவைகன் றூர்த்திக் கலநிறை பொழியும்
பறவை பயன்றுய்த் துறைபதி நீங்கா
- கடு விலங்கு மக்களும் வெருடப்பகை நீங்கும்
கலங்களுர் நாகரும் பேயும் கைவிடும்
கூனுங் குறளும் ஊமுஞ் செவிடும்
மாவும் மருளும் மன்னுயிர் பெருஅ
அந்தாள் பிறந்தவன் அருளறங் கேட்டோர்
- க00 இன்னுப் பிறவி யிகந்தோர் ஆகலின்
போதி மூலம் பொருந்திய சிறப்பின்
நாதன் பாதம் நவைகெட ஏத்துதல்
பிறவி தோறும் மறவேன் மடக்கொடி
மாதர் நின்னுல் வருவன இவ்வூர்
- க0டு ஏது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள
ஆங்கவை நிகழ்ந்த பின்னர் அல்லது
பூங்கொடி மாதர் பொருளுரை பொருந்தாய்
ஆதி முதல்வன் அருந்துயர் கெடுக்கும்
பாதபங் கயமலை பரசினர் ஆதலின்
- கக0 ஈங்கிவ ரிருவரும இளங்கொடி நின்னோ
டோங்குயர் போதி உரவோன் திருந்தடி
தொழ்துவலங் கொண்டு தொடர்வினை நீங்கிப்
பழுதில் நன்னெறிப் படர்குவர் காணாய்
ஆருயிர் மருந்தாய் அமுத சுரபியேனும்

- கஉ௮ மாபெரும் பாத்திரம் மடக்கொடி பெற்றனை
மக்கள் தேவர் என இரு சார்க்கும்
ஒத்த முடிவின் ஓரறம் உரைக்கேன்
பசிப்பிணி தீர்த்தல் என்றே அவருந்
தவப் பெரு நல்ஹம் சாற்றினர் ஆதலின்
கஉ௯ மடுத்ததிக் கொளிய மன்னுயிர்ப் பசிகெட
எடுத்தனள் பாத்திரம் இளங்கொடி தானென்.

42. அறவணர்த் தொழுத காலை

உரை

மணிமேகலை மாதவியோடும் சுதமதியோடும் சென்று
அறவணவடிகளாரை வணங்கித் தான் எய்திய பேறுகளை இயம்புதல்

க - க: ஆங்கவர்.....ஏத்தி

(இ - ள்.) ஆங்கு அவர் தம்புடன இளங்கொடி அறவண
அடிகள் யாக்கு உளர் எனறு வினா ஆய் - இவ்வாறு மாதவி
யோடும் சுதமதியோடும் அறவணர் திருவடிகளை வணங்க எழுந்த
இளைய பூங்கொடிபாலவாளாகிய மணிமேகலை அவ்வறவணவடி
களார் எவ்விடத்திற் உறைகின்றார் எனறு அறிந்தோரை வினவித்
தெரிந்துகொண்டு; நரைமுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாவின் உரை
முதாளன் உறைவிடம் குறுகி - நரைத்து முதிர்ந்த யாக்கையுடை
யாறேனும் நடுக்கமிலொத செந்நாங்களை யுடையராய் அறமுரைத்
தலிற்சிலை சிறந்த முதுமை யுடையோராயிருந்த அவ்வறவணவடி
களார் உறைகின்ற தவப் பள்ளியை அடைந்து; மைம்மலர்க்
குழவி - கரிய கூந்தலையுடைய அம் மணிமேகலை அவரைக்
கண்டதும்; மாதவன் திருந்து அடி மும்முறை வணங்கி முறையளி
ஏத்து - ஆத்தப் பெரிய தவத்தை யுடையவனுடைய திருந்திய
நடையினையுடைய திருவடியை மூன்று முறை வலம்வந்து வணங்கி
நான் தவறட்டடி வாழ்த்திய பின்னர் என்க.

(வி - டி.) அவர் - மாதவியும் சுதமதியும். வினா ஆய் - வினா வி. யாக்கை
நரைத்து முதிர்ந்ததேனும் மொழிகுழறல் முதலியன இன்றி நன்ற
உரைக்கும் ஆற்றலாடிருந்தனர் என்பது தோன்ற நடுங்கா நாவின்
உரை முதாளன் என்றார். உறைவிடம் என்றது தவப்பள்ளியை. மைம்
மலர்க்குழவி, வாளாது சுட்டுப் பெயரார்த்துணையாய் நின்றது. ஒழுக்கத்தை
அடியின் பாலதாகித் திருந்தடி என்றார். முறை - நூன்முறை.
அவருடைய வாழ்த்தனைப் பெற்றபின்னர் என்று பாட்டிடை வைத்த
குறிப்பினைக் கூறிக்கொள்க.

மணிமேகலை தன் நிறத்தினே நிரந்தவற்றை அறவண அடிகளார்க்கு
அறிவித்தல்

எ - உ0: புதுமலர்.....உரைத்ததும்

(இ - ள்.) புதுமலர்க் கொலை பெருந்திய வண்ணமுடி -
மாதவியின் மணி மேற்கொண்டு மலர் கொய்தற் பெருந்தித்

தாழ்ந்த கதமதியுர் உவவனத்திற் சென்று புகுந்த செயதியும்;
 ஆங்கு உதாதுமான உரை செய்ததும் - உம் மலர்வனத்துள்
 உதாதுமான தனபால் பெரிதும் காமமுடைமவஞர் வந்து கூறிய
 செய்தியும்; மணிமேகலா தெய்வம் மணிபல்லவத்திடை
 மணிபிழை தன்னை அகத்திக வண்ணமும் - அவ்வுவவனத்தி
 லிளவம் மணிமேகலா தெய்வம் விஞ்சையிற் பெயர்த்துத் தன்னை
 ஸ்ரீபல்லவத்திடை வைத்துப் போய் செய்தியும்; ஆங்கு அந்
 திவசத்து அறவணர் ஆசனம் நீங்கிய பிறப்பு நேரினழக்து அளித்
 ததம் - உக்து உம் மணிபல்லவத் தீவினகண் தானகண்ட புதக
 மருமனுடைய இருக்கைமரகிய தருமபிழைகை தனக்குப் பழம்
 பிறப்புணர்த்திய செய்தியும்; அளித்த பிறப்பின ஆகிய
 கணவனைக் களிக்கால் நெடுககண் கடவுளிற் பெற்றதும் - பழம்
 பிறப்புணர்த்து மாறாது அப் பிறப்பினகண் தனக்குக்கணவனவிய
 தூதலன் மாறிப்பிறந்த பிறப்பினைக் களிக்கின்ற கயல்மீன
 போன்ற நெடிய கண்ணையுடைய மணிமேகலா தெய்வத்தாலே
 தறிமப பெற்றதும்; மீண்டும் அத் தெய்வம் தன்னை நோக்கி;
 தவவையாகிய தாரையும் விரையும் வெவ்வினை உருப்ப விளிந்து
 நெடு எய்தி - முற்பிறப்பிலே உனக்குத் தமக்காமராமிருந்த தாரை
 என்பவனும் விரை என்பவனும் தாம் முற்செய்த தீர னழ்வனை
 உருத்து வந்தாட்டுதலாலே இறந்து அவ்வுடம்பு ஒழிந்த பிணைர்;
 மாதவியாகியும் கதமதி யாகியும் கோதைதாம் சாயல் கிடைநெடு
 கூடனர் - சினை தாயாகிய மாதவியும் தாயன்பு சான்ற கதமதியு
 மாகப் பிறப்புற்று மணிமேகலாய் சின்னேடும் தொடர்புடைய
 சாமினர் எனவும்; பூங்கொடி நல்லாய் ஆங்கு அணர்த்திறம்
 அறவணன் தனபால் கேள் என்று உரைத்ததும் - பூங்கொடி
 போலும் அழகுடையோய் நீ சின்னூரின்கண் அத் தாரையும்
 விரையுமாகிய சின் தமக்கையர் செய்தியை அறவணவடிகளார்பார்
 சென்று கேட்கக் கடவை என்று தனக்குக் கூறிய செய்தியையும்;
 என்க.

(சி - று.) புதுமலர்க்கோலை என்றது - உவவனத்தாக. உகய
 புதுமலர் ஆங்கு உற்று உரை செய்தது என்றது அவன் தன்னை இகழ்த்த
 காரணமும் சித்திராபதியாற் சேந்தலும் உண்டு என்று கூறியதையும்
 காதிக் கூறியபடியாம்.

அறவணர் ஆசனம் - புத்தபிழைகை. பிறப்பு வளர்ச்சியை அளித்தது
 என்றவாறு. ஆகையானவன் என்பது இராபுலோ. கடவுள் - மணிமேகலா
 தெய்வம். மீள் குள் புகுநககிளப் பாக்குமாரபாலே அவன்டால் அந்
 பார்வை உண்ட தெய்வம் என்பான், தவிர்கடல் நெடுங்கடல் சடவார்
 றுள் (சுவி) "தவ்வையராகி.....(20) நல்லாய் கேள்" என்பன
 மணிமேகலா தெய்வத்தின் கூற்றாகக் கொண்டு கூறிய படியாம்.

இதுவுமது

உக - ௩௦: உரைத்தஉரைத்தலும்

(இ - ள்.). உரைத்த பூங்கொடி ஒரு மூன்று மந்திரம் தனக்கு உரை செய்து தான் ஏசிய வண்ணமும் - அறவண வடிகளப்பால் கேள் என்று கூறிய மலர்க்கொடி போன்ற அழகுடைய மணிமேகலை தெய்வம் ஒப்பற்ற மூன்று மந்திரங்களைத் தனக்குச் செயியறிவுறுத்தி வானத்திலேறி மறைந்த செய்தியும்; தெய்வம் போய்பின தீவதிலகையும் ஐயெனத் தோன்றி அருளொடும் அடைந்ததும் - அத் தெய்வம் மறைந்து போன பின்னர்த் தீவதிலகை என்னும் மற்றொரு தெய்வம் ஐயென்று தான் வியக்குக்படி வானின்றிழிந்து தனக்கு மூன் தோன்றி அருளொடும் தன்னை எய்தியதும்; அடைந்த தெய்வம் ஆபுத்திரன்னை வணங்குது பாத்திரம் வாய்மையின் அளித்ததும் - அருள் ஒழுதும் முகத்தோடும் அடைந்த காவற் றெய்வமாயிய அத் தீவதிலகை தானும் ஆபுத்திரன் என்னும் அறிவான் கையகத்துப் பயின்ற வணங்கத் தருந்த றெப்போடு கூடிய அமுத ஸாபி யென்னும் பிச்சைக் கலத்தை அதனியல்பெலாம் வாய்மை யாகக் கூறித் தன்னையிற் புகுதுமாறு செய்தருளியதும்; ஆபுத் திரன் திறம் அறவணன் தன்பால் கேள் என்று உரைத்து - அமுதசாபிக்குரிய ஆபுத்திரனுடைய வரலாற்றை அறவண வடிகளப்பால் கேட்டறிக என்று சொல்லி; இளர் ஒளி மாதெய்வம் போக என மடந்தை போந்த வண்ணமும்-மிக்கு விளங்கும் ஒளியையுடைய சிறந்த அத் தீவதிலகை யென்னும் தெய்வம் இனி, நீ தின்னூர்க்குச் செல்லுக என்று விடுப்பத் தான் புகார் கார்க்கு வான்வழியாக வந்தெய்திய செய்தியும் ஆவிய இவற்றை வெல்லாம்; மாதவன் தன்னை வணங்கினான் உரைத்தலும் - அவ் வறவணவடிகளாரை வணங்கிச் சொல்லா திற்தலும் என்க.

(வி - ள்.). பூங்கொடி: மணிமேகலை தெய்வம் (உக). தெய்வம் - மணிமேகலை தெய்வம் (உக). தெய்வம்-தீவதிலகை. ஐயென-வியக்கும் படி. 'ஐயியப்பாகும்' (தொல். உரி-அக.) வியத்தகுமொன்றைக் காண் போர் 'ஐ' என்று வாயாற் கூறி வியத்தல் உண்மையின் ஐ எனத் தோன்றி, என்றார். ஆபுத்திரன் திறம் ஆபுத்திரன் வரலாறு முதலியன.

அறவணவடிகளார் மகிழ்ந்து மாதவியும் சுதமதியுமாகிய

இருவருடைய முற்பிறப்பு வரலாறு கூறுதல்

உக - ௩௦: மணிமேகலை.....கண்டேன்

(இ - ள்.) -மணிமேகலையுரை மாதவன் கேட்டுத் தலைத்தலை மேல்வா தணியா இனபம் - மணிமேகலை கூறிய மொழிகளைக்

தோட அறவணர்த்களார் அவள் எய்திய ஆக்கவன் பல
தந்தையும் கூறும்பொழுது ஒவ்வொருக்கத்திடத்தும் அவர்
எய்தும் மகிழ்ச்சி மிகுத்துப் பெருகு வருதலாலே குறைமாத
பெரிந்ததை யுடையவராய்; பொற்றொழு மாதர் நல்திறம்
பெருக்க - கன்று நன்று நன்றாய் நின்றாலே உலகிலே தோன்றும்
பொன்னின மலணியும் மகளிரினத்தின் நற்பண்புகள் பெரு
தொகுதல்; இவர் திறம் உரைக்கேன லே உற்று உணர்வாய் -
மாதனயும் சுதமதியும் ஆகி சங்கு வந்தெய்திய இவருடைய
லலாற்றில் லே அறிந்தது கிடப்ப எஞ்செவற்றை யான இப்
பொழுது கிணக்குக் கூறுவல் உன்னம் பொருந்தி கேட்டுணர்ந்து
கொள்வாராக; கின் நெடுந் தெய்வம் கிணக்கு உரைத்த அந்நாள்
தன்றியும் - உன் குலதெய்வமாகிய புகழால் கீண்ட அம் மணி
மேகலா தெய்வம் கிணக்குக் கூறிய அந்த காளிலே யான சென்ற
தனறியும்; அருவினை கழுடம் ஆகி முதல்வன் அடியினை ஆகி
பாத பங்கையிலே டரவிச் செல்வேன - போக்குதற்கரிய வினைகளைத்
துவாத் துடைக்கும் ஆகிசென்றிராணிய புத்தருடைய திருவடித்
தாமவாயின சுவடு கிடப்பதாயி அப் பாதபங்கய மலையை
உளாததாலே கினைந்து வாழ்த்தி மீண்டுமொருநாள் அதனை
வலம் வருதற் பொருட்டுச் செல்லும் யான்; கச்சயம் ஆளும்
கழலால் வேந்தன் துச்சயன்றனை ஒர் குழ் பொழில் கண்டேன் -
கச்சய நகரத்தை ஆள்கின்ற வீரக் கழலணிந்த காடையுடைய
வேந்தனாகிய துச்சயனை முன்போலவே மாங்கள் குழந்த ஒரு
போலையிலே கண்டேன்காரன் என்றார்; என்க.

(வி - உ.) மணிமேகலை கூறிய செய்தியில் அவள் பெற்ற ஆக்கம்
பலவாகலின் ஒவ்வொரு ஆக்கத்தையும் கேட்கும் தோறும் அறவண
அடிகளார் இன்பம் மேலும்மேலும் பெருக இறுதியில் அவனைப்
பாராட்டுவார் நின்னல் நினனினைத்து மாதர் நற்றிறம் உலகில் சிறப்ப
தாகி என்று வாழ்த்தினர் என்க. இதற்கு இங்ஙனம் நுண்ணிதின் உரை
கருது பொற்றொழுமாதர் என்பதனை விளி என்று கொள்வார் உரை
சிறப்பாமை யுணர்க. பிறர் ஆக்கங்கண்டு பெரி நம் மகிழ்த்தலும் எல்லா நம்
இன்புற்று வாழவேண்டும் என்று விரும்புவது மேசான்றோரியல்பாகலின்.

மாதனயும் சுதமதியுமாகிய இவருடைய முற்பிறப்பின் முடிவுகள்
இவ்வுலக நிலையாமையை நன்குணர்த்தி மணிமேகலையின் மெய்யுணர்
பெறு ஆக்கமா யமையுள் என்பது கருதி இவர் திறம் உரைக்கேன்
உற்றுணர்வாய் என்று விதந்தோதினர்.

மணிமேகலா தெய்வம் மணிமேகலைக்குக் குலதெய்வமாதல் பற்றி
நினைப்பவன் என்றார். தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழும் அத்
தெய்வத்தின் பெருந்தகைமைபற்றி நெடுந்தெய்வம் என்றார்.

கின் தெய்வம் கிணக்கெடுத்துரைத்த அந்நாள் என்றது துச்சயன்
மனைவியரோடு மலையில் ஆடிக் கங்கைக் கரையிருந்துழி "அறவணன்

அங்கு அவன்பாற் சென்றான்" என மணிமேகலா தெய்வம் கூறிய அக் காளை என்க. (க0 - ௫௫ - ௮) அந்தாள் அன்றியும் மீண்டும் ஒருநாள் செல்வன என்றாறி.

இதுவுமது

சு3 - ௫ : மாபெருந்..... எழுந்தேன்

(இ - ள்.) மாபெருந்தானை மன்ன - அப்பொழுது யான் அம் மன்னனை கோக்கி, மிகப் பெரிய படைகளையுடைய வேந்தினர்; நின்னெடும்தேவியர் தமக்கும் தீது இன்றோ என - உனக்கும் உன் மனைவியார் இருவர்க்கும் தீது ஏதுமின்றி இனிது வாழ் இனிதிரா என வினவினதாகி; அழிதவே உள்ளமொடு அற்றினன் ஆகி ஒளி இழை மாதர்க்கு உற்றதை உவாப்பான் - அதுக்கட்ட அம் மன்னனை துன்பத்தாலே அழிந்து நெஞ்சத் தோடெ வாய்கிட்ட அழுகினவனாய் ஒளிமிக்க துணிகலனை அணிந்த தன மனைவியர் இருவர்க்கும் ஒருநேர கிழந்த சிவந்தெனக் கூறுபவன்; வீரை மதுக்களி மயக்கத்து போற்றுது புதுக்கோன் மாண நுன சென்று மாய்ந்ததூஉம் - தன மனைவியர் இருவருள் இளைப்பாளாகிப் வீரை என்டவள களஞ்சுண்டு களித் தனமனாலுண்டான மயக்கங் காரணமாகப் புதுவதாகப் பற்றிக் கொணர்ந்த காட்டியானையின் முன தன்னைப் போற்றிக் கொள்ளாமற் சென்று அதனால் கொல்லப்பட்ட டொழிந்த செய்தி யும்; தாரை ஆங்கு அதுக்கட்டத் தாங்காது ஓர் அரமியம் ஏறி வீழ்ந்து சாவுற்றதூஉம் - மூத்தாளாகிப் தாரை தாறுந் அப்பொழுதே வீரையின் சாவுச் செய்தினைக் கேட்டுத் துயரம் தாங்கமாட்டாமல் ஒரு நெடுவிலை மாடத்துச்சிமிலுள்ள கிலா முற்றத்திலேறி அங்குருந்து நிலத்திலே குதித்து தாறுதுப்பட்ட செயலையுமாகிய; கழிபெருந் துனபம் காவலன் உரைப்ப நிகவும் பெரிய துயரச் செய்களை அம் மன்னவன் சொல்லும்; பழக்கினைப் பயன நீ பரியல் என்று எழுந்தென - அதுக்கட்ட யானும் இவையெல்லாம் பழக்கினையின பயன்களை மாறாம ஆகவே, அவற்றிற்கு வருந்துதல் பயனில் செயலாம வருந்தற்க ளாறு ஆறுதல் கூறி அவ்விடத்தினின்றும சென்றேனகாண; எனருர் எனக.

(௫ - ௫.) மன்ன : விளி. மாதர் - தாரையுள் வீரையுள் ஆகிய மன்னன் மனைவியர் புதுக்கோளையானை - புதுதாகப் பற்றிக் கொணர்ந்து பழக்கப்படாத காட்டியானை. போற்றுது - தனனைப் போற்றுகல் - ய் பாது. "வெம்பு கரிசுரு ஆயிரந்தான் வேண்டிமே" என்னும் அறிவுரை யைப் போற்றுது எனினுமாம். வரை - இளையாள். தங்கையிறந்தமையா ளுண்டான துயரம் பொழுது தாரை அரமியம் ஏறி வீழ்த்திறந்தான் என்றான் என்க.

இதன்கண்-கள்ளுண்டலால் வரும் கேடும் காமத்தால் வரும் துன்ப
மூட்பற்றுடைமையால் வநுந்துன்புறம் யாக்கை நிலையாகையுமாயி
அறிவுரைகளும் குறிப்பாகப் போந்தமையும் உணர்க.

அறவண அடிகளார் மணிமேகலை முதலியோரைப்
பாரட்டி அவர்க்குப் புத்தபெருமானுடைய தோற்றச்
சிறப்பறிவுறுத்துதல்

செ - கஉ : ஆடுங்.....பட்டது

(இ - ள்) ஆடுங் கூத்தாய் அணிமேகலை வெற்றோர்
அணிபொரு வந்தீர் என - அவ்வாறு முற்பிறப்பிலே தாராயும்
விரையும் இலக்குமியும் என்னும் பெயரோடு சிறந்த அரசியராய்த்
நிகழ்ந்த சீயிரே கூததாட்டரங்கில் ஏறி ஆடும் நாடக மகளிர் ஒரு
கோலம் புனைந்து ஆடியவர் அவ் வேடத்தைக் களைந்து அங்
வேடத்திற்கு மாறுபட்டவராக வேடம் புனைந்து வருமாறு
போலவே என முன்னர் வந்துள்ளீர்; ஓ என - நுமவாவு
பெரிதும் வியக்கத் தகுந்தது கண்மர்! என்று விகந்து;
மணிமேகலை முன மடக்கொடியார் திறம் - மணிமேகலைக்கு
முன்பு மாதவியும் சுதமதியும் ஆகிய அம் மடக்கையர்
முற்பிறப்பிலே தாராயும் விரையும் என்னும் அரசியரா
யிருந்து இறந்துபட்ட சிகழ்ச்சிகளை; துணிபொருள் மாதவன்
சொல்லியும் அமைமயான் - மெய்ப்பொருளை யுணர்ந்த பெரிய
தவத்தை யுடைய அவ்வறவணவடிகள் ஆர்வத்துடன்
அறிவித்தும் அமைமயாராம்; பிறவியும் அறவியும் பெற்றியின்
உணர்ந்த நறுமலர்க் கோதாய் - பழம் பிறப்பும் அறநெறியும் ஏது
சிகழ்ச்சி காரணமாக கனகுணர்ந்த நற்ப மலர்மாலை போன்ற
மணிமேகலையே இனி யான் கூறுவதனை; கங்கினை சேளாய்-
செவி கொடுத்துக் கேட்பாயாக! தாம தலைவன தலைவியின்
உரைத்த பெருமையில் நல்லறம் பெருகாது ஆகி - அறத்தின்
முதல்வனாகிய புத்தபெருமான கன இறைமைத் தன்மை
காரணமாக உலகினாக்கு ஓதியருளிய பெருமை மிக்க அழகிய
அருளறம் உலகின்கண் பெருகாதொழியா நிற்ப; இறுதியில்
நலகதி செல்லும் பெருவழி - முன்னில்லாத நனவிலையை எய்தச்
செல்லுதற்குரிய அவ்வற நெறிதானும்; அறுகையும் நெருஞ்சியும்
அடர்ந்து கண அடைத்து ஆங்கு - அறுகம் புல்லும் நெருஞ்சியும்
அடர்ந்து சிற்தும் இயங்க இடமினறி அடைத்தாற் போலாகி
விட்டமையாலே; உயிர் எழங்கு நெருநெறி - மக்கட பிறப்பெய்திய
உயிர்களை செல்லுதற் கமைந்த பெரிய விதியானது; செயிர்
வழங்கு திக்கதி திறந்து - குற்றங்களே பயில வழங்கும் தீய வழி

நாகத் திறக்கப்பட்டு; கல் என் ஒரு திறம்பட்டது. உயிர்கள் துன்பத்தால் ஆரவாரஞ் செய்தற் கிடன்றதோரு தன்மைமையுடையதாயிற்று என்னுர் என்க.

(அ - ம்.) ஆடுங்குத்தியர் அணி - நாடகமாரும் மகளிர் புனைந்து கொள்ளும் வேடம்; கூத்தியர் மாற்றுவேடம் புனைந்து கொண்டு வந்து தோன்றுதல் போல் முன்னர் அரசிடராய் வேடம் புனைந்து நடத்த நயிர் இப்பொழுது பிக்குணி வேடம் புனைந்து கொண்டு எம்முன் வந்தீர் என்று விடந்த படியாம். அறவணவடிகளார் மணிமேகலை கூற்றால் இம் மாதவி யும் சுதமதியும் தாம் தாமது இளைமைப் பருவத்திலே அரசியராய்க் கண்கூடாகக் காணப்பட்டவர். இவரே தமக்கு உண்டி முதலியன கொடுத்துப் போற்றியவர்; அவ்வரசியரே மாறிப் பிறந்து இம்மை யிலேயே தம்முதுமைப் பருவத்தே தம்மைக் காணப் பிக்குணிமகளிராய் வந்தனர் என்றறிந்தமையால் இந் நிகழ்ச்சி அவர்க்குப் பெரிதும் வியப்பை நல்குவதாயிற்று. ஈண்டு ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளார் மாடலன் கூற்றாக, "ஆடுங் கூத்தர்போல் ஆரூயிர் ஒரு வழிக் கூடிய கோலத் தொருங்குநின் றியலாது" என்றோதிய தொடர் நினைவித் கொள்ளற் பாலதாம் (சிலப்-௨௮ : ௧௧௫-௧௧௬).

துணிபொருள் மாதவன் - அறவண அடிகள். அறவி - அறநெறி. நல்கினை - உவந்தனை எனலும் ஆம். உவந்து நல்கினும் நல்காயாயினும் என்புழி (புறநா - ௮௦)யும் அஃது அப் பொருட்டாதலறிக. தநும தல்வன் - புத்தர். இறுதியில் நற்கதி - வீடு. பெருவழி - அறநெறி. செயிர் - குற்றம். உயிர் வழங்கு பெருநெறி என்றது மக்கட் பிறப் பெய்தியவர் பெரும்பாலோர் வாழும் நெறி. காம முதலிய செயிர்கட்கு அறுகையும் நெருஞ்சியும் உவமை என்க. திக்கதி - பிறப்பினுட் புகுதுவ தற்குக் காரணமான தீநெறி ஒரு திறம்பட்டது என்றது மாந்தர் வாழும் நெறி திக்கதியில் மட்டும் புகுதும் ஒரே வழியாகி விட்டது. எனவே மாந்தர் வாழ்க்கையில் அறம் முழுதும் அழிந்தது, மறமே யாண்டும் பெருகியது என்றவாறாயிற்று.

புத்தர் மீண்டும் பிறக்கும் காலம்

௧௩ - ௧௪ : தண்பனி... ..ஆதலின்

(இ - ன்.) ஈங்கு - இந் நிலவுலகத்திலே; நல்அறம் - புத்த பெருமான் ஆதியிலாதிற நல்லறமானது; தண்பனி விழுங்கிய செங்கதிர் மண்டிலம் உண்டு என உணர்தல் அல்லது - குளிர்ந்த பனி மூட்டத்தாலே மறைக்கப்பட்ட சிவந்த ஒளியையுடைய ஞாயிற்று மண்டிலமானது அழிவற்றது ஆதலால் உளதாதல் வேண்டும் என்று கருத்தளவையால் மட்டும் உணரப்படுவதன்றி, யாவதும் கண்டு இனிது விளக்காக் காட்சி போன்றது; சிறிதும் காட்சியளவையாற் காணப்பட்டு நன்கு விளங்காத மானதக் காட்சி மாத்திரையே ஆதல் போல்வதாயிற்று; சலாகை நுழைந்த மணித்துகை அகவையின் பெருங்கடல் உலாநீர் ஓடாதாயினும் - சிறிய சலாகை துளைத்துப் புகுந்த மணியின் கண்ணதாடிய சிறிய

துளையினாடே பெரிய கடலிலே உலாவுகின்ற நீர் முழு
ததும் புகுந்து செல்லாதாயினும்; ஆங்கு அத் துளைவழி உரும்
கோபால்-அவ்வாறாய் அச் சிறிய மணித்துகை வழியே குடத்தின்
முனது கொண்ட அக் கடல் நீரே ஒழுதுதல் போன்று; சங்கு
நல்லறம் எய்தலும் உண்டு என-இவ் வுலகில் அந் நல்லறம்
புதுதலும் உண்டு எனனும் கருத்தினாலே; யான சொல்லலும்
உண்டு-யான் செவ்வி பெற்றுழி அவ்வறத்தை அறிவுறுத்
தலும் உண்டு; மல்லன் மாஞாலத்து மக்களே ஆதலின
சொல்லுதல் தேற்றார் - அங்ஙனம் அறிவுறுத்தும் பொழுதும்
கேட்போ ரெல்லாம் னளமுடைய பெரிய இவ்வுலகத்து
வாழ்க்கையையே அறாவுகின்ற மக்களே யாதலால் அவ்வறத்தைக்
கேட்டுக் கேளாராய்ச் சிறிதும் தெளிவாடல்லர்காண் என்றார்
என்க.

(வி-ம்.) நல்லறம் இக்காலத்தே பரியால் விழங்கப்பட்டுக் கட்
புலனுக்குப் புலப்படாமல் கருத்தளவைக்குப் புலப்படுகின்ற ஞாயிறு
போலக் காட்சியளவைக்குப் புலப்படாமல் மானதக்காட்சிக்கே புலப்
படுவதொன்றாயிருக்கிறது. அங்ஙனமாயினும் யான் ஒல்லுமளவிற்கு
அவ்வறத்தை உலகினர்க்குக் கூறி வருகின்றேன். கூறிய விடத்தும்
கேட்போர் தகுதியின்மையால் அவ்வறத்தைத் தெளிகின்றிலர் என்ற
அறவணவடிகளார் பரிந்து கூறுகின்றனர் என்க.

கதிர் மண்டிலத்தைப் பனி விழங்கினாலும் அதன் பேரொளி ஒரோ
வழி அதனையும் ஊடுநவி அப் பனி மண்டலத்தின் புறம்பேயும் புலப்
பட்டு அதனுள்ளே தனதுண்மைமையப் புலப்படுத்தாமலிராது ஆகலின்
“நல்லறம் உண்டென உணர்தல் அல்லது யாவரும் கண்டினிது விளங்காக்
காட்சி போன்றது” என்னும் இவ்வுவமை ஆழ்ந்த கருத்துடையது.
இதனோடு,

“உண்டா லம்மவீவ் வுலக மிந்திரர்
அமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனத்
தமிய நுண்டலு மிலரே முனிவிலர்
துஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சவ தஞ்சிப்
புகழெனின் உயிரும் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளல ரயர்விலர்
அன்ன மாட்சி யணைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே” (புறநா. ௧௮௨)

எனவரும் செய்யுள் நினைவு கூரற்பாலதாம்.

யாவதும் - சிறிதும். மக்களேயாதலின் சொல்லுதல் தேற்றார் என
மாறுக.

திதுவுமது

எஉ . மஉ : சக்கரவாள.....புகழம்

(இ - ள்.) சக்கரவாளத்தத் தேவர் எல்லாம் தொக்கு. இச் சக்கர வாளத்தினுடே வாழுகின்ற தேவர்கள் எல்லாம் கூடி ஒருங்கு துடிக்கலாகத்து ஈண்டி - ஒரு சேரத் துடிக்கலாகத்திலே சென்று; மிக்கோள் பாதம் விழுந்தனர் இரப்ப - அங்குறை கின்ற தேவர்களுள் சிறந்த தேவனுடைய திருவடிகளிலே விழ்ந்து வேண்டா கிற்றலாலே; இந்நாள் பார்த்து கிடந்த மலத்தலை உலகத்து விரிகதிர்த் செல்வன் தோன்றினான் என்ன - இருள் பாவிக் கிடந்த உலகினகண விரிகை ஒளியையுடைய கதிரவன் தோன்றினான் போன்று; சர் சண்ணாற்றேருந் சர் எய்த ஆண்டில். இற்றை நாளிலிருந்து ஆயிரத்தறுநூற்றுப் பதினாறு மானடில்; பேரறிவான தோன்றும் அதன் பிற்பாடு - பேரறிவடைம வலகைய புத்தபெருமான பிரந்தருளுவான் அப்பால்; ஒருங்குள மருங்கில் சுருங்ககச் செறுவழி இருப்போந் நீத்தம் புகுவதுபோல. பெரிய கீர் கிலையிசு கண் கட்டப் ப்டொள பாதகாடிக் கிறிய வழியி னாலே மிகப் பெரிய வெள்ளம் புகுவதுபோல; உளவாச் செறு செவி அளப்பு அரு நல் அறம் - எண்ணிறந்த மாந்தர் தம் கிறிய செவியினாடு அளத்தல் துரிய நன்மையுடைய மனடபாட்டற மானது; உயிர் உளமலி உவகைமொடு சொளப் புகுஉம் - மாந்தர் உயிர் உளளத்தே மிகுகின்ற மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொள்ளு மாறு இனிது புகுங்காண் என்றார் என்க.

(வி - ள்.) இதுன் அறியாமைச்சுவை. பேரறிவாளன் - புத்த பெருமான். பிற்பாடு - பின்பு; ஒர சொல்.

துடிக்கலாகத்தறகின்ற பிரபாபாலன் என் - ம் செவியுடைய தேவர் வேண்டுக்காட் கிணங்கி நிலவுலகிலே பிறந்தான் என்று பெளத்தர் நால் சில நுவலும். கதர்ச்செல்வன் - குடியிறு.

யான் கூறும் இவ்வறிச்சலாகை நுழைந்த மணித்துளையினுடே ஒழுகும் நீர் போன்று ஒருசிலர் செவியினுடே மிகவுயர்ந்த புத்தம். அவர்தாழந் மாண்களதலால் அகணையும் தெளிவின்றியர். புத்த பெருமான் தோன்றி அநங்கு நங்கால் மருக வாரியாகக் குளத்தினுடு புகுகின்ற நீர் போன்று மிகுதியாக மாந்தர் செவியிற் புகுவதால். அவர் முன்னிலையிற் றொன்ற மாக்கரும் அவரது தெய்வத் தன்மையாலே அவ் வறட்களைக் கேட்குந் போகி அவற்றைத் தெளிந்து பெரிதும் மகிழவும் மகிழ்வர் எனப் புத்தர்தம் தமக்குறளள வேற்றமையை அடிகளார் ஈண்டு மணிமேகலைக்கு அறிவுறுத்துகின்றனர் என்றுணர்க.

ஈண்டு அறவணவடிகளார் புத்தர் ஆயிரத்தறுநூற்றுப் பதினாறும் ஆண்டில் மீண்டும் நிலவுலகத்துப் பிரப்பாள் என்று அறிவிப்பது அவர்

கய்ய அவமான் லுத்துர் பின்பர் சிதழும் காலத்தகக் குறிப்பதோ
கய்ய மாநிலம் லு (சகாப்தத்திதகக் குறிப்பதுவோ உறுதி) காதத்
தவத்திதகக். ஓரோ வழி அது புத்தர் பிறத்த பான்புனை முகலாகக்
கொடுவழங்கி வந்த புத்த சகாப்தர் ஒன்றாகத் தக்காம்; அங்ஙனம்
கொள்கின் அப் புத்த சகாப்தத்திதகக், அறவணர் காலங்காறும்
புத்த யாண்டுகள் பிறந் அவற்றித்கு மேல் சிதழும் பான்புகளாகக்
கொள்கின் பின்பும்; உத்கல் அந்நக தபாபும் பான்புகளாகக்
கொள்கின் புத்தர் பிறந்து அறத்தகை சிதத்துவர் எப்பது பௌத்த
சகாப்தர் கொள்ளையாரும் இத்தகை.

“சாமாத பிறவாது தனிபுதலாய் புத்தகாள்
ஆவாவில் லெகுபடும் அழிதயாதிப் பதத்தாக
மெவாது மிந்தெயென் பாயையிதன் மெட்டுய்யாள்
ஒவாது பி, ந்தெவன் உகத்தோறும் உகத்தோறும்”

எனப் பதவத்திதையில் வரும் எண்ணனுடைய சூவாக்கு தப்புநாகத்
பாலதர் (ச - சம்பரதாயவத்திதகாம் : செய் எ.)

என் அறவண அடிகளார் கூறும் புத்தர் பிறப்பு அபிபத்தபா
பிறப்பன் ந; வழிவழிப் பிறக்கும் புத்தர்களுள் ஒருவர் பிறப்பையே உறு
கின்று என்று கொள்க.

திதுவுமது

மக - கூ2 : சத்ரோன்.....தருஉம்

(தி - ன்.) கதிசோன தோனழம கால ஆங்கு ஆவன துயர்
ஒள்காட்டு பணியே போனறு மைத்து திளுள காதை பனபாக திசு-
ஞாயிது தோனதுக் பொழுது உதன விளகடுகிற அளியத்
தன்னுள்ளிருந்து வெளபட்டுகுகின்ற ஞாய காதகக் கலிப்
போனது, டணடு கருகி ஆளு மிருந்த மாந்தரூடைய பனப அதுக்கு
அகலது தமபுள்ளிருந்து அறவெளைய வெளபட்டுத்தபடபு;
புத்த ஞாயிது தோனழம காலத் திகுசுளப ஞாயம திகு உரு
விளகக - புத்தன எனலும் அவ்வறிதொள்ப பிழம்பு உலகில்
தேனெறித காலத்தே வாலத்தே இடங்குகின்ற திகுளும்
ஞாயிதும் உள்ளிட்ட கொள்கள எலகாம உலகில் திகு
கிழாதபடி கனனெறியில இடங்கி விளககா நிற்ப; தககா நான
யின தககையின் கடக்கும் - கிறிதும் தககால் இடங்குகின்ற
அகன்னி வதலிய கான்மீக்கா தாரும் அககனமாய கனன்னி
யிலைய இடங்குவனவாய; கானம் பொயமாது - மூகில் திகு
ஞக்கு புகன்று முறை பெய்யும் தன் தொழிலில் பிழம்பாது;
மாகிலம் வளம்படும் - பெரிய கிலமும் கலமுதலிய செல்வத்தாற்
கெட்கும்; கன் உடை உயிர்கள் உறுதுயர் காண - உடக

பெடுத்து வாழுகின்ற உயிர்கள் தாமும் மிக்க துன்பத்தை நுகர மாட்டா; வளி வலம் கொட்கும் - காற்றும் இனிதாக வலமாகக் சுற்றியிருக்கும்; மாதிரம் வளம்படும் - மலைகளும் செல்வத்தாற் செக்கும். நளி இரு முநீர் நலம் பல தரும் - செறிந்த பெரிய கடல் தானும் உயிர்கட்கு நன்மை பலவற்றையும் வழங்கா சிற்ரும் என்றான்.

(வி - ௫.) “கடுகிரான்.....காலை” எனவரும் இதனை.

“தூரியகாந் தக்கல்லி யிடத்தே மெய்ய
சுடர்தோன்றி யிடச்சோதி தோன்று மாபோல்
ஆரிய மும் ஆசான்வந் தருளால் தோன்ற
அடிஞானம் ஆன்மாவில் தோன்று”

எனவரும் சிவஞான சித்தியார் (சுபக் - ௨௮0) நினைக்கத்தகும். அல்ல னாம் -

“மனத்து ளதுபோலக் காட்டி ஒருவற்கு
இனத்து ளதாகும் அறிவு”

(சுசு)

எனவரும் அருமைத் திருக்குறளையும் நோக்க.

மைத்து - சுறுத்து. இருள் - அறியாமை. மனமாக - அழகாக அவா வெகுளி இன்னாச்சொல் என்பன. மாகதீர்ந்த நெஞ்சமே அறத்தின் பிழம்பாதலின் மாகதீர என்றொழிந்தார். என்னை?

“மனத் தக்கண் மாசில னாதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீர பிற”

(குறள் - ௩௪.)

எனவரும் பொய்யில் புலவன் பொருள் உரையும் காண்க.

நிலவுலகின்கண் வளம் மிகுதற்கும் வற்கடம் தீர்த்தற்கும் காரண மான வான் சிறப்புக் கோளும் நாளும் நன்னெறியிலியங்கும் பொழு துண்டாம் என்பது பற்றி.

“திங்களும் ஞாயிறும் தீங்குறு விளங்கத்
தங்கா நாண்மீன் தகைமையி னடக்கும்”

என்றார். வளி-காற்று. காற்று வலஞ்சுற்றின் உலகின் வளம் பெருகும் என்ப. இதனை, “வலமாதிரத்தான் வளிகொட்ப” எனவரும் மதுரைக் காஞ்சியிலும் காண்க (௫). மாதிரம் - மலை. மலைவளம் படுதலாவது - மலை தரும் பல பண்டங்களும் மிகுதல். அவையாவன: “தக்கோலம் தீர்ப்புத்தகைசால் இலவங்கம் சுப்பிரம் சாதியோ டைந்து” என்பன. முநீர் நலம்பலதரும் என்றதும் கடல்கடும் பல பண்டமும் - மிகுந்த நலந்தரும் என்றவாறு. அவை ஒர்க்கோலை சங்கம் ஒளிர் பவளம் வெண் முத்தம் நீர்ப்படும் உப்பினோ டைந்து” என்ப (சிலப் - ௧0, ௧0௪, மேற்.).

திதுவுமது

கூட - ௧௦௩ : கறவை.....மறவேன்

(இ - ள்.) கறவை என்று ஆர்த்திக் கலவிறை பொழியும் - பால் கறத்தலையுடைய ஆக்கள் தம் என்றின் வயிறு நிறையச் சாந்தாட்டிப் பின்னரும் கறக்கும் கலவளை நிறையுமாடி பாலைச் சாந்து பொழியா நிறகும்; பரவை பயன துய்த்து உறைபதி நேசா - பறவைகள் தாம் வாழியிடங்களிலேயே தமக்கு வேண்டிய இனாகளைப் பெற்றுத் தின்று காணலின்பமும் நுகர்ந்து தாம் தாம் திருக்கு மிடங்களினின்றும் பிறவிடங்களுக்குச் செல்ல மாட்டா; விலங்கும் மக்களும் இவருடப் பனக நிகரும் - விலங்குப் பிறப்புற்ற உயிரும் மக்கட்பிறப்புற்ற உயிரும் தம்முள் ஒன்றற கொண்டு அருகதற்குக் காரணமான பனகமைப் பண்புகள் இலவாம்; கலங்கு அஞர் நரகரும் பேயும் கைவிடும் - நெஞ்சு கலங்குதற்குக் காரணமான துன்பத்தை நரகர் உயிரும் பேயுயிரும் விட்டுடொழியும்; கூனும் குறளும் ஊழும் செவிடும் மாவும் மருளும் மன்னுயிர் பெரு - கூனும் குறளும் ஊமையும் செவிடும் ஊனதடியும் மருளும் எனனும் குறையுடைய பிறப்புக்களை உயிர்கள் பெருவாம்; அந் தாள் பிறந்து அவன் அருள் அறம் கேட்டோர் - புத்தபெருமான் பிறக்கின்ற அந்தக் காலத்திலே பிறந்து அப் பெருமான அநி வறுக்கும் அருளறத்தைக் கேட்கும் திருவுடையோர்; இனாப் பிறவி இகந்தோர் ஆதலின - துன்பத்திற் கெல்லாம் காரணபா யிருக்கின்ற பிறப்பென்னும் பெருங்கடலையே கடந்தவராவா ராதலின; போதி மூலம் பொருந்திம சிறப்பின் காதன்பாதம் கவை கேட எத்துதல் பிறவிதாறு மறவேன் - போதி மாதத்தின் கீழிலமர்ந்த சிறப்பினையுடைய நம் மிறைவனுடைய திருவடக்கை வாழ்த்திப் பிறப்பறும்படி வணங்குதலை மான பிறப்புக்கடோறும் மறவேன் காண்! என்றார் என்க.

(வி - ற்.) நிலவுலகம் மறைவளம் பெற்றிருத்தலால் ஆக்கள் வயிரா மேய்ந்து பால் ரீகுதியாகச் சூரக் தம் என்பார் கறவை கன்றூர்த் திக் கலம் நிறைபொழியும் என்றார். கன்றும் ஆர்த்தி எனல் வேண்டிய உயர்வு சிறப்பும்மைசெய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. ஆர்த்தி - ஊட்டி. கலம் - கறக்குங் கலம். நிறை-நிறையுமாறு. தானே பிலிற்றும் என்பார் பொழி யும் என்றார். வளம் பெற்றிருத்தற்கு ஆப்பயன் மிகுதல் அறிகுறி; அங்ஙனமே வற்கடத்தின் அறி குறியாக, ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார்,

“ஆபயன் குன்றும் அறுதொழிலோர் நூன்மறப்பர்,
காவலன் காவான் எனின்”

(10௧0)

என்புழி ஆபயன் குன்றும் என்பதூஉ முணர்க.

பாணியைப் பத்து என்றது என்று புணர்ந்தும இன்பத் துயிற்று
என பதாபினைந்து. இஃது புதிதும் மக்கள் உயிதும் பணைக்கீங்குர் என்க.
நகரத்தினைப் பிழையாகையால் தன்பாறறுவன அனைவரும் அச் செயலை
விட வந்தன. இஃது - சேரலா, பிறவுமீர்த்து - அநநி செய்தலைக் கைவிடும்
எனியுமா.

கூன் முகலியை புறப் புகள் பயனில் பிறப்புக்கள். புத்தர் கோகிலிய
பின்னர் மலிர் கூன் முகலியை புறப்படுத்துதல் யுத்தபாணமாகப் பிறவா
என்றாறது. இவற்றை.

“அறியில் சிதவ் உறுமில் பிண்டமும்

கூனும் துறந்து களமும் செய்தும்

மாயு மாயு மாயப்பட வாழ்நர்க்கு

என்பு ரெச்ச மென்றிவை எல்லாம்

பேதைமை டல்ல தாதியாயில்

எனவரும் பறகாறுத்துச் செய்யுமிதும் (உஅ) காண்க.

அ. ந. - பொத்த மாதின் கொட்டம். இனிமறவேன் மடக்
கொள் என்தக் கொள் மாறவேன் மடக்கொடி எனக் கண்ணித்து
அக்கையை நாகன் பாசம் எத்துதல் மறவேன் என மணிமேகலைக்குச்
செவியறவுறுத்தனா என்றிமா.

அறவணர் மாதவி சுதமதி என்னும் இருவர் திறமும்

அறிவுறுத்து மணிமேகலைக்கு நல்லறம் சாற்றுநல்

கப. - கஉரு: மடக்கொடி பெற்றனை

(இ - ள்.) மடக்கொடி மாதர் கிரானால் வருவன இவ்வூர்
ஏது கிகழ்ச்சி பல உள - இளம் பூங்கொடி போலும் ரணி கோகிலையே!
உன்னைத் தலைக்கீடாகக் கொண்டு இந் நகரத்தில் கிகழ்ச்சிக்கு
வருவனவாகிய பழவினின் கிகழ்ச்சிகள் பல உள, அனை யாவும்
ஆங்கு கிகழ்ந்த பின்னர் அல்லது - தந் கிகழ்ச்சிகள் எல்லாம்
அவ்வாறே கிகழ்ந்து புகுந்த சின்னர் அனறி; பூங்கொடி மாதர் -
பூங்கொடி போலும் நங்காயி; பொருள் உரை பொருந்தா - பெய்ப்
பொருள் அறிவுரை கினைக்குப் பொருந்த மாட்டா, அவை சிறை;
சங்கு இவர் இருவரும் ஆகி முதல்வன் அருந்துமர் கெட்க்கும்
பாதபங்கய மலை பாசினர் ஆதலின் - கினைக்குவது ஆதல்
கூத்தர்தோல் வேற்றோர் உருவாது வந்த இத் தானையும்
வினையும் ஆகிய மாதனியும் சுதமதியும் கழிந்த பிறகுதல் ஆதி
புத்தருடைய பாதபங்கயம லீடந்த பாதபங்கய மலைக்கு வலம்
வந்து தெழுந்த நல்லிணையை உடையாசாகலின், கினைக்கு ஒங்கு
உயர் போதி உரவேன நருந்து அகதொழுது வலம் கொண்டு -
அங்ஙனமே முந்நிறப்பில் மலரினாப் பேறுடைய கினைக்கு கிகழும்

உயர்ந்த மெய்க் காட்சியாளனாகிய புத்த பெருமானுடைய அழகிய திருவடினைத் தொழுது வளகு செடியுமாற்றால்; தொடர்வினை மேலே பழுது இல் நல்லெறிப் படர்குவர் காணும் - பிறவிக்கடாறும் தொடர்ந்து வருகின்ற இருவகை வினையும் துவர தோப்பெடுத்துக் குதிரமற்ற கனனேறிமரைய விட்டு நெறியிலே செல்லாதிட்பர், இவர திறம் இவ்வணமாக மடக்கொடி; ஆருயிர் மருந்தாம் அழகசுரபி எனும் மாபெரும் பாததிரம் பெற்றதனை - மணிமேகலாய்! தோளும் கினது ஆகழ் காரணமாக ஆருயிர்க்கு மருந்தாகின்ற அழகசுரபி எனனும் மிகவும் சிறப்புடைய தெய்வத் தன்மையுடைய பாசதிரத்தைப் பெற்றிருக்கின்றாய் அல்லையோ என்றார் என்க.

(வி - ங்) மடக்கொடி மாதர் : விளி. இவ்வூர் என்றது - புகார் நகரத்தை. பொருள் உரை - மெட்ப்பொருள் அறிவுறுக்கும் செவியறிவுறா உ. இருவரும் - மாதவியும் சுதமதியும். நின்னோடு என்றது இவர் போகவே நல்லையாற்றிய நின்னோடு என்பதுபட நின்றது தொடர் வினை - பிறப்புக்கடோறும் காரணகாரிய முறைப்படி தொடர்ந்து வரும் பாதவினைகள். பழுது இல் நன்னெறி என்றது விட்டிற்றுகக் காரணமான தன்பம் துடைக்கும் நெறியாகிய நாலாவது வாய்மையை. டீட்சி நெறி எனினுமாய். அழகசுரப்பெற்றதனை ஆதலால் அதனுற் செய்யத்தகும் அறச்சீரையை நீமேற்கொள்ளுதி என்பார் மேலே செய்யத்த தர் நல்லறம் கூறுகின்றனர் என்க

மக்கள் தேவர் என இரு சார்க்கும் ஒத்த முடிவின் ஓர் அறம்

ககக - கஉக: மக்கள்.....தானேன்

(தி - ள்.) மக்கள் தேவர் என இரு சார்க்கும் ஒத்த முடிவின் ஓர் அறம் உரைக்கின் - நிலவுலகிற் பிறந்த மக்கட்டொத்தியும் வானுலகிற் பிறந்த தேவர் தொகுதியுமாகிய இருவகைத் தொகுதிக்கும் ஒத்ததான ஒரு முடிவையுடைய ஒப்பற்ற நல்லறம் ஒன்றனைக் கூறுவல் கேட்பாமாக!; பசிடபிணி தீர்த்தல் எனிறே அவரும் தவப்பெரும் நல் அறம் சாற்றினர் - அதுதான யாதெனின ஆற்றாமாக்கள் அருமபசி களைதல் ஆகும் என்றிற தீவதிலக்க கூறினாற் போன்றே சுவ்வறவணவகைகளாரும் அதனையே மீசுபெரிய அறமாக அறிவுறுத்தனர்; ஆதலின் - ஆதலு உ; மடுத்த தீக்கொளிய மன்னுயிர் பசி கேட - மூட்டிய தீயினுற் சுடப்படுகின்ற உயிர்கள் போன்று வருந்தும் உயிர்களின் பசித்துயர் தீரும்படி; இளங்கொடி பாததிரம் எடுத்தனள் - மணிமேகலை ஆருயிர் மருந்தாகிய அழகசுரபி என்னும் மாபெரும் பாததிரத்தைத் தன் அருள் கெழுமிய கையிலெந்துவாளாயினள்; என்பதாம்.

(வி - ௨.) உடம்பொடு வாழும் உயிர்கட்கெல்லாம் உணவு இன்றியமையாமையின் பசிதீர்க்க்தம் அறம் மக்கள் தேவர் இரகாரார்க்கும் பொதுவாயிற்று. மக்கள் தேவர்க்கு அவிகொரிந்து வேளவியாற்றி அரும்புகளைகின்றனர். தேவர் மழைவளந்தந்து அரும்புகளைகின்றனர் என்க. இவ்வாற்றால் இவ்வறம் இரகாரார்க்கும் ஒத்தவறிக. இனி இககிடை.

“இறந்தாய்க் கீதுரைக்கலாம் சித்தையை முடிப்பதே துறந்தார்க்குக் கடனாகிற் சோறலாம் பிறவேண்டா இறந்தார்க்கு மெதிரார்க்கும் இவட்காவத் துள்ளார்வான் பிறந்தார்க்கு மிதுவன்றிப் பிற்தொன்று சொல்லாயோ”

எனவரும் நீலகேசிச் செய்யுள் (௨௮௧) ஒப்பு கோக்கத்தகும்.

அவரும் என்புழி உம்மை திவதிலகையே அன்றி அவரும் என இறந்தது தமிழி னின்ற எச்சவும்மை.

இனி, இக்காதையை இளங்கொடி வினவிக்கு வகி மாதவன் அடியை வணங்கி ஏத்தி உரைத்தலும் கேட்டு அவரும் அறஞ்சாற்றினராதலின் இளங்கொடி எடுத்தனள் என இயைத்திடுக.

அறவணர்த் தொழுத காதை முற்றிற்று

தக. ஆபுத்திரன் திறம் அறிவித்த காதை

[பதினமூன்றாவது மணிமேகலைக்கு அறவணர்
ஆபுத்திரன் திறம் கூறிய பாட்டு]

அஃதாவது : மன்னுயிர்ப் பசி கெட மணிமேகலை அமுத
சாபியைக் கையிலந்தியமை கண்ட அறவணவழிகளார்,
"ஆபுத்திரன் திறம் அறவணர் தன்பால் கேள்" என்று தீவ
நிலகை என்னும் தெய்வம் கூறிற்று என மணிமேகலை தமக்கு
அறிவித்ததனை கினைவு கூர்ந்து அத் தெய்வப் பாத்திரத்தைப்
பெற்ற ஆபுத்திரன் வரலாற்றை மணிமேகலைக்கு அறிவித்த
செய்தியைக் கூறுஞ் செய்யுள் என்றவாறு.

இதன்கண் - தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தனார் ஆபுத்திரன்
பிறப்பையும் வைதிக சமயத்துப் பார்ப்பனர் அருள் சிறிதுமில்லாய்
வேள்விக் களத்திலே கொண்டு ஊன் தின்னும் பொருட்டு
கெடுதில் மருங்கின் மக்கட்கெல்லாம் பிறந்த நாள் தொடருஞ்
செந்த தன் தீம்பால் அறந்தரும் ரெஞ்சோடு அருள் சுரந்தாட்டும்
ஆனைக் கட்டி வைத்திருத்தலையும், அது கண்டு அருள் கெழுமின
உள்ளம் உடைய சிறுவனாகிய ஆபுத்திரன் அவ்வாவினைக்
காப்பாற்றத் துணிந்து அப் பார்ப்பனர் அறியாவண்ணம்
கள்ளிருளிலே கைப்பற்றிக் கொண்டு போதலையும், அதனைத்
தேடிச் சென்ற அந்தணர் ஆபுத்திரனைத் தொடர்ந்து போய்க்
கண்டு அவனைக் கோலாற் புடைத்து அவன் பிறப்பினுற் புலைச்
சிறுமகன் என வாய்தந்தன கூறி வைதலையும்;

ஆபுத்திரன் அவர்தம் இருடிகள் பிறப்பு முறை கூறி
எள்ளி நகைத்தலையும் பார்ப்பனர் அவனை ஊரைவிட்டுத் தூரத்தி
விடுதலையும் அந்தணர் சேரியிலே அவன் பிச்சைப் பாத்திரத்திலே
உல்லிடுகின்ற கொடுமையையும், பின்னர் ஆபுத்திரன் மிக்க செல்
வத்து விளங்கியார் வரமும் தக்கண மதுரை சென்று சிந்தா
தேவியின் செழுங்கலை நியமத்து முன்றிலே இரூப்பிடமாகக்
கொண்டு மனைதொறுஞ் சென்று பிச்சை ஏற்றுக் கொணர்ந்து
"காணர் கேளார் கானமுடப்பட்டோர், பேணுந ரில்லோர் பிணி
நடுக் குற்றோர் முதலிய இன்னோரன்ன ஆற்றாமாக்கள் அரும் பசி
கிளைந்து அவர் உண்டொழி மிச்சிலுண்டு ஓடுதலைமடுத்துக் கண
படை கொள்ளுதலையும் கற்போர் உளமுருகக் கட்டுரைத்

துள்ளனர். இக் காதை புதநர் அறிவுறுத்த அறநெறி
நிற்பான் ஒருவனுடைய வாலாகுவின மிகவும் நெறந்தொரு
காதையாகத் திகழ்கின்றது.

- மாபெரும் பாத்திரம் மடக்கொடிச் சுருளிய
ஆபுத் திரன்றிறம் அணியிழை கேளாய்
வார னுசியோர் மறையோம் பானன்
ஆண உவாத்தி அபஞ்சிகள் என்போன்
⑥ பார்ப்பனி சாவி காப்புக்கடை கழித்து
கொண்டோற் பிழைத்த நண்டம் அஞ்சித்
தென்றிசைக் குமர் யாடிய வருவோன்
குன்முதிர் பருவத்துத் துஞ்சிருள் இயவிடை
நன்ற குழவிக் கொங்கா ளாகித்
௧௦ தோன்றாத் துடவையின் இட்டளள் நீங்கத்
தாயில் தூவாக் குழவிதுயர் கேட்டோர்
ஆவந் தணைந்தாங் கதன்றுயர் தீர
நாவால் தக்கி தன்பா லூட்டிப்
போகா தெழுநாட் புறங்காத் தோப்ப
௧௫ வயனங் கோட்டிலோர் மறையோம் பானன்
இயவிடை வருவோன் இளம்பூதி யென்போன்
குழவி யெங்கிய கூக்குரல் கேட்டுக்
சமுமிய துன்பமொடு கண்ணீ ருகுத்தாங்
காமக னன்னை என்மகன் என்றே
௨௦ காதலி தன்னொடு கைதொழு தெடுத்து
நம்பி பிறந்தான் பொனிகநங் கிளையெனத்
தம்பதிப் பெயர்ந்து தமரொடுங் கூடி
மார்பிடை முந்தூல் வணியா முன்னர்
நாவிடை நன்னூல் நன்கனம் நவீற்றி
௨௫ ஒத்துடை யந்தணர்க் கொப்பவை யெல்லாம்
நாத்தொலை வின்றி நன்கனம் அறிந்தபின்
அப்பதி தன்னுளோர் அந்தணன் மனைவயின்
புக்கோன் ஆங்குப் புலைகுழ் வேள்வியில்
குருஉத்தொடை மாலை கோட்டிடைச் சுற்றி
௩௦ வெருஉப்பகை அஞ்சி வெய்துயிர்த்துப் புலம்பிக்
கொலைநவில் வேட்டுவர் கொடுமரம் அஞ்சி
வலையிடைப் பட்ட மாளே போன்றங்
கஞ்சிநின் றழைக்கும் ஆத்துயர் கண்டு
நெஞ்சநடுக் குற்று நெடுங்கணீ ருகுத்துக்
௩௫ கள்ள வினையிற் கடுத்துயர் பாழ்பட
நள்ளிருள் கொண்டு நடக்குவன் என்னும்

- உள்ளம் காத்தாங் கொடுபுடை ஓதுங்கி
அல்லிடை யாக்கொண் ட ப்பதி அகன்றோன்
கல்வதி அந்தம் கடவா நின்னுழி
அடர்க்குறு மாக்களொ டந்தண ரெல்லாம்
கடத்திடை ஆவொடு கையகப் படுத்தி
ஆகொண் டிந்த ஆரிடைக் கழிய
நீமகன் அல்லாய் நிகழ்ந்ததை உரையாய்
புலிச்சிறு மகனே போக்கப் படுத்தியென்
நலைக்கோ ளதனால் அறைந்தனர் கேட்ப
ஆட்டிநின் றலைக்குட அந்தண ருவாத்தியைக்
கோட்டினில் குத்திக் குடர்புய்த் துறுத்துக்
காட்டிடை நல்ஆக் கதழ்ந்து கிளர்ந்தோட
ஆபுத் திரன் தான் ஆங்கவர்க் குரைப்போன்
நோவன செய்யன்மின் நொடிவன கேண்மின்
விடுநில மருங்கின் படுபுல் லார்ந்து
நெடுநில மருங்கின் மக்கட் கெல்லாம்
பிறந்தநாள் தொட்டும் சிறந்ததன் தீம்பால்
அறந்தரு நெஞ்சோ டருள்காத் தூட்டும்
இதனொடு வந்த செற்றம் என்னை
முதுமறை அந்தணர் முன்னிய துரைமோ
பொன்னணி நேமி வலங்கொள்சக் கரக்கை
மன்னுயிர் முதல்வன் மகனெமக் கருளிய
அருமறை நன்னூல் அறியா நிகழ்ந்தனை
தெருமரல் உள்ளத்துச் சிறியை நீயவ்
ஆமக னுதற் கொத்தனை அறியாய்
நீமகன் அல்லாய் கேளென இகழ்தலும்
ஆன்மகன் அசலன் மான்மகன் சிருங்கி
புலிமகன் விரிஞ்சி புரையோர் போற்றும்
நீமகன் அல்லனோ கேச கம்பளன்
சங்கிவர் நுங்குலத் திருடி கணங்களை
நேங்குயர் பெருஞ்சிறப் புரைத்தலு முண்டால்
ஆவொடு வந்த அழிகுலம் உண்டோ
நான்மறை மாக்கள் நன்னூ ளகத்தென
ஆங்கவர் தம்முளோர் அந்தணன் உரைக்கும்
சங்கிவன் றன்பிறப் பியானறி குவனென
நடவை வருத்தமொடு நல்கர் மேனியள்
வடமொழி யாட்டி மறைமுறை யெய்திக்
குமரி பாதங் கொள்கையின் வணங்கித்
தமரில் தீர்ந்த சாலியென் போள்தனை
யாது நின்னூர் ஈங்கென் வரவென

- மாமறை யாட்டி வருதிறம் உரைக்கும்
 வார னுதியோர் மாமறை முதல்வன்
 ஆரண உவாத்தி யரும்பெறல் மனைவியான்
 அ0 பார்ப்பார்க் கொவ்வாப் பண்பின் ஒழுக்கி
 காப்புக் கடைகழிந்து கணவனை *யிழந்தேன்
 எறிபயம் உடைமையின் இரியல் மாக்களொடு
 தெற்கண் குரி யாடிய வருவேன்
 பொற்றேர்ச் செழியன் கொற்கையம் பேரூர்க்
 அடு காவதங் கடந்து கோவலர் இருக்கையின்
 ஈன்ற குழவிக் கிரங்கே னாகித்
 தோன்றத் துடவையின் இட்டனன் போந்தேன்
 செல்கதி யுண்டோ தீவினை யேற்கென்
 றல்லஹ் றமுத அவன்மகன் ஈங்கிவன்
 கூ0 சொல்லுதல் தேற்றேன் சொற்பயம் இன்மையில்
 புல்லோம் பன்மின் புலைமகன் இவனென
 ஆபுத் திரன்பின் பமர்நகை செய்து
 மாமறை மாக்கள் வருகுளங் கேண்மோ
 முதுமறை முதல்வன் முன்னர்த் தோன்றிய
 கூடு கடவுட் கணிகை காதலஞ் சிறுவர்
 அருமறை முதல்வர் அந்தணர் இருவரும்
 புரிதான் மரபீர் பொய்யுரை யாமோ
 சாலிக் குண்டோ தவறென வுரைத்து
 நான்மறை மாக்களை நகுவனன் நிற்ப
 கூ00 ஓதல் அந்தணர்க் கொவ்வான் என்றே
 தாதை பூதியுந் தன்மனை கடிதர
 ஆகவர் கள்வனென் றந்தணர் உறைதரும்
 கிராம பெங்குணங் கடிஞையிற் கல்லிட
 மிக்க செல்வத்து விளங்கியோர் வாழும்
 400 தக்கண மதுரை தான்சென் றெய்திச்
 சிந்தா விளக்கின் செழுங்கலை நியமத்
 தந்தின் முன்றில் அம்பலப் பீடிகைத்
 தங்கினன் வதிந்தத் தக்கணப் பேரூர்
 ஐயக் கடிஞை கையின் ஏந்தி
 400 மையறு சிறப்பின் மனைதொறு மறுகிக்
 காணார் கேளார் கால்முடப் பட்டோர்
 பேணுந ஈல்லோர் பிணிநடுக் குற்றோர்
 யாவரும் வருகவென் றிசைத்துட னாட்டி
 உண்டொழி மிச்சினுண் டோடுதலை மடுத்துக்
 400 கண்படை கொள்ளுங் காவலன் ருனென்.

கக. ஆபுத்திரன் திறம் அறிவித்த காதை

உரை

ஆபுத்திரன் தோற்றம்

க - க௦ : மாபெரும்.....நீங்க

(இ - ன்.) அணி இழை மா பெரும் பாத்திரம் மடக் கொடிக்கு அருவிய ஆபுத்திரன் திறம் கேளாய் - மகளிர்க் கெல்லாம் அணிகலனாகத் திகழுகின்ற மணிமேகலாய்! நீ ஏந்திய மாபெருஞ் சிறப்புடைய இவ்வமுதகரபியை நினக்கு வழங்கிய ஆபுத்திரன் என்னும் அவ்வறவோனுடைய வாலாறும் பண்பாடு மாகிய இயல்பெலாம் கூறுவேன் கேட்பாமாகி; வாரணசி ஓர்மறை ஓம்பாளன் ஆரண உவாத்தி அபஞ்சிகன் என்போன் - வாரணசி என்னும் மூதூரில் மறை நூல்களைப் பிறர்க்கு ஒதுவிக்குமாற்றால் அவை இறந்துபடாமல் காத்தற்றொழிலை மேற்கொண்ட மறை நூலாசிரியன் அபஞ்சிகன் என்னும் பெயருடையான் ஒரு பார்ப்பனன் இருந்தனன்; பார்ப்பனி சாலி காப்புக்கடை கழித்து கொண்டோன் பிழைத்த தண்டம் அஞ்சி - அவன் மனைவியாகிய சாலி என்பவள் தனது கற்பென்னும் திட்டத்தைத் தன் கையுடையையாற் காக்கும் காவலின எல்லையைக் கடந்து ஒழுக்குமாற்றால், தன் கணவனுக்குப் பொருந்தாதவளாய்ப் பிழை செய்து விட்டமையாலுண்டாகும் தண்டனைக்கு அஞ்சி அதற்குக் கழுவாமாக; தென் திசைக்குமரி ஆடிய வருவேன் - தென் திசையின் கண்ணதாகிய கன்னியாகுமரித் துறையில் நிராடுதற் பொருட்டு வருபவள்; சூல் முதிர் பருவத்துத் துஞ்ச இருள் இயவு இடை - தான் எய்தியிரு த சூலானது முதிர்ந்த பருவத் திலே ஊர் மக்கள் துயிலுதற் கிடனற நள்ளிருள் யாமத்திலே தான் செல்லும் வழியிலே கருவுயிர்த்து; ஈன்ற குழவிக்கு இரங்காளாகி - பழியருசித் தான் ஈன்ற மகவிற்கும் இரங்காத வளாய்; தோன்றாத் துடனையின் இட்டனள் நீங்க - பிறர் பார்வைக்குக் காணப்படாத மறைவிடமானதொரு தோட்டத் தினூடே அம் மகனைப் போகட்டுப் போக என்க.

(உ - ன்.) மணிமேகலை "ஆபுத்திரன் திறம் அறவணன் றன்பாற் கேள்" என்று திவதிலகை கூறிற்றென்பதை ஞாபகவேதுவாகக்கொண்டு ஈண்டு அறவணர் "ஆபுத்திரன் திறம் கேள்" என்று கூறத் தொடங்கு

சின்னார் என்க. மடக்கொடிக்கு என்றது உனக்கு என்னும் துணையாய்
நின்றது. வரணாசி-ஓர் ஊர். (காசி). மறை எழுதாக்கினவியாதலின்
பிறர்க்கு ஒதுவித்து அஃது இறந்து படாமற் காப்பவன் (உபாத்த)
என்பார் மறை ஒம்பாளன் என்றார். ஆரணம் - மறை. பார்ப்பனி
என்பது சாதியைக் குறியாமல் மனைவி என்னும் பொருட்டாய் நின்றது.
பார்ப்பனரில் பார்ப்பான் கணவன் என்னும் பொருளினும் பார்ப்பனி
மனைவி என்னும் பொருளினும் வழங்கும். இதனை என் கணவனும்
மாற்றளும் என்னும் பொருளில் "பார்ப்பானைடு மனையான் என்மேற்
படாதன இட்டு ஏற்பன கூறார்" எனவரும் மாலசி கூற்றனுமறிக.
(சிலப் - ௧ : ௭ - ௮). இந்நூலினும், "பார்ப்பான்றன்னைடு கண்ணிழந்
திருந்த இத்தீத்தொழிலாட்டி" எனவரும் கோதமை கூற்றினும் அஃதப்
பொருட்டாதலறிக. (௧ - ௧௩௨ - ௩.)

காப்பு - கற்புக்காப்பு. கடைகழிதலாவது எல்லை கடந்து
ஒழுகுதல். தண்டம் - நரகத்திலுண்டாகும் துன்பம். குமரி-கன்னியா
குமரி. ஆடிய-ஆட. பருவத்து என்றது பருவம் வந்துற்றபொழுது
என்றவாறு. ஈன்ற குழவிக்கு இரங்காளாகி என்றது. பழிக்கஞ்சி
ஈன்ற குழவிக்கும் இரங்காளாகி என்பதுபட. நின்றது. பிறர்
பார்வைக்குத் தோன்றாத்துடவை என்க. துடவை - தோட்டம்.

அக் குரவியை ஆகாத்தோம்பலும் இளம்பூதி என்னும்
அந்தணன் எடுத்துப் போதலும்

௧௧ - ௨௦ : தாயில்.....:...எடுத்து

(இ - ன்.) தாய் இல் தாவாக் குழவித் துயர் கேட்டு -
தாயில்லாமையாலே பாலுண்ணாத அக் குழவி ஒழியாது கூப்பிடு
கின்ற துயரமான அழுகை யொலியைச் செவியுற்று; ஓர் ஆ
வந்து அணைந்து ஆங்கு அதன் துயர்தீர நாவான் கக்கி-ஒரு
கறவைப் பசுவந்து அவ்விடத்தே அக் குழவியின் துன்பம்
தீரும்படி தனது நாவினாலே கக்கியும்; நல் பால் ஊட்டி - நல்ல
பாலை அதன் வாயிற் பிலிற்றி ஊட்டியும்; எழு நாள் போகாது
புறங்காத்து ஒம்ப - எழு நாள் காரும் அதற்குப் புறம்
போகாமல் அயலிலே நின்று பாதுகாவா நிற்ப; வயனல் கோட்டில்
ஓர் மறை ஒம்பாளன் - வயனங்கோடு என்னும் ஊரில் உறையும்
ஒரு பார்ப்பனன்; இவவு இடை வருவேன் - அத் தோட்டத்
தமலிலே கிடந்த வழி மேலே வருபவனும்; இளம்பூதி என்
போன் - இளம்பூதி என்னும் பெயரையுடையவனும் ஆகிய அவ்
வந்தணன்; குழவி ஏங்கிய கூக்குரல் கேட்டு துன்பமொடு
கழுமிய கண்ணீர் உகுத்து - அக் குழவி ஏங்கி அழுத கூக்குரலைக்
கேட்டுத் துன்பத்தோடு கலந்த கண்ணீரைச் சொரிந்து; ஆங்கு
ஆமகன் அல்லன் என மகன் என்றே - ஆங்குக் காணப்பட்ட
ஆவின் மகனாகான், இனி இவன் என மகனை ஆவான் என்று

சோல்லி; காதலி தன்னைக் கைதொழுது எடுத்து - தன்னுடன்
காதலி மனைவியோடு அணுகிக் கடவுளை விரைந்து கை உப்பித்
தொழுது அன்புடன் அம் மகனை எடுத்துக் கொண்டு;
என்க.

(வி - ந.) தாயில்லாமையால் பாலுண்ணாத குழவி என்க. அதன்
தாயர் - அக் குழவியின் பசித்துயர். வயனங்கோடு - ஓர் ஊர். இயவு-
வழி. துன்பமொடு கழுமிய கண்ணீர் என மாறுக. இஃது அன்பு
என்னும் மெய்ப்பாடு. ஆமகன் அல்லன் என் மகன் என்றே காதலி
தன்னோடு கைதொழுதெடுத்து என்னப் பாட்டிடைவைத்த குறிப்பால்
இவர்கள் மகப்பேறில்லாதவர் என்பதும், இறைவனே இம் மகவினை
அருளினன் என்று மகிழ்ந்து எடுத்தப் போயினர் என்பதும் பெற்றார்.
மேல் வநவனவும் இக் கருத்தை வலியுறுத்தல் காணலாம்.

இளம்பூதியும் மனைவியும் அக் குழவியைப் பேணி வளர்த்தல்

உக - உக : நம்பி.....அறிந்தபின்

(இ - ன்.) நம்பி பிறந்தான் நம் கிளை பொலிக என -
மகப்பேறில்லாத நமக்கு இறைவனருளாலே ஆண் மக்களுள்
பிறந்த நம்பி பிறந்தனன் இவன வழியாக நம் மரபு இனி வழி
வழிச் சிறந்து பொலிவதாக என்று பெரிதும் மகிழ்ந்து; தம் பதிப்
பேயர்ந்து தமரொடும் கூடி - தமமுர்க்குப் போய்த் தம் சுற்றத்
தாரோடு கூடி; மார்பிடை முந்நூல் வளைமா முன்னர் - அம்
மகவின் மார்பிலே பூணுநூல் புனைவதற்கு முன்னரே; நாவிடை
நன்னூல் நன்கனம் நவிற்தி - காவிடத்திலே நன்கை தரும்
மெய்நூற் பயிற்செயை நன்றாகச் செயவித்து, ஒத்து உடை
அந்தணர்க்கு ஒப்பவை எல்லாம் - மறை நூலையுடைய
அந்தணர்க்குப் பொருந்திய கலைகள் அனைத்தையும்; நாத்தொலைவு
இன்றி - காவினாலே பிறர்க்குத் தோல்வியுருத வண்ணம்;
நன்கனம் அறிந்தபின் - அவன நன்றாகக் கற்றுத் தெளிந்த
பின்னர் என்க.

(வி - ந்.) கிளை - மரபு. முந்நூல் - பூணுநூல். நன்னூல் - மறை
களும் உறுப்பு நூல்களும். நாவினால் பிறர்க்குத் தோலாதவாறு
கற்றறிந்தபின் என்க. இத்தகைய இவனுடைய தோலாத நாவன்மையை
இக் காதையிலேயே கூட ஆம் அடி முதலாக கூட அடியிருகவும்,
கூட ஆம் அடி தொடங்கி கூட ஆம் அடியிருகவும் வருகின்ற இவ்வா
புத்திரன் கூற்றால் நன்குணரலாம்.

இனி, அந்தணர்க்கு ஒப்பவை எல்லாம் நாத்தொலைவின்றி நன்கனம்
அறிந்தபின் என்றமையால் ஒத்துக்களில் அந்தணர்க்கு ஒவ்வாதனவும்
பலவுளவாக அவற்றை யெல்லாம் ஒதாமல் அந்தணர்க்கு ஒத்தவற்
றையே நன்கு பயின்றான் ஒவ்வாதனவற்றை நாத்தொலைவில்லாமையே
அறிந்தான் எனவும் நுண்ணிதற் பொருள் காண்க. இனி,

“அந்தணர் என்போ ரறவோர்பற் றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக்க வான்”

(௩௦)

எனவரும் அருமைத் திருக்குறளானே அந்தணர் இயல்பும் எவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக்குவார்க்குப் பொருந்தாதன சாலப்பல
வேதத்துள் இருத்தலும் அறிக.

ஒதந்தணர்க்கு ஒவ்வா வொழுக்கமும்
ஆபுத்திரன்றன் அருள்மிகு செயலும்

௨௭ - ௩௭ : அப்பதி.....கரந்தாங்கு

(இ - ள்.) அப்பதி தன்னுள் ஓர் அந்தணன் மனைவியின
புக்கோன் - ஒரு நாள் ஆபுத்திரன் வயனங்கோடு என்னும்
அவ்வூரின்கண் தான் வாழும் பார்ப்பனச் சேரியின்கண்
தனக்கியன்ற ஏது கிழச்சி காரணமாக ஒரு பார்ப்பனன் இல்லிற்
புகுந்தவன்; ஆங்குப் புலைகுழ வேள்வியில் குருடத் தொடைமாரை
கோட்டிடை சுற்றி வெருடப் பகை அஞ்சி வெய்து உயிர்த்துப்
புலம்பி - அவ்விடத்தே அப் பார்ப்பனர்கள் தாம் மறு நாள் ஊன்
தின்றற்கு ஏதுவாக வேள்வி செய்வதாக ஒரு குழ்ச்சி செய்து
கிழத்தும் வேள்விக் களத்திலே கொன்று தின்பதற்காக
கிறமிக்க மலர்மாரை தனது கொம்பினகண் சுற்றப்பட்டுத் தன்னைக்
கொல்பவரும், தான பெரிதும் அஞ்சுதற்குக் காரணமாகியவரும்
கொடிய பகைவருமாகிய அப் பார்ப்பனர்க்குப் பெரிதும் அஞ்சி
உய்தி காணாமல் வெய்தாக முச்சேறிந்து வருந்தி; கொலை நவில்
வேட்டுவர் கொடுமரம் அஞ்சி வலை இடைப்பட்ட மானே போன்று -
கொலைத் தொழிலையே மிகுதிமரகச் செய்கின்ற வேடர் வில்லிற்கு
அஞ்சி ஓடிப் போய் அவர் வளைத்த வலையில் அகப்பட்டுக்
கொண்ட மான் போல; அஞ்சி வின்று அழைக்கும் அத்துயர்
கண்டு - அஞ்சி அவரார் கட்டப்பட்ட வேள்வித்தூண் மருங்கே
வின்று அம்மர் அம்மர் என்று இடையருது கதறி அழைக்கின்ற
ஓர் ஆவினது துன்ப விலையைக் கண்டு; நெஞ்சு நடுக்குற்று -
தனது அருளுடைய நெஞ்சும் நடுங்கி; நெடுக்கண் நீர் உகுத்து -
நெடிய தன் கண்ணால் துன்பக் கண்ணீர் சொரிந்து; உள்ள
வினையால் கடுந்துயர் பாழ்பட நன் இருள் கொண்டு நடக்குவன்
என்னும் உள்ளம் காந்து - இவ்வாறானே இப் பார்ப்பனர் அறியா
வண்ணம் களவாடிப் போருமொரு செயலாலே இதனுடைய
கொடிய துன்பம் இல்லையாம்படி இதனை இற்றை நாள்
நள்ளிரவின் இருளிலே மான் கைப்பற்றிக் சென்று உயிவிட்டேன்
என்னும் கருத்துடையவனும் அக் கருத்தைப் பிறர் அறிமா
வண்ணம் மறைத்துக் கொண்டு; என்க.

(தி - ௩.) புக்கோன் என்றது வது நிகழ்ச்சி எதிர்த்துள காரணத் தான். காணே சென்று புகுந்தவன் என்பதுபட நின்றுது. அந்தணன் என்றது இகழ்ச்சி; என்னை? அந்தணர்க்கொவ்வாப் புலகுழ் வேள்வி செய்தத் தலைப்பட்டவன் ஆதலின் என்க. புல குழ்தலாவது புலால் உண்ணும் புன்மையைக் கடவுள் வழிபாடு போட்க் காட்டி மறைத்தல். அதன் புன்மை தெரித்தோதுவார் புல குழ் வேள்வி எனத் தகுதியான அடைமொழி புணர்த்தார். குருஉ-நிறம். வேள்விக்களத்திற் கொல்லும் வயிர்நங்கட்கு மாலை குட்டித் தூப முதலியன காட்டுதல் மரபு. அம் மரபுப்படி மாலைகுட்டி வேள்வித்தூணிற் கட்டப்பட்டுப் பார்ப்பனரைக் காணுந்தோறும் அஞ்சி அஞ்சிக் கதறுகின்ற ஆ எனவும் வலையிடைப் பட்ட மான் போன்று அஞ்சி அழைக்கும் ஆ எனவும் தனித்தனி வட்டுக.

பகை என்றது பார்ப்பனரை. புலம்பி-வநந்தி. நவிலுதல்-மிகுதி ராகச் செய்தல்.

களவினை-களவு செய்தல். ஆபத்திரன் சிறுவன் ஆதலானும் அந்த னனைக் காப்பாற்றுவதற்கு வேறுவழி காணாமையானும் இதனைக் கள்ள னை செய்தேனும் காப்பாற்றுவல் என்று துணிந்தான்.

இனி, பிறர் உடைமையா யிருப்பதியாதொரு பொருளையும் அவரை ஞ்சித்துக் கொள்ளக் கந்தும் கந்தத்தன்றோ களவென்னும் காரறி யான்மை; இச் செயல் நிவரணியே ஆகும். ஆவின் துயர்களைதல் நல் லினையே ஆயினும் அந் நல்வினையின் பொருட்டு ஒரு தீவினை செய்தல் அறவோர்க்கு ஆகாதாம் பிறவெனின்; அற்றன்று. அதற்கு விடையாகக் கீழ் வருகின்ற இறையனார் அகப்பொருள் உரையாசிரியர் கூறும் நன்னுரையைக் கூர்ந்து நோக்குக. அந்தாவது,

'களவு என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் களவு தீதென்பதூஉம், காமம் என்னுஞ் சொற் கேட்டுக் காமம் தீதென்பதூஉம் அன்று; மற்ற அவை நல்ல ஆமாம் உண்டு; என்னை? ஒரு பெண்டாட்டி தமரொடு கலாய்த்து நஞ்சுண்டு சாவல் என்னும் உள்ளத்தளாப் நஞ்சு கூட்டி வைத்து விலக்குவாரை இல்லாத போழ்து உண்பல் என்று நின்றவிடத்து, அந்ந் உடையான் ஒருவன் அதனைக் கண்டு, இவள் இதனை உண்டு சாகாமல் கொண்டு போய் உகுப்பல் என்று அவனைக் காணாமே கொண்டுபோய் உகுத்திட்டான். அவளும் சனரீக்கத்துக்கண் நஞ்சுண்டு சாவான் சென்றாள்; அது காணாதுச் சாக்காடு நீங்கினாள். அவன் அக்களவினுள் அவளை உய்யக்கொண்ட மையின் நல்லாழிற் செல்லும் என்பது. மற்றும் இது போல்வன களவாகா, நன்மை பயக்கும் என்பது'

எனவரும். இவர் காட்டும் இவ்வமைதி ஈண்டும் நன்கு பொருந்துதல் உணர்ந்து கொள்க. (இறையனார் களவியல் குத்திரம் க. உரை)

பார்ப்பனர் ஆபத்திரனைத் தொடர்த்து போய் அலைத்தலும்
ஆவின் செயலும்

௨௪ - ௪௮: ஆங்கோரு.....கிளர்த்தோட

(தி - ௪.) ஆங்கு ஒரு புடை ஓதுங்கி அல் இடை ஆத்
கொண்டு அப்பதி அகன்றோன் கல் அதர் அத்தம் கடவா

கின்றுழி - அவ்வேள்விக் களத்தின் பக்கத்திலேயே ஓரிடத்தே
பிறர் தன்னை அறியாவண்ணம் ஒதுங்கி இருந்து அற்றை நாள்
இரவின இடைமாமத்தே அவ்வாறினைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு
அவ்வூரை விட்டுப் போகின்றான், அதனோடு பருக்கைக் கதனை
புடைய அருவழியிலே செல்லும் பொழுது; அந்தணர் எல்லாம்
அடர்க்குறு மாக்களோடு கடத்திடை ஆனொடு கையகப் படுத்தி-
அப் புலைகுழ் வேள்வி கிழ்த்தும்! அறவேவாராயிப் பார்ப்பனநாக்கள்
எல்லாம் தமக்கு வேண்டிய கூட்டமான சிற்றினமாக்களோடு
வினாந்து சென்று அவ் வருவெறியின் கண்ணே செல்கின்ற
ஆபுத்திரனை அவன் கைப்பற்றிக் செல்லும் ஆவிரோடு ஒரு சேர
வளைத்துக் கொண்டு; ஆ கொண்டு ஆர் இடை கழிய நீ மகன
அல்லாய் - ஏடா வேள்வப் பசுவைக் களவாடிக் கொண்டு
இவ்வாறு அருவெறியிலே போதற்கு நீ கீழ் மகன் அல்லையே!
இளம்பூதியின மகனாகிய நீ இவ்வாறு செய்தற்கு; கிழ்ந்தது
உரையாய் - காரணமாய் உனக்கு வந்தது யாது? அதனைச்
சொல்! புலைச் சிறுமகனே போக்கப் படுதி - புலையன் சிறு
மகனே! சொல்லாயேல் இப்பொழுதே எவகளால் உயிர் போக்கப்
படுவாய்! சொல்! என்று சொல்லி; அலைக்கோல் அதனால்
அறைந்தனர் கேட்ப - பிறரை அடித்து அலைக்கும் கைக்
கோலாலே பலரும் புடைத்து வினவாசிற்ப; நல் ஆ - அது கண்ட
நல்ல அந்தப் பசுவானது; கின்று ஆடிக் அலைக்கும் அந்தணர்
உவாத்தியை - அங்ஙனம் அலைப்பவருள் தலைவனாக கின்று
ஆபுத்திரனை மிகவும் வருத்துகின்ற அப் பார்ப்பனர் உவாத்தி
யாயின; கோட்குணில் குத்திக் குடர் புய்த்து - தன் கொம்பி
னால வயிற்றிலே குத்திக் குடரை அறுத்துச் சரித்துவிட்டு;
கதழ்ந்து கிளர்ந்து காட்குடை ஓட - வினாந்து துள்ளிக்
கொண்டு காட்குனாடே புருந்து ஓடி மறைய என்க.

(வி - ௩.) ஆங்கு - அவ்வேள்விக் களத்தின். அல் - இரவு. பதி-
வயனங்கோடு. கடம் - அருவெறி. 'நீசமகன்' என்றும் பாடம். நீ மேலோ
னாகிய இளம்பூதி மகனாயிருந்தும் கீழ் மகன் செய்வது செய்தாய்
அதற்குக் காரணம் சொல். கிழ்ந்தது ஈண்டுக் காரணமாக கிழ்ந்தது
என்பது படவின்றது. ஐகாரம்; அசை.

புலைச்சிறுமகன் என்றது புலையன் மகனே என்று வைதபடியாய்.
சொல்லாயாயின் உயிர் போக்கப்படுதி என்று அச்சுறுத்தியவாறு.
அலைக்கோல் - அடிக்கும் கோல். கின்று ஆட்டி அலைக்கும் உவாத்தி
என்று மாறுக.

புய்த்தல் ஈண்டு அறுத்தல். அதன் செயல் நன்றி பேணியதாக
மூடிதலின் நல்லா என்றார். கிளர்தல் - துள்ளுதல்

ஆபத்திரன் அப் பார்ப்பனருக்கு அறிவுரை கூறுதல்

சுரு - ௧௫ : ஆபத்திரன்.....உரைமோ

(இ - ள்.) ஆபத்திரன்னுன் ஆங்கு அவர்க்கு உரைப்போன்-
தது கண்ட ஆபத்திரன்னுனும் அப்பொழுது அப் பார்ப்பனர்க்கு
எல்லறிவு கூறுபவன்; முதுமறை அந்தணர் - மிகவும் பழை
மறை நூலுக்குரியவர் ஆகின்ற அருளுடைய அந்தணர்
களை; நோவன செய்யன்மின - பிறவுயிர்க்கு துன்புறுத்த
இவற்ற தீய செயல்களைச் செய்காதே ஒழியுங்கோள்!; நொடிவன
மேன்மின் - யான் கூறுமிவற்றைக் கேளுங்கள்!; விடுநிலம்
மருகின் படுபுல் ஆர்ந்து - மக்கள் பயிர் செய்யாது கைவிட்ட
நிலத்திலே தாமே தோன்றுகின்ற புற்களை மேய்க்து தன்னை
ஒழிக்குகோண்டு அப்பாலும்; மக்கட்கு எல்லாம் பிறந்த நாள்
தொட்டும் பிறந்த தன் தீம்பால் - உலகிலே வாழும் நம் போன்ற
மார்தர் அனைவருக்கும் அவரவர் பிறந்தநாள் தொடக்கி அவர்
வாழும் கால்காறும் அவர் உணவினுள் தலைபிறந்த உணவாகிய
தனது பருகற்கினிய பாலை; அறம் தரும் நெஞ்சோடு
அருள் செந்து ஊட்டும்-அறம் என்பது இஃதே என்று
நம்மனைக்கெல்லாம் காட்டித் தருமொரு நன்னர் நெஞ்சத்தோடு
அருளோடு தானே காந்து நம்மைப் பருகச் செய்யும்; இதனோடு -
இந்தப் பசுவினிடத்தே; வந்த செற்றம் என்னை - நுமக்குண்டான
பழம் பசுதான் யாது?; முன்னியது உரைம் - இப்பசுவைக்
கொன்றொழிப்பதற்கு நீங்கள் நினைத்ததற்குக் காரணம் கூறுங்
கோள்! என்னுன் என்க.

(வி - ள்.) நொடிவன-கூறுவன. விடு நிலம் - மார்தர் பயிர் செய்
பாமல் விடப்பட்ட நிலம். படுபுல்-தாமே தோன்றும் புல், என்றது
ஆவிற்கு யாம் உணவிடவேண்டா என்றவாறு. பிறந்த நாள் என்றது
மக்கள் பிறந்த நாளை. மக்கள் பிறந்த நாள் தொட்டும் என்றவன்மை
சிறப்பு. இறக்கு நாள்காறும் பால் உணவு கோடல் கூற வேண்டா
என்பது தோன்ற, பிறக்கு நாள் தொட்டும் என்றொழிந்தான். பாலினும்
பிறந்த வுணவின்மையால் சிறந்தபால் என்றான். தானும் தன்னுடம்பைப்
பிறர் உதவியின்றிப் பேணிக் கொண்டு தன் பாலாலே பிறரை ஊட்டும்
இச் செயல் முழுதும் அறமே ஆதலின் ஆக்கள் நெஞ்சம் அறத்தை
மக்கட்குக் காட்டும் நெஞ்சம் என்று பாராட்டினன். இதனோடும்
என்றது இத்தகைய அறத்தின் றிருவுருவாகிய இந்த ஆவோடும் என்பது
பட நின்றது. முதுமறை அந்தணர் என்றது இகழ்ச்சி. உரையும்
என்னும் எவற்பன்மை சுற்றியிருக்கும் மெய்யும் கெட்டு ஓகாரம் பெற்று
முடிந்தது. நிகழ்ந்தது உரையாய் என்றார்க்கு, முன்னியது உரைமோ
என்று மறுமொழி தந்தவாறு. முன்னியது கொலை செய்தலே ஆதலின்,
அக் கொலையினின்றும் உய்யக் கொள்ளும் அருளே என் செயற்குக்
காரணம் என இதனால் அவர் வினவிற்கு விடையிறுத்தானாதலும்
உணர்க. என்னுன் என ஒரு சொல் பெய்க.

பார்ப்பனர் ஆபத்தினை இகழ்தல்

௫௭ - கூஉ : பொன்.....இகழ்தலும்

(இ - ன்.) பொன் அணி வலங் கொள் நேமி சக்கரக்கை
மன் உயிர் முதல்வன் மகன் எமக்கு அருளிய அருமறை நல் நூல்
அறியாது இகழ்த்தனை - ஏடா! திருமகளை மார்பில் அணிந்திருக்கின்றனனும், அகார்களை வெற்றி கொள்ளுதற்கியன்ற நேமி
என்னும் சக்கரப்படைமைய எந்திய கையையுடையனனும், நிலையுத
லுடைய உயிர்கள் தோன்றுதற்குக் காரணமானவனும் ஆகிய
திருமாவின் மகனாகிய நான்முகன் பார்ப்பனராகிய எமக்கே
சிறந்துரிமை யுடையனவாம்படி ஓதியருளிய அறிதற்கரிய
எம்முடைய நல்ல மறை நூல்களின் அருமை பேருமைகளை
அறியாமையாலே எம்முடைய வேள்வித் தொழிலை நீ குறிப்பாக
இகழ்த்து கூறுகின்றாய்; தெருமால் உள்ளத்துச் சிறியை நீ
ஆமகன் ஆதற்கு ஒத்தனை கேள் - நிலையின்றிச் சுழலும்
நெஞ்சத்தையுடைய சிறியோனாகிய வின் பெயராகிய 'ஆபத்தின்'
என்பதற்கு மிகவும் பொருத்தமாகவே இருக்கின்றனை, எற்று
லெனின் கேள்; அறியா நீ - அந்தணராகிய எம்மியல்பறிமாத
மடவோனே; நீ மகன் அல்லாய் - நீ தானும் மக்கட் பிறப்பினை
யுடையாயும் அல்லை! ஏடா நீ விலங்குப் பிறப்பினை என்பதில் ஐய
மில்லை என்று அவன் பிறப்பைப் பற்றி; இகழ்தலும் - இகழா
கின்றலும் என்க.

(வி - ற்.) நேமிச்சக்கரம் எனக் கூட்டி இந் பெயரொட்டாகக்
கொள்க. முதல்வன்-காரணன். திருமால் தானே உயிரும் உலகுமாய்
வரிகின்றான் என்பது வைணவசித்தாந்தம் ஆதலின் அஃது அப்
பொருட்டாயிற்று. இதனை,

".....இவ்வும் உவ்வும் அவ்வும் பிறவும்
எமமார்ந்த நிற்பிரிந்தும்
மேவல்சான்றன எல்லாம்
சேவல் (கடடன்) ஒங்கு உயர்கொடி யோயே"

எனவநர் பரிபாடலானும் (ச : கூஉ-௫) உணர்க. அல்லதூஉம்,

"மம யோனிர் மஹத்ப்ரஹ்ம ததமின்கர்ப்பம் ததாம்யகம் |
ஸம்ப்பவ: ஸர்வபூதானாம் ததோபவதி பாரத ||

எனவும்,

"ஸர்வயோனிஷு- கௌந்தேய மூர்த்தய: ஸம்ப்பவத்தியா:
தாஸாம் ப்ரஹ்ம மஹத்யோனிசஹம் பிஜப்ரத: பிதா |

எனவும் வரும் பகவத்கீதையானும் உணர்க. (குணத்ரய, ச்லோக-ச)

மகன் - நான், கன. அபாபை, நன் - வெதநால். தெருமரல் - கழறி. இறியை-சிறுபையுடைய, என்றது, ஆற்றியுடையயல்லை ஐயறிவே உடைய என்றபடி. ஆற்றியுடையையின் ஆமரன் ஆகிற்று ஐத்தனை என்றிகழ்த்த படியாம். "மாவும் மாக்களும் ஐயறி வயிரே" என்றார் தொக்காப்பியார், நிரிசை. நீ மகனல்லாய் என்றது விளக்க என்றும் அவர் காத்த வலியுறுத்தற் பொருட்டு. "தக்க இன்ன தகாதன இன்னவென்று ஒக்க உன்னலராயின் உயர்ந்துள மக்களும் விலங்கே" என நிகழும், கற்பனா பாக்ஷர் (வாலி-கத.) ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தகும்.

ஆபத்திரன் பார்ப்பனர் பிறப்பு முறை கூறப் பழித்தல்

சுரு - சுரு : ஆன்மகன்.....அகத்தேன

(இ - ள்.) நான் மறை மாக்கள் - அது கேட்ட (ஆபத்திரன்,) நான்கு மறைகளையும் உடைய மாக்களை கேளுவனாகாள்; அசலன் ஆன் மகன் சிறுங்கி மான மகன் விரிஞ்சி புலி மகன் - அசல முனிவன் ஆவின் வயிற்றிற் பிறந்தவன் என்றும், 'சிறுங்கி முனிவன் மான வயிற்றில் பிறந்தவன்' என்றும் விரிஞ்சி முனிவன் புலி வயிற்றில் பிறந்தவன் என்றும் நீயிரே கூறுவிரே இவர் நிற்க; புரையோர் போற்றும் கேசு கம்பளன் நரி மகன் அல்லனே - நுங் களில் உயர்ந்தோராற் போற்றிப் புகழப்படுகின்ற கேசகம பள முனிவன் விலங்குகளுள் வைத்து இழிகுணமுடைய நரி வயிற் றிற் பிறந்தவன் எனபிரே அவன் அங்ஙனம் பிறந்தவன் அல்லன் எனவரும் துணிவிரோ?; எங்கு இவர் நும் குலத்து இருந் தனங்கள் என்று - இங்கு யான் எடுத்துக் கூறிய இவரை எல்லாம் நீயிர் நுங்குலத்தைச் சேர்ந்த அறவோர் கூட்டத்தினர் என்று சொல்லி; ஓங்குயர் பெருஞ்சிறப்பு உரைத்தலும் உண் டால்-மிக மிக உயர்ந்த பெரிய சிறப்புடையராகப் புகழ்ந்து கூறுவதும் உண்டன்றோ!; ஆவோடு வந்த - ஆவோடு தொடர் புடைமதாதி வந்ததனால்; அழிகுலம் நன்னூலகத்து உண்டோ- இழிந்த குலமாம் என்று நுங்கள் நான்மறைகளினூடே எங்கேனும் ஒதிக்கிடக்க நீயிர் கண்டதுண்டேயோ!; என-என்று அவரைத் திறம்படப் பழித்ததுக் கூறுவிற்ப என்க.

(வி - டு.) அசலன் ஆன்மகன் என்றும் இங்ஙனம் பிரவந்தையப் பாறுக. அசலமுனிவன் முதலிய நுங்குல முதல்வர் பலர் விலங்கின மக்கள் என்று நாம் நன்னூலே கூறுகின்றன; அவரை நீயிரும் வாணளாவப் புகழ்தலும் புகழ்கின்றீர். அறத்தரும் நெஞ்சத்து அந்ந் தரத்தூட்டும் ஆமகன் ஆயினால் என்ன கெட்டுப் போயிற்று. இழிந்த நரிமகனாகுட ஓநவன் உங்கள் குலத்துள்ளானல்லனே அவனை மிகவும் புகழ்விரே! உங்கள் மறை நூலில் ஆமகன் இழிபுலத்தான் என்று கூறி யிருப்பதாகவும் தெரிந்திலது என்று ஈண்டு காத்தோலில்லாத அந்நல் லோன் திறம்படச் சொல்லும்பு கொடுத்தல் கண்டு மகிழ்க. நீங்கள்

கற்றதாலும் மெய்க்நாலன்றென்றும் நீவிதும் மக்கள் அல்லை என்றும்
ஒருசரப் பழிப்பான், 'நான்மறை மாக்கான்' என்றும், 'சன்மால்'
என்றும் திறம்பட எடுத்திகாதினான்; இவை இகழ்ச்சி. "தம்மையிகழ்
வாராத் தாமவரின் முன்னிகழ்க!" எனவரும் (நாலடி) சான்றோர்
வாக்கிற்கும்,

"பிறன்பழி கூறுவான் தன்பழி யுள்ளும்

திறன்றெரிந்து கூறப் படும்"

(செக)

என நிகழும் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் திருவாக்கிற்கும்
இதனினும் காட்டில் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு வேறெந்த இலக்கியத்
தினும் காண்டலரிது.

இருடி கணம் - துறவேரர் கூட்டம்.

ஓரந்தணன் ஆபுத்திரன் வரலறு கூறி இகழ்தல்

எ - அக : ஆங்கவர்.....இழந்தேன்

(இ - ள்.) ஆங்கு அவர் தம்முள் ஓர் அந்தணன்-அவ்வாறு
ஆபுத்திரன் தன் சொல்லாலே கூடப்பட்ட பார்ப்பனர்களுள்
வைத்து ஒரு பார்ப்பனன்; உரைக்கும்-ஏனைய பார்ப்பனர்க்குக் கூறு
வான்; நங்கு இவன் பிறப்பு யான் அறிஞன் என - நங்குள்
ளாருள் வைத்து இவ்வாபுத்திரன் பிறப்பினை யான் என்கு அறிகு
வேன்! நமரங்கான் கேண்மின் என்று தேரற்றுவாய் செய்து
கொண்டு சொல்லுபவன்; கடவை வருத்தமொடு நல்கு
மேனியள் வடமொழியாட்டி - யான பண்டிடாருளான், வழி நடை
வருத்தத்தாலே இளைத்த பெய்யினையுடையவனும் பார்ப்பனியும்;
மறைமுறை எய்தி குமரி பாதம் கொள்கையின் வணங்கி - தீ
வினைக்கு வேதத்திலே கூறப்பட்ட கழுவாய் செய்யும் விதியின்படி
சென்று குமரியில் கிராடி ஆண்டெழுந்தருளிய குமரித் தெய்வத்
தின் திருவடிகளை வணங்க வேண்டும் என்னும் தன கோட்பாட்டிற்
கையய அங்கனமே கிராடி வணங்கி மீண்டு வருபவனும்; தமரின
தோரத சாலி என்போள தனை - தனது சுற்றத்தார் தொடர்பற்றுத்
தமியள் ஆனவனும் சாலி என்னும் பெயருடையவளுமாகிய ஒருத்
தியை 'வழியிலே கண்டு; நின் ஊர் யாது நங்கு வரவு என் என-
கினனுடைய ஊர் யாது தமியையாய் இங்கே வருதற்குக் காரணம்
யாது? என்று யான் வினவ; மாமறையாட்டி - சிறந்த மறையோர்
குலத்தவளாகிய அச் சாலிதானும்; வருதிறம் உரைக்கும் - தான்
அவ்வாறு வருதறியின்ற காரணத்தைக் கூறுவான்; வாரணசி-
ஐய! எனனார் வாரணசியாய்; யான் ஓர் மாமறை முதலவன்
ஆரண உவாத்தி அரும்பெறல் மனைவி - அளியென் அவ்வூரில்
வாழும் சிறந்த மறைகளை ஒதிச் சிறந்தவனும் மறை உதுவிக்கும்
உவாத்திமைத் தொழிலையுடையவனும் ஆகிய ஒரு பார்ப்பன

துக்கு அரும்பெருக வாய்த்த மனைவியாகி வாழ்ந்திருந்தேன்; பார்ப்ப
பார்க்கு ஒவ்வாப் பண்பின் ஒழுக்கி காப்புக் கடைகழிந்து - பார்ப்ப
பார்க்குப் பொருந்தாத தன்மையினையுடைய தியொழுக்கக் தலைப்
பட்டு ஒழுக்கி மகளிர்க்கு இன்றியமையாத கற்புக்காவலின் எல்லை
மையக் கடந்தமை காரணமாக; கணவனை இழந்தேன் - கணவனொடு
வாழும் வாழ்க்கையை இழந்தொழிந்தேன்; (எனான்) என்க.

(வி - உ.) நடவை - நடைவழி. நல்கூர் மேனி - இளைத்த உடம்பு.
வடவொழியாட்டி - பார்ப்பணி. மறைமுறை - வேதத்தில் தீவினைக்குக்
கழுவாயாகக் கூறப்பட்ட விதி. குமரி - ஒரு தெய்வம். கொள்கை -
குமரி நீராடித் தீவினையைத் தீர்க்கவேண்டும் என்னும் கோட்பாடு.
தமர் - சுற்றத்தார். சாலி - பெயர். மறையாட்டி - பார்ப்பணி. ஆதும்
பெறல் மனைவியாகப் பாராட்டப்பட்டிருந்தேன் எனக் கழிந்ததற்
தொங்கிக் கூறினள் என்பது கருத்து. காப்பு - கற்புக்காப்பு. எனவே
கற்பொழுக்கத்தில் வழுவீ என்றுளாயிற்று. கணவனாற் கைவிடப்
பட்டமையால் கணவனை இழந்தேன் என்றவாறு.

இதுவுமது

௨௨ - ௧௧ : எறிபயம்.....இவனென

(இ - ன்.) எறிபயம் உடைமையின் - ஆறலை களவர்
ஆலைபயர் என்னுந் அச்சமிருத்தலாலே; இரிபல் மாக்களொடு -
எனபோல நிலைகெட்டு ஆறு செல் ஏதின் மாக்களொடு கூடி; தென்
கண் குமரி ஆடிய வருவேன் - தமிழகத்துத் தென் கோடியிலுள்ள
குமரித்துறையில் நீராடற் பொருட்டு வரும் மான்; பொன் தேர்ச்
செழியன் கொற்கையம் பேரூர்க் காவதம் கடந்து-பொன்னாலிமனற
தேரையுடைய பாண்டியனுடைய கொற்கை என்னும் பெரிய
பட்டினத்தைக் கடந்து ஒரு காததூரம் வந்துழிக் கருவுயிர்த்து;
கோவலர் இருக்கையின் - அவ்விடத்திருந்த ஆயர்செரியின்
மருங்கே; தோன்றாத்துடவையின் - மறைவிடமா யிருந்ததொரு
தோட்டத்தின்கண்; ஈன்ற குழவிக்கு இரங்கேன் ஆகி இட்டன
போந்தேன் - ஐயனே! யானீன்ற மகனிற்கு ஒரு சிறிதும் இரக்கங்
கொள்ளாமல் போகட்டு வந்தேன்; தீவினையெற்குச் செல்கதி
உண்டோ - இத்தகைய மாபெரும் தீவினையைத் துணிந்து செய்த
எனக்கு இனி எரி நிராயமேயன்றிப் பிறிதொரு புகலிடமும்
உளதாகுமோ? இதுதான் என் வரலாறு என்று சொல்லி;
அல்லல் உற்று அழுத அச் சாலி ஈங்கு இவன் - பெரிதும்
அன்புமற்று அழுத அவன் மகன் ஈன்று போகட்டுப் போன
மகனே இவகு ஆவினைக் களவு கொண்டு வந்த இவன்; சொல்லு
தல் தேற்றென் - இவ் வரலாற்றை இதுகாறும் மான பிறர்க்குச்
சொல்லுதலுத் துணிந்திலன்; எற்றுவெனின்; சொல் பயன்

இன்மையின் - அய்யனம் சொல்லின் அச் சொல்லால் இவனுக்குப் பழி பிறத்தவன்றிப் பிறிதொரு பயனும் இன்மையாலே; இயன புலை மகன் - இவனான புன்றொழிலாற் பிறந்த கீழ மகன் ஆதலில்; புல்லல் ஓம்பன்மின் - இவனை யாரும் தீண்டுதலும் பேணுதலும் செய்மாதிதாழிமின்; என - என்று அப்பார்ப்பனை கூறுகிற்ப எனக.

(வி - ந்.) எறி பயம் - ஆறலைகள்வர் எறிவர் என்று தோன்றும் அச்சம். எறிதல் - துன்புறுத்துதற் கியன்ற புடைத்தல் வெட்டுதல் கொல்லுதல் முகனியவற்றிற்குப் பொதுப் பெயர். இவற்றில் ஏதேனாவ் செய்வர் என்பது பற்றிப் பொதுச் சொல்லாற் கூறினள். இரியன் மாக்கள் என்றது நிகைகெட்டுத் திரியும் வறியோரை. இவர், தீர்த்த மாடுத் துறைகட்டும் நிதவிழா நிகழும் திருப்பதிகட்டும் திரள்திரளாகச் செல்லும் வழக்கமுடையராதலின் இரியன் மாக்களொடு வருவன் என்றுள் என்க.

ஆயய - ஆடற்பொருட்டு. செழியன் - பாண்டியன். கொற்கை - பாண்டியர் தலைநகரமாகிய ஒரு பட்டினம். கோவலர் இந்நகை - ஆய்ச் செரி.

அளியன் இவள், “ஆதாத்தோமபி ஆப்பயன் அளிக்கும் கோவலர் வாழ்க்கையோர் கொடும்பாடில்லை: ஒரோஒவழி அவர் காணின் இம் மகவு உய்தலும் கூடும் என்று கருதி அவள் தாய்மையுள்ளம் கோவலர் இடக்கையில் இட்டுப்போகத் துணிந்தது போலும். செல்கதி-புகலிடம். தீவினையேற்கு என்றது, இத்தகைய மாபெருந் தீவினையைத் துணிந்து செய்த எனக்கு எனபதுபட நின்றது. அவள் - அச்சாவி என்பவள். சொல்லுதல் தேற்றேன் - சொற்பயம் இன்மையின் என இப்பார்ப்பனை கூறும் மொழிகள்,

“சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க

சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்”

(உ00)

எனும் அறத்தின் வழிப்பட்டதே போன்று இவ்வருமைத் திருக்குறளையும் நினைவுறுத்துகின்றதாயினும் அவ்வறத்தைக் கடைப்பிடியாகக் கொள்ளாமல் சுண்டுக் கூறியதே அவன் அறவோன் அன்மையை எடுத்துக் காட்டுவதாகவும் அமைதலறிக.

புல்லல் - புல்லாதே கொண்மின். ஓம்பன்மின் - பாதுகாவா தொழிமின்; இங்ஙனானறி, புல்லலோம்பன்மின் என்பதனை ஒரு சொன்னீர்மைத்தாகவி, தீண்டலைச் செய்யாதொழிக என்பாருழளர்.

ஆபுத்திரன் நகைத்து மீண்டும் அசதியாடுதல்

கூஉ - கூகூ : ஆபுத்திரன்.....நிற்ப

(இ - ள்.) ஆபுத்திரன் பின்பு அமர்நகை செய்து - அது கேட்ட ஆபுத்திரன் மீண்டும் கேட்போர் விரும்புமடிக் இனிதாக

கைத்து, மாமறை மாக்கள் வருவதும் கேண்டிரை - பெரிய
கறைநூல்களையுடைய மாக்கள் கீயிர் பிறந்துவந்த நூல்கள்
பார்ப்பனக் குலத்தின் வாலாறு அநியர் போலும் ஆயிற்
கூறுவல் கேளுங்கோள்!; முதுமறை முதல்வன முன்னர்த்
தோன்றிய-பழைய வேத முதல்வனாகிய பிரமணபால் உங்கள்
குலத்திற்கு முதன் முதலாகப் பிறந்த; அருமறை முதல்வர்
அந்தணர் இருவரும்-அரிய ஈறைக்கு முதல்வராகிய பார்ப்பன
ராகிய வதிட்டனும் அகத்தியனும்; கடவுள் கணிகை காதல் அம்
சிறுவர் - நாடகக் கணிகையாகிய திரைத்தமையின் வயிற்றிற்
பிறந்து அவரால் அனபு செய்யப்பட்ட தேவ கணிகையின் மக்கள்
என்று நூல்கள் நூல் கூறுகின்றதே; புரிநூல் மார்பிற் பெயர்
உரை ஆமோ - முப்பரி நூலையுடைய பார்ப்பனரே அந் நூலுரை
பொய்யுரைமாகி விடுமோ!; சாலிக்குத் தவறு உண்டோ - சாலிக்கு
மட்டும் அவ்வொழுக்கம் தவறுகிவிடுமோ; என உரைத்து
ஈமைறை மாக்கள் நகுவனன நிற்ப - என்று சொல்லி நான்கு
வேதங்களையும் ஒதும் மாக்களாகிய அப் பார்ப்பனரை எள்ளி
கைத்து நிற்ப; என்க.

(வி - உ.) அமர்நகை - கண்டோர் விநம்பத் தகுந்த இனிய நகை.
முறுவலித்து நகுதலும் அளவே நகுதலும் பெருகச் சிரித்தலும் என
கதை மூவகைப்படுமாதலின் இவற்றுள் அளவே நகுதல், அமர்நகை
என்றார் எனினுமாம். ஈண்டு அமர்நகைசெய்து எனவும் நகுவனன் நிற்ப
எனவும் ஈரிடத்தே கூறப்பட்ட நகை இரண்டனுள் முன்னது எனளல்
பொருளாகப் பிறந்ததாம். அதுதானும் தான் பிறரை எள்ளி நகுதலும்
பிறரால் எள்ளப்பட்டவழித் தான் நகுதலும் என இரண்டு வகைப்படும்
ஆகலின் இது பிறரால் எள்ளப்பட்டவழித் தான் கக்கபடியாம்! இனி,
பின்னது பிறர் பேதைமை பொருளாகப் பிறந்தநகையாம். என்னை?
அப் பார்ப்பனன் கூறும் பழி தனக்கு முண்மையறியாமை பற்றிப் பிறத்
தலான் என்க. இவற்றை—

“எள்ளல் இளமை பேதைமை மட்டுமென்
றுள்ளப் பட்ட நகைநான் கென்ப”

எனவரும் தொல்காப்பியத்தானும் அதற்குப் பேராசிரியர் வகுத்த உரை
விளக்கத்தானும் உணர்க. (மெய்ப்ப-ச)

மாமறை மாக்கள் என்றது, அவர் தம் அறிவின்மை கருதியதாம்.
கடவுட்கணிகை - தேவகணிகை. அருமறைமுதல்வ ரந்தணர் என்றது
இகழ்ச்சி.

புரிநூல் மார்பிர் என்றான், மெய்நூல் கற்றிலீர் என்றிடித்தற்கு.
ஆமோ என்பழி வினா ஆகாது என அதன் எதிர்மறைப் பொருளை வற்
புறுத்தி நின்றது.

இனி, பார்ப்பனக்குல முதல்வராகிய வதிட்டனும் அகத்தியனும்
கடவுட் கணிகைக் காதலஞ் சிறுவர் ஆதலால், நிலகேசியில் வேதவாதச்

செருக்கம், உதும் செய்யுட்குச் சமய திவாகரர் "நுங்கள் மரபில்
முதன்மையுடையவனாய் வந்தீரேனே அகத்தியனே.....என்றிவருள்
வந்தீரேனே அகத்தியனும் பிரமன் திலோத்தமை என்னும் தேவகணி
கையைக் கண்டகாளத்திற் கலயத்துப் பிரந்தனர்.....இங்ஙனமே
நுங்கள் வேத வழிப்பட்ட நால்களே கூறக் காண்டுமன்றே" என
வோத்யுள்ளமையானும் உணர்க.

ஆபுத்திரன் மதுரையை எய்துதல்

க00 - க04 : ஓதல்.....வதிந்து

(இ - ள்.) ஓதல் அந்தணர்க்கு ஒவ்வான் என்றே தாதை
பூதியும் தன் மனை கடிதா-ஆபுத்திரன் பிறப்பு முறை கேட்டமை
மாளும் அவன் வேதத்தையும் வேள்வியையும் வேதியனையும்
ஒரு சேரப் பழித்து உகுதலாலும் இவன் வேதம் ஒதுதலையுடைய
பார்ப்பனருக்குப் பொருந்தியவன் அல்லன் என்று ஒருதி வளர்ப்புத்
தந்தையாகிய இளம்பூதியும் தன் இல்லத்திற்கு வாராதபடி விலக்கி
விட்டமைமாலே; அந்தணர் உறைதரும் கிராமம் எங்கனும் -
பார்ப்பனர் வாழும் ஊர்களிலே சென்று பிச்சை ஏற்பாடு,
அங்கே வாழுகின்ற அந்தணர் தாமும்; ஆகவர் கள்வன் என்று
கடினாகிற் கல் இட - இவன் வேள்விப் பசுவைக் களவாடின
கள்வன் என்று இகழ்ந்து அவன் பிச்சைக் கலத்திலே
உணவிடாமே கற்களை இடாவிற்றலாலே; சென்று மிக்க
செல்வத்து விளங்கியோர் வாழும் தக்கண மதுரைதான் எய்தி -
அவ்வூரெனினின்றும் போய்த் தமது தாளாண்மையாலே ஈட்டிய
மிக்க செல்வத்தாலே விருந்தோம்புதல் முதலிய அறங்களைச்
செய்து புழுவாலே விளங்கிய கொழுந்தடிச் செல்வர் மிக்கு வாழா
கின்ற தெனாட்டின் தலைநகரமாகிய மதுரையை அடைந்து;
சிந்தா விளக்கின செழுங்கலை நியமத்து அந்தின் முனறில் - மாந்த
ருடைய மனத்தினகண் ஞான விளக்காக கின்று திகழும்
தெய்வமாகிய கலைமகள் எழுந்தருளியிருத்தலாலே 'கலை நியமம்'
என்னும் அழகிய திருக்கோயிலின் வாயிலாகிய அவனிடத்தே
யுள்ள; அம்பலப் பீடிகைத் தங்கினன் வதிந்து - ஊரம்பலமாகிய
மேடையிலே தங்கியவன் அவ்விடத்தையே உறைவிடமாகக்
கொண்டுடைந்து என்க.

(வி - டி.) ஓதல் - ஓதற்குரியுடைய. ஒரு பார்ப்பான் ஆபுத்
திரன் பிறப்பு வரலாறு கூறி இவன் புலைச்சிறுமகன் இவனைப் புல்லல்;
ஓம்பன்மீன்! என்று கூறினமையானும், அவ்வா பார்ப்பனரை இகழ்ந்த
மையானும் இவன் நர்மனோர்க்கு ஒவ்வான் என்று தாதையாகிய
இளம்பூதி இனி எம்மில்லம் புகுதாதே கொள்! என்று விலக்கினன்
என்றவாறு.

அந்தணனுலையே வளர்க்கப்பட்டபையின் விராமங்களிலேயும் அந்தணர் செரியிலே பிச்சை ஏற்கலாண்பான்! மற்று இவன் ஏனையோ ரில்லத்தே பிச்சை ஏற்றி நின்றன இக் கொடுமை செய்யார் என்று இரங் குவார் நாலாசிரியர், "அந்தணர் உறைதரும் கிராமம் எங்குணும் கடிஞையிற் கல்லிட" எனநூ அவர் அங்ஙனம் கொடுமை செய்கத் தீய காரணத்தையும் தெரிந்தோதுவார் "ஆகவர் கள்வன் என்று கல்வி" என்று. சுண்டு ஆ எனநது வென்விக நப் பவியி ரதற் தரிய பக் என்பதுபட வின்றது. எனனை? பிறர் ஆலவக் கவர்ந்தி நப்பின அவர் திது செய்யாராகலின் கடிஞை - பிச்சை ஏற்கும் ஒர். எத்தகைய உண்கண்ண நஞ் செய்யத் துணியாத கொடுஞ் செயல் இது. இதனை,

“நினைத்த திதுவென்றந் நீர்மையை நீக்கி
மனத்த தறித்திவார் மாண்டார்—புனத்த
குடிஞை யிரட்டுங் குளிர்வரை நாட
கடிஞையிற் கல்லிடுவா ரில்”

எனவரும் பழமொழி வெண்பாவானும் அறிக. (௨௪௬)

செல்வத்து விளங்குநலாவது நதலாற் பெரும்புகழ் எய்துகல் வடமதுரையும் உளதாகலின் தக்கண மதுரை என்று தெரித்தோதவர். தக்கணம் - தென்றிசை. வடக்கினும் ஒரு மதுரையுண்மையை அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்தல் (௧௬ : ௪௬ - எ.) 'ஆயர் பாடியின அசோதை பெற்றெடுத்த பூவைப் புதுமலர் வண்ணன் கொலலோ" என வரும் அடிகட்ந வரைத்த ரையினகண்!— "ஐயையும் மாதரியும் இந்த மதுரையில் இவ்வாயர்பாடியில் யாம் பெற்ற இந் நல்லமுதம் உண்கின்ற இத்த நம்பி அந்த மதுரையில் ஆயர் பாடியில் அசோதை பெற்ற அந்த நல்லமுதம் உண்ணும்...கண்ணநீறு தான்' என வரைதலானும் உணர்க. சிந்தா விளக்கு - கலைமகள், கலை சியமம் - கலைத் தொழிலாற் சிறப்புற்ற கோவிலுமாம். அந்தில் - அங் விடத்தே: அசைச் சொல்லுமாம். தங்கினவன் அதனையே உறைவிட மாகக் கொண்டு வதிந்து என்க.

ஆபுத்திரன் அறச்செயலும் அமைதி நிலையும்

கௌ - ககடு: அத் தக்கண.....தானேன்

(இ - ள்.) அத் தக்கணப் பேரூர் - அந்தத் தென்றமிழ் நாட்டுத் தலைகரமாகிய மாமதுரையினகண் வதிவினற அவ் வாபுத்திரானுனும் மடிந்திராமல்; ஐயக் கடிஞை கையின ஏந்தி - ஒரு பிச்சைப் பாத்திரத்தைக் கையின்கண் ஏந்தி, மை அறு சிறப்பின் மனைதொறும் மறுகி - குற்றமற்ற அறச் சிறப்பினை யுடைய கொழுங் குடிச் செல்வருடைய மனைகள் தோறும் ஊக்கத் துடனே சென்று சென்று மிகுதியாக உணவினைப் பிச்சை ஏற்று வந்து; காணர் கேளார் கால்முடப்பட்டோர் பேணுநர் இல்லைவர் பிணி நடுக்குற்றோர் யாவரும் வருக என்று இசைத்து - அம்பலத்துச் சென்று ஆங்கு இவன வருகைக்காகக் காத்திருக் கின்ற குருடரும் செவிடரும் கால் முடம்பட்டோரும் தம்மைப்

பாதுகாப்பவர் இல்லாத வலியற்ற வறிமோரும்; பல்வேறு
பிணிகளும் பற்றி வலியப் பெரிதும் வருந்துவாரும் ஆகிய
இனேரோனன மக்கட் கூட்டத்தை அணுக வருக! வருக!
என்று இனிதாக அழைத்து; உடன ஊட்டி - அனைவரையும்
ஒருவர்க உணவூட்டி; உண்டு ஒழி மிச்சில் உண்டு - அவர்
உண்டபின் எஞ்சிய உணவினைத் தான உண்டு; காவலன் ஒரு
தலை மடுத்துக் கண்படை கொள்ளும் - ஆருயிர் காவலனாக
அவ்வருளறச் செல்வன இரவு வந்துறுதலும் தன் பிச்சைக்
கலமாகிய திருவிளாட்டினைப் கனிழத்துத் தலைகணையாகக்
கொண்டு பேரமைதியோடு துயிலுவான எனரார் என்பதாம்.

(சி - ற்.) இவ் வாபுத்திரன் பெளத்தத் துறவோர்க் கெல்லாம்
தலைவரம்பாகக் காட்டப்பட்டவன். இவனைப் போன்று சாந்துணையும்
வாழ்பவர் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் என்பது சுருமலே அமைவதாம்.

இனி இவ்வாபுத்திரன்னுனே ஏற்போனாகவிருத்தும் ஓவாதே
ஒல்லும் வகையால் வீழ்காள் படாமை கன்றாற்றி வாழந் திறமுணர்க.
மற்று இவ்வாறு வாழ்ந்த இவ்வாபுத்திரன்னுனும் மீண்டும் பிறப்புற்றான்
என்பராலோ எனின் அதுதானும் புத்தர் அறத்திற்குப் பெரிதும்
பொருந்துவதேயாம். எசனை? புத்தரே தமக்குக் கைவந்த வீட்டி
னையும் வேண்டாது கைவிட்டுப் பிறர்க்கறமுயலும் பொருட்டுப்
பல்வேறு பிறப்புகளிலே பிறந்துமுன்னார் என்பராதலால் இதனை
“வீடும வேண்டா விறல்” என்னும் பெருநிலை என்று கொள்க.

எண்டு அறவணவடிகளார் ஆபுத்திரன் திறம் அறிவித்தலும்
குறிப்பாக நீயும் அவனேபோல வாழுதி என்று அறஞ்செலியுறுத்த
படியாம் என்க. ஒடுதலைமடுத்துக் கண்படை கொள்ளுநிலை அவனது
வீடுபேறும் உளது, என்றும் உணர்நல் வேண்டும். பிச்சை ஏற்பவனைக்
‘காவலன்’ என்று கட்டுரைத்த ஆசிரியர் திறம் சாலவும் வியக்கற்
பாற்று.

இனி, இக் காதையை—ஆயிழை கேளாய் சாலி கழிந்து அஞ்சி
வருவோள் குழவியை இட்டுநீங்க ஆவத்தி அணந்து ஒம்ப பூதி
எடுத்துப் பெயர்ந்து நலிற்ற புக்கோன் ஆத்துடர் கண்டு உற்றுஉகுத்துக்
கரந்து ஒதுங்கி கொண்டு கடவாரின்றறி அந்தணர் அகப்படுத்திக்
கேட்ப நல்லா, குத்திப் புத்தறுத்து ஓட. ஆபுத்திரன் உரைப்போன்
உரைமோ என அந்தணரிகழ்தலும் ஆபுத்திரன் உண்டோ என
அந்தணன் உரைக்கும் புல்லல் ஒர்பன்மின் என ஆபுத்திரன் நகுவனன்
கிற்ப பூதி கடிதர கிராமம் எங்கணும் கல்லிட காவலன் மதுரை
சென்று ஊட்டி உண்டு கண்படைகொள்ளும் என இயைத்திடுக.

ஆபுத்திரன் திறம் அறிவித்த காதை முற்றிற்ற

[பதினான்காவது மணிமேகலைக்கு அறவணர் அமுத கரடியென்னும் பாத்திரஞ் சிந்தாதேவி ஆபுத்திரற்குக் கொடுத்தவண்ணம் கூறிய பாட்டு]

அஃதாவது : அறவணவழிகள் மணிமேகலை கையில் ஏந்திய அமுதகாபி என்னும் அரும்பெறற் பாத்திரம் ஆபுத்திரனுக்குக் கிடைத்த வாலாற்றைக் கூறுமாற்றால் எஞ்சிய ஆபுத்திரன் வாலாற்றோடு அம் மாபெரும் பாத்திரத்தின் தெய்வதனமை மையும் அறிவித்த செய்தியைக் கூறுஞ் செய்யுள் என்றவாறு.

இதன்சண்—ஒடுதலை மடுத்துக் கண்படை கொண்டிருந்த அவ் வாபுத்திரனிடம் ஒரு மாரி நடுகாளிலை வழிகடந்தினைத்து கத்தோர் வந்து 'வயிறு காய் பெரும் பசி மலைக்கும்' என்று கூறக் கேட்ட பொழுது அவ்வள்ளற் பெருமகன் ஆற்றுவது காணாதி மாபெருந்துயரற்று மயங்குதலும் அப்பொழுது அவன விலைக்கிரங்கிய அருண்மிது கலைத்தெய்வமாகிய சிந்தாதேவி அவனைத் தோன்றி ஏடா அழிபல் எழுந்திது கொள்ளாய் எடுவறங் கூரினும் இவ்வீவாடு வறங் கூராது என்று சொல்லி அமுதகாபி என்னும் அரும்பெறற் பாத்திரத்தை அவன் கையில் கொடுத்து மறைதலும், அப்பொழுது ஆபுத்திரன் அத் தெய்வத்தை ஏத்தும் அழகும்; அந்நாள் தொடங்கி அமுத காபியைக் கொண்டு மன்னுயிர் ஒம்பும் திறமும், இவன் செய்த அறமிகுதியாலே இத்திரன் பாண்டு கம்பளம் துளங்குதலும், இத்திரன் ஒரு முதுபார்ப்பனக் கோலத்தோடு 'உன் தானப்பமன் பெரிது; அதனைப் பெறுக!' என அது கேட்ட ஆபுத்திரன் இத்திரனை எள்ளி வெள்ளை மகன்போல் விலாவிற் சிரித்து, தன் அறச் செயலாலே தான் பெறுகின்ற இன்பத்திற் கீடாக உன் வானுலகத்தே யாதுளது என வினாதலும், இகழப்பட்ட இத்திரன் ஆபுத்திரன் அவ்வறஞ் செய்தற்கு இடனில்லாதபடி உலகத்தை வளப்படுத்துதலும் வளம்பெற்றுழி இவ்வுலகம் எங் கிய இழிதகவும் ஆபுத்திரன் அறஞ் செய்தற் கிடனின்றி அலமரு தலும் சாவக நாட்டிலே வற்கடமெய்தி மன்னுயிர் மடியும் செய்தி கேட்டு அந் நாட்டிற்குச் செல்ல மாக்கல மேறி வினாதலும், மாக்கலம் மணிபல்லவத்தின் மருங்கே விழுத்தப்பட்டுழி இறங்கிய ஆபுத்திரன் மீண்டும் ஏறுமுன் மாக்கலம் போய்விடுதலும்,

மணிபல்லவத்திலே தமிழனாகிய அபுத்திரன் தானமட்டு
உண்டுமீர் வாழதலை வெறுத்து அபுதகாபி அறவேத் கைப்
படுவதாக என வேண்டி நீர் கிலையில் விட்டுப் பின் உண்ணு
நோனபோடுயிற்றுறத்தலும் பிறவும் இனிதாகக் கூறப்படு
கின்றன.

- ஆங்கவற் கொருநாள் அம்பலப் பீடிகைப்
பூங்கொடி நல்லாய் புகுந்தது கேளாய்
மாரி நடுநாள் வல்லிருள் மயக்கத்
நாரிடை உழந்தோர் அம்பல மரீஇத்
௫ துயில்லீவான் தன்னைத் தொழுதனர் ஏத்தி
வயிறுகாய் பெரும்பசி மலைக்கும் என்றலும்
ஏற்றான் அன்னது வேற்றான் இல்லோன்
ஆற்றுவது காணான் ஆரஞர் எய்தக்
கேளிது மாதோ கெடுகநின் தீதென
௧௦ யாவரும் ஏத்தும் இருங்கலை நியமத்துத்
தேவி சிந்தா விளக்குத் தோன்றி
ஏடா அழியல் எழுந்திது கொள்ளாய்
நாடுவறங் கூரினும்வ் வோடுவறங் கூராது
வாங்குநர் கையகம் வருத்துத லல்லது
௧௫ தான்தொலை வில்லாத் தகைமைய தென்றே
தன்னைப் பாத்திரம் அவன்கைக் கொடுத்தனும்
சிந்தா தேவி செழுங்கலை நியமத்து
நந்தா விளக்கே நாமசைப் பாவாய்
வாரீனார் தலைவி மன்னேனார் முதல்வி
௨௦ ஏனோர் உற்ற இடர்களை வாயெனத்
தான்தொழு தேத்தித் தலைநிய வணங்கி
ஆங்கவர் பரிதீர்த் தந்தாள் தொட்டு
வாங்குகை வருந்த மன்னுயிர் ஒப்பலின்
மக்களும் மாவும் மரஞ்சீர் பறவையும்
௨௫ தொக்குடன் ஈண்டிச் சூழ்ந்தன விடாஅ
பழுமரத் திண்டிய பறவையின் எழுஉம்
இழமென் சும்மை இடையின் ரெளிப்ப
சண்டுநீர் ஞானத் திவன்செயல் இந்திரன்
பாண்டு கம்பளந் துளக்கிய தாகலின்
௩௦ தளர்ந்த நடையின் தண்டுகால் ஊன்றி
வளைந்த யாக்கையோர் மறையோ னாகி
மாயிரு ஞானத்து மன்னுயிர் ஒப்பும்
ஆருயிர் முதல்வன் தன்முன் தோன்றி
இந்திரன் வந்தேன் யாது நின்கருத்து

- உன்பெரும் தானத் துறுபயன் கொள்கென
வெள்ளை மகன்போல் விலாஇற நக்கிங்
கெள்ளின்ன் போமென் றெடுத்தாரை செய்வோன்
சண்டுச் செய்வனை ஆண்டு நுகர்ந் திருத்தல்
காண்தகு சிறப்பின் துங் கடவுள ரல்லைது
- ஈ0 அறஞ்செய் மரக்கள் புறங்காத் தோம்புநர்
தற்றவஞ் செய்வோர் பற்றற முயல்வோர்
யாவரு மில்லாத் தேவர்நன் னுட்
கிறைவன் ஆகிய பெருவிறல் வேந்தே
வருந்தி வந்தேவர் அநர்ப்பகி களைத்தவர்
- ஈ0 திருந்துமுகங் காட்டுமென் தெய்வக் கடிஞை
உண்டி கொல்லோ உடுப் பன கொல்லோ
பெண்டிர் கொல்லோ பேணுநர் கொல்லோ
யாவையிங் களிப்பன தேவர்கோன் என்றனும்
புரப்போன் பாத்திரம் பொழிந்துண் சுரந்திங்
- ஊ0 கிரப்போர்க் காணு தேமாத் திருப்ப
நிரப்பின் றெய்திய நீணில மடங்கலும்
பரப்பு நீரால் பல்வளம் சுரக்கென
ஆங்கவன் பொருட்டான் ஆயிரங் கண்ணோன்
ஐங்குயர் பெருஞ்சிறப் புரகோர்க் களித்தலும்
- ஊ0 பன்வீ ராண்டு பாண்டிநன் னுடு
மன்னுயிர் மடிய மலழவள மிழந்தது
வசித்தொழில் உதவ மாதலங் கொடிப் பப்
பசிப்புயிர் அந்யாய் பான்மைத் தாகலின்
ஆருயி ரோம்புநன் அபபைப் பிடிசை
- க0 ணடுணை அரவம் ஓடுங்கிய தாகி
விடருந் தூர்த்ததும் விட்டேற் றுளரும்
நடவை மாக்களும் நகையொடு வைகி
வட்டுஞ் சூதும் வம்பக் கோட்டியும்
முட்டா வாழ்க்கை முறைமைய தாக
- க0 ஆபுத் திரன்தான் அப்பலம் நீங்கி
ணரூர் தோறும் உன்போர் வினா அய்
யாரிவன் என்றே யாவரும் இகழ்ந்தாங்
கருந்தே மாந்த ஆருயிர் முதல்வனை
இருந்தாய் நீயோ என்பார் இன்மையின்
- எ0 திருவின் செல்வம் பெருங்கடல் கொள்ள
ஒருதனி வருஉம் பெருமகன் போலத்
தானே தமிழன் வருவோன் தன்முன்
மாநீர் வங்கம் வந்தேவர் வணங்கிச்
சாவக நன்னுட்டுத் தன்பெயல் மறுத்தலின்

- எடு ன்னுயிர் மடிந்த தூவோய் என்றனும்
அமரர்கோன் ஆணையின் அருந்துவோர்ப் பெருக
குமரி மூத்தான் பாத்திரம் ஏற்றி
அங்கந் தாட்டுப் புகுவதென் கருத்தென
வங்க மாக்களொடு மகிழ்வுட னேற்க்
- அ0 கால்விசை கடுகக் கடல்கைக் குறுதனின்
மானிதை மணிபல் லவத்திடை வீழ்த்துத்
தங்கிய தொருநாள் தானுங் கிழிந்தனன்
இழிந்தோன் ஏறினன் என்றிதை எடுத்து
வழங்குநீர் வங்கம் வல்லி நள் போதலும்
- அரு வங்கம் போயபின் வந்நுதுயர் எய்தி
அங்கு வாழ்வோர் யாவதும் இன்மையின்
மன்னுயிர் ஒம்புமிந் மாபெரும் பாத்திரம்
என்னுயிர் ஒம்புதல் யானே பொதிரான்
தவந்தீர் மருங்கில் தனித்துயர் உழந்திதன்
- க0 சுமந்தென் பாத்திரம் என்றனன் தொழிது
கோழுதி என்னுங் கொழுநீர் இவந்நெயின்
ஒரியான் டொத்தவா பவன நென விடுவான்
அதனறம் பூண்டாம் காரடி போம்புநர்
உளரெனில் அவர்கைப் புதலாய் என்றங்
- கரு குண்ணு நோனோர் ஒம்புந் பெயர்ப்புழி
அந்நா ளங்கவன் தன்பாற் சென்றே
என்னுந் தனியோ என்றியான் கேட்பத்
தன்னுந் தனபல தானெடுத் துரைத்தனன்
ருணநிசைத் தோன்றிக் காரி நள் தேத்துக்
- க0 குடிநிசைச் சென்ற ஞாயிறு போல
மணிபல் லவத்திடை மன்னுடம் பிட்டுத்
தனியா மன்னுயிர் தாங்குங் கருத்தொடு
சாவக மாளுந் தகைத்தான் வேந்தன்
ஆவயிற் றுதித்தனன் ஆங்கவன் தானென்.

கச. பாத்திர மரபு கூறிய காதை

உரை

ஆபத்திரன் பசியால் தலிந்து தள்ளிரவிலே வந்து தன்னை
இரந்தவர்க்கு ஆற்றுவது காணாமல் ஆரஞர் எய்துதல்

க - டு : ஆங்கவற்கு.....எய்த

(இ - ள்.) பூங்கொடி கல்லாய் - பூங்கொடி போன்று
செம்புநீர் மலர்ந்து திகழுகின்ற நன்மையையுடைய மணிமேக
லாய்; ஆங்கு அவற்கு ஒருநாள் அம்பலப் பீடிகை புருந்தது
கோளாய் - அவ்வாறிருந்த அந்த ஆபத்திரனுக்கு ஒருநாள்
அவனிருந்த அவ்வம்பலப்பீடிகையிடத்தே கிகழ்ந்ததொரு
கிகழ்ச்சிமைக் கூறுவேன் கேட்பாமாக!; மாரி நடுநாள்
வல் இருள் மயக்கத்து - கார்ப்பருவத்தே மஹ பெய்து கொண்
டருந்த ஒரு நாளினது இரவின் இடையாமத்தே செறிந்த இருள்
பொருந்தியிருக்கும் பொழுதில்; ஆர் இடை உழந்தோர் -
அருவழியில நடந்து வருந்தியவர் சிலர்; அம்பலம் மரிது -
ஆபத்திரன் ஓடு தலைமடுத் துறங்குகிடந்த அம்பலத்தை
அடைந்து; துயில்வேளை நனைத் தொழுதனர் ஏததி -
உறங்குபவனை எழுப்பிக் கைகூப்பித் தொழுது புகழ்ந்து; வயிறு
சாய் பெரும் பசி மலைக்கும் என்றதும் - ஐயனே இப்பொழுது
சம்மை எமது வயிற்ற சுதந்தரக் காரணமான பெரிம பசி
கோல்லுகின்றது ஆற்றுவே பலலம் என் செய்தும! என்று
உறுதலும்; ஏற்று ஊண் அல்லது வேற்று ஊண் இல்லோன் -
பகலிலே இரந்து உண்ணும் உணவையுடையனாதலன்றி இரவிலே
வேறு உணவு சிறிதும் தன்பாலில்லாத அளியான அவ்வாபுத்
திரன் என் செய்வான்!; ஆற்றுவது காணான் ஆரஞர் எய்த -
அவர் தம் வயிற்றுப் பசித் தீமைத் தணிததற்குரிய வழியென்
தும் காணமாட்டாமையால் பொறுத்தற்கரிய துன்பத்தை
கடையா சிற்ப என்க.

(இ - டு.) ஆங்கு என்றது முன்னர் ஓடு தலைமடுத்துக் கண்படை
கொள்ளும் என்றதனைச் சுட்டி அவ்வாறிருக்கும் அவனை என்பதுபட
கின்றது. கார்ப்பருவத்து ஒருநாள் என்பது மறைபெய்து கொண்டிருந்த
கார்ப்பருவத்து ஒருநாள் என்பது தோன்ற மாரி நடுநாள் என்றார்.
மரிது - மருவி. துயில்வேளை எழுப்பி என்றொரு சொல் பெய்க. மலைக்கும் -

ஆதலின் நமஸ்காரம் இடரும் கனாவாபராயினை வாழ்க நின்றிருவருக
என்று வாழ்த்திடப்படியாம்.

ஆபுத்திரன் அமுதகாமி கொண்டு ஆருயிர் ஒம்புநக்

உஉ - உஎ : சூங்கவர்.....ஒலிப்ப

(இ - ள்.) ஆங்கு அவர் பசி தீர்த்து-முன்னர் அவ்விடத்தே
வயிறு காய்பெறும் பசி மகிக்கும் என் செய்கோம் எனறு இரந்து
கினற ஆறருமாக்களின் அரும் பசியை அவர் வேண்டியவரு
அவ்வழித காசி காந்த உணவை வழங்கித் தீர்த்து; அந்நாள்
தொட்டு வாங்கு கை வருந்த மன்னுயிர் ஒம்பலின - அந்த நாள்
முதலாக இடையருது ஏற்கும் இரவலர் ஏந்திய கைக
வருந்துமளவிறகு உணவு வழங்கி சிலைபெற்ற உயிரினங்களை
யெல்லாம் பாதுகாத்து வருதலாலே; மக்களும் மாவும் மாமரிசு
பறவையும் உடன தொக்கு சண்டி சூழ்ந்தன விடாஅ - மாந்தரும்
விலங்குகளும் மாதநிலுகடனினற பறவையினங்களும் ஆகிய
பல்வேறுயிரினங்களும் ஒருங்க கூடி ஆபுத்திரனைக் குழந்து
கொண்டு விடாதனவாய ஆரவாரித்தலாலே, பழமாத்நின்
சண்டிய பறவையின - பழுத்த மாதத்தினகட் கூடி ஆரவாரித்
தினற பறவையின ஆரவாரம் போல, எழும் இழை என்
காமை துடை தின்று ஒலிப்ப - அவ்விடத்திலின்றும் எழுகின்ற
இழைமேகனும் கேட்டற்கினிய பேராவலி இடையருது ஒலியா
கிற்ப எனக.

(வி - ள்.) ஆங்கு அவர் என்றது முன், ஆரிடையழந்து ஆங்குவந்து
பசிமலைக்கும் என்று கூறிய இரவலரை வாங், கை-ஏற்கின்ற இரவலர்
கைகள். அவை இரவலர் உணவின் பொறையால் வருந்தும்படி
வழங்கினன் என்றவாறு. மக்களோ அன்றி விலங்குகளும் பறவைகளும்
உணவு வேண்டி வருதலின் அவற்றுக்கும் ஏற்றஉணவின் அம்மாபெரும்
பாத்திரம். சுரந்தாரித்தலின் மன்னுயிர் - அ ஏதாரதயும் ஒட்டினன் எனக.
எழும்-எழுகின்ற. சும்மை பேராவலார். இடையருது ஒலிக்குமாறு
அறஞ் செய்தாலுத என்று அறுத்துமுடித்திடுக.

"பழமாத்நிண்டிய பறவையின் எழும் இழைமேன் சும்மை"
என்னுமித தீர்ந்து --

"பழமர முள்ளிய பறவையின் யானுமவன்
இழைமேன் சும்மை இடனுடை வரைப்பின்"

எனவும், (பொருநரா—கச-கடு)

"சூர்கெழு குறடுகுட்டாழி போன்றவன்
சூர்கெழு வனமனை தினைத்து மாசனம்

கார்கெழு கடலெனக் கலந்த வல்லதூஉம்
பார்கெழு பழுமரப் பறவை யொத்தவே"

எனவும், (சீவக-௮௨௮) வரும் பிறரானோர் கூற்றும் நோக்குக

தேவேந்திரன் பாண்டு கம்பளம் துளங்குதலும்
ஆபுத்திரனைக் காண அவன் அந்தணனுமி வருதலும்

௨௮ - ௩௫ : ஈண்டு.....கோள்கவேன

(இ - ள்) ஈண்டுநீர் ஞாலத்து இவன் செயல் இந்திரன்
பாண்டு கம்பளம் துளக்கியது ஆகலின - இங்கே கடல் குழந்த
கிலவுலகத்திலே இவ்வாறு இவ்வாறுபுத்திரன் செய்கின்ற
பேரரசு செயலானது வானுலகத்தே அமரர் கோமான் வீற்றிருக்க
கின்ற பாண்டு கம்பளம் எனனும் இருக்கையைக் குலுக்கி
கதனிலே அத் தேவேந்திரன் தனக்கியன்ற கடனமைய
அவ்வாறாயிற் முதல்வனுக்குச் செய்யும்பொருட்டு; ஓர் வகைந்த
யாக்கை மறையோன ஆகி தண்டு கால் ஊன்றித் தளர்த்த
கடையின - ஒரு கூன் விழுந்த யாக்கையையுடைய முதிய
பார்ப்பனனாக உள்வரிக் கோலங் கொண்டு கைத் தண்டைய
காலாக ஊன்றி நடக்கின்ற தளர்ச்சியுற்ற நடையையுடையவனாய்;
மா இரு ஞாலத்து மன்னுரி ஓமய ஆருயிர் முதலவன தன
முன் தோன்றி - மிகவும் பெரிய கிலவுலகத்திலே உடம்பிலே
கிலிபெற்றிருக்கின்ற உயிரினங்கள் எல்லாம் உண்டி கொடுத்துப்
பாதுகாக்கின்ற அரிய உயிர் முதல்வனாகிய ஆபுத்திரன் முன்னர்
வந்து நின்றான்; உன் பெருந்தானத்து இந்திரன் வந்ததன் கின்
கருத்து யானு உறுபயன் கொள்ள என - நீ செய்துள்ள பேரறங்
காரணமாக கினைக்க காண்டற்குத் தேவேந்திரனாகிய மான்
இவ் வுளவரிக் கோலத்தோடு கின்பால் வந்துள்ளான் காண்!
இதனாகிய பேரறத்தைச் செய்தற்குக் காரணமான கிள கருத்துத்
தான் யாது? அவ்வமத்தினால் உளக்கு மிகவும் பயன் விளைந்
துள்ளது; அப் பயனை நீ கருதுமாறாய் கைக் கொள்ளக் கடவை, நீ
கருதியதனை இனனை கொள்க! என்று ஆறியியா கிற்ப
னாக.

(௭ - ௩.) கிலவுலகத்தே ஏதேனும் பேரறம் செய்வோர் உளராய
விடத்தே அதற்கைய அறவோர் உளராதலே இத்தொணுபாய் இக்கை
அசையுமாற்றால் அவனுக்கு அறிவுறுத்தும் என்பதும், அங்ஙனம் இருக்கை
யகைதற்குக் காரணமான அறவோரைச் சென்று கண்டு அவர் விரும்பு
வன அளித்து அவரை மயிற்சித்தல் வேண்டும் என்பதும், கிலவுலகில்
அறவோர்க்கு ஏதேனும் இடையறு மிகமுத்துறியும் அவ்விருக்கை அசைந்

தறிவுறுத்தும் என்பதும் அப்பொழுதும் இந்நீரன் அவ்வறவோர்க்
கெய்திய இடைபூறு களைதற்கு ஆவன செய்தல் வேண்டும் என்பதும் இக்
கிகழ்ச்சியான் அறியப்படும். இக் கொள்கை பௌத்த சாபத்தவர்க்கும்
சமண சமயத்துக்கும் பொதுவானதொரு கொள்கை என்பது இந்நூலா
லும் சமண நூலாகிய சீபுராணத்தாலும் அறியப்படும் என்ப.

இந்நீரன் அறவோர்க் கெல்லாம் அரணுகலின் வாணுகத்தையன்றி
யும் சிலவகத்தும் அறவோர் திறத்தல் அனை அளாட்சி செய்யும்
கடப்பாடுடையன் என்பது இவன் சமயத்தவர்க்கும் கொள்கை போலும்.

இனி, இந்நீரன் இக்கிலவுகத்து ஏனை மாந்தர் தன்னிக் காணுமைய்
பொருட்டு முதுபாப்பனாக உவமிக் கொலங் கொண்டு வந்தான்
என்க. என்ன? உவமிக் கொலங் பூற்று உந்துபு. அவன் ஆபத்தினை
அணுகிடவுடன் 'இந்நீரன் வந்தேன்' எனத் தன்னித்தானே அறிந்த
வால் அவன் வெற்றி முக்கோடலின் பன்ன லீனையார் காணுமையே
என்பது பெற்றும்.

இனி, நிலவுகந்தலை நூறு வெள்ளி செய்வனின் தீக்கிரப்பதவி
பெறுதற் நரியவன் எனப் பதிலித்தவன் அவன் உவமியவழி அவன்
தன்பதனையே இழப்பான் என்பதை உவமியவழி அறவோர்
உவமிகாந்பது போலும். இவ்வாறு உவமியவழி அறவோர்
கொள்கும் உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி
தன்பதனையே இழப்பான் எனப் பதிலித்தவன் அவன் உவமியவழி
இந்நீரன் வந்தேன் எனத் தன்னித்தானே அறிந்தவால்
பெரிதும் உவமியவழி. என்ன? உவமியவழி உவமியவழி
தோர் இயற்கையானபடி உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி
கிழவார்ப்பாலு் காண்பவன் உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி
ஆபத்தினைப்பாற் செய்வனின் உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி
பகைத்துக் கொல்லித் தன்னித்தானே அறிந்தவால் கொள்கைக்
காக அமைப்பினை இந்நீரன் வந்தேன் எனத் தன்னித்தானே அறிந்த
ஆகவே செவ்வர்க்கு உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி
மேலே அவன்செய்வனின் உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி.

இனி, அவன் இக்கிலவுகத்து உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி
தற்கு. இனி இவ் வக உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி
பொத்தமாம். இந்நீரன் வந்தேன் எனத் தன்னித்தானே அறிந்த
தலைப்பட்டால் அவன் திறத்த அதிக உவமியவழி உவமியவழி இக்
காதையே வலியுறுத்தாதும். உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி
தொரு சிறுமைக்கே எடுத்துக்காட்டா முடிபு என்பன.

இந்நீரன் வந்தேன் பாடி நிற்குத்து உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி
கொள்கை இந்நீரன் உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி
செவ்வர்க்கு உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி
புனராமலே அமைப்பினை இந்நீரன் வந்தேன் எனத் தன்னித்தானே அறிந்த
ஆபத்தினைப்பாற் செய்வனின் உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி
கால் அவன் நகைப்பு அவனை வெள்ளை உவமியவழி உவமியவழி உவமியவழி

சுருத்திரன் இந்திரன் பேதைமை கண்டு பெருநச் சிரித்தல்

நக - சக : வெள்ளை.....வெந்தே

(இ - ள்.) வெள்ளைமகன் போல் விலா இற நக்கு நகரு
என்னின் சபாம் உன்று எடுத்து உரை செய்வான் - உண்டி
கொடுத்த உயிரோடும் போறததைத் தடை செய்ப நயந்து
முயல்கின்ற இந்திரனுடைய பேதைமையை கினைந்து அபர் நகை
செய்யும் இடையுடைய அவ்வாபதகரனானும் பேதை மகன்
ஒருவன் சிரிப்பது போன்று விலா வெண்பு இறும்படி வாய்
விட்டுப் பெருநச் சிரித்து இவ்விடத்திலே அவ்விர்திரனை இகழ்ந்து
போமையார் போல! என்று சொல்லித் தான் பெருந்கின்ற
பேரின்பத்தையும் தனக்கு வடிங்கத்தற்கு யாதுமில்லாத இரதானு
டைய நகருவனையும் அவனுக்கு விளங்க விதந்தெடுத்தது
கற்பவன்; கணநச் செயல்கள் ஆண்டு நுகர்ந்திருத்தல்
காணத்த நுக கடவுளர் அல்லது - இரவிலைகத்திலே வாழ்ந்
தாலதே தீமமைச் செய்தது மறுகடக்காகும் எனனும் பண்ட
மாற்றறிவாடு செய்த நகவினையின் பாடுகிய ஊதியத்தை
நுகர்ந்திருத்தலைக் கணநருக்கும் சிறப்பிையுடைய நுக் குக
ளாகிய மரபாவை கொன்ற அவ்வமரரை அல்லது; அந்ந்
செய் மாக்கள புறங் காத்து ஒம்புநர் நல தவம் செய்வார் பற்ற
அற முயல்வோர் மாவநம் அல்லா - கருகத்தருள காந்து
அதத்தின் பொருட்டே அந்ந் செய்கின்றவரும் ஆற்ற மாக்கள்
அரும பசி க்கின்றது அவர்தம் அல்லல் கினைந்து பாதுகாக்கும்
வள்ளனமையுடையோரும் தவக்குமாகிய தவந்தைச் செய்
வோரும் பவத்திறம் அறகெனப் பற்றத்தற்கு முயல்பவரும்
ஆகிய இத் திறத்து பெயர்ந்தே வாழ்க்கையுடையோருள் ஒருவ
ரானும் இல்லாத; தேவர் நல நாடத்கு இறைவன் ஆகிய
பெருநிறல வேந்தே - தேவர் வரபுகின்ற அழகிய நாட்டை முறை
செய்து காப்பாற்றும் தகவனைய பெரிய வெற்றியையுடைய
வேந்தே கேட்டருளல் எனருள; எனக.

(வி - ந்.) வெள்ளை மகன் - அரிசிலி சிரிப்பிலே பொருது
போக்குதல் சிறியவர்க்கியல்பு. சான்றார் நகைப் புழியும் அளவாகவே
நகையார். பேதைமையே வெடிச் சிரிப்பு, சிரிப்பு. முன்கைக்காதையில்
"ஆத்திரன் பின்பு அமர் நகைப்பார்" (கட) என்றது அவனுக்கு
இயற்கையான நகைப்பாம். நகை புழியுடைய பேதைமை சான்ற
பெரிநாகிய காரணத்தால் விலாவிடம் சிரித்தல் வெண்ணிறம்.

இனி இந்திரன் அந்நேரம்குரிய பெரிப்பம் வடிங்க விதம்பிலே
நானத் துறுபாண கொளக என்ருளன் (நக) செயல் பேதைமையுடைய
நாய் நகை பிறப்பித்தற விடனாகாதாம் பிறவல்லின் அற்றன்று;

“எல்லா வுயிர்க்கும் இன்பம் என்பது
தானமர்ந்து வருடம் மேவற் றுகும்” (தொல்-கு-கககஅ)

என்பதன்றே இன்பத்தினிலக்கணம். ஈண்டு ஆபுத்திரனுக் கின்பமாவது யாதென இச்சிரன் தெவறையுந் தும் அறியாட்டாமையும், ஆற்ற மாக்கள அடும்பி களையும் ஆபுத்திரன் கொடுப்பதற்கு அழுக்காறு கொண்டு அவ்வறத்தை நிகழாமற் றடுத்தற்கு முயலுதலும் மாபெரும் பேதைமையே. இது செய்யவர் மக்களாயின் அவன் அமர் கதையே செய்திருப்பன். அவன்முனும் அமரர் தோமான் ஆயதனால் அவன் விலாவிற் றகல் இயல்பே என்க. ஈண்டு, —

வாமனனா வி வந்து மண்ணிரந்த மாவுக்குக் கொடேல் என்று தடுத்த வெள்ளியை மாவலி நீ பெரும்பேதை காண! வெள்ளி என்னும் பெயர் கினக்குச் சாலவும் பொருந் துமென்று இகழ்த்து,

“எடுத்தொருவ ருக்கொருவர் ஈவதனின் முன்னே
தடுப்பது நினக்கழி தோதகையில் வெள்ளி!
கொடுப்பது விலக்குகொடி யோய்உனது சுற்றம்
உடுப்பதுவு முண்பதுவு மின்றிவிடு கின்றாய்”

எனவும்,

“வெள்ளியை யாதல் விளம்பினை மேலோர்
வள்ளிய ராக வழங்குவ தல்லால்
என்றவ வென்சில இன்னுயி ரேனும்
கொளளுதல் தீது கொடுப்பது நன்றால்”

எனவும் வரும் கம்பகாடர் திருவாக்கும், இவற்றிற்கும் முதலாக நின்ற தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார் —

“கொடுப்ப தாக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பது உ
முண்பது உ மின்றிக் கெடும்” (ககக)

எனவும்,

“நல்லா நெனிநும் கொளறிது மேலுலக
மில்லெனினு மீதலே நன்று” (உஉஉ)

எனவும் வரும் போன் மொழிகளும் வினைவுகூர்வார்க்கு இத்திரன் பேதைமையும் அவன் செய்யும் தீயனையும் நன்கு விளங்கும். இத்தகைய பேதைமை கண்டு அம் மேலோன் விலாவிற் றகைத்தது, சாலவும் பொருத்த ம் என்க.

வெள்ளை மகன்போல் என்னும் உவமை இயல்பாக அவன் வெள்ளை மகனல்லாமையை விளக்கி நின்றது.

விலாவிற் றக்து என்றது பொருகச் சிரித்து என்பதுபட நின்றது “சிரித்துச் சிரித்து விலாவொடிந்து போயிற்று” என்னும் வழக்கு இக் காலத்தும் உளதாதலறிக.

என்னென் : மறந்தெய்தப் படுத்தவரை மெய்வொன் என்ருது அன்ன
பேதைமைக்குய காரணமாகி வந்தது உரையான் என்றவாறு. நுகர்
தெய்தவக் காண்டகு மிழப்பு என்றது அப் பெயல் இழிதகவுடையது
என்றிகழ்த்தபடியாய்.

“இன்னச் பெயர் மறநமைக் காமெனார்
அறவலை வண்கிறே”

இவ்வு அவர். பெய்கதுராயன் அறநன்ற ஓந வணிகத் தொழிலை
என்றான் சண்டிச் செத்த அயர் என்னது செவ்விரை என்றான் தேவர்
என்னு கடவுளார் என்றான் ஓநனை. எமக்காயின் அவர்வணிகரே
என்பதுதொன்ற நுக்க வுளர் என்றான்.

இனி. அறந் செவ்வாக்கள் மறவலிய மெய்க்கெறி வாழ்ந்தெய்த
யாவய் இவ்வாதநாய் நட நன்றி என்றது இகழ்ச்சி இயவனம்
இகழ்ச்சனை அவனைப் பெய்விறல் வேத்தெ என்றது இகழ்ச்சி
மேலிகழ்ச்சியாய்.

ஆபத்தின் யான் எய்தும் இன்பநீனும் சிறந்த இன்பம்
நின்றவதத்தில் யாதுமில்லை எனவும், சிறந்த இந்திரன் அவனை
ஒறுத்தற்குச் செய்யும் செயலும்

சச - ௫௩ : வகுத்தி.....அளித்தலும்

(தி - ள்) தேவர்கோன - அமர் கோமானே! நதொன்று
கேள்!; என தெய்வக் கடினரு வரும்பி வந்தோர் அருப்பி
கோந்து அவர் திருந்துபுகழ் காட்டும - இதை என் கையிலிருக்
கின்ற தெய்வததனையுடைய பிச்சைக் கலையிய அழதகாபி
எனனுந் திக திருவோடு எனபால பசியினலை வரும்பி
வருபவருடைய பெயுத்தர்கரிய பசித்துன்பததைப் போகவி
இன்பததாலே திருத்த உய்திப அவருடைய புகத்தை எனக்குக்
காட்டுககாரண! ஆக்காட்சிமால் யான எய்தும் பேரினடம்
காலவும் பெரிது; உண்டி கொல்லோ உடுபபன் கொல்லோ
பெண்டிர் கொல்லோ நின்றுந் கொல்லோ நங்கு அளிபபன்
யாவை - பெரியர்! கிளர் நும் பொன்னாட்டில் இனடப்
பொருளாகக் ககரணடாடுகின்ற நுமது உணவாகிய அருத்திமா!
அல்லது கிளர் உருத்துக்கொடு பொன்னாட்டாகினர்! அல்லது
கிளர் கடி மபெயும் அபாபையாகிய ஆபன் மகளிர்! அல்லது
அல்லது நுகர்காவன மசையும உண்பிபாபிரா! அல்லது
இனஞ்சுரகனவை பிறர்வா எனக்கு இகதகு பேரினடம் தர
பாலவை அவற்றுள் ஷனறு கடமக!; என்றவன் - எனறு
அவ்வறவேன் வினவியவனவிலை; ஆபிபன் கண் டென -
மராயம் கண்டனையுடைய அக தேவவந்தின் அவைபால்

உட்புகைசெண்டவனும்; அன் பொருட்டால்-அவ்வறிவான
ஒதக்கும் பொருட்டு; புரப்பான் பாத்திரம் பொருந்து னன்
காந்து ரங்கு இரப்பார்க் காணாது ஏமாந்தருப - ஆருயிர்
ஒம்பு அவவறிவான தன அங்கைப் பாத்திரம் இரப்பார்க்குப்
பொருந்துகின்ற உணவாகிய ஆருயிர்மருந்தைக் காந்து வழங்கு
தக திருபடவும் அவனுக்குத் தம திருது முகம் காட்டிப்
பேசினபம் செய்வோராகிய இரவலனாக் காணப் பெருமையாலே
அப் பேசினபம் பெருால் ஏமாந்திருத்தபடிபாக; கீன நிலம்
அடங்கலும் நிப்பு இன்று எய்திய - அவனுறைகின்ற கொடி
இந்நாவலந்திவு முழுவதும் வறுமை சிறிதும் இன்றி இருக்கு
மொரு கீழமை அடையும் வணனம்; பாடபு நீரால் பல்வளம்
காக்க என - தன்னுடைய முகில்கள் குறையும் மிளையுநிறிப்
பொழுகது பாப்புக்கின்ற நீரினாலே டல்வறு ளைக்காயும்
பெருகுக என்று முகில்களுக்குப் பணர்க்தமாற்றால்; உல
கோக்த ஒங்கு உயர் பெருஞ்சிறப்பு அளித்தலாம் - இந்நாவலத்
தில் வாழுகின்ற மாந்தரகாகலாம் பணடொரு காலததும்
பெற்றிராத மிகவும் உயர்ந்த செல்வப் பேருகிய பெருகு சிறப்பை
வழங்கிவிடா சிறதலாலே; எனக.

(அ - ௧.) புரப்பான் - ஆபுத்தின். இரப்பாரே தந்திருந்து
முகத்தாலே ஆபுத்திரைக்குப் பேசினபம் செய்தலின் அவ்விற்பத்திற்
அவன் ஏகத்திறுக்க இந்நவ வழியாய் நம்மை இகழ்க்தமைக்கு அவன்
ஒறுத்தல் அவன் ஏமாந்திருப்பவைத்தலை என்றகந்தி இத்திரை இவ்
வாறு செய்தான் எனக. அவ்வறிவான் பொருட்டாக் இவ்வறிவுநர்க்கு
நலமே எடுத்துவதாயிற்று என்பது தான் நாளாசிரியர் அவன் பொருட்
டால் ஆயிரர் கண்ணோன் ஒங்குயர் பெருஞ்சிறப்பு உலகோர்க்கு அளித்
தான் என்றார்.

இனி. ஆயிரங்கண்ணிந்தும் யாதுபான்? அவ்வறிவானுடைய
அருள் நிரப்பிய உள்ளத்தைக் கண்ட மகி. அக்கண் ஒன்றிறனும் இலன்
என்றிகழ்த்து ஆயிரங்கண்ணோன் என்று கண்ண விதற்கெடுத்த
தோதனர். சுரக்க என்று முகில்களைப் பணர்க்தமாற்றல் என இதை
பெச்சம் வருவித் தோதப்பட்டது.

நிப்பு - நல்சரவு. இன்றி என்னும் வினை எஞ்சிகரம் இன்று என
உகராயிற்றச் செய்யுள் தலின். எய்யெ செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு
வினைபெச்சம். நீனாவ. என்றதும் உலகோர் எவ்வுயர் நாவலந்திவு
என்னும் துணையாம் என்னை? நவகிள பதஞ்ஞாயபம் உகதம் என்னும்
வழிசெய்தலையே "மாநொனதொய காற்றை யுக்கமும்" எனவரும்
தொல்காப்பியத்தினும் (பொருளறி - ௧ - ௫) காண்க.

இனி. இக் காதையிலேயே 'சாவக நன்னாட்டுத் தன்பெயல்மறுத்தலின்
ஊனுயிர் மடிதது (எப-எங்) எனவந்தலின் சண்டினைலம் என்பதற்கும்
உலகப் என்பதற்கும் நாவலந்தி வெவ்வே பொருள் கூறல் வேண்டிற்று.
ஆயின் பாண்டிநாடெனலே சாலும் பிறவெனின்! அற்றன்று நாவலத்

தவின் ஏனைப்பகுதியில் வற்கு ம் நிகழ்ந்திருப்பின் ஆபத்திரன்ருளை அங்குச் சென்றிப்பன். அது அபாருளன்மறங்க. அவன் அல்லது அப் பகுதியில் உள்ளவர் அவன்பால் வருதலும் கூடுமானின் மரக்கலமேறிக் கொல்லுதலின் யாமுரைத்ததே நல்லுரை என்று கொள்க.

வறுமையில் வறி வையக மெய்தும் சிறுமை

100 - 101 : பன்னீ.....முறைமையதாக

(10 - 11.) பாண்ட நல் நாடு பன்னிரண்டு மன்னுரிச் செய்மனம் வளம் இழந்தது - இவ்வளம் இவ்வளம் வளம் வளம் செய்தற்கு முன்னர்ப் பாண்டநுடைய நல்ல நாடானது பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தன்பால் வாழும் உயிரினம் இவ்வளம் பெருமக மழை வளம் பெருமல் வறக்கடமுற்றுக் கிடந்தது இப் பொழுது; வளத் தொழிலுடைய மாசிலம் கொழுப்ப - இவ்வளம் ஆணையில மழை காலந்தவருமல் முறையாகப் பெய்யுந் தொழிலில வளம் பெருக்கி உதவி செய்தலாலே, பாண்ட நாட்டோடு பேரின இவ்நாவலந தீவு முழுவதுமே செல்வச் செழிப்புறமை வரில; உயிர் பசிப்பு அறியாப பானமைத்து ஆகலினை - உயிரினம் சிறிதும் பசிப்பினியை அறியாத தொரு தன்மைமைப் பெறமையாலே; ஆர் உயிர் ஒப்புநன் அபபலப் பீடுகை வண ஒலி அவம் ஒடுங்கியது ஆகி - அரின உயிரினம் பாதுகாக்கும் ஆபத்திரன் உதையும் அபபலப் பீடுகையிடத்தே இவ்வளமும் பிறவுயிரும் குழி உண்பதனாலே யுண்டாகும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் எனக்கு நான் அடக்கி இவ்வளமாகி; விடரும் தூரத்தரும் விட்டேற் றுளரும் கடவை மாக்களும் கைமொடு வையி - அதற்கு மாருத தீயொழுகக முடைய கயமாக்களும் பரத்தைமை ஒழுக்கமுடையவாரும் கலவலறந்தனன இன்னஞ் சொல் கூற நிறைவரும் வாளாது வள கறந்த திரிபுமாக்களும் வந்து சிறிப் பொலியாடு குழிய; வட்டம் குதும் வயபக் கோட்கயுர புட்டா வாழ்க்கை முகறமையது ஆக - வட்டருட்டலும் குதுப்பாராடு தலும் வறுமொழி டேசி மகிழ்வார் குழி ஆரவாரித்தலும் ஆகிய புனனெறிபாளா குறையினறி வாழ்க்கை நடத்தும் முறை மையமுடையதாகி விட்டமையாலே; என்க.

(12 - 13.) பண்டு பன்னிரண்டு வறக்கடமுற்றுக்கிடந்த பாண்ட நுடைய இப்பொழுது மாசிலம் கொழுப்பதால் உயிர் பசிப்பினியைப் பான்மை தாகலின் உயர் ஒப்புநன் பீடுகை வளம் வளம் ஒடுங்கியதாகி விட்ட புதலியார் முட்டாவாழ்த்தை நிகழ்த்தும் முறைமையதாகி விட்டமையாலே என்க.

இதனால், மாந்தர் உடலொம்பதற்குப்பன்ற தொழில் ஏதும் செய்ய வேண்டாதபடி இவ்விலயுகம் ஏதேனும் ஒரு தெய்வத்தாலே வள

மேடையதாகி விடப்பட்டால் அப்பொழுது இவ்வுலகத்தே மாந்தர் வாழ்க்கை எத்துணைக் கேழ்மையுடையதாயிற்று என்பதை இந்நூலாசிரியர் மிகவும் நுண்ணிதாக எண்ணிப்பார்த்து இவ்வாறிருக்கும் என்று இங்குக் கூறிக் காட்டுக்புலமை வித்தகம் எண்ணி எண்ணி இறுப்புது கொள்ளற் பாலதாம். இனி -

“இரப்பாரை இவ்வாயி வீர்ங்கண்மா ஞாலம்

மரப்பாவை சென்றுவந் தற்று”

(குறள் - 500௮)

என்னம் அமைமான நிரக்குறளைப் பாடிய தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார்தான் இங்ஙனம் ஒருலகத்தைத் தாது கூர்த்த அகக் கண்ணிற் கற்பனைசெய்து பார்த்து அத்தகையதோர் உலகம் மக்கள் வாழ்தற்கு ஒுகிறிதும் தகுந்மேடையதாக இராது என்றணர்ந்தே இத்திருக்.றளைப் பாடியுள்ளார் என்பதில் ஐயமில்லை. இதனால் உலகில் இரப்போர் என்றென்றும் இரத்தல் வேண்டும் என்று அத் தெய்வப்புலவர் கருதினார் என்று கருதிவிடுதல் அறியாமைமையாம். ஆயின அவர் கருத்துத் தான் என்ன எனின்? உலகம் உள்ளதுமையுள் இரப்பவரும் இரக்கவ செவ்வர், நுங்கடன் இரவாரல் முயன்று வாழ்வதேயாம். இரப்பார்க்கு சதலும் நும் முதற் கடன் என்பதே அந் தெய்வப்புலவர் கருத்தாம் எனறுணர்க.

இற்றைநாளினும் செல்வச்செறிப்பு மிக்கதாகவும் இரவலர் இல்லு பாகச் செய்யப்பட்டதும் ஆகிய நாட்டில மாந்தர் வாழ்க்கைப்பண்பாடு விழ்ச்சி யெய்திய காரணத்தால் தற்கொலைகளும் மனக்குழப்பமும் பித்துப் பிடித்தலும் ஏனைய நாட்டினு் மிக நலவுவனவாக யாம் செய் தத்தாள்களிற் காணாஞ் செய்தின் சண்டிக்காட்டிய சான்றோர் கருத் தகருக்கு அரணாதல் நுண்ணிதின் அறித்து கொள்க.

வகித்தொழில் - மனையின் தொழில் - பசிப்பு - பசிப்பிணி. ஆரயிர் ஓம்புகன் - ஆபுத்திரன். ஊண்டூலி - உண்பார் செய்யும் ஆரவாரம்.

விடர் - பிறர்க்குத் தீங்கு செய்வாராயின கயவர். இவர் செயல் விடர் போலுதலின் விடர் எனப்பட்டார். என்னை?

“சக்து விடந்தலையில் எர்தும் இடந்தேனக்கு

வாய்த்த விடங்கொடுகில் வாழநே - தேநாக்கிய

பைங்கணர விற்குநிடம் பல்லளவே துச்சனர்க்

கங்கமெல் லாம்விடமேயாம்”

(நீதிமேவண்பா - ௧௮)

எனவருஞ் செய்யுளும் நோக்குக.

தூர்த்தர் - பரத்தர். “தூர்த்தரும் தூர்ப்பாரலர்” (நீதிநெறி விளக்கர்) என்பதையும் அஃதப்பொருட்டாதலுணர்க. விட்டேற்றாளர் கல்லெந்தன்ன இங்ஙனச் சொல்பதும் கயவர். நடவை - நடவடி. நாடு கொழிப்ப உயிர் பரி அறியாப் பான்மைத்தாகலின் பீடிகை ஒலி ஒடுங்கியதாவி வைவி இத்தகைய வாழ்க்கை முறைமையதாக என இயைக்க.

ஆபத்திரன் ஊர்தொறும் உண்போர் வினவிச் செல்வ

கடு - எரு : ஆபத்திரன்..... என்றலும்

(இ - ன்) ஆபத்திரன் தான அம்பலம் கேடு ஊர்
ஊர் தோறும் உண்போர் வினவிச் - ஆபத்திரனானும் இரப்.
போர் யாராயும் காணப் பெருமையாகவே அவ்வம்பலத்தினினதும்
புறப்பட்டு ஊர் தோறும் ஊர்தோறும் சென்று இவ்வா
ஊரோ என அங்குள்ளில் வாழ்வோரை வினவின வறி;
மாவரும் மார் இவன் எனநிற இகழ்ந்தாய்து - விபதகது
பெறுதைய வினவிவக் கேட்ட ஊர் மாகுகள இவ்வனம் வினவும்
இவன்ருன் யாவரு? பித்தேற்றியவரு பேய் பிடிக்கப்பட்ட
வரு? எனநென்று தத்தம் வாய் தங்கன கூறி இகழ்ந்தாழி;
அருந்து ஏமாந்த ஆருயிர் முதலவன் - இவ்வாறு மார்
அருந்துதல் கண்டிப்பறுமினபத்திறகுப் பெரிதும் ஏக்கற்றிருக்
கொ ஆருயிர் க்கல்லும் முதலவனத் தகுதியுடைய அவ்வா
பத்திரன்; இகழ்ந்தாய் கேட்கா என்பார் இன்னையின் - ஐய
இவர்களுக்கின்ற நீ ஆபத்திரன்மோ? எனது வினவி உலகபார்
ஒருவரானும் இன்னொருவரே இவ்வாறாயின; திருவின
செவ்வம் பெருமையால் தென்ன ஒரு கனி வருடம் பெருமகன
போலத தானை தமிழன் வருவிவான் தன் முன் - ஆகழாலை
தான பெற்ற தந்தைய செவ்வதனதய வினவி கடல் கொண்டு
விட்டவையால் தான பட்டும் மயங்கு கையேறி வருவோரு
பெருமகன கணியினப் போலத தான பட்டும் தமிழனாக ஒரு
வழியில் வருவோர் அவ்வாறான மானர்; மாநீர் வகை
வகைதார் வணங்க - போலது மாய்வுவ தது கடலில் மாக்கலம்
வறி வந்திறகெ வந்திற மணிகருா அவ்வைப் பண்டதிலுடை
போர் சிலா கணநொடி துதித்து வணங்க; மரீவாய - ஆருயிர்
ஒடிபும் ஆறறவையாகத அறவாயி; சவகல நாட்தத் தண்
மெய் மறுதத செ வணை உயிர் மதகதது என்றலும் - மரந
சென்றிருந்த சவகல எவ்று மல்ல நாடகிலே நீண்ட காலமாகக்
குளிந்த மனற பெய்யா தெழிந்தமையாலே உடமெய் தத்த
உயிரினம் இவ்வகைதாந்நதது கணமார் என்றறிவினா கிறப;

(க - ன்) மண்போர் வினவியருவிவர் உலகத்தினையாலே
இவ்வனம் வினவியான பித்தேற்றியவரு பேய் பிடிக்கப்பட்டவரு
இன்னன் என்றலும் என வணங்கப்பட்டோர் இகழ்த்தவர் என்ற
வாறு. இகழ்த்தார் து கழ்த்தாழி. அகழ்வு அங்கல் : விதாழித் பெயர்
விருத்திதாக்கது. இக்காலமும் மரீவாயும் மாய்ப்புத் திவாய் தைய
ஆபத்திரன் இப்பொழுது மீயோ இங்கிருத்தின என்று வினவ்வார்
தோறும் இவ்வாயினர் என்றிறந்தியவாறு. திருவின் செவ்வம் என்றது

(தி - 10.) குமரிமுத்தல் - மணலின்றிக் கன்னிப்பெண் தமிழளா
வேழத்துவிடுதல். பயனின்றி வறிதே காலங் கழித்தமைக்குவமையாக
இவ்வன் கூறினர். தனக்குப் பிறர்க்கும் பயனின்றிக் கிடத்தல பற்றித்
நானுகிழாமல் காதலனை மகிழ்வியாமலும் வறிதே காலம் போக்கும்
குமரி முத்தனை உவமை எடுத்தார்; இவ்வாறே ஆசிரியர் திருவள்ளு
வனும்.

“அற்றார்க்கொன் றுற்றதான் செல்வ மிகநலம்
பெற்றான் தமிழன்முத் தற்று”

(குறள் - 500௭)

என ஒதுதலும் உணர்க.

கால் - காற்று. மால் இதை - பெரிய பாய். இழிந்தோன் : ஆபத்
தான். நீகான் - மரக்கலம் இயக்குபவன். இனித் தின்கண் மெழுகிற்று
என்றும் போல வங்கத்தைய வின்மதலாகக் கூறினுமாம். இந்நிலை
போனமையால் ஆபத்தினன் அது போனமை அறித்திலன் எனபதும்
அறிந்தாம்.

ஆபத்தினன் உண்டு நோன்பின் உயிர்ப்பிப் பெயர்த்தல்

முரு - ௧௫ : வங்கம்.....பெயர்ப்புழி

(தி - ௭.) வங்கம் போய பின - இவ்வாறு மரக்கலம்
சென்ற பினனர்; வருந்து துடர் எய்தி - பெரிதும் வருந்தி;
அங்கு வாழுவோர் யாவரும் இனையின் - அம் மணிபலவத
திவகதே மார்தர் ஒழுவாரும் வாழ்வார் இவ்வாறாயினால்;
மனனுயிர் ஒர்பும் இம் மரப்பத பாததிரம் என உயிர் ஒம்பதல்
வான பொதேன - நிலை உடறம் எண்ணிந்த உயிரகளைப்
பாதுகாக்கும் பெருஞ்சிறப் பாதத இவ்வாறாக காப்பாது
எனதுகடய உயிரைப் பாதுகாக்காவிற்றாகத் திருவையுறு
வதனை யான் பொறுத்ததுக கொள்ள வலினை தவலின்;
தவர்தீர் மருங்கின தனித துடர் உடறதேன - புறப்படுபிற செய்த
லவின் தீர்த்துவிட்ட பகலிலே ஒடபறம் பெரிய துயரத்தை
துகர்ந்தொழிந்தனை; ஒழிந்திடுக; பாததிரம் சுமந்து என
எனறான் தொழுது - நெடுநிலையிலே இவ்வுதயவப் பாததிரத்தைச்
சுமந்து கொண்டு வாளாது தோவாழதலிற் பயன என்ன? என்று
கருகியவனாய் அப் பாததிரத்தைத் தொழுது; தொழுகி எனனும்
கொழுநீர் இவ்வுதயில விந்வேன ஓர் யாண்டு ஒரு நாள்
தோன்று என - ஆண்டுக் கிடங்க கொழுகி எனனும் பெயரை
புடைய பொய்கை நிரிலே புழுக்கிடுபவன தெய்வப் பாததிரமே
ஒரியாண்டற்கு ஒரு முறை ஒரு நாள் மட்டும் நிரின் மேலெழுந்து
தோன்றுவாயாக! எனறும், ஆங்கு அருள் அறம் புணடு
ஆருயிர் ஒம்புள் உளர் எனின் அனல் கைப் புதுவாய் என்று -

அப்பொழுது சண்டு யாரோடும் அருளறத்தை மேற்கொண்டு
அரிய உயிரோடு. பாதுகாக்கும் நனவர் நெஞ்சம் உடையோர்
இவ்விடத்தை வந்திரு பாராயின. அத நுருவுடையோர் கையிலே
சென்ற எய்குவையாக இவ்வுறும் வேண்டிதன் செய்து விட்ட
வன்வ; அங்கு உண்டான நொய்ப்பாத உயிர்ப்பதப் பெயர்ப்புதி -
வெள்ளி கதிரில் மே உண்டான நொய்ப்புடனே வடக்கிருதுயிர்
வந்துகொடு செய்வியிலே; எனக

(வி - ற்.) வந்திருந் தக் காரணமான அன்றம் எனினுமாக.
கவி - உயிர்ப்புடையோர் நொய்ப்புடையோர் துறத்தல் அங் தீய மக்கள் வாழத்
வந்திருந் திருவு எனப்பத் திற்றும்.

சுதர்வந்திருந் திருவு எனப்பத் திற்றும் உயிர் சுமந்து
வந்திருந் திருவு எனப்பத் திற்றும். சுமந்து.

“சுதர்வந்திருந் திருவு எனப்பத் திற்றும்

மீத விடையாக் கடை”

(குறள் - ௨௨௦)

எனவாம் அமைத் திருந்திருந் திருவாபுத்திரன் தலைசிறந்த
வந்திருந் திருவாபுத்திரன் தலைசிறந்த

தலைசிறந்திருந் திருவாபுத்திரன் தலைசிறந்திருந் திருவாபுத்திரன்
தலைசிறந்திருந் திருவாபுத்திரன் தலைசிறந்திருந் திருவாபுத்திரன்

ஆற்றின் மாறிப் பிறந்தனம் கூறுநல்

கூசு - கரசு: அந்நாள்.....தானேன்

(வி - ள்.) அந்நாள் ஆங்கு மான் அவனபால் சென்றேன் -
மணிமேகலைய கேள் அவன் உயிர்ப்பதிப பெயர்க்கின்ற
அந்நாள் அந்நாள் அந்நாள் அந்நாள் அந்நாள் அந்நாள் அந்நாள்
சென்ற யான் அனனிதத்தே சென்றேனாக; என உற் றினையா
என்று கேட்ப - அவனை நோக்கு நீ இவ்வனம் உயிர் நீதகற்குக்
காரணமாக எய்திய இந்நகண் எனையோ? என்று
வின்வ; தன் உறமன பல தான் எடுத்து உரைத்தனன் -
அவன் ஏனும் தனக்கு வந்தும் துயரங்கள் பலவறையும
தானே எனக்கு எடுத்துக் கூறினன காண!; தனத்தினைத்
தோன்றிக் கார் துறத் தத்துக் குடகினைச் சென்ற ஞாயிறு
போல நகையா! அவ்வாறேயான ஏனும் துத்கினைசெல்ல தோன்றித்
தன் பெயரானியால் உலகைக் கவிந்து எழும் கரிப இருளைப்
போக்கு உயிர்ப்பதிப துயர் துயரகவி இனபம் எழுகிடவாதே
மேற்றிசெயிலே சென்று மகமந்த ஞாயிற்று மண்டிலம் போன்று
தான் தோன்றிய நாள் தொடங்கி அருளறமே பூண்டு ஆருயிர்க்

செல்லாம் உண்டி கொடுத்து அருத்துவர் களைந்து டேரில்பம்
வழங்கியவாறே; மணிபல்லவத்திடை மான் உடம்பு இட்டு
மனையிர் தாங்கும் தணியாக் கருத்தொடு - மணிபல்லவத்
தீவகத்தித் தன்னையிர் தங்கியிருந்த உடமனைப் போகட்டுப்
புனனும் உலகிலே உடம்பொடு நிலைபெற்ற உயிரினங்களைப்
பாதுகாக்கும் தணியாத ஆர்வமுடைய கருத்துடனே டோய்;
ஆவது அவன் சாவகம் ஆனும் தவறாத தவறாத ஆவயிற் ற
உதித்தனன் - அவ்வாபுத்தான தான கருதிச் சென்ற அருகச்
சாவக் காட்டை ஆடசி செய்கின்ற தலைசிறந்த முயற்சியை
முடைய மனைவன் நாடகில் ஓர் ஆயினது வயிறறிவே கருவாகி
மக்கள் உருவகதிகாடே பிறந்தனன் காண! என்று அறவண
வழிகள் மணர்க்கு உறுவிறதகர் என்பதாய்.

(வி - ரு.) அந்தான் - ஆயிர் சீர் சீர் நான். மான் புத்த
பிரகையைத் தொழச் செய்து என் னாடக் கூறிக் கொள்க. மான்
உறவன் - தனக்கு வந்துற்ற துன்பங்கள்.

ஞாயிறு - ஆயிர் தோற்றத்திற்கும் செயற்கும் மறைந்த
உலகை. காண்பது என்றுவனமக்குக் கூறிய அடைமொழி
பொங்கும் ஏறப்ப் பொருந்துவது அவனது அருளறச் செல்லும்
விரித்தக் கூறப்பட்டது.

அவாவின் வந்தித்தாக வயி முறை - அவர் வாய் அருவின் சாவக
காடு என்று ஆய்ந்து ஆயிர் ஒம்பும் கருதி - அவர் வாய் அருவின் சாவக
நாட்பலென்று பிறந்தனன் என்றும் - அவர் வாய் அருவின் சாவக
பாற் பெரளமுடைய - பிறந்தனாயின ஆவயிற்றிற் பிறந்தானன் என்றும்
அப்பிறப்பில் உலகை - அவர் வாய் அருவின் சாவக மானதுக்கு அனுக்கராய்
முனிவநாடாயாக வந்த - அவர் வாய் அருவின் சாவக மானதுக்கு அனுக்கராய்
கண் குறிப்பிற் பொருந்துவது அவன் அருளறச் செல்லும்

இனி இக் காதையை - அவற்றிற் புத்தான - அவர் வாய் அருவின் சாவக
ஏதெல்லாம் என்றனும் இல் - அவர் வாய் அருவின் சாவக மானதுக்கு
விளக்குத் தோள் - அவர் வாய் அருவின் சாவக மானதுக்கு
தலைவன் - அவர் வாய் அருவின் சாவக மானதுக்கு
கற்பளம் - அவர் வாய் அருவின் சாவக மானதுக்கு
நக்து உரைப்பே - அவர் வாய் அருவின் சாவக மானதுக்கு
என்றவன் - அவர் வாய் அருவின் சாவக மானதுக்கு
கொழும்பு பிழை - அவர் வாய் அருவின் சாவக மானதுக்கு
எனவர் இன்னமயின் - அவர் வாய் அருவின் சாவக மானதுக்கு
என்றவன் புருவ - அவர் வாய் அருவின் சாவக மானதுக்கு
துயா எய்த - அவர் வாய் அருவின் சாவக மானதுக்கு
பெயர்ப் பிற - அவர் வாய் அருவின் சாவக மானதுக்கு
ஆவயிற்றுத்தனன் என்றனம்தான்.

கரு. பாத்திரங் கொண்டு பிச்சை புக்க காதை

[பதினாந்தாவது மணிமேகலை பாத்திரங் கொண்டு பிச்சைக்குப்
பெருந்தெரு போய் பாட்டு]

அஃதாவது : அறவணர்பால் ஆபத்திரன் னாலாறும்
அவன் கெதாதேவி அருளிம அமுதகாபியைப் பெற்று ஆருயிர்
ஓம்பியதும் அமுதகாபியின் மாண்பும் பிரவும் கேட்டறிந்த
பின்னர் அமுதகாபியை அங்கை ஏந்தி அதன்பால் ஆருயிர்
மருந்து ஒழிவினறிச் கரத்தற் பொருட்டு முதன் முதலாக,
"பததினிப் பெண்டிர் பண்புடன் இடேம் பிச்சை யேற்றல்
பெருந்தகவுடைத்து" என்னும் கொள்கையுடையவளாய்ப்
பிக்குணிக் கெதாதேவிதோடு பெருந்தெருவிலே பிச்சை ஏற்றற்குச்
சென்ற செய்தியைக் கூறுஞ் செய்யுள் எனவாறு.

இதன்மேல்—ஆபத்திரனை நாவான் நக்கிப் பாலூட்டி ஏழு
நாள்களாகும் புறம் போகாமலின்று புரந்த பசு ஆந் நலவினைப்
பயனிலே சாவக நாட்டிலே மணமுகன எனனும் மாமுனிவன்பால்
எய்திப் பொற் கோடும் பொற் சூளம்பும் உடையதாய்க் கண்டோ
ரெல்லாம் கைதொழு தேத்துப்படி ஈனா முன்னரே இன்னுயிர்க்
கெல்லாம் தான் முல்லைகாந்தாடடி அருளர்ப்பு வினா செய்தி
யுள்; ஆம்மாமுனின் அப் பசுவின் வயிற்றில் பொன் முட்டை
யில்ல மலைய வளம் காப்பவும் மன்னுபிர ஓடவும் உயிர் காவலன்
ஒருவன் வந்து பிறப்பான என்று தன் இருத்தியால் அறிந்து
கூறியதும் ஆகிய இச் செய்திகளையும் அறவணர் மீண்டும்
மணிமேகலைக்குக் கூறி, அப் பசுவின் வயிற்றில் புண்ணிய மிசுதி
யாலே ஆபத்திரன் பொன் முட்டையிலுள்ள மக்கள் உருவிலே
கருவாகி வளர்ந்து பிறத்தலும், ஆபத்திரன் மீண்டும் பிறந்த
அப்பொழுது உலகனைகளை புத்தகிரை பிறக்குமபோதுண
டாகும் நன்னிமித்தமெல்லாம் விசுழந்த செய்தியும் உலகத்
துள்ளோர் விபப்புறுதலும் துறவேர் கந்திறபாவையின்பாற்
சென்று அந்நன்னிமித்தங்கட்குக் காரணம் வினாதலும் அஃது
அறவணாபாற் கேட்டறிமின எனறதும் அவரெல்லாம் தமபால்
வந்து கேட்ட செய்தியும் கூறி மணிமேகலையை அதஞ்செய்யப்
பணித்தலும் அவள் பிச்சை ஏற்கப் பெருந்தெரு அடைந்ததும்,
காயசண்டிகை ஆதிசா மனையகத்திலே ஏற்க வேண்டும்
எனலும் பிறவும் கூறப்படும்.

- இன்னும் கேளாய் இளங்கொடி மாதே
அந்தான் அவளை ஒம்பிய நல்லாத்
தன்னென் சாவகத் தவள மால்வரை
மண்முகன் என்னும் மாமுனி இடவயிற்
பொன்னின் கோட்டது பொற்குளம் புடையது
தன்னைம் பிறர்தொழத் தான்சென் றெய்தி
ரனா முன்னம் இன்னுயிர்க் கெல்லாம்
தான்முனை சுரந்து தன்பால் ஊட்டனும்
முன்று காலமும் தோன்றதன் குணர்ந்த
ஆன்ற முனிவன் அதன்வயிற் றகத்து
மழைவளஞ் சுரப்பவும் மன்னுயிர் ஒப்பவும்
உயிர்கா வலன்வந் தொருவன் தோன்றும்
குடர்த்தொடர் மாலை பூண்பா னன்னை
அடர்ப்பொன் முட்டை அகவையி னானெனப்
பிணிதோய் இன்றியும் பிறத்தறஞ் செய்ய
மணிபல் வைத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன்
தற்காத் தளித்த தலை ஆ அதனை
ஒற்கா வுள்ளத் தொழியான் ஆதலின்
ஆங்கவ் வாவயிற் றமரர்கணம் உவப்பத்
உ0 நீங்கனி தாவல் ஒங்குமித் தீவினுக்
கொருதா னாடி உலகு தொழத் தோன்றினன்
பெரியோன் பிறந்த பெற்றறியைக் கேள்தீ
இருதின வேனிலில் எரிகதிர் இடபத்
தொருபதின் மேலும் ஒரொன்று சென்றபின்
உ0 மீனத் திடைநீகை மீனத் தகவையின்
போதித் தலைவனொடு பொருத்திய போழ்தத்து
மண்ணக மெல்லாம் மாரி இன்றியும்
புண்ணிய நன்வீர போதெடு செரிந்தது
போதி மாதவன் பூமியில் தோன்றும்
உ0 கால மவறியும் கண்டன சிறப்பெனச்
சக்கர வாவக் கோட்டம் வாரும்
மிக்க மாதவர் விரும்பினர் வியந்து
கந்துடை தெடுநிலைக் கடவுள் எழுதிய
அந்திற் பாவை அருளு மாயிடின
உ0 அற்குவம் என்றே செறியிருள் சேறலும்
மணிபல் வைத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன்
நணியா உயிருயச் சாவகத் துதித்தவன்
ஆங்கவன் றன்றிறம் அறவணன் அறியுமென்
நீங்கென் நாவை வருத்திய திதுகென்
உ0 மன்னான் வேத்தன் மண்முகன் என்னும்

- புண்ணிய முதல்வன் திருந்தடி வணங்கி
மக்களை யில்லென் மாதவன் அருளால்
பெற்றேன் புதல்வனை என்றவன் வளர்ப்ப
அரசாள் செல்வம் அவன்பால் உண்மையின்
- ௪௫ நிராதர் வேந்தன் ஆயினன் அவன்தான்
துறக்க வேந்தன் துய்ப்பிலன் கொல்லை
அறக்கோல் வேந்தன் அருளினன் கொல்லை
சுரந்து காவிரி புரந்துநீர் பாக்கவும்
நலத்தகை இன்றி நல்லாழிக்குக் கொல்லாம்
- ௫௦ அலத்தற் காலை யாகிய தாயிழை
வென்றிரை தந்த வழுதை வாயினார்
உன் டொழி மிச்சலை யொழித்துவைத் தாய்கு
வறவே டுளின் வானதுயர் கொடுக்கும்
அறவே டொழித்தல் ஆயிழை தகா தென
- ௫௫ மாதவ னுரைத்தலும் மணிமே கலைதான்
தாயர் தம்மொடு தாழ்த்துபவ வத்திக்
கைக்கொண் டெடுத்த கடவுட் கடினஞ் செயாடு
பிக்குணிக் கோலத்துப் பெருந்தெரு அடைதலும்
ஒலித் தொருங் கிண்டிய ஊக்குறு மாக்களும்
- ௬௦ மெலித்துகு தெஞ்சின் விடருந் தூர்த்தரும்
கொடிக்கோ சம்பிக் கோமகன் ஆகிய
வடித்தேர்த் தாண் வத்தவன் தன்னை
வஞ்சஞ் செய்துழி வானதனை விமலிய
உஞ்சையில் தோன்றிய யூசி அத்தணன்
- ௬௫ உருவுக் கொவ்வா உறுதோய் கண்டு
பரிவுறு மாக்களில் தாம்பரி வெய்தி
உதய குமரன் உளங்கொண் டொளித்த
மதுமலர்க் குழலாள் வந்து தோன்றிப்
பிச்சைப் பாத்திரங் கையினைந் தியது
- ௭௦ திப்பியம் பனேற சிந்தைநோய் கூர
மணமனை மறுகின் மாதவி யின்ற
அணிமலர்ப் பூங்கொம் பகமலி யுவகையில்
பத்தினிப் பெண்டிர் பண்புடன் இடுஉம்
பிச்சை யேற்றல் பெருந்தக வுடைத்தெனக்
- ௭௫ குளனணி நாமரைக் கொழுமலர் தாப்பன்
ஒருதனி யோங்கிய திருமலர் போன்று
வான்தரு கற்பின் மனையுறை மகளிரில்
தான்தனி யோங்கிய தகைமையள் அன்றோ
ஆதரை நல்லாள் அவள்மனை இம்மனை
- ௮௦ தீபுகல் வேண்டும் தேரிழை என்றான்

அடநிசை விஞ்சை மாதவர்த் தேவந்தித்
 தென்றிசைப் பொதிநீசார் சிற்றயாற றடைகரை
 மாதவன் தன் னுன் வன்வினை யுருப்பச்
 சாபம் பட்டுத் தனித்துயர் உறுஉம்
 அடு வினில் வெய்யெ னெட்டைகொடு திரிதரும்
 காமசன் டுகையெனும் காரிகை தானென்.

கரு. பாத்திரங் கொண்டு பிச்சை புக்க காலை

உரை

அறவண அடிகள் மணிமேகலைக்கு ஆபத்திரனைப் புரந்தருவிய சூன்
அந் நல்வினைப்பயனுள்ள சாவகத்தீயிற்றேன்றினமை கூறுதல்

க - அ : இன்னும்.....ஊட்டலும்

(இ - ள்) இளம் கொடி மாதே இன்னும் கேளாற் -
இளைப பூவகொடி போலும் மெல்லியல்புடைய மணிமேகலைமே
அருளறத்தின் மாண்பினை யுணராததும் செய்திகள் இன்னும்
சிலவுள அவற்கறையும் கூறுவேம கேட்பாயாக!; ஆனால்
அவனை ஒம்பிய நல் ஆ - பண்டு சாவி என்னும் வடமொழியாட்கு
சுன்ற குழவிக் கிரககாளாகிக் கோவலர் சேரி மருங்கில ஒரு
தோட்டத்தில போட்டுப் போன குழவிமாதிய அவ்வா
புத்திரனைப் பால் காந்தூட்கு ஏழு நாள் காறும் புறம் போகாது
விளறு பாதுகாத்த அறந்தரு நெஞ்சத்து அந்த நல்ல ஆவானது
அவ்வறங் காரணமாக மாறிப் பிறகு பிறப்பில; தன் என்
சாவகத்துத் தவளமால் வகா - எப்பொழுதும் தண்ணென்று
குளிரந்திருக்கின்ற சாவக நாட்குள கண்ணதாகிய தவள மால்
வகா எனனும் மலையிடத்தே தவறு செய்தருக; மண்புகன்
என்னும் மாமுனி இடவயின் தான மசென்று எய்தி - மண்புகன்
என்னும் பெயரையுடைய சுற்றந்த முனிவருடை தவப்பளனியின்;
பொன்னின் தோட்டது பொன குளமபது தன நலம் பிறர்
தொழ ஆவயிற்றிற் புகுந்து கருவாகி - பொன்னாலியன்ற கோடு
களையும் ம்பன்னாலியன்ற குளமபுகையும் உடையதாகத் தனது
அழகினைக் கண்ட துணையானே இது தெய்வத்தன்மையுடைய
தெனறு யாவரும் கை குவித்ததுத் மதாழத்தகுந்ததாக ஆவாகினை
பிறப்பெய்தி வளர்ந்து; நறு முனமை - தான கன்றிப்பதற்கு
முன்னர; தான முலை கூறது தனபால் ஊட்டலும் - தன்
அறந்தரு நெஞ்சம் காரணமாகத் தான தனது முலை காக்கப்
பெற்றுப் பிறருவின்ற தன தீமபாக்கப் பிறவுயர்கட்கு ஊட்டா
கிற்ப என்க.

(வி - ர்.) யாதானும் ஓர் அறத்தின்கண் ஆற்றுப் படுத்துபவர்
அவ்வறத்தனைப் பல்லாற்றினும் அந்வுறத்தியவழிக் கேட்போர்க்கு

அதன்கண் ணக்கம் மிகுத வியல்பாதல் பற்றித் தேவர்க்கும் மக்கட்கும் ஒத்த அநங்குறிய அறவண அடிகளார் மீண்டும் அறப்பயனை அறிவுறுத்துபவர், இத்தகைய நல்லறஞ் செய்த நப்பியாகிய ஆபுத்திரன் மீண்டும் தனது அறந்தரு நெஞ்சத்திற்கேற்பவே நற்பிறப்பெய்தி மீண்டும் அவ்வற நெறியே பற்றி ஒழுகும் செய்தையைக் கூறத்தொடங்கு பவர் தொடக்கத்தே முற்பிறப்பிலே அவனைப் பாலுட்டிப் பாதுகாத்த ஆவானது மீண்டும் கண்டோர் கைதொழத் தகுந்த வியத்தகு ஆவாகவே தோன்றி ஈனமுன்னரே பால் சுரந்துட்டிய செய்தியையும் ஆரூயிர்கள் அன்புளஞ் சிறந்தவழி மாறிப் பிறக்கும் பிறப்பினும் அவ்வன்புத் தொடர்பாலே அணுக்கராகவே பிறத்தலுமாகிய இச் செய்திகளை அவள் கேட்டல் அவட்கு ஆக்கமாம் என்னும் உருத்தாலே இன்னு் கேளாய் என்று தொடங்குவின்றனர். இன்னும் கேளாய்! என்றது இவறறைக் கேட்டல் உனக்கு இன்றியமையாதாம் எனபதுபட நின்றது.

அந்நாள் என்றது ஆபுத்திரன் சாலியிற்றிற் பிறந்தபாது அவன் அக்குழலியைத் தோன்றாத்துடவையிலிட்டுச் சென்ற நாளைச் சுட்டி கின்றது.

தவளமால் வரை என்றது, தவளமலை என்னும் பெயருடைய மலை என்றவாரும். இனி, பணிபடர்ந்து வெண்மையாக வளங்குமொரு பெரிய மலை என்பது பொருளாகக் கோடலுமாம். "மாமுனி இவயின் சென்றெய்த" எனாரேனும் அம் முனிவனுடைய நல்லாவின வயிற்றிற்பிறந்து என்பது கருத்தாகக் கொள்க. என்னை? பொன்னின் கோட்டது பொற்குளம்புடையதாய்ப் பிறர் தொழத்தோன்றி ஈன முன்ன முலை சுரந்துட்டலும் எனப் பாட்டிடை வைத்த குறிப்பாலே பசு வயிற்றுப் பிறந்து வளர்ந்து ஈன முன்னமே பால் சுரந்துட்டியது எனபது பெற்றாமன்றே.

தன் கலம் - தனது அழகு.

மண்புக முனிவன் தனது அவதிஞானத்தால் ஆபுத்திரன் அப் பசுவின் வயிற்றில் மக்கள் வடிவுடன் பிறப்பான் என்ற முன்னரே அறிந்து கூறுதல்

க - கச: முன்ம.....வயிஞானேன

(இ - ன்.) முனது காலமும் தோன்ற கண்குணர்ந்த ஆன்ற முனிவன் - இத்தகு பசுவிறகுரியவனும், முன்று காலத்து கிழச்சிலேனும் தன்னுள்ளே தோன்றும் வண்ணம் பெய்ப் பொருளையுணர்ந்தவனும் ஆன்றவிரது அடக்கிடவனு ராகிய அம் பண்புக முனிவன அந்த அவதி ஞானத்தாலே உணரந்து; அதன வயிற்று அகத்து - அப் பசுவினுடைய திருவயிற்றிலே ரூவாகி; மழைவளம் காப்பவும் மனையுநர் ஓம்பவும் உயிர் எவலன் ஒருவன வந்து தோன்றம் - இச் சாவக கனலாட்டிலே மழை தன்னாற் பிறக்கும் வளங்களைச் சாவு வழுக்குமாறும்

சண்டு நிலைபெற்ற உயிர்களைப் பாதுகாத்தற்கும் ஆரூயிர்க் காவலன் ஒருவன் வந்து பிறந்தொருவன், குடர்ததொடர் மாலை பூண்பான் அல்லன் பொன் அடர் முட்டை அகவயினான் என - அவ்வாருயிர்க் காவலன் இப் பசுவின் வயிற்றில் மகனாகப் பிறக்குங் காலத்தே கன்று பிறத்தல போலாதல் மகன் பிறத்தல போலாதல் குடரின் தலைத் தொடராலியன்ற மாலை பூண்டு பிறவான பொன் தகட்டாலில் இயன்றதொரு முட்டையின் அகத்திருப்பவனாகப் பிறந்தருளுவன் என்று முற்படவே பிறர்க்குக் கூறியபடியே எனக.

(வி - ந.) சாவக நாடு முன்னரே மழை வளங் கரத்தலின் மன்னுயிர் மட்டு வற்கடாரற்றுக் கிடத்தலால் இந்நாட்டில் இற்றைக் கிருக்கும் இன்னலெலாம் தீர இப் பசுவின் வயிற்றிலே ஓயுயிர் காவலன் வந்து தோன்றுவான் எனவும், இப் பசு ஏனைய பசுக்கள் போலாது பொற் கொடும் பொற் குளம்பும் உடையதாகப் பிறந்தாற் போன்று இதன் வயிற்றிற் பிறக்குங் காவலனும் குடர்மாலை பூண்டு பிறவாமல் பொன் முட்டையினாடு உருவாகி வந்து பிறப்பான் எனவும் அம் முற்றுணர் வுடைய முனிவர் முற்படவே கூறினர் என்பது கருத்து. அடர் - தகடு.

அகவயினன் - உள்ளிடத்துள்ளான்.

ஆபுத்தின் சாவக நாட்டில் ஆவயிற்றுப் பிறத்தல்

கரு - உக : பிணி.....கேணி

(தி - ள்.) பிணி நோய் துன்றியும் பிறந்து அறஞ் செய்ய மணிபல்லவத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன் - தன்வனமாகப் பிணித்துக் கொண்டு துன்புறுத்துகின்ற நோய் யாதொன்றும் தன்னுடம்பில் இல்லாமல் இருக்கவேயும், அதலியையாமை காரணமாக எய்திய மாபெருந்துயர் பொருமல் உண்ணா நோன்பின் உயிர்ப்பிப்பெயர்த்து மாறிப் பிறத்தேனும் அறஞ் செய்யக் கருதி மணி பல்லவத் தீவினிடத்தே உடம்பிலே நிலைபெற்றிருந்த தன்னுயிரைத் துறந்தவனாகிய அவ்வாபுத்திரன்; தன் காத்து அளித்த தலை ஆ அதனை ஒல்கா உள்ளத்து ஒழியானாதலின் - கைவிடப்பட்ட குழவியாகிய தன்னை அறந்தரு நெஞ்சத்தோடு அருள காந்தூட்டிப் பாதுகாத்த பெருந்தகைமையுடைய அந்த ஆவினபால் நனநியுடைமையால் நினைவு கூர்தலில் ஒரு பொழுதுந் தளர்ந்திலாத நெஞ்சமுடையனாயிருந்தமையாலே; ஆங்கு அவ் ஆவயிற்று - மண் முகமுனிவன் தவப்பள்ளியிலே மாறி ஆவாகவே பிறந்துள்ள அவ்வாவினது திருவயிற்றிலே; தீங்கனி காவல் ஒங்கும் இத் தீவினுக்கு ஒருதான ஆடு அமரர்கணம்

உவப்ப உலகு தொழத் தோன்றினான் - இனிய கனிகளையுடைய
மரம் ஓங்கிய இந்தப் பெருஞ்சிறப்புடைய திவகத்திலே
கன்னம்மக்குத் தான ஒருவனை தலை சிறந்தவனுதே தோவர்
உகடங்கள் பெரிதும் மன மகிழவும் ஆர்வமுடையது மார்தா
எல்லாம் கைகூட்டித் தொழவும் சாலி வயிற்றில் மகனாகப்
பிறந்தான்; பிறந்த பெற்றியை நீ கேள் - அவ் வள்ளற்
பெரியோன் சாவக நாட்டில் ஆவயிற்றிற் பிறந்த தளையுடைய
உழுவல் நீ கேட்பாயாக!; எனரூர் எனக.

(வி - ந்.) ஏனைய மாந்தரெல்லாம் பிணிப்பட்ட (1) வந்தி இறப்பதே
இயல்பு-மற்று இவன் அவ்வாறிறந்தானல்லன். சுதற்கிடமின்னாயா கே
அந்தக் சாதலினுங்காட்டில் இன்ன நிலையாக இருந்தமையாலே அது
பொருது வடக்கிருந்து தானே உயிரை நீத்தான். "அங் வனம் இறந்துந்
தறிப் பிறக்கும் பிறப்பிலேனும் சுத்துவக்கும் குழங்கிலே எய்தும் என்பா
கருத்தொழிந்தானாதலின், அத்தகையதொரு குழங்கிலையையுடைய
நட்டிலே மகனாகப் பிறந்தான். பண்டு தனக்கு வளர்ப்புத் தாயாகிய
ஆவன்பால் பேரன்புடையனாதலின் அதன் வயிற்றிலே அதனை நற்கு
யாகவே கொண்டு பிறந்தான் என்றறிவுறுத்த படியாம்.

இதனால் உயிர்கள் மாறிப் பிறக்கும்பொழுது அவ்வவை செய்க
வினைகட் கேற்பவும் குறிக்கோளுக்கு ஏற்ற குழ் நிலையிலேயும் பற்றுடை
யோர் தொடர்புடையனவாகவே பிறக்கும் என்பதும் பெளத்தர்
மெய்க்காட்சி என்பதறிதலாம். இக் கொள்கை மறுபிறப்புண்டென்னும்
கொள்கையுடைய பிற சமயவாதிகட்கும் ஒத்ததொரு கொள்கையே
ஆதலும் அறியற்பாற்று.

ஓற்கா - தளராத. ஒருதானாகி - தானே தலைசிறந்தவனுதி.
நல்லோர் பிறப்பினை அமரரும் மாந்தரும் ஒருசேர உவப்பர் என்பது
தோன்ற அமரர் கணம் உவப்ப உலகு தொழத் தோன்றினன் என்றார்.
பண்டு சாலி வயிற்றிற் றோன்றினன் அப் பெரியோன் இப் பிறப்பில்
சாவக நாட்டில் பிறந்த பெற்றியும் கேள் நீ எனச் சுட்டுச் சொல் வந்தித்
தோதுக.

பெரியோன் - ஆபுத்திரன்; பெற்றி - தன்மை.

சாவகத்திலே ஆபுத்திரன் ஆவயிற் றுதித்தபொழுது உலகில்
தோன்றிய அற்புத நிகழ்ச்சிகள்

உரு - ௨௦: இருதிள.....சிறப்பென

(இ - ன்.) இருதிள வேனில் எரிசுதிர் இடபத்து
பேபதின மேலும் ஒரு முன்று சென்ற பின் - பருவங்களுள்
ம.-21

வைததுக காண்டற்கினிய இளவேனிற் பருவத்திலே ஞாயிற்று
 கணடிலம் இடபவிராசியிலிருக்கும் வைகாசித் திங்களிலே நான்
 மீனகளுள் வைததுக் கார்த்திகை முதலாகப் பதினமூன்று மீன்கள்
 சழிந்தபின்; மீனத்து இடைசிலை மீனத்து அகவையின் - நான்
 மீனகளுள் வைதது நடுவு நிற்பையுடைய விசாக நன்னாளிலே;
 போதித் தலைவனெடு பொருந்திய போழ்தத்து - புத்தபிரான்
 பிறந்த நாள் எனனும் புமேரோடு பொருந்திய சிறப்புடைய
 பொழுதிலே; மண்ணகம் எல்லாம் மாரியினறியும் புண்ணிய
 நன்னீர் போதொடு சொரிந்தது - நிலவுலகத்திலே எவ்விடத்தும்
 மழையிலலாதிருக்கேவயும் ஆகாய கங்கையாகிய புண்ணியமுடைய
 நல்ல பிரானது கற்பக மலர்களைவிட விரவி மழை போலப் பொழியா
 வினறது; போதி மாதவன் பூமியில் தோன்றும் காலம் அன்றியும்
 சிறப்புக் கண்டனவென - அரசமரத்தின் நிகழிற் பொருந்தியிருந்து
 பெய்க்காட்சி எய்திச் சிறந்த தவத்தையுடைய புத்தபெருமான
 பிறந்த காலத்தே இங்ஙனம் அற்புதம் தோன்றுவதல்லது
 இக்காலத்தும் அவவறபுதக் காட்சிகள் நம்மாற் காணப்பட்டன;
 ஆகவே இதற்குமொரு காரணமுளதாதல் வேண்டுமென்று
 கருதியவராய் என்க.

(வி - உ.) “இருதின.....பொருந்தி” என்று மளவும் இந்த முன்றடி
 களும் ககஆங் காதையினும் ௪0-௪௨ ஆம் அடிகளில் முன்னும்
 இங்ஙனமே வந்தமை நிகை. இந்நூலாசிரியர் பிறுண்டும் முன்பு கூறிய
 பொருள்களே மீளவுங் கூற நேர்ந்துழி அச் சொற்றொடர்களை மீண்டும்
 நிலை பிறழாது ஒதும் வழக்கமுடையவராதலைப் பல்வேறிடங்களில்
 காணலாம். இவ்வடிகட்கு விளக்கம் கக ஆம் காதை ௪0-௪௨ ஆம்
 அடிகட்குக் கூறியவற்றையே கொள்க.

“மாரியின்றியும் புண்ணிய நன்னீர் போதொடு மாரி போன்று
 சொரிந்தது” என்றவாறு. புண்ணிய நன்னீர் என்றது ஆகாய கங்கையை.
 போது - கற்பகமலர். ஆகாய கங்கை கற்பகப் போதொடு சொரிந்த
 அற்புதம் புத்தர்பிரான் பிறந்தபொழுது நிகழ்ந்ததொரு அற்புதம்
 என்பர். புத்த பெருமான் பிறப்பு நிகழாத இப்பொழுதும் அந்த
 அற்புதம் காணப்படுதலாலே இதற்குக் காரணமான நிகழ்ச்சி ஒன்று
 ஏதேனும் நிலவுலகில் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்று ஊகித்து
 மாதவர் அது பற்றி ஆராயத்தலைப்பட்டனர் என்பது கருத்து.

போதி மாதவன் - புத்தன். போதி மாதவன் பூமியிற் பன்முறை
 பிறத்தலுண்டாகனின் அவன் பிறக்கும்பொழுதெல்லாம் இத்தகு
 அற்புதம் நிகழும் என்பது பெளத்தர் துணிவு.

சிறப்புக் கண்டன என - என மாறிச் சிறப்புக்கள் காணப்பட்டன
 என (௩௨) வியந்து என வியையும்.

அறவணர், அற்புத நிகழ்ச்சி பறநி மாதவர் கந்திற்பாவையை
வினவினர் என்றும் அத் தெய்வம் அவரை எல்லாம் என்பாலேவியது
என்றும் மணிமேகலைக்கு அறிவித்தல்

௩௧ - ௩௬ : சக்கர.....வருத்தியது

(இ - ள்.) சக்கரவாளக் கோட்டம் வாழும் மிக்க மாதவர்
வியந்து விரும்பி - இந்நகரத்துச் சக்கரவாளக் கோட்டத்தேயுறை
இன்ற பெரிய தவமுடைய துறவோர் எல்லாம் பெரிதும் வியப்
பெய்தி அதற்கிமன்ற காரணத்தை அறிதற்கு விரும்பி; நெடுகிலை
கந்து உடை பாவைக் கடவுள் எழுதிய அந்தல் பாவை அருளும்
ஆயிசன் அறிதவம் என்ற - நெடிது விற்கும் கிடையினையுடைய
தூணிலே கடவுள் படிமம் எழுதப்பட்ட அவ்விடத்திலே சென்று
அப் பாவை அறிவிக்குமானால் அறிவேம் என்று துணிந்து; செறி
இருள் சேறலும் - செறிந்த இருளையுடைய நாளிவிலே அவருச்
சென்றிருப்ப; மணிபல்லவத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன்
சாவகத்து தணியா உயிர் உய உதித்தனன் - அவர்
கருத்தறிந்த அக் கந்திற்பாவை தானும் அறவேவாரே கேண்மின்
மணிபல்லவத் தீயின்கண் தன்னுடம்பிலே கிடை பெற்ற
தன்னுயிரை அதலிமையாமையில் நீத்தவனாகிய ஆபுத்திரன்
சாவக நாட்டிலே பசிபிணி தணியப்பெறுது பெரிதும் வருந்தும்
உயிர்கள் உய்யும்பொருட்டுப் பிறப்பெய்தினன் அவ்வறவேவர்
பிறப்பினால்தான் இவ்வற்புதம் கிழ்வதாயிற்று; அவன் திறம்
அறவணன் அறியும் என்று - மேலும் அவ்வாபுத்திரன்
செந்தியெல்லாம் அறவணவடிகள் அறிகுவர் என்றும் அவர்க்குக்
கூறிவிட்டவாற்றாலே அக் கந்திற்பாவை; என் நாவை
வருத்தியது - என்னுடைய நாவையும் வருந்துமாறு செய்து
விட்டது காண்; என்றார் என்க.

(வி - ௩.) மாதவர், ஈண்டுப் பெளத்தத் துறவோர். கந்திற்பாவை
யினது பக்கலிலே சென்றி ரப்போர்க்கு அது தன் தெய்வக் கிளவியின்
திப்பிய முரைக்கும் ஆகலின் சென்று வினவலும் என்னுது சேறலும்
என்றெழந்தார். சேறலும் - செல்லலும். நீத்தோன் : பெயர்;
ஆபுத்திரன். தணியா - பசித்துன்பம் தணியாத : பெயரெச்சத் திறு
கெட்டது. உய் - உய்ய. அறவணன் அறியும் என்று அக் கந்திற
பாவை கூறிவிட்டமையாலே அவரெல்லாம் என்பால் வந்து வினவ
அவர்க்கெல்லாம் யான் ஆபுத்திரன் திறம் பல முறை கூறல் வேண்
டிற்று என்பது தோன்றப் பாவை என்னுடைய வுருத்தியது என்றார்.
இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை தொக்கது செய்யுள் விகாரம்.

ஆபுத்திரன் அரசனுரிமை கூறல்

உக - சந: இதுகேள்.....அவன்றன்

(இ - ன்.) இதுகேள், மண் ஆள் வேந்தன் மண்முனை என்னும் புண்ணிய ழுதல்வன திருந்து அடி வணங்கி - மணிமேகலாய்! அவயிற்றுப் பிறந்த அவவாபுத்திரன் வரலாற்றில் எஞ்சிய இதனையும் கேட்பாயாக! சாவகம் என்னும் அந்த நாட்டை ஆளுகின்ற அரசனாகிய பூமிசந்திரன் எனபான் இவ்வற்புத சிகழ்ச்சியை அறிந்து அம்மகவினை வளர்க்கின்ற மண்முனை என்னும் அறத்தலைவன் தவப்பள்ளியை எய்தி அவ்வறவே னுடைய திருந்திய அடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி; மக்களை இல்லேன் - அககேள்! அடியேன் மக்கட் பேறில்லேன்! என்று தன் குறை கூறித் குறிப்பாலே இரந்து சிற்ப அவ்வறவேன அம்மகவினை அவ்வரசனுக்கு வழங்கினாக; "மாதவன் அருளால் புதல்வனைப் பெற்றேன்" என்று அவன் வளர்ப்ப - மகவைப் பெற்ற அம் மன்னவனானும் இந்த மாதவருடைய பேரருளாலே பெரிதும் வருந்தாமலே அருமந்த மகனைப் பெறுவேனாயினென என்று மகிழ்ந்து அம் மகவினைக் கொடுபேரம் வளர்த்தமை நாலே; அவன்பால் அரசு ஆள் செல்வம் உண்மையின் - அப்புயி சந்திரன்பால் அரசாளுதற்குரிய செல்வம் இருந்தமையாலே; அவன்றன் - அவனால் வளர்க்கப்பட்ட அவ்வாபுத்திரனானும் வரிய பருவத்திலே; சீகர தாச் வேந்தன் ஆயினன் - நிரல்பட்ட மலர்மலை யணிந்து செங்கால் ஓசும் அரசனும் ஆயினன காண்! என்றார் என்க.

(அ - டி.) இதுவும் கேள் எனல் வேண்டிய எச்ச உம்மை தொக்கது. இது என்றது அவன் வரலாற்றில் எஞ்சிய விதும் என்பதுபட நின்றது.

மண் - ஈண்டுச் சாவகநாடு. மக்களையிலேன் என்று பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினாலே அம் மாதவன் அம் மகவினை வழங்கினன் என்பது பெற்றும். என்று மகிழ்ந்து வளர்ப்ப என்க. அரசான் செல்வம் - படைகுடி கூழ் அமைச்சு நட்பு அரண் என்னும் ஆறுவகை உறுப்புகள். அவன்றன் வேந்தன் ஆயினன் என மாறுக. அவன்: ஆபுத்திரன்.

அறவணவடிகள் மணிமேகலை இனிச் செய்யக்கடவ

அறம் இஃதென அறிவுறுத்துதல்

சக - டுந: துறக்க.....உரைத்தலும்

(இ - ன்.) துறக்க வேந்தன் துய்பு இலன் கொல்லோ அறக்கால் வேந்தன் அருள் இலன் கொல் - வானவர் கோமான ஈண்டுச் செய்யும் வேள்வியின் வாயிலாய்த தான் துகரும் அவி

உணவு துகர்தல் இலனாயினோ? அனறி அறம் பிறழாத
செங்கோல் வேந்தனாகிய சோழமன்னன் உயிர்களின்பாற் றுன
செலுத்தும் அருகாத் செலுத்துதல் இலன ஆயினோ? அன்றி
பிறவாற்றாலோ யாம் காரணம் அறிவினறினில் ஆயினும்;
காவிரி நீர் சுரந்து புரந்து பாக்கவும் - காவிரியாளுனது
தன்னியல்பு பிறழாவண்ணம் வழக்கம் போலவே நீர் சுரந்து
உயிரினங்களைப் பாதுகாத்துப் பாய்ச்சும் நீர் நாடெங்கணும் பாவா
பிறகவே; நலத்தகை இன்றி நலஉயிர்க்கு எல்லாம் அலததற்
கலை ஆகியது - நலமுறும் தகுதி ஜல்லாமல் இங் நாட்டில்
வாழும் நன்னமயுடைய உயிர்க்கெல்லாம் துன்பறுதற்குரிய
ஐந்தடம் விலவாவினறது; ஆயினும் - மகனாகக்கெல்லாம்
அணிகலனாகத் திகழுகின்ற மணிமேகலாய்! குழிவை ஆவவா
நிருத்தலாலே; வெள்ள நிரை தந்த அமுதை வாநோர் உண்டு
ஒழி மச்சிலை ஒழித்து வைத்தாகவு - வெள்ளிய ஆகையுடைய
நெருப்பாற் கடல் வழங்கிய அமிழ்தத்தில் வாநோர் தாழ்ந்து
எஞ்சி யிருந்ததனைப் பிறவுயிர் உண்ணுதல் தவிர்த்து வாளாது
வைத்தாற் போன்று; வறன ஓடு உலகின் வான துயர் கெடுக்கும்
அறன் ஓடு ஒழித்தல் தகாது என மாதவன் உரைத்தலும் -
வற்கடம் பரவி யிருக்கின்ற இந்நாட்டிலே வாழும் உயிர்களின்
மாபெருந்துன்பமாகிய உடையினினைத் தீர்த்துய்விக்கும் உதயவத்
தன்னமயுடைய போறத்தின் திருவுருவமாகத் திகழுகின்ற
அமுதகாபியாகிய இத் திருவேட்கன் செமல் சிகழாவண்ணம்
அதனை வாளாது வைத்திருத்தல் நம்மனோர்க்குத் தகாது காண
என்று கிறந்த தவநொழுக்கமுடைய அரவணவடிகள்
அறிவுறுத்தா நின்றனும் என்க.

(வி - ௫.) சோழ நாட்டிலே வழக்கம் போலவே காவிரி நீர்
முட்டிநீர்ப் பெருகிவந்து யாண்டும் பரவிப்பாடவும் இந்நாட்டிலே
இப்பொழுது வற்கடம் விலகுகின்றது; இதற்குரிய காரணம் யாமறிநிலை
என இந்நாதவர் இயம்புகின்றனர். சுண்டுக் கதை சிகழ்ச்சிக்கு
வற்கடம் இன்றி அமைபதாக; அவ் வற்கடத்திற்குச் செங்கோல் நிலை
தீர்த்ததாகக் கூறுதல் வேண்டும். இப் புலவர் பெருமான் சோழனுக்கும்
பிறவாவண்ணம் இப் புலவரைப் போலவத்கு என்ன வணக்கம்
நினைத்தின்புறம் பால்தாம்.

இனி, மழையில்லாமல் மண் புலகில் வற்கடம் சிகழத்தற்குரிய காரணங்
களுள் இரண்டனை மட்டும் இவர் சுண்டு எடுத்துக் கூறி இவற்றுள்
யாதென்று யாம் அறிநின்றிலை என்பனமாயினும் சுண்டு க்கு முறை
இரண்டனையுமே யாமறிநின்றிலை ஆயினும் வற்கடம் மட்டும்
சிகழ்தல் கண்டடாகத் தெரியவருகின்றது என்கின்றனர்.

வற்கடம் சிகழ்தற்கு மழையின்மை போ. காரணம்; மழை பெய்தின்றது.
யாற்று நீர் யாண்டும் பரவவும் காண்கின்றோம். என்றதனால் மழை

காலத்தவறி யிகுதியாகவும் காலத்திலே பெய்யாமலும் போவதால் இவ்வற்கடம் நிகழ்வது போலும் இங்ஙனம் ஆதற்கு, இந்திரன் தனக்குச் செய்ய வேண்டிய வேள்வியை இம் மன்னவன் காலத்திலே செய்யாது விடுகின்றான் என்று செய்யும் குறும்பு என்னலாம், என்று ஒருதலை துணிந்து, மற்று அரசன் அறக்கோல் வேந்தன் ஆதலால் அவன் அங்ஙனம் ஆவானா ஆதான் எனக் கூறினார் போலவும் பொருள்படுதல் அறிக.

வேள்வியைப் பொளத்தார்கள் வெறுப்பவர் ஆதலின் தனக்கு அவி சொரியாமையாலே ஆயிரங் கண்ணுன் செய்த குறும்பிப் இவ்வற் கடத்திற்குக் காரணம் என இம்முனிவர் ஒருதலை துணிந்து கூறுகின்றனர் என்க.

இனி, இக்கருததை வலியுறுத்தற்குப் போலும் அத்துறக்க வேந்தன் உண்டொழி மிச்சலைப் பிறவுயிண்ணுதலை ஒழித்தல் பாதகாத்து வைத்தனன் எனவும் அவ்வாறு நீபல்லுயிராம்பும் அமுதசுரபியை ஒழித்தல் தகாது எனவும் இதனானும் இந்திரனுக்கு ஓரிமுக குரைத்தமை உணர்க.

வறன் ஓடு உலகு - வற்கடம் பரவுகின்ற உலகம் : அறன் ஓடு - உண்டி கொடுத்து உயிர் கொடுக்கும் அறஞ் செய்தற் கருவியாகிய அமுத சுரபி. அலத்தற் காலையில் உண்டி கொடுத்துயிர் ஒப்புதலை இப்பொழுது நின் கடமையாகும் என்பதனை அறவணவடிகள் இதனால் வற்புறுத்தபடியாம்.

மணிமேகலைக்கு பிக்குணிக் கோலத்துப் பெருந்தெருவின்
பிச்சைப் பாத்திரம் ஏந்திச் செல்லுதல்

ஐஐ - ௬௬ : மணிமே.....பரிவேய்தி

(இ - ள்.) மணிமேகலைதான் தாயர் தம்மொடு தாழ்ந்து பல ஏத்தி - அதுகேட்ட மணிமேகலையும் பெரிதும் மகிழ்ந்து தாயாராகிய மாதவியோடும் சுதமதியோடும் அவ்வடிகளார் திருவடிகளிலே வீழ்ந்து அவரைப் பற்பல நன்றியும் புகழும் மவின்று வாழ்த்திய பின்னர்; கைக் கொண்டு எடுத்த கடவுள் கடினஞ் செயாடு - தான் பண்டு செய்த நற்றவத்தாலே தன் கையிலே கொண்டு ஏந்திய அமுதசுரபியாகிய கடவுட்டன்மை யுடைய அத் திருவிவாடினை; பிக்குணிக் கோலத்துப் பெருந்தெரு அடைதலும் - தவக்காலந் தாய்க்கியவளாய் அப் பூம்புகார் நகரத்துப் பெரிய தெருவிலே செல்லாநின்றலும்; ஒலித்து ஒருங்கு ஈண்டிய ஊர்க்குறுமாக்களும் மெலிதது உருசெஞ்சின் விடரும் தூர்த்தரும் கொடிக்கோசக்பிக் கோமகனாகிய வடித்தேர்த்தானை வத்தவன் தன்னை - மணிமேகலையைப் பிக்குணிக் கோலத்திலே கண்டதும் பெரிதும்

ஆராரஞ் செய்து ஒருங்கே குழுவிய அவ்வுச்சு நெருவர்களுந்
கொஞ்சம் நெருவந்துருகின்ற கமமாக்களும் பாத்தரும் கொடி
யுமர்த்திய கோசம்பி நகரத்தை ஆளும் கோமகனாகிய வடித்த
தேர்ப்படையையுடைய வத்தவநாட்டு மன்னன் உதயணகுமரனை
உஞ்சை நகரத்தரசன் பிரச்சோதனன்; வஞ்சன செய்துழி -
வஞ்சகச் செயலாலே சிறைக்காரட்டத்திலிட்டபொழுது;
வான்தனை விடஇய - பெரிய தனையினிதும் உதயணனை
விடுவித்தற் பொருட்டு; உஞ்சையில் தோன்றிய யூகி அந்தணன்
உருவுக்கு ஒவ்வா உறுநோய் கண்டு - உஞ்சை மாநகரத்
தெருவிலே மாறுவேடம் புனைந்து வந்து தோன்றிய அமைச்சனாகிய
யூகி என்னும் பார்ப்பனன் தானே மேற்கொண்டுள்ள உருதைத்
திற்குப் பொருந்தாதபடி பித்தேறினான் போலவும் பேயேறினான்
போலவும் வாய்தந்தன பேசி வருந்தும் வருத்தத்தைக் கண்டு;
பரிவுறு மாக்களின் - அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவன் நிலைக்கு
கருந்தி கிளை மாந்தர் போன்று; தாம் பரிவெய்தி - தாமும்
மணிமேகலையின் உருவிற் கொவ்வாநிலைக்குப் பெரிதும் இரக்கம்
எய்தி என்க.

(வி - ம.) தாயர் என்றது, மாதவியையும் சுதமதியையும். கடவுட்
கடினா - தெய்வத்தன்மையுடைய பிச்சைக்கலன். அஃதாவது, அமுத
சரபி. பிக்குணி - பௌத்தர்களுள் பெண்பால் துறவி. இங்ஙனம்
உறுவது அச்சமயத்தார் மரபு.

மெலித்து - மெலித்து என்பதன் விகாரம். மணிமேகலையின்
பண்டைய செல்வ நிலைமையையும் இற்றை நாள் அவள் பிச்சை
புக்க நிலையையும் கருதி அவள் பொருட்டு நெஞ்சினி உருகினர்
என்றவாறு. குறுமாக்கள் - சிறுவர்.

கோசம்பி - வத்தவநாட்டுத் தலைநகரம். வத்தவன் - வத்தவநாட்டு
மன்னனாகிய உதயணன். உதயணனைப் பிரச்சோதன மன்னன் யானைப்
பொறியினாலே வஞ்சித்துச் சிறைப்பிடித்துச் சிறையிலிட்டனன்.

உதயணன் அமைச்சனாகிய யூகியந்தணன் மாறுவேடம் புனைந்து
கொண்டு பிரச்சோதனனுடைய தலைநகரமாகிய உஞ்சை நகரத்தின்
தெருவிலே பித்தன் போல நடத்துச் சென்றான். அப்பொழுது அந்நகர
மாந்தர் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு அவனுருவிற்கொவ்வாத நோய்
உடையனாகு இரங்கி நின்றார். அவர் போன்று ஈண்டும் நகரமாக்கள்
மணிமேகலையின் உருவிற் கொவ்வாத நிலை கண்டு இரங்கினர் என
உவமம் எடுத்தோதியபடியாம். யூகிக்கு உஞ்சைமாக்கள் பரிவுற்ற
மையை - உதயணகுமார காவியத்தில் உஞ்சைக் காண்டத்தில் எட ஆம்
செய்யுள் முதலாக, அட ஆஞ் செய்யுள் ஈனாக வருகின்ற செய்யுள்களால்
உணர்க.

பேணுவார் இனிது வாழுகின்ற மங்கல மனைகளையுடைய
அப்பிருந்திருவிலே பிச்சைப்பாத்திரம் ஏந்திச் சென்றனளாகிய
மாதளி பெற்ற அழகிய மலர்கணிரம்பிய பூங்கொடி போல்
வாளாகிய மணிரீமகலை தனக்கு அணுகுகமாக விறகின்ற மடந்தை
ஒருத்தியை நோக்கி; அகமலி உவகையின் பத்தினிப் பிபண்டர்
பண்புடன் இடும பிச்சை ஏற்றல் பெருந்தகவு உடைத்து என-
அன்புடைமோய் இத் திருவோட்டில் முதன முதலாகப் பிச்சை
ஏற்குங்கால் விருந்தினரைக் கண்டபொழுதே உள்ளம் நிறைந்த
மகிழ்ச்சியோடே கொணர்ந்து கற்புடை மகளிர் அன்போடு
இடுகின்ற உணவை ஏற்படுத்த பெருந்தன்மை யுடையதாகும்
என்று கூறுகிற்ப்; குளன அணி தாமரைக் கொழுமலர் நாப்பண்
ஒரு தனி ஓங்கிய திருமலர் போன்று - அவனம் வினவிய
மணமேகலையின் குறிப்பறிந்து கூறும் அம் மடந்தை அன்றாம்
நேள்! குளத்தினூடே யானதும் மலர்ந்து அதனை அழகு செந்
கின்ற தாமரையினது கொழுநய மலர்களின் நடுவ தான் தமிழை
அனைத்து மலரினுங்காடில் உயர்ந்து திகழுகிறகுமொரு
அழகிய தாமரை மலரைப் போன்று; வான் தரும் கற்பின
மனையுறை மகளிரில் - மழை பெய்விக்கும் தெய்வத்தன்மை யுடைய
கற்பெனனும் திட்பத்தோடு இம் மங்கல மனைகளிலே இருந்து
இல்லறம் பேணும் மகளிருள வைத்து; ஆதிரை நல்லாள் தான்
தனியாகிய தனக்கமையள் அன்றோ - ஆதிரை என்னும்
பெயரையுடைய நயகைதான் தனிச் சிறப்புடையவளாம்
உயர்ந்திருக்கின்ற பெருந்தகைமை உடைமகள் என்பதை
நீ யறியாயோ? அறிந்திருப்பாய் அவ்வுயர்? நேரிழை-
மகளிர்க்கெல்லாம் அணிகலனைத் திகழுகின்ற தனிச்செல்வியை
நீகள்; இம் மனை அவள் மனை நீ புகல் வேண்டும் - இதோ அணித்
தாக இருக்கின்ற இம் மங்கல மனையே அவள் வாழும் மனையாகும்
ஆகவே நீ முதன் முதலாக அம் மனை முனதிலிலே பிச்சை புதுதல்
வேண்டும்; என்றனள் - என்று அறிவித்தனள், எனக.

(வி - ம.) மணமனை என்றது திருமணம் செய்துகொண்டு
மணமக்கள் இல்லறம் ஒம்பும் மனை என்றவாறு. அகமலி உவகையின்
என்றது விருந்தினர் வரப்பெற்றதும் என்று உளம் நிறைந்த மகிழ்ச்சி
போடு என்பதுபட நின்றது. +ண்டு—

“முகத்தா னமர்ந்தினிது நோக்கி அகத்தாலும்
இன்சொ லினதே அறம்”

(கூட)

எனவரும் திருக்குறளையும் நினைக.

பண்புடன் இடும என்புழி பண்பு என்றது அன்பு என்க.
என்றோ—

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கை
பன்பும் பயனும் அது”

(சுரு)

எனவரும் திருக்குறட் கருத்தினை நோக்குக.

“பத்தினிப் பெண்டிர் இடும் பிச்சை ஏற்றல் பெருந்தகைமை”
என்று மணிமேகலை கூறியதன் குறிப்பு அத்தகைய பத்தினிப் பெண்டிர்
உறையும் மனை யாது நீ அறிகுவையோ அறிதியாயின் கூறுதி என்பதே
யாம். இக் குறிப்பறிந்து அம் மடத்தை கூறுகின்றாள் என்க.

இனி, அவள் கூறும் உவமையழகு நினைந்து நினைந்து மகிழற்
பாலதாம். இங்கு இம் மனைகளுள் வாழும் மகளிர் எல்லாருமே
பத்தினி மகளிரேயாவர். ஆயினும் அவருள்ளும் தலைசிறந்து
திகழுபவள் ஆதிரை என்பவளே! என்றி றுத்தபடியாம்.

வான்தரு கற்பு - வேண்டும் பொழுது மழை பெய்விக்கத் தகுந்த
தெய்வக்கற்பு. வான் - மழைக்கு ஆகுபெயர். ஈண்டு—

“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுந்தழுவாள்
பெய்தெனப் பெய்யும் மழை”

(சுரு)

எனவரும் திருக்குறள் நினைக்கப்படும்.

புகல் - பிச்சைபுகல். இம் மனைபுகல் வேண்டும் என்றது நின்
கருத்து அதுவாயின் இந்த மனையிற் புகுதுக! என்பதுபட நின்றது.
அதுவும் சேய்த்தன்றென்பாள் இம் மனை எனச் சுட்டினாள்.

காயசண்டிகை வரலாறு

முக - முக : வடதிசை.....தானேன்

(இ - ள்) வடதிசை விஞ்சை மாநகர்த் தோன்றித்
தென்திசை பொதியில் ஓர் சிற்றியாற்று அடைகரை - அவ்வாறு
ஆதிரைமனையை மணிமேகலைக்கு அறிவித்தவள் யாரோ எனின்,
வடதிசையின் கண்ணுள்ள விச்சாதார் நகரங்களுள் வைத்துக்
காஞ்சனபுரம் என்னும் பெரிய நகரத்திலே பிறந்து வைத்துக்
தென்திசையில் உள்ள பொதியமலை மருங்கில் ஒரு சிறிய
யாற்றினது நீரடை கரையிடத்தே; வல்வினை உருப்ப - தான்
முற்பிறப்பிலே செய்த தீவினை உருத்துவந்தாட்டுதலாலே;
மாதவன் தன்னால் சாவம்பட்டுத் தனித்துயர் உறூஉம் -
சிறந்த தவத்தையுடைய துறவோன் ஒருவனாலே சாவம்
இடப்பட்டு மாபெருந்துன்பத்தை நுகர்ந்து கொண்கருப்பதற்குக்
காரணமான; வீவுதில் வேர்ப்படு வேட்கையொடு திரிதரும் காம
சண்டிகை என்னும் காரிகை - ஒரு பொழுதும் அழிதலில்லாத
வேவ்விய பதித்துன்பத்தோடும் அதனைத் தணிக்கும் போகா

கோடும் அந்நகரத் தெருக்களிலே இடையறாது சுற்றித் திரிபின்ற
காய சண்டுகை எனனும் வித்தியாதர மகளே நானாள் ;
என்பதாம்.

(கி - ம.) காயசண்டுகை என்னும் இவ் விச்சாதரி இக் காப்பியக்
கதைக்கு இன்றியமையாத ஒருறுப்பாவாள். ஆதலின் நாலாசிரியர்
இவள் வரலாற்றை ஈண்டு விதந்தெடுத்து விளம்பினர். இவள்
வரலாறு மேலும் விளக்கமாகக் கூறப்படும் ஆதலின் ஈண்டுச் சுருக்க
மாகவே சொல்லிவைத்தனர்.

விஞ்சைமாநகர் - விச்சாதரகுடைய பெரிய நகரம். தனித்துயர் -
பெருந்துன்பம். காரிகை - பெண்.

இனி இக்காதையை—மாநீத கேளாய்! நல்லாய் எய்தி னட்டலும்
மண்புகழினிவன் ஒருவன் தோன்றும் அவன் பொன் முட்டை
அகவையினான் என, மன்னுயிர் நீத்தோன் ஒழியாநாதலின் சாவகத்துதித்
தன் நீர் சொரிந்தது. மாதவர் வியந்து அறிகுவம் என்று சேறலும்
பாவை அறவணன் அறியுமென்று ஈங்கென் நாவை வருத்தியது.
இதுகேள்! மண்ணாள் வேந்தன் இல்லேன் பெற்றேன் என்று வளர்ப்ப
அவன்பால் செல்வம் உண்மையின் அவன் வேந்தன் ஆயினன். அலத்தற்
ளலை ஆகியது. அறன் ஓடு துயர் கெடுக்கும் ஒழித்தல் ஆயிழை தகாத
என மண்மேகலை ஏந்திக் கடிஞையொடு தெரு அடைதலும் மாக்களும்
தூர்த்தரும் ஒளித்த குழலாள் தோன்றி ஏந்தியது திப்பியம் என்று
நோய் கூர; கொம்பு ஏற்றல் தகவுடைத்தென இம் மனை அவன் மனை
புகல் வேண்டும் என்றனள் (அவள் யாரெனின்) வடதிசைத் தோன்றி
வினை உருப்பத் துயர் உறா உம் பசி வேட்கையொடு திரிதரும் காயசண்
டுகை எனும் காரிகை, என இயைத்திடுக.

பாத்திரம் கொண்டு பிச்சைபுக்க காதை முற்றிற்று.

கக. ஆதிரை பிச்சையிட்ட காதை

[பதினாறுவது மணிமேகலைக்கு ஆதிரையென்றும் பத்தினிப்
பெண்டிர் பாத்தானித்த பாட்டு]

ஆதிரைவது : அமுதசுரரியின்கண் முதன்முதலாக அகமலி
உண்கையின பத்தினிப் பெண்டிர் பண்புடன இடும் பிச்சை ஏற்றல்
பெருந்தகவுடைத்து என்னுங் கோட்பாட்டோடு ஆதிரையின்
மகமலனை முனறிவில மணிமேகலை தான் புனைபா வேவையம்
பொலிவிற்ப அதுகண்ட ஆதிரை நல்லாள் அகமலியுண்கையளாக்
கனகித் தொழுது வலகக்காண்டு அமுதசுரரி எனனும் அரும்
பெரும் பாத்திரம் சிலைதருமாறு ஆருயிர் மருந்தைக் கொணர்ந்து
"பாசம் உடங்கலும் பசிப்பிணி அறுபுகன்" வாயார வாழ்த்திப்
பெடுத்து அருளத்திற்துக் கால்கோள் செய்தமைமைக்
கட்டுரைக்கும் செய்யுள் என்றவாறு.

இதனகண் - ஆதிரையின் கற்பின் பெரற்பு விளங்கும்
வாலாற்றினைக் காமசண்டுகை மணிமேகலைக்குக் கூறுபவன்
ஆதிரை கணவனுதைய சாதுவன் கணிகையின் கேண்மை கொண்டு
வகடனுஞ் குதியும் வான் பொருள் தோற்றுக் கேடெய்துதலும்
கணிகையாற கைவிடப்பட்டு மரக்கலமேறிப் பொருளிடங்
தோதலும் கடல்ல மரக்கலம் உடைந்தொழிதலும் சாதுவன்
ஒடிசும் பற்றி நீந்திப் போய் நக்கசாரணர் நாகர் வாழ் மலைப்பக்கம்
சார்ந்து நாகர் தலைவனபால் எய்துதலும் உடைந்த மரக்கலத்தே
உயிரியந்தோர் பூம்புகார்க்கு வந்து சாதுவன் சாவுற்றான் என
ஆதிரைக்கறிவித்ததலும் அவன் தீப்பாய்தலும் தீ அவரைக்
கடாது நேரனக் குளிர்ந்திருத்ததலும், அவன் தீயுங் கொல்லாத்
தீயினையாட்டியென் துனி யாது செய்வேன் என்று எங்குதலும்
அசிரி அந்தரம் தோன்றி நின கணவன் உயிரும்ந்துளன்
என்று கூறுதலும் நிராக இல்லம் புதுவான் போன்று ஆதிரை
மனை புதுதலும் சாதுவன் நக்கர் கணவனுலே நமக்கப்பட்டு
"நம்பிக்கையோளார் நங்கையைக் கொடுத்து வெங்கனும் ஊனும்
வேண்டுமெ கொடும்" எனத் தன் பணிமாக்கட்குக் கட்டினபிடு
தலும் அதுகேட்ட சாதுவன் அருளறமுடையருதலின் அவற்றை
மறுத்து நக்கர் தலைவனுக்கு நல்லறம் கூறுதலும் பிறவும்
பெரிதும் இனிமையாக ஓதப்படுகின்றன. இக் காதையினுள்
தமிழகத்தே புத்த சமயத்தைத் தழுவிய தமிழர்கள் தமது
பழைய பண்பாட்டை விடாமல் அச் சமயத்தோடு சார்த்தித்

தமிழகத்துப் பண்பு கெடாமல் வாழ்ந்திருந்ததொரு தனிச்
செய்யுள் இனிதாக இப்புவலவர் பெருமான அறிவித்துள்ளார்.
அதலின் இக்காந்த ஒரு ஸாலாறயச் செறப்புடையதாகவும்
தெய்வகாந்த; அச்சிறப்புகளை இக்காந்தில் உரிமையுடன்தே
செடுத்துக் காட்டுதும்; அவற்றை ஆண்டுக் கண்டு கொள்க

- சங்கிவள் செய்யுள் கேளென விந்தையார்
முங்கொடி மாநிர்க்குப் புத்தந்ததை உரைப்போன்
ஆதிரை கணவன் ஆயிரை கேளாய்
சாதுவன் மன்போன் தகவினன் ஆடு
- தி அணியிரை தன்னை அகன்றனை போடுக்
கணிகை யொருத்தி கைந்தூண் நல்க
வட்டினும் குறியும் வான்பொருள் வழங்கிக்
கெட்ட பொருளின் கிளைகே றுறதலின்
பேணிய கணிகையும் பிறர்நலங் காட்டிக்
- கௌ காணம் இலியெனக் கையுதிர்க் கோடனும்
வங்கம் போகும் வாணிகர் தம்முடன்
தங்கா வேட்கையின் தானுஞ் செல்வழி
நளியிரு முந்நீர் வளிகலன் வெளவ
ஒடிமரம் பற்றி ஊர்திரை யுதைப்ப
- கதி நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
பக்கஞ் சார்ந்தவர் பான்மையன் ஆயினன்
நாவாய் கேடுற நன்மரம் பற்றிப்
போயினன் தன்னோடு யிருயப் போந்தோர்
இடையிருள் யாமத் தெறிதிரைப் பெருங்கடல்
- உௌ உடைகலைப் பட்டாய் கொழிந்தோர் தம்முடன்
சாதுவன் தானும் சாவுற் றுகொன
ஆதிரை நல்லாள் ஆங்கு தான்கேட்டு
ஊர் ரோயோ ஒள்ளழல் சமம்
தாரீ ரோவெனச் சாற்றினன் கழறிச்
- உதி கடலைக் கானில் தொடுகுழிப் படுத்து
முடலை விதகின் முறியெரி பெய்தி
மிக்களன் கணவன் விளைப்பயன் உய்ப்பப்
புக்குழிப் புதவேன் என்றவன் புத்தனும்
படுத்துடன் வைத்த பாயற் பள்ளியும்
- உௌ உடுத்த கூறையும் ஒள்ளெரி யுறுஅது
ஆடிய சாந்தழம் அசைந்த கூந்தலில்
குடிய மாணியு. தொன்னிறம் வழாது
விரைமளர்ந் தபமரை ஒத்தனி யிடுந்த
திருவின் செய்யோள் போன்றினி திருப்பத்

- உரு தீயும் கொல்லாத் தீவினை யாட்டியேன்
யாது செய்கேன் என்றவள் ஏங்கலும்
ஆதிரை கேளுன் அரும்பெறற் கணவினை
ஊர்திரை கொண்டாங் குய்ப்பப் போகி
தக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
- சுரு பக்கஞ் சேர்ந்தனன் பல்லியான் டிராஅன்
சந்திர தத்தன் எனுமோர் வரணிகள்
வங்கந் தன் னொடும் வந்தனன் தோன்றும்
நின்பெருந் துன்பம் ஒழிவாய் நீயென
அத்தாத் தோன்றி அசீரி அறைதனும்
- சுரு ஐயரி யுண்கண் அழுதுயர் நீங்கிப்
பொய்கைபுக் காடிப் போதுவாள் போன்று
மனங்கவல் வின்றி மனையகம் புகுந்தென்
கன்மணி யனையான் கடிநிங் குறுகெனப்
புண்ணிய முட்டாள் பொழிமழை தருஉம்
- ருரு அரும்பெறல் மரபிற் பத்தினிப் பெண்டிரும்
விரும்பினர் தொழுஉம் வியப்பினள் ஆயினன்
ஆங்கவன் கணவனும் அலைநீர் அடைகரை
ஒங்குயர் பிறங்கல் ஒருமா நீழல்
மஞ்சடை மால்கடல் உழந்தநாய் கூர்ந்து
- ருரு துஞ்சுதுயில் கொள்ள அச் சூர்மலை வாழும்
நக்க சாரணர் நயமினர் தோன்றிப்
பக்கஞ் சேர்ந்து பரிபுலம் பினனிவன்
தாசின தமிழன் வந்தனன் அளியன்
ஊனுடை இவ்வுடம் புணவென் றெழுப்பலும்
- சுரு மற்றவர் பாடை மயக்கறு மரபிற்
கற்றனன் ஆதலின் கடுந்தொழில் மாக்கள்
சுற்று நீங்கித் தொழுதுரை யாடி
ஆங்கவர் உரைப்போர் அருந்திறல் கேளாய்
சங்கெங் குருமகன் இருந்தோன் அவன்பால்
- சுரு போந்தநுள் நீயென அவருடன் போகிக்
கள்ளடு குழிசியுங் கழிமுடை நாற்றமும்
வெள்ளென் புணங்கலும் விரவிய இருக்கையில்
எண்ததன் பிணவோ டிருந்தது போலப்
பெண்டுடன் இருந்த பெற்றி நோக்கிப்
- சுரு பாடையிற் பிணித்தவன் பான்மைய னாகிக்
கோடுயர் மரநீழற் குளிர்ந்த பின்னவன்
சங்குநீ வந்த காரணம் என்னென
ஆங்கவர் கலைகடல் உற்றதை உரைத்தனும்
அருந்துதல் இன்றி அலைகடல் உழந்தநான்

- வருத்தினன் அளியன் வம்மின் மாக்கான்
தம்பிக் கிளையனோர் நங்கையைக் கொடுத்து
வெங்குளம் ஊனும் வேண்டுவ கொடுமென
அவ்வுரை கேட்ட சாதுவன் அயர்ந்து
வெவ்வுரை கேட்டேன் வேண்டேன் என்றனும்
பெண்டிரும் உண்டியும் இன்றெனின் மாக்கட்
குண்டோ ஞாலத் துறுபயன் உண்டெனின்
காண்தவம் யாங்குளம் காட்டுவா யாகெனத்
துண்டிய சினத்தினன் சொல்லெனச் சொல்லும்
மயக்குங் கள்ளும் மன்னுயிர் கோறலும்
கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர் கேளாய்
பிறத்தவர் சாதலும் இறத்தவர் பிறத்தலும்
உறங்கலும் விழித்தலும் போன்ற துண்மையின்
தல்லைஞ் செய்வார் நல்லுலகடைதலும்
அல்லறஞ் செய்வோர் அருநக கடைதலும்
உண்டென உணர்தனின் உரவோர் கிளந்தனர்
கண்டனை யாகெனக் கடுநகை எய்தி
உடம்புவிட் டோடும் உயிருருக் கொண்டோர்
இடம்புதும் என்றே எமக்கிங் குரைத்தாய்
அவ்வுயிர் எவ்வணம் போய்ப்புதும் அவ்வகை
செவ்வணம் உரையெனச் சினவா திதுகேள்
உற்றதை உணரும் உடலுயிர் வாழ்வுழி
மற்றைய உடம்பு மன்னுயிர் நீங்கிடல்
தடிந்தெரி ஊட்டினுந் தானுண ராதெனின்
உடம்பிடைப் போனதொன் றுண்டென உணர்ந்
போனார் தமக்கோர் புக்கினுன் டென்பது
யானோ வல்லேன் யாவரும் உணர்குவர்
உடம்பின் டொழிய உயிர்பல காவதம்
கடந்துசேண் சேறல் கனவினுங் காண்குவை
ஆங்கனம் போகி அவ்வுயிர் செய்வினை
பூண்ட யாக்கையின் புகுவது தெளிந்
என்றவன் உரைத்தலும் எரிவிழி நாகனும்
தன்றறி செட்டி தல்லடி விழ்ந்து
கள்ளும் ஊனும் கைவிடின் இவ்வுடம்பு
உன்னுறை வாழுயிர் ஓம்புதல் ஆற்றேன்
தமக்கொழி மரபின் சாவுறு காறும்
எமக்கா தல்லைம் எடுத்துரை என்றனும்
தன்று சொன்னாய் தன்னெறிப் படர்குவை
உன்றனக் கொல்லும் தெறியறம் உரைக்கேன்
உடைகல மாக்கள் உயிருய்ந் தீங்குறின்

- கௌ௫ அநிதொழிச் சூழித்தவர் ஆருயிர் ஒம்பி
 மூத்துவினி மாவொழித் தெவ்வுயிர் மாட்டும்
 தீத்திறம் ஒழிகெனச் சிறுமகன் உரைப்போக
 சங்கெமக் காதும் இவ்வறம் செய்கெம்
 ஆங்குனக் காதும் அருப்பொருள் கொள்கெனப்
- கௌ௭ பண்டும் பண்டும் கலங்கனிழ் மாக்களி
 உண்டேம் அவர்தம் உறுபொருள் சங்கிவை
 விரைமாம் மென்றுகில் விழுதிதிக் குப்பையியா
 டுவையிவை கொள்கென எடுத்தவன் கொணர்த்து
 சந்திர தந்தன் என்னும் வாணிகன்
- கௌ௮ வங்கஞ் சேர்ந்ததில் வந்துடன் ஏறி
 இந்தகர் புருந்திங் கிவனொடு வாழ்ந்து
 தன்மகன் தன்பல தானமும் செய்தனன்
 ஆங்குளம் ஆகிய ஆநிலை ஸகயால்
 பூங்கெ டு தன்னாய் பிச்சை பெறுகென
- கௌ௯ மகியாயகர் புருந்து மணிமே கலைதான்
 புரியா ஒவியம் போல நிற்றறனும்
 தொழுது வணங்கொண்டு துயரறு கிளவியா
 டமுத கரபியின் அகன்கரை நிறைதரப்
 பாரகம் அடங்கனும் பசிப்பிணி அறுகென
- கௌ௧௦ ஆநிலை மிட்டனள் ஆருயிர் மகுத்தென்.

ககா. ஆதிரை பிச்சையிட்ட காதை

உரை

[இக் காதை கடவுள் ஆம் அடிகாரமும் ஆதிரை வரலாற்றினைக் கூறுகின்ற காயசண்டிகை கூற்றும் ஒரு கிதாடர்]

ஆதிரை கணவன் சாதுவன் தகவிலையுக் கேடெய்துதல்

க - கா : ஈங்கிவள்.....கோடலும்

(இ - ள்.) விஞ்சையா பூங்கொடி - விச்சாதரிபாயிய பூங்கொடி போன்ற காய சண்டிகை மணிரீமகலையை நோக்கி; ஆயிழை நயகு ஆவள் செய்தி கேள் என - மணிரீமகலாய்! நயகு யான் கூறிய இவ்வாதினை பன் வரலாற்றினைக் கூறுவல் கேட்பா யாக! என்று சொல்லி மணிரீமகலையை முன்னிலைப்படுத்திக் கொண்டு மாதர்க்கு புதுந்ததை உரைப்போள் - அவ்வாதினைக்கு நிகழ்ந்த செய்தியைக் கூறுபவள்; ஆயிழை கேளாய் ஆதிரை கணவன் சாதுவன் எனப்போன தகவு இலன் ஆகி - ஆயிழாய்! கேள் இந்த ஆதிரை நல்லாள் கணவனாகிய சாதுவன் எனனும் பெயருடையன அவான் அவன் பெருந்தனமையிலனாய் இனபத் துறையில் எளிமனாகி; அணியிழைதனை அகன்றனன் போகி - சுற்புக் கடம்புண்ட தெய்வம் போலவாளாகிய அணிகலனணிந்த தன் மனைவி ஆதிரை நல்லாளைப் பிரிந்து போய்; கணிகை யொருததி கைத்து ஊண் லக் - தனனைக் காமுற்ற கணிகை மகள் ஒருததி தன் பரததைமைத் தொழிலால் ஈட்டிய பொருளாலியன்ற உணவினை நாடொறும் வழங்குதலாலே அதனை உண்டு; வட்டினும் குதினும் வான் பொருள் வழங்கி - வட்டாடுதலும் குதாடுதலும் ஆகிய தித்தொழில்களிலிடுபட்டுத் தன் முனனோர் ஈட்டிவைத்த பெரும் பொருளை யெல்லாம் தொலைத்து விட்டமை யாலே; கேட்ட பொருளின் கிளை கேடு உறுதலின் - இவ்வாறு கேட்டொழிந்த பொருள் காரணமாக அப் பொருட்கு வருவாய் ஆகிய கிலழம் பிறவுமாகிய பொருட் பகுதிகள் எல்லாம் கேடுறுத் தலாலே; பேணிய கணிகையும் காணம் இலி என பிறர் கலம் காட்டிக் கை உதிர்க் கோடலும் - பொருளிருக்குமளவும் தன்னைப் பொருமன்பு காட்டி உண்டியும் கொடுத்துப் பேணி வந்த அக் கணிகை தானும் இவன் பொன்னிலலாதவன் என்றறிந்த பொழுதே தனனைக் காமுற்று வருகின்ற பிறராகிய செல்வரின்

பிறப்பை இவனுக்குக் கூறிக்காட்டி இனி நீ என் மனைக்கு வாராடுத
கொன் எனக் கையை அசைத்துப் போக்கி விடாதிற்ப எனக

(அ - ஈ.) கங்கிலை என்றது கண்டு யான் கூறிய அவ்வாதிரை
என்றவாறு. செங்கிலை என்றது - அகரை தெய்வக் கற் றுடைய என்
இவ்வகை அழகுந் தக் காரணமாக அவர்கெய்தய செந்தியை.
வந்தாரர் புகழ்காடி : காரணங்கை : மாதர்த்த - ஆகஸரக்கு.
புகழ்க்கை - விழந்த செய்தியை. ஆயிற்றென்னி. அனாபிதம் -
அகரை. கணிகை கைத்துண் என்றது - கணிகைத் தொழிலால்
செய்த பொருளாலாய உண்டி. இஃது உண்ணத்தகாமைக் த ஏதுவை
விடுத்து கூறிப்படியார். "கடவுறையு நின் கைத்துண் வாழ்க்கை"
எனக் கெய்ப்பத்காரத்திலும் வருதலுணர்க. (கரு:௧௭)

வட்டிணம் கூடுதும் கெட்ட பொருட்டு முதலாகிய வழியைக் கினை
என்றி. பொருளின் வருவாய்க் கூரிய கினைகள் என்க. அவை நிலம்
கொழிலுமாம். பேணிய - என்றது பொருள் உள்நாதுணையும் பேணிய
கணிகை என்பதுபட நின்றது. பிறர் நலம் காட்டுவாவது -
இன்னின்னார் என்கை விநாற்புகின்றனர் அவர் இத்தூணை நலம் உடையர்
என்று காணுகுறுதல். இனி இன்னின்ன கணிகையர் இன்னினாரால்
இத்தூணை நலம் எய்தினர் என எடுத்துக் காட்டலுமாம். இது நினால்
யாது பயன் எனக் கைவிட்டுப் போக்கற் பொருட்டு. காணம் - பொன்.
கையுதிர்க் கோடல் - கைப்பற்றுதற் து எதிர்மறை. அகற்றுதல் என்னும்
பொருட்டாய ஒரு சொல் எனினுமாம்.

சாதுவன் மரக்கலமேறிச் செல்லுதலும் அவனுக்கு தேர்ந்த நிகழ்ச்சியும்

கக - உக : வங்கம்.....உற்றுணை

(இ - ஈ.) தானும் வங்கம் போகும் வணிகர் தம்புடல்
தங்கர வேட்கையின செலவுழி - தனது தியொழுக்கத்தாலே
திதுற்ற அச்சாதவன்றானும் பொருளிட்டற் பொருட்டு யாக்கை
மேறி வேற்று நாட்டிற்குச் செல்லும் வணிகரோடு கூடி ஒரிடத்
தினும் தங்காமல் பிரகாடெல்லாம் காணடல் வேண்டும் எனனு
ணைவாரிவாடு கடலினுடே செல்லும்பொழுது; கவி இது
மும்பேர் வணிகனை வெளவ - செறிந்த பெரிய கடலானது குறைக்
காற்று விரிக் கவிழத்தலால் மரக்கலத்தை விழுங்கி விட்டமை
யாலே; ஒடி மாம் பற்றி ஊர் திரை உடைபப நகக சாரணர் காக்
காழ்மகிப பக்கம் சார்ந்து அவர் பாணமையன் அபினன் -
காற்றினிலே மோதிக் கவிழக்கப்பட்டு அம் மரக்கலத்தல் புதிந்து
மிதகணைற மாததைத் தெப்பாகப் பற்றிக் கொண்டு கை
கோக்கு இயங்குகின்ற ஆடுகள் ஆம் மரத்தினை உங்கிச்
செலுத்துதலாலே சென்று அடைவினறித திரிசுன்றவாசிக
காக் கணபோர் வாயினுற தினை மகப்பக்கத்தே விவத்திலறி
அவர் வயப்பட்டனை இவன விலை தினனதா; மாவாய் கெடு

உற நல்மரம் பற்றி உயிர் உயப் போந்தோர் - இனிஞ் சொல் மரக்
கலத்திற் சென்றவர் ஆம் மாக்கலங் கெட்டபொழுது இவனைப்
போலிவ ஒன்றை நல்ல மரத்துணடுகளைப் பற்றி அவனோடு உயிர்
உய்தற்கு முயன்று சென்றோருள் சிலர் பூர்புகார் நகரத்திற்கே
சென்று கரை ஏறிவனர்; இடை இருள் யாமத்து எறி நிரைப
பெருகடல் உடைகலப்பட்டு ஆங்கு ஒழிந்தார் தம்முடன்
சாதுவன தானும் சாவு உற்றான் என - ஷுவின இருள் மிக்க
இடையாமததலை மோதுகின்ற ஆங்கனையுடைய பெரிய கடலின்
கண உடைந்து மூழ்கிய மாக்கலத்தினூடே அகப்பட்டு அவரு
இறந்தனர்களோடு கூடச் சாதுவனானும் இறந்தொழிந்தான்
என்று கருதி அச் செய்தியை நகரிக் கூறியிட்டமையாலே
என்க.

(அ - ட.) தங்கா வேட்கை என்றது - ஓரிடத்தே தங்காமல்
பாண்டு சென்று காண வேண்டும் என்னும் அவா. இனி ஊரகத்தே
தங்காமலுக்குக் காரணமான பொருள் வேட்கையால் எனினுமாம்.

தானும் - சாதுவனும். நளி - குளிர்ச்சியுமாம். முந்நீர் வளி
கவிழ்த்தவாலே வெளவ என்க. மாக்கலம் மூழ்கிவிட என்பது கருத்து.
மாக்கலத்தில் ஓடிந்து தனித்து மிதக்கும் மரம் என்க. ஊர்நிரை -
வினைத்தொகை.

நக்க சாரணர் நாகர் - ஆடையின்றித் திரிநின்ற நாகர் என்னும்
ஒரு வகை மலையில் வாழும் மாக்கள். இவர் நாகத்தைத் தேய்வதாகக்
கருதி வழிபடுவாராதலின் நாகர் என்னும் பெயர் பெற்றனர் என்ப.
அவர் பான்னாயன் - அவர் வயப்பட்டவன்.

உயிருயப் போந்தவர் சிலர் வெவ்வேறு திசைகளிற் சென்றுயந்தா
ராக அவருள் நன் மரம் பற்றிய காரணத்தாலே மீண்டும் புகார்
நகரத்தில் வந்து கரையேறி யுய்த்தாரும் சிலர் உளராயினர்; அவர்
மாக்கலத்துளகப்பட்டு இறந்தவரோடே சாதுவனும் இறந்தான் என்று
எண்ணிய அவன் இறந்தான் என்றே சொல்லி விட்டனர் என்க.

கணவன் இறந்தான் எனக் கேள்வியுற்ற ஆதிரையின் செயல்

உஉ - உஅ: ஆதிரை.....புத்தலம்

(இ - ட்) ஆங்கு அது கேட்டு ஆதிரை நல்லாள் - ஆங்குப்
பாடிய அச் செய்தியைக் கேட்டுக் கற்படைமையிற் செந்த ஆதிரை
என்னும் நங்கை அப்பொழுதே; ஊர்நிரையோ - இம் மூதூரில் வாழும்
பச்சைநிரை பச்சைநிரை!; ஓன் அழல் ஈமம் தாரிரோ எனக்
சாறறினை கழறி - கணவனை இழந்த அளியினுக்கு மான
மூழ்கதற்கெயன்ற ஓளனிய நெருபடுகைக் கந்தாடிகளைக்
வளர்த்துத் தரமாட்டாரோ? என்று பலர்க்கும் அறிவிக்க அவர்

கொண்டு ஆவது உய்ப்பப டொகி - உன் அரும் பெறல் கணவன் இறந்திலன் காண்! கடலுள் முழுகிய மரக்கலத்திலே ஓடி மரம் பற்றிக் கிடந்த கின் கணவனை இயங்கும் அலைகள் உந்திக் கொடு போதலாலே அவன் போய்; நக்கசாரணர் நாகர் னாழ்மலைப் பக்கம் சேர்ந்தனன் - நக்கசாரணராகிய நாகர்கள் வாயுகின்ற மலைப்பக்கத்திலே சேர்ந்தயிருய்க் திருக்கினறனை காண்!, பல்யாண்டு இராஅன் - அனன் அங்குப் பல யாண்டுகள் தங்கி இருப்பானல்லன்; சந்திரதத்தன் எனமோர் வணிகன் வங்கம் தனனொடும் வந்தனன் தோனறும் - இன்னும் சின்னாளிலே அம் மலைப் பக்கமாகச் சந்திரதத்தன் என்னும் ஒரு வணிகனுடைய மரக்கலம் வந்தெய்தும் அந்த மரக்கலத்திலேறி கின் கணவனும் வந்து நின் கண்முன் தோன்றா நிற்பன காரண்; நீ கின் பெருங் துன்பம் ஒழிவாக் என - ஆதலின் நீ எய்துகின்ற கின் பெரிய துன்பம் ஒழிந்து இனிதிருப்பாயாக என்று; அறைதலும் - கூறா நிற்பலாலே - என.

(ஸீ - ற்.) தீபும் கொல்லாத் திண்ணையாட்டியென் என்றது தித் தானும் தெய்வமாகலின் என்னைத் திண்டுநல் தனாது என்று கைவிடத் தகுந்த மாபெரும் திண்ணை செய்துள்ளான் போலும் அதனால் என்னைத் திண்டா தொழிந்தது என ஆதரை கற்பித்தாக் கொள்ளும் காரணம் துண்ணியதாதலறிக. யாது செய்கென் என்றது இனி எவ்வாற்றால் உயிர் துறப்பேன் என்று ஐயுற்றபடியாம்.

உன் கணவன் உயிர் கடன் இருத்தலாலும் நீ கற்பின் கனலியாத லாஹம் நீ உன்னைக் கொல்லா தொழிந்தது என்று குறிப்பாகக் காரணம் தெரிவித்தபடியாம்.

அரீரி - அநாமாயி நக்கின்ற தெய்வம். அந்தரந் தோன்றி என்றது வானத்தில் ஒலியாகத் தோன்றி என்றவாறு கணவனை இழந்த துன்பமாகலின் பெருந்துன்பம் என்று அத் தெய்வம் கூறுகின்றது.

ஆதிரை மீழ்ந்து இல்லம் புகுதல்

சுரு - ருக : மையரி.....ஆயினள்

(இ - ள்.) மை அரி உண்கண் அழுதுயர் நிக்கிப் போய்கை புகு ஆடிப் போதுவாள் போன்று - அரீரி கூறிய ஆறுதல் மொழி கேட்டலும் கறுத்துச் செவ்வரி படர்ந்தமை எழுதிய கண்ணுடைய ஆதிரை நங்கை யாது செய்கென் எனக் கையறதுக் கலங்கியழதற்குக் காரணமான துன்பம் நிக்கி குளிர்த்தகுளத்துல் முழுதி ஆடி வருவாள் போன்று அத்திக்குழியி னினறும் புறப்பட்டோ; மனம் கவல்வு இன்றி - மனத்திற் கெறிதும் கவலை இன்றி; மனை அகந்புகுந்து-பெரிதும் மகிழ்ச்சியுடையளாய் இல்லம் புகுந்து; என கண்மணி ஆனையான கடிது நங்கு

உறுத என - என் கண்ணினுட் பாவை பேல்வானாகிய என்
காதலன் வினாந்து எம்மிலென பதவராக என்னும் வேண்டு
தோளினிடே ; புண்ணியம் தட்டினான் - அருள் அறத்தை முட்டுப்
பாடினதித் செய்வான் ; கொழி மகழ தருமம் அரும் பெறல்
மாலை பதவினிப் பெண்டரும் விருந்தினர் தொழும்
விடப் பினன் ஆயினான் - பொழிவினாற மறைமயத் தாம் விருந்திய
பாது மெய்யான ஏளிப் மயங்கித் தம் தெய்வதனையையுடைய
இனநிலையாக் கிறப்பினை புடைய பதவினி மகன்ருர் விருந்தித
தொகுத லுந்த வியாபுடைய தெய்வக் கற்புடையவாகத்
திகழுகின்றவன் காண ; எனருள் எனக.

(௫௪ - ௫௬) ௫௪ - ௫௫. அரி - செல்வன் ; உன்சன் - பாபுடையான்
தெய்வமொழித் தொடர். ஆதிசா எனவர் பெயரார்த்துனை. தீயுள்
வழியென் பெயர்கை புகழாபுப் பாதவான் போன்று பொர்தான்
எனக. கண்ணி யானையான என்றது சாதுவனாகிய தன் கணவனை,
எனின் கண்ணியின் கெண்மை கொண்டு தன்னைத் துறந்து
தீயொழிநி வினாறவனாக இருந்தார் அவனை இவள் கண்மணி யனையான
என்று பாராட்டுதல் அவள் கெய்வக் கற்பிற்குச் சிறந்ததொரு சான்றும்.
இத்தருத்தினை—

“சேக்கை இனியார்பாற் செல்வான் மனையாளால்
காக்கை கடிந்தொழுகல் கூடுமோ கூடா
தகவுடைய மங்கையர் சான்றுண்மை சான்றார்
இசுழினும் கேள்வரை ஏத்தி இறைஞ்சுவார்”

எனெனும் பரிபாடலினும் காண்க. (௨௦ - ௮௬-௮௭)

காயசண்டிகை முன்பு கூறிய சாதுவன் வரலாற்றில் எஞ்சிய
துரைத்தல்

௫௨ - ௫௩ : ஆங்க.....எழுப்பலும்

(௫௪ - ௫௬) ஆங்கு அவன் கணவனும் அலைநீர் ஆடைகரை
ஒங்கு உயர் பிறங்கல் ஒரு மாரீழல் - பணிமகலை நங்காய் யான்
முன்பு நாகர் வாழ்மலைப் பக்கம் சார்ந்து அவர் பான்மையன்
ஆயினன் என்று அறிவித்த அவ்வாறான கணவனாகிய
சாதுவன் செய்துகள் அவன் எய்தி அலை எறிகின்ற கடலினது
நீர் ஆடைகளையில் மிகவும் உயர்ந்துள்ளதொரு மலையின் மேல்
உறி அவ்விடத்தே ஒரு மரத்தின் கீழவிலே இருந்தவன்; மஞ்ச
உடை மால் கடல் உழந்தோராய் கூர்ந்து துஞ்சு துயில் கொள்ள -
முகில்களையுடைய பெரிய கடலிலே அகப்பட்டுத் தான்
அலைப்புண்ட உடற்றுன்பம் மிகப்பெற்றுத் தன்னை மறந்து துயில்

கொள்ளா கிற்ப; அச் சூர் மலை வாழும் நக்கசாரணர் நயமிவர்
தோன்றிப் பகடம் சேர்ந்து - அந்த அச்சந்தருகின்ற மலையின்
ண் வாழ்கின்ற நக்க சாரணராகிய மக்கடி பண்பில்லாதவர்
உணவு தேடிவருபவர் அன்னிடத்துத் தாமி வந்தெய்தி ஆண்டுத்
துயின்று கிடக்கின்ற சாதுவன் பக்கத்திலே வந்து கூர்ந்து
நோக்கியவர்; இவன் பரிபுலம்பினன் தானே தமிழன் வந்தான்
உயிமன் - இங்குக் கிடக்குமிவன் பெரிதும் வருந்தியவன் என்று
தோன்றுகின்றது தான் தமிழனாகவே இவரு வந்தனான்
நம்மால் பெரிதும் இரங்கத் தகுந்தவன் என்று தமக்குள்ளேயே
அசதிமாடுபவராய்; ஊன் உடை இவ்வுடம்பு உணவு என்று
எழுப்பலும் - ஊன் மிக்கிருக்கின்ற இவனுடைய இவ்வுடம்பு
இப்பொழுது நமக்கு ஒரு வேளை உணவாகலாம் என்று சொல்லிக்
கொண்டு அவனைத் துயிலுணர்த்தி எழுப்புமளவிலே எனக.

(தி - உ.) அகரீர் - தால், பிறக்கல் - மலை, மஞ்ச - முயல்,
உலகம் - மரம், தோம் - பெரிய கடலினின்று, ஓடிவரம் பற்றிக்
கடந்த குளிராடி பசியாலும் எரிதே துன்பர், அது கூர்நலாது -
தென்றவெய்தல், சூர்மலை - அச்சந்தரு மலை, மக்களைத் தின்பவர்
நம் மலையாதலின் தூரிலே என்றார், நயம் - ஊன் பக்கட்பண்பு,
கடலே ஓட்டம் என்னுமார்.

கடலினிடமே உடைகலப்பட்டு ஓடிவரம் பற்றி வந்து கரையேறிய
வரை அவர் ஓட்டும் பலரைப் பார்தாவராதலின் இவனும் அங்கனம்
கடலில் உழங்குகன் என்ற அவன் உடல்நிலை கண்டு இவன்
பரிபுலம்பினன் என்றார், பரிபுலம்பினன் - பெரிதும் தன்பப்பட்டவன்,
நம் வந்தோர்க்கால் நமக்கு இரை பெரிதும் கிப்பயிக்குத், ஆனால்
இவன் தனியாக வந்திருக்கின்றான் என்பார் தாமி தமிழன் வந்தான்
என்று பத்துரைக்கின்றனர், இரனைத் தின்றவிட்டால் இவன் துயரம்
கூர்ப்பான் ஆலின் இவனும் நம்மால் இரங்கத் தகுந்தவன்
ஆவனின் என்று அசதியாடியபடியாய், பரிபுலம் தன்னே ஊர்
உயிமன் - சாதுவனாகவே உளது என்பார் ஊனுடை உடம்பு
என்றார், உணவு என்றது நமக்கு ஒரு பொழுதைத்துப் போதிய
உணவேயாம் என்பதுபட நின்றது.

சாதுவன் நாகர் தலைவனைக் காண்டல்

கூ. எக : மற்றவர்.....குளிரந்தபின்

(தி - ள்.) மற்று அவர் பாடை மடக்கு அறு மரபில்
கற்றனை ஆதலின் - மணிமேகலாய்! நாகராலே எழுப்பட்டபக்ட
அச்சாதுவனானும் அந்த நாகர் மொழியைச் சிறிதும் மயக்கம்
தில்லாத முறையிலே நானு கற்றிருந்தபடியாலே, தமது மொழி
யாலே தன்னை உரபடி எழுப்பிய அந்த நாகரை அனரும்
வியப்புறும் வண்ணமும் தன்பாலன்புறுகிடடியும் கெளனிக்கிறி
தாய்படி அந் நாகர் மொழியாலே அவருடன் சொல்லாமொற்றால்

அவரைத் தன் வயப்படுத்திவிட்டமையாலே; சுற்றும் நீங்கித் தொழுது உரைநாடிவாங்கு - அவனைச் சூழந்து மிகவும் அணுகு ராய் சின்ற அந்நாகர் மருட்சியுற்றுப் பெரிதும் விலகி சினறு வாகுபயித் தொழுது வணக்கத்துடன் பேசிய பின்னர்; அவர் உரைப்போர் - அந்நாக சாரணர் சாதுவனுக்குத் தாது வேண்டுகோளைக் கூறுபவர்; அருந்திறல் கேளாய் 48 கு எம் குருமகன் இருந்தான அவன்பால் நீ பொந்தருள் என - பெறுதற்கரிய போற்றலுடைமைய நினைந்து சொல்லாந் திறர் எமக்கில்லை இம் பாலையிடத்தே எங்கள் குருமகன் இருக்கின்றனன். அவனடால் நீ எழுந்தருளல் வேண்டும் என்று அழையா சிற்றலாலே; அவருடன் போகி - அவரோடு சென்று; கள் அடு குழிசியும் கழி வடை நாற்றமும் வெள் எனபு உணவக லும் விரவிய இருக்கையில் - கள் சமைக்கும் பாணையும் மிக்க ணன் நாற்றமும் வெள்ளிய எண்போடு கூடிய ஊன வற்றலும் விரவியுள்ளதோர் இருக்கையின்கண், எண்கு தன பிணைவோடு இருந்தது பேரலப பெண்டுடன் இருந்த பெற்றி ரோக்கி - ஏற்றைக்காடிமொன்று தன காதற்றுணையாகிய பெண காடியோடு கூடியிருந்தாற் போன்று தன காதற் பெண்டாடியோடு வீற்றிருந்த தன்மையைப் பார்த்து; பாடையின பிணித்து அவன் பானமையன் ஆகி - அவனையும் தன்னுடைய மோழியினமையாலே தன் வயப்படுத்திக்கொண்டு அவன் பக்கத்து அவனாலே விருமப்பபடும் தன்மையையுடையவனாகி; கோடுயர் மாதிலல் குளிர்த்தபின் - அவனிருந்த இடத்திலேயேயுள்ளவனாகி தானு பெரிய மரத்தின் கீழிலே அவனால் நனகு மதிக்கப்பட்டுக் கிரைவர் என்னும் அச்சந் தீர்த் துளங் குளிர்த்திருந்த பின்னர் எனக.

(வி - நு.) மற்றார் பாடை - அந்த நாக தாதுவோடு அல்ல நாகதாதி. நாக வர் நாக நகரிக் கவநர் உள்ளர் என்று "கீழில நாகதாதி. நாக வர் நாக நகரிக் கவநர் உள்ளர் என்று "கீழில மருங்கின் நாக நாடானும் இருவர் மனனவர்" என மற்ற மற்றார் பாடையால் அறிபப்படும் சண்டிற் கூறப்படுகின்ற நாகர் அவரின் தவரய் அவர் பெருகின்ற நாக பெரிய பாடையின நாகரிகின் த நாகர்கள். மேலும், அவையுடைய திரியமனவிர்தத் தாத்தா மட் டகத்தே வாழ்ந்தார்கள். மத்தனைக் கொன்று கொன்று ஆகார். ஆகவே இவ்வாறு பிரித்தல் காட்டல் அவர் பெருமான் இவ்வாறு நக்க மாரணர் நாகர் என அடைபுணர்த்து ஒத்தின்றனர். கனகி பாலுண் சுறா மொழி நாகரிகாழ்வைய நாகா பெரும் பெரியாகும். ஆகவே நாம் பேசுந் மொழியே பேசுகின்ற சாதுவனுடைய மொழியைக் கேட்டால் நக்காரணர் நாகர் இவன் தம்மினத்தே மேன்மகன் என்று நக்க அச்சத்தாலே அணுகுநாய் சிவ்வனர் சுற்று வேண்டி. இவ்வால் தொழுது உரையாடுகின்றனர் என்றுணர்தல் வேண்டி. இவ்வால் இவர் பெரிதும் அச்சமெய்தியதனை இவர் அவரை அந்தமால் என்று விரிப்பதனாலும் அறியலாம். மேன்மகனாகலின் தமக்குள் மேன்மகனாய்

விளங்கும் தங் குருமகன்பால் அழைத்தேகக் கருதி எங்கு எங் குருமகன்
இருந்தோன் அன்னால் போந்தான் என்று வேண்டுகின்றனர்.

கல்பத மாக்கட்டுக் கற்றறிந்தவர்பால் மருட்கையார் அச்சமும்
தோன்றுதல் இயல்பு.

குருமகன் இரந்தோன் என்பழி ஆகாரம் உகாரமாயிற்றுச்
செய்யுளாகுவின்.

குறிஞ்சி - பாளை. முட்டை - மனை. என்புணங்கல் - என்போடு
கூடிய மனவற்றல். எண்டு - கரடி. பிணவு, சுண்டிக் கரடியின்
பெண்ணாகு வந்தலாமை.

“பன்றி புல்வாய் நாடுமெ ழன்றும்

ஒன்றிய என்ப பிணவென் பெயர்க்கொடை”

என்னுள் தொல்காப்பியாரபியற் கத்திரத்தின்கண் (க0) ஒன்றிய என்ற
இலக்கணை அமைத்தக் கொளக. இங்குனமே பரிபாடலிலும்
“வேழப்பிணவு” (க0 - கடு) என இப் பெயர் யாளைக்கும் வருவது உ
முணர்வ.

பெண்டு - பெண்டாட்டி; மனைவி. மனையறமில்லாமை பற்றி
மனைவி என்னுது பெண்டு என்ற நுண்மை நோக்குக.

குளிர்ந்த பின் என்றது, கொன்று தின்பர் என்னும் அச்சந்திர்த்து
உள்ளம் குளிர்ந்த பின் என்றபடியாம்.

நக்கரணர் நாக் குருமகன் செயல்

எக - எக : அவன்.....என்றவம்

(தி - ள்) அவன் கி எங்கு வந்த காரணம் என் என -
சாதுவனுடைய மொழியினிமையால் நிணிப்புண்ட ஆந் நாகர்
தலைமகன் சாதுவனை நோக்கி ஐய எமது மலைக்கு கி வருதற்கென்ற
காரணம் யாது? என்று வினவா கிற்ப; ஆயது அவற்கு அகை
கடல் உற்றதை உரைத்ததலும் - ஆங்குனம் வினவிய ஆந் நாகர் தலை
னுக்குச் சாதுவன் தான் அலைக்கிட கடலில் எய்திய துன்ப
கிழ்ச்சியை எடுத்துக் கூறிவ ஆது கேட்ட அத் தலைவன்;
அந்நுதல் இன்றி அலைகடல் உழந்தான் வருந்தினன்
அளியன் - உணவுபிணநிப் பெரிதும் அலைக்கின்ற கடல்லே
இவன் துன்புற்று வருந்தினன் கம்மால் இரக்கப்படத் தக்கவன்
என்று சாதுவன் திறத்திலே பரிவு கூர்ந்து தன்பணி மாக்களை
நோக்கி; மாக்கள் வயினை கட்டிக்கு இளையன் ழர் கங்கைமுக
கொடுத்து வெடிகளும் ளளும் விண்ணுவ கொடும் என - ஏவலர்
களை வினவந்து வாருவகள் இப்பொழுது ஆடவருட் செந்திக்குக்

இன்ற இந்த நம்பிக்கைப் பொருத்தமாக இளமையுடையளாய் நம்
மகளிரிற் சிறந்த நங்கை யொருத்தியையும் கொடுத்து அவ்விரு
வர்க்கும் வெவ்விடங்களாக மனமுடைய உணவுகளையும் வேண்டும்
பிற பொருள்களையும் கொடுக்கோன் என்று கட்டளைபிட்டு நிற்ப்;
அவ்வரை சீக்கட்ட சாதுவன் அயர்ந்து - அத் தலைவன் கூற்றைக்
கேட்ட சாதுவன் 'பரிதம வருந்தி; வெவ்வுரை கேட்டேன்
வேண்டின என்றலும் - நீ அன்பு மிதுநியாலை கூற்றையேனும்
யான் சீக்கலாகாத தீய 'மொழிகளைக் கேட்டலாயினேன்
நினனல் கூறப்பட்ட பொருள்களை யான் விரும்பி கேட்கலானேன்!
பொறுத்தருள்க! என்று மறுத்துக் கூறலும் என்க.

(வி - ௫.) அவன் - நாகர் தலைவன். ஈங்கு நீ வந்த காரணம் என்?
என்றது மேன் மகனாகிய நீ கேட்டார் ஆடையாங்கள் உதையுமிடத்திற்கு
வர தேர்ந்த காரணம் என்னை? என்று வினவியபடிபாம்.

அவற்கு - அந் நாகர் தலைவனுக்கு. நம்பி என்றான் இவன் ஆண்
மக்களுள் தலை சிறந்தவன் என்றும் கருத்தால். இவனுக்கெற்ற
இளமகள் ஒருத்தியை ஆராய்ந்து கொடுப்பின் என்பான் இளையனார்
நங்கையைக் கொடுத்து என்றான்.

அயர்ந்து - வருந்தி. அவன் கட்டளையை மறுத்துநி அவன் சிறந்த
செய்யவும் கூடும் என்று கருதி அயர்ந்து என்பது கருத்து.

கரும்-கள்ளார் : விகாரம். வேண்டுவ பிறவும் - இவன் விடர்ப்பு
பிறவும். அவை இருப்பிடம் கவர் படுக்கை முதலிடம். வெவ்வுரை -
தீய மொழி. அப் பொருள்களை யான் வேண்டேன் என்றவாறு.

நாகர் தலைவன் வியப்பும் வினாக்களும்

40 - 41 : பெண்டிளும்.....சோல்லென

(இ - ள்.) தூண்டிய சினத்தினை - சாதுவன் தன்
கட்டளையை மறுத்த மாற்றத்தாலே தூண்டப்பட்டுந்
வெகுளியை யுடையவனாகிய அந் நாகர் குருமகன்; ஞாலத்து
பெண்டிரும் உண்டியும் இன்று எனின் மாக்கட்கு உறுபான
உண்டோ - விருந்தினனை! எற்றிற் கு என நன்கொடைகளை நீ
கருக்கின்றனை இங் கிலவுலகத்திலே மகளிரும் உணவும் இல்லை
எனின் இதன்கண் வாழும் மாக்கருக்கு எய்தும் இன்பம் பிறிது
ஏதெனும் உண்டோ? யாமறிக்கின்றிலம்; உண்டு எனின் சொல
வாங்கனும் காண்குவம் காட்டுவாயாக என - நீ உண்டு என்று
கூறுவாயாயின் கூறுதியாங்களும் அறிந்து கொள்வேங் காண
அவற்றை எமக்குங் காட்டுவாயாக என்று கூறுகிற்ப்; என்க.

(அ - டி) “பெண்டி நழண்டியுமின் றெனின் மாக்கட்கு உண்டோ
ஞாலத்து உறுபயன்” என நிழைத்தனோ—

“பெண்டி நம் உண்டியும் இன்பமென் றுலகின்
கொண்டோர்”

(கச : ௩௬ - ௪௦)

எனவாய் சிறப்புகாரம் ஒப்பு கோச்சுந் தாலதாம்.

பாதுவனுக்கு நலஞ் செய்யும் கடித்தொடு கூறியவற்றை
படுத்தரைத்தவர் அம் மறுப்பு அவர் சினத்தைத் தாண்டி லீயல்பே
யாதலறிக. உண்டெனின் யாங்குநர் காண்தாம் என்றது இகழ்ச்சி.
இன்றெனின் - இல்லையாயின்.

சாதுவன் அறங்கூறல்

அரு - கூக : சொல்லும்.....ஆகேன

(இ - ள்.) சொல்லும் - அது கேட்ட சாதுவன் கூறுவான் ;
கமக்கறு மாக்கள் - கலங்குதலில்லாத அறிவுடைய சான்றோர் ;
மயக்கும் கள்ளும் மன்னுயிர் கோறலும் கடிந்தனர் - அறிவினை
மயக்கு மிழம்புடைய கள்ளுண்ணுதலையும் உடம்பிலே நிகழ்பெற்ற
உயிர்களைக் கொல்லுதலையும் தீவினை எனது கருதி விலக்கிவிட
உனர்; கேளாம்-அதற்குக் காரணம் கூறுவல் கேட்பாயாக!; பிறந்
தவர் சாதலும் இறந்தவர் பிறத்தலும் உறங்கலும் விழித்தலும்
போன்றது - உண்மையின - தலைவனே இவ்வுலகிலே பிறந்தவர்
இறந்து போதலும் இறந்து போனவர் மீண்டும் பிறப்பிப்பது
தலும் விழித்திருப்பவர் உறங்குவதும் உறங்கியவர் மீண்டும்
விழிப்பதுதலும் போன்றதாம் என்னும் மெய்க்காட்சி னாய்மையே
ஆதலின; நலஅறம் செய்வோர் நல் உலகு அடைதலும் அல்
அறம் செய்வோர் அருகாக அடைதலும் உண்டு என உணர்
தலின் - மேலும் பிறந்து வாழ்வோருள் வைத்து நன்மை பயக்கும்
நல்வினையைச் செய்தவர் இறந்த பின்னர் நன்மையுடைய மேனிகை
யுலகங்களிலே சென்று இன்புற்றிருத்தலும் அல்லாத தீவினை
யைச் செய்தவர் இறந்த பின்னர்ப் பொறுத்தற்கரிய துன்ப
முடைய நரக லோகத்திலே சென்று துன்பத்திலழுந்துதலும்
உண்டு என்று திறுவோர் காட்சியினால் தெளிந்திருத்தலாலே ;
உரவோர் களைந்தனர் கண்டனை ஆகு என - அறிஞர் அவற்றை
நீக்கினர் என்று அறிவாயாக! என்று கூறு கிற்ப என்க.

(வி - டி.) சொல்லும் - சொல்வான். கள் தன்னையும் மறப்பிக்கும்
பெரிந்தொரு மயக்கஞ் செய்வதாகலின் மயக்குங் கள்ளும் என அதன்
நிமையையும் விதந்தோதினான். ஈண்டு,

“கையாறி பாமையுடைத் தோடு நன்கொத்து
மெய்யறி பாணம் கொள்ளல்”

(குறள் - ௨௨௫)

எனவரும் திருவாய் மொழி நன்கொத்து,

“ஏயின விதுவலாச் சாலை நமப் பாடி தென்னை
தாழிவல் மனை நெயர் நூல் தெளிகன் நேல் தரு மென்னு
தினனை மையத்தின் ஒன் றும் அன்றியும் திருநெல் நங்கா
மாயையின் மயங் , நென்றம் மயக்கின் மேல் மயக்கு”

வைத்தார்”

எனவும் கம்பநாதர் திருவாய் நம நினையற்பாலன.

மன்னையர் - உடம்பல் நிலைபெற்ற வுயிர். கோநல் - கொல்லுதல்.
இந்நக்கசாரணர் நாகர்தலைவன் ஆதலின் அவனுடைய தகுதி நோக்கி
சுந்தர அறங் கூறும் சாதுவன் இல்லறத்தோர்க்கு கோதிய பஞ்சசீலம்
என்னும் ஐயகை அறமும் கூறும் கள்வன் ஐயுமையும் கொல்லாமைமும்
ஆகிய இரண்டறங்களை கூறி மொழிந்தான்; இவ் பிரண்டுமே தலைசிறந்தன
வாம் இவற்றையே கூறினான். ஏனைய பொய்யாமையும் காமமின்மையும்
களையையும் ஆகிய மூன்று அவர்க்கு ஆற்றலாகாவற்றங்கள் ஆதலின்
என்க. என்னை? அவர் இன்னும் இல்லறமே தலைப்படாத காடுறை
வாழ்வீனா ஆதலின் இவை அவர்க்கு வளங்காபையின் பயனில கூறலாய்
முடியுமாதலான்.

“பிறத்தவர்.....விழித்தலும்” எனவரும் இவ்வாடிகள்
“உறங்குவது போலும் சாக்கா நெய்க்கி விழிப்பது போலும் பிரப்பு”
எனவரும் (கக.க திருக்குறட் கருத்தை இவர் பொன்போற் போற்றி
வைத்தமை யுணர்க.

கயக்கு - கலக்கம். மேலே கயக்கறு மாக்கள் இவற்றைக்
கடித்தமைக்குக் காரணம் கூறுபவனும், நல்லறம் செய்வோர் நல்லுல
கடைதலும் அல்லறஞ் செய்வோர் அந்நரகு அடைதலும் உண்டு என்று
அச்சுறுத்தினன். என்னை? “அச்சமே கிழங்கு ஆசாரம்” என்பதுபற்றி.
மீயர் இவற்றைச் செய்வீராயின் அந்நரகடைந்து அளவிலாத் துயரத்துக்
களாவீர் என்று, அச்சுறுத்தல் வேண்டிற் றென்க. உரவோர் -
அறிஞர்.

கண்டனை ஆக என்றது இதனை நன்குணர்ந்து கொள்ளுதி என்று
வற்புறுத்தியபடியாம்.

நாகர் குருமகள் நகைத்து விளவுதல்

கக - ௨௫: கருகை.....உரையென

(கி - ஈ.) கருகை எய்தி - அதுகேட்ட அந் நாகர்
குருமகளை இவன் நமது நன்கொடையை இசைந்ததூடமன்றி அச்
செயலுக்குத் தகுந்த காரணமும் கூறாமல் வாய்தந்தன கூறு

இன்றான் என்று கருதி அவன் மடமை கருதிச் சினத்தோடு விராசிறச் சிரித்து வினவுபவன்! புதுவிவாய்!; ஈங்கு உடம்பு விட்டு ஓடும் உயிர் உருக்கொண்டு ஓர் இடம் புகும் என்று எமக்கு உரைத்தாய் - இவ்வுலகத்திலே உடம்பைப் போகட்டு ஓடுகின்ற உயிரானது நீண்டும் உடம்பெடுத்ததுக் கொண்டு எல்லாவுகழம் நரகருலகழம் ஆகிய சூரணடிடங்களுள் வைத்து ஓடுலகத்திலே புகுதாம் என்று கூறினாயன்றோ? வறுங் காற்றையாகிய உயிர் காற்றாடு கலக்கொழிதலன்றி; அவ்வுயிர் எவ்வணம் போப்புகும் - இரந்தோந்ந்த அவ்வுயிர் எவ்வாறு சென்று மற்றொருடம்பிலே புகழுகுயார்? அவ்வகை செவ்வணம் உரைமன - அது புகுதும் வகையை எமக்கு விளக்கமாகக் கூறிக்காண் என்று சொல்லிப் பின்னும் வெகுளா சிற்ப எனக.

(கி - டி.) உயிநன்மையறியாதோர் உயிர்ப்பையே (பிராண வாயுவை) உயிர் என்று கருதுதல் இயல்பாகலின் அவர் கருத்திற்கேற்ப உரைவிரித்தாம். இதனை—

“பாதுமில்லை உயிரிவை யாம் சொலும்
பூதமே யெனப் போந்திருந் தென்னொடு
வாதஞ் செய்கின்ற பூதமங் வாதமோ
யாதைம் பூதங்க டம்முள்ளு மஃதினி”

எனவரும் நிலைகிச் செய்யுளுள் நிலைகி ஐம்பூதங்களுள் என்னொடு வாதம் செய்யும் பூதம் அவ்வாதமோ (பிராணவாயுவோ) எனப் பூதவாதியை வினவுமாற்றா லறிக.

மூச்சுக்காற்றே இவ்வுடம்பிற்குயிர், அஃதியங்குங்காறும் இவ்வுடம் பியங்குந். இயங்காதாழியின் உடம்பியங்காது. ஆகவே உடம் பிற் புகாது ஓழிந்த மூச்சுக்காற்றைக் காற்றுடன் கலப்பதன்றி வேறோர் உடம்பிற்கும்கூட என்பதும் வேறொரு இடத்திலே வாழும் என்பதும் அந்நாகர் தலைவனுக்குப் பெரும் பேதைகாரியாகத் தோன்றினமையின் அப் பேதைமை நிலைக்களங்குப் பித்தகை தோன்றுவதாயிற்று. பண்டிக் கிணத்து விசவியவனுக்குச் சாதுவன் கூற்றத் தடுத்த காரணமாகப் படாசையிற் பின்னுர் கிணத்த விளவினா என்பது மேலே சாதுவன் “கிணவாது இதுகளை!” என்று விடை கூறப்புகுமாற்றால் அறியலாம்.

சாதுவன் உயிநன்மையும் மறுபிறப்பும் பிறவும்
நாகி குதமகலுக்கு அறிவுறுத்துதல்

கடு - கடுக : சினவா.....உரைத்தலும்

(கி - டி.) கிணவாது இதுகளை - தலைமகனை! வெகுளாத கொள்! சின் விஞக்கலுக்கு விடை கூறுவல் அதனைக் கூர்த்து

செய்யாவிட; உடல் உயிர் வாழ்வழி உற்றதை உணரும்-உடலின்
 எண்ணிந்நது உயிர் வாழ்வின்ற காலத்தித அவ்வுடல் தன்கண்
 னத்த மயிற் புலன்களான வவதது மா காந்தம் ஒன்றினைத் தன்
 துள் எறிவதான வவதது உப புலனாகந் துணை நத ஒரு ம. ராதி
 னால் உணர்வின்ற இயல்புடைமதாம்; மதறையுடைய
 மா உயிர் உயிர்வழி திழந்து எரிபட்டிவழி தான உணரது -
 தவ்வாறு ம. ராதினளரில் புலன்கள் உணரும் இயல்புடைம
 தவ்வுடல் தான் மபாநிகளான வாரிலையுணரும் மபாநு
 கவத தனக்குளளில் கிடைபறறிருநக ம. ராதி மாய்விட்ட
 எவத்தி வளரலில் துணிதது, தீயாற் சுட்டாயுத தான
 ஒரு மிதும் உணர்மாட்டாது இவ்வியல்பு நியும நனகறிநத்தி
 னாமனது; எனின் உடம்பிடைப போனது ஒன்று உண்டு என
 உணர் நீ - இவ்வனமாதலின் பணந் உடம்பினுள்ளிருநது
 மொறி வாயிலாகப் புலன்கள் உணர்ந்து இனபதுன்பவகன்
 தவகிருநக மொருளென்று அவ்வுடம்பினினதும் போல்
 விட்டது என்று தெரிவின்றதன்றே அதுவே அவ்வுயிர் என்று
 நீ உணர்ந்து கொள்கக்கடவாய்; போனார் தமக்கு ஓர் புக்கில்
 உண்டு எனபது யானே அல்லென யாவரும் உணராவர் - தாம்
 னபுவினற இல்லத்திலிருந்து புறப்பட்டுப் போனவாக்கு அவர்
 புதுதுகறவதற்கு மற்றொர் இல்லம் இருக்கும் என்பதனை யாக்
 கெடுமொ அறிவேன் யாவரும் நனகறிதவல்லரோ?; உடம்பு
 உண்டு ஒழிய உயிர் பல காவதம் கடந்து சென் செறல் எனவின்
 யனதகவ - இனி இது கிறக மற்றொன்று கூறுவல் கேள்,
 நீ செ இவ்விருப்பிடத்தில உறவதும்பொழுது உன் உடம்பு
 இவ்விடத்திலேயே உயிர்த்துக் கிடக்கலெ வினனுதம உயிர்
 இவ்விடத்தினினதும் தனியே பல காவத தூரத்திறப்பாது
 சென்று பலவேறு செயல்களைச் செய்து இனப துன்பதுகாசல்
 ன் எய்துமொரு விறகையை நீ வினனுதம எனவிடத்தி
 பனமுறையும் கண்குருப்பாயல்கலியா; ஆயகனம் போகி அவ்வுயிர்
 செய்க்க பூண்ட யாக்கையில் புதுவது நீ மதனி - அவ்வாறே
 சென்று அந்த உயிரானது தான செய்த வினக்கிணகக எடுத்த
 உலிவகண் புருந்து வாழ்வதாம் என்று நீ தெரிந்து
 யெனருதி; என்று அவன் உரைத்தலும் - என்று சாதுவன்
 உறியவனவிலை; எனக.

(3 - 4.) செவ்வனம் - செவ்வையாக; வினக்கமாக, வினவாத
 வறையாய் அவன் மெய்கண்டமை பெற்றும். உடல், உயிர்
 வாழ்வழி உற்றதை புலனும் எனக. உற்றதை என்றது புலன்
 எதிர்பார்த்து. கவை ஒள னன்று ஒகை நாமம் எனவும் புலன்கள்
 உணரும் என்றயாறு. உடல் கருவினால் உணரும் என்பதாம்.
 கருவி - மெய்வாய் கண் மூக்குச் செவி மனம் என்னும் ஆறுமாம். உயிர்

நீங்கில் அவ்வுடம்பை உணராமையின் உணர்தற்கு வினை முதலாக அவ்வுடம்பிடை இரந்து போனது ஒன்றுண்டு என்று தெரிகின்றதன்றோ அதுவே உயிர் என நீ உணர் என்றறிவுறுத்தாடியாய். இங்ஙனம் புலன்களை யுணருமியல்பு உயிர்ப்பிற்கு இல்லை என்பதும் இதனால் அறிவுறுத்தினதுமாதலறிக.

ஒரிடத்திலிருந்து புறப்பட்டுப் போனவர் பிறிதோரிடத்தே பென்றுறைவர் என்பது கூருமலே அவையும் என்பான் யாவரும் உணர்குவர் என்றான்.

இனி அவ்வுயிர் உடம்பு கிடப்பதற் சான் மட்டுமே புறம் போமாற்றை உணர்த்துவான் உடம்பின் டொழிபக் கடந்து சேட் சேறல் கனவினுங் காண்குவை என்றுன். இதனால் கனவிற்காணப்படும் அந்வுடம்பினுள் உயிர் இருத்தலக் கூறுத கனவையே அஃகாவது அந்வுடம்பையே உயிர் என்று அறிவுறுத்தானர், என்னை? அவன் ஐயந்தீர்த்தற்கு அந்வுடம்பினியல்பு கூறுதல் மிகையாய் அவனுக்குப் பிறிதுந் ஐயந்தோற்றுவிக்குமாதலின் என்க.

அவ்வுயிர் எவ்வணம் போய்ப்புறம் என்பதே அவன் வினாவாதலின் உயிர் உறக்கத்தோ அந்வுடம்பை நீத்து அந்வுடம்பிற்கு சேட் சேறலைக் கனவின் கண் வைத்து அறிவுறுத்தான். உறங்கும் போது உடல் உயிர்ப்புடன் கிடத்தலின் இதனும் உயிர்ப்பு உயிர் அன்று என்று அறிவுறுத்தானும் ஆயினன் ஆதலறிக.

இதனால் பயன் நல்லறம் செய்வோர் நல்லுலகடைதலும் அல்லறம் செய்வோர் அந்நரகடைதலும் கூடும் என்று அக் குருமகனுக்கு அறிவித்தலாம் என்க.

இதனால் அவன் நன்கொடையைத் தான் மறுத்தமைக்குச் சிறந்த காரணம் அறிவுறுத்தினமையும் அறிக.

நாகர் தலைவன் நன்றிதவின்று எமக்காம் நல்லறம் நவிலுக என்று சாதுவனைச் சரணடைதல்

க0க - க3க: எரிவிழி.....என்றவம்

(இ - ன்.) எரிவிழி காகனும் - சாதுவன் கூறிய புதுமை யுடைய கிமாழிகளைக் கேட்டவுடன் தீபபோன்று எரிபின்ற கண் களையுடைய அந்நாகர் குருமகன் பெரிதும் வியந்து பின்னும் அவனுடைய சொன்னயத்தாலே பிணிப்புண்டவனாய்க் சாதுவனைப் பெரிதும் மதித்து; நனது அறிச்செய்த நல் அடி விழந்து - நல்லறத்தை நனகுணர்ந்த வணிகனாக அக் சாதுவனுடைய அழகிய அடிகளிலே விழந்து வணங்கி, களனும் னனும் கைவிகன் இவ்வுடம்பின் உள் உறைவாழ உயிர் ஒம்புதல் ஆற்றேன் - பெரிமோய்! நீ கூறிய அறவுரை சிறந்ததே ஆயினும், நீ அறிவுறுத்தவாறு யானும் கள்கையும் னகையும் உண்ணாது கைவிடு

வேன்மன்! அவ்வனம் அவற்றைக் கைவிட்டாலோ இந்த உடம்பி
னுள்ளே உடைந்து வாழும் உயிரைப் பாது எததுக் கொள்ளுதல்
இயலாதேனாவென காண!; தமக்கு ஒழிமயினை சாவு உறும்
கூறும் எமக்கு ஆம் நல் அறம் எடுத்துரை என்றலும் - உயிர்
கட்கு வரையறுத்துள்ள முறைமையாலே இந்த உடம்பு சாக்கா
டெயது மளவும் எம்மால் ஆற்றலாகும் நல அறங்கள் மட்டுமே
எடுத்துக் கூறுவாயாக! என்று வேண்டா கிறறலும் எனக.

(வி - டி.) கள்ளையுந் ஊனையுந் உண்டு பழநி விட்டமையாலே
அவற்றைக் கை விட்டால் வேறுணவு க்காடல் எம்மாலியல்வதன்று
என்பது கருத்து. தமக்கு ஒழிமயி என்றது மன்னுயிரைத் து இன்னது
செய்யலாகாது என்று விலக்கப்பட்ட முறைமையை. இவற்றை அன்றி
வேறு அறம் உளவேல் கூறுக அவற்றைக் கடைப்பிடிப்பல் என்பது
கருத்து.

நன்றி செட்டி நாகர்கடைப் பிடித்தந்நியன்ற நல்நறங் கூறுதல்

ககஉ - ககங : நன்று.....கொள்கென

(இ - ள்.) என்று சொன்னும் நல் நெறிப் படர்குறை உன்
தனக்கு ஒல்லும் அற முறைக்கென - அது கேட்ட சாதுவன
பெரிதும் மகிழ்ந்து தலைமகனை நீ கன்றே கூறினை இனி நீ படிப்
படியாக நன்னெறியில் சென்று சென்று உய்யவும் உய்குறை
கான்! நீ விருமபியவாநிற உன்னால் கடைப்பிடித் தொழுந்
பால அறங்களும் உள அவற்றைக் கூறுவனவென!; உடைகல
மாக்கள உயிர் உய்ந்து நங்கு உறின அடுத்தாழில் ஒழிந்து ஆர்
உயிர் ஒம்பி - எனனைப் போன்று கடலினகண் தாம ஏறிவரும்
மாக்கலம் உடைந்துமி அதனினின்று ஒடி மாம பற்றி வருகின்ற
மக்கள அரிதுன உயிர் தபய் இங்கு வந்து உற்றக்கால அவரைக்
கொல்லும் தித்தெழுநிலைக் கையிட்டு அவருடைய அரிய உயிரைப்
பாதுகாத்தடுவாயாக!; முதது விளி மா வெழிதது எவ்வுயிர்
மாட்டும் தித்திறம் ஒழிக என - அப்பாலும் ஊனதினநல் கை
விட மாட்டாநிலும், தானே முதுமையுற்று இறந்துபடுகின்ற
விலங்குகளின் ஊன உண்பதல்லது எல்லா உயிராகவிடததும்
அருள உடைபையாகித் தினனுதம் பொருட்டாக அவற்றைக்
கொல்லுகின்ற தீவினையைச் செய்யா தொழிவாயாக, இவ்
விரண்டும் உனக்கு ஒல்லும் அறவகளை யாதவின இவற்றையே
கடைப்பிடித் தொழுதுதி என்று கூற, சிறுமனை உரைப்போன்
நங்கு எமக்கு ஆதம் இவ்வறம் சொர்க்கென - இவற்றைக்
கேட்டுக் கீழ்க்கனுகிய அந் நாகர் தலைவன தன உடம்பாட்
கடைக் கூறுபவன் ஐய! நீ கூறிய இவ்வற மிரண்டும் எம்மால்
மேற் கொண்கிடாமுகத் தக்க அறமே ஆதம் ஆதலின் இவற்

நறக் கடைப் பிடியாகக் கொண்டொழுதுவை காண்!; ஆங்கு
உனக்கு ஆதும் அரும் பொருள் கொள்க - அநீதா அவ்விடத்தே
கிடக்கின்ற உனக்கு ஆக்மொகின்ற பெறற்கும் பொருள்களை
மெல்லாம் நீ ஏற்றுக் கொள்வாயாக என்று சொல்லித் தாது
வனுக்குப் பொருட்குறியில் செவ்வற்றைக் காட்டிக் கூறுபவன்;
பண்டம் பண்டம் கலங்கனிழ் மாக்களை உண்டிடம் - ஐயனெய்யழை
காலம் தொட்டு மரக்கலம் கனிழப்பெற்று உயிருயந்து நயகு
வந்துற்ற மாந்தர்களைப் பனமுறை கொன்று திறைமாத; சங்கு
இவை அவா தம் உறுபொருள் - அநீதா இவ்விடத்தே குவிந்து
கிடக்கம் இப் பொருள்கள் அம் மாந்தர் கொடுவந்தமையாலே
மிக்கக் கிடக்கும் பொன் முதலிய பொருள்களாம். இவைமே
வனறி; வினா மரம் மெல் துகில் விழிதித் குப்பையோடு -
அநீதா அவ்விடத்தே சந்தன மரமும் அகிலும் பிறவுமாகிய நறு
மணங் கமழும் மரங்களும் மெல்லிய ஆடைகளும் தின்னினான்
பிறவுமாகிய இவறவையும் பொன் முதலிய உனக்குச் செற்த
பொருட்குறியலகள்ளாடே இக் குறியலகளையும் நீ ஏற்றுக் கொள்
வாயாக! என்று வழங்கா நிற்ப; என்க.

(அ - ஈ.) நன்று சொன்னாய் என்றான் முன் போன்று கடுங்கை
எய்தி இவற்றையும் இகழ்ந்து கை விடாமல் எமக்கு ஆம்நல் அறம்
உரை என அறத்தைக் கேட்டதற் அவாவி வேண்டிதல் பற்றி,
அவ்வாறு அற நெறியை அவாவி நிற்பார் மேலும் மேலும் அந்நெறி
பற்றி ஓழுகுதலியல்பாதல்பற்றி இனி நீ உய்ந்தாய் என்று உவகை கூறு
வான், "நன்னெறிப் படர்குவை" என்று பாராட்டினன்; இக் கருத்
தோடு -

“பல்சான் நீரே பல்சான் நீரே
கயன்முள் ளன்ன நரைமுதிர் திரைகவுட்
பயனின் மூப்பின் பல்சான் நீரே
கணிச்சிக் கூர்ப்படைக் கடுத்திற லொருவன்
பிணிக்குங் காலை இரங் தவிர் மாதோ
நல்லது செய்தல் ஆற்றீ ராயினும்
அல்லது செய்தல் ஓட்டியின் அதுதான்
எல்லாரும் உவப்ப தன்றியும்
நல்லாறறுப் படுஉம் நெறியுமா ரதுவே”

எனவரும் இனிய புறநானூற்றுப் பாடற் கருத்தும் ஒப்புக்காணத்தகும்.
(ககக)

இனி, “ஓல்லும் அறநெறி உரைக்கேன்”
என்னும் இது,

“ஒல்லும் வகையான் அறவினை யோவாதே
செல்லும்வா யெல்லாம் செயல்”

(உக)

எனவரும் அருமைத் திருக்குறளையும் நினைப்பித்தலுணர்க.

அடுத்தொழில் - கொல்லும் தொழில்.

இனி ஊன் உண்ணாமல் என் உயிர் ஒப்புதல் ஆற்றேன் என்று
காலின் அதற்குப் புறனடையாக ஒரு வழி கூறுவான், ‘முத்துவிளி
மாக்களின் ஊனைத் தின்னுக’ என்றான்.

இனி, ஈண்டு இச்சாதுவன் சூத்துவிளி மாவின் ஊனைத் தின்னுக
என்றது செத்தெல்லாம் மண்ணை மொத்தலிதானும் ஊன்தின்ன
தோம்புதல் அந்நாகர் தலைவனுக்கு ஒல்லாது என்பதானும் புறனடை
யாகக் கூறப்பட்டதே யன்றிப் பிறிதொன்று மில்லை. ஆதிபத்தர்
அறமுரைத்துங் காலத்தே இங்ஙனமே கீழ் மக்கட்டு அறிவுறுத்தியிந்த
தலும் கூடும் இதனைப் பிற்காலத்துப் பெளத்தர்கள் வித்யாறமே பொலத்
தஞ்சமப் நூல்களினும் புத்தசி விரவார் ஆயினர் என்பதும், பிடக
நூலிலேயே இவ்விதிகாபணமாக இக்காலத்தே பெளத்த சமயத்
துறவோர் தாமம் விலைப்பாலில் ஊன் கொண்டு தின்பின்றனர்.
இங்ஙன மன்றித் தினற் பொருட்டாய் விலைப்பாலில் ஊன் கொண்டு
தின்னலாம் என்று பத்தர் பெருமான் பிடகநூலிற் கூறி வைத்துள்ளார்
என்பது அநுப்பிழம்பாசிய அப்பெரியார் இயல்பறிமாதவர் படைத்து
மொழிக் கிளவியே என்று உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

இனி ஈண்டுச் சாதுவன் ஊன் தின்றலுத் தீவினை என்பதனால் பண்டு
பெளத்த சமயத்தைத் தழுவிப் தண்டறிமாதான் சாத்தனரை யுள்ளிட்ட
தமிழகத்திப் பெளத்தர் எல்லாம் ஊன் உண்ணாமையை மேற் கொண்
டிருந்தவரே என்பது புலனாகும். இது பற்றியார் லேகேசி முன்னுரை
யிலும் ஆராய்ச்சி செய்து வரைந்துள்ளேம். அறிய விரும்புவோர் அம்
முன்னுரையைப் பயின்றறிக. ஈண்டு,

“தினற்பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யாரும்
விலைப்பொருட்டா லுன்றருவா ரில்”

(உக)

எனவரும் திருக்குறளும், நினைவிற் கொள்ளற்பாலதாம்.

தித்திரம் - கொலை செய்யும் தீவினை. பொன்னும் மணியும் விரை
மரமும் பிறவுமாகிய அநம்பொருள் எல்லாம் நகக சாரணர் ஆகிய
தமக்குப் பயன் படாமையின் உனக்கு ஆகும் அநம்பொருள் என்றான்.

பண்டும் பண்டும் என்றும் அடுக்குப் பன்மை பற்றி வந்தது. விரை
மரம் - நறுமணப் பொருளாகிய சந்தனம் முதலியவை. விழுசித்குஞ்சை
என்றது பொன்மணி முகவியவற்றாலியன்ற அணிகலன்களை. அவை
உடைகலப்பட்டு உய்த்து வந்தோர் அணிந்திருந்தவை என்க.

**காவசண்டிகை மணிமேகலை ஆதிரை கையாற்
பிச்சை பெறுக எனல்**

கடங் - கடக : எடுத்தனன்.....பெறுகென

(இ - ள்.) சங்கர தத்தன வண்ணம் வணிகன வங்கம்
சேர்ந்தது - சாதிவன முத நிவினருகே சந்திர தககன எனனும்
வணிகன மாக்கலம் வந்து சோகததிகைக் கணடு; எந்தத்துக்
கொணர்ந்தனன வந்து துறஸ் உடன ஏறி தூநகர் புதுந்து
சங்கு இவனொன் வாழ்ந்து - நாகர் தலைவன கொள் கெனக்
கொடுத்த சிறந்த பொருள்களில் வேண்டிமவற்றைக் கைக்
கொண்டு அவரையப் பொதிகளாக்கி எந்தத்துக் கொண்டு வந்து
அம் மாக்கலத்தி லேறிக் கடல் கடந்து வந்து இப் பூம்புகர்
ககரத்தை அடைந்து தன கற்புடைய மனைவிபொன் கூடி ஆகிது
வாழ்க்கை நடத்தி; தன மனை நனபல தானமும் செய்தனன -
தனனில்லததே நன்மை தருகின்ற பல தானமகளையும் செய்து
சிறந்தனன காண்!; பூங்கொடி நல்லாய் ஆககனம் ஆகிய ஆதிரை
கையால் பிச்சை பெறுக என - மகளிருள சிறந்த மணிமேகலை
நங்காய்! இவ்வாறு பத்தினிப பெண்களுளும் தலை சிறந்து
விளங்கா கின்ற அவ்வாதினை நல்லாளுடைய பெருந்தகைமை
யுடைய கையால் இடப்படுகின்ற ஆரூபிர் மருந்தாகிய பிச்சை
யினை நீ முதன முதலாக ஏற்றருளுக எனறு அறிவிமா கிற்ப
எனக.

(கி - ள்.) வங்கம் சேர்ந்ததில் என்றது சேர்ந்த வங்கத்தில் என்ற
வாறு. இனி வங்கம் சேர்ந்தது அடில் என்னும் மொழிகளில் சில மொழி
யீற்றினின்ற குற்றியலுகாரமும் அலிதறிய வல்லொற்றும் + ற்றபுலயி ன்
விகார வகையாற் கெட்டனவாகக் கொண்டு சேர்ந்தது + அடில் எனக்
கண்ணித்து வினை முற்றும் சுட்டுப் பெயருமாக அறுத்துப் பொருள்
கூறலுமாம்.

இந்நகர் - புகார்நகர். இவள் : ஆதிரை. ஆங்கனமாகிய என்றது
அவ்வாறு பத்தினிகளுள் தலை சிறந்த பத்தினியாகத் திகழ்கின்ற என்பது
பட நின்றது.

பூங்கொடி நல்லாய் என்றது மணிமேகலையை விளித்தபடியாம்.

மணிமேகலை ஆதிரைநல்லாள்பாற் பிச்சை ஏற்றல்

கடங் - கடக : மனையகம்.....மருந்தென்

(இ - ள்.) மணிமேகலை தான் மனையகம் புதுந்து புனைமா
ஒவியம் போல சிறந்தபும - அது கேட்ட மணிமேகலை தானும்
அவளறிவுரையை ஏற்றுக் கொண்டவளாய் அவ்வாதினை நல்லாள்

எரி உருஅது இனிதிருப்ப. தீவினை யாட்டியேன் யாது செய்கேன்
 என்றவன் ஏங்கலும், அசரீரி ஆதிரை கேள் உன் கணவனைக் கொன்
 டுய்ப்பப் போகி சேர்ந்தனன். இராஅன் வந்தனன் தோன்றும் ஒழிவாய்
 என மனையகம் புகுந்து முட்டான் வியப்பினள் ஆயினள். கணவனும்
 துயில்கொள்ள எழுப்பலும் எழுந்தாள் எனப்போகி நோக்கி உரைத்
 தலும் கொடுமென வேண்டேன் என்றலும் கொள்கென ஏறி வாழ்ந்து
 செந்தனன் ஆதிரை கையால் பெறுகென காயசண்டிகை கூற நின்றலும்
 ஆதிரை ஆருயிர் மருந்து இட்டனள் என இயைத்திடுக.

ஆதிரை பிச்சையிட்ட காதை முற்றிற்று.

கள. உலகவறவி புக்க காதை

[பதினேழாவது மணிமேகலை காயசண்டிகை என்னும் விச்சாதரி வயிற்று யானைத் தீயலித்து அம்பலம் புக்க பாட்டு].

அஃதாவது—அமுதகரபி யென்னும் அரும்பெருந் தெய்வப் பாத்திரத்திலே முதன் முதலாக அகமலி உணகயின பத்தினிப் பெண்கர் பண்புடன இடேம பிச்சை ஏறறல் பெருந்தக வுடைத்து எனவும் கருத்திதாடு மணிமேகலை முதன் முதலாக அதற்கு யானை பத்தினியாகிய ஆதிரை நல்லாள் முனறிவிடே சென்று புனைமா ஓவியம் போல் கின்று அவ்வாதிரை நல்லாள் பாரக உடலாலும் பசிப்பிணி அறுகெனத் தொழுது வலங்காண்டு அமுதகரபி கிறையப் பெய்த ஆருயிர் மருந்தாகிய பிச்சையை ஏறறவள், அவ்வமுத கரபியாலே ஆற்றாமாக்கள் அருமபசி னீன்று நாடோறும் அருளறம் ஆற்றுகதற்கு அந் நகரத்தே சக்காவானக் கோட்டத்தே அமைந்த உலகவறவி பென்னும் ஊர்பலத்தே புகுந்து ஆங்கு ஆருயிர் ஓடிம செயதையைக் கூறுகு செய்யுள் என்றவாறு.

இதன்கண்—காயசண்டிகை என்னும் விச்சாதரி ஆனைத்தி ரோமாலே ஆற்றவும் துயருழப்பவள், மணிமேகலையின அரக் செடல்கண்டு உணவு வேண்டலும் அமுதகரபியினின்றும் உணவு பெற்றுண்ட பொழுதே அவளது ஆனைத்தி ரோய் அகன்று விடதலும் அவள் மணிமேகலைக்குத் தன வாலாறு கற்போர் உள்ளம் கிளந்துருகுமாறு கூறுதலும், உலகவறவியினகண் உறுபசியுழந்தோரும் பாதுகாப்பவர் ஆருமின்மையின அருமபிணி புற்றோரும் இடுவேர்த் தேர்ந்திருப்போர் பலராவார். ௩ ஆங்குச் சென்று அறம்புரிசு எனது அறிவுறுத்துதலும், மணிமேகலை உலக அறவியின்பாற் சேறலும் ஆண்டுச் சம்பாபதி கோட்டத்தை சூழமையின வணங்கிக் கந்திற் பாவையையும் கைதொழுத்ததி ஆண்டுள்ள ஆற்றாமாக்களைக் கூவி மழைத்து உணவு வழங்கு தலும், உலகவறவியினகண் ஊண் ஒலி எழுதலும் பிறவும் அமுத ஓதப்பட்டுள்ளன.

பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்தூண் ஏற்ற
பிச்சைப் பாத்திரப் பெருஞ்சேற் றடிகை
அறத்தின் சுட்டிய ஒன்பொருள் அறிவான்
நிறத்து வழிப்படுகஞ் செய்கை பேசை
வாய்குகை வருந்த மன்னுயிர்க் களித்துத்

- தாஹ்தொலை வில்லாத் தகைமை நோக்கி
யானைத் தீநாய் அகவாயிற் றடக்கிய
காயசண் டிகையெனுங் காரிகை வணங்கி
நெடியோன மயங்கி நீலமீரைத் தோன்றி
- 30 அடங்கு முத்தீ! அடத்த ரூன்று
குங்கு கொணர்ந் தெறிந்த சந்நிலை யெல்லாம்
அணங்குடை யளக்கர் வயிறுபுக் காங்கு
இட்ட தாற்றுக் கட்டழற் கரும்பசிப்
பட்டின என்ன பழனினைப் பயத்தால்
- 40 அன்னை கேள்நீ ஆரூர மருத்துவி
துணிய என்னோய் துடைப்பா யென்றனும்
எடுத்த பாத்திரத் தேந்திய அமுதம்
பிடிதவள் கையில் பேணினள் பெய்தனும்
வயிறுபாய் பெரும்பசி நீங்கி மற்றவள்
- 50 துயரம் நீங்கித் தொழ்தனள் உரைக்கும்
மரகில் வாஸொளி வு திசைச் சேடிக்
காசன்காஞ் சனபுரக் கடிநக ருள்ளேன்
விஞ்சையன் றன்னொடென் வெவ்வினை உருப்பத்
தென்றிசைப் பொதியில் காணிய வந்திதன்
- 60 கருவர வருவிக் கரும்புவல் கொழித்த
இந்நிமணற் கானியாற் றியைந்தொருங் கிருந்தேன்
புரிநூன் மார்பில் திப்புரி வார்சடை
மரவுரி யுடையன் விந்ச்சிகள் என்போன்
பெருங்குலைப் பெண்ணைக் கருங்கனி யனையதோர்
- 70 இந்நங்கனி நாவற் பழமொன் றேந்தித்
தேட்கலை வைத்துச் சேணு பரப்பிற்
பூக்கமழ் பொய்கை யாடச் சென்றோன்
நீவினை உருத்தலின் செருக்கொடு சென்றேன்
காலா லத்தக் கருங்கனி சிதைத்தேன்
- 80 உண்டல் வேட்கையின் வருடம் விருச்சிகள்
கண்டனன் என்னைக் கருங்கனிச் சிதைவுடன்
சீதிகழ் நாவலை திப்பிய மானது
சரா ருண்டில் ஒருகனி தருவது
அக்கனி யுண்டோர் ஆறீ ராண்டு
- 90 மக்கள் யாககையின் வருப்பசி நீங்குவர்
பன்வீ ராண்டில் ஒருநா ளல்லது
உண்ணு நோன்பி னன் உண்கனி சிதைத்தாய்
அந்தாஞ் செல்லும் மந்தியம் இழந்து
தந்தித் தியால் தனித்துயர் உழந்து
- 100 முந்நா ணண்டின் முநீர்கனி நாவீங்கு

- உண்ணு நாளுன் உறுபசி களைகென
அந்தா ளாங்கவன் இட்ட சாடம்
இத்தாள் போலும் இளங்கொடி கெடுத்தனை
வாடுபசி உழந்து மாமுனி போயபின்
- ௧௦ பாடிமீழ் அருளிப் பயக்கை ஒழித்தென்
அலவகைச் செய்திக் கஞ்சினன் அகன்ற
இன்கொளி விஞ்சையன் விழுமபோ டெய்தி
ஆரணங் காசிய அருத்தவன் தன்வல்
காரணம் இன்றியுங் கநிதோ யுழந்தனை
- ௧௧ வானா ட்டழுக்கென மத்திரம் மறந்தென்
ணனுயிர் நீங்கும் உருப்பொடு தோன்றி
வயிறுகாய் பெரும்பசி வருத்தும் என்றேற்குத்
தீங்கனி கிழங்கு செழுங்காய் தல்லன
ஆங்கவன் கொணரவுப ஆற்றே னாக
- ௧௨ நீங்க லாற்றான் நெடுந்துய செய்தி
ஆங்கவன் ஆங்கெனக் கருளொடு முரைப்போன்
சம்புத் தீவினுள் தமிழக மருங்கில்
கம்ப மில்லாக் கழிபெருஞ் செல்வர்
ஆற்றா பாக்கட் காற்றுத்துனை யாகி
- ௧௩ நோற்றோர் உறைவதோர் நோகார் உண்டால்
பளநா ளாயினும் நிலினாடு போகி
அப்பதிப் புதுகென் றவனருள் செய்ய
இப்பதிப் புதுத்தீங் கியானுறை கின்றேன்
இத்திர கோடனை விழுவணி வநநாள்
- ௧௪ வந்து தோன்றியிம் மாநகர் மருங்கே
என்னு று பெரும்பசி கண்டனன் இரங்கிப்
பின்வரும் யாண்டவன் எண்ணினன் கழியும்
தண்வில் வெம்பசி தவிர்த்தன வணங்கினன்
மணிமே கலைமொன் வானபதிப் படர்கேன்
- ௧௫ துக்கந் துடைக்குந் துகளறு மாதவர்
சக்கர வாளக் ககாட்டமுன் டாங்கதில்
பலர்புகத் திறந்த பருவாய் வாயில்
உலக வறவி ஒன்றுண் டதனீடை
ஊரு ராங்கண் உறுபசி உழந்தோர்
- ௧௬ ஆரும் இன்மையின் அரும்பணி யுற்றோர்
இடுவோர்த் தேர்ந்தாங் கிருப்போர் பரைல்
வடுவாழ் கூந்தல் அதன்பாற் போகென்
ருங்கவள் போகிய பின்னர் ஆயிழை
ஒங்கிய விதியின் ஒருபுடை ஒதுங்கி
- ௧௭ வரமுறை மும்முறை வந்தனை செய்தங்

உகை வறவியின் ஒருதனி யேறிப்
பதியோர் தம்மொடு பர்தொழு தேத்து
முதியாள் கோட்டம் மும்மையின் வணங்கிக்
கத்துடை நெடுநிலைக் காரணங் காட்டிய

கூ0 தந்துணைப் பாவையைத் தான்தொழு தேத்தி
வெயில்கட வெம்பிப வேய்கரி கானத்துக்

கருவி மாமழை தோன்றிய தென்னப்
பசிதின வருந்திய பைதல் மாக்கட்டு
அமுத சுரபியோ டாயிழை தோன்றி

கூ1 ஆபுத் திரன்கை அமுத சுரபியில்து
யாவரும் வருக ஏற்பிபார் தாமென
ஊடுனாவி அவத் தொலியெழுந் தன்றே
யாணர்ப் பேரூர் அம்பல மருங்கென்.

கள. உலகவறவி புக்க காதை

உரை

மணிமேகலை அமுதசுரபி சுரக்கின்ற ஆருயிர் மருந்தாகிய
உண்டி கொடுத்து ஆற்றாமாக்கள் அரும்
பசி களைதலும் அவ்வற்புதங் கண்ட
காயசண்டிகை மணிமேகலையை .
வணங்குதலும்

க - அ : பத்தினி.....வணங்கி

(இ - ள்.) பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்து வண எற்ற பிச்
சைப் பாத்திரம் பெருஞ்சோற்று அமலை - பத்தினிப் பெண்டி
ருளும் சிறந்த பத்தினிப் பெண்டிராகிய ஆதிரை நல்லாள்
பாகம் அடங்கலும் பசிபயிணி அறுகெனத் தனனை வலஞ்
செய்து தொழுது பலரோடும் பகுத்துண்டறகிமனற ஆருயிர்
மருந்தை அமுதசுரபியிலிட அவ்வுணவு அமுதசுரபியினின்றும்
இடையறாது சுரக்கின்ற பெரிய சோற்றுத் திணையை; அறத்தின்
கொடிய ஒண பொருள அறவேன திறத்து வழிப்படும் செய்கை
போல - அறநெறியிலே நின்று தொகுக்கப் பெற்ற ஒளளிய
பொருளானது அவ்வறவேன்பால் நாடொறும் பெருக்க
மெய்தப் பினனரும் அவனாலே அவ்வற நெறியிலேயே செலவு
செய்யப்பட்டு அவனுக்கும் பிறர்க்கும் ஆக்கமாகும் செம்போல;
வாங்கு கை வருந்த மன உயிர்க்கு அளித்துத் தான தொலைவு
இல்லாத தகைமை நோக்கி - மணிமேகலை தனது அறவொழுக்கம்
காரணமாக எய்திய அவ்வழித் சுரபியினின்றும் சுரக்கின்ற
உண்டினை ஏற்பாருடைய கைகள் வருந்துபாறு மன்னுயிர்
பலவற்றிற்கும் வழங்கியும் தான் அவ்வுணவு சுரத்தல் ஒழிபாத
அதன தெய்வத் தன்மையை அவருடனிருந்தே நோக்கி; ஆனைத்
தீ போய் அகவயிற்று அடக்கிய காய சண்டிகை எனனும்
காரிகை வணங்கி - ஆனைத் தீ யெனனும் கொடிய நோயைத்
தனது வயிற்றினூடே அடக்கிப் பெரிதும் வருந்தி யிருக்கின்ற
காய கண்டுகை என்னும் அவ் விச்சாதர மகள் மணிமேகலையின்
திருவடிவிலே வீழ்ந்து அனாபாடு வணங்கி மெனக.

(இ - ள்.) பத்தினிப் பெண்டிர் என்றது ஆதிரை நல்லாள். அவ
ளிட்ட உணவு தானும் பலரோடிருந்து பகுத்துண்ணப் பொருட்டே அம்

பத்தினியால் ஆக்கப்பெற்ற சிறப்புடையது என்பார் அதனைப் பாத்துண் என்று விதந்தார்.

அல்தாவது பலருக்குப் புகுத்துட்டப்படும் உணவு என்றவாறு.

சுண்டு -

“பழியஞ்சிப் பாத்தாண் உடைத்தாயின் வாழ்க்கை
வழியெஞ்சு வெஞ்சூன்று மில்”

எனவருந் திக்குறையும் (சச) நினைக்கப்படும்.

பத்தினிப் பெண்டிர் கையில் ஏர்க்கப்பட்டதாதலின் அதன்கட் சுரக்கும் பொருஞ்சொற்றமலை மன்னையிர்க் களித்தும் தொலைவில்லாத தாயிற்று எனத் தொலைவில்லாமைக்குப் பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்துண் என்றது குறிப்பதுமாக நின்றது. என்னை? அமரசுபி அற வேர்ப்பால் மதன் முகலாக ஏற்றுல் நன்கு சுரக்கும் ஏனையார்பால் இரப்பின் நன்கு சுரவாது. இதனை நன்கு நினைவிற் கொள்க என்பாள் திவகலகை - ‘மறந்தேன் அதன திறம் அறங்கரியாக அநுள்சுரக்குட்டும் சிறந்தோர்க் கவந்து செவ்வனம் சுரவாது’ என்றறிவுறுத்தினமையும் அவ்வறவுரைபய மறவாநின்று மணிமேகலை தானும் மதன் முதலாக “அகமலி உலகையிற் பத்தினிப்பெண்டிர் பண்புடன் இடேம் பிச்சை யேற்றல் பெருந்தக வுடைத்து” என்று காயசண்டிகைக்குக் கூறி ஆதிரைபால் ஏற்றமையும் சுண்டு நினைக.—

பெருஞ்சொற்றமலை - மிக்க சொற்றுத்திரனை.

அறவேனால் அறத்தின் ஈட்டிய பொருள் அவ்வறவேன்பாற் பெருக்கம் எய்தி மீண்டும் அவன்பால் அறத்தின் வழிப்படும் பெருது அழிவின்றி மேலும் மேலும் வளருமாப்போலே அமுதசுரையின்கண் அமலை தொலைவில்லாத வளர்வதாயிற்று என்று உவமை கூறிப்பட்டாம். அறவோன் - மணிமேகலைக்குவமை. அறத்தின் ஈட்டிய ஓன்பொன் என்றது அவள் முன்னை நல்வினையாற் பெற்ற அமுதசுரையுட் அரன்னை ஆதிரைபால் ஏற்ற ஆருயிர் மருந்துமாயிய இரண்டறதும் உவமை யாகுட். மன்னுயிர்க் களித்தும் எனல் வேண்டிய சிறப்பும்மை தொக்கது.

ஆனைத்தீநோய்-எத்துணை யுண்டாலும் இடையருது பசித்துத் துள் புறுத்துவதொரு கொடிய நோய். அகவயிறு - வயிற்றகம். அடக்குத் வருமை தோன்ற அடக்கிய என்றார்.

காயசண்டிகையின் அகவயிற்றடக்கிய ஆனைத்தீ நோயின்
கொடுமையை அவள் கூறுதல்

க - கக : நெடியோன்.....என்றலும்

(இ - ள்.) அன்னை நீ கேள் - ஆருயிர்க் கெல்லாம் அன்னைமே! நீ என் துயர் கேட்டருள்க!; நெடியோன் மயங்கி

நிலமிசைத் தோன்றி அடல் ஆறு முந்ரீர் அடைத்த குன்று -
நீள் நிலாள்ந்த நெடுமால் தாறும மயங்கி ஆர் நிலவநகததிலே
இராமனைப் பிறந்தாழ்வுங் காலத்தே வலிமையுடைய அடைத்தற்
சரிய கடலிலே ஆனை கோலி மடைத்த பொருது, குரகரு
கொணர்ந்து எரிந்த நெடுமால் எல்லாம் - குரகருகள் பெயர்த்தது
கொணர்ந்து விரிய நெடும மலைகள் எல்லாம்; ஆணங்கு உடை
அளக்கர் வயிற்புக்கு ஆங்கு - தெய்வத் தளையையுடைய
அக்கடலின வயிற்றினுட் புருகு மறைந்தொந்ந்தாற போனது;
எனறன பழனினைப் பயததால் இட்டது ஆறருக் கட்டழல்
கடுமபிப்பட்டேன - ஆளிரியன எனனுடைய முன்பு
பயலில் இட்ட உணவு எவ்வளவெனும் ஒரு சிறீதும தணிக்க
வியலாத பெரு வருபவை ஒத்த பெரிய பசி நோய்வாய்ப்
பட்டேனகாண!; ஆர் உயிர் மருத்துவி - ஆற்றுதலரிய பசிப்
பிணிகதற்றும் உயிரகளின் மருத்துவச்சியை; துன்னிய என்
நோய் துடைப்பாய் எனறலும் - நின திருவடிகளில் தஞ்சமாத
வந்தெய்திய என்னுடைத ஆக் கொடிய ஆனைத் தீ நோமைத்
துவா நீக்கி என்னை உயிர்க் கொள்வாயாக எனழு வேண்டா
பிறறலும் என்க.

(வி - ந.) நெடியோன் - திருமால். திருமாலும் உயிரினக்கவன்
என்பதே பொருத்தர் கொள்கையாம். கடவுள் என்பது அவர்க்குடம்
பாடன்று. ஆகவே அவன் பிறப்பெய்தியதற் றங் காரணம் மடக்கம
என்பதவர் கருத்தாகலின், நெடியோன் மயங்கி நிலமிசைத் தோன்றி
என்றான். அணங்கு - தெய்வம். இனி வந்ததுகலுடைய எனினுமாம்.
நெடுமால் - தான் ஏற்றுண்ணும் உணவிற்குவமை.

ஆயிரை எல்லாம் ஊட்டி வளர்த்தலின் காயசண்டிகை மணி
மேகலையை அன்னை! என்று விளிக்கின்றான். ஆயிரின் பசிப்பிணி
தீர்த்தலின் 'மருத்துவி' என்றான். துன்னிய என்றது அடைக்கலம்
புகுந்தன்றவாறு. நோய் - ஆனைத்தீநோய்.

காயசண்டிகை மணிமேகலை வழங்கிய உணவுண்டு
ஆனைத் தீ நோய் அகலப்பெற்றுத் தன் வரலாறு கூறுதல்

கள - உக : எடுத்த.....இருந்தேன்

(இ - ள்.) எடுத்த பாத்நிரத்து அமுதம் பிடித்து எந்திய
அவள கையில் டேண்ணை பெயதலும் - மணிமேகலை ஆயிரர்
பிடிபுதற்குத் தன் செவ்வகையில் தாங்கிய அமுதகரபியிற் காந்த
சோறநில ஒரு பிடி சோறதைப் பிடித்து ஏறறற்கு எந்திய காய
சண்டிகையின கையிலே அவள் வேண்டுக்காளை நிறைவேற்றி
அவளைப் பேணுவ கருத்துடையளாய் இத்தலும்; வயிறு காய்

பெரும்பசி நீங்கி மற்றவள் துயரம் நீங்கித் தொழுதனள் உரைக்
கும் - ஆனைத் தீ நோய் காரணமாக இடையறுது தன் வழிநு
ளாய்தற்குக் காரணமான பெரிய பசி தீர்த்தொழிந்தமையாலே
அக் காய சண்டுகை தன திராத மனத்துன்பமும் தீரப்பெற்று
மகிழ்ந்து மணிமேகலைமையக் கை குவித்துத் தொழுது கூறுவாள்;
மாக இல வால் ஒளி வடதிசைச் சேக்காச இல காஞ்சனபுரக்
கடிகரர் உள்ளேன - ஆனையே! ஆளியன வாலாறு கூறுவல்
கேட்டருளுக! யான வட திசைக் கண்ணதாகிய குற்றமற்ற
வெள்ளிய ஒளிமையுடைய வெள்ளி மலையின் கண்ணுள்ள வித்தி
மாதார் உலகிலே குற்றமற்ற காஞ்சனபுரம் எனனும் காவலகரத்
நகரத்திலுள்ள விச்சாதா மகளாவன காண!; என் வெவவினை
உருபப - என வெவ்விய பழவினை உருதது வந்தமையாலே;
விஞ்சையன தன் னொடு தென்திசைப் பொதியில் காண வந்தனை.
விச்சாதாநாகிய என கணவரோடு கூடித் தென்திசையிலுள்ள
பொதுப் மலையாகக் கண்டு தொழுகிற பொருட்டு வந்த யான,
கடுவால அருவிக் கடுப்புனல் கொழித்த விடுமணல் காயாற்று
இமைந்து ஒருங்கு ஆருந்தன் - வினாந்து வருகலையுடைய அருவி
மாகிய கடிய நீர் கொழித்துப் போகட்ட ஓனாரோடான அருடா
மல் லிடக்கும் மணற் பரப்பினையுடைய ஒரு காயடியாற்றினாகக்
சென்று ஆங்கு என கணவரோடு ஒரு சேர விறறிருந்தோக;
என்றாள் என்க.

(வி - ம.) எடுத்த என்றது ஆரயிரோம்ப எடுத்த என்பதுபட
மின்றது. பாற்கிரம் - அழகரபி. அழகம் பிடித்து எந்நிய அவள்
கையிற் பெய்தலும் என மாறாக. கையிற் பெய்தலும் பேணிவள் பெய்
தலும் எனத் தனித்தனி கூட்டுக. பேணிவள் - பேணி. அந்தாவது
அவள் வேண்டுகோளைப் போற்றிக் கேட்டு அவ்வாறு அவள் நோய்
துடைத்தல் வேண்டும் என்று குறிக்கொண்டு என்றவாறு. அழகம் -
சோறு. சோற்றைப் பிடித்துண்டலும் பிடித்து சதலும் இயல்பு. ஓடு
பிடி சோறு என்றும் வழக்கும் கோக்குக.

பண்டு எவ்வளவு உணவு இட்டாலும் ஆற்றப் படாக ஆனைத்
திப்பசி - மணிமேகலை கையாற் பிடித்திட்ட ஒரு பிடி சோற்றாலே
நீங்கிற்று என்றணர்த்தியவாரும். துயரம் என்றது மனத்துன்பத்தை.
தொழுதனள் - தொழுது. சேடி - விச்சாதாநகரது. அது வெள்ளி
மலையின்கண்ணதாகலின், வாலொளிச் சேடி என்றாள்.

வெவ்வியை - திவினையாகிய பழவினை. உருப்ப - பக்துவ மெய்கீப்
பயன் நுகர்விக் துர் மெய்வித்தாக. காச - குற்றம். விஞ்சையன்
என்றது கணவன் என்பதுபட என்றது. காணிய; காண - கண்டு கொழி
என்பது கருத்து. கொதித்தல் - தொனர்தல். மணல் ஓனாரோடு
ஒன்று ஓட்டாமல் தனித்தனியே கிடத்தல் பற்றி விடுமணல் என்றாள்.

இதுவுமது

௨௪ - ௩௪ : புரிநான்.....சிதைத்தேன்

(இ - ள்.) புரிநூல் மர்ப்பின திரிபுரி வார்சடை மரவுரி உடையன் விருச்சிகன என்போன் - முறுக்குண்ட பூணு துலுடைம மாரையுப் திரிதது முறுக்கிவிட்ட நீண்ட சடை மையும மரவுரியாகிய ஆடைமையுப் உடைபவனாகிய விருச்சிகன எனனும் முனிவன ஒருவன்; பெண்ணைப் பெருவதலை கருவகனி ஆனயது ஓர் இருவகனி நாவல் பழம் ஒன்று ஏந்தி - பனையினது பெரிய குல்லியினகடி பழதத கசிய பனம பழம் போன்ற ஒரு முறை யில் ஒரோ ஒரு பெரிய பழததை மட்டும் பழக்குமிடையுடைய நாவல் மரத்தினது பழம் ஒன்றைக் கைக்கிலந்தி வந்து; தேக்கு இலை வைத்து சேண நானு புகழ் பெரியதாகப் பாரதின ஆடச் சென்றோன் - தேக்கினது துல்லியில அதனை ஓட்டத்தினை வைத்து விட்டு நெடுந்தொலை நோப பூக்கள மணக்கின்ற பெய் கையினகண் நோடச் சென்றானை; திவினை உருத்தலின - திய என் பழவினை தன பயனை யுடைய செவ்வி பெற்று வருதுற்றமை மரலே அளிப்பை; செருக்காடு சென்றிறன் - வறண்டப் பார்த் துப் போகாமல் களிப்பொடு அங்கு மிங்கும பாரத்துச் சென்றே னாதலின; அந்தக் கருவகனி காலால சிதைத்தனை - அந்தக் கரிய நானற் கணியை என காலால மிதித்துச் சிதைத் தொழித் தேன்; எனானு எனக.

(வி - ந்.) புரிநூல் - பூணு நூல். வார்சடை - நெடியசடை. உடை யன் - ஆடையை யணிந்தவன். பெண்ணை - பனை. நாவற்கனிக்குப் பனங்கனி உவமை. இவ்வகனி - பெரிய கனி. ஓர் இவங்கனி நாவல் - பன்னிரட்டைக்கொடு முறை ஒரு கனியை தடுகின்ற நாவல் மரம் என்க. சேண் - தொலைவட்டம். சென்றோன் - சென்றான்; ஆ ஓவா யிற்று. செருக்கு - களிப்பு.

இதுவுமது

௨௫ - ௪௧ : உண்டல்.....களைகளை

(இ - ள்.) உண்டல் வேட்கையின் வருடம் விருச்சிகன் - போய்கையில் நோடியபின் தான வைத்திக் சென்ற நாவற் பழததை உண்ணுப வேட்கைப்பொடு மீனநம் அங்கு வருதுற்ற அவ்விருச்சிக முனிவன்; கருவகனிச் சிதைவுடன் எனனைக் கண்டனன் - கரிய அந நாவற் பழம் சிதைந்து கிடத்தலையும் அதனைச் சிதைத்த அந்நுநீர்ப்பொடு கின்ற என்னையும் ஒருவகை கண்டனன்; சீர் திகழ நாவலில் தப்பிக்கமானது சீர் ஆறு

ஆண்டுகள் ஒரு கனி தருவது - விச்சாதரியே! கிணற்றி
 சிதைக்கப்பட்ட ஆர் நாவல் கனிவின வாலாறு தேன்! கிணற்
 புறமு விளங்குகின்ற நாவல் மரங்களில் வைத்து ஆந்தக் கனிகை
 காவலி மரமாவது தெய்வததன்மை யுடையது, பன்னிரண்
 டாண்டுகள் ஒரு புறமு ஒரேவெவரூ கனியை மட்டுமே
 கனிந்து தருவது காண!; ஆக கனி உண்டோர் ஆறு நூற் ஆண்டு
 மக்கள யாக்கையினை வறுமபி டிகருவர் - ஆந்தக் கனியைத் தி
 பவர் யாவலிலுடைய மீணாம ஆர் நாவல் மரம் கனி தரும் பன்னிரண்
 டாண்டும் மக்கள யாக்கையினைகண் ஒரு நாளிற பன புறமு வந்து
 வருத்தும் பிடிபிணி டிகைப் பெறுவர்; பன்னிரண்டால் ஒரு
 நாள ஆகலது உண்ணு ரோனயினை - பன்னிரண்டாண்டினுள்
 ஒருநாள உண்பதலெது எனைய நாள்களில் உண்ணாத ரோனைய
 யுடைய யான, உண் கனி லுதைத்தாய் - உணந்துதற்கு வைத்
 திருந்த இது தெய்வக் கனியைக் காலாலில சிதைத்தாழித்தி
 ஆதாம செல்லும் மருதாம திமுது தந்தித் தீபால தனிததுவர்
 உழந்து - வான வழியே இயங்குதற்குரிய மறை பொழியை
 இழந்து ஆனைத் தீ பென்னும் கொடிய கோடாற் பற்றாபட்டு
 ஒப்பற்ற பெருந்துன்பத்தை நுகர்ந்து; முறால் ஆண்டுகள்
 முக்காணி நான ஈவது உண்ணும்நாள உன் பிடி களைக என -
 மீணத்ம் இற்குற நாளினின்றும பன்னிரண்டாம் ஆண்டுகளை
 இந் காவன மாததிலே காயத்து முதிர்ந்த இத்தகைய கனியை
 பெற்று யான இவ்விடத்திலே உண்ணும்பொழுது டி தானும்
 உன் ஆனைத் தீ ரோமா லெய்துப் பசியைத் தீர்த்துக் கொள்ளக்
 கடவை எனது சொல்லி; ஆர் நான் ஆவது அவன் இட்ட
 சாபம் இந் நான் போலும் ஆளங்காடி கெடுத்தான் - ஆத
 காளிலே ஆக் காட்டியாற்றின்கண் அவ் விருச்சிக முனிவன் இட்ட
 சாபம் டிவதும் நான் இந்த நாளே போலும்; ரோனபினை
 உயர்ந்த இளைய மலர்க்கொடி போலும் டி ஒரு பிடி போற்றினிலே
 அம் மரபெரும் பசியைத் தணித் தருளின காண!; எனான்
 எனக.

(வி - ம.) திப்பியம் - தெரிவத் தன்மையுடையது; நோன்பு -
 விரகம். உண்கனி: வினைத்தொகை. மத்திரம் - மறை பொழி.
 பிறர் அறியா வண்ணம் தம்முள்ளியே கணிக்கப்படுவது ஆதனன்
 அப்பொயர் பெற்றது. மத்திரம் இழந்து என்றது - அதனால் பயன்
 இழந்து என்றவாறு.

தந்தி - யான, ஆனைத்தீ நோயைத் தந்தித்தீ என்றார். பூக்
 காலாண்டு - பன்னிரண்டாண்டு. அடங்கிய மலர்க்கு பிஞ்சுமிக் காயாகிக்
 கனி யொன்று கனி பற்றிப் பன்னிரண்டு ஆகும் என்பது தோன்ற முக்
 காலாண்டின் மரங்களி என்றார். அந்நாள் இத்தான் போலும் என்றது
 சாபமிட்ட நாளினின்றும் பன்னிரண்டு கழிந்தபின் நிகழும் நாள் இது
 போலும் என்றவாறு.

இதுவுமது

சக - சக : வாடுபசி.....உரைப்போன்

(இ - ள்.) வாடுபசி உழந்து மாமுனி போயபின் - உடம்பு வாடுதற்குக் காரணமான பெரிய பசியால் வருந்திச் சிறந்த முனிவனாகிய விருச்சிகன அவ்விடத்தினின்றுகு சென்ற பின்னர்; என் அலகைச் செய்திக்கு அருகினன் பாடு இமிழ் அருவிப் பயமலை ஒழிந்து அகன்ற விலகு ஒளி விஞ்சையன் - எளியன விழிப்பினமையாற் செய்த மனது சுழன்று வருந்துதற்குக் காரணமான செயல் பற்றி அம் முனிவனால் யாது விளையுமோ என்று அச்ச மெய்தி ஆரவாரஞ் செய்து விழுகின்ற அருவியையுந் பயனையும் உடைய அம் மலையை விட்டு ஒடிப்போன மழுங்கிய ஒளியையுடைய என் கணவனாகிய விச்சாதரன்னுமும்; விழுமமோடு எய்தி - துன்பத்தோடு மீண்டும் என்பால் வந்து யானாபத்தா கிலய்திய ஆனைத் தீ கோயை அறிந்து பெரிதும் இரங்கி; ஆர் அணங்கு ஆகிய அருந்தவன் தன்னால் காரணம் இன்றியும் கடுகிய உழந்தனை - பெற்ற கரிய தெய்வத் தனமையையுடைய அரிய தவத்தையுடைய முனிவனாலே காரணமில்லாமலே கடிய கோய்க்கு ஆளாகித் துன்புறுகின்றனை இதற்குக் கழுவாய் தேடுதற்கு யாம நமது விச்சாதரனாகிறகு இன்றை செல்விவாம்; வானூடு எழுது என - வானத்தே என னோடு எழுந்து வருவாயாக என்று பணித்தலும்; மந்திரம் மறந்தேன் ஊன் உயிர் நீங்கும் உருப்போடு தோன்றி வயிறு காங் பெரும்பசி வருத்தும் என்றேற்கு - அது கேட்ட யான, ஐய வானூடு இயங்குதற்கு வேண்டிய மந்திரத்தையும் மறந்தொழிந்தேன! எங்ஙனம் வானத்தே இயங்க மாட்டுவேன, மேலும், உடம்பினின்றும் உயிர் நீங்குமளவிற்கு வெப்பத்தோடு தோன்றி வயிற்றினைக் கட்டெரிக்கின்ற பெரிய பசித் தீத்தானும் வருத்துகின்றதே என் செய்கென்? என்று சொல்லி வருந்துகின்ற எனக்கு; ஆங்கு அவன் தீங்கனி கிழங்கு செழுங்காய்கின்ற எனக்கு; ஆங்கு அவன் தீங்கனி கிழங்கு செழுங்காய் நல்லன கொணரவும் - அது கேட்ட வப்போழுதே அனபுமிக்க என் கணவன்னுமும் காட்டினுட் சென்று இனிய பழங்களும் கிழங்குகளும் வளவிய காய்களும் ஆகிய நல்ல உணவுகளைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பவும் அவற்றை யெல்லாம் உணப்பின்னரும்; ஆற்றேன் ஆக - என் பசித்துனபம் சிறிதும் தணிந்திலாமையாலே அது பொருது வருந்துவனாக; நீகல ஆற்றான் நெடுந்துயர் எய்தி ஆங்கு - அந் நிலையில் எனனை நீக்கிச் செல்லவியலாதவனாய் என் பொருட்டுப் பொறுத்தற்றேனா குளபம் எய்திய உபாபுது; அவன் எனக்கு அருளோடு

உரைப்போன் - என் கணவன் எனக்குத் தன் அருளுடைமை
காணமாகி வருபவன் ; என்க.

(பி - ம.) வாடுபசி: வினைத் தொகை. அலவகை - அலமரல்: அவ் தாவது மனச்சுழற்சி. முனிவனால் யாது நோநுமோ என்று அஞ்சி வந்தாதரன் அம மனக்கு அப்பால் ஓடிப் போயினன் என்றவாறு. பாடு - தூரமாகம். இயிழ் என்றது செய்கின்ற என்பதுபட விளிறது. பயம் - பயன். அவை சந்தனம் முதலியவை. அணங்கு - தெய்வத் தனமை. வீடுகு ஒளி எனக் கண்ணழித்து அச்சத்தால் மாறங்கிய ஒளி என்க. பெயர் - துன்பம். விஞ்சையன் என்றது என் கணவன் என்பதுபட விளிறது.

உருப்பு - வெப்பம். நல்லள : பலவற்றிசொல்.

இதுவும்!

கூஉ - கூஎ : சம்பு.....செய்ய

(இ - ள்.) சம்புத் திவ்வியத் தமிழகம் மருமையில் - குண
படைபொய்! இந்த ஆணைத் தீ கோயை ஒலிப்பதனை
முற்றிக் கோடற்கு ஓர் உடாயம் கூறுவல் தீகள்! இந்த நாவலா
திவன்கண மரம இடபொழிநுககனற இத தமிழ நாட்டின
கண; கபபம் இல்லா - பகைவருக்கஞ்சி நடுவகுதல் ஒரு பொழுது
இல்லாதவரும்; கழிபெருஞ்செல்வர் ஆற்றாமாக்கட்கு ஆறறும்
துணையாகி கோற்றார் உரைவது ஓர் மொன நகர் உண்டால் -
மரட்டாறு செல்வமுடையோரும் தமக்குற்ற துன்பத்தைத்
தாரம துடைத்துக் கொள்ளமாட்டாத எளிய மாக்கட்கெல்லாம்
உவ்வத துன்பத்தைத் துடைத்துக் கோடற்கு உற்
துணையாகளாகி மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை வாழ்பவரும் ஆதி
குதறவெனற கோண்பினைப் டண்டும் பண்டும் பல பின்புல
மையது குடிப்பட்டு வருகின்ற மெனமக்கள வதுகின்ற படை
வலையுடைய நகரம் ஒனதுளது காண்!; பல நாள் லுழிவும்
கிவையுடு போகி அப பரிபுதுக என்று அவன ஆறள் செமர -
வாண்ட இடங்கும மந்திரம் மறந்தொழிந்தமைமயால் பல நாள்
கழியுமாயினும் கிலத்தின வழிபாடுவே நடந்து அப் பூட்டகா
என்று அம் மாநகரத்திலே சென்று புகுவாயாக! என்று
அறிவித்தநாடு சென்றனன் என்றான என்க.

[illegible]

வாழ்த்து நோன்பு பல செய்திருத்தல் வேண்டும் என்பான், நோந்
புரர் என்னுள். ஆசிரியர் இளங்காவடி களாரும், "அத்தகு திருவிந்
அருக்கவம் முடித்தோர் உத்தர குருவின் ஒப்பத் தோன்றிய கயமலர்க்
கண்ணியும் காதற் கொழுநனும்" என்றோதுகலறிக. (மணியறம் -
உ-கக). பாட்டிடை வைத்த குறிப்பால் - அப்பதி என்றது பூம்புகார்
என்னும் அம் மரகரம் என்பது பெறப்படும்.

அவன் - என் கணவன். அந்ன் செய்து போயினதை என்று வந்
வித்து முடித்திருக்க.

இதுவுமது

கூ - எஉ : இப்பதி.....கழியும்

(இ - ள்.) இப்பதிப் புகுந்து யான உறைகின்றேன் -
மகாயி! என் கணவன அறிவித்தபடியே விலகதிலை வந்து
வந்து இப் பூம்புகார் நகரத்தே புகுந்து இரந்துண்டு இவ்விடத
திலை உறைகின்றேன் காண்!; அவன் - எனபா லனபுமிக்க
என் கணவன் நீங்கலாற்றாது ஒருவாறு நீக்கி மவித்திடாதாருவ
கிற்கக் சொன்னானானும், மாண்டு தோறும் துப மாநகரத்திலை;
இந்திர கோடணை விழா அணிவருகான் - இந்திரவிதா அழகுற
வருகின்ற நாளிலை; இம் மாநகர் மருங்கே வந்து - இப்புகார்
நகரத்திலை வந்து; என உறுபசி கண்டனன் லுரகல் என புன்
தோன்றி - எனது மிக்க பசிததுவாதலையறிந்து என பொருட்டுப்
பேரிதுக் இரங்கி; பின் - பின்னர்; வரும் மாண்டு எண்ணினன்
கழியும் - எதிர்வரும் யாண்டின துக்கிர விழா நாளில வந்ததற்குக்
கருகிச் செல்லா விற்பன் காண்!; இதுவே என வாரலாறு என்று
கூறி வனக.

(வி - ற்.) இப்பதி என்றது பூம்புகார் நகரத்தை. இந்திர கோடணை
யாகி விழா எனக. கோடணை விழா - இந் பெயரோடும் பின்வன்
அத்த வரும் நான் எனக. உறுபசி - மக்கப்பசி. பின் வருகின்ற யான்
பின் வந்ததற்கெண்ணி எனக.

காயசண்டிகை நன்றி கூறி விடை கொள்பவன் மணிகேகலை

அறந்தேயத்தற்கெற்ற இடம் உலகவழியிய எனல்

எஉ - அஉ : த.....பின்னர்

(இ - ள்.) மணிகேகலை - மணிகேகலை எனலும் மாதவக்
கோழந்தி; தண்ணிலில் வெம்பசி தனாதகலை வண்ண கிணை -
ஒரு பொழுதுத் தண்ணிலிலலாத என் ஆனத்தின அடவ்வித
அரும்புகைய ஒரு சிடி அன்ன பாகைய மருத மாநகரில
துவாத தீர்த்தருவினை, யான விவக்குத் தபும கைமயமும்
உள்தா காண்! என் தலைமரில வின திருவடிவ வணங்கு

கிணர்வ காண்! என் வானப்பதுப் படர்ச்சு - அணி யான என்
 கொந்த நகராகிய விச்சாதா ருலினகண்ணதாசிய காணு
 பாததற்குச் செல்லுபின் காண்! வாழாடு இயங்கும் மந்திரமும்
 திவ்விய வந்திறநது, பாளா நினக்குக் கூறுவதும் ஒன்றுண்டு
 உத்த - அதனை, துக்கம் துடைக்கும் துக்கம் அறு மாதவர்
 சக்கரவாளக் கோட்டம் உண்டு - பிறனித் துன்பத்தைத் துவரத்
 துடைக்கின்ற சூரமறம பெரிய துரவேவர் வாழும்படமாநது
 சக்கரவாளக் கோட்டம் ஒன்று இந் நகரத்திற் உண்டு அதனை
 சக்கரத்திற் கோட்டம் என்றனது இவ்வூரவர் கூறார்; ஆங்கு
 அதன் - அச் சக்கரவாளக் கோட்டத்தின்கண்; பலர் புத்த தீர்த
 பதவரம் வாயில உலக அறனி ஒன்று உண்டு - பலரும் தடை
 யனம் புத்தற் பொருட்டு அகலிதாசப் பகுக்கப்பட்ட வாயிலை
 யுடைய உலக அறனி என்னும் பெயரையுடைய அம்பலம்
 ஒன்றுளது காண்; அதன்னை ஊர் ஊர் ஆங்கண்
 உறுபசி உழந்தோர் - ஊர்தோறும் ஊர்தோறும் மிக்க
 பசிததுபயம் உற்றவரும்; அரும்பிணி உற்றோர் - தம்மால
 தீர்த்ததற்கரிய பிணிப்பட்டவரும்; ஆரும் இன்மையின - தாம
 தாம பிறந்த ஆவ்வூர்களிலே தர்மைப் பேணுவார் மாறும்
 இல்லாமைமாலே வந்து குழமி; ஆடுவேவர் தேர்ந்து ஆங்கு
 இருப்போர் பலரால் - தமக்கு உணவு கொடுப்போர்
 உளரோ என்று ஆராய்ந்து அவ்விடத்திலேயே வதியும் ஆற்ற
 மாகளை சாஸ்ப்பராவார் காண்! வடுவு ஆழ் கூந்தல் அதனபால்
 போகு என்று ஆங்கு அனல் போகிய பின்னர் - அறல் ஆழந்த
 கிடகைய கூந்தல்யுடைய ஆருயிர் மருத்துவிய நீ தவவுலக
 உயவிய்பாற் சென்று புருவமாக! என்று சொல்லி அவ்விடத்
 தன்னதும் காமசண்டுகை வானத்திலே எழுந்து போன பின்னர்
 என்க.

(நி - ரு.) ஆர்த்தி கோயாலாகிய பசி என்பாள் தன்வில வெ
 பசி என்னுள். என் வானப் படர்ச்சு என் பார்த்துடை வைத்த
 குறிப்பில் மருந்த வானிலியன்றும் மந்திரமும் நினைவுறப் பெற்றோன்
 என்றாயிற்று. இனி, நான் என்பத்ப்படர்ச்சு என் மாறி வான
 உழிவோ என் பத்ப்பு பொருள் என்னுள் எனினும். பெளத்த
 பொருள் காட்டினான் தலை பிறந்தது துக்கம் துடைத்தலை ஆர்த்தி
 அந்தொன்றையே கூறி யொழிந்தாள்.

அந்நகர மாந்தர் கருகட்டிற் கோட்டம் என்றது சுருபாவின்
 அதமபுச் சக்கரவாளக் கோட்டம் என்பதில் தலைமைய பெயரென்பதை
 மணிக்கூறு அறவுப்பாள் பொன்று சக்கரவாளக் கோட்டம்
 உண்டு; என்றன். ராணிமகலி அச் சக்கரவாளக் கோட்டம் என்
 அதன் பெயர் வரையார் பண்டித அறிந்துவளாசலின் சக்கரவாளக்
 கோட்டத்தில் என்னுள் அளவாயும்; உண்டென்ற அறிவுறுத்தல் மீத
 மாப்பற வெவ்வை அறிந்து அர் பெரு காமசண்டுகை அறம்

ளாகலின் அங்குன மறிவு ரத்தியாதாகப் புலவர் ஓனனார் அவரது நுண்
புமைக்கு இதுவே ஒரு சிறந்த எடுத்துக் காட்டும் ஆதல் நுண்ணிதின்
உணர்வு. இனி, காயசண்டிகைக்கும் அப் பொர் தெரியாதாம் பிற
வெனின், பாருதலெகனும் ரீயுமே சக்ரவர்த்தி கொட்டம் என்கின்றீர்
சுத்தக் காரணமெனன எனப்பண்டு சுதாநி வினவினவ்வன்றமையால்
தெவகணத்தா ரெல்லாம் அவ் வரலாறு அறிவர் என்பது போந்தமை
யால் விச்சாதரியாகிய காயசண்டிகைக்கு மாகுத வேக நுகுதுப் போல
வ்வரலாறு தெரியும் என்பது போதரப் புலவர் பொருமான் அங்குனம்
சுணர் என்க.

உலக அறவி என்றது பூம்புகார் நகரத்து மனர் அப்பலத்திற்கே
உலப்புப் பெயர்; என்னை? "மழங்கு கடல் ஞாலம் மறவுதும் வர்ணர்
மழக்கத் தவா வளத்தது" (சிலப்: மனையற - ௩ - ௪.) என்பது பறநி
சுத்தப் பெயர் பெற்றது என்க.

உருவாதுக் கூந்தல் - அறல் ஆழ்ந்து கிடக்கும் கூந்தல். இனி வர் -
உருவானுமார். அதன்பாற் போகு என்றது நின் அந்நறற் றட்
தன் ருடத்தற் றென்ற இடம் அதுவே என்னும் குறிப்புடை யாதாம்.

மணிமேகலை உலகவறவியிற் புகுதல்

உரு - ௬௦ : ஆயிழைவத்தி

(இ - ள்.) ஆயிழை ஒங்கிய வீதியின ஒரு புடை ஒதுக்கி -
அதுகேட்ட மணிமேகலை மகிழ்ந்து இரண்டு பக்கங்களினும்
மாடங்கள் உயர்ந்துள்ள அவ் வீதியிலே ஒருபக்கமாக நடந்துபோய்;
(உலக அறவியை) வலமுறை மும்முறை வந்தனை செய்து - வலம்
வந்து மனமும் மொழியும் மெய்யுமாகிய முக்கருவிகளானும் முறைப்
படிம (அதனை) வணங்கிய பின்னர்; அவ் வலக வறவியின் ஒரு
தனியேறி - அவ் வலக வறவி யென்னும் சிறந்த அப்பலத்தின்கண்
மிகவும் சிறப்புற ஏறி: பதியோர் தம்மொடு பலர் பதாழுது
ஏததும் மூதியோள் கோட்டம் முமையின் வணங்கி - அதன
ண்ணமைந்துள்ளதும் அந் நகர் வாழ மாந்தரும் பிரவிடங்
களிலிருந்து வருவோரும் ஆகிய பலராலும் தொழப்படுகின்ற
சிறப்புடைய இறைவியாகிய சம்பாபதியின் திருக்கோயிலையும்
அவ்வணமே முமமுறைமாளும் வணங்கி பின்னர், செந்நிலக்
சத்துடை காரணங் காட்டிய தம துணைப்பாவைடைத தான்
தொழுது ஏத்தி - செந்தாக நிற்கும விலங்கினையுடைய தூணின்
கணிஞ்ஞது ஏது நிகழ்ச்சிகளை எடுத்தப் பணங் கதமதித்தக்
கடறியவாற்றால் தமக்கு உற்றுழியுதவுந் துணையாகிய கந்தற்
பாவையாகிய தெய்வத்தையும்கை குவித்துத் தொழுது
வழிபாடு செய்து என்க

(இ - ள்.) மாடமோங்கிய வீதி என்க ஒரு புடை ஒதுக்கிப்
போயது வருவார் போவோர்க்கு இடை யூரில்லாமைய் போருட்

உன்க. முடிபுற - முன்று புறம் எனினுமாம். ஓர் தனியேறி - சரப்புற வேறி பார் என்றது, மாத்திரிகரை. தேவரும் புனவருமாகிய பலரும் எனினுமாம். முன்னுப பழைமைக்கு முன்னுப பழையுடையாளாதல் பற்றிச் சம்பாபதி எனனுங் கொற்றவையை பந்தியாள் என்றார். கோட்டம் - கோயில்.

பாவை - கந்திற்பாவை : சம்பாபதி கோயிலின்கண் கிழக்கேயுள்ள தொரு நெடுசிலைத் தூணில் மயலை இயற்றப்பட்டதொரு பாலை காரணம்-ஏது நிகழ்ச்சி. சுதந்திக்கு இப் பாவை மணிமேகலை சிலை கூறி மாகுலையும்குதமதியையும் ஆற்றுவீத்தமை பற்றித் தந்துணப்பாவை என்றார். துயிலெழுப்பிய காதை கசு-கடகநோக்குக. இக் காத்தியாதார் இதற்குக் கூறும் உரை பொலி பென்க. சந்துணை என்றது மாதவி சுதமதி தானாகிய மூவரையும் உளப்படுத்தாதது படியாம்.

மணிமேகலை ஆற்றமாக்கள் அருட்பதி களைதல்

கக - கடி : வெயில்.....மருங்கென்

(இ - எ.) வெயில் கட வெட்டிம வேய்கரி கானத்து கருவி மாறாது தோன்றியது என்ன - முதலேவனிற் பருவத்தி வெயிலாலே சுடப்பட்ட வெந்த மூங்கில்ளை கரிந்த காகுடத்தீத மினனலும இடியுமாகிய தொகுதியையுடைய முகிலளை தாமே வானத்தீத தோன்றிப் பெரிய மழையைப் பெய்தாற் போல்; பசுதின வருந்திய பைதல் மாக்கட்கு - பசுமரையினனப்பட்டுலந்த உடம்போடே வருந்தி ஆக்த இடுவோர்த தேர்ந்து வந்து குழுவிய ஆற்றமாக்களிடையே; ஆய்வி அமுதசுரபிமொடு தோன்றி - மணிமேகலை அமுதசுரபி எனனும் அவ்வரும்பெறற் பாத்திரத்தோடே எழுந்தருளி; அவர் களைப் பொது நோக்கான் நோக்கி; ஏற்போர் தாம் யாவரும் வருக - மக்கள நுங்களில் ஏற்றுண்ணிபாரொல்லாம் வாருங்கள்' இஃது ஆபத்திரன் கை அமுதசுரபி - இதை யான் ஏற்றியிருக்கின்ற இத் திருவேடு பண்டு ஆபத்திரன் என்னும் அறிவான சிந்தாதேவியினனும் செழுங்கலை சிபமத்துத் தெய்வத்தின்பாற பெற்று அனைத்துயிர்கட்கும் உண்டி கொடுத்து உயிர் கொடுத்த தெய்வத் திருவேடு ஆதலால் அனைவரும் வய்மின; என- ணண் ஒலி அவதத்து ஒலி எழுந்தனது - புதுவருவாயையுடைய பலத்தீத ஆற்றமாக்கள் ஏற்றுண்ணுதலாலுண்டாதும் ஒலி போராசாரமாகி எழுந்தது என்க.

(வி - டி.) வேய் - புங்கில். மூங்கில் வெட்டத்தைப் பெரிதும் பொறுத்துக் கொள்ளும் ஒரு புல். ஆகவே, வேயும் கரிதானம் எனச் வேண்டிய சிறப்பும்தொக்கது; செய்யுள் விகாரம்.

ஆபுத்திரன் செய்த அறத்தின் புகழ் உலகெலாம் பரவியிருக்கும்
என்னும் கருத்தால் இஃது ஆபுத்திரன் கை அமுதசுரபி என்றான்.
எனவே எல்லாம் இனிதுண்ணலாம் என்றறிவித்தானும் ஆயிற்று.
பிச்சை ஏலாதாரும் அக்குழலில் இருத்தல் கூடுமாகலின், அவர் வெகு
சாமைப் பொருட்டு ஏற்போர் தாம் யாவரும் வருக என்றான். அரவத்
தோலி என்றது பேராரவாரம் என்றவாறு.

இனி, இக் காதையை—காயசண்டிகை நோக்கி வணங்கி, துடைப்
பாப் என்றலும் மணிமேகலை பெய்தலும் அவள் உரைக்கும்; உரைப்
பவன் அதன்பாற் போக என்று கூறிப் போகிய பின்னர் ஆயிழை ஒதுங்
கிச் செய்து ஏறித்தொழுது வணங்கி ஏத்தி, தோன்றி வருக என
அப்பலம் மருங்கு ஒலி யெழுந்தன்று என இயைத்திடுக.

உலக அறவி புக்க காதை முற்றிற்று

கஅ. உதயகுமரன் அர்பலம் புக்க காசை

[பதினெட்டாவது மணிமேகலை அர்பலமடைந்தமை சித்திராபதி உதயகுமரனுக்குச் சொல்ல அவன் அர்பலம் புக்க பாட்டு]

அந்தானது—மாதவியும் மணிமேகலையும் விபளத்தப பள்ளி புக்கமை கேட்டுத் தணியாத துன்பம் தலைத்தலை மேல்வர மனம் வெந்திருந்த சித்திராபதி மணிமேகலை பிச்சைப் பாத்திரம் ஏந்தி உலகவறவியினூடு சென்றேறிய செய்தி கேட்டவுடன் பழக் கரும்புண்ணக வயின் தீத்துறு செங்கோல் சென்று கட்டாந் போன்று பெரிதுக வரூந்தி, அவள்பால் இடங்கழி காமமோ ஁ருந்த இளவாசனாகிய உதயகுமரன்பாற் சென்று மணிமேகலை மையக் கைப்பற்றித் தேரிலேற்றி வருமாறு னக்குவித்தமைமால் உதயகுமரன் மணிமேகலையைக் கைப்பற்றி வருங் கருத்தோடு அவளிருக்கின்ற உலகவறவி என்னும் அர்பலத்திற் சென்று புகுந்த செய்திமையக் கூறுஞ் செய்யுள் என்றவாறு.

இதன் கண்—சித்திராபதியானவள் மணிமேகலை பிக்குணிக் கோலத்தோடு பிச்சைப் பாத்திரம் ஏந்தி உலகவறவியினூடு சென்றேறினள் என்ற செய்தி கேட்டுக் கொதித்த உளளமோடு வெய்துயிர்த்துக் கலங்கித் தன்னை அனைம கூத்தியன் மடந்தையர்க் கெல்லாம் கூறும் பரிவுரை களும், மணிமேகலை ஏந்திய பிச்சைக் கடிஞைமையப் பிச்சை மரக்கள் பிறர் கைக்காட்டி உதயகுமரனால் அவளைப் பொற்றேர்க் கொண்டு போதேனானின் மான் இன்னள் ஆகுவல் என்று குளுரைத்துக் குறுவியர் பொடித்த முகத்தோடு இளங்கோனேந்தன் இருப்பிடங் குறுகும் காட்சியும், ஆங்கு அரளங்குமரன் திருந்தடி வணங்கி சிற்றலும், மணிமேகலைபைக் கைப்பற்றமாட்டாத தனது ஏக்கறவு தோன்ற அவன மணிமேகலையின் தாபதக் கோலம் தவறினோ என நலம் வினவுவான் போல வினவுதலும், சித்திராபதியும் உதய குமரனும் தம்புடி சொல்லாட்டம் சிகழ்த்துதலும், உதயகுமரன் மணிமேகலையின்பாற் கண்ட தெய்வத் தன்மைகளைச் சித்திரா பதிக்குக் கூறி அவளைக் கைப்பற்ற நன்கு ஆணையாளுதலும்; தது கண்ட சித்திராபதி அவ்விறைமனைத் தன் வயப்படுத்தம் கொருட்டுக் கிறுக்கை எய்திக் செப்புவின்ற அவளது பேச்சுத் திறவாளும், அவள் வயப்பட்ட அரளங்குமரன் உலகவறவி சென்று புகுதலும் ஆங்கு மணிமேகலையை அவன் வினவும் வினாக்களும், அதற்கவள் கூறும்விடைகளும் மணிமேகலை சம்பாபதி

மேயிலுட்புகுந்தி காரணமுண்ட வடிவங்கொண்டு வீண்டு
மருகலும் மணிமேகலை நோயிலுட்புகுந்து கருதிருக்கின்றனன் என்று
உதயகுமரன் தெரவித்துக்கொடுத்த அவளாக தெரிதலும்;
என்பவ டிவைத்துச் சம்பாபதிபாடிய உகாவததை நோக்கிக்
உறன செய்துப் பூனைநலம் பொலம் ஒலக்கப்படுவதன் பொதுள
இன்பப்படத் தள்ளன்.

- ஆங்கு நோட்டான் காதர்புண அகவையின்
தீத்துறு செங்கோல் சென்றுகட்ட டாங்குக்
கொதித்த உள்ளமொடு நிரம்புகொண்டே ந்
விதுப்புறு நெஞ்சினள் வெய்துயிர்த்துக் கைங்கித்
தீர்ப்பலிவ் வறமெனச் சித்திரா பதிநான்
கூத்தியன் மடந்தையர்க் கெல்லாங் கூறும்
கோவலன் இறந்தபின் கொடுந்துய ரெய்தி
மாதவி மாதவர் பள்ளியுள் அடைந்தது
நததக் கன்றே நன்னெடும் பேரூர்
க0 இதுதக் கென்போர்க் கென்னுரை யாயது
காதலன் வியக் கடுந்துய ரெய்திப்
போதல் செய்யா உயிரொடு புலந்து
நளியிரும் பொய்கை யாடுநர் போல
முனியெரிப் புகூடம் முதுகுடிப் பிறந்த
கடு பத்தினிப் பெண்டிர் அல்லேம் பலர்தம்
கைத்துண் வாழ்க்கை கடவிய மன்றே
பான்மகன் பட்டுழிப் படுஉம் பான்மையில்
யாறினம் போனும் இயல்பினம் அன்றியும்
நறுந்தர துண்டு நயனில் காலை
உ0 வறும்பூத் துறக்கும் வண்டு போல்தவம்
வினையொழி காலைத் திருவின் செல்வி
அனையே மாகி ஆடவர்த் துறப்பெம்
நாபதக் கோலந் தாங்கின மென்பது
யாவரும் நகும் இயல்பின நன்றே
உடு மாதவி ஈன்ற மணிமே கலைவல்லி
போதவிழ் செவ்வி பொருந்துதல் விநம்பிய
உதய குமரனும் உலகாள் வண்டின்
சிறையா உள்ளங் செவ்விதின் அருத்தக்
கைக்கொண் டாங்கவள் சந்திய கடிவகுனையப்
கூ0 பிச்சை மாக்கள் பிறர்கைக் காட்டி
மற்றவன் றன்றால் மணிமே கலைதனைப்
பொற்றேர்க் கொண்டு போதே னுகில்
கடுமண் ஏற்றி அரங்கு நழி போலி

- வடுவொடு வாழும் மடந்தையர் தம்மோர்
 ௩௫ அணியே னுகி அரங்கக் கூத்தியர்
 மணியகம் புகாஅ மரபின னென்றே
 வஞ்சினஞ் சாற்றி நெஞ்சுபுகை உயிர்த்து
 வஞ்சக் கிளவி மாண் பொடு தேர்ந்து
 செறிவகை நல்லார் சிண்புறஞ் சூழக்
 ௪௦ குறுவியர் பொடித்த கோலவாண் முகத்தள்
 சுடுந்தேர் விடு காவிற் போகி
 இளங்கோ வேத்தன் இருப்பிடம் குறுகி
 அவ வன் பொடு தேனினை ஆர்க்கும்
 தருமணன் ஞெமிய திருநா றெருநிறைப்
 ௪௫ பவழத் தூணத்துப் பசும்பொற் செஞ்சுவர்த்
 திகழொளி நித்திலச் சித்திர விதானத்து
 விளங்கொளி பரந்த பளிங்குசெய் மண்டபத்துத்
 துளங்குமா னூர்தித் தாமலர்ப் பள்ளி
 வெண்டிறை விரிந்த வெண்ணிறச் சாமரை
 ௫௦ கொண்டிரு மருங்குங் கோதையர் விச
 இருந்தோன திருந்தடி பொருந்திநின் நேத்தித்
 திருந்தெயி றிலங்கச் செவ்வியி னக்கவன்
 மாதவி மணிமே கலையுடன் எய்திய
 தாபதக் கோலத் தவறின் றேவென
 ௫௫ அரிதுபெறு சிறப்பிற் குருகுகரு உயிர்ப்ப
 றருதனி யோங்கிய திருமணிக் காஞ்சி
 பாடல்சால் சிறப்பிற் பரதத் தோங்கிய
 தாடகம் விரும்ப நன்னலங் கவினிக்
 காமர் செவ்விக் கடிமலர் அவிழ்ந்தது
 ௬௦ உதய குமரனெனும் ஒருவண் டுணீஇய
 விரைவொடு வந்தேன் வியன்பெரு மூதூர்
 பாழும் பறந்தகை அம்பலத் தாயது
 வாழ்கநின் கண்ணி வாய்வாள் வேத்தென
 ஓங்கிய பெளவத் துடைகலப் பட்டோன்
 ௬௫ வான்புனை பெற்றென மற்றவட் குரைப்போன்
 மேவிய பளிங்கின் விருந்திற் பாவையிஃது
 ஓவியச் செய்தியென் றெழிவேன் முன்னர்க்
 காந்தளஞ் செங்கை தளிபிணி விடாஅ
 சந்திள வனமுலை இறைநெரித் ததூஉம்
 ௭௦ ஓத்தொளிர் பவளத் துள்ளொளி சிறந்த
 முத்துக்கூர்த் தன்ன முள்ளெயிற் றமுதம்
 அருந்தே மாந்த ஆருயிர் தளிப்ப
 விருந்தின் மூரல் அரும்பிய தூஉம்

- மாயிதழ் தவநீர் மலர்புறத் தோட்டிக்
காய்வேல் வென்று கருங்கயல் நெடுங்கண்
அறிவுபிறி தாகிய தாயிழை தனக்கெனச்
செவியகம் புகை உச் சென்ற செவ்வியும்
பனிங்குபுறத் தெறிந்த பவளப் பாவையென்
உளங்கொண் டொளித்தாள் உயிர்க்காப் பிட்டெ ன்று
இடையிருள் யாமத் திருத்தேன் முன்னர்ப்
பொன்றிகழ் மேனி ஒருத்தி தோன்றிச்
செங்கோல் காட்டிச் செய்தவம் புரிந்த
அங்கவள் தன்றிறம் அயர்ப்பா யென்றனள்
தெய்வங் கொல்லோ திப்பியங் கொல்லோ
எய்யா மையவேன் யானென் றவன்சொலச்
சித்திரா பதிதான் சிறுநகை எய்தி
அத்திறம் விடுவாய் அரகினங் குரிசில்
காமக் கள்ளாட் டிடைமயக் குற்றன
தேவர்க் காயினுஞ் சிலவோ செப்பின்
மாதவன் மடந்தைக்கு வருந்துதுய ரெய்தி
ஆயிரஞ் செங்கண் அமரர்கோன் பெற்றதும்
மேருக் குன்றத் தூறுநீர்ச் சரவணத்து
அருந்திறன் முனிவர்க் காரணங் காகிய
பெரும்பெயர்ப் பெண்டிர் பின்புளம் போக்கிய
அங்கி மனையாள் அவரவர் வடிவாய்த்
தங்கா வேட்கை தனையவள் தணித்ததூ உம்
கேட்டு மறிதியோ வாட்டிறற் குரிசில்
கன்னிக் காவலுங் கடியிற் காவலும்
தன்னுறு கணவன் சாவுநிற் காவலும்
நிறையிற் காத்துப் பிறர்பிறர்க் காணாது
கொண்டோன் அல்லது தெய்வமும் பேணாப்
பெண்டிர் தங் குடியிற் பிறந்தாள் அல்லள்
நாடவர் காண நல்ரைங் கேறி
ஆடலும் பாடலும் அழகுங் காட்டிச்
சுருப்புநான் சுருப்பினில் அருப்புக்கண துவச்
செருக்கயல் நெடுங்கட் சுருக்குவலைப் படுத்துக்
கண்டோர் நெஞ்சங் கொண்டகம் புக்குப்
பண்டோர் மொழியிற் பயன்பல வாங்கி
வண்டிற் றுறக்குங் கொண்டி மகளிரைப்
பான்மையிற் பிணித்துப் படிற்றுரை யடக்குதல்
கோன்முறை யன்றே குமரற் கென்றலும்
உதய குமரன் உள்ளம் பிறழ்ந்து
விரைபி நெடுத்தேர் மேற்சென் றேறி

- ஆயிழை யிருந்த அம்பல மெய்திக்
ககடு காடமர் செல்வி கடிப்பசி களைய
ஒடுகைக் கொண்டுநின் றூட்டுநன் போலத்
தீப்பசி மாக்கட்டுச் செழுஞ்சேர றீத்துப்
பாத்திரம் ஏந்திய பாவையைக் காண்டனும்
இடங்கழி காமமொ டடங்கா னாநி
- கஉ௦ உடம்போ டென்றன் உள்ளகம புகுந்தென்
நெஞ்சங் கவர்ந்த வந்தக் கள்வி
தோற்றான் வாழ்க்கையின் தொசிதவந் தாங்கி
ஏற்றான் விருப்பிய காரணம் என்னெனத்
தானே தமியன் நின்றோள் முன்னர்
- கஉடு யானே கேட்டல் இயல்பெனைச் சென்று
நல்லாய் என்கொல் நற்றவம் புரிந்தது
சொல்லாய் என்று துணிந்துடன் கேட்ப
என்னமர் காதல னிராகுலன் ஈங்கிவன்
தன்னடி தொழுதனும் தகவென வணங்கி
- கக௦ அறைபோய் நெஞ்சம் அவன்பால் அணுகினும்
இறைவனை முன்கை ஈங்கிவன் பற்றினும்
தொன்று காதலன் சொல்லெதிர் மறுத்தல்
நன்றி யன்றென நடுங்கினன் மயங்கிக்
கேட்டது மொழிவேன் கேள்வி யாளரில்
- ககடு தோட்ட செவியைநீ யாகுவை யாமெளரில்
பிறத்தனும் மூத்தனும் பிணிப்பட் டிரங்கனும்
இறத்தனும் முடைய திரும்பைக் கொள்கலம்
மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து
மிக்க நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன்
- கச௦ மண்டமர் முருக்குங் களிறனை யார்க்குப்
பெண்டிர் கூறும் பேரறி வுண்டோ
கேட்டனை யாயின் வேட்டது செய்கென
வாட்டிறற் குரிகலை மடக்கொடி நீங்கி
முத்தை முதல்வி முதியன் இருந்த
- கசடு குச்சரக் குடிகை தன்னகம் புக்கரங்கு
ஆடவர் செய்தி அறிகுநர் யாரெனத்
தோடலர் கோதையைத் தொடுத்தனள் எத்தி
மாய விஞ்சை மத்திரம் ஒதிக்
காயசன் டிகையெனுங் காரிகை வடிவாய்
- கரு௦ மணிமே கலைதான் வந்து தோன்ற
அணிமலர்த் தாரோன அவன்பாற் புக்குக்
குச்சரக் குடிகைக் குமரியை மரீஇப்
பிச்சைப் பாத்திரம் பெருப்பசி உழுந்த

- காயசன் டிளகதன் கைகரிற் காட்டி
 மாயையின் ஒளித்த மணிமே கலைதனை
 ௪௭௫ ஈங்கிம் மண்ணீட் டியாரென உணர்கேன்
 ஆங்கவள் இவளென் றநுளர யாயிடின
 பன்னு ளாயினும பாடு கிடப்பேன்
 இன்னுங் கேளாய் இமையோர் பாவாய்
 ௪௭௬ பவளச் செவ்வாய்த் தவளவாள் நகையும்
 அஞ்சனஞ் சேராச் செங்கயல் தெடுங்கனும்
 முறிந்துகடை தெரிய வளைந்தசிகைப் புருவமும்
 குவிமுட் கருனியும் கோணமும் கூர்துணக்
 கவைமுட் கருனியும் ஆதிக் கடிக்கொளக்
 ௪௭௭ கல்விப் பாகரிற் காப்புவலை யோட்டி
 வல்வா யாழின் மெல்லிதின் விளங்க
 முதுக்குறை முதுமொழி எடுத்துக் காட்டிப்
 புதுக்கோள் யாகை வேட்டம் வாய்த்தென
 முதியாள் உன்றன் கோட்டம் புகுந்த
 ௪௭௮ மதிவாள் முகத்து மணிமே கலைதனை
 ஒழியப் போகேன் உன்னடி தொடட்டேன்
 இதுகுறை யென்றனன் இறைமகன் நுனென்

கஅ. உதயகுமரன் அம்பலம்
புக்க காலத

உரை

மணிமேகலை பிஞ்சுனிக் கோலங் கொண்டு அம்பலம்புகு
செய்திகேட்ட சித்திராபதியின் சிற்பமும் செயலும்

க - க : ஆங்கா...கூறும்

(இ - ள்.) கெத்திராபதி, கான - முன்னரே சிவகல் சாதி
செய்ததும் நன்னாள் மணிமேகலைமேலாடு மாதவி வாராமை யாரே
தணிமாத் துன்பம் தீர்த்தகலை மேல்வா நெருசம் புண்ணாசியுந்த
கெத்திராபதிமாயை மாதவிநின்றாய்; அந்நகு அது கெட்டாவது.
மணிமேகலை நெருசம் மாதவிமேலாடு மாதவிநின்றாய் நெருசம்
உலகவறவியினாடு சென்றமென என்னும் உபதேசமு
விகழ்ந்த செந்திபைக் கெட்டவளவிலை; கருந்த, ண் அகவயின்
கிதுறு செங்கோல் உசாறு கட்டாசுரு - பதம் உரும புண்ணி
னாடு தீயினுட் செருகிப் பழக்கக் காய்ச்சிய சிவந்த கருங்குக்கால்
புகுந்து கயிடு வந்ததினற் போன்று அச் செயல் முன்னரே
புண்பட்டிருந்த தன்னைசத்தை அந்நகு வந்தகருங்குலை;
கொதித்தவள்ளல் - ந்தாபு கொண்டறி விது. புரு செருசினன்
வெய்து உயிர்த்துக்கலகலை - வெய்யவ கொள்கை, ந்தாறு எவ்வுமைக்
கடந்துயர்ந்து அந்நகுக்கினன் - ந்தாறு, ந்தாறு, ந்தாறு, ந்தாறு
வெய்தாக செருசுச் செறிந்து கலக்க ந்தாறு, இ - ந்தாறு, தீயபல
என - மணிமேகலை மேற்கொண்ட துவவரத்தை அந்நகு அந்நா
மீட்பல் என்று துணிந்து; கூததில் படந்தபயர்க்கெல்லாம்
கூதும் - அந் தெருவில் உறைகின்ற நாடகக் கணிகை மணிநீர்
அங்கு வந்து குழிபட்டவர்களை ந்தாறு, ந்தாறு, ந்தாறு, ந்தாறு

(வி - ற்.) தென்காபதி மன்னர் செந்தாமரம் பாடி பாடி மணி
மேகலை இவர் கவந்தலை செய்தும் பற்றி பி பாண்டிதான் து
பொழுது மன்னொசைபுழை மீத்குணியாமை அது. சந்திர குந்தியா
செய்தலிபல் பசுமனின் அதன்கேற்ற மவ்வாறே தேர்துமார்பு. கம்
புன் அகவயின் தீது செந்தாமரம் பாடி பாடி மணி
ஒருவர். சுட்டாந்த சுட்டாந்தபால். சுட்டாந்த, எவ்வளவு
சுடப்பட்டுக் கிதா. தர் எவ்வளவு. சுட்டாந்த, சுட்டாந்த
யிடப்பட்டு பந்து பண்டர் மன்னொசைபுழை. கம்
அதல். எனவே சண்டிச சந்திராபதி மன்னர் துளபத். அதத் துளபத்

அடக்கி யிருந்த ஆம்மலையும் அழித்து இத் துயர மிக்கெழுந்த தென்
பார் இங்ஙனம் உவமை கூறார். குரம்பு - அணைக்கட்டு. விதப்பறு
கெஞ்சு - இதற்கெதிராகச் செய்ய வேண்டும் என்று முனைப்புறந்த
துடிக்கும் கெஞ்சம்.

கத்தியன் மடத்தைமடர்க் கேல்லாம் கூறுர் என்ற குறிப்பால் அப்
பொழுது அவன் எய்திய இன்னல்நிலைக்கு இரங்கி அவருக கத்தியல்
மகளிர் வந்து குழும்பு என்பது பெற்றது.

தீர்ப்பல் இவ்வடம் என்றது சித்திராபதியின் உட்கோள். கத்தியல்
மடத்தைமடர் - நாடகக் கணிகை மகளிர்.

சித்திராபதியின் துள் உரை

எ - கரு : கோவலன் அல்லேம்

(இ - ள்.) கோவலன் இறந்தனை மாதவி கொடுந்துயர்
எய்தி மாதவர் பள்ளியுள் ஆடைநெத்து - நமங்களை எல்லாரும்
கேளுங்கள்! கோவலன் எனையும் வணிகன் மாமதுரை சென்று
கொலையுண்டநகர தவணர் மாதவியாகிய என் மகள் கொடிய
துன்ப மெய்தித் திரந்த தவததிரார்க்கே வரிய பௌத்தருடைய
தவப் பள்ளியிலே புதரகச் சொன்னது, நகுதக்கனது -
நமமகனார்க்கெல்லாம் நகுத தருகத்தொரு செயலாயிற்று ;
நலநெடும சீடஞர் ஆது தகத எனப்பராகது என உரை ஆகி -
நன்னையுடைய வந்திய பெரிய இடபுட பார நகரத்தே ஆடலும்
பாடலும் அநுதமாய்க் கங்கையப் பேணி வாழுகனது இந் நாடகக்
கணிகைமடர் சொல்லும் நமக்கு இனறியவையாத தகுதியுடைய
மீதானிற எனறு நமகாப்பாராட்டம் கடுயுணர்வுகடையார்த்தில்
லாம் நமமை இகழும் உமாதியைத் திகழ் முனி பாகாரம் ஆயிற்
றுக் கணமர் ; காதலன் வியகந் துயர் எய்தி மாதவி கொல்லா
உயிரொடு புலகது - மார்டல்லாம் தம் காதலன் துன்பதுபட்ட
பொழுதே கடிய துயரத்தை உடனது தான பீப மொழியாத
தம் உயிரினது புனடை கருதி வதவந்த பிணங்கி ; நான் இழும
பொய்கை ஆதரர் தோல முளி எரி புகடம் முதல்குடிப் பிறந்த
பத்தினிப் பெண்டிர் ஆல்லைம் - துளாந்த உடரிய நா நிகழில
புகுந்து கோடுவா டோனறு வாக - ந சாதீபனை புந்தமில்
புடைய பகைய உடா குடியில் பதவதததுபாப அணைதல்லம்
எனருள் எனக

(வி - ய்.) கோவலன் எனந்த மாதவி நகுதகதவி கொவலன்
எனப்பெயர் பெற்றது. மாதவி நகுதகதவி - மாதவி நகுதகதவி
வடைய ஆகி. அவள் தவததிரார்க்கு வணிக இரந்தவ பிறந
மாதவி நகுதகதவி - நகுதகதவி - மாதவி எனப்பெயர் - அவளது
அயனமை தகவற வானது கோவலன் எனருள் எனக. நமமகனார்க்கு

தகுதக்கதொன்று. தென்கிண்கண் கலைப்பொருள் பற்றி இவர் வாழ்க்கையும்தக்கது என்று நம்மைப் பாராட்டும் கலைபுணர் பொருட்களுக்குள்ளுரை ஆயது என்று நிண்ணிதற்கூறுக.

முதுக்குடிப் பிறந்தோர், காதலன் இறப்பின் அப்பொழுதே தான் போகும் உயிரே தலைமைய பத்திரப் பெண்டிர் உயிரியல்பாகும், அங்ஙனம் போகாத உயிரைப் புலக்க இனைய பத்திரிப் பெண்டிர் முளியெரி புகுவர். கடைமைய பத்திரிப் பெண்டிர் நோன்பு மேற்கொள்வர். மாதவி அம் பத்திரப் பிறந்தாள் அல்லன் ஆகவும் அவர் செய்வது செய்தாள். இச்செயல் பத்திரப் பெண்டிர்க்காயின் புகழும் மகிப்பும் தரும். நம்மனோர் செய்யின் நம்மனோரில் எஞ்சியோர்க்கு நகைப்பையும் முதுக்குடிப் பிறந்தோர்க்கு எள்ளல் உரையையும் தோற்றுவிக்கும் என்று கூறுகின்றனள் என்க.

காதலர் இறத்தமிழிப் பத்திரிப் பெண்டிர் நிலைய ஊரல்லாதற்றிய காதையில் மாதவியும் திறம்பட ஓதினமை ஈண்டு நினைவிற் கொள்க.

சித்திராபதி கணிகையரியல்பு கூறல்

கரு - உச : பலர்.....அன்றே

(இ - ள்) பலர் தம் கைத்து ஊண் வாழ்க்கை கடவியம் அன்றே!-நமரங்காள் யாமெல்லாம் நம்மைக் காழாற்று வருகின்ற நகர நம்பியர் பலருடைய கைப்பொருளைக் கவர்ந்துண்ணும் வாழ்க்கையையே கடமையாகக் கொண்டோமல்லமோ!; பாண்மகன் பட்டுழிப் பட்டம் யாழ்இனம் போலும் பான்மையில் இயல்பினம் - இனி யாமெல்லாம் நம்மைக் காழாற்று வருவோன் ஒருவன் இறந்தொழிந்தானாயின் என்னோவோம் எனின் பாணன் இறந்தபொழுது அவன் பயின்ற யாழ் முதலிய இசைக் கருவி தம்மைப் பயிலவல்ல கலைவாணர் பிறர் கையிலே பட்டு அவராலே பயிலப்படுமாறுபோல நமக்கு வேண்டுவன செய்து நம்மொடு பயிலத் தகுந்த பிற காழகர் பாலேம் ஆகும் இயல்பினம் அல்லமோ?; அன்றியும்; நறுந்தாது உண்டு நயனில் காண வறும் பூ துறக்கும் வண்டும் போல்குவம் - ஏன்? நம்மைக் காழாற்று வருபவன் செல்வனாந்துணையும் அவனை நயந்து செல்வம் இன்றி நல்தரவுடையனாய் பொழுதே நாம் கைவிட்டு விடுவதனால் யாம் நறிய தேன் உள்ள துணையுமிருந்து அஃதொழிந்த பொழுது அந்த வறும்பூவைத் திரும்பிப் பாராட்ட மீண்டுமொரு தேன பொதுளிய மலரை நாடிச் செல்லும் வண்டினத்தையும் ஒட்பாகுவம் அல்லமோ? வண்டின நம்மை நாம் தாழ்த்திக் கூறிக் கொள்வானேன்? வினையொழி காலை திருவின் செல்வி அகையம் அந் அடவர் துன்பம் - வினையொழிகாலைத் திருவின் செல்வி அகையம் ஆகி - ஆகி

ஒழிந்த விடத்தே தன்னுதாவிற் பட்டவரைக் கைவிட்டகன்று
இறியும் போகும் திருமகளாகிய தெய்வத்தைப் போலவே
காழும்; ஆடவர் துறப்பேம் - பொருளின்றி கல்ஞாவுற்றாரை அப்
பொழுதே துறந்துவிடுவோமல்லவோ! இத்தகைய இயல்புடைய
காடகக் கணிகைமராகிய யாம்; தாபதக் கோலக் தாங்கினம்
எனபது - மாரோ ஒரு காழுகன இறந்துபட்டான் என்று துறவுக்
கோலம் பூண்டேம் எனனும் இக் செய்தி உலகில் வாழும்; மாவரும்
கூடம் இயல்பினது அன்றே - எத்தகையோரும் எள்ளி நகை
காடுதற் கியன்றதொரு செய்தியே மாவும் எனபது தேற்றம்
என்றான் என்க.

(கி - நி.) பலா - செல்வர் பலா. மகத்து - நகப்பொருள். பான்
மையில் யாம் பாண்டுகன் படடுழிப் பரிடம் யாழினம் போலும் இயல்
பினம் என மாறுக. பான்மை - இயல்பு. இஃதென் சொல்லியவாரோ
வேனின் பயிற்சீரக்க பாணனுடைய யாழ் அவன்இறந்துழித்தான் அழி
வின்றியே பயிற்சீமிக்க பிறபாணர் கையதாய்த் தன் தொழிலைச் செய்யு
மாறுபோல யாழும் நமது பிறப்பிடத்திலே நம்மொடு பயிலும்
செல்வர்பாற் பயிலுதும்; அவன் இறந்துபட்டான் துரமீன்றி அத்தகு பிற
செல்வர்பாற் பயிலுவோம். இது அவ நமக்கியல்பான பண்பு. இத்தகைய
பண்புடைய யாம் ஆயிரவ ருள ஓர்வனாகக் கருதப்படுகின்ற ஓர் காழுகச்
செல்வன் இறந்தான் எனத் துறவுக் கோலம் பூண்பது உலகில் அனைவ
ராலும் எள்ளி நகைத்தற் குரியதொரு செயலையாம் என்றவாறு. இது
பொதுவிற கூறப்பட்டதேனும் மன்ப “கோவலன் இறந்தபின் கொடுந்
துயர் எய்தி மாதவி மாதவர் பள்ளியுள் அடைந்தது நகுதக்கன்றே”
என்றதனை ஏதுவும் எடுத்துக் காட்டுங் கூறி மாதவி செயலைப் பழித்த
படியாம்.

இனிக் கோவலன் தன் மனைவி சிலம்பை விற்குமளவிற்கு கல்ஞா
வெய்தி ஏன் ஆகலின் அவனை மாதவியே கைவிடற் பால ளாவான்.
அத்தகையோன் தானே அவனைத் துறத்தமை கருதின் அவன் மகிழவே
வேண்டும். அவளல்தறியாது கடுத்துயர் எய்தி மாதவர் பள்ளியுள்
அடைவது எத்துணைப் பேதைமைத் தென்றற்கு யாம் “நறந்தாதுண்டு
நயனில் காலை வறும்புத் துறக்கும் வனநி போல்குவம் அல்லவோ
என்றான். இவ்வாறு செய்வது இழிதகவுடைத்தென்று எண்ணற்க.
திருவின் செல்விகூட நம்மொரளைப் இயல்பானே என்று நம் குலத்திற்
கும் ஒரு சிறப்புக் கூறுவான் யாம் திருவின் செல்வி அனையேம் ஆகி
ஆடவர்த் துறப்பேம் என்றான். ஈண்டு இவன் இராமாவதாரத்திற்
கம்பர் காட்டும் கொடுமனக் கூனி போலவே காணப்படுதல்
இவளுடைய மொழித் திறத்தல் வைத்துணர்க.

சித்திராபதியின் சினஞ்சிறந்து செப்பிய வஞ்சினமொழி

20 - 11 : மாதவி.....சாற்றி

(இ - ள்.) மாதவி என்ற மணிரீமகலை வல்லி போது அவிழ
செல்வி பொருந்துதல் விரும்பிய - நந்தக் குலவொழுக்கங் கடந்த
அறிவிலியாகிய அந்த மாதவி பேற்ற மணிரீமகலைமென்னும்

பெயரையுடைய பூங்கா அரும்பி இதழ்விசித்து மலருகின்ற
 புத்தம் புதிய செவ்வியிலே அம் மலரினகததே அமர்ந்து புதுத்
 தேனப்ருகுதற்குப் பெரிதும் அவாக்கொண்ட; (அலமருகின்றது
 ஒரு மணிவண்டு நமரக்காள்! அவ்வண்டினை நியிர் அறியிற் போலும்
 எதிர்பார்த்தது திரிவினற அவ்வண்டு) உதயகுமான் ஆம் உலகு
 ஆள வண்டன - உதயகுமான் என்னும் பெயரையுடைய உலகத்
 ததமே ஆளுந்மரகு சிறப்பான வண்டு கண்டார்! அவ் வண்டன;
 சிதைபா உள்ளம் செவ்விதின அருந்த - உறுதி குலையாத
 உள்ளமாதே திருவாயினில நன்கு ஆரப பருகும்படி; கைக்
 கொண்டு ஆங்கு அவள் ஏந்திய கடிஞையப பிச்சைமரக்கள்
 பிறர்கைக் காட்டி-யான கைப்பற்றிக் கொண்டு அந்த மணிமேகலை
 தன செயலையே லீலந்தியிருக்கின்ற பிச்சைக் கலத்தை இயல்பாகப்
 பிச்சை ஏற்கும் இரவலா கையிடத்தாகும்படி பறித்து விதிபிலே
 விசிப் போகட்டு; மற்று அவன்றனனால் மணிமேகலை தனைப்
 பொன தேர் கொண்டு போதேன ஆகின் - முன் யான் கூறிய
 அவ்வுதய குமானிலிய அவளை அவனது பொன்னாலிமனற
 தேரிலே ஏற்றுவிததுக் கொண்டு வருவேன காண்! அகநன்ம்
 வாராதாழிவனாயின; சுநமண் ஏற்றி அரங்கு குழ் போகி
 வடுவொடு னாமும் மடந்தையர் தம் ஓர் அகிணேன ஆகி-
 நம்மினரில் குடிக்குற்றப்பட்டுத் தலையிலே செங்கலை ஏற்றிக்
 கமக்கச் செய்து நாடக அரங்கினை நாட்டவர் காணச் சுற்றி வந்தமை
 மரலே தமக்குண்டான பழியோடு உயிர் கமந்து வாழ்முகனிரோடு
 ஒரு தனமையுடையேனும்; அரங்கக் கூத்தியர் மனையகம் புரா
 மரபினன எனது வஞ்சினம் சாற்றி - உலகினர் மதிப்பிற்குரியாரா
 இனிது வாழுகின்ற நாடகக் கணிகையர் வாழ்கின்ற இல்லம்
 புராத முறைமையினையுடைய இழிதகைமையுடையன் ஆகுவன்
 இது வாங்கை! என்று பலரும் கேட்கச் சூன்மொழி சொல்லி;
 என்க.

(வி - ம.) பூம்புகார் நகரத்தே வாழ்கின்ற நாடகக் கணிகையர்
 மரபிலுள்ளும் சித்தராபதியின் குடி பெரிதும் சிறப்புடைய குடி
 என்பதனை -

“தெய்வ மால்வரைத் திருமுனி அருள
 எய்திய சாபத்து இந்திரன் சிறுவனெடு
 தலைக்கோல் தானத்துச் சாபம் நீங்கிய
 மலைப்பருஞ் சிறப்பின் வானவர் மகளிர்
 சிறப்பிற் குன்றாச் செய்கையொடு பொருந்திய
 பிறப்பிற் குன்றப் பெருந்தோள் மடந்தை
 நாதவிழ் புரிமுழன் மாநவி”

(அரங்கேற்று-க-எ.)

"மங்கை மாதவி வழி முதற் றேருன்றிய
அங்கர வல்குலும்"

(ச.உச-இ.)

எனவும் வரும் சிலப்பதிகாரத்தானும் அறிபப்பட்டது.

அத்துணைச் சிறப்பான குடிப் பெருமையை இம் மாதவி தாபதக் கோலத் தாக்குமாற்றால் கெடுத்த தொழிந்தாள் என்பது அவள் உட்கோள் ஆகும். மேலும் அவள் அக் குலக் கொழுந்தாகிய மணிமேகலை என்னும் மலர்பூங் கொம்பினை அது மலாந்துள்ள செவ்வியில் பிக்குணிக் கோலம் பூட்டிப் பிச்சைப் பாத்திரம் ஏந்தச் செல்ல விடுத்த செயலை என்னுந்தோறும் அவள் சிலம் தலைத் தலைப் பெருகி வருகின்றது. அவளுக்கும் குடிப்பழி வந்துற்றதைக் காணவே, (தம்புளளும் சித்தராபதி குடியினும் பெரிநம் தனக்கு மதிப்புண்டென்று செருக்குற்றிருந்த வட்கும் பழுவந்துற்றமை கண்டு உள்நுள் ள உவத்தற்கே ஏனைய கணகையர்) அரங்கக் கூத்தியர் எல்லாம் ஓநங்கு குடியி ரிற்கின் றனர். ஆதலால் அளிடள் அச் சித்தராபதி அம் மகளர் முன் தன் குடிப்பழி தீர்த்தற்குத் தான் செய்யப் போவது இன்னது என்று சிற்றஞ் சிறக்கப் பேசும் இப் பேச்சுக்கள் பெரிதும் இயற்கை நவீத்சிய ஆதலாக.

இனி, மாதவியின்பா லுண்டான வெறுப்பினாலே என் மகள் என்னது அவளை ஏதிலாள் போன்று மாதவி என்றமையும் உணர்க. மணிமேகலை தவறிலள்; அவள் தாய் பூட்டிய கோலத்தை ஏற்றனள் என்னும் கருத்துடையளாதலின் அவளை மணிமேகலையாகிய வல்லி என்றும், அவ் வல்லி புதிதலரும் பூவின்கட் பொருந்தக் காமத் தேனாகர ஓர் உலகாள் வண்டு காத்திருக்கின்றது என்றும் கூறுரிக்கூற்றுத் தன் செருக்கை மீண்டும் நிலைநாட்டுதற் பொருட்டுத் தன் குடிப்பெருமை கூறியவாறு.

பிச்சைப் பாத்திர மேந்திப் பெருந் தெருப்புக்காளொரு கணிகை மகளை உலகாள் வெந்தன் மகன் ஓநவன் விரும்புதலும் உளதாமோ? என்று ஐயுறுவார் அக் கணிகையாட் பலர் உளராகலாமன்றே. அவர் தம் ஐயந் தீர்ப்பாள் அவ் வண்டு, சிதைமரவுள்ளம் உடைய வண்டு என்றுள். அவ் வேந்தன் மகன் அவளைப் பெறுதற் பொருட்டு யான் ஏவிய அணைத்தும் செய்குவன் என்பது தோன்ற "மற்றவன்றன்னால் மணிமேகலையைப் பொறதேறர்க் கொண்டு போதுவல் கண்டீர்!" என்றுள்.

மணிமேகலை பிச்சைப் பாத்திரம் ஏந்தியதாலே வந்த இழிவொன்று மில்லை. அவள் தானும் என் வழிக்குடன்பட்டு வநவாள் என்பது தோன்ற "பிச்சைப் பாத்திரம் பிறர் கைக் காட்டிப் பொற்றேறர்க் கொண்டு போதுவல்" எனருள். இனி, "சுடுமண் ஒரு வடுநீங்கு சிறப் பின்" என்பதனாலும் (சிலப்-கச: கசக) "புறயிலாற குடிக் குற்றப் பட்டாரை ஏழு செங்கற் சுமத்தி ஊர் நுழவித்தல் மரபு" எனவரும் அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கத்தாலும் அக் காலத்தே அவ் வழக்க முண்மை புலனாகும்.

வடுவொடு வாழும் கணிகையர் ஏனைய கணிகையர் மனையகம்புகு தல் கூடாதென்னும் விதியுண்மையும் இவள் கூற்றாட் பெற்றும்.

சித்திராபதி உதயகுமரன் அரண்மனை எய்துதல்

௩௭ - ௪௨ : நெஞ்சு.....குமரி

(இ - ன்.) நெஞ்சு புனை உயிர்த்து - சினத்திற் பற்றி எரிதலாலே நெஞ்சினின்றும் புனைபோன்று வெய்தாக உயிர்த்துப் பெறிந்து அவ்விடத்தினின்றும் அரண்மனை நோக்கித் தோன்றுபவன் செல்லும் பொழுதே; மாண்பொடு வஞ்சக் கிளவி தோன்றுமன்னவன் மகளைத் தன் வழிபடுத்தற்கு அன்னுடைய மாடமே மோடு பொருந்துகிற வஞ்சக மொழிகளை இன்னினனவாழ் பேசுதல் வேண்டும் என்று தன்னெஞ்சத்தே ஆராய்ந்து கொண்டு; செறிவளை நல்லார் சிலர் புறநு குழ - தன் குற்றமேற் சிலதியருளும் திறமுடையார் ஒரு சிலரே தனனைத் துழந்து வாரா சிற்ப; குறுவியர் பொடித்த கோலவான் முகத்தன் - குறிய விகர்வை நீர் அருமையுள்ள அழகிய ஒளி படைத்த முகத்தை புடைய அச் சித்திராபதி; நெந்தேர் விதி காலின் போகி - விரைந்து தேர்வரியவருகின்ற விதி வழியே காலாலே எடுக்கிச் சென்று; இளங்கோ வேந்தன் இருப்பிடம் குமரி - இளவரசனுடைய உதயகுமரன் உறைகின்ற இடத்தை அணுகி எனக.

(வி - து.) நெஞ்சத்தே சினத்திற் பற்றி எரிதலின் அங்கிருந்து வநு கின்ற உயிர்ப்பைப் புனை என்றே குறிப்புவம மாக்கினர். தான் வயப் படுத்த வேண்டிய மன்னிளங் குமரன் பெருந்தகைமைக் கேற்பவ பேச வேண்டதலின் வஞ்சக் கிளவியாயினும் மாண்புடையவே தேர்ந்த கொள்ளல் வேண்டிற்று. மன்னன் மகன்பாற் செல்ல வேண்டதலின் திறமுடைய ஒரு சில பணிமகளிரையே தேர்ந்து அவர் தற்குழச் சென்றுள் என்றவாறு. சித்திராபதி தானும் ஊர்வசி வழித் தோன்றியவன் ஆதலின் அவன் முகம் அந்த முதுமைக் காலத்தும் அழகும் ஒளியும் உடைத்தாகவே இருந்தது. அம் முகத்திற் பொடித்த குறுவியரும் அவட்கு ஓரணியே தந்தது என்பார் குறுவியர் பொடித்த கோலவான் முகத்தன் என்று விதந்தோதனர். காலிற்போகி - காற்றுப் போல விரைந்து சென்று என்னுமாம்.

உதயகுமரன் இருக்கை வண்ணனை

௪௩ - ௫௧ : அரவ.....ஏத்தி

(இ - ன்.) அரவ வண்டொடு தேன் இனம் ஆர்க்கும் தருமணல் ஞெமியிய திரு நாறு ஒரு சிறை - நறுமணத்தினையே வேறிடநு செல்லுதலில்லாத இயல்புடைய வண்டினமகனும் தேனினங்களுமே இவை முன்னு திரிகின்ற புதுவதாகக் கொணர்ந்து பாப்பிய மணையுடைய அழகின் பிறப்பிடவரிய

ஒரு பக்கத்திலே; பவழத்தூணத்துப் பசும்பொன் செஞ்சுவர்த் திகழ ஒளி தித்திலச் சித்திரவிதானத்து விளங்கு ஒளி பாக்த - பவழங்களாலிவன்ற தூண்களையும் பசிய பொன்னாலிவன்ற செந்த சுவரின் கண் விளங்குகின்ற ஒளியும் முத்தினாலிவன்ற சித்திரச் சோலமைந்த மேற்ககடியினின்றும் விளங்குகின்ற ஒளியும் மாண்டும் பரவப்பெற்ற; பளிங்கு செய் மண்டபத்து - பளிங் தினாலே அழகுநச் செய்யப் பெற்றதொரு மண்டபத்தினாலே இடப்பட்ட; துளங்கு மான் ஊர்கித் தூமலர்ப்பள்ளி - ஒளி தவழுகின்ற பொன்னானும் மணியானும் செய்த அரிமானகை சுமந்திதக்கின்ற தூய மலர்கள் பரப்பப்பட்ட பள்ளியின மேல்; வெள திரை விரிந்த வென்மிறச் சாமரை கொண்டு இருமருவரும் கோதையர் விச - வெள்ளிய பாற்கடலின் அலைகள் போல விரிந்து புரளினற வேண்ணிறமான சாமரைகளைச் செங்கையி லெக்தி ஆக்ககடியின் இரண்டு பக்கத்தேயும் அழகிய மக்கல மகளிர் நின்னு விசாசிற்ப; இருந்தோன் திருந்து அடி போருந்தி - விற்திருந்த அரளைங்குமானாகிய உதயகுமார் அழகிய திருவடியிலே வீழ்ந்து வணங்கிச் சித்திராபதி; சினறு எத்தி - எழுந்து கை கூப்பித் தொழுது தின்று பாராட்ட என்க.

(வி - ௩.) அரவம் - இசைமுரற்சி. வண்டு தேன் சுரும்பு மீன்று துப்பி என்பன வண்டிகளின் வகைகள். அவற்றுள் வண்டுந் தேன் என்பனவும் நறுமணங்கமழும் மலர்களிலன்றிப் பிற மலர்களிற் செல்லா என்பது பற்றி அவ் விரண்டனையும் ஒதினர் என்பர். இதனைச் சுவக சிந்தாமணியில் (அகட) "மிஞ்றிற்றில் சுரும்பு சிறத்தலின் அகனை முற்கூறினார்.....இவை எல்லா மணத்திலுஞ் செல்லும்; மதுவுண்டு தேக்கிடுகின்ற வண்டுகாள்! மதுவுண்டு தேக்கிடுகின்ற தேன்காள்! என்க. இவை நல்ல மணத்தே செல்லும்" என்று ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியர் கூறும் நல்லுரையாலறிக.

தருமணல் - கொணர்ந்து பரப்பிய புதுமணல். ஞெயிர்தல் - பரப்புதல். திரு அழகு. நாறுதல் - தோன்றுதல். இனி. புதுமணல் பரப்பிய இடம் திருப்பாற்கடல்போற் நிகழ்தலின் தருமகள் பிறக்கும் பாற்கடற் பரப்புப் போலுமோரிடத்தே எனினுமாம்.

பவழத்தால் தூணிறுத்திப் பசும்பொன்னுற் சுவரியற்றப் பட்டிருத் தலின் செவ்வொளி திகழா நிற்ப, வெண்ணிற முத்துப் பந்தரின் கீழ் இயற்றப்பட்ட பளிக்கு மண்டபம் என்க. இது மண்டபத்துளமைந்த பன்னியறை என்க.

துளங்கும் மானூர்தி என்றார் மான்களும் மணியினும் பொன்னினும் இடன்றவை என்பது தோன்ற. துளங்கும் - ஒளிதவழுகின்ற. மான் - அரிமான், சங்கம். நான்கு சிங்கங்கள் சுமந்து நிற்பது போன்று அவற் றைக் கால்களாக அமைத்துச் செய்த பள்ளிக் கட்டில் என்க. அரசன் மகன் கட்டிலாதலின் அரிமான் சுமந்த கட்டில் வேண்டிற்று. திரை போல விரிந்த சாமரை என்க. கோதையர் என்றார் அவரது இளமை

தொன்ற. இவர் பணி மகளிர் அடி பொருந்தி - அடியில் வீழ்ந்து
வணங்கி. அச்சா என்ன கொள் கொற்றங் கூறி வாழ்த்துதல் மரபு
கூறலின் எத்தி என்றது வாழ்த்து என்றவாறாயிற்று.

உதயகுமரன் சித்திராபதியின்பால் மணிமேகலை
நிலை என்னுயிற் றென்று விநதனும் அவன் விடையும

ருஉ - கூஉ : திருந்து.....வேந்தென

(தி - ன்) திருந்து எய்திய இலங்கை செவ்வியின் நக்கவன்.
செதிராபதியின் வருகை கண்டு தன அழகிய பற்கள் தோன்று
மளவில இதழ் திரந்து சிறிதே சிரித்த உதயகுமரன் அவன் முகம்
கோக்கி; மாதவி மணிமேகலையுடன் எய்திய தாபதக் கோலம்
தவறு இன்றி என - முதலியோய் கின் மகள் மாதவி தன
மகளை ஒரு சேர மீழ் கொண்ட பிக்குணிக் கோலம்
பிழையின்றி நனகு நடைபெறுகின்றதோ? என்று நாகரிகமர
வினவா சிற்ப; வாழக கின் கண்ணி அரிது பெறு சிறப்பின
குருகு கருவுயிர்ப்ப ஒரு தனி ஒங்கிய கிருமணிக் காஞ்சி - மாதவி
பெறுதலாலே ஒப்பற்ற பெருஞ் சிறப்போடு உயர்ந்து விளங்கு
கின்ற அழகிய மணிமேகலை தானும் இடபொழுது; பாடல் எல்
சிறப்பின் பாதத்து ஒங்கிய நாடகம் விரும்ப நல்லம் கவினிக்
காமர் செவ்விக் கடிமலர் அவிழ்ந்தது - புலன்களால் பாட
பெற்ற இசைப்பாடல்களோடு கூடிய நாடக நூலின்கண்
உயர்ந்து திழைகின்ற ஆடற்கலை தானே தன்னைப் பெரிதும்
விரும்பி வரவேற்கும்படி ஆடல் பாடல் அழகு என்னுந் அழகிய
முன்று பண்புகளானும் நன்னமைகள் சிரம்பிப் போழ்கெய்தி, காதல்
பிறக்கும் செவ்வியையும் விளக்கத்தையும் உடையவளாக் கொஞ்ச
மாகிய நறுமலர் நனகு தனையவிழப் பெற்றனன்; உதயகுமரன்
என்னும் ஒரு வண்டு உணர்விய வினாவொடு வந்தேன் - அக்
நான் மலரிற் பொதுளிய நறுந்தேனை உதயகுமரன் எனதும்
பெயரையுடைய ஒப்பற்ற எண்டு பருக வேண்டும் என்னும் குறிக்
கோளுடனேயே அடிச்சி எண்டு விரைந்து வந்துள்ளன்; நான்
வாய் வேந்து - வான் வென்றி வாய்ந்த வேந்தர் பெருமானே;
வியன் பெருமுதூர் பரம்பம் பறந்தலை அம்பலத்து ஆயது -
ஆயினும் அம் மலர் இப்பொழுது மாதவி எவலாலே அன்ற
பெரிய பழைய இப் பூம்புகார் நகரத்தே பரம்பட்ட இடமாகிய
நன்காட்குண்கண் உலக ஹவியென்னும் அம்பலத்தே சென்
றுளது என்னுள் என்க.

(தி - ன்) ஒரு காரியத்தில் தோல்வியுற்றி நப்பவர் அக் காரியத்திற்
துணை செய்தவரைக் கண்ட பொழுது சிறிது நகைப்பது இயல்பு. அவ்
வியல்பு தோன்ற உதய குமரன் எய்தியவந்து மளவே நக்கனன் என்றார்.
சித்திராபதி கூற்றின் வெளிப்படைய் பொருளை எண்டு உரையில்

வித்த வரையப்பட்டது. சித்திராபதி அங்குள்ள பணி மாந்தர்க்கும் போன் விளங்காத வகையில் உதய குமரனுக்கு மட்டுமே பொருள் தெரிவாகப் புலப்படும்படி கூறுவின்ற வித்தகம் பெரிதும் விடக்கத் தகுந்ததாம்.

சித்திராபதி தன் கூற்றின் பொருளை மறைத்தல் வேண்டி அதனையே வேண்டி வகையாலே வேறுவாய்ப்பாட்டாற் கூறுகின்றான். ஆகவே அவன் கூற்றிற்று - அரிதாகவே காணப்படுகின்ற நிறப்பைபுடைய குருக்களின்னுட்புங்கொடி ஒன்று அழகிய காந்திப் பூவை மலர்ந்துளது. அங்கு மலர்ந்துள்ள அவ்வற்புத நிகழ்ச்சியைப் புலவர் பாடுந் திறப்புடைய இப்பாரத கடைத்தலை அமைந்த நாடுகளில் வாழ்கின்ற மாத் எல்லாம் உண்டுகொடுக்க விநம்புமாறு அக் காந்திப்பூத்தான் நான் ப்பாயி டுந்தது; மண முதலிய நலங்களைரேடே அழகுடையதாய் நன்கு மலர்ந்துளது; அம் மலரிற்றேன் தெர்வதாய்க்காயுடையதாக இத்தல் வேண்டும் ஆகலின் அர் மலரின் திப்யத் தெனை எங்கள் இறை மகனாகிய வண்டே உண்ண வேண்டும்; என்று கூறி இவ்வற்புத நிகழ்ச்சியைக் கூறவே யான் விரைந்து வந்தேன் என்பதே அவன் ஆவ் ஒன்றோர் அறியும்படி கூறிய செய்தியாம்.

இதன் கண் - குருகு - குருக்கத்தி; மாதவி. கருவுயிர்ப்ப-மலரைத் தோற்றுவிக்க; சன. மணிக்காஞ்சி - அழகிய காஞ்சி மரம் (மாதவி மகள்) மணிமேகலை என்பவள். பாடல் - இசைப் பாடல் - இயல் பாடல்; பரதம் - பரதகண்டம்; பரதநால். நாடகம் - கூத்து - நாட்டில் வாழ்வோர். நன்னலம் - நல்ல அழகு; அழகிய பெண்மை நலம். காமர் செவ்வி - காதல் தோன்றும் செவ்வி; அழகிய செவ்வி. கடிமலர் அழித்தல் - மணமுடைய மலர் மலர்தல். திருமணம் புரிதற்கியன்ற பூப்புப் பரவம் அடைதல்.

மணிமேகலையை மலராக உருவகித்தமைக்கும் அவளை மலராகவே கூறியதற்கும் உதயகுமரனை வண்டாகக் கூறியது பொருந்துதலும் உணர்க.

உதயகுமரன் அவள்பால் இடங்கழி காமமுடையான் என்பதனை அவன் முன்பே அறிவான் ஆகலின் அவன் உலகவறவியில் இருக்கும் பொழுதே சென்று கைப்பற்றுக, இன்றேல் வேறிடங்கட்குப் போதலும் கூடும் என்று அவளை ஊக்கவாள் யான் விரைவொடு வந்தேன் என்றான். முன்பே அவள் பகவனதானையால் பன்மரம் பூக்கும் மலர் வனத்தில் இல்லை, இப்பொழுது அச்சஞ் சிறிதுமின்றிக் கைப்பற்றி வரலாம் என்பாள் அது பாழும் பார்த்தலை அம்பலத்தாயது என்றான். நீ வேந்தன் என்பாள் வாய்வாள் வேந்தே என்றான். இம் முறை நீ வேற்றி யொடு மீள்குவை என்பாள் நின் கண்ணி வாழ்க! என்றான்.

மணிமேகலையின்பால் காதல் கொண்டு கைகூடாமையால்

சக்கற்றிருக்கும் உதயகுமரனின் உள்ளம்

கரு - 40: ஒங்கிய.....முன்னர்

(இ - ள்.) ஒங்கிய பெளவத்து உடைகலப்பட்டோன் னான் புனை பெற்றென - அலைகள் உயர்ந்த பெரிய கடலின்கண் தான்

ஊர்ந்து வந்த மரக்கலம் உடையக் கடலின் முழுது உயிர்
 நிலைய மடைந்திவாருவன் அவனிடத்திலேயே தான உயர்ந்து
 கரையை எடுத்துத் தீற்றி இறப்புடைய தெப்பத்தைக் கண்ட
 அதனைத் தவறவிடாமல் கைப்பற்றித் தல் போன்று; மணிமேகலை
 யினால் தனக்குண்டான காமக்கடலை நீத்த மாட்டாது உயிர்
 துறக்கும் சிவியிலிருந்த உதயகுமான் அக் கித்திராபதியின்
 ஊயிலார். இனி மணிமேகலையைக் கை பற்றி உய்யலாம் போலும்
 என்னும் உறுதி நீகாண்ட உள்ளத்தவனும்; மற்று போலும்
 உரைப்போன் - அக் கித்திராபதிக்குக் கூறுவான்!, அங்கு
 சேவிய பரிங்கின் விருத்தின் பாலை ஒவியச் செய்தி தித்தி
 ஒழிவேன் முன்னர் - முதாடிகையே கேள்! பரிக்கறையினுள்
 ளிருந்து புறத்தே தோற்றிய மணிமேகலையின் உருவத்தை மான
 கண்ணுற்ற பொழுது இவ்வுருவம் அதற்குத் தகுந்த பரிங்கை
 கண் ஒவியப் புலமையிக்குகான் ஒரு வித்தகன் தன்னைத்தும்
 தோன்ற இதுகாறும் யாரானும் வரையப்படாததொரு புதுமை
 மோடு வரைபட்டதொரு பெண்ணோவியம் என்ற எண்ணிப்
 பெரிதும் அவ்வோவியன் தன்னுள்ளத்தே கருதிய அழகின்
 கிறப்பினை யானும் கருதிப்பார்த்து அஃது ஓர் ஒவியச் செவில
 என்று அவ்விடத்தினின்றும் புறப்படுகின்ற பொழுது என் கண்
 முன்னே; கார்தளம் செங்கைத் தகையிணி விடா எந்த
 இள வனமுலை இறை நெரித்ததூடம் - அங்ஙனம் கருதப்பட்டு
 கின்ற அம் மணிமேகலையின் செங்கார்தன் மலர் போன்ற சிவந்த
 கைகள் விரலாலே ஒன்றினுடொன்று பிணித்துக் கொண்ட
 பிணிப்பினை விடாவாய் அவளுடைய அணந்த இளைய அழகி
 முலையிரண்டினையும் ஒரு சேரக் கெறிது நெரித்த செங்கையும
 அன்றியும், ஒளிர்வளத்துள் ஒத்து ஒளி கிறந்த பூத்து கூர்த்து
 அன்ன முள் எயிற்று அமுதம் அருந்து ஏமாந்த ஆர் உயிர்
 தளிர்ப்ப - அவளுடைய ஒளியுடைய பவளம் போன்று சிவந்த
 திருவாயினுள்ளே தம் முள் கிரல்பட்டு ஒத்து விவள் ளொளியினால்
 கெட்புற்ற முத்துக்கள் தமக்கியல்பான லட்ட வடிவத்தைப்
 பெருமல் கூர்த்திருந்தாற்போன்று கூரிய அளவது வரலெயிற்றின
 ளுதுகின்ற அமிழ்தினும் இனிய நீரைப் பருகுகற்கு ஏக்கற்று
 கித்தின்ற உய்தற்கரிய என் உயிர் தழைக்கும்படி; விருத்தின்
 மூல் அரும்பிதூடம் - புதுமையுடையதொரு புன்முறுவல்
 பூத்த செங்கையும ஆகிய இவற்றைக் கண்டு; ஆய் இதழ்
 குவளை மலர் புறத்து ஓடிக் காய் வேல் வென்ற கருவளை
 கிடுங்கண் - அழகிய இதழையுடைய கருங்குவிப்பழை
 அழகரேல வென்று புறங் கொடுத்தோடச் செய்து பின்னரு
 பகைவர் உரங்கிழித்து வருத்தி அவர்தம் குருதியாற் சிவந்த
 சிவற்படையையும் வென்ற கரிய கமல்மீன் போன்ற கொடி

அவளுடைய கண்கள் தரமே; ஆயினும் தனக்கு அறிவு பிரிது ஆகியது எனக் செவிமகம் புகுடச் சென்ற செவ்வியும் - நம்மை யுடைய மணிமேகலைக்கு இப்பொழுது அறிவு வேறுபட்டது காண் என்று மறைவாக அறிவுறுத்தற்கு அவளுடைய செவிமருங்கே ஓடி மீண்டும் மற்றொரு செவிக்குக் கூறுதற்குச் சென்றதொரு செவ்வையும் ஆகிய இக் செயல்களாலே; பளிங்கு புறத்து எறிந்த பவளபாணை - பண்டு அப்பளிச்சுறையானது தளனகத்திருந்து புறத்தே விசிய பவளபாணை போல்வாளாகிய அம் மணிமேகலை; உயிர்க்காப்பு இட்டு என் உளம் கொண்டு ஒளித்தாள் என்று இடை இருள் யாமத்து இருந்தேன் முன்னர் - என்னுடைய ஆருயிர் உடம்பை விட்டுப் போகாமைக்கும் ஒரு பாதுகாப்பினைச் செய்து வைத்து என்னுடைய கருவுகளைத் தாக்கும் கவர்ந்து கொண்டு கரந்தொழிந்தாள் என்று செயலறவு கொண்டு, அற்றைநாளிரவு இட பள்ளிக் கட்டிலின் மேல் எப்படியும் இவ்விரவு கழிந்தால் அவள் என்மையகத்தாள் ஆகுவள் என்னும நம்பிக்கை யோடு துயிலினறிக் தணித்துச் சிந்தனையிலாழ்ந்திருந்தேனாக! அப்பொழுது என் கண் முன்னர்; என்க.

(வி - று.) மணிமேகலையை மன்னவன் மகன் மலர்வனத்தே சென்று கைப்பற்றச் சென்றவன் யாண்டு அவனைக் காணப் பெறுதல் ஆங்கொருசார் சுதமதியை வினவி நின்ற பொழுது பளிக்கறையுட் பக்கிருந்த மணிமேகலைபுருவம் புறத்தே தெரிந்ததனை ஓவியச் செய்தி என்றே கருதி அவ்வோவியத்தின் அழகிவிடுபட்டு அதனைக் கூர்ந்து நோக்கி அதனை இயற்றிய ஓவியனுடைய கையுள்ளத்தைப் பாராட்டி லேக் கருதியபொழுது உள்ளி ரந்த மணிமேகலையின் பால் நிகழ்ந்த மெய்ப்பாடுகள் ஈண்டு அவளுற் சித்திராதிக்குக் கூறப்படுகின்றன.

மணிமேகலா தெய்வம் எடுத்துப் போனமையால் அவள் நிலையறி யாத உதய குமரன் அற்றை நாள் இரவு பெருந்துய ரெய்தி, கங்குல் கழியிலென் கையகத்தாள் என்றி ரந்தவன் மற்றை நாள் தொடங்கி அற்றை நாள்காரும் அவனைக் காணப் பெரிதும் முயன்றும் காணப் பெறாமையாலே இனித் தன் உயிர்க்கு உய்தியில்லை போலும் என்று துயர்க் கடலுள் முழுகி யிருந்தான் என்பது தோன்ற இப்புலவர் பெரு மான் இவனை உடைகலப் பட்டோனாகவும் சித்திராபதியை வாய்ப்புண யாகவும் ஓதும் நுண்மை யுணர்க.

இனி, அம் மணிமேகலை, இளவன முலை நெறித்ததும், முரல் அரும் பியதும் கண்ணினது மருட்சியும் அவள் தன்பால் திராக்காதலுடை யாள் என்பதை நன்கு அறிவித்து விட்டமையின், அதுபற்றி அவள் உயிர் வாழ்கின்றான் ஆதலின் அச் செயல்களால் என் உயிர் போகாமல் காப்பிட்டு வைத்தாள் என்றான். மீண்டும் தன் நெஞ்சத்தை முழுதும் கவர்ந்து கொண்டவை தாமும் அச் செயல்களே யாதலால் உயிர்க்குக் காப்பிட்டு என்னுடலில் நிறுத்தி அதற்குத் துணையாகிய உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு போயினள் என்கின்றான். ஈண்டு -

மணிமேகலை மூல் அநம்பியதும் அவள் கண்களின் மிளிர்ச்சியும்
பிறவும் அவள் உதய குமாளைப் பெரிதும் காதலிக்கின்றனள் என்பதும்
தஞ்சைப் குறிப்பறிவு நச்சுவனவாகவும், அவள் அவளுள் என்வதும்
ளானமையால் மீண்டும் அச் செயல்களை அவனுக்குப் பட்டர்மெலிந்தும்
கந்தக் காரணமாகவும் ஆயபடியறிக.

இனி மணிமேகலை நப்பாற்படுவாள் என்னுங் காதல்தானே அவ
 னுடனில் உயிர் தங்குவதாயிற்று. வடிகாள் மாதம் கொண்டு அந்ந
 கான காரும் அவளைப் பற்றிய செந்தியாதொன்றும் அறிமயப்படா
 னால் காரும் என்னும் கரை காணாத கடலைக் கையாணித் த் கொண்டு
 இனி உய்வேனோ மாட்டேனோ என்னும் லயுற வா டி தந்தவாந்
 சித்திராபதி வான் மணமாயினள். ஆயவட் த மணிமேகலையின்
 துன்னது என இவ்விளவரசன் இய புதல் இயற்பனையாராயிற்
 னானீ? மணிமேகலை உடன் படுவதோ பட்டினி என்று
 அவட்கு தந்தல் இயல்பாகலின். அது தீர்த்தற் று இது கூறினன் என்க.

இனி மணிமேகலை உலகவற்றவி புக்கடையால் கைப்பற்றாததாக
எளியளாயினும் அவளைக் கைப்பற்றாததற் குத் தடையாயி ஈக்கின்றதொரு
சத்தை அவ்வரசினங் குமரன் இவரிச் சித் தராபதிக்குக் கூறுகின்றான்.

இளவரசனின் எய்யா மையலும் சித்திராபதியின் சிறுதகையும்

முக - முக: பொன்றிகழ்.....செப்பின்

(இ - ள்.) பொன் திசை மேனி ஒருத்தி தோன்றிச் செ
கோல் காட்டி - பொன்னெனப் பொன் போன்று விளங்குகின்ற
திருமணியையுடைய ஒரு நக்கை வந்து நின்று எனக்குச் செ
கோன்மையினின்றும் பிறழ்வதனாலே மன்னர்க்குண்டாகும் இழி
தகைமைமைய எடுத்துக்காட்டி; அங்கு அருந்தவம் புரிந்த அவர்
தன் திறம் அயர்ப்பாய் என்றனை - ஆங்குப் பேளத்தருடைய
தவடபள்ளியிற் சேர்ந்து ஆற்றுதற்கரிய தவக்கை மேற்கொண்
டருக்கின்ற மணிமேகலை திறத்திலே நீ நினைக்கின்ற நினைவுகளை
மறந்தொழிக என்று கூறி அப்பொழுதே மறைந்தொழிக்கண்
காண்; தெய்வம் கொல்லோ திப்பியம் கொல்லோ - உங்ஙனம்
தோன்றி எனக்கு அறிவுரை கூறியது யாத்தனும் ஒரு
தெய்வமோ? அல்லது, அம் மணிமேகலைக் கெய்திய தெய்வத்
தன்மையாலே சிகழ்ந்ததோர் அற்புத சிகழ்ச்சியேயோ!; யான்
சாயமா மையிலன் என்று அவன் சொல் - யான் இற்றை நாள்
காரும் அந் சிகழ்ச்சிக்குரிய காரணம் யாதொன்றும் அறிய
மாட்டாமல் மயங்கியே இருக்கின்றேன் காண்! என்று
அவ்வாசினங்குமான் கூற; சித்திராபதி தான் சிறு நகை எய்தி
அசினங்குரிசில் அத் திறம் விடுவாய் - அது கேட்ட சித்திராபதி
புன்முதுவல் பூத்து மனைவன் மகனுடைய எங்கள் இளவரே!
அந் சிகழ்ச்சி தலைக்கீட்டாகச் சிறிதும் உவலாதி கொள்.

தேவர்க்கு ஆயினும் காமக் கள்ளையிடை மயக்குற்றன செப்பின்
பெயர்வா - பக்களையிடி கமரேஷி இடக்கத் தேவர்களுக்கும் கூடக்
காமமாயிடி கள்ளணந்த களித்தறகுக் காரணமான இவ்வினையாக
கூடவே உண்டாகும் இத்தகைய மயக்கக் காட்சிகள் ஒரு
பெயர்வா ஆயிரம் ஆயிரம் சிகழ்கலுண்டு காண்! என்றான்
அங்க.

(4-8.) பொன் கிகழ் மேனி ஓரத்தி என்றான் அவன் இன்னன்
என்று கூறியதாயிற்று. சண்ட உதயகுமார் மறுபத: "அவன்
கூலைய மலர்வனத்திடு கைப்பற்ற முயன்று செவ்வ பொருளில்
நீத மீண்ட கூற்றை மான் இடும் மணிமேகலா ரெய்வா "தங் து
கிழிச்" என் கைக்கத்தான் என எண்ணமிட்டுக் கொண்டு பொங்கு
தெல்லையிற பொருந்தாது உறுதுய ரெய்தி இரத்தோன் புன்னர்த்
தானறி "மன்னவன் மகனா! கொல் கிலை தரிந்திடுன் கோண்கி
புயம்.....அவத் திறம் ஒழிக்" என்றறிவுறுத்து மறைந்த சிகழ்ச்சியை.

(துயிலெழுப்பிய காதை-4-89.)

சண்டு அவன் "பொன்கிகழ் ஓரத்தி தோன்றிச் செங்கோல் காட்
தச் செய்தவம் புரிந்த அங்கவடன் திறம் அயர்ப்பா யென்றனள்
தெய்வம் கொல்லோ திப்பியம் கொல்லோ எய்யா மையிலேன்" என்று
சுத்திராபதிக்குக் கூறியது. இவ்வனமாதலின் அவனைக் காழமுது
உவவிதா அன்றிக் காழற்று மீண்டு கைப்பற்ற முயல்வதோ இரன்
டறன் யாது செய்பற்பாலது என்று துணியாமைக்குக் காரணமான
மயக்கத்தொடு முக்கின்றென் என்பது குறிப்பாகத் தோன்றுப்
புறியாதம். என்னை? அவன்னுனும்—

".....நன்னுதன் மடந்தையர்

மடங்கெழு நோக்கின் மதமுகம் திறப்புண்டு

இடங்கழி நெஞ்சத் திளமை யானை

கல்விப் பாகன் கையகப் படாஅது

ஒல்கா உள்ளத் தோடு மாயினும்

ஒழக்கொடு புணர்ந்த"

(சிலப்-24; ௩0-௪0,

சிறுசிறுப் பிறப்புடையோன் ஆதலானும், "அஞ்சவது அஞ்சல்
அறிவார் தொழில்" ஆதலானும் அப் பெரியோன் தனது அச்சத்தையே
இதனால் சித்திராபதிக்குப் பொதுவாகச் சொல்லிக் காட்டுகின்றான்
என்று கொள்க.

ஆயினும் சித்திராபதி தனது சிறு நகையாலேயே அவ் வச்சத்திற்
செம்பாதியைத் தவிர்த்து எஞ்சிய பாதையைச் சொல்லாலே தவிர்த்து
விடுகின்ற அவன் சொற்றிறம் பெரிதும் வியத்தற்பாலதாம்.

இப்படி ஆயிரம் ஆயிரம் மயக்கக் காட்சிகள் காமக்கள்ளாட்
டாடுவாட்டையே காணப்படும். இத்தகைய மயக்கக்காட்சிகள் தேவர்
களுக்குக் கூட ஏற்படும் ஆதலின் "அத்திறம் விடுவாய் அரசினங்
குச்சில்" என இம் முது கணிகை அவ்வச்சத்தை மிகமிக எளிதாகவே

பேசி எடுத்தெறிந்த தவிர்க்கும் இவர் நுண்ணறிவை எண்ணி எண்ணி இறம்புது கொள்சின்னே.

என்று, இராவணன் காம மயக்க முதிர்ச்சியாலே சீகையை உருவெளித் தோற்றமாக உள்ளத்திலே படைத்துக் கொண்டு கர்ப்ப ளகையை அழித்து “இந்நின்றவளாங் கொல் சீ இயம்பிய சதை” என்று வினவுதலும் அவள் தாரும் காமக்கள்ளாட்டிடை மயக்குதலும் இராமனை உருவெளித் தோற்றத்தே காண்பவள் கழிவையும் மறந்திப் போய் வந்தான் இவனாகும் அவ்வால் இராமன் என்று யடைந்ததலும் அது கேட்ட இராவணன் அவளைச் சினந்து மண்பாக்கி நம்மை மாயை வளைப்பர்! பெதாய்! நின் விடைக்குப் பொருள் என்னென்ற ரப்புரலும் அதற்கவள்—

“ஊன்றும் உணர்வு அப்புறம் ஒன்றி மீ ஓடலின்றி ஆன்று முளதாய் செய்து ஆசை தவற்ற நின்றும்புக்கு ஏன்றுன் எதிரே விழிநோக்கும் இடங்கள் தொறும் தோன்றும் அனைத்து இது தொன்றெறித் தாகும்”

என்றும் இன்னொரன்ன காமக்கள்ளாட்டிடை மயக்குற்றவாடிக் மருட்காட்சிகள் என்றும் அறிவுறுத்தல் ஒப்புநோக்கற் பாலகாம்.

சித்திராபதி அவன் பேதைமைபற்றி சுண்டுச் சிறுநகை தோற்றவிக்கின்றாள். இந்நகைப்பு வாய்மையன்று நடிப்பு.

சிலவோ என்புறி ஒகாரி எதிர்ப்பறையாய் அதன் மறுதலிப் பொருளை வற்புறுத்து நின்றது. அஃதாவது சிவவல்ல எண்ணிற் களவு என்றவாறு. உதயசூமரன் மணிமேகலை மூரலரும் பியமையால் என் ஆருயிர் தவிர்த்த தென் மையால் அவனைக் காமக் கள்ளாட்டு ஏகலை கறி எள் என்க.

காமக் கள்ளாட்டிடை மயங்கிய தேவர்க்கு ஒரு சில
எடுத்துக்காட்டுகள்

கூ - கள : மாதவன்.....குருசில்

(இ - ன்.) மாதவன் மடங்கைக்கு வருந்து துமர் எம்மி ஆயிரஞ் செங்கண் அமரர் கோன பெற்றதுக் - சிவிய தவவொழுக்கத்தே சினந் கௌதமமுனிவருடைய பத்தினியான அகலிகையின் பால் காமத்தால் மடக்குற்றுப் பற்பல நாள் மாபெருத் துன்பம் எய்தி ஆயிரம் சிவந்த கண்களை அமரர் கோமானுயி இத்திரன் எய்திய செய்தியும்; மேருக்குன்றத்து ஊரு சாவணத்து அருந்திறல் முனிவர்க்கு ஆர் அணங்கு ஆயி பெரும் பெயர்ப் பெண்டிர் பின்பு டளம் போக்கிய அங்கிமனைமனை மேருமலையுச்சியினின்று ஊர்ந்து வருகின்ற அருவி நீர் நிரம்பிய

எவணப் பொய்கைக் கரையிடத்தே தவந் புரிபணராகிய அரிய ஆற்றலமைந்த முனிவர் எழுவருக்கும் பொருந்திய வாழ்க்கைத் துணைவிளராகிய பெரிய புகழையுடைய பத்தினிப் பெண்டிரின்பால் காழற்றுத் தன நெஞ்சத்தை அவர்பால் போகவிட்டுப் பெரிதும் துன்பமுற்ற நெருப்புக் கடவுளின் மனைவிமாகிய சுவாகை என்னும் தெய்வமகள்; அவன் - தன் கணவன் காம நோயால் கடுந்துயரொய்திய அவ்விடத்தே; தங்கா வேட்கை தனை - அத்தே கடவுளின் அறிவின எல்லையிலே தங்காமல மாற்றார் மனைவியர் பாற் சென்ற அவனது காமவேட்கையை; அவர் அவர் வடிவாத் தனித்ததூஉம் - அவ்வேழு முனிவர் மனைவிமாறாள் ஒவ்வொருவர் வடிவத்தையும் தானே எடுத்துக்கொண்டு வந்து அவனைப் புணர்ந்து ஆற்றாவித்து அவனை உய்வித்த செய்தியும் ஆகிய தேவர்க்கும் எய்திய காமக் கள்ளாட்டு மயக்கச் செய்திகளை; வான் திறல் குரில் - வாட போரிற் போற்றல் நாயகத் துளவாசனே நீ; கேட்கும் அறிதியோ - நீ தானும் கற்றறித் திருப்பாய் இலையாதிற் கேட்கும் அறிந்திருப்பாய் அல்குமோ! எனாள் என்க.

(வி - டி.) மாதவன் - கௌதம முனிவன். மடந்தை - அகலிகை. மடந்தையை நுகரும் பொருட்டு என்க. ஆயிரஞ் செங்கன் என்றது இடக்கரடக்கு.

ஊருகீர் - ஊர்ந்துவரும் அருவிரீர். சரவணம் - நாணற்புதர் குழந்த தொரு நீர்நிலை. சரவணத்துக் கரையிடத்தே தவந் செய்யும் முனிவர் என்றவாறு. அணங்கு - பெண்டு என்னும் பொருட்டாய் சேறது. பெரும் பெயர் - புகழ். அங்கி - நெருப்புக்கடவுள். மனை யாள் என்றது அவன் மனைவியாகிய சுவாகை என்பாளை. அவர்வர் வடிவ - அர் முனிவர் பத்தினிமார் ஒவ்வொருவருடைய வடிவத்தையும் எடுத்துக் கூறப்படும் இக்கதை, (அங்கி மனையாள் அம் முனிவர் மனைவிமார் வடிவத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்து ஒவ்வொருமையத்து அங்கியின் காம வேட்கையைத் தணித்த கதை) வியாச பாரதத்தில் ஆணிய பருவத்தில் உஉச - சுஆம் அத்தியாயத்தில் காணப்படுகின்ற தென்பர்.

தேவர்கள் தாமும் காமக் கள்ளாட்டிடை மயக்குற்று முறை பிறழ்ந்தொழுகினர். நீ மணிமேகலையின்பாற் கொண்ட காமம் நின் செங்கோன்மைக்குப் பொருந்தியதொந் காமமே; பொன்றிகழ் மேனி ஒருத்தி தோன்றி இவ்வொழுக்கம் செங்கோன்மைக்குப் பொருந் தாது என்பதுபட நினக்குச் செங்கோல் காட்டினளாகக் கண்டதாகக் கூறிய காட்சியும் மயக்கக் காட்சியே காண் என்று அவனுக்கு இனிச் செந்திராபதி செங்கோல் காட்டுகின்றாள்.

சித்திரபதி மணிமேகலையை உதயகுமரன் கைப்பற்றி வருதல்
செங்கோன் முறைமையே யாம் எனத் தேற்றுவை பகர்தல்

கடி - 602 : கன்னி.....அல்லள்

(இ - ஈ.) கணனிக் காவலும் குடியிற் காவலும் தன்உதி
கணனை சாவுறின் காவலும் நிறையின் காத்து - மனனை
மகனே! இடையிருள யாமத்து நின் முனைர்ப் பொன்றிகழ
மேனி ஒருத்தி தோன்றிச் செங்கோல காட்டி அவன் திறம்
அமர்ப்பாய் என்று கூறி மறைந்தனள் என்குதி இதுவும் எம
மயக்கத்தே தோன்றியதொரு மருட்காட்சியே கான்,
எற்றுவெனின், நின்னாற் காழறப்படுகின்ற மணிமேகலை யா? -
அவன் தான் கணனிமைப் பருவத்தினும் அடுத்துவருகின்ற
திருமணத்தின் பிணிகழும் கற்பொழுக்கைத் தீர்த்திரும நெகை
பருவத்தினும் ஓரொரு வழித் தம்மைப் பொருந்திய கணவர்க்குச்
சாக்காடு வந்துற்றக்கால பிணிகழுகின்ற கைமமை வ
பருவத்தினும்; நிறையின் காத்து - தமது நெஞ்சத்தைத்
தங்குடிக்குரிய பண்பாகிய நிறை என்னும் ஆற்றலாலே புறம்
போகாமற் காவல் செய்து; பிறர் பிறர் காணாது - தம்மழகைப்
பிற ஆடவர் கண்டு காழருவண்ணம் காந்தொழுகி; தெய்வமும்
பேணாது - தங்கணவரைத் தொழுதலன்றித் தெய்வங்களையும்
பேணித் தொழாமல் வாழ்தற்குரிய; பெண்டிர்தம் குடியில
பிறந்தான் அல்லள் - பத்தினிப் பெண்டிருடைய உயர்ந்த
குடியிலே பிறந்த குலமகள் அல்லளே; எனாள் என்க.

(ஈ - ஈ.) கன்னி-பெதுபைப்ப நவம் எய்தியும் திருமணம் நிகழப்
பெறுத இளம் பெண். கடி - திருமணம். கடியிற் காவலாவது - கணவ
னோடு இல்லறம் நிகழ்த்தும் பருவம் சாவுறின் என்றது கணவன்
மணநாள் தொடங்கி எந்த நாளினும் சாதலுண்டாகலின் -
வினை காரணமாக அவ்வாறு மிக்க இளமையிலேயே கணவனுக்குச் சாவு
நேர்ந்துழி என்பதுபட நின்றது. எனனை? கணவன் நூழுண்டு வாழ்ந்து
சாவுறுமிடத்து மனைவிக்குக் கற்புக் காவல் கூற வேண்டாமையின் சாவு
றின் என்றது கணவன் இளம்பருவத்திலேயே இறந்துபடின் என்ற
வாறே யாம் என்க.

நிறையாலல்லது கற்புப் பிறிதோராற்றினுந் காக்கப் படுவதல்ல
மையின் நிறையிற் காத்து என்று கருவியையும் விதந்தோதினள். என்க.

“நிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்

நிறைகாக்குங் காப்பே தலை”

(இர)

எனவரும் திருக்குறளையும், “கொண்டா னல்லது தெய்வம் பேணுப்
பெண்டிர்” என்புழி,

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுதெழுவாள்
பெய்யெனம் பெய்யு மழை”

எனவரும் திருக்குறளையும் நினைவு கூர்க.

(கி)

இதுவுமது

கௌ. - ௧௧௧: நாடவர்.....என்றலும்

(தி-ம்.) நாடு அவர் காண நல் அரங்கு ஏறி -
நாட்டில் வாழும் காழகர் எல்லாம் கண்டு களிக்கும்படி இலக்கண
முறைப்படி அமைக்கப் பெற்ற அழகிய நாடக அரங்கின்
கண நூல் விதித்த முறையாலே ஏறி; ஆடலும் பாடலும்
அழகும காட்டி - தாம் பயின்றுள்ள கடத்தின சிறப்பையும்
பாடல்களின் இனிமையையும் தமக்கியற்கையாகவும் செயற்கை
யாகவும் எய்திய அழகின் சிறப்பினையும் கனகு தெரிவுறக் காட்டு
மாறாது, சுருப்பு நாண் சுருப்புவில் அருப்புக்களை தூவ - அக்
காழகர் நெஞ்சத்திலே காம்பிவள் தன வண்டுகளாலியறை
நாணத் தனது கரும்பாகிய வில்லிலேற்றித் தனக்கிமன்ற
மலர்புகளை எய்து நெகிழவக்கப் பேறறனவாகிய; கண்டோர்
நெஞ்சம் - தம்மைக் கண்ட அக் காழகருடைய நெஞ்சமாகிய
மீன்களை, செருக்கியல் நெடு கண சுருக்கு வலைப்படுத்துக்
கொண்டு - ஒன்றினோடொன்று எதிர்த்துப்போர் புரிகின்ற இரண்டு
கமற் கொண்டைகளை யொத்த நெடிய தம் கண்ணைய சுருக்கு
வலைமை விசி அகப்படுத்துச் சுருக்கி எடுத்துக்கொண்டு
சேன்று; அகம் புக்கு - தம்மில்லத்தே புதுந்து, பண் தேர்
மொழியில் பல பயன வாங்கி - தம்முடைய பண்போன்றினிமை
செய்யும் மொழிகளாலே அவரை வயப்படுத்து அறிவித்தே தாம்
பெறக்கிடந்த பயனகள் பலவற்றையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு
புதுநூல், வண்டின துறக்கும் கொண்டி மகளிரை - வறும் பூத்
தற்கும வண்டு போல அவரைத் துறந்துவிடுகின்ற கொள்கை
செய்யுடைய பாதைத் மகளிரைத் தாமும்; பானமையின்
பிணித்து - அவர்தம் குடிக்கியனை பண்போடு ஒழுகும்படி
கட்டுப்பாடு செய்து; புகற்று உரை அடக்குதல் - அவர்
உறுகின்ற மாயப் பொயம் மொழிகள் செல்லாதன
வாருப்படி அடக்கியவத்தல்; குமாறகுக் கோல் முறை அன்றோ -
அரங்குமாதிரிய நினக்கே யுரிய செங்கோல் முறைமை
நாடோ? என்றான் எனக.

(தி - ம.) நாட்டவர் என உயிர் முதல்வரு மொழியாயின் நெடிற்
றோடர் இரட்டுதலே பெரும்பான்மை. சிறுபான்மை இரட்டாது
புணர்தலும் உண்மையின் நாடவர் எனப் புணர்ந்தது; காடக மிதக்
கூர்க்கே யோடுமென் மனனே என்புழிப் போல.

நாட்டில் வாழ்ப காழக ரெல்லாம் காண் என்றவாறு. பத்தினி மகளிர் பிறர் பிறர்க் காணாது வாழ்வார் என்று கூறியதும் நினைநல்லரங்கு என்றது. நான் முறைப்படி யமைந்த ஆடலரங்கினை. அத்தாவது: - "ஏழிகோ லகலத்தனையும் எண்கோல் நீளத்தனையும் ஒரு கோல் உயரத்தினையும் வாய்தல் இரண்டினையும் உடைய அரங்கென்ப." (சிலப் - ௨ : ௧௦௧ - ௧௦௨.)

ஒவியச் செந்நூல் உரை நூல் கிடக்கையில் நாடக மகளிர்க்கு நன்கனம் வகுத்த கலைகள் பிறவும் பலவுள வேணும் அவற்றுள்ளும் இவையே தலை சிறந்து திகழ்தல் பற்றி ஆடலும் பாடலும் அழகும் காட்டி என்று இம் முன்றணைய விதந் தெடுத்தோதினள்; ஆசிரியர் இளங்கோவடி களார் தாழும் கணிகையரை "எண்ணெண் கலையோர்," எனவும், (௧௦௪ : ௧௧௧.) எண்ணுன் கிரட்டி இருங்கலை பயின்ற.....மடந்தையர்" (௨௨ - ௧௩ - ௮ - ௨௬) எனவும் ஒதுவரேனும் அவற்றுள்ளும் இவை சிறந்தமைபற்றி, "ஆடலும் பாடலும் அழகு மென்றிக் கூறிய முன்றின் ஒன்று குறை படாமல்" என விதந்தெடுத்தோதினமையு முணர்க.

சுருப்பு நான், கருப்புவில், அருப்புக் கனை என்பன மென்றொடர் வன்றொடராயின அல்வழிப் புணர்ச்சியாகலின், தூவ என்னும் வினைக்குத் தகுதியால் காமவேள் என்னும் வினைமுதல் வருவித்தோதுக சுருக்கு வலை - விரித்து வீசப்பட்டு இழுக்குங்கால் தானே சுருங்கிக் கொள்ளும் ஒருவகை வலை. கண்வலை என்க. வலை என்றமையால் நெஞ்சு மாகிய மனைப் படுத்து என்க. பண்தேர் என்புழி தேர் உவமவுருபின் பொருட்டு. பல பயன் - பலவகைப்பட்ட செல்வங்கள்.

"நறுந்தாதுண்டு நயனில் காலை வறம்புத் துறக்கும் வண்டு போல் குவம்" என இவள் இக் காதையிலே கூறினள் ஆதலின் அது நம்மனோர் நினைவிற்கண் நிற்கும் என்னுங் கருத்தால் ஈண்டு வாளாது வண்டிற் றுறக்கும் கொண்டி மகளிர்-என்றார். கொண்டி மகளிர்-என்றது, பட்டி மகளிர்; வேளையர் பான்மையிற் பிணித்து என்றது அவர் குடி யொழுக் கப்பற்றி நடக்குப்படி கட்டுப்படுத்தி வைத்து என்றவாறு. படிற்றுரை - வஞ்சகமாழி; பொய்யுமாம், ஈண்டு மணிமேகலை துறவுக்கோலம் பூண்டு அதற்கேற்பப் பேசும் பேச்செல்லாம் வறம் பொய்ம், இங்ஙனம் பொய் பேசி மக்களை வஞ்சியாமற் செய்வது செங்கோன் முறையே என்பான் கோன் முறையன்றோ குமரற்கு என்னுள். குமரற்கு என்றது முன்னிலைப் புறமொழி. கீழ்மக்கள் மேன்மக்களோடு உரையாடுங்கால் இங்ஙனம் முன்னிலைப்புறமொழியாகக் கூறுதல் ஓர் ஒழுக்கமாம். இதனை இற்றை நாளினும் உலகியலில் காணலாம்.

ஈண்டு, உதயகுமரன் அறவோனாதலின் அவன் மணிமேகலையை அணுகும்பொழுது அவள் பேசும் துறவோர் மொழிகளைக் கேட்டு அஞ்சி வாளாது மீளாமைப் பொருட்டுக் கொண்டி மகளிரைப் பான்மையிற் பிணித்துப் படிற்றுரை அடக்குதல் உனக்குரிய அறமே என்கின்றான்.

மேலும், நீ பொன்றிகழ் மேனி பொருத்தி தோன்றி நீ அவன் திறம் அயர்ப்பாய் என்று கூறி மறைந்தது என்கின்றாய், அது தெய்வமும் அன்று அம்மொழி திப்பியமும் அன்று, அக் காட்சிவறிய உருவெளித்தோற்றம்

யோவ்வதென மருட்காட்சி என்று இதனால் அவனைத் திறம்படத்
தெரிந்துகொள்க.

உதயகுமரன் உள்ளம் பிறழ்ந்து மணிமேகலையைக்
கைப்பற்றி வருதற்கு உலகவழி நோக்கி விரைதல்

ககஉ - ககஅ : உதய.....காண்டலும்

(இ - ள்) உதயகுமரன் உள்ளம் பிறழ்ந்து மணிமேகலை
தேர் போல சென்று ஏறி - சித்தாரப்பதியின் திறமக்கே திறமுரை
களைக் கேட்ட உதயகுமரனுடைய உள்ளம் தனக்கேயுள்ளனறு
அவள் காட்டிய நெறியை மேலதாயத் திரிந்து விட்டனாபாலே
அவள் கூறினபடியே மணிமேகலையைக் கைப்பற்றி அவள் கூறும்
படிற்றுரைகளை அடக்கி அவள் குடிக்கிபறை வெரழுக்கதே
கிறுத்தத் துணிந்து அப்பொழுதே விரைந்து செல்லும்
இயல்புடைய குதிரைகளைப் புட்டி கிறுத்தப்பட்ட தனது நெடிய
தேரின் மேற் சென்று ஏறி; ஆயிழை இருந்த அம்பலம்
எகதி - விரைந்து போய் மணிமேகலை இருந்த உலக அறவி
என்றும் ஊரம்பலத்தே சென்று அவளிடத்தே; காடு அமர்
செவ்விகழ் பசி களைய - காட்டில் வீற்றிருக்கின்ற கொற்றனை
நாகிப காசி தனைருள் சீழலிலே வழுக்கின்ற கூள்களுக்கதறற
பசிப பிணியை அகற்றுதற் பொருட்டு; ஒந் கைக் கொண்டு
கின்று ஊட்டுகள் போல - ஒரு திருவாட்டைக் கைக் கொண்டு
அவற்றினிடையே கின்று தனதருளரில் தவ்வாட்டிலே
கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறைமாமல காக்கின்ற உணவினை அககளி
கட்டுவதற்குக்கின்ற அவயிறைவியர்பாற் றோற்றமாதது; தீபக
மாக்கட்குச் செழுஞ்சொறு நததுப பாததிம ஏந்திய பாவையைக்
காண்டலும் - தீப பசிபரில் வருதுகின்ற ஆற்றமாக்கட
கெல்லாம அழககாபியில் இடையருது காவா கிறை வளமான
நததுத் திரைமை அள்ளி அள்ளி வழங்குவளாய அழக
காபியனனும் அரும் பெரும் பாததித்தை அவகையில் ஏந்தி
கிற்கின்ற கொல்லிப் பாணை போறை மணிமேகலையைக் கண்
கடாகக் கண்ட வளவிலே என்க.

(வி - டு.) 'உதயகுமரன் உள்ளம் பிறழ்ந்து' என்றமையால் அவன்
மணிமேகலை தேய்கம் கோன்புறை காட்டி, தவத்தாம் புண்டி
தன் மேல் வைத்த அவதூறம் ஓழிக் என்றவிழுத்தமை கேட்டு
அஞ்சி மணிமேகலையைக் கைப்பற்றுங் கொள்கையைக் கைவிட்டு அவன்
பால் உண்டான தன் இடங்கழி காமத்தைக் கைவிடமாட்டானாய்ப்
பெரிதும் தன்புறந்தான். அங்ஙன மிருத்தவன் முன்பு கைவிட்டிருந்த
செய்கைச் செய்வதென உள்ளம் பிறழ்ந்தான் என்பது பெறகும்.

என்றுச் சித்திராபதி இவ்வாறு மருட்காட்சி காமந்தவடிப் பெந்
ரூக்குத் தோன்றுதல் இயல்பு காண்! என்று கூறியதனால் அவன்
கூற்றை வாய்மை என்றே கொண்டு விட்டான் என்க. அவன் உள்ளத்
தின் வதுப்புரவினை விரைபரி நெடுந்தேர் ஏறி அம்பல மெய்தினான்
என்பதனால் அறிவறுத்தார்.

மணிமேகலைக்குக் காடு அமர் செல்வியும், இரவன் மாக்கட்டுக்
கூளியும் உவமை. காடமர் செல்வி-காளி. கடி-கூளி; பேய். பாவை.
கொல்லிப்பாவை போன்ற மணிமேகலை.

மணிமேகலையைக் கண்ட உதயகுமரன் எண்ணித் துணிதல்

ககக - ககஎ; இடங்கழி.....கேட்ப

(இ-ங்.) இடங்கழி காமமொடு அடங்கான் ஆகி - பண்டு
கலர்வனத்தில மணிமேகலையின் காதற் குறிப்பைக் கண்டு
வைத்து அவன்பால் தணியா நோக்கம் தவிர்ந்தலானது
அறத்தீதார் வனம் என்றஞ்சி மீண்டவன் இப்பொழுது
ஊமபலத்தே கண்டமைமரையில் தன்மட்டுக் கடங்காது வரம்பு
கடந்து அவளபாற் செல்கின்ற காமமுடையவனாகியும் உயர் குடிப்
பிறப்புடையோன் ஆதலின் தன்னுள்ளே எண்ணித் துணிபவன்;
தானே - வாயிலாவாயினறி யானே; தானே தமிழள நிறேருள்
மூன்னர் சென்று - அவள் தனித்து நிற்கின்ற செவ்வி நோக்கி
அவள் முன்னிலையிலே சென்று; உடம்போடு எனதன் உள்ளகம்
புகு என நெஞ்சம் கவர்ந்த வஞ்சகக் கன்வி - உன் உடம்போடு
என் கண் வழியாக என உள்ளத்தினூடு புகுந்து என் நெஞ்சம்
முழுவதையும் கவர்ந்து கொண்ட ளளவிமாயிய நீ; வேற்று
ஊன வாழ்க்கையின் நொசி தவம் தாங்கி ஏற்று ஊன விருப்பிய
காரணம் என் என கேட்டல் இயல்பு என துணிர்து - நோன்பு
மேற் கொண்டு பட்டினி விட்டுண்ணும் வாழ்க்கையினாலே
உடம்பும் உள்ளமும் சுருங்குவதற்குக் காரணமான தவவொழுக்
கத்தைத் தாங்கிப் பிச்சை ஏற்றுண்ணும் உணவினை விருப்பி
தற்குக் காரணந்தான் எனையோ? என்று வினவித் தெரிந்து
கொள்ளுதலே முறையாகும் என்று தன்னுள் ஆராய்ந்து
துணிக்து ஆங்கனமே அவள் தமிழளாய் நிறை செவ்வியின்
அவள் முற்சென்று; கல்லாய் எனகொல் கல் தவம் புரிந்தது -
கங்கையே இத்தகைய கன்விமாயிய நீ ஏறவிற்குத் தவம்புரியத்
தொடங்கியது; சொல்லாய் - அதற்குரிய காரணத்தை எனக்குக்
கூறுவாயாக; என்று உடன் கேட்ப - என்று அப்பொழுதே
மணிமேகலைவை வினவா நிற்ப என்க.

(இ-ங்.) இடங்கழி காமமொடு அடங்கானாகியும் எனல் வேண்டிய
சிறப்புடைய தோக்கது. எனனை? அடங்கானாகியும் எண்ணித் தன்
னியல்பிற் கேற்ற செயலே செய்தலன்றி அவனைக் கைப்பற்றுதல்

முதலிய மிகை ஏதுஞ் செய்திலாமை அவன துயர்குடிச் சிறப்பிற்குச்
சாராய் விற்பனை என்க. பிறர் பொருளைக் களவாடியவரை அரசன்
வினவுதல் கோன முறைமையே யாகலின் கன்வி அதற்கு மாறாத தவம்
புரிந்து என் என்று வினவுதல் தனக்கு இயல்பு என்று துணிந்த
படியாம்.

உதயகுமாரன் கன்னுள்ளத்தை அவள கவர்ந்தமை மூன்று சித்திரா
பதிக்குக் கூறுமாற்றுலே பெற்றும். அந்நீக மாந்த ஆநயிர் தளிப்பத
தன்னைக் கணபதி அவள் விந்நின் மூரலதும்பி வைத்தும் அதற்குபைய
வொழுக்காமல் அவன் தவம் புரிந்தது அடாது என்பத அவன் கண்டு
எடுத்துக் காட் டுகின்ற குற்றம். மற்று அவன் தவம் புரிவதே குற்றம்
என்பது அவன் கருத்தல்லாமை யுணர்க. 'உடம்போடுயானே
கேட்ட விடல் பெயத் துணிந்தானாகலின் அதனை வழிமொழிந்து அவ்
வாழை கேட்டனன்' என்று கூறிக்கொள்க. அல்லது - அவ்வாறு தன்
னுட் டுணிந்து சென்று அவை யெல்லாம் அவள் நெஞ்சறியுமாயின்
'நல்லாய் என்கொல் தவம் புரிந்தது சொல்லாய்' என்னுமாய் வின
வினன் எனக் கோடலுமாய். என்னை? அவள் முன்னிலையினின்று அது
கூற அவன் நாத்துண்தலரிதாகலின் இங்ஙனம் வினவவும் அவன்
துணிந்தமையின் அருமை தோன்ற அத் துணியை விதந்து 'துணிந்து
கேட்ப' என்றார். நல்லாய் என்று விளித்தான் அதனினும் சிறந்த
வினிச்சொல் பிறிதொன்று காணமாட்டாமையின்.

மணிமேகலையின் உள்ளத்தினியல்பும் செயலும்

கஉஅ - கஉஉ : என்னமர்.....மயங்கி

(இ - ன்.) நங்கு இவன் என் அமர் காதலன் இராகுலன் -
அவனேந்தன் மகன் வினவிய சொற்களைக் கேட்ட மணிமேகலை
இங்கு வந்து இவ்வாறு எனனை வினவுவான் முறபிறப்பிலையும்
என்னைப் பெரிதும் காதலித்து என் கணவனுயிருந்த இராகுலனை
ஆதலின்; இவன்றன் அடிதொழுதலும் தலவு என வணங்கி -
இவனுடைய திருவடிகளிலே வீழ்ந்து வணங்கித் தொழுவதும்
அத்தத் தருதியே யாம் என்று தன்னுட் கருதிவளராய் அவன்
அடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி; நெஞ்சம் அறைபாய் அவன் பால்
அணுகினும் சங்கு இவன் இறைவன் முன் கை பற்றினும் -
என பேதை நெஞ்சம் என்னைக் கீழறுத்துப் போய் அவனிடத்தே
அணுகினும் அணுகா! அல்லது இவனானும் அடிப்பட்டு வந்த
அன்புடைமை காரணமாக ஆற்றானாய் மட்டுவாயையுடைய
வீளமலணிகத் தருந்த என பன்னங்கைமைப் பறநிக்
கொள்ளினும் கொள்ளுக!; தொன்று காதலன் சொல் எதிர்
கூறுத்தல் கன்றிமன்று என்று கடுங்கினன் மயங்கி - முற்பிறவி
கேட்டு அடிப்பட்டு வருகின்ற என் காதலனாகிய இவனுடைய
மொழிக்கு மாறு கூறல் கல்லறமன்று என்று கினைந்து தானும்
அக்காமத்தாலேயே மயக்க மெய்தி என்க.

(வி-நி.) மணிமேகலைக்கு மணிதேவன் தெய்வம் உவவனமருங்கில் உன்பால் தோன்றிய உதயகுமரனவன் உன் இரா தலன், ஆங்கு அவன் என்றியம் அவன் பாலுள்ளம் நீங்காத் தன்னை சினக்கம் உண்டு என்ற வித்தையால் தன் முடிபிறப்பிற னைக்க இவந்த இராநிலனை இவன் என்றும் அவ்வன்பத் தொடர்ச்சொகிய ஏழ் சிகழ்க்கையே இப்பிறப்பினும் இவனாகு, என்னைக் காட்டுவித்தது என்று அவ்வாறே அவனபால் எனவெஞ்ஞம் நீங்காத் தனையத்தாகின்றது, என்று கருதி அன்பாற் பரிவள்ளங் கொள்வளாய்க் கணவனைக் கற்புடை நகலிர் கொழுகிற தொழுகன், இவ்வன்மை இவனறியாளையினும் அப்பாவினை வலியால் இவனபால் என்னைக்கம் அறப்பாவின்றது போயிற் போதல் உங்களுமே அப்பாவினையா லுத்தப்பட்டு வந்த இவன் என்கையைப் பற்றுகலும் கூடும், பற்றினு பற்றுக், "தன்னைஞ்சறிவது பொய்யற்க" எனனும் அறப்பற்றி உணவையே இவன் உணவதவல் அப்பாலும் அவன் வினாபிற்கும் விடை கூறுவல் என்று மணிமேகலை சுண்டு மயங்குகின்றனள் என்றுணர்க.

இனி, தொன்று காதலன் ஆயினும் இவன் பிறப்பறத்தற்குயன்ற நல்லனை தெய்வின், தான் செயத நல்வினையே பிறப்பறத்தற் பென்ற தொரு நன்வினையில் தன்னைச் சேர்ப்பித்தானது என்ற ரீந்துள னாகலின் சுண்டு இராண்டு ரதங்கன் தம்மன் எதிர்த்து போரிதொரனை அவன் உள்ளம் மயங்கி இவற்றுள் பழைய அன்பு நெறிபே மென்று மீண்டும் தன்னை அவன்பாற் படுத்து, பிறவிப் பெருங்கடலுள் விழ்க்கு விடுமோ என்றையற்று அச்சமெய்தி நடுங்கினள் என்பது கருத்தாகக் கொள்க.

என் அமர்காதலன் - என்னை விநம்பிய கணவன். தொன்று - பழையமையான். நன்றி - நல்லறம். நடுங்கினள் : முற்றெச்சம்.

மணிமேகலை உதயகுமரன் விதுவிற்கு விடை இறுத்தல்

ககச - கசஉ : கேட்டதுசெய்க்கன

(இ - ள்.) கேட்டது மொழிவேன் கே கேள்வியாளரின் தோட்ட செவியை ஆகுதலும் ஆம் எனின் - வேங்கன மகனே! கேளனை வினயங்க காரணத்தை யான இப்பொழுது கூறுவல் தோனும் கேள்வியை விருப்பிக் கேட்டுப் பயின்று பயன்பெறாத சிறந்த கேள்வியாளர் போன்று அறக் கேள்விகளாலே மறகு துளைக்கப்பட்ட செவிகளை உடையையாயிருப்பாய் ஆகின யான கூறும் காரணம் சினக்கம் பயன தருவதாசுமால்) மக்கள் மாக்கை இது பிறத்ததும் முத்ததும் பிண்ப்பட்ட இரங்கலும் சிறத்ததும் உடையது - மெருமரனை! யான எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற மக்களுடைய உடம்பாகிய இவ்வுடம்பு தான வயிற்றிலிருந்து பிறத்ததையும் பிறந்த பிணைக் கணதோறும் முத்ததையும் பல்வேறு பிணிகளினபாற் பட்டுத் துன்புது தலையும் எனறேனுமொரு நாள் இறத்ததையும் உடையதாரும்; இடுமலைக் கொள்ளை - துன்பத்தை சிரப்பி வைத்துள்ள தொரு மடபாண்டம் போலது; என உணர்ந்து - எனது

நன்குணர்ந்து கொண்டமைமாலே; மிக்க நல் ஆறம் விரும்புதலு
புரிந்தேன - ஆப பிறவிப் பெருமகடலினின்று உயர்ந்து
கரையேறுதற்குரிய ஆறங்களுள் ஹைததுத் தலைமெந்த நன்மை
யுடையதாகிய ஆறளந்ததை மேற்கொள்ளுதலைப் பெரிதும்
விரும்பினேன, இதுவே இந் நற்றவத்தை யான் செய்தற்குரிய
காரணமாகும்; மண்டு உமர் முருக நம் களிறு ஹைமர்க்குப்
பெண்புர் கூறும் பேரறிவு உண்டோ - நாத்பெரும்
பலையும் மண்டி வருதற்கிடமான கோரிக்கை பலகண்ணாக
கொன்றழிக்கும் சீராரற்றலுடைய கபருடை ஓத்த களிற்றியாகி
போன்ற தறுகண்மையுடைய விராகளுக்கு என போன்ற
மெல்லிமன் மகளிர் கூறுதற்குரிய பேரறிவும் உளதாருமோ!
இல்லமரசலின் பெருமான வினாவிற்கு மட்டுமே விடை
துறுத்துள்ளேன; கேட்டகையாயின - யான் கூறிய விடை
மைச் செவிசேற்றறநுகரிக்கையின; வேட்டது செய்க என -
இனிப் பெருமன விருப்பியதனைச் செய்தருள்வாகாக! என்று
விடை கூறிய பின்னர் எனக.

(வி - ௧.) என் கொல் நற்றவம் புரிந்தது? என்பதே உதயகுமாரன்
வினாவதலின் அதற்கு விடை கொடாது மறுத்தல் நன்றியன்று
என்றுட்கொண்டு விடை கூறத் தொடங்கும் மணிமேகலை கேட்டதற்கு
விடை தருதல் என கடமையாகலின் அதற் ற விடை தருவேன் என்பான்
கேட்டது மொழிவேன் என்று கேடங்கி; என் வடைக்குப் பொரு
துணர்வாய் எனின் நீ நன்கு அறவுரைகளைப் பலகாலும் கேட்டுப்
பயின்றடிப்பட்ட செவிகளை உடையை ஆதல் தேற்றம் என்பான்.
நீ கேள்வியாளரின் தொடர் செவியை ஆகுவை என்னுள். உணர்ச்சி
உணர்வோர் வலிந்தெயரகலின் அத்தகைய வலி நினக்குளதாகும்
எனின் நன்று இன்றெனினும் கேட்டதற்கு விடை கூறுதல் என் கடமை
யாதலின் மொழிவேன் என்னுள்.

பிறத்தல் முதலியவாக எண்ணிற்றத் துயரங்களுக்குக் கொள்கல
மக்கள் பாக்கையாகிய இஃதென்று யான் நன்கனம் உணர்ந்து
கொண்டமையே நற்றவம் புரிதற்குக் காரணமாக, என்பதே மணி
மேகலை இறுத்த விடையாகும்

யான் மெல்லியல்புடைய எளிய பெண் மகள். நீயேயே மண்டமர்
முதற்கும் களிற்றையை ஆதலின் நீ இப்பொழுது என் நிறத்திலே ஏது
வேண்டுமாயினும் செய்யக் கூடும். நீ இனி வேட்டது செய்க, நின்னைத்
தடுப்பார் யாருமில் என்பதுபட உன்கின் மேல் வைத்துக் களிற்றை
யார்க்குப் பெண்புர் கூறும் பேரறிவுண்டோ வேட்டது செய்க என்னுள்.

மிக்க நல்லறம் என்றது அருளுடைமையை, அதனையவ்ந்திப் பிறவிப்
பெரும் கடலைக் கடத்தற்குப் பிறிதொரு வாதியில்லாமலாகலின் அதனை
அங்கனம் விதத்துரைத்தாள். என்னை?

“அருளில்லார்க் கவ்வுலக மில்லை பொருளில்லார்க்கு
இவ்வுலகம் இல்லாவி யாங்கு”

(உசௌ)

எனவும்,

“நல்லாற்றா னாடி யருளான்க பல்லாற்றாற்
நேரினும் அஃத துணை”

(உசௌ)

எனவும் வரும் அருமைத் திருக்குறள்களையும் நோக்குக.

இதுவே டெளத்த சமயக் கோட்பாடாகும். பண்டைக் காலத் தமிழர் தரிசுவார் மெய்க் காட்சியும் இதுவே யாகும் என்றுணர்க. இவ்வறத்தின் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மக்கள் வாழ்க்கையின் வெற்றிபாதக் காதி வாகைத் திணையின் பாற்படுத்தி “அருளொடு பணர்ந்த அகற்சி” என்றொரு துறையாக அமைத்து வைத்தனர். (வாகை - கு - உக)

தேட்டனயாயின் வேட்டது ரெங்க, என்றது நீ யாது செய்வீரும் யான் மேற்கொண்ட அறத்தனின்றும் பிறழீழன் காண்! என்றுக் குறிப்பெச்சப் பொருள் பயந்து நின்றது.

உதயகுமாரன் முன்னிலையினின்றும் மணிமேகலை தற்காத்தந்
பொருட்டு விடைந்து கொற்றவை கோயிலுட் புருத்து
வேற்றுருக் கொண்டு வெளிப்படுதல்

கசஉ - கநஃ வாட்டிறல்.....தோன்ற

(இ - ள்.) மடக்கொடி வான் திறல் குரிசிலை நீயகி - இவ்வாறு விடையிறுத்த இளம்பூங்கொடி போல்வானாகி மணிமேகலை வாகு போராற்றால் மிக்க இடங்கழி காமத்தானாகி இவன் முன் யான் இனி கிற்றலும் தகாதென வுட்கொண்டு பொன்னை ஆவ்விடத்தினின்றும் நீயகி; முத்தை முதல்வி முதியான் இருந்த குச்சாக் குகை தன அகம் புக்கு அது முனைப் பழைமைக்கக் முனைப் பழைமையுடைய நுழுமுதலாகி இறைவி எழுகதாளியிருக்கின்ற குச்சாக்குகையினுட் புருத்த ஆங்குச் செறிது பொழுது வின்று ஆராய்பவள்; ஆடவர் செயதி அறிஞர் யார் என - காமம் கையிகின் மடலெறுதலும் பிறிதுக் ஆகும் இயல்புடைய இத்தகைய ஆடவர் தக்கது இதைத் தகாததினனது என்று ஆராய்ந்து துணிகது ஒன்றைச் செய்யும் இயல்புடையாராகத் ஆதலின் அரசனாக வியுக்குகப் பிறம் பின்ன ஆயினும் இக் காமக்குழ்ச்சியில் அவன் இது செய்வான் இது செய்வான் என்று யாரே துணிகது கூறவல்லவர். இவன் மாகலின் யாம் மமதறிவுடையவரால் இவனிடமிருந்து தப்பதலை கண்டென்று தன்னுட்கொண்டு; தோடுஅவர் கோததைத்

இனி மகளிர் காமங்காழ் கொளின் இவ்வாறு மிகை செய்யாப்
புடையர் என்பது பற்றி அடவர் செய்தி என்று ஆடவரை மட்டும்
பிரித்தோதினாள். மகளிர் அங்ஙனம் மிகை செய்யார் என்பதனை—

“கடலன்ன காம முழந்து மடலேரூப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்”

என வரும் அந்நைத் திருக்குறளாலு முணர்க.

தோடணர்கோதை : அன்மொழித் தொகை : சம்பாபதி.

உண்மை வடிவத்தை மறைத்து வேறுபுறவந் தருகலால் வேற்றுருத்
கொள்ளும் மந்திரத்தை மாபவிஞ்சை மந்திரம் என்றார்.

மணிமேகலையைக் கானாமல் மன்னன் மகன் அமைருதல்

பஞ்ச - கருவு : அணிமலர்.....கிடப்பேன்

(இ - ள்.) அணிமலர்த் தாரோன் அவள்பால் புக்கு -
விரைந்து தன் முனணிகையினினறும் கோயிலிழுந் புருந்த
மணிமேகலை வரவினை எதிர்பார்த்து வினற அழகிய மலர்மலையை
மணிகை அவ்வரசினங்குமரான பாததிரமேந்தி வெளிவருகின்றவள்
பாற் சென்று அவள் மறிருருத்தியாதல் கண்டு, பிச்சைப்
பாததிரத்தை இவள் கையிற் கொடுத்துவிட்டு மணிமேகலை
கோயிலினுள் காந்திருக்கின்றாள் என்று கருதியவனாய்; குச்சைக்
குச்சைக் குமரியை மரிது - தானும் ஆக் குச்சைக் குச்சையாக
கோயிலுட் புருந்து மணிமேகலைமைத் தேடி அவளை
பாரண்டும் காணாவிதி ஆங்கெழுந்தருளிய சம்பாபதியைத்
தோழுது கூறுபவன்; இமைமலர் பாவாய் பிச்சைப் பாததிரம்
பெருகப்பெயுமுத காயசண்டுகை தன் கையின் காட்டி - இதவர்
கட்குந் தெய்வமாயிய சம்பாபதியே கேள்! தன் கையிலிருந்
பிச்சைக் கலத்தை நானும் ஆனைத் தீ நோயாலே ஆறொருநாள்
பேரிட பசித்துனபத்தே கிடந்துமுன்ற காயசண்டுகை எனபவள்
கையிலே கொடுத்துவிட்டு; மாயையின ஒளித்த மணிமேகலைமனை-
தான் கற்ற மாமனித்தையாலே ஈண்டுக் கார்த்துறைகின்ற
மணிமேகலையை; ஈங்கு இம்மண்ணிட்டு மார் என உணர்கேள் -
இங்கே நிறைந்துள்ள காதையாலியன்ற மகளிர் உருவங்களுள்
வைத்து மணிமேகலையின உருவம யாது என்று யார்
எவ்வண்ணம் அறிந்து கொள்ளமாட்டுவேன்! அறிவீன்றிலேன்
ஆதலாலே; ஆங்கு அவள் இவள் என்று அருளாய் ஆயின -
அவ்விடத்திலே நிற்கின்ற உருவமே உன்னால் தேடப்படுகின்ற
மணிமேகலையின் உருவமாகும் என்று நினை எனக்குக்

சாத்தமருளையாடின்; பல் நாள் அழிந்து பாடுகிடவடென் - ந
உனம் இரகதி உகனாம் காடி உதற்குப் பல நாள் கழிரினும் நாள்
கின் திருமுன்பு வரவகிடபி ன் காண்! என்றான் என்க.

(வி - ரு.) அணிரலர்த்துரான்: உயரதயகுமரன். அவன் என்றது
காசண்டினை. உயரதயகுமரன் என்பது மணிமேகலை. உயரதயகுமரன்
என்க வதல் உயரதயகுமரன் என்பது மணிமேகலை. உயரதயகுமரன்
இவன் அவன் காயபபயனாயால் கனா ம... மகல் தன் கைப்
பாத்தரத்தை (இவன்பாடு) கொடுத்துத் தான் கொடுத்தவன் மகல்
தனவரன்பான் என்றது. உயரதயகுமரன். அவனைத் தெருகொயினி
யுடையான் என்பது காத்தரான அகறயிவந்த கொற்கள் இசை
மேச்சத்தால் வகவித்தொதரப்பட்டன.

குமரி: கம்பாபதி. மீது - மருவி: அணிர என்பதாறு மண்ணிடு-
கண்ணச்சாத்தா லியற்றியசற் உருவம். மணிமேகலை இச் சிற்ப உரு
வங்களிலு டெடா? என அறிவின்றிலென என் ம... யால் மணிமேகலை
யின் எழிலும் அப்பள்ள சிற்பங்களின் அழகும் ஒன்றற்கொன் றுவமை
பாதி இவழியும் சிறப்பெய்ததல் உணர்க. இறைவி கோயிலாகலின்
அம் மண்ணிடுகள் மகளிர் உருவங்களாதலும் இயல்பாதல் உணர்க.

இனி, யார் என்னும் வினைக்குறிப்பு மணிமேகலைதான் யார் என
உணர்கென் என உயர்த்தினைக்கண் வந்ததாயினு உயர்ப்புலப் பொதுச்
சொல் மண்ணிடு என்பதாம். ஆகவே அஃதனைப் பொதுச் சொல்லாகிய
யார் என உணர்கென் என்பது திணைவழியாம். ஆதலிற், இம் மண்ணிடு
களின் உருவங்களுள் வைத்து மணிமேகலை யுருவம் யாது என்றற்கேள்
என்பதே கருத்தாகலின் திணை வழுவமைதியாகக் கொள்க. ஆங்கவள்
இவள் என்றதும் நின்னால்தேடப்படும் மணிமேகலை யுருவம் இஃதாம்
என்று காட்டியருளாயாடியின் என ஐயப்பலப் பொதுச் சொல்லாகாமல்
உயர்களைச் சொல்லாற் கூறியதனையும் திணைவழுவமைதியாகவே
கொள்க.

நான் யார் என் ஞானங்கள் யார் என்புழியும் இவ்வழுவண்மையும்
அதனை அமைத்துக் கொண்டமையும் உணர்க. பாடுகிடப்பென்-வரங்
கிடப்பென். "காசண்டச் சாத்தற்குப் பாடுகிடத்தானுக்கு" என்
புழியும் (கிடப் - க - கரு) அஃதப் பொருட்டாதல் அப்பாடுக்கு நல்லாற்
கொள்ளும் அறிக.

உயரதயகுமரன் கம்பாபதி திருமுன் தன்னிலை கூறிக் குறைபிரத்தல்

கருக - களஉ: இன்னும்.....தானென்

(தி - ன்.) இமைபொர் பாவாய்-தேவர்கட்கும் தெம்வமாகி
கம்பாபதியை; இன்னும் கேளாய்!- அடிமன் உற்ற குறைபொ
பெரிது அதனைக் கூறுவல் வெறுமல் திருச்செவியெற்றருள்வா
வாக; பவளத் தேவ்வாய் தவள வான நலையும் அருசனஞ்
சொற் செங்கடல் நெடுங்கனும் - ழும் மணிமேகலை தானும்
தன்னுடைய பவளத் போன்று சிவந்த வாயின்கண் சிவல்

பட்கருக்கின்ற வெள்ளி ஒளி தனமும் எயிறுதனும் மை திட்டப்
பெருத வெந்த கயல்நீன் போன்ற கெடிய கண்ணும்; மூர்த்தி
கடை நெரிவ வரிந்த கிலைப் புருவமும் - வகிந்து கடைப்பகுதி
நெரியுர்பு வரிந்து கட்டப்பட்ட வில்லினை ஒத்த புருவமும்
ஆகிய தனது இம் புன்றுறுப்புளைய சிரலே, குவி முக்
கருவியும் கோணமும் கூர்நுனைக் கவையுள்
ஆகிக் கெடுகொள - இரும்பாலிமன்ற நுனி கருவிதள்ள
மூள்ளாயி கருவியும் தோட்கு என்னும் கருவியும் கூர்த்த
நுனிமையுடைய கவர்த்துள்ள முன்கையுடைய பரிக்கோல்
என்னும் கருவியும் ஆகிய களிநடக்கங் கருவினொகக் கொண்டு
அவை காவலச்செய்ய; கல்விப்பரகரின் காப்புவகை ஓட்கு - தான்
கற்ற கலைகளையி பாகாலே காததையுடைய அணைத்த
என்னப் பகுதித்து; வல்வாய் மாழின் மொலிதின் விளங்க-
காவன்மையுடைய தனது வாயாகிய மாழினில என்
நெஞ்சாகிய மாணியின் சினக் தவிர்ந்து நெகிழ்ச்சியுடையதாந்த்
திகழும்பு; மூதுக்குறை முதுமொழி எடுத்துக் காட்கு -
மெய்யறிவு கெழிய பழைய மொழிகளை எடுத்துக் கூறிக்
காட்கு; புதுக்கொள மாண வேட்டம் வாயத்தென - புதுவதாப்
பற்றப்பட வேண்டிய களிற்றிபாண யொன்றனைத் தான்
கைபாற்றிக் கோடற்குத் தான் மேற்கொண்ட வேட்கைத்
தொழில் தனக்கு வாய்ப்புடைத்தாயிற் மென்னுந் தெருக்கினுந்;
மூதிபான் உன்றன் கோட்டம் புதூத மதிவாள முகத்து
மணிமேகலைதனை - எல்லாக் கடவுளர்க்கும் முதிய முதல்விமாகிய
உன்னுடைய திருக்கோயிலுட் புருந்து காந்திருக்கின்ற திங்கள்
போன்ற திருமுகதையுடைய அம் மணிமேகலைமகக் கைபாற்றிக்
கொண்டு அவளுடன் போவதல்லது; ஒழிமப் போகென் -
அவளையன்றி யான் தரியேனா மீண்டுப் போகவெனலில்
காண்!; உன் அக தொட்டென் - யான் உன் திருவகளை
தொட்டு உறுதி கூறுகின்றேன்; இது குறை என்ற
இதுவே நிகழவேற்றித் தருதற்குரிய என்னுடைய குறை
காண என்று கூறினன் அனை யார் எனின்?, இறைமகன் -
சொழ மன்னன் மனோகை உதயகுமான்; என்பதாம்.

(வி - ௩.) பாடு கிடப்போன் என்றவன் அங்ஙனம் பாடு கிடத்தற்குக்
காரணம் கூறுவேன் தேன் என்பான், இன்னுங்குதன் என்றான்; புதூத
கோள் யாண என்று உதயகுமான் தன் நெஞ்சத்தையே கூறிக் கொள்
கின்றான். பழக்கப்படாத யானையைக் குவிமுட் கருவியுற் தோட்டியும்
பரிக்கோலாகிய கருவினைப் பயன்படுத்தி அடக்கிப் பின்னரும் அப்
புதிய யானையினை நெஞ்சத்தை நெகிழ்த்துத் தம் வயப்படுத்தத்தற் யாழி
சையை எழுவி வயப்படுத்துக் கொள்வார். அங்ஙனமே அவன் தனது
வானகையாகிய குவிமுட் கருவியாலும் கண்ணாகிய தோட்டியாலும்
புருவமாகிய பரிக்கோலாலும் என்னெஞ்சத்தை அடக்கிப் பின்னும்

பாகர் அப் புது யாணை தப்பி யோடிப் போகா வண்ணம் அதனைத் தம் குறிப்பின் வழி இயங்குதற்கு அதற்கு அரண் செய்யுமாறு போலே இவன் தனது கலையாகிய அரண்டி அவ்வரணகத்தே என்னெஞ்சத்தை இடக்கு இன்றான் என்பான் கல்விப்பாகரில் காப்புடை ஒட்டி என்றான்; காப்பாகிய வகையகத்தே புகுவித்து என்றவாறு. ஈண்டு வலை என்றது அரண் என்னும் பொருளதாய் நின்றது.

கதை - எயிறு. கதை கண் புருவம் என்னும் மூன்றற்கும் நிரலே குவிமுட் கருவியும் கோணமும் கவைமுட் கருவியும் உவமைகள்.

கோணம் - தோட்டி (அங்குசம்). கோணந்தின்ற வடுவாழ் முகத்த என்பழியும் (மதுரைக் - ௬௨) அஃதப் பொருட்டாதலறிக. கவைமுட் கருவி - பரிக் கோல். "கவைமுட் கருவியின் வடமொழி பயிற்றி" என்பழியும் (முல்லைப் - ௨௬) அஃதப் பொருட்டாதலறிக.

கல்வி - ஈண்டுக் கலை. அவளது கலையழகு தன்னை அவள் வழிப் படுத்தலின் அம்னை யாணையைப் பழக்கி அரணுள்ளே புகுவதும் பாகராக உவமை செய்தான். காப்புடை: இயுடைய ரோட்டு. வல்வாய் - தன் சொற் கேட்பாரைத் தன்வழிப் படுத்தல்வல்ல நானலம்.

முதுக்குறை முதுமொழி என்றது மெய்யறிவு கொளுத்தும் அந வரையை. அஃகாவது, "பிறத்தலுப்.....புரந்தேன்" என மணி மேகலை எடுத்தியம்பிய காரணக் கவையாகிய அறவரை. அவ்வுரை பிடகநூலிற் புத்தபெருமானாற் கூறப்பட்ட மொழியே அதலின் முதுக்குறை முதுமொழி என்றான். யாழிசைக்கு யாணை வடிப்பதும் இயல் புடைத்து என்பதனை, "காழ்வரை நிலலாக் கடுங்களிற் நெருத்தக் காழ்வரைத் தங்கி யாங்கு" எனவரும் கலியாணம் (செய் - ௨) உணர்க. காமத்தைய மிகுவித்தலின் அவற்றை யாழிசையாக உவமித்தான் என்னெஞ்சத்தை அவள் முழுதும் தன்வயப்படுத்திக் கொண்டான் என்பதுபட அவட்குப் புதுககோள் யாணை வேட்டை பலித்தது என்கிறான். உன்னடி தொடடேன என்பது ஒரு குறையை. அடிதொடு கடன இவை எனவரும் (சிலப் - வேட்டுவவரி) இளங்கோ பொன் மொழியும் காண்க.

அாளாயாயிடின் பாடு கிடப்பேன் என்பது குள்மொழி. வேட்டம் வாட்டதென உன்றன் கோட்டம் புகுந்தான் என்றது இனி இப் புத்தி யாணை நம்மையகன்று போகாது எனனும் நம்பிக்கையால் இப்பொழுது குறம்பு செய்யத் தொடங்கி விட்டான் என்றவாறு. அதற்கெற்படுவ யானும் அவனையன்றித் தனியேனாய்ப் போகவல்லேன் ஆயினேன். ஆகவே அவனைக் காட்டித் தருதி; தாராயாயிடின் பன்னாளாயினும் பாடு கிடப்பேன் என்கின்றான்.

இது குறை என்றான் - இக்குறை தீர்த்தருள டான் நின்னை வணங்கி வாய்க்கட்கின்றேன் என்றற்கு.

இறைமகன் என்று விதந்தார் இறைமகன் தன்னை விரும்பி இத் தனை அலமாறுதலும் மணிபேகலை தான் மேற் கொண்ட தவறெயிற் பிறழாத அவளுடைய திட்டம் விளங்கி நம்மனோர்க்குப் புலப்படுத்த லேன்க.

இனி இக் காதையை, சித்திராபதி உயிர்த்துக் கலங்கித் தீர்ப்பம்
என்று மடந்தையர்க் கெல்லாங் கூறும்; கூறுபவன் சாற்றித் தோர்க்கு
போகிக் குறுகி வந்த, நக்கவன் தவறன்றோ என, அவன் குறுகு உயிர்ப்பு
ஔயிய காஞ்சி மலர் அவழ்க்கது வண்டு உணர்ச்சி வந்தென் அம்பலத்
தாயது வாழ்க என, உரைப்போன் தெரித்தது உம் அந்நாயது உம் கண்
சென்ற செவ்வியும் எறிந்த பாவை காப்பட்டு ஒளிந்தான் எனக் இந்
தேன் முன்னர் ஒத்தி தோன்றி, காட்டி அப்பப்பாய் என்றான்
எய்யா மையலென் என்று சொல, சித்திராபதி கதை எய்தி அடக்குகல்
கோன்முறை அன்றோ குமாற்கென, உதயகுமான் பிறழ்ந்து ஏறி
எய்திப் பாவையைக் காட்டினர் அடக்காது, கல்வி ஏற்றுந்
நீரும்பிய காரணம் என்றி எனக் கிட்டல் இடவிடபனச் செவ்வி கிட்டி,
இவன் காசலன், -அஃ தோ, தலுந் சகவு வன உணங்கி மறங்கிக்
கிட்டது மொழிமைய் உணர்ச்சி வந்தென் பெண்டிர் கூறும் அறி
வுண்டோ என நீறிப்பிட்டுச் செவ்வி ஏறி தரப் பாய் எனத் தொழது
சத்தி வந்து தோன்ற, தாபோன் அவன்பாய் புறம்பு (பின்) குமரியை
மீஇ அந்நாயாயிடுவ இடந்தென், பாயாய் கெளரவ் மணிமேகலைதன்
ஒழியப் போகென் அஃ தோட்டென் இது தளை என்றான் (அவன்
பாரேனின்) இந்நாயகன் என இவையற்க்க.

உதயகுமான் அம்பலம் புக்க காதை முற்றற்ற.

க.க. சிறைக்கோட்டம் - அறக் கோட்டமாக்கிய காதை

[பத்தொன்பதாவது மணிமேகலை காயசண்டிகை வடிவாய்ச் சிறைக்
கோட்டம் புக்குச் சிறைவிடு செய்து அறக் கோட்டமாக்கிய பாட்டு]

ஆந்தாவது : சம்பாபதி புன்பு மணிமேகலை ஒழிப
போனை பன்னாளாயினும் பாடு கிடப்பீபன், உன்னடி தொட்டு
உறுதி கூறுகின்றேன் என வஞ்சினஞ் சாற்றியவுடன் அவருள்
சித்திரத்தைப் பற்றுக்கொடாகக் கொண்டுநிறைந்த ஒரு
தெய்வம் நீ ஆராய்ச்சிபுன்றி வஞ்சினம் கூறினா என்று கூறச்
சேட்ட உதயகுமான் அக் தெய்வம் பேசியதனையும் பண்டு தன
முன பொன்றிழை மேனி ஒருததி தோன்றிச் செவ்வோல்
காட்டியதனையும் மணிமேகலை எந்திர அழகாபிரிந் தெய்வத்
தனமையையும் ஒரு சேர எண்ணிப் பெரிதும் விமலபெய்து
பின்னும் மணிமேகலையின் செயல்களைப் பார்த்து அவளைப்பற்றி
நனகு தெரிதல் வேண்டும் என்று கருதி, அவ்விடத்தினின்றும்
அகன்று போயின மணிமேகலை தன்னுருவோடு திரியின
மன்னன் மகன் நம்மைத் தொடர்வான் என்று அஞ்சிக்
காயசண்டிகையின் ஈகுவத்தோடருந்த ஆற்றாமாக்கட்கு ஆறறும்
துணையாகி உண்டி கொடுத்து உயிரோம்புபவள் சிறைக்கோட்டம்
புக்கு ஆவருச் சிறைப்பட்டுக்கிடப்போரைக் கண்டிரங்கி -
அவர்க்கெல்லாம் உண்டி வழங்கா நிற்ப, ஒரே பாததிரதால்
எண்ணிறந்த உயிர்க்கு உண்டி வழங்கும் அவ்வற்புதம் கண்டு
விபந்து இச் செய்தியைக் காவலர் அரசனுக்கு அறிவிப்ப
பின்னும் அவளை அழைப்பித்து வினவி அவளது தெய்வத்
தன்மையை விபந்து சின திறத்திலே மான் செயற்பால
துண்டாயிற் கூறுகி என்று விண்ணானாக அது கேட்ட
மணிமேகலை அவருள் சிறைப்பட்டு வருந்துவோரைமெல்லாக
விடுதலை செய்து அதனை அறக்கோட்டம் ஆக்குக என்று வேண்ட,
அரசனும் அவன் வேண்டுகோல் கிணங்கிச் சிறைமேல்
கோட்டத்தை அறவோர் கோட்டமாகச் செய்த செய்தியைக்
கூறுஞ் செய்யுள் என்றனாறு.

இதன்கண் - சோழமன்னன் வினையாடும் பும்பொழிக் வன்னனை
அக் காவத்து அரசர் வாழ்க்கைச் சிறப்பினைக் கன்கடாகக் காட்டும்
கோவிலோவியமாகத் திகழ்வின்றது.

மணிமேகலையின் அறச்செயல்கண்டு வியந்த அரசன் அவனைப் பார்த்து
இத்தெய்வத் தன்மையுடைய திருவோடு மீன்க்கு எவ்வாறு கிடைத்த
தென்று அந்நுபரி நெஞ்சோடு வினவுதலும், அதற்கு மணிமேகலை
இரட்டுந் தொழிதலாகத் தன்னை விஞ்சை மகள் என்றறிவித்துப் பின்னர்
மன்னனை மனமார வாழ்த்துதலும் இப்பாத்திரம் அம்பலமநங்கோர்
தெய்வத் தந்தது திப்பியமாயது யானைக்கீ நோய் அரும்பி கெடுத்தது
என அவன் தன்னைக் காயசண்டிகையாகவே கருதுதற் பொருட்டுக் கூறும்
விடைகளும், பின்னர் அரசன் யான் செயற்பாலது என் இளங்கொடிக்கு
என்று வினாவுதலும், அவன் வேண்டுகோளும் கற்போர் உளமுருக்கும்
பான்மையனவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

- முதியாள் திருந்தடி மும்மையின் வணங்கி
மதுமலர்த் தாரோன் வஞ்சினங் கூற
சடவிழ் தாரோய் எங்கோ மகள்முன்
நாடாது துணிந்து நா நல்குந் தனையென
வித்தவர் இயற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
சித்திர மொன்று தெய்வங் கூறலும்
உதய குமரன் உள்ளங் கனங்கிப்
பொதியறைப் பட்டோர் போன்றுமெய் வகுத்தி
அங்கவன் தன்றிறம் அயர்ப்பா யென்றே
செங்கோல் கட்டிய தெய்வமுந் திப்பியம்
பையர வல்துல் பார்ப்பி களைமக்
கையி லைந்திய பாத்திரம் திப்பியம்
முத்தை முதல்வி அடிபிறைத் தாயெனச்
சித்திர முரைத்த இது உந் திப்பியம்
இந்நிலை யெல்லாம் இளங்கொடி செய்தியின்
பின்னறி வாமெனப் பெயர்வோன் தன்னை
அகல்வாய் ஞானம் ஆரிரு ஞன்னப்
பகரை சோட்டிப் பணியெழுத் தார்ப்ப
மாலை தெற்றி வான் பிறைக் கோட்டு
நீல யானை மேலோர் இன்றிக்
காமர் செங்கை நீட்டி வண்டுபடு
புகாறு கடா அஞ் செருக்கிக் கால்கினர்த்து
நிறையழி தோற்றமொடு தொடர முறைமையில்
தகர தம்பியர் வகையோர் தம்முடன்
மகர விணயின் கிளைநரம்பு வடித்த
இளிபுண ரிந்திர் எஃகுளங் கிழிப்பப்
பொருஅ நெஞ்சிற் புகையெரி பொத்திப்
பருஅக் குருவின் உயிர்த்தவன் போயபின்
உறையுட் குடிகை உள்வரிக் கொண்ட

- உ0 மறுநிக் செய்கை மணிமே கண்தான்
மாதவி மகளாய் மன்றம் திரிதரின்
காவலை மட்டுனா கைவிட வியான்
காய்ப்பெ யாட்டி காயசன் டிகையென
ஊர்புழு தறியும் உருவங் கொண்டே
- உ0 ஆற்றா மாக்கட் கூற்றுத் துணையாவி
ஏற்றலும் இந்நிலும் இரப்போர் கடனவர்
மேற் றெ ன றளித்தல் விழுத்தகைத் தென்றே
துறப்போருள் உணர்ந்தோர் துளித்தன ராமென
முதியான் கோட்டத் தகவையில் இருந்த
- உ0 அழக காபியை அங்கையின் வாய்கிப்
படியகத் திரிதரும் பைந்தொடி நங்கை
அதிகழல் வெந்தல் அடிபிழைத் தாரை
ஒழக்குத் தண்டத் துறுசிறைக் கோட்டம்
விழுப்பாரும் புகுந்து வெய்தயிர்த்துப் புலம்பி
- உ0 ஆங்குப் பசியுறுப ஆருயிர் மாக்களை
வாய்கு கையகம் வருந்தநின் றூட்டலும்
ஊட்டிய பாத்திரம் ஒன்றென விபத்து
கோட்டங் காவலை கோமான் றனக்கிப்
பாத்திர தானமும் பைந்தொடி செய்தியும்
- உ0 யாப்புடைத் தாக இரைத்துபென் றேகி
தெடியோன் குறனாகு வாகி நிமிர்ந்துநன்
அடியிற் படியை யடக்கிய அந்நான்
நீரிற் பெய்த மூரி வார்த்தை
மாவலி மருமான் சீர்கெழு திருமகன்
- உ0 சீர்த்தி யென்னுந் திருந்தகு தேவியொரு
போதவிழ் பூம்பொழில் புகுந்தனை புக்குக்
கொம்பர்த் துய்பி குழலிசை காட்டப்
பொங்கர் வண்டி னம் தல்லியாழ் செய்ய
வரிக்குயில் பாட மாமயில் ஆடும்
- உ0 விரைப்பூம் பந்தர் கண்டுளஞ் சிறத்தும்
புணர்துணை நீங்கிய பொய்கை அன்னமொடு
மடமயிற் பெடையுந் தேகையுங் கூடி
இருசிறை விரித்தாங் கெழுந்துடன் கொட்பன
ஒருசிறைக் கண்டாய் குண்மகிழ் வெய்தி
- உ0 மாமணி வண்ணனுந் தம்முளும் பிஞ்சுளையும்
ஆடிய குரவையில் தாமென தோக்கியும்
கோங்கலர் சேர்ந்த மாய்கனி தன்னைப்
பாங்குற விருத்த பல்பொறி மஞ்சைவையத்
செம்பொற் றட்டில் தீம்பா லேத்திப்

- எ0 பைங்கிளி பூட்டுமோர் பாவையா மென்றும்
அணிமலர்ப் பூம்பொழில் அகவையி னிருந்த
பிணவுக்குரல் செற்றிப் ப்பொழை மழைக்கண்
மாடுவோர்க் கியற்றிய மாமணி பூசல்
கடவனாக் குறுது கண்டிதகை உய்தியும்
- எ1 பாசில் செறிந்த பசுங்காற் கழைபொடு
வானவிச் செறிந்த மரர அங் கண்டு
தெடியோன் முயற் றின மன னை மனத்
தொடிச்சர் செங்கொடி மெழுகு டொடெந்தியும்
ஆடற் கூத்தி னொடவி யயத் தெரியோர்
- அ0 நாடகக் காப்பிய நன்னூல் நுனிப்போர்
பண்ணியாழ் நரம்பிற் பண்ணு முறை நிறுப்போர்
தண்ணுமைக் கருவிக் கண்ணெந் தெரியோர்
குழலொடு கண்டங் கொளச்சிர் நிறுப்போர்
பழுதிய பாடல் பைபொடு மகிழ்வோர்
- அ1 ஆம்பரிந்த முத்தங் கொப்போர்
சரம் புலந்த சாந்தந் தமிழ்வோர்
குங்கும வகுணங் கொங்கையின் இழைப்போர்
அஞ்செங் கழுநீர் ஆயிதழ் பினிப்போர்
தன்னெடுங் கூந்தல் நறுவியா குடைவோர்
- க0 பொன்னிள ஆடியிற் பொருந்துபு திற்போர்
ஆங்கவர் தம்மொடகலிந வானத்து
வேந்தனிற் சென்று விளையாட்டயர்ந்து
குருந்துத் தளவுத் திருந்துமலர்ச் செருந்தியும்
முருகுசிரி முங்கையுங் கருவினம் கொங்கரும்
- க1 பொருந்துபு நின்று திருந்துதகை செய்து
குறுங்கால் நகுழைம் பெருஞ்செவி முயலும்
பிறழ்ந்துபாய் மாணும் இறாபகரை வெறியும்
வம்மெனக் கூடய் மகிழ்துணை பொருதன்
செய்மலர்ச் செங்கை காட்டுபு நின்று
- க00 மன்னவன் ருளும் மலர்க்கண்ணை மைந்தனும்
இன்னிள வேனிலும் இளங்காற் செல்வனும்
எந்திரக் கிணறும இடுங்கற் குன்றமும்
வந்துவி முருவியும் மலர்ப்பூம பந்தரும்
பரப்புதீர்ப் பொய்கையுங் கரப்புதீர்க் கேனியும்
- க01 ஒளித்துறை யிடங்களுந் பளிக்கறைப் பன்னியும்
யாங்கணுந் திரிந்து தாழ்ந்துவிளை யாடி
மகந வினைநரும் மராட்டக் கம்மரும்
அவந்திக் கொல்லரும் யவனத் தச்சரும்
தண்டமிழ் வினைஞர் தம்மொடு கூடிக்

கக0 கொண்டினி நியற்றிய கண்கவர் செய்வினைப்
பவளத் திரள்காற் பன்மணிப் போதிகைத்
தவள நித்திலத் தாமந் தாழ்ந்த

கக1 கோணச் சந்தி மான்வினை விநானத்துத்
தமனியம் வேய்ந்த வகைபெறு வனப்பிற்
பைஞ்சேறு மெழுகாப் பகம்பொன் மண்டபத்
தந்திர திருவன் சென்றினி தேறலும்
வாயிலுக் கிசைத்து மன்னவன் அருளால்
செய்திலத் தன்றியுஞ் செவ்விதின் வணங்கி
எஞ்சா மண்ணசைஇ இகலுளந் தூர்ப்ப

கக2 வஞ்சியி னிருந்து வஞ்சி சூடி
முறஞ்செவி யாணையுந் தேரும் மாவும்
மறங்கெழு நெடுவாள் வயவநு மிடைந்த
தலைத்தாரச் சேனை யொடு மலைத்துத்தலை வந்தோர்
சிலைக்கயல் நெடுங்கொடி செருவேற் றடக்கை

கக3 ஆர்புகை தெரியல் இனங்கோன் றன்னால்
காரியாற்றுக் கொண்ட காவல் வென்குடை
வலிகெழு தடக்கை மாவண் கின்னி
ஒளியொடு வாழி ஊழிதோ றாழி
வாழி யெங்கோ மன்னவர் பெருந்தகை

கக4 கேளிது மன்னோ கெடுகநின் பகைஞர்
யாணத் தீநோய்க் கயர்ந்து மெய் வாடியிம்
மாநகர்த் திரியுமார் வம்ப மாதர்
அருஞ்சிறைக் கோட்டத் தகவயிற் புகுந்து
பெரும்பெயர் மன்ன நின் பெயர் வாழ்த்தி

கக5 ஐயப் பாத்திரம் ஒன்றுகொண் டாவது
மொய்கொண் மாக்கன் மொசிக்கஞன் காதந்தான்
ஊழிதோ றாழி உலகங் காத்து

கக6 வாழி யெங்கோ மன்னவ என்றலும்
வருக வருக மடக்கொடி தானென்று
கச0 அருள்புரி தெஞ்சமொ டரசன் கூறலின்
வாயி லாளரின் மடக்கொடி தான்சென்
ருய்கழல் வேந்தன் அருள்வா ழியவெனத்
தாங்கருந் தன்மைத் தவத்தோய் நீயார்
யாங்கா கியதில் வேத்திய கடிஞையென்

கச1 றாசன் கூறலும் ஆயிழை உரைக்கும்
விரைத்தார் வேந்தே நீநீடு வாழி
விஞ்சை மகளியான் விழுவணி மூதூர்
வஞ்சந் திரிந்தேன் வாழிய பெருந்தகை
வானம் வாய்க்க மன்னவனம் பெருகு

- ௨௫௦ தீதின் ஞக கோமகற் கீங்கி
 ஸதயக் கடினஞ் அம்பல மருங்கோர்
 தெய்வத் தத்தது திப்பிய மாய
 தியாண்டத் தீதாய் அரும்படு கெடுத்த
 தூனுடை மாக்கட் குயிர்மருத் திதுவென
 ௨௫௧ யான்செயற் பாதென் இனங்கொடிக் கொன்று
 வேத்தன் கூற மெல்லியல் உரைக்கும்
 சிறையார் கோட்டஞ் சீத்தருன் தெஞ்சத்
 தறியார்க் காக்கும் அதுவா ழியவென
 அருஞ்சிறை விட்டால் காயிழை உரைத்த
 ௨௫௨ பெருத்தவர் தயமாற் பெரும்பொரு மெய்தக்
 கறையோ ரின்னார் சிறையார் கோட்டம்
 அறியார்க் காக்கெனன் அரசன் வெத்தென்.

கக. சிறைக்கோட்டம் அறக் கோட்டமாக்கிய காதை

உரை

வஞ்சினங் கூறிய மன்னவன் மகனுக்கு ஆண்டுச்
சித்திரத்திலே நிற்குந் தெய்வம் கூறுதல்

க - க : முதியாள்.....கூறவும்

(தி - ன்.) மதுமலர்த் தாரோன் முதியாள் திருந்து அடி
மும்மையின் வணங்கி - தேன்பிலிற்றும் மலர்மாலைமணிந்த
உதயகுமான் பழையோனாகிய சம்பாபதியின் அழகிய
திருவடிக்கை மனம் மொழி மெய் என்னும் மூன்று கருவிகளானும்
வழிபாடு செய்து ருண் மொழிந்தவள்கிலை; வித்தகர் இயற்றிய
விளக்கிய கைவினைச் சித்திரம் ஒன்று தெய்வம் - சிறப்பபுலமை
மிக்க வித்தகர்களாலே இயற்றப்பட்டதும் விளக்கமான கைத்
தொழிற்றிறமமைந்ததுமாகிய ஒரு சித்திரத்திலே பொருந்தியுறை
வதுமாகி ஒரு தெய்வம் தனது தெய்வக்கிளவியாலே; ஏடு அவிழ்
தாரோய் எம் கைமகள் முன நாடாது துணிந்து நாநல் கூர்ந்தனை
என - இதழவிரிந்த மலராற் புனைந்த மலர் மாலையணிந்த
மன்னவன் மகனே! நீ தானும் எம்மிறைவி திருமுன்னின்று
செந்தும் ஆராயாமல் துணிவுற்று வாளாது வகுசெனம் கூறி
நாநலமிழந்து வறுமையுற்றனை காண்! என்று; கூறவும் -
கூறக் கேட்கவும் என்க.

(வி - டு.) முதியாள் என்றது சம்பாபதியை. திருந்தடி - இலக்
ணத்தாற் செவ்வதாக வமைந்த திருவடி; தாரோன்: உதயகுமான்.
மும்மை - மன மொழி மெய்கள். வஞ்சினம் - ருண்மொழி; அஃதாவது
அருளாயாயிடுன் பன்னாளாயிடும் பாடுகிடப்பேன் என்று கூறியதாம்.

நாநல் கூர்தல் - நாநலமிழத்தல்; பயனில மொழிதல். எண்ணித்
துணிக் கருமம் துணிந்தபின் என்னுவம் என்ப திழுக்கு எனவரும் திருக்
குறட் கருத்தை யுள்ளுறுத்து "நாடாது துணிந்து நாநல் கூர்ந்தனை"
எனத் தெய்வம் கூறியவாரும். ஒன்று தெய்வம் - பொருந்தியுறையும்
தெய்வம்.

உதயகுமரனின் மருடகை

எ - கக : உதய.....தன்னை

(இ - ன்.) உதயகுமரன் உள்ளம் கலங்கி பொதியறைப் பட்டோர் போன்று மெய் வருந்தி - உதயகுமரன் தன் துயரத்தினினதும் தப்புதற்குப் பிறிதொரு வழியும் காணமாட்டான் யானே பொதியறை என்னும் சீழறைக்கண் அகப்பட்டவ் போன்று உடம்பு மெலிந்து வருந்தி மயங்குபனை; அந்நேரத்தில் காட்டி அனை தன் திறம் அமர்ப்பாய் என்ற தெய்வமும் திப்பியம் - மாம் கமது பன்னியறைக்கண் அங்கிற் எண்ணித் துயிலாதிருந்த பொழுது பொன்னிற் பொலிந்த சிறத்தோடு தோன்றி எனக்குச் செவ்வோல் முறைமையை எடுத்துக் காட்டித் தவத்திறமுடைய அம் மணிமேகலையை மறந்துவிடு எனது கூறிய தெய்வக் காட்சியும் தெய்வத்தன்மையுடைத்தா யிருந்தது; பைஅவு அல்குல் பலர் பசி களையக் கையில ஏந்திய பாதிரித் திப்பியம் - அனறியும் பார்பின் படம் போன்ற அல்குலையுடைய அம் மணிமேகலை ஆற்றாமாக்கள் அரும்பசி களைதற்குக் கருவி யாகத் தன் கையிலேந்தியிருந்த பிச்சைக்கலன் தானும் தெய்வத்தன்மை யுடைத்தாயிருந்தது; மூத்தை முதல்வி அபிழைத்தாய் எனச் சித்திரம் உரைத்த இதுடம திப்பியம் - சம்பாபதி திருமுன திருந்தடி தொட்டுச் சூளுரைத்துப் பிச்சை செவ்வொழிந்தாய் என்று வித்தகரியற்றிய இச் சித்திரம் கூறுகிற இவ்விடித்துரை தானும் தெய்வத்தன்மையுடையதாகவே உளது; இவ்விடம் எல்லாம் பின் இளங்கொடி செய்தி அறிவேம் எனப் பெயர்வேவான் தனனை - மருடகை வினக்கின்ற இத் தெய்வத்தன்மைகளுக்கெல்லாம் காரணம் துணி அந்தமணிமேகலையின் செயல்களை யாம் ஆராய்ந்தறிந்து கொள்ளக்கடவன் என்று கருதியவனாய் அவ்விடத்தினினதும் போகின்ற உதயகுமரனை எனக.

(கி - ன்.) திப்பியம் - தெய்வத் தன்மையால் நிகழ்வது; மக்கட் டன்மைக்கப்பாற்பட்ட நிகழ்ச்சி எனபது கருத்து. செவ்வோல் காட்டிய தெய்வம் என்றது மணிமேகலா தெய்வத்தை. பையரவெஞ்ஞன் அனமொழித்தொகை; மணிமேகலை. பலர் பசியை ஒரே பாதிரி உணவு சுரந்துட்டுவது திப்பியம் என்றவாறு. சித்திரம் - எண்ணிற் கெடபம். ஒவியம் எனனுமாம். இவ்விடம் என்றது இவ்வாறு மருடகை வினைத்தற்குக் காரணமான இடமென்க. செய்தி - செய்கை.

உதயகுமான் காமத்துயருழந்துயிர்த்தம்

சு - ௨௮: அகல்வாய்.....போயபின்

இ - ள்) அகல்வாய் ஞாலம் ஆர் இருள் உண்ண பகல்
 ஆச ஓட்டிப் பனை எழுந்து ஆரடப - அசனற இடத்தையுடைய
 திவ்வகத்தை விலக்குதற்கரிய இருள் விழுகின்ற மடிக்
 ஞாயிறுகிய முரணைப் புறங்காட்டி ஓடச் செய்து உலகினகண
 வெற்றி முரசின் புழக்கம் எழுந்து ஆரவாரிப்பதிற்ப; மகை
 நெற்றிவானபிறைக் கோட்டு நீல யானை - மகைப் பொழுதுகிய
 நெற்றியினையும் வெள்ளிய பிறையாகிய மருப்பையுடைய
 நீலவீரம் பொருந்திய ஆரவாகிய யானையானது; மேலோர்
 இறை - தனையடக்கபலாகிய பாகர் யாருமிலாமல்; காமர்
 செவகை நீட்டி - விருடபமாகிய தன் செவ்விம கையை
 உலகிலே நீட்டி; வண்டுநி பூராறு கடரது செருக்கி -
 வண்டுகள் மொய்த்தற்குக் காரணமான ஏழிலைப்பாலை மலரினது
 மணமகழ்தலாகிய மதததாலே செருக்கறறு; கால் கிளர்ந்து -
 கறையப் போல விரைந்து; விறை அழி தோற்றமொடு தொடர -
 தனனைக் கண்டோருடைய மனதறிப்பம் அழிதற்குக் காரணமான
 தோற்றத்தோடு தொடர விற்பவும்; முறைமையின் - திசை
 நூல முறைப்பாடு; நார நயபியர் வளையோர் தம்முடன் மகா
 விளையின கிளை நரம்பு வகத்த இனிபுணர் இன்சீர் எஃகு உளம்
 திறிப்ப - பூம்புரார் நாரத்தி வாழுகின்ற மேனமக்களுள்
 வைத்து இளமையுடைய ஆடவர் தம் காதலியோடு
 களித்திருந்து மகாமாழினகண் கிளை நரம்புகளை வருக எழுப்பிக
 இனி முறையாலே கூட்டப்பெற்ற இனிய தளவறுதியுடைய
 பண்ணைய வேலானது பாங்கு ஊடுருவிப் புண செய்யப்பட்டு;
 பொருது நெருசில் புனை எரிப்பாத்தி பரு அக்கருகின உயிர்த்தது
 அடர் போயபின் - உண்டாவினற துன்பத்திற்கு ஆற்றது
 அலகருகின்ற தனது நெஞ்சத்திலே புனையுடைய காமத்
 தீப் பற்றித் தீய்த்தலாலே கொல்லுலைக்கண் துருத்தி யுயிர்க்கு
 மாறு போலே வெய்தாக நெடுமச்செறிந்து அவ்வரசன் மகன
 அவவிடத்தினின்றும் அகன்று போயபின்பு என்க.

(வி - து.) பெயர்வொன்றன்னை நீல யானை தொடர இன்சீர் எஃ
 குளம் கிறிப்ப உயிர்த்தது அவன் போயபின் என இயையும்.

அகல்வாய் - அகன்ற இடத்தையுடைய. இனி ஞாலத்தை அகல்
 வாய் இருள் உண்ண என மாறி வாயை இருண்மேலெற்றலுமாம். பக
 லாக - ஞாயிறு. மாகை முரசு முழங்குதல் உண்மையின் இரவு என்னும்
 நீல யானை தன் பகையாகிய பகலரசனை வென்று (மாகை முரசாகிய
 கைது) வெற்றி முரசம் முழங்கும்படி அவன் ஆட்சி செய்த ஞாலத்தை

எல்லாம் இந்நாகிய தன்வாய் விழுந்தா கிற்பக் காம விருப்பம் என்கின்ற
தன் கையை நீட்டிச் செருக்கி (உதய குமரனுடைய) நிறையழித்தான்
மொடு அவனைத் தொடரவும் இன்சீராகிய எஃகு உளம் கிழிப்பவும்
அது பொருஅத நெஞ்சிற் (காமமாகிய) புகையெரி மூல ஆற்றின
உயிர்த்து அவன் போயின் என்க.

இரவை யானையாக உருவகித்தனின் மாணியை அதன் நெற்றியா
வும் பிறையை மழுப்பாகவும் இருளை நிறமாகவும் உருவகித்தனர்.

இரவு உலகில் காமத்தை உண்டாக்குதலின் அதனை அதன் கையாக
உருவகித்தார். ஏழிலைப்பாலை மலர் இரவில் மலரும் போலும். ஆகவே
அஃ மலர் யானையின் மதநாற்ராம் போலும் நாற் ராசுடையதாதல் பற்றி
அந் நாற்றத்தை அந்த யானை பொழியும் மதநாற்ரமாக உருவகித்
தார். ஏழிலைப்பாலை மலர் யானைமதம் நாறுமியல்புடைத் தென்பதை—

“பாத்த யானையிற் பதங்களிற் படுமத நாறக்
காத்த வங்குச சிமிர்ந்திடக் கால்பிடித் தோடிப்
பூத்த வேழிலைப் பாணியைப் பொடிப்பொடி யாகக்
காத்தி ரங்களாற் றலத் தோடுந் தேய்த்த தோர் களிறு”

எனவரும் இராமாவதாரச் செய்யுளானும் (வரைக் - ௬) உணர்க.

முஹமையின் - நூல் முறைமையாலில். நகர நர்பியர் என்றது
நகரத்துப் பெருங்குடி மக்களாகிய இளைஞர்களை. இவர்கள் தங் நாகனை
ரோடி நுந்து யாழ்வநாடிப் பாடுகின்ற இசை உதய குமரன் காமநோயை
மிகுவித்தனின் இன்சீர் எஃகு என்றார். இன்சீர் என்றது அன்மொழித்
தொகையாய்ப் பண் என்னும் பெயர்ப் பொருட்டாய் நின்றது. இவ்
தாளவறுதியையுடைய பண் என்றவாறு.

எரி - காமத்தி. பொத்தி - மூண்டு. பருஅக்குருகு - கொல்ல
உலைக்களத்துத் துருத்தி; வெளிப்படை, பாயா வேங்கை பறவாக்
கொக்கு என்பன போல. அவன்; உதய குமரன்.

உதயகுமரன் போனபின் மணிமேகலை உட்கோரும் செயலும்—

உக - ௩ அ: உறையுள்.....ஆமேன

(இ - ன்) உறையுள் குகை உள்வரிக் கோலம் கொண்ட
மறு இல் செங்கை மணிமேகலைதான் - சம்பாபதி
எழுந்தருளியிருக்குமிடமாகிய குச்சாக் குகையினின்றும் எய
சண்டுகையாக உள்வரிக் கோலம் பூண்ட குற்றமில்லாத
நல்லொழுக்கத்தையுடைய அம் மணிமேகலை தானும் தான்
இனிதே செய்யக்கடவதென்னென்று தன்னுள்ளே ஆராய்ப்பான்;
மாதவி மகளாய் மன்றம் திரிதரின் - மாதவி மகளாகிய மாத
னைக்குரிய உருவத்தோடே இவ்வுலக வறவிமாகிய பாது
காவலற்ற இவ்வம்பலத்தே இவ்வாறு திரிகையின்; மன்னன்

மகன் கைவிடலிறான் - வேந்தன் மகன் கைமிக் கைவிட்டுப் போனான்ல்லன், ஆகவே அவனிடத்தினின்றும் நான் தப்பதல் வேண்டி; காயசண்டிகை காய் பசொட்டி என ஊர் முழுதும் அறியம் உருவம் கொண்ட - காயசண்டிகை என்னும் அவ் விச்சாதரி இடையறாது வயிறு தன்புறுத்துதற்குக் காரணமான ஆனை தி நோயுடையாள் எனது திப்புயபுகர் நாரததில் காயுபோரல்லாம் நனகு அறிஞவர் ஆதலால் எனதுருக்காந்து என இப்பொழுது சேற்கொண்டிருக்கும் இக் காயசண்டிகை புருனத்தோடேயே எப்பொழுதும் புறஞ் சென்று; ஆற்றா மாக்கட்கு ஆற்றுக்களை ஆகி ஏற்றலும் இடதலும் இரப்போர் கடன் அவர் மேற் சென்று துனிததல் விழுத்ததைத்து என்றை - பரிததுமாம் பொருளால் வருத்தனை இரவனமாக்கள் பசுவை வறறி அவரை ஆற்றுவாராக்குதற் பொருட்டு இவ்வந்தொழும் சென்று பிச்சை ஏற்றலும் அப பிச்சையுண்டியை ஆற்றமாக்கட்கு வழங்குதலும் பிச்சை ஏற்போர்க்குரிய கடமைகளாகும் எனறம், அவ்வாறு இரப்பவர் தாமும் காணரும் வேளாரும் முதலிய வாரக அவ்வாற்றமாக்கள் இருக்கு டிடத்தி சென்று அவ்வுணவினை வழங்கிப் பேணுதல் மிஷும் சிறந்த நல்வினையாகும் என்றம்; தூல் பொருள உணர்ந்தோர் - பிடக தூலின பொருளை ஐடத்திரிபற உணர்ந்த சான்றோர்; துனிததனர் - உதர் துணாந்துணாத்தனர் ஆதலின; ஆம் என - அவ்வனம் செவ்வில இப்பொழுது நமக்கியன்ற செயலாகும் என்று துணிந்து என்க.

(வி - உ.) இப் பகுதியில் மணிமேகலை தனக்கும் தன்னிவ பிறர்க்கும் சிறிதும் இடர் வாராமக்கும் ஆற்றமாக்கட்கு ஆற்றுத் துணையாய் அவர்கெல்லாம் இன்பன் செய்தற்குர் குழங்கிற இச் குழச்சி பெரிதும் துணுக்க முடையதாகலுணர்க. இங்ஙனம் குழவல்ல அறிவை 'எதிர தாக் காக்கும் அறிவு' என்று தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார் போற்றிக் கூறுவர்—

"எதிரதாக் காக்கு மறிவினர்க் கெல்ல
அதிர வருவதோர் நோய்"

(சுஉஉ)

என்பது செந்தமிழ் மறை.

ஆனைத் திப்பசியை ஆற்றுதற் பொருட்டுக் காயசண்டிகை இடையறாது அந் நகரத்திலே பிச்சை ஏற்றுத் திரித்தமையாலே அவளை ஊர் முழுதும் அறியும். அவள் அவ்வுரை விட்டுப் போய் விட்டமை மணிமேகலை மட்டும் அறிஞவள். அவ்வுரிற் பிறர் யாரும் அறியாமையின் அவ்வுருவங் கொண்டு திரிந்தால் தன்னை எல்லாரும் காயசண்டிகை என்றே கருதுவர்; மன்னவன் மகனும் நானடையில் தன்னை மறந்தொழி வான் என்றுட் கொண்ட படியாய்.

பிச்சை ஏற்பது தானும் சிறா பொருட்டே ஏற்றல் வேண்டும், ஏற்போர் ஒவ்வும் வாகையால் அவ்வாற்றுவது ஓவாரே அறவினை செல்வம் வேண்டும், தம் பொருட்டு ஏற்றல் தீயாயா என்று மிவ்வறங்கள் பிடகதால் கூறும் அறங்கள் போலும் என்னை? இவ்வறம் நூற்பொருள் உணர்த்தோர் நுனித்தனர் என்றமையால் சண்டி நூலென்பபொருள் பிடகதால்களே யாதலின் என்க.

இரப்போர்க்கு ஏற்றலும் இவ்வறம் கடன் ஆதலின் யாப் இவ்வறம் அயிர்ப்பாரில் என்று துணியான் அவர் சிறு சென்றளித்தல் விழுத்தகைத்து என்று நூலோர் நுனித்தனர் என்று நினைந்தனர் என்க.

துனித்தல் - நுணுக்கமாக அறிதல். ஆர் என - என்று அறுத்தல் கண்ணித்து இப்பனம் செங்கலை இரப்போருக்கே நமக்குத் தகுதாயாம் என்று கருதி என்று பொருள் விரிப்புக.

மணிமேகலை சிறைக்கோட்டம் புகுந்து உண்டி
கொடுத்து உயர் அறம் பேணல்

கக - சக : முதியாள்.....ஊட்டலும்

(தி - ள்.) முதியாள் கோட்டத்து அகையின் இருந்த அழகாபிணை அங்கையின் வாங்கி - சகப்பாபதியின் கோயிலாகிய மூச்சாக்குகையின உள்ளே தான் கொடுபாய் வைத்திருந்த அழகாபி என்னும் தெய்வத்தன்மையுடைய திருவோட்டினை எடுத்துத் தன் அழகிய கைபிரை ஏற்றி; பதி அகக் திரிதரும் அபர்தொடி நங்கை - காபசண்டுகை வடிவத்தோடு அந்நகரத்தி னூடே இரவரை நாடித் தான் வேண்டியவாக்கு இயங்குகின்ற அம் மணிமேகலை நல்லாள்; அதிர் கழல் வேர்தன் அகபிழைத் தாரா ஒறுக்கும் தண்டத்து உறு சிறைக் கோட்டம் விருப்பொடும் புகுந்து - ஒலிக்கின்ற விரக்கமூல கட்டிய சேழ வேர்தன் தன் திருவடியின சீழிநுந்தும் அறியாமையாலே பிழை செய்த மாக்களை அப பிழைக்குதகைத் துன்புறுத்தும் தண்டம் காரணமாகப் பிழை செய்த அம் மாக்கள் புக்குறைகின்ற சிறைக் கோட்டத்தினுள்ளே உண்டி கொடுத்து அவர் உறுபடுகளை தந்தப் பெரிதும் விரும்பிப் புகுந்து; ஆங்கு வெய்து உயிர்த்துப் புலம்பி படுபது மாக்களை - அக் சிறைக் கோட்டத்தில் துளத் தாலே வெய்தாக நெடுமூச்செறிந்து படுபாலும் வருந்தி யிருக்கின்ற அரிய உயிரையுடைய மாக்களை இனிதீத் உயிவழித்து; வாங்கு கைபகம் வருந்த வேன்று ஊட்டலும் - அம் மாக்கள் ஏத்துகின்ற கைகள் பொருளையால் வருந்துமாறு மிகுதியாக அழகாபியினின்றும் உணவுகளை விரும்பப்பெற்று உண்ணச் செய்யுமளவிலே என்க.

(வி - ௩.) முதியான்: சம்பாபகி. கோட்டத்து அகவியினிருந்த அழக கரையி வாய்வி என்றுமாயால் - வன்னர்க் காயசண்டிகை வடிவாய்ப் பாத்திரம் ஏந்தி வந்து தோன்றியவன் மன்னவன் மகன் போயின் மீன்வர் கோயிலுட் புகுந்த வைத்த மாதிரத்தை இன்னது செய்வல் என எண்ணித் துணிந்த பின் எடுத்தாள் என்பது பெற்றும்.

வாய்வி - எடுத்து. பைந்தொடி: மணிமேகலை. பசியால் வருந்து வேர் சிறைக் கோட்டத்துள் மீங்கிநுப்பர் என்னும் கருத்தால் சிறைக் கோட்டத்துப் புகுந்தபடியாம்.

அசிர்தழல் - ஒலிச்சின்ற வீரக்கழல். பதைவர் உள்ளம் நடுங்குதற் குக் காரணமான வீரக்கழல் எனினமார். வேந்தன் அடிபிழைத்தார் என்பது - காட்டினர் செக்கோன் மறையிலில்லால் குற்றம் புரிந்த மாந்தரை. ஒழுத்தல் - துன்புறுத்தல் உறுசிறை: வினைத்தொகை.

ஆயிர் என்ருர் துன்புழத் தொறும் காதலிக்கப் படுமருமையுடைத் தாதல் பற்றி.

கோட்டங் காவலர் வியந்து கோவேந்தனுக் கறிவிக்கச் செல்லுதல்

சஎ - ௫௦: ஊட்டிய..... ..ஏகி

(இ - ௩.) கோட்டங் காவலர் - கோவேந்தனுடைய சிறைக் கோட்டத்தைக் காவல் செல்கின்ற தூதிரற் பணியாளர் மணிமேகலை அச் சிறைக் கோட்டத்தே புகுந்து பசியால் வருந்து சின்ற மாந்தரைமெல்லாம் அழைத்து அமுதாட்டி நிற்கும் சாட்சிமைக் கண்ணுற்று; ஊட்டிய பாத்திரம் ஒன்று என வியந்து - என்னை! இஃது என்னை! எண்ணிறந்த மாந்தர்க் கெல்லாம் இவள் அவாவர் வேண்டியவுணவினை ஏற்போர் கையகம் வருந்துமாறு வழங்கும் கருவி இவள் கையிலெந்திய திருவேரடு ஒன்று மட்டுமே யாகவுளது, இக் காட்சி பெரிதும் வியக்கத் தக்கது என்று மருண்டு; கோமகன் தனக்கு இப் பாத்திர தானமும் பைந்தொடி செய்தியும் - யார் நம்மரசர் பெரு மானுக்கு இத் திருவேரடு உணவு தருகின்றதும் அவ்வுணவினை ஆர்வத்தோடு சின்னுட்டுவதுமாகிய இவ்வற்புதம்; யாப்புடைத் தாக - திருச்செவியோடு தொடர்புடைமதாரும்படி; இசைத்தம் என்று ஏகி - சென்ற உறுவேம் என்று துணிந்து போக; எங்க.

(வி - ௩.) பாத்திர தானமும் பைந்தொடி செய்தியும் ஆகிய இவ் வற்புதக் காட்சியை என்று வருவித்தோதி யாப்புடைத்து என்னும் ஒருமையோடியைக்க. அன்றி: பன்மை ஒருமை மயக்கம் எனினுமாம். இசைத்தம் - உறுவேம்.

[இ - ஆம் அடியுதலாக, ககக ஆம் அடியினுடைய சொல்
மன்னனுடைய பொழில் விளையாட்டு வண்ணமையாக ஒரு
தொடர்.]

சோழமன்னன் உரிமையோடு சென்று பூம்பொழுவிற்கு
புகுந்து விளையாடுதல்

ருக - சு0 : நெடியோன்.....சிறந்தம்

(இ - ன்.) நெடியோன் சுறன் உருவு - அகி - திருமால்
தேவர்கள் வேண்டுமெனக்கொண்டிருக்கக் காதினை என்னும் முனியின்
பததினியாகி - உதிதி எ - பவள வடிகளில் குறிய உருவமுடைய
நாகப் பிறந்து மாவலியின் வேளவிக் களத்திலே சென்று;
கிமிர்ந்து தன அடியில் படியை மடக்கிய நாகநான் - நேருக்கு
கொண்டு தனது ஒரே திருவடியில் தூவ விலக்குகதை எல்லாம்
அடக்கி அளந்து தனதாக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டுப் பண்டொரு
காலத்தே மூன்றடி மண்ணிளங்க நாளிலே; கிரினை பெந்த
மூரிவார் சிலை மாவலி பாருமான் - ஆசிரியருடைய வெள்ளி
தடுக்கவும் இல்கை எனமுடல் சுவ்வாமனை இரந்த மண்கை சி
வார்த்து வழங்கிய வள்ளலுமையையும் அவரர் முதலியோரையும்
வெல்லுதற்குமன்ற பெரிய நெடிய விற்படையையும் உடைய
புகழாளனாகிய மாவலியின் வழித்தோன்றலாகிய மனை
னுடைய; சீர்தொழு திருபுகள் சீர்த்தி என்னும் திருத்தந்
தேவியோடு - சற்புடையமையாலே புகழ் பொருந்திய செவ்வ
மகளாயிய சீர்த்தி என்னும் திருப்பெயரையுடைய திருமகன்
ஒத்த தன் பெருந்தேவியோடு; போது அளிழ் பூம் பொழில்
புகுந்தனன் (வாண்கிள்ளியாயிய சோழமனைவன்) - நாக
ரும்புகள் இதழ் விரிக்கின்ற தனது பூம்பொழிலிலே புகுந்தானாக,
புகுது கொம்பர்த் தும்பி குழல்குறை காட்ட பொய்கர் வண்டு
இனம் நல் மாழ் செம்பு குயில் வரி பாட மரமயில் ஆதம் -
புகுத்து அப்பொழிலினாடு ஒரு சார் மலர்க்கடிகாம்புளியிலே தேன்
தேர்நின்ற தும்பிகள் தமது முாற்செயாலே வேய்ப் குழலின்
இன்னிகையைச் செய்காறப்பவும் அப்பொழிலிடத்துப் பல்வேறு
கைப்பட்ட வண்டுகள் யாழின் இசைபாணது இனிதா
முரலா கிற்பவும் குயில்கள் இனியமிடற்றுப் பாடலைப் பாட
கிற்பவும் கிலமயில்கை விறவியர் போனது உத்தாடுகின்ற;
வினாப் பூம்புகர் கண்டு உளம் செற்தும் - நதூரணம் கமழுகின்ற
மலர்க்கொடியுளையின்ற ஆடலாங்கு போன்ற பந்தரின எழில்
கண்டு உள்ளத்தில் உணகையிக்கும்; என்க.

(தி - 8) சுண்டுக் கூறப்படுகின்ற சோழமன்னன் மாவலி கின்ளி என்பர். இக் காதலில் கடை ஆர் - அடியில் வலிகொழு தடக்கை மாவலி கின்ளி என்ருதுதல் காண்க. பிறிதோர் இடத்தல் நெடுமுடி கின்ளி என்றலின் கின்ளி என்பதே இவன் பெயர் என்று தெரிகின்றது. இவனைக் கின்ளி வளவன் என்றும் கூறுப.

இக் கின்ளியின் மனைவியின் பெயர் 'சீர்த்தி' என்பதாம். இவனைப் புலவர் பெருமான் சுண்டு நான்கு அடிகளாலே விதர்த்தெடுத்தப் பாராட்டி நயமாணுர்க்கு அறிவிக்கின்றனர். இவ்வடிகளாலே இக் கோம்பெருந் தேவி புகழப்படுகின்றாளெனும் அது வஞ்சப் புகழ்ச்சிய யாம் அவளை 'அரக்கி' என்றிகழ்வதே நூலாசிரார் குறிப்பாகும். இவன் பின்னர் மணிமேகலைச்செய்யும் கொடுமை இரக்க மென்றொரு பொருளிலாத நெஞ்சினராகிய அரக்கர் செய்தற்கெயன்ற செயலாக இத்தலின் அவளுடைய குலம் அரக்கர் குலம் என்பதை அறிவுறத்தலை புலவர் இவ்வாறு வஞ்சப் புகழ்ச்சியாகப் பாராட்டுகின்றனர். இந் துணுக்க முணராக்கால் சுண்டு நீரிதாக அவனைப் புகழ்வது மிகைபடக் கூறலாய் முடியும் என்க.

மாவலி தேவர்களுக் கிருக்கண் செய்ய அது பொருத தேவர் திரு மாலிடத்தே தஞ்சம் புக்கனர். அவர் இடுக்கண் திரக் திருமால் குறள் உவாகிச் சென்று மாவலியின்பால் மலடி மண்ணிரந்தான்; திருமாலின் குழ்ச்சியை அறிந்த வெள்ளி கொடாதே என்று தடுத்தான்; அவனை இழந்து நீர்வார்த்த நில பீந்தான். அம் மாவலியின் இவ் வள்ளன்மைச் சிறப்புக் குறிப்பாகத் தோன்றதற்கே நீரிற் பெய்க என்றார். அவ ளுடைய ஆற்றற் சிறப்பை வில்லிற் கேற்றி மூர்வார் சிலை மாவலி என்றார்.

மாவலி மருமான் - மாவலி மரபிற்ருன்றிய ஓரசான். அவன் அரக்கர் மரபிற் பிறந்தவன் என்றறிவித்தலே புலவர் கருத்தாகலின் அவன் தந்தை பெயர் கூறுது மாவலி மருமான் மகன் என்றொழிந்தார்.

திருமகள் என்றது செல்வ மகள் எனவும் திருத்தகு தேவி என்றது திருமகள் எனத் தகுந்த தேவி எனவும் வெவ்வேறு பொருள் காண்க. மாவலி மரபு மன்னர் பாணவரசர் எனவும் கூறப்படுவர். அவராலார் வானகப்பாடி முதலிய இடத்தை ஆட்சி செய்தவர்.

போது - நாளரும்பு. அன்றலரும் அரும்பு என்றவாறு. கொம்பர் - மலர்க்கொம்பு. தும்பி வண்டு என்பன அவற்றின் வகை. யாழ் - ஆகு பெயர். வரியையுடைய குயிலுமாம். மா - சிறப்புமாம். விரை - உறுமணம்.

திருவுமது

கக - 80 : புணர்.....என்றம்

(தி - 8) புணர் துணை நீங்கிய பொய்கை அன்னவொடு உடம்பிற் பேடையும் தோகையும் கூட - தன்னை புணரும் எதத்துணையாகிய பேடைமன்னக் பிரிப்ப் பெற்றது

பொய்கையின்கண் தனித்திருக்கின்ற அன்னத் தோலொடு
தோலையையுடைய ஆண் மயிலும் அதன் புணர் புணர்
மாயை மடப்பழையுடைய பொய்யும் தம்புடி கூடி; ஆங்கு
இருகிற விரித்து எழுந்து உடன் கொட்டன் - அவ்
விடத்தே தம்பிரு கெடக்களையும் விரித்தெழுந்து ஒரு கோல்
சுற்றி வருவற்றை; ஒரு கிரைக் கண்டு ஐந்த உள் மகிழவு
எய்தி - ஓரிடத்தே கண்டொழுது உள்ளத்தே பெரிதும்
மகிழ்ந்து; மாமணி வண்ணனும் தம்புனும் பிஞ்ஞையும்
ஆடிய குரவை இஃது ஆம் என நோக்கியும் - லேமணி போன்ற
கெடமைய மாயவனும் அவன் தமையனாகிய பலதேவனும்
நப்பின்னைப் பிராட்டியும் ஒருங்கு கூடி ஆடிய குரவைக்
கூத்தைய ஒக்கின்றது இப் பறவைகள் கூடி ஆடுகின்ற
இக் காட்சி என்று நெடும் பொழுது தவ்வழங்க நோக்கி
கின்றும்; கோங்கு அலர் சேர்ந்த மாக்களி தன்னை பாய்நு
உற இருந்த பல்பொறி மனஞைய - கோங்க மாத்தில
மலர்ச்சுருக்கின்ற ஒரு மலரின் மேலே பொருந் துமாறு அதனையே
கிற்கின்ற மாமரத்திலே காய்த்துத் தூங்குகின்ற முகஞ் சிவந்த
களியையும் அதன் பக்கத்திலே கோங்கங் கொம்பிலே
அமர்ந்திருக்கின்ற பலவாகிய புள்ளிகளையுடைய மயிலும்
ஒருங்கே நோக்கி; சேம்பொன் தட்டில் தீம்பால் ஏந்திப்
பைங்கிளி ஊட்டும் ஓர் பாணை ஆம் எனறும் - சிவந்த
பிபான்னாலியனறந்தொரு தட்டிலே இனிய பாலைப் பெய்து
கையிலேநித் தான் வளர்க்கின்ற பசிய கிளிக்கு ஊட்டுவாளொரு
வண்ணைக் காண்பது நோக்கின்றது இக்காட்சி என்று
அக்காட்சியை நமந்து நோக்கியும்; என்க.

(வி - ௩) புணர்தனை - புணர்ந்து மகிழ்சற்குக் காரணமான
பெடையன்னம், தனை நீங்கிய அன்னம் என்றது சேவலனைக்கை.
இது பலதேவனுக்குவமை. தோகை - ஆண்மயில். இது லேமணி
வண்ணனாகிய மாயவனுக்கும் அதன் பெடை நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு
ம உவமைகள்.

குரவை - கை கோத்தாடும் ஒரு வகைக்கூத்து.

"மாமணி வண்ணனும் தம்புனும் பிஞ்ஞையும் ஆடிய குரவை"
என்பதனோடு -

"மாயவன்றம் முன்னினொடும் வரிவளைக்கைப் பின்னையொடும்
கோவலர்தஞ் சிறுமியர்கன் குழற்கோகை புறஞ்சொர
ஆய்வளைச்சிர்க் கடிபெயர்த்திட்டகோகையார் தொழுதேத்தத்
தாதெருமன் மத்தாடும் குரவையோ தகவுடைத்தே"
எனவரும் சிலப்பதிகாரமும் (௪௪) விளைவு கூறப்பாலதாம்.

மலர்ந்த கோங்கமலர்க்குப் பொன்னுலியன்ற தட்டும் அம் மலர்
மேற் பொருந்தத் தூங்கும் மாங்கனக்குப் பைங்கிளியும் அவற்றின்
மடுங்கே மரக்கிளையிலமாந்திருக்கின்ற மயிலுக்குப் பாவை (பெண்)யும்
உவமைகள். பைங்கிளி என்ற குறிப்பாலும் காயென்னுது கனி என்ற
தனாலும் முகஞ்சிவந்த கனி என்று கொள்க. கனிந்த மூகம் கிளியின்
அவதிற்கும் பசிய ஏனைய பகுதி கிளியின் உடலிற்கும் உவமைகளாக
நுண்ணிதற் கண்டு கொள்க.

இனி இவ்வவமையோடு—

“வண்டளிர் மாஅத்துக் கிளிபோல் காயகிளைத்துணர்”
எனவும், (அகம் - உஎ)

“சேடியல் வள்ளத்துப் பெய்தபால் சிலகாட்டி
ஊடுமென் சிறுகிளி யுணர்ப்பவன் முகம்போல
.....
கடிகயத் தாமரைக் கமழ்முகை கரைமாவின்
வடிதிண்ட வாய்விடுஉம் வயலணி கல்லூர்”

எனவும் வரும் (கலி - எஉ) பிற சான்றோர் கூற்றுக்களும் நோக்கத்
தகுவனவாம்.

இதுவுமது

எக - எடி : மணி.....ஏத்தீயும்

(இ - ஈ.) மணி மலர்ப் பூம்பொழில் அகவயின் - அழகிய
மலர்க்கையுடைய பூம்பொழிலினுள்ளிடத்தே; பெருமதர் மழைக்
கண் மடவோர்க்கு இமற்றிய மாணரி ஊசல் - பெரிய மதர்தத
குளிர்ந்த கண்ணையுடைய உரிமை மகளிர் ஏறி ஆடுதல்
பொருட்டு ஆயற்றப்பட்ட சிறந்த மணிகள் பதித்த
பொன்னாசலின் மேல்; கடுவன் இருந்த பிணவுக் குரங்கு ஏற்றி
ஊக்குவது கண்டு நகை எய்தியும் - ஆண குரங்கு தன பக்கல்லே
இருந்த தன காதலியாகிய பெண குரங்கை ஏற்றி வைத்து
ஆட்டுவதனைப் பார்த்து நகைத்தும்; பாசில் செறிந்த பசுவால்
கூழ்பொடு வால் யிச்செறிந்த பராகுய கண்டு - பசிய இலைகள்
செறிந்திருக்கின்ற பச்சை சிறமான தண்டினையுடைய மூங்கிலாடு
வெள்ளிய நாண மலர் செறிய மலர்ந்து சிறகின்ற வெண்கடப்ப
மாதிகளையும் ஒரு சேரக் கண்டு இக் காட்சியானது; நெடியான்
முனாருடு கிறைனன் ஆம் என - மருமாலாகிய மாமவன்
தன தமையனாகிய பலதேயர்க்குடு கிறைவனுடைய தோற்றத்தை
கிளை மூட்டுகின்றது எனது துறைமனப் பகாண்டு; தொடி சேர்
செவகையின் தொழுது கிணறு ஏததீயும் - வீர வலியை மிகந்த

தனது கைந்த கைகளைக் குவித்து சிந்து வாழ்த்தியுள்
என்ச.

(க - டி.) மணிமலர் - அழகிய மலர். பிணவுக் குரங்கு - பெண் குரங்கு. பிணவு என்னும் சொல் குரங்கிற் பெண்ணிற்கு வந்தமை தொல்-மரபி-கி. ஆம் குத்திரத்தே ஒன்றிய என்ற இலேசாற் கொள்க.

மடவோர் என்றது உவளகத்து மகளிரை. மணி கூறியதனால் மணி பதித்த பொன்னாசல் என்க. கடுவன் - ஆண் குரங்கு. குரங்குகள் மக்கள் செய்வதனைப் பார்த்தவழி அது போலத் தாமும் செய்யும் இயல்புடையன ஆதல் ஈண்டு நினைக. நெடியோன் - மாயவன். மாயவனுக்கு இலை செறிந்த பச்சை மூங்கில் உவமை. வெள்ளிய மலர் செறிந்த வெண்கடம்பு பலதேவனுக்குவமை. இதனோடு "ஒருகுழை ஒருவன் போல் இணர் சேர்ந்த மராமும்" எனவரும் கலியாடியையும் (உக) நோக்குக. பச்சைமூங்கிலும் வெண்மலர் செறிந்த மராமும் ஒரிடத்தே சேர்ந்து நிற்குங் காட்சி மாயவனும் பலதேவனும் ஒரிடத்தே நிற்குங் காட்சி போறலின் அக் கடவுள்மால் அன்புடைமையின் கைகூப்பித் தொழுதான் என்றவாறு. தொடி - வீரவலையம்.

அரசனோடும் அரிவயிரியல்பு

எக - கஉ: ஆடல்.....அயர்ந்து

(க - டி.) ஆடல் கூத்தினோடு அவிமமம் தெரிப்போர் நாடகக் காப்பிய நல் நூல் நுனிப்போர் - கதை தழுவாமல் இசைப்பாட்குள் தாளத்திற் கேற்பக் கால்பெயர்த்திடக் கூடுமியல்கிணையுடைய ஆடற் கையினோடு பாட்குள் பொருள் புலப்படக் கை காட்டி அவிமயிக்கும் இசைக்கலையும் நாடக வழக்குப்பற்றி இயற்றப்பட்ட அகப்பொருட் பனுவல்களின் உளஞமையும் இறைச்சியுமாகிய நுண்பொருளை நுணுக்கமாக உணராதது கூறும் இயற் கையுமாகிய மூன்று கைகளையும் கூர் துணர்ந்தவரும்; பண யாழ் நரம்பின பண்ணு முறை நிறுப்போர் - ஏழிகைகளையுமுடைய யாழின் நரம்புகளை வருடிப் பண்களை நூன் முறைப்படி எழுவி இசைக்க வல்லாரும்; தண்ணுமைக் கருவிக் கண் எறி தெரிவோர் - தேர்த் கருவிகளுள் தகையா மத்தளத்தின் இருமுகத்தினும் இசைகூட்டி அடித்தலை கைகுணர்ந்தவரும்; குழலொடு கண்டம கொள்க சித் நிறுப்போர் - வேயங் குழலின் இசையோடு தமது மிடற்றிசை பொருந்தும்படி பாடி தாளத்தாலே அனப்பவரும்; பழுவை பாடல பலவொடு மகிழ்வோர் - இலக்கணம் நிரம்பி இனம் கெழுமிய பண்களைப் பலர் கேட்ப அரங்கிலிருந்து பாடி கேட்போர் பலரும் மகிழ்தல் கண்டு அவரினுங் காட்கற பெரிதும் மகிழ்பவரும்; ஆரம் பகிந்த முதலம் கோப்போர் - அதுந்

வாயினின்றும் உதிர்ந்த முத்துக்களை அழகுறக் கோப்பவரும்;
சாம்பலர்ந்த சாந்தம் திமிர்வோர் - எயினறி உலர்ந்த சுத்தனச்
சன்னத்தை விமர்சிவாழிய மார்பிலே அபபுனோரும்; குங்குமம்
கோவகையின் வருணம் இழைப்போர் - குங்குமத்தைக் கொண்டு
முனைஞக்கு வண்ணம் தீர்த்துவிவாரும்; அம் செவகமுநீர் ஆக
இதழ் பனைப்போர் - அழகிய செவகமுநீரினது அழகிய மலரை
மாலைமாகத் தொடுப்பவரும்; நல மிகுந் கூந்தல் நறுவினா
ருடைவோர் - இயற்கைமழகுமிக்க மிகுந் தம் கூந்தல் நறுமணப்
புறையிலே முழுகுவிப்பவரும்; ம்பானனின் ஆடியின் ம்பாருத்துபு
மிற்போர் - திருமகள் போனது தமது கிழல நினைக்கண்ணாடியிலே
பொருதுமபடி அதனைநீரே தமதழகைக் கண்டு மிறப்பவரும்
ஆகிய; ஆங்கவர் தம்மோடு - இனனோனன கலை மலரிக்க மகளிர்
பலவோடு கூடி; அகல இரு வானதது வேந்தனின் செனது
வினையாட்டு அயர்ந்து - அகன்ற பெரிய வானுலகத்து வானும்
அமர் கோமானாகிய இந்திரன் அரம்பையரோடு செனது கற்பகப்
பொழிலில் வினையாடுமாறு போலப் பூம்பொழிலிற் புகுத்து
வினையாடல் செய்து எனக.

(வி - ௩.) ஆடல்-தாளத்திற்கற்ப அடிபெயர்த்து ஆடும் நடனம்.
அந்நயம்-பாடலின் பொருள் தோன்றக் கை காட்டி வல்லபஞ் செய்தல்.
நாடகக் காப்பியம் - அகப்பொருட்பனுவல். என்னை? இது நாடக
வழக்கும் உலக வழக்குந் தழுவி இயற்றப்படுஞ் செய்யுள் ஆதலின்
நாடகக் காப்பியம் என்றார். நுனித்தல் - உன்னுறையும் இறைச்சியும்
குறிப்புமாகிய செய்யுட் பொருளைக் கூர்ந்துணர்ந்து கூறுதல். என்னை?

“கண்ணினும் செவியினும் திண்ணிதின் உணரும்
உணர்வுடை மாரந்தர்க் கல்லது தெரியின்
நன்னயப் பொருள்கோள் எண்ணருங் குரைத்தே”

என்பவாகலின் (தொல் - மெய்ப் - கு - உள) நன்னூல் அறிவோர்
எனது நுனிப்போர் என்றார். எனவே ஈண்டு இயல் இசை நாடகம்
என்னும் முத்திறத்துத் தமிழ்க்கலையும் வல்ல மகளிரும் கூறப்பட்டமை
யறிக.

தன்னுமை - மத்தளம். கண் என்றது அதன் இரண்டு முகங்களை
யும். எறி-எறிதல்; முழக்குதல். கண்ணெறி என்பதனை நெறி எனக்
கண்ணறித்துக் கண்களில் இசை கூட்டும் நெறி எனினுமாம். என்றது
இரண்டு கண்களினும் சுதி கூட்டும் முறை என்றவாறு. என்னை?

“இடக்கண் இளியாய் வலக்கண் குரலாய்
நடப்பது தோலியற் கருவி யாகும்”

என்பது முணர்க. (சிக்தா - செய் - கௌ - நச்சி - உரை.)

குழல் - வேயங்குழல். கண்டம் - மிடறு. குழலிசையோடு மிடறு
நிசை பொருத்தப்பாடித் தாளத்தால் அளந்து அறுதி செய்வோர் என்க.

பழுதிய-நிரம்பிய; முற்றிய. பாடல்-இசைப் பாடல்; உருக்கல்.
ஆரம் - மாலை. பரிந்த முத்து-அறுந்துதிர்ந்த முத்து. வினையாட்டாக
லின் ஆரம் அறுந்து உதிரும் முத்துக் கோக்கும் மகளிரும் வேண்டிற்று.

சரம் புலர்ந்த சார்தம் - சந்தனச் சுண்ணம். ஆடுங்கால் வியர்வை
யொழியச் சுண்ணம் அப்புவோர் என்றவாறு. கூந்தலை நறுமணப் புகை
பில் முழுகுவிப்போர் என்க. கூந்தலில் விரையூட்டி நீரின் மூழ்கி வினை
பாடுவோர் எனினுமாம்.

பொன்னின் - திருமகள் போல. இவரும் இன்னொருவன் பிற
மகளிரும் என்பார் ஆங்கவர் தம்மொடு என்றார். வேந்தன் - இந்
திரன். வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும் என்புழி அஃதப் பொருட்டாத
லறிக. வினையாட்டயர்ந்து-வினையாடி என்னும் ஒரு சொன்னீர்மைத்து.

பும்பொழிவின் தியல்பு

கூட - கூக : குருந்தும்.....நின்றம்

(தி - ன்.) குருந்தும் தளவும் திருந்து கலர்ச்செருத்தியும்
முருகு விரி முலகையும் கருவிளம் பொய்கரும் - அவ் வினையாட்டில்
இளைப்புழிக் குருந்த மர நீழலினும் செம்முல்குப் பூம்பந்தரின்
கீழும் அழகிய மலரையுடைய செருந்தி மரத்தின் நீழலினும்
மணம் பரவுகின்ற முலகைப் பூம்பந்தரின் கீழும் கருவிள மரத்
தோகையினுடும்; பொருந்துபு கிணறு - சேர்ந்து கிணறும்;
திருந்து களை செய்தும் - ஸ்காயாட்டின வெற்றி தோல்வி பற்றி
ஒருவரோடொருவர் அழகிய புனமுழுவல் செய்தும்; குறுங்கால்
நகுலமும் நெடுகு செவி முயலும் பிறழ்ந்துபாய் மாணும் துறுப்பு
அடலா வெறியும் - குறிய கால்களையுடைய கிரியும் மிகுநா
செவியையுடையமுதலும் பொள்ளெனத் தம்மைக் கண்டவுடன்
திசைமாறி ஓடுகின்ற மாணும் குறுங்காட்டைவிட்டு அடலாமல்
கிடைத்து வாழ்கின்ற யாடும் ஆகிய உயிரினங்களைக் கண்டுழி;
வம் எனக் கூடப் - இவகு வாருகளை என்று தன் வினையாட்டுத்
தோழரை யழைத்து; பகிழ்துணை யாடு தன் செம்மலர்க்
செவகை காட்டுபு கிணறும் - அவ்விடத்திற் தோழியோடு
வினாந்து வந்துற்ற தான மகிழ்தற்குக் காரணமான வாழ்க்கைத்
துணைவியாகிய கீர்த்தி எனனும் பெருந்தேவியோடு சேரிகிறது
அவற்றை அவர்க்குத் தன செந்தாமரை மலர் போன்ற சிவந்த
வையாலே காட்டி மகிழ்ந்து கிணறும் என்க.

(தி - தி.) விளையாட்டாய்ந்து இளைத்துறி எனக. தளவு - செம்
முக்கி. செருத்தி - ஒரு மரம். தளவு தூக்கி என்பது அவை படர்ந்த
பந்தர்க்கு க்குபெயர். பொங்கர் - சோலை. விளையாட்டுவார் அணி
வகுத்துத் தம்முள் மாறுபட்டு நின்ற ஆடி வென்றதும் தோற்றதும்
அவை பற்றிப் பேசு நகுதல் இயல்பாகவின் துந்து நகை செய்தும்
என்றார். திருந்து நகை - என்னல் முதலிய குற்றமற்ற நகை எனினுமாம்.
உடனும் உள்ளமும் ஆக்கமுற்றுத் துந்துதற்குக் காரணமான நகை
எனினுமாம்.

குறுங்கால் நகுதல் நெடுஞ்செவி முதலும் எனவும் பாய்மானும்
அகல வெறியும் எனவும் வருவனவற்றுள் பண்ண அணை தோன்றிச்
செய்யுளின்பம் மிகுவித்தல் உணர்க.

நகுலம் - கிரி. இறுப்பு - குறுங்காடு. வெறி - யாடு. வம்மென
மாதரைக் கூடய், வரவழைத்து அவர்களில் மகிழ் துணையோடு நின்று
அவையிறறை இன்னின்ன என்று சொல்லிக் கையாற் சுட்டிக் காட்டி
என்றவாறு. காட்டுபு - காட்டி.

பிற விளையாட்டிடங்கள்

க00 - க00 : மன்னவன்.....விளையாடி

(தி - தி.) மன்னமனருளும் - இவ்வாறு மாதரார் குழுவிற்கு
விளையாட்டாய்ந்து அவரோடு காக்கி பல கண்டு நிறை அரசன்
புகளும்; மலர்க்கணை வளந்தனும் இன இளவேனிலும் இன
எல் செல்வனும் - அவ்வுரிமை மகளிரேயன்றி, காமவேளும் ஆடற்கு
இளிய இளைமையுடைய வேனிலரசனும் இளைமையுடைய தென்ற
லாகிய செல்வனும் உடவையைய மாலைப் பொழுதில் மெல்லென
ஆடுபவன்; எந்திரக் கிணறும் கல் இரிக் குன்றமும் வந்து விழ்
அருவியும் மலர்ப்பூம்பந்தரும் - சிவண்டும்பொழுது நிறை
சரப்பவும் வேண்டாத பொழுது கழிக்கவும் ஆகிய பொறி
மனமக்கப் பெற்ற கிணறுகளின் மருங்கும் கல்விட்டுக் கட்டப்
பெற்ற செங்குன்றுகளின் மருங்கும் வேண்டும் பொழுது
வந்து விழுகின்ற நீர்வீழ்ச்சியின் மருங்கும் மலர்க் கொடிக்க
படர்ந்த நறுமணக்கமழும் பல்வேறு மலர்ப் பந்தரி
னூடே; நீர்ப்பாப்பு பொங்கையும் கரப்பு நீர்க்கணியும் -
நகிலிப் பரப்பினையுடைய நீர் கிலையின் கரைகளிடத்தும்
மறைத்து மறைக்கப்பட்ட நன்னீர் வற்றுக்களின் மருங்கும்;
ஒளித்து உறை இடக்களும் - தேடுவார்க்கு அடப்படாமல்
எந்திரத்தற் மென்ற இடங்களினூடே; பளிக்கறைப் பள்ளியும் -
பளிக்காலியன்ற மண்டபக்களைய தங்குவிடக்களும் ஆகிய;
மரங்களும் திரிந்து தாழ்ந்து விளையாடி - பல் வேறிடங்களினும்
நிரிந்து இருந்துக் மெல்லென விளையாடுதலைச் செய்து
என்க.

(வி - ந.) இஃ ஆம் அடி தொடங்கி, எஃ - தொழுது நின்
மேத்தியும் என்பது முடிய மன்னவன் மகளிரோடு பூம்பொழிற்
புகுந்து முற்பகலில் ஆங்காங்குச் சென்று அதனழகு கண்டு கண்டு மகிழ்
தலும், எஃ ஆம் அடி தொடங்கி கஃ ஆம் அடிகாறும் மன்னவன் ஆடற்
கூத்தியர் முதலிய கலைநலம் மிக்க மகளிரோடு மரநீழலினும் சோகலி
னாடும் இளைப்பாறி இருந்து பல்வேறு கலையின்பம் துப்த்கருத்தலும்,
நண்பகல் நிகழ்ச்சிகள் என்றும், கஃ ஆம் அடி தொடங்கி கஃ ஆம்
அடி முடிய அம் மன்னவன் அம் மகளிரோடு தென்றற் காற்றை இனிது
துகாந்தவாதே உரங்கணும் மெல்லத் திரிதும் தாழ்ந்தும் ஆடிய மென்
மையான நிகழ்ச்சிகள் என்றும் கிரகை கூறப்பட்டிருத்தல் குறித்
கொண்டு நோக்குக. ஏன்? இவன் உதய குமரனுடைய தந்தையாகலின்
அவன் முதமைப் பருவத்திற் கேற்ப நண்டுக் கூறப்படுவன எல்லாம்
காட்சி காண்டலும் வானாது உலாப் போதலுமாகவே கூறல் வேண்
டிற்று.

மாலப் பொழுதிலே மகளிரோடு ஆடுதற்கியன்ற வேட்கையும்
அவ்விளவேனிற பருவமும் மெல்லிய தென்றற் பூங்காற்றும் பாண்டுக்
திரிதரும் மன்னனுக்குப் பேருதவி சேர்தலின் அவற்றையும் அவனுடைய
வினையாட்டுத் தோழர்களாகவே குறிப்புமஞ் செய்தார்.

இளவேனில் - சித்திரையும் வைகாசியும் ஆடிய இரண்டு திங்களு
மாம். இப் பருவ அழகு மாலையிலேதான் பெரிதும் மாண்புற்றுத் திகழும்.
பூந்தென்றலும் பிற்பகலிலேதான் இனிதாக இயங்கும். இவற்றைப்
பட்டறிவால் உணர்க.

“எந்திரக்கிணறு.....பளிக்கதைப் பள்ளியும்” எனவரும் இப்
பகுதியோடு—

“அந்தக் கேணியும் எந்திரக் கிணறும்
தண்பூங் காவுப் தலைத்தோன் றதுவிய
வெண்கதைக் குன்றொடு வேண்டுவ பிறவும்
இளையோர்க் கியற்றிய வினையாட் டிடத்த
சித்திரப் பூமி வித்தகம் நோக்கி”

எனவரும் பெருங்கதைப் பகுதி (க - உஉ : உ - எ.) ஒப்புநோக்கற்
பாலதாம்.

எந்திரக்கிணறு-வேண்டுங்கால் நீர் நிரப்பவும் வேண்டாதபொழுது
கழிக்கவும் பொறி பொருத்தப்பட்ட கிணறு.

கல்இடும் குன்றம் என மாறுக - கல்லிட்டுக் கட்டப்பட்ட செல்
குன்றம் என்க. இக் குன்றத்தின் இடம்பினை —

“வெள்ளித் திரண்மேல் பசும்பொன் மடற்பொதிந்து
அள்ளுறு தேங்கனிய தாம்பொற் றிரளசைந்து
புள்ளுறு பொன்வாழைக் கானம் புடையணிந்த
தென்னுமணி அருவிச் செய்குன்றம் சேர்த்தார்”

எனவரும் குளாமணி யாறும் (கௌக) உணர்க.

சரப்பு நீர்த்தேணி - நீருண்டை தெரியாமல் மறைக்கப்பட்டுள்ள
தேனி.

ஒளித்துறை இடம் - வழியும் எதிர்ப்புடனும் கிளை வழியும் பலப்பா
லாக ஒளிந்து வளைபாடம் கொண்டுச் செய்யப்பெற்ற வழிகள். இவற்
றில் கிளைவழி போலத் தோன்றுகின்றன உள்ள சென்றால் அடைபட்டிருக்
கும். இவ் வழியினாலே கிளை வழிகள் பல காணப்படும். இவ் வழிகள்
இடே சென்று ஒளித்தி ரப்பாரைக் கண்டுபிடித்தல் அரிது. அதலின்
ஒளிந்து வளையாடும் இத்தகைய இடத்தைதேய் கண்டு ஒளித்துறை இடம்
என்றார். பள்ளி - தங்குமிடம்.

நிரந்தம் தாழ்த்தம் என எண்ணும்தை விரித்தோதுக.

பைஞ்சேறு மெழுகாப் பசும் போன் மண்டபத்தி
இந்திர திருவன் சென்றினித்தேறுதல்

கௌ - ககக : மகத.....ஏறலும்

(இ - ன்.) மகத விளைஞரும் மாரட்டக் கம்மரும் அனந்திக்
கொல்லரும் யவனத் தச்சரும் - மகதமாரட்டுப் பிறந்த மணிக
தொழில் வித்தகரும் மாரட்டமாரட்டுப் பிறந்த பொற் கம்மாளரும்
அவந்திராட்டுப் பிறந்த இரும்புசெய் கொல்லுத தொழி
லாளரும் யவனமாரட்டுப் பிறந்த மாவகொல தச்சத்
தொழிலாளரும்; தணதமிழ் விளைஞர் தம்மொடு கூடி - குளிரந்த
தமிழ் வழங்கும் மாரட்டமாரட்டுப் பிறந்த தொழில் வித்தகமாரட்டு கூடி;
கோண்டு இனிது அமற்றிய கண் கவா செய்வனை - மனனன்
செுததைத் தொகுத்துக்கொண்டு இனிதாக இயற்றப்பட்ட
காண்போர் கண்ணைக் கவருகின்ற கையழகு மிளிரும் தொழிற்
பெயமைந்ததாய்; பவளத் தூள்கால பலமண்பு போதிகை
தவள விதிலைத் தாமம் தாழ்ந்த கோணச்சுத்தி மாணவனை
விதானத்து - பவளத்தாலியற்றிய திரண்ட தூண்களையும்
ஒன்பது வகையான மணிகளும் பதிக்கப்பட்ட போதிகைகளையும்
வேள்ளிய முத்துமாலைகள் தூவகாவின முலைகளைய முட்டுவாய்
களையும், மாரட்டமாரட்டுப் பிற அமைத்த மேற்கடிப்பினையும்
கூட்டியதாய்; தமனியம் வேய்ந்த வகை பெறு வனப்பின் -
பொன்னுலே கூரை வேயப் பெற்றதுமாய்ப் பல்விவறு வகைப்பட்ட
கையழிகாடு கூடி; பைஞ்சேறு மெழுகா பசும்போன மண்ட
பத்து - பசிய ஆப்பிரமாலே மெழுகுபட்டாமல் பசிய பொற்றகை
பாலை தளமிடப்பட்ட மண்டபத்தினகண்; இந்திர திருவன்
சென்று இனிது ஏறலும் - தேவேந்திரன் போன்ற பேரிசு
செல்லச் செம்புடைய அச் சோழ மன்னன் இனிது சென்று ஏறு
மனவினை என்க.

(௧ - ௧.) இப் பகுதியோடு -

“யவனத் தச்சரும் அவந்தக் கொல்லரும்
மகத்தப் பிறந்த மணிவினைக் காரநர்
பாடலிப் பிறந்த மரப்பொன் வினைஞரும்
கோசலத் தயன்ற வேளியத் தொழிலரும்
வத்த நாட்டு வண்ணக் க. ம. நம்”

எனவும் பெருங்கதைப் பகுதி (க. ௧௮ : ௪௦-௪௪, ஓட்டி நோக்கற் பால்தாம்.

இதனால் மகதவினைஞர் என்றது அந்நாட்டு மணிவினைஞரை என்பது பெற்றும். கம்பர் - வண்ணவினைஞர் எனவும் ஈண்டு மராட்டியர் அத் தாழ்வில் சிறப்புடையர் எனவும் சொல்க. கொல்லர் - இரும்புத் தொழிலாளர். தச்சர் - மரங்கொல் தச்சர்.

பல நாட்டுக் கலைத்திறரும் ஒதுங்கே திகழ வேண்டும் என்று கையுணர்வு காரணமாக மகத முதலிய பிறநாட்டு வினைஞரும் வரவழைக்கப்பட்டுத் தண்டமிழ் வினைஞர் தமமொடுங் கூட்டி வன் செயலிக்கப்பட்டனர் என்பது கருத்து.

திரள்கால் - தரட்சியுடைய தூண். போதிகை - தூணின் மேல் பொருத்தப்பட்டு உத்தரத்தைத் தாங்குமொருதுப்பு. பன்மணிப் போதிகை என்றதனால் இவ்வுறுப்புப் பொன்னாலியற்றப்பட்டுப் பல்வேறு மணிகளும் பதுக்கப்பட்டிருந்தன என்பது பெற்றும்.

தவளசித்தலத் தாமம் - வெள்ளிய மத்துமாலைகள். கோணச் சந்தி-மூலமாகிய முட்டுவாய். விதானம் கடு மண்நீண்டு முதலியவற்றால் வேயப்படாடல் பொன்னுலியன்ற ஓட்டால் வேயப்பட்ட கரையை யுடைய மண்டபம் என்க.

பைஞ்சேறு என்றது-ஆபியை. ஆப்பியால் மெழுகு வேண்டித் பசும்பொற தளமிடப்பட்ட மண்டபம் என்பது கருத்து.

இந்திரநி தவன் - இந்திரன் போன்ற பெருஞ் செல்வமுடைய சோழமன்னன்.

கோட்டங் காவலர் செயல்

கக௭ - கக௦: வாயிலுக்கு.....பகைஞர்

(இ - ௭.) வாயிலுக்கு இசைத்து - மன்னவன் இருக்குமிடம் வினவி அப்பகம் பெரன மண்டபத்திற்கு வந்தெய்தித் திறந்த கோட்டங் காவலர் தம் வரவினை வாயில் காவலருக்கு அறிவிக்குமாற்றால்; மன்னவன் அருளால் - அரசனுடைய

கட்டளை பெற்றமைமால் மண்டபத்துள்ளே புக்கு; சேய் நிலத்து அன்றியும் செவ்வியின் வணங்கி - தூசிய இடத்திலேயே அவன் திருவடி நோக்கி நிலத்தில் விழுந்து வணக்கிமதல்லாமலும் அணை திருவணை நோக்கம் தம்பினை விழித்த செவ்வியினும் நிலத்தில் விழுந்து வணக்கிக் கூறுபவர்; வாழி எங்கோ - வாழ்க எங்கள் கோமான்!; எஞ்சா மண் நனை இகல உளம் தூரப்ப - ஓடு பொழுதும் குறைமாத மண்ணை விருந்திப் பிறரைப் பகைக்கும் ணக்கமானது செலுத்துதலாலே; வஞ்சியின் இருந்து வஞ்சி குடி - வஞ்சி மாநகரத்தினின்றும் வஞ்சிப் பூமலைமேல் குடி; முறம் செவி யானையும் தேரும் மாவும் மறம்கொழு நெடுவான் வடவரும் மிடைந்த - முறம் போன்ற செவிகளையுடைய யானைப் படையும் தேர்ப்படையும் குதிரைப் படையும் மறப்பண்புடைய கோடிய வான் முதலிய படைக்கல மேந்தும் போர் மறவரும் ஆகிய நாற் பெரும் படைகளுள் செறிந்த; தலைத்தாரச் சேனையோடு மலைத்துத் தலைவந்தோர் - தலைமைத் தன்மை போருத்திய தூசிப்படைமோடு வந்து போர் செந்து முற்பட்டு வந்தவராகிய சேர மன்னனும் பாண்டிய மன்னனும் ஆகிய முடிவேந்தர் இருவரையும்; செருவைத் தடக்கை ஆர் புனை தேரியல் இளங்கோன் தன்னால் - போர் வேல் எந்திய பெரிய கையையும் ஆத்திப்புவாற் கிருடுக்கப்பட்ட மாலையினையும் உடைய நங்கள் இளைய வேந்தனை ஏவுமாற்றாலே; காரியாற்று சிலை கமல் நெடுங் கொடி கொண்ட - காரியாற்றின்கண் போருது வென்று அவருடைய விற் கொடி மீன் கொடி ஆகிய அடைமொளக் கொடியிரண்டையும் ஒரு சேரக் கைப்பற்றிக் கொண்ட; காவல் வெள்குடை வலிகொழு தடக்கை மாவண் கீள்ளி - குடிமக்கட்குத் தண்ணிமூல் செந்து பாதுகாக்கும் வேண் கொற்றக் குடைபையும் பகைவரைக் கொன்று நூழி லாட்டுதற்கியின்ற வலிய பெரிய கையையும் பெரிய வள்ளன் மையையும் உடைய கீள்ளிவளவஞகிய நங்கள் கோமான; ஒளி மோடு ஊழிதோறு ஊழி வாழி - புகழோடு ஊழி பலப்பல தூனிது வாழ்க; மன்னவர் பெருந்தகை இது கேள் - வேந்தர் வேந்தே எளியும் விண்ணப்பமிதனைத் திருச்செவி ஏற்றருள்க; சின் பகைவர் கெடுக - சின்னுடைய பகைவர் கெட்டொழிக! என்று வாழ்த்தி முன்னிலைப் படுத்திக் கூறுபவர், என்க.

(வி - ந.) வாயிலுக்கு - வாயில் காவலருக்கு. மன்னவன் அருள் என்றது அவனது கட்டளையை. சேய் நிலத்து அன்றியும் செவ்வியின் வணங்கி என்றது மன்னவன் கட்டளை பெற்று அவனைக் காணச் செல்வோர் அவன் தம்மை நோக்கினும் நோக்காமல் பொது நோக்குடையவனாயிருப்பினும் ஏழு கோல் தொலைவிற்கு இப்பாலே திருவடிநோக்கித் தொழுது நிலத்தில் விழுந்து வணங்கி எழுந்து நிற்பர்.

பின்னர் மன்னவன் தம்மைச் சிறப்பாக நோக்குமாற்றால் செவ்வியன் பெற்ற பொருளும் மீண்டும் நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி யெழுந்தே தாம் உயர்வென்பது செய்தியைக் கூறுதல் மரபு. இம் மரபு நோன்றச் சேவ்விதத்தில் வணங்கியதன்றி மீண்டும் செவ்வியன் பெற்ற பொருளும் வணங்கினர் என்றவாறு. இம் மரபுண்மையை—

“இருந்த மன்னவற் கெழுநோ லெல்லையுட்
பொருந்தல் செல்லாது புக்கவ னிறைஞ்ச
வண்ணமும் வடிவு நோக்கு மற்றவன்
கண்ணி வந்தது கடுமை சேர்ந்ததென்
றெண்ணிய இறைவன் இருகோல் எல்லையுள்
துன்னக் கூடய் மின்னிழை பக்கம்
மாற்றம் உரையென மன்னவன் கேட்ப
இருநில மடந்தை திருமொழி கேட்டவட்
கெதிரமொழி கொடுப்போன் போவ விறைஞ்ச”

எனவரும் பெருங்கதையாது முணர்க.

(க. சள : இட . ௧.)

செவ்வியின் வணங்கி என்றது அவன் தம்மைக் குறிக்கொண்டு நோக்கும் செவ்வியன் பெற்ற பொருளும் மீண்டும் வணங்கி என்றவாறு. வணங்கி என்பதனை முன்னும் கூட்டுக.

வஞ்சி சேரமன்னர் தலைநகரம். வஞ்சி குடி என்றதனால் பாண்டியன் சேரன்பாற் சென்று அவனோடும் அங்கிருந்தே வஞ்சி குடி வந்தான் என்பது பெற்றும். சிலையென்றொழியாது கயலும் கூறினமையிற் மலைத்துத் தலைவந்தோர் நேரனும் பாண்டியனும் என்பது பெற்றும். வஞ்சிப்பூச் குடி என்க. மாற்றார் நிலத்தைக் கவரும் கருத்துடை மன்னர் வஞ்சிப் பூச்சுடிச் செவ்வது மரபு. இதனை—

“வஞ்சி தானே முல்லையது புறனை
எஞ்சா மண்ணசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்சதகத் தலைச்சென் றடல்குறித் தன்றே”

எனவரும் தொல்காப்பியத்தானும் (புறத்திணை - கு. ஏ) அறிக.

என்றும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியரை மொழியை எடுத்தப் போன் போல் போற்றி “எஞ்சா மண்ணசைஇ” எனப் பொதித்த வைத்திருத்தது முணர்க.

வயவர் - போர் மறவர்; தார்ச் சேனை - தூசிப்படை. இளங்கோள் என்றது வின்னிவளவன் தம்பியான நலங்கள்ளியை. காரியாறு - சோனாட்டின்கண் ஓடியாறு. இதற்குத் திருத்தொண்டர் மாக்கதையில் திருநாவுக்கரசர் வரலாற்றில் வாகின்ற ‘திருக்காரிக் கரை’ என்பதனை (செய்யுள் ௨௪௨) எடுத்துக்காட்டுவாராயுளர். வடதிசைக்கண்ணதாக் கூறப்படும் இக்காரி(க்கரை) இவ்வரலாற்றோடு பொருந்துமா? என்று ஆராய்ந்து காண்டற்குரியதாய் மற்று, என்னுக் காரியா மென்றிதே

இக் காலத்திற் கோரையாதென்று வழங்கப்படுகின்றது என்று ஊகிக்கவும் இடனுள்ளது. இந்த யாறு மன்றார்குடி திருத்தருப்பூண்டிக் கூற்றங் ஈனினாடு பாய்கின்றது. மலைத்துத் தலைவந்தோர் பாண்டியனும் சோழமாதலின் இங்ஙனம் ஊகிக்கின்றும்.

அளியும் தெறதும் தோன்ற வெண்குடையும் வலிகெழுதடக்கையும் கூறினர். அவனது வள்ளன்மைச் சிறப்புத் தோன்ற மாவன் கிள்ளி எஞ்சுர்.

கோட்டங் காவன் கோவேந்தனுக்குக் கூறல்

கூட - ௨௨௮: யானை.....என்றலும்

(இ - ள்.) யானைத் தி நோய்க்கு அயர்க்து மெய் நாடி இம்மாதர்த் திரியும் ஓர் வம்ப மாதர் - யானைத் தி என்னும் நாயாற் பற்றப்பட்டு அது செய்யும் துயர்க்கு ஆற்றாமல் உடம்பு நாடி இரத்தற் போருட்டு இப் பெரிய நகரத்தில தெருக்கள் நோறும் திரிசின்ற இந்நகரத்திற்குப் புதியவளாகிய ஓர் இரவன் மகள்; அருஞ்சிறைக் கோட்டத்து அகவயின் புகுந்து - தப்புதற் றிய நகது சிறைக் கோட்டத்தினுள்ளே புகுந்து; பெரும் பெயர் மன்ன சின் பெயர் வாழ்த்தி - பெரிய புகழையுடைய அரேனின் திருப்பெயரை எடுத்துக் கூறி வாழ்த்தி; ஐயப்பாத்திரம் ஒன்று கொண்டு ஆங்கு மொய் கொள் மாக்கள் கொடுக்க ஊண் சார்தனர் - பிச்சைப் பாத்திரம் ஒரோஒரிவான்றனைக் கைக் கொண்டு சின்று தன்னைச் சூழ்ந்து கொள்ளினற ஆற்றாமாக்கள் அனைவர்க்கும் வேண்டுமளவுண்ணும்படி உண்டி வழங்கு கின்றனர். இஃதோர் அற்புதமிருந்தவாறு அறிந்தருள்க ளாது சொல்லி; வாழி எங்கோ மன்னவ என்றலும் - வாழ்க எங்கள் கோமானாகிய மன்னவனை என்று வாழ்த்தா சிற்ப எங்க.

(வி - ள்.) வம்பமாதர் என்றார் அவன் இந்நாட்டினன் அல்லன் புதியவன் என்பது தோன்ற. அவனை ஊர் முழுதும் அறியுமெனினும் அரசன் அறிதற்கு ஏதுவின்மையின், இங்ஙனம் பிச்சை ஏற்றுத்திரிவான் ஒருத்தி என அறிவித்தனர். பிச்சை ஏற்பவன் ஆகலின் அவளால் தீமையொன்றும் சிகழாதென்று யாங்கள் அவனைத் தடுத்தலம் என்பது தோன்ற. அருஞ்சிறைக் கோட்டத்தகவயிற் புகுந்து என்றார். அவன் தானும் அரசன்பால் நன்மையே சினைப்பவன் என்பது தோன்ற. சின் பெயர் வாழ்த்தி என்றார். சின்பெயர் வாழ்த்தி என்றது சோழமன்னன் மாவன்கிள்ளி நீடுழி வாழ்க என்று வாழ்த்தினன் என்றவாறு.

ஐயப்பாத்திரம் - பிச்சைக்கலம். ஒரு பாத்திரத்தைக் கொண்டே தன்னைச் சூழ்ந்து மொய்த்துக் கொள்வோர்க்கெல்லாம் உண்டி வழங்கு கின்றான். இஃதோர் அற்புதம் இருந்தவாறு அரசர் பெருமான் அறிந்தருள்க என்று வியப்பறிவித்தபடியாம்.

மன்னவன் வியந்து வரவேற்றல்

கடக - கசடு : வருக.....கூறலும்

(தி - ன்.) அரசன் அருள்புரி நெஞ்சமொடு மடக்கொடு
வருக வருக என்று கூறலின் - அகந்தப்புதம் கேட்டு
விடப்பற்ற அரசன்ருளும் அத்தகையார்க்கு நம்மால் ஒத்தும்
வகை அருளல் வேண்டும் என்னும் ஆர்வமுடைய நன்னா
கொழுந்தோடு அங்கல்லாள் ஈண்டு வருக! வருக! என்று
இருமுறை இயம்பாதிற்றலின்; வாயிலாளரின் மடக்கொடுதல்
சென்று-அரசனுடைய ஸாதேற்பை அறிவித்த வாயிலாளரோடு
மணிமேகலை தானும் அரசன் திருமுன் சென்று; ஆம்புல
கேட்தன் அருள் வாழிய என - அழகிய வீரக்கழல் கடக
திருமுகையுடைய அரசர் பெருமானுடைய அருளுடைமை கேட்கு
வாழக! என்று வாழ்த்தா நிற்ப; அரசன் தாங்க அருட்
தவத்தையே யார்? ஏந்திய இ கடினஞ் சாங்கு ஆவியது என்று
கூறலும் - அது கேட்டு மகிழ்ந்த அம் மன்னன் தாங்குதற
கிற தவவேரூக்கத்தையுடைய நங்காய்! நீ யார்? நின்
கையிலேந்திய தெய்வத்தன்மையுடைய இத் திருநொடு நின்
கையில் எவ்வண்ணம் வந்துற்றது? என்று வினவுதலும்
என்க.

(தி - ன்.) வருக வருக என்று இருமுறை அடுக்கிக் கூறியது மன்ன
னுடைய ஆர்வமிகுதியைக் காட்டும். விரைந்துபோய் அத்தகைய
வியத்தகு நங்கையை விரைந்து இங்கு அழைத்து வம்மின் என
வாயிலாளர்க்குக் கட்டளையிட்டபடியாம். வாயிலாளர் - ஈண்டுக்
கோட்டல் காவலர்.

எளியளாகிய என்னை அழைத்தமைக்குக் காரணமான நின் அருள்
வாழிய என்று வாழ்த்தியவாறு. அநுளறமே அனைவரும் பேணற்படா
தகலின் நிற்பால் அவ்வருளறம் நிலைத்து வாழ்க என்று வாழ்த்தினர்
எனக் கொடலுமாம்.

மணிமேகலை காட்சண்டிகை வாடிவந்தினும் பிக்குணிக் கோலி
புண்டிருத்தலின் அவள் வரலாற்றியாத மன்னவன் அவளைத் தாங்குந்
தவத்தோய் என்று விளித்தான். தவத்தால் இந்நீ பெற்றார்க்கன்பு
இத்தகைய அற்புதச் செயல் கெழ்த்தலாகாமையின் இங்ஙனம் இனிதின்
விளித்தான். மேலும் ஒரு பாத்திரத்தாலே பல்லாயிர ஒம்புகின்றனள்
என்று கேட்டிருந்தவையின் இங்ஙனம் அற்புதம் விளைக்கும் இப்
பாத்திரம் எங்ஙனம் நின்னுடையதாகியது என்று வினவினான்.
கூறலும் என்றது வினவலும் என்பதுபட. வின்றது.

அம்பலமங்கலில் அபுத்திரனுக்குத் தெய்வந்தந்தது எனக்குத் தெய்வந்தந்தது எனவும் இரண்டு மொழிந்தமையும் எனவும் சம்பலையின் ஆசை நீ கோயில் அபுத்திரனுக்குத் தெய்வந்தந்தது எனவும் கோயிலில் அபுத்திரனுக்குத் தெய்வந்தந்தது எனவும் அபுத்திரனுக்குத் தெய்வந்தந்தது எனவும் இரண்டு மொழிந்தமையும் எனவும்.

வேண்டுகோளாகிய விழவும் விடையாகிய வேண்டுகோளும்

கடுகு - ககஉ: யான்.....வேந்தன்

(இ - ள்.) வேந்தன் இளங்கோடுக்கு யான் செயற்பாலது என என்று கூற - அது கோட்ட அரசன் மணிமேகலை கோட்டி இளமை மிக்க கிணக்கு மாள செவியத் தகுந்த உதவி யாது? என்று வினவா கிற்ப; மெல்லியல் உரைக்கும் - அது கோட்ட மணிமேகலை அரசனுக்குக் கூறுவாள் :- சிறையோர் கோட்டம் சித்து அறவோர்க்கு ஆக்கும் அது வாழியர் என - அரசர் எனக்குச் செய்யும் உதவியும் உளது என! அந்தாவது சிறையிடப்பட்டோர் உறைகின்ற அச் சிறை கோட்டத்தை அவ்விடத்தினின்றும் இடித்து அகற்றிப் பின்னர் அவ்விடத்தைத் துறவறத்தோர் உறையும் தவப்பள்ளியாக அமைக்கும் அதுவே, பெருமான் கீடுறி வாழ்க! என்று கோட்டி வாழ்த்தா கிற்ப; அரசு ஆள் வேந்த - செங்கோன்மை பிறழாது அரசாட்சி செலுத்தும் அக் கிள்ளிவளவன்னுனும் இளங்கோ கூறிவாங்குச் செய்தவல் என்றுடம்பட்டு; அருஞ்சிறைவிட்டு - தன் குடிமைத்துத் தண்டனை பெற்றிருந்தோரை எல்லாம் தப்புதற்கரிய அச் சிறைக் கோட்டத்தினின்றும் விடு செய்து; ஆங்குக் கறைமோரில்லாச் சிறையோர் கோட்டம் - அவ்விடத்தில் கறை விடும் செய்யப்பட்டமையின் தண்டனை பெற்ற அச்சிறைக்கடனாளரும் இல்லாதொழிந்த சிறையோர் உறையு அக்கோட்டத்தை; ஆபிழை உரைத்த பெருந்தவர் தம்மால் பெரும் பொருள் எய்த - மணிமேகலையாரில் கூறப்பட்ட பெரித தவத்தையுடைய அறவோரைப் பேணுமாற்றால் எய்தும் அற முதலிய பெருமையுடைய உறுதிப் பொருளை எந்த விருக்பி; அறவோர்க்கு ஆக்கினன் - அத் துறவோர் உறையுள மாற்றியருளினன் என்பதாம்.

(வி - ள்.) இளங்கோடு: மணிமேகலை. யான் செயற்பாலது என என்றது உனது அருளும் தாரத்தந்த அரசனாகிய யான் செய்யத் தகுந்த அறக்கடமை எனவே? என்றவாறு.

மணிமேகலை தான் மேற்கொண்டுள்ள அருளறத்தின் பார்ப்பட்ட சிறைக்கோட்டஞ் சித்தாலிய தனக்குச் செய்யும் உதவியாகக் கூறிய படியாய்.

சிறைக் கோட்டஞ் சித்தகாவது தன்னடி பிழைத்துத் தண்டனை
உற்றாரை எல்லாம் விடுதலை செய்துவிடுதல் அடிபிழைத்தாரும்
அசிறை இறுக்காதவரும் ஆயின இவ்வகையாரையும் விடு செய்தான்
என்பது தோன்றக் கறைபொர் இவ்வாச் சிறைக் கோட்டம் என்று
யிசைதார். கறை-அரசிற்று இறுக்கக்கடவ பொருள். இகளுக்கிறைவிடும்
சிறை விடுத் செய்து அதன் சுறக்கைத் தனக்காகும் முறையில் அவ்வேர்
கரை மேற்கொண்டனன் என்பது பெற்றும். அரசற்கியன்ற அநுநாற்
இக்கையனவாதலை—

“சிறைப்படு கோட்டஞ் சிமின் யாவதும்
கறைப்படு மாக்கள் கறைவிடு செய்ப்பின்
இடுபொரு ளாயினும் படுபொரு ளாயினும்
உற்றவர்க் குறுகு பெற்றவர்க் காமென
யாண யெருக்கத் தணிமுர சிநிதுக்
தோன்முறை அறைந்த கொற்ற வேந்தன்”

எனவும்;

(சிலப் - ௨௬ : ௧௨௧ - ௧௨௨)

“சிறைபொர் கோட்டஞ் சிமின் யாங்கணும்
கறைகெழு நாடு கறைவிடு செய்ப்மென”

எனவும்; (சிலப் - ௨௮ : ௨0௬ - ௨0௭) பிற சான்றோர் ஒதுமாற்றானும்
உணர்க.

பெருந்தவர் தம்மால் பொம்பொருள் என்றது அவர்க்கு உண்டியும்
உறையுந் வழங்கும் நல்வினைப் பயனை எய்தும் அறம் பொன்
இன்பம் விடு முதலிய உறுதிப்பொருள்களை. அத்தகைய நல்வினைபால்
அத்தகைய உறுதிப்பொருள் எய்துதலை இக்காலியத்தில் மணிமேகலையும்
மாதவியும் சுதமதியும் ஈழப்பிறப்பிலே அறவார்ப் பேணிய நல்வினை
அவர்கட்கு இப்பிறப்பிலே எய்தி ஆக்கஞ் செய்யுமாற்றானும் அறிக.
இக்கருத்தோடு—

“சிவஞானச் செயலுடைபொர் கையில் தானம்
திருமளவே செய்திடுனுர் சிலமலைபால் திகழ்ந்து
பலமாயக் கடலின் அடிந் தாகவகை பெடுத்துப்
பரதேவாகக் துப்பிடுத்துப் பாசத்தை அறுக்கத்
தவமாரும் பிறப்பொன்றிற் சாரப் பண்ணிச்
சரிபைவிரி யாபொகக் தன்னினுஞ் சாராமே
கவமாரும் தத் துவஞா ளத்தை நல்கி
நாதனடிக் கமலத்தை நணுதவிக்குந் தானே”

என வரும் சிவஞான சித்தியார்ச் (சுபக் - ௨௭௮) செய்யுள் ஒப்பு
கோக்கற் பாலதாம்.

இனி இக் காதையை—

தாரோன் வஞ்சினம் கூறத் தெய்வம் கூறலும் கலங்கி வருத்திப்
பெயர்வோன்றன்னைத் தொடரக் கிழிப்ப உயிர்த்துப் பேரய பிள

மணிமேகலை நுனித்தனரா மென்று வாங்கிப் புகுந்து ஊட்டலும்
 காவலர் வியந்து இசைத்துமென்றேகி, திருவன் சென்றேறலும் இசைத்து
 வணங்கி; கரந்தனள் என்றலும், வருக வருக என்றரசன் கூறலும்
 மடக்கொடி சென்று வாழிய என நீ யார் யாங்காகியது இக் கடிஞை
 என அரசன் கூறலும் ஆயிழை உரைக்கும்; வாழி விஞ்சைமகள் யான்
 திரித்தன் வாழிய வாய்க்கப் பெருகுத தீதின்றாக இது ஸுய கடிஞை
 தந்தது ஆடது கெடுத்தது மருந்து என வேந்து விட்டு ஆக்கினன் என
 இயைத்தடுக.

சிறைக்கோட்டம் அறக்கோட்ட மாக்கிய காளை முற்றிற்று.

20. உதயா தாழைக் காஞ்சனன் வானாவெறிந்த காதை

[இருபதாவது மணிமேகலை காய சண்டிகை பாடினபின், காய சண்டிகை கனாவாகிய காஞ்சனன் என்றும் வித்தாதன் வந்து காய சண்டிகை யானைக் கருதி அவன் பின்னிலே விடா உதயதமரனைப் புறம்பிநட்கன் உலகவறவியில் வானாவெறிந்து போன பாட்டு.]

அந்தாவது : மணிமேகலையின் பால் இடங்காழி காம முண்டிய எழுந்த உதமகுமரன் மீண்டும் அவனைக் கைப்பற்றித் தன் பொற் றேரி மேற்றிவாத் துணிந்து பின்னிலே விடாவிடா பூசலங்கால் எண்ணகையின் கணவனுடைய விச்சாதான காம சண்டிகை கைவினைற மணிமேகலை உதமகுமரனை நெருங்கிச் சேல்வாடு தல் எனும் அவன் தன்னைப் பொருட்படுத்தாமல் எனும் உதமகுமானுக்கும் தன்பனைவியாடிய காம சண்டிகைக்கும் காமத் தொடர்புததல் வேண்டும் என்று ஐயுற்று அது தெளிதத் துக் காத்திருந்தானாக, மணிமேகலையே காம சண்டிகைகளை வந்துருவல் கொண்கருக்கினாள் என்றுணர்ந்த அம் மன்னன் மனை அவள் செய்தி மறிகுவல் என நள்ளிரவிற றயியனாக வந்து உலகவறவியினாடு புருவாளை அவ் வித்தியாதான் வானால் வேட்க விழ்த்திச் சென்ற செய்தி கூறுஞ் செய்யுள் என்றவாறு.

திருநகன் — மணிமேகலையின் விருப்பப்படி மன்னவன் வேடுவனாகக் கோட்டத்தே புத்தருக்குக் கோயிலமைத்தும் அமீனார்க்குப் பள்ளிகளமைத்தும் அடிகழற் சாலையும் துருந்துவற் சாலையும் அமைத்துக் கட்டுடைச் சேல்வக்காப்புடைமதாக்கேந்த செய்தியும்; உதமகுமரன் மணிமேகலையின் பால் இடங் காழி காமத்தனாக மதியோர் எள்ளினும் மன்னவன் கையினும் அவன் அம்பலத்தினின்றுக் கீங்கிய செவ்வியிற்பற்றி என் னோற்றேர் ஏற்றி அவன் கற்ற விருகையுக் கேட்டு அவன் கூறுங் கருவோலறிவுகையுக் கேட்டு ஆற்றவுக் மகிழ்வல் என்று துணிந்து உலகவறவியிற் சென்று ஏறுதலும், காம சண்டிகையின் கணவனுடைய விச்சாதான் அவனைக் காண்டற்கு விழந்து புலாற் கரத்தே புக்கு யாண்டும் தேடித்திரிந்து காம சண்டிகை வடிவந்தாவடி நிற்கும் மணிமேகலைமைக் காமசண்டிகை மேனேற எண்ணி அவள் மருங்கே சென்று ஓரே பாதிரத்தி லிள்தும் உணவின் வாரி வாரி அவன் எண்ணித்தோர்க்கு

எழங்கும் அற்புதச் செந்தி கண்டு இறும்பூதயநி அவன்
அனுதி அம்பாத்திரத்தின் வாலாறு வினவுதலும் பழைய
கட்டுரை பல பாராட்டிய வழியும் அவன் அவனை விழையாவுக்
ளத்தோடு அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி ஆங்கு வந்த உதயகுமான்
பாற் சென்று அவனுக்கு மக்கள் யாக்கையின் இழிதகைமை அந்
வறுத்தற் பொருட்டு அப்பொழுது அவ்வழிச் சென்ற கை
முதாட்டகைக் காட்டி அவன் உறுப்புகளின் தன்மைகளை
கட்டிக்காட்டி—

“தூசினும் மணியினும் தொல்லோர் வகுத்த
வஞ்சந் தெரியாய் மன்னவன் மகனென”

செவியறிவுறுத்துதலும், அங்ஙனம் அறிவுறுத்துவாளேளும்
அவன் அவனபாற் காமக் குறிப்புடையளாகவே இருத்தலும்
காம சண்டுகையின் கணவன தன் மனைவி தன்னைச் சிறிதும்
பொருட்படுத்தாது ஏதிலானோடு காதன் மொழி பேசுகிறாள்
என்று கருதிக் கருஞ்சின் முடையனாய் பின்னும் அவன் தன் அந்
தற்கு அம்பலததில் ஒரு சார் புற்றடங்கு அரவெனப் புக்கு
காத்துறைதலும்—அரணமனைக்குச் சென்ற அரசன் மகன் மனி
மேகலையின் தன்மை அறிதற்கு மீண்டும் ஆயிழை யிருந்த
அம்பல மனைந்து வேகவெந்தி நாகங்கிடந்த பொருயர் புற்றின்
புகுவான் போல விச்சாதான காத்துறைகின்ற உலக வறவி
னாடு புதுதலும் அவனானும் இவன் காயசண்டுகையின் பாலே
வந்தான் என்று துணிர்து வெகுண்டு உதயகுமான் பின்
சென்று அவனுடைய மணித்தோள துணியும்படி வாளா
எறிந்து காயசண்டுகை என்று கருதிய மணிமேகலைகைக் கடை
பற்றச் செல்லுதலும் அப்பொழுது கந்திற் பாவை அவனுக்குக்
கூறுகின்ற ஊழவினை விளைவுகளுட்; உண்மையறிந்த விச்சா
தான கனறிய நெஞ்சொடு விணவழிம தன்னார் போக்பே
போதலும் பிறவும் கற்பார்க்கு மருடகைக் கவை பற்பல விட
களிலே தோளாறும்படி கூறப்படுகின்றன.

அரசன் ஆணையின் ஆயிழை அருளால்
நியக் கொடுஞ்சிறை நீதியை கோட்டம்
தீப்பிறப் புழந்தைச் செயலினைப் பயத்தான்
யாப்புடை நற்பிறப் பெய்தினர் போலப்
● பொருள்புரி தெஞ்சிற புனைவான் கோயிலும்
அருள்புரி தெஞ்சுத் தறவோர் பன்னியும்
அட்டிற் சாணையும் அருந்துநர் சாணையும்
கட்டுடைச் செலவக் காப்புடைத் தாக
ஆயிழை சென்றதூஉம் ஆங்கவன் தனக்கு
80 வியா விழுச்சி வேந்தன் பணித்ததூஉம்

- நிறையோர் கோட்டங் கீத்தருள் நெஞ்சத்
தறவோர் கோட்ட மாக்கிய வண்ணமும்
கேட்டன னுகியத் தோட்டார் குழலியை
மதியோ ரெள்ளினும் மன்னவன் காயினும்
பொதியில் நீங்கிய பொழுதிற் சென்று
பற்றினன் கொண்டென் பொற்றிற ரேற்றிக்
கற்றறி விச்சையுங் கேட்டவள் உரைக்கும்
முதுக்குறை முதுமொழி கோட்டுவன் என்றே
மதுக்கமழ் தாரோன் மனங்கொண் டெழுந்து
பலர்பசி களையப் பாவைதான் ஒதுங்கிய
உடை வறவியின் ஊடு சென் றேறலும்
மழைகுழ் குடுமிப் பொதியிற்ருன் றத்துக்
கழைவளர் கான்யாற்றுப் பழவிண் ப் பயத்தான்
மாதவன் மாதர்க் கிட்ட சரபம்
உடு சரா ருண்டு வந்தது வாராள்
காயசன் டிகையெனக் கையற வெய்திக்
காஞ்சன னென்னும் அவள்தன் கணவன்
ஒங்கிய முதூர் உளவந் திறிந்து
பூத சதுக்கமும் பூமரச் சோடியும்
உடு மாதவ ரிடங்களும் மன்றமும் பொதியினும்
தேர்ந்தவன் திரிவேன் ஏந்தின வனமுனை
மாந்தர் பசிதோய் மாற்றக் கண்டாங்
கின்றநின் கையின் ஏந்திய பாத்திரம்
ஒன்றே யாயினும் உண்பார் பரதால்
உடு ஆணத் தீதோய் அரும்பசி களைய
வான வாழ்க்கையர் அருளிளிர் கொல்லெனப்
பழைமைக் கட்டுரை பைபா ராட்டவும்
விழையா உள்ளமொ டவன்பால் நீங்கி
உதய குமரன் றன்பாற் சென்று
உடு தரைமு தாட்டி ஒருத்தியைக் காட்டித்
தண்ணறல் வண்ணந் திரித்துவி ருதி
வெண்மண ஸாகிய கூத்தல் காணாய்
பிறைநுதல் வண்ணங் காண யோந்
தரைமையிற் றிரை தோற் றகையின் ருயது
உடு விறல்விற் புருவம் திவ்வயுங் காணாய்
திறவி னுணங்கல் போன்றுவி ருயின
கழுநீர்க் கண்காண் வழுநீர் சுமந்தன
குமிழ்முக் கிவைகாண் உமிழ்ச் செயுக்குவ
உடு திரைமுத் தணிய நகையுங் காணாய்
கரைவித் தேய்ப்பப் பிறழ்த்துவி ருயின

- இவ்விதழ்ச் செவ்வாய் காணு யோந்
புலையுப் புண்போற் புலாற்புறத் திடுவது
வள்ளித் தாள்போல் வடிகா திவைகான்
உன்னுன் வாடிய உணங்கல் போன்றன
- ௩௩ இறும்புது சான்ற முகையுங் காணாய்
வெறும்பை போல வீழ்ந்துவே ருயின
தாழ்ந்தொசி தெங்கின் மடல்போற் திரங்கி
வீழ்ந்தன விளவேய்த் தோளுங் காணாய்
நாம்பொடு விடுதோ லுக்கித்தொடர் கழன்று
- ௩௪ திரங்கிய விரல்க ளிவையுங் காணாய்
வாழைத் தண்டே போன்ற குறங்கினை
தாழைத் தண்டின் உணங்கல் காணாய்
ஆவக் கணைக்கால் காணு யோந்
மேவிய நரம்பொ டெனப்புறங் காட்டுவ
- ௩௫ தளிரடி வண்ணங் காணு யோந்
முளிமுதிர் தெங்கின் உதிர்கா யுணங்கல்
பூவினுஞ் சாந்தி லும் புலான்மறைத் தியாத்துத்
தூசினும் மணியி லுந் தொல்லோர் வகுத்த
வஞ்சந் தெரியாய் மன்னவன் மகனென
- ௩௬ விஞ்சை மகளாய் செல்லிய லுரைத்தனும்
தற்பா ராட்டுமென் சொற்பயன் கொள்ளான்
பிறன்பின் செல்லும் பிறன்போ னோக்கும்
மதுக்கம முலங்கன் மன்னவன் மகற்கு
முதுக்குறை முதுமொழி எடுத்துக் காட்டிப்
- ௩௭ பவளக் கடிகையிற் றவளவாள் நகையுங்
குவளைச் செங்கணுங் குறிப்பொடு வழாஅள்
சங்கிவன் காதலன் ஆதலின் ஏந்திழை
சங்கொழிந் தனளென இகலெரி பொத்தி
மற்றவள் இருந்த மன்றப் பொதிபினுள்
- ௩௮ புற்றடங் கரவிற் புக்கொளித் தடங்கினன்
காஞ்சன னென்னுங் கதிர்வான் விஞ்சையன்
ஆங்கவ னுரைத்த அரசினங் குமரனும்
கனையா வேட்கை கையுதிர்க் கொள்ளான்
வகைசேர் செங்கை மணிமே கலையே
- ௩௯ காயசன் டிகையாய்க் கடினஞ் சேந்தி
மாய விஞ்சையின் மனமயக் குறுத்தனன்
அம்பல மருங்கில் அயர்ந்தறி வுரைத்தவிய்
வம்பலன் றன்னொடிவ் வைகிடு னொழியாள்
இங்கிவன் செய்தி இடையிருள் யாமத்து
- ௪௦ வந்தறி குவனென மனங்கொண் டெழுந்த

- வான்றோர்ப் பாகனை மீன்றிகழ் கொடியனை
கருபு விண்ணைய அருப்புக்கனை மைந்தனை
உயர்வுத் துணையாக வயர்வொடும் போதி
னாந்துந் சியாரத் தொந்நனி பொழிந்து
பொழுது வேட்டெயும் வெம்புவி போலக்
கொயில் கழிந்து வாயிற் நீங்கி
ஆயிழை பித்தத அர்ப்பை மனைந்து
வேக வெந்தி நாகங் கிடந்த
போதயா புற்றனை புதுவன் போல
ஆகந் தேய்ந்த சந்தல நுறுத்த
ஊழி யிட்டதன் உள்ளகர் புதுதனும்
ஆயுமுன் னிருந்த அனந்தர் விஞ்சையன்
சங்கிவன் வந்தவன் இவன்பா கொன்றே
வெஞ்சின அவ நஞ்சையி றநாமபத்
தன் பெரு கொஞ்சியின் அழுந்துகை விரித்தென
இருந்தோன் அழுந்து பெரும்பின் சென்றவன்
கரும்பறை மணித்தோன் துணிப விசிக்
காயசன் டிகைகைக் கைக்கொண்ட ந்தாம்
போகுவ கொன்றே அவன்பாற் புதுதனும்
தெறிநிலைக் கந்தின் இடவயின் விளங்கக்
கடவு ளெழுதிய பாவையாங் குறாக்கும்
அணுகல் அணுகல் விஞ்சைக் கஞ்சன
மணிமே கையைகள் மறைந்து நெய்தினன்
காயசன் டிகைதன் கடும்பரி நீங்கி
வானம் போவுழி வந்தது கோளாய்
அந்தரஞ் செல்வோர் அந்தரி இருந்த
விந்த மால்வரை மீமிசைப் போகார்
போவா குளபொன்ற பொங்கிய சினத்தன்
சாயையின் வாங்கித் தன்வயிற் திடுஉம்
வித்தங் காக்கும் விந்தா கடிக்கை
அபமலை மிசைப்போய் அவள்வயிற் றடங்கினள்
கைம்மை கொள்ளேல் காஞ்சன இதுகைள்
ஊழ்வினை வந்திங் குதய குமாரனை
ஆநயி ருண்ட தாயினும் அறியாய்
வெவ்வினை செய்தாய் விஞ்சைக் காஞ்சன
அவ்வினை நின்னையும் அகலா தாங்குறும்
என்றிவை தெய்வங் கூறலும் எழுந்து
கன்றிய தெஞ்சிற் கருவினை யுருத்திழ
விஞ்சையன் போயினன் விலங்குவின் படர்ந்தென்.

உ.உ. உதய தாமரனைக் காஞ்சனன் வள்ளலெறிந்த காதை

உரை

அரசன் ஆணையாலே சிறைக்கோட்டம் அறக்கோட்டமாக்கப்படுதல்

க - டு: அரசன்.....ஆக

(இ - ள்.) ஆயிழை அருளால் அரசன் ஆணையின் - மணி
மேகையின் அருளுடைமை காரணமாகவும், அவன் வேண்டு
கோடி ணைங்ஙனம் அனை இட்ட கட்டளை காரணமாகவும்;
சிரமக் கொடுநுகற்ற சீவிய கோட்டம் - தன்னுள் உறைபவர்க்கு
நாகம் போன்று பெருஞ்சூழல் செய்கின்ற கொடிய சிறையாகத்
தன்மைமை நீக்கப்பெற்ற பின்னர் அக் கட்டிடம்; தீபிறப்பு
உழக்கீதர் செய்கின்ற பயததால் மாப்பு உடை நலிதப்பு
எய்தினர் போல - உபமைச் செய்த தீவிரியின் பழஞ்சுத தீ
பிரபித் பிறந்து அத தீமையின் பயனை நுகர்ந்து இடந்தவர்
இயைமபிற் செய்த நலிவினப் பயன் காரணமாக மீண்டும் அந்
னைமையோடு தொடர்புடைய கற்றிறப்பை எய்தி நனைமையி
செய்கின்ற மாந்தர் போன்று; பொருளபுரி கொஞ்சன புலவோன்
கோயிலும் - மெய்ப்பொருளிய விரும்புகின்ற போதிலுடைய
புததபொருமானுடைய திருக்கோயிலும்; அருள்புரி கொஞ்சனது
அறவார் பள்ளியும் - எவவுயிர்க்கும் சேந்தனைமை பூண்டொழு
கும் அறவேராடிய துறவுடையோர் உறைகின்ற தூய தவப்
பள்ளியும்; அடிகல் சாடியும் - ஆருயிர் மருந்தாகிய உணவு
சமைக்கின்ற மகடப்பள்ளியும்; அருதுநர் சாடியும் - உண
வுண்ணுபவர்க்கு வேண்டிய அறக்கோட்டமும் எனனும் பருதி
களாக, கட்டு உடைசெய்வக் காப்பு உடைத்து ஆக - கட்டப்
பட்டு, இவற்றிற்குறையமைபாத செல்வமாகிய காவலையும்
உடையதாகத் திழை என்க.

(ஊ - டு.) சிரமம் - நரகம். நரகம் போன்று மன்னுயிதர வந்த
தும் கொடிய சிறைக்கோட்டம். ஆயிழை அருளாலும் அரசனுடைய
ஆணையாலும் இப்பொழுது மன்னுயிர்க்குப் பேரின்பம் கருகின்ற அறக்
கம் போலத் திருக்கோயிலும் தவப்பள்ளியும் மகடப்பள்ளியும் எனனும்
மண்டபமும் ஆகிய பல பகுதிகளாகக் கட்டுதலுடைத்தாய் மேலும்
இவற்றிற்கு வேண்டிய செல்வமாகிய காவலையும் உடைய அறக்கோட்ட
மாகத் திகழ்த்தது என்றவாறு.

தீப்பிறப்பு - பிறந்ததே தீமையே செய்யும் இயல்புடைய பிறப்பு. ழற்செய்வனியால் தீப்பி ப்பிற பிறந்துழந்தோ இப்பிறப்பிற் செய்த கல்வினைால் நற்பி ரடபு எய்தினவரைப் போல, முன்பு நாகத் துன்பத் தைச் செய்யும் சிறைக்கேட்டம இப்பொழுது துறக்கவினபத்தைத் தருமிடமாக மாறியது என்க.

ஒரோவழி மணிமேகலை ஒரு நாள் அதன்கட் புதுத்து ஆற்றாமாக்கட் தேல்லாம் உண்டி கொடுத்து உயிர் ஓம்பிய உலகம் சிகழ்தற்கிடமா பிறந்தமையால் அவ்வறத்தின் பயனாக அச் சினைக் கோட்டம் அறக் கோட்டமாக மாறியது கண்டிர் என்றும் ஒரு குறிப்பும் அதற்குக் கூறிய உலகையாலே கொள்ளக் கிடந்தமையும் நுண்ணிதன உணரலாம்.

பொருள் புரி நெஞ்சின் புலவோன் என்றது புத்தபெருமான. பொருள் - மெய்ப்பொருள். அறவோர் என்றது அநாதம் பூண்ட பிளத்தத் துறவோரை.

அட்டிற்சாலை - மடைப்பள்ளி. அநுந்துநர்சாலை என்றது உண்ணு திடத்தை. இவை யெல்லாம் மன்னுயிர்க்கின்பத் தருமிடங்களாத வறிக.

செல்வக்காப்பு - செல்வமாகிய காவல். அக்தாவது அவ்வறக் கோட்டத்தில் இறைவனுக்குப் பூசனையும் அறவோர்க்கும் பிறாக்கும் உண்டியும் சிகழ்தற்கு அரசன் விட்ட முற்றாட்டாகிய செல்வத்தையே ண்டுச் செல்வக்காப்பு என்றார் என்றுணர்க.

உதயகுமரன் செயல்

க - கக : ஆயிழை.....எழுந்த

(இ - ன்.) மதுக் கமழ் தாரோன் - தேன்மணம் கமழ் கின்ற ஆததிப்பழமாகி யணிந்த அரளெங்குமரானாகிய உதய குமரன்; ஆயிழை சென்றதூடம் - அரசன் அழைப்பிற் றிணவகி மணிமேகலை அவன திருமுன சென்ற செம்புகையும; வியா விபூச்சி வேரதன ஆங்கு அவன தகைத் து பணித்ததூடம் இவ்வாத பெருமபுகைமுடியுடைய அரசன் அவனிடத்தே தம மணி மேகலைக்குத் தான செய்க்கடவது என? என்று வினவிய பெய்திகையும; கிறைமார் கோட்டம் சேத்து அருள நெஞ்சத்து அறிமார் கோட்டம் ஆகிய வண்ணம - மணிமேகலை விருந்தியபடியே அரன்னுறும் கிறைமார் கோட்டம் எனனும் போகரிய அறறி அவனிடத்தை அருள் பெய்யிய வணர் நெஞ்சுடைய துறவார் உறையும் அறக்கோட்டமாக அமைத்த செய்திகையும; கோட்டனன் ஆதி - பிறர் கூறக் கேளவியறற யானும்; அதமோட்டு ஆர் குழலியை - என்னை துவடண்ணஞ் றானும்; அதமோட்டு ஆர் குழலியை - என்னை துவடண்ணஞ் செயது மதெனரு கெறியில செல்லுகின்ற தம மணிமேகலைய; கிறைமார் என்னினும் மனைவன் கையினும் - சான்றார் என்னை

இவ்வாறும் அரசின என்னை ஒழிந்தாலும்; பொதியில்
நீலமே பொழுதில் சென்று பற்றினன் கொண்டு என பொத்
தேர் ஏற்றி - அம்பலத்தினின்றும் அசலே செல்லும் பொத்
யில் சென்று கைப்பறிக் கொணர்ந்து என்னுடைம பொத்தெய்த
ஏற்றி; கற்று அறிவிச்சையும் கேட்டு அவன் உடைக்கும் முதுகு
குறை முதுமொழி கேட்குவன் - அவன் இகலனம் மடம்பு
சேவதற்கெனக் கற்றறிந்திருக்கின்ற சிததைதான் மாது பல்
கேட்டபின் அவன் கூறுகின்ற அறிவுசான்ற முதுமொழியையும்
கேட்டேன; எனது மனங்கொண்டு எழுந்தது - எனது தன்
கேஞ்செனுளனே துணிந்துடனே எழுந்து போய் எனக.

(இ - உ.) ஆயினழ: மணிமேகலை. வீயா - இறவாத. பணிந்த
தூஉம் - அவள் பொட்டுப் பணமாச்சுக்குக் கட்டளையிட்டதூஉம்
எனலுமாம். தோடு ஆர் குழலி, தோட்டார் குழலி என விகாரம். மதி
யோர் - அறிவுசான்றோர். பற்றினன் கொண்டு - பற்றிக்கொண்டு
கார்ப்பலத்தே புகுந்து கைப்பற்றதல் முறைமையன் நென்பது கவி
பொதியில் நீங்கிய பொழுதற் பறற்க் கொள்கைவன் என்றுக்கொண்ட
படியாம். சுண்டுக் காமம் காழ் கொண்டவழி ஆடவர் மடலேறவர்,
உயிதும் விடுவர் என்பதற்கு உதயகுமரன் அவனைக் கைப்பற்றுதல் பற்றித்
தன்னை மதியோர் என்னினும் எனளுக, மன்னவன் காயினும் காயக!
என்று துணிதல் சிறந்த எடுத்ததுக் காட்டாகும். இது காதலின் பொருட்டு
மடலேறதற் கொத்தகொடு துணியே என்க. என்னை? உயர்மையான
காதலுக்கு இடையூறெய்தின் சாதலன்றி வேறய்யின்மையால்.

மணிமேகலையின் அருமைப்பாடு கருகப் பொத்தேர் ஏற்றிக் கொடு
வருவல் என்னுள். ஒரே பாத்திரங்கொண்டு பலரை யுண்பித்தற்குப்
வேற்றுநக் கோடற்கும் யான்டக் கற்றனை என்று கேட்டறிதல்
வேன்பான் கற்றறிவச்சையும் கேட்டு என்னுள். மற்ற அவன் இப்
பொழுதும் முதுக்குறை முதுமொழி கூறுகிறான். அக்கூற்று என்குந்
திற்கு முரணுமாயினும் அவற்றை அவன் கூறக்கேட்டுங்கால் என்
அருந்தமாந்த ஆயிர் தளிரக்ஞமாதலின் அவற்றையுந் கேட்டிருப்பன்
என்கின்றான். முதுக்குறை முதுமொழி என்றது முன்னம் அவன் தான்
தவந்தாங்கியதற்குக் காரணமாக மக்கள் யாக்கையினியல்பு கூறியதை
நினைந்து கூறியபடியாம் (கடி: ககக - ககஉ). சுண்டு அவற்றை இகழ்
குறிப்புடன் முதுக்குறை முதுமொழி என்கின்றான். எழுந்து சென்
றென்க.

காயசண்டிகையின் கணவன் செயல்

உ - ஈ: பலர்.....திரிவோன்

(இ - ஈ.) பாண பலர் பரிசு களைய ஒதுகிய உலகைநீ
யின் ஊடு சென்று ஏறலும் - மணிமேகலை ஆற்றாமாக்கள் பல
குடைவ அருப்பெயையும் ஒருசேரக் களைந்து மழிவித்தற்
பொருட்டுப் புகுந்த உலகவறவியாமை அம்பலத்தினூடு சென்ற

புகுதாநிற்ப; காஞ்சனன் என்னும் - காஞ்சனன் என்னும்
பெயரையுடைய (காயசண்டிகையின் கணவனாகிய) விசுவதான்;
மழை குழ குடுமிப் பொதியிற் குன்றம் - பொதியின் மலை. ஈர்
ஈற்று - முகில தவழுகின்ற உச்சியினையுடைய பொதியின்
நடுவில் முகிலத்தைத் தவழ்த்து வளருதற்கிடமுண்டான காட்குடாற்
நீர் படுகாலை; பழனினைப் பயத்தால் - ஊழல்களை காரணமாக;
மாதவன் மாதர்க்கு இட்ட சாபம் ஈர் ஆறு ஆண்டு வந்தது -
விருச்சி முனிவன் என காதலிக்கு இட்ட சாபம் கட்டி நிறகும்
பன்னிரட்டைக் காலமும் கழிந்து உய்திக் காலமும் வரதுறந்து;
காஞ்சனனை வாராள் - காயசண்டிகையா இன்னும் வந்தின;
எனக் கையறவு எய்தி - அவன் னெனதுற்றநீதா என்று வருகி;
ஓங்கிய மூதூரன் வந்து இழிந்து - அவன் இருந்த உயர்ந்த
புகழையுடைய பழைய காமாடிகய பூம்புகாரிலே னானவழினை வக்
நிதவகி. பூதசதுக்கம பூமலாச்சிகையையும் மாதவர் ஆட்களும்
ஈறமும் பொதியிலும் தேர்க்கனன திரிவான - பூதகிறகும்
காற்செதியினும் பூவையுடைய பூபொழிலிடத்தும் ஊமனைத்
களினும் ஊமபலத்தினும் சென்று சென்று அவனைத் தேடித்
திரிகின்றவன, என்க.

(தி - 0.) பலர் - ஆற்றமாக்கள் பலருடைய. பாவை: காய
சண்டிகை வடிவங்கொண்டள்ள மணிமேகலை. ஊடு - உள்ளே. மழை-
முகில். குடுமி - உச்சி. பொதியிற் குன்றம் - பொதியின் மலை. ஈர்
ஆறு ஆண்டு என்றது, ஈர் ஆறு ஆண்டு என்பதுபட நின்றது. அக்
காலது - பன்னிரண்டாம் ஆண்டின் இறுதியும் வந்தது என்றவாறு.
அவ்விற்றுதி அச்சாப வீடு பெறும் நாளாதலின், அவன் சாப வீடு பெற்
நிறுப்பன் அங்ஙனமாயின் அவன் உட்கின் ஈண்டு வந்திருப்பன வாரா
மைக்குக் காரணம் என்னோ என்று ஐயுற்றுக் கையற செய்தனன்
என்பதாம். அவன் என்னும் சுட்டுப பெயரை விளக்கத்தின் பொருட்டு
இயற்பெயராக்வி உரை கூறப்பட்டது.

புகழான் ஓங்கிய மூதூர் என்க. அகிலாவது - பூம்புகார் ககாய்.
பூதசதுக்கம் - பூதகிற்துமிடமாகிய நாற்கத்தி. இதனியல்பை -

"தவமறைந் தொழுதத் தன்மை யிலாளர்
அவமறைந் தொழுத மலவற் பெண்டிர்
அறைபடா கடைச்சி பிறர்மனை நயப்போர்
பொய்க்கரி யாளர் புறங்கூற் றுளரென்
கைக்கொன் பாசத்துக் கைப் படு விராரெனக்
காத நான்கும் கடுங்குர லெடுப்பிப்
பூதம் புடைத்துணும் பூத சதுக்கமும்"

எனவருஞ் சிலப்பதிகாரத்தால் (தி: ௧௨௮ - ௧௨௯.) இனிதிருணர்க்கு

மன்றம் - மர்த்து நீழலில் ஊர் மக்கள் கூடுமிடம். பொதில்கள்
என்றது உலகவறவியை. தேர்த்தனன் : முற்றெதச்சம்.

காஞ்சனன் காயசண்டிகை வடிவத்தாய்விட மணிமேகலைபுத்
காயசண்டிகை என்றே கருதி அவன் மருங்கு சென்று பழைய
கட்டுரை பல பாராட்டுதல்.

கூக - கூள் : ஏத்திள்.....பாராட்டவும்

(இ - ன்.) ஏத்திள் னனமுலை - காமசண்டிகை வடிவத்தாய்விட
உலகவறவியினூடு சென்று பாத்திர மேகந்த மணிமேகலை
வானவன்; மாரதர் பரி நோய் பாற்றக் கண்டு - ஆறாமரத்த
பலமுடைய பரி நோயையும் உணவிந்து மாற்றுபவனைக் காம
சண்டிகையாகவே கண்டு வியந்து; ஆகத - அவனிடம் துணுதி
அடபுடையோய்!; இன்று சின கைபின ஏறதின பாத்திர
ஒன்றை ஆயினும் உண்போர் பலரால் - இற்றைநாள் நீ சின
கையிலக்கிப் பிச்சைப் பாத்திரம் ஒன்றை ஆகவும் அதனு
ஓரந்து நீ வழங்கும் உணவினை உண்டவனோ எண்ணிலா
யிருக்கின்றனர் ஆகவேய்ச்சி கண்டு யான பெரிதும் வியப்புறுகின்
றேன காண!; ஆனைத்திராய் அருமபரி களைய வான வாழ்கை
வர் அருள்னர் கொல என - இததது தெய்வத்தன்மைபுடைய
அரும்பெற்ற பாத்திரத்தை சினககுச் சாபத்தாரில் எய்தி
ஆனைத்திராய் காரணமாக நீ எய்துகின்ற தீர்த்தநகரம் பரி
நோயை துன்பத்தாகக் கண்டிப்பது அதனை நீக்கும் பொருட்டு
வானுலகத்தே வாழும் தேவர்கள் வழங்கினாரா? திது நீ
பெறவாறென எனது; பழையகக் கட்டுரை பல பாராட்டவும் -
தனது பழைய காதலையு தோன்றுதற்குக் காரணமாய்
பொருள் பொதிந்த மொழிகள் பலவற்றையும் கூறி கலம்
பாராட்டாறெனவும் என்க.

(வி - ட்.) இன்று என்றது இற்றை நாள் வியத்தகு நிகழ்ச்சி
யொன்றைக் காணுகின்றோம்! என்பதுபட நின்றது.

வான வாழ்க்கையர் - தேவர்கள். இப்பாத்திரம் தெய்வத்தன்மை
புடைத்தாகனின் இது தெய்வத்தாலேயே வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்
டும் என ஊகித்து வினவுவான், "வான வாழ்க்கையர் அருள்னர் கொல"
என்று வினவியவாறு. பழைமை - பழைநாகிய காதல்கண்மை.
பாராட்ட - கலம் பாராட்ட. கலம், என்னு பெறலரும் பெற பெற்
நிருத்தலாம்.

மணிமேகலை அவளை இன்றன் என அறிவானாய்
உதயகுமாரன் பாற் சென்று அறஞ்செவியறிவுறுத்துதல்

நாடி - 80: விழையா.....காட்டி

(இ - ன்.) விழையா உள்ள மொடு அவன் பால் நீங்கி - தன்
அறச் செயல்களை கருத்தானறியிருந்த மணிமேகலை தன்னை அன்று
இய கார்த்திகை பாதல் அவன் கூறிய உதயகுமாரன் தல் சிறிதும்
விருமபாத நெஞ்சத்தனளாய் அவனிடத்தானளமும் விலகி;
உதயகுமாரன் னாற் சென்று - தன் பழைய கணவனாக உதய
குமாரன் தெருட்டி கண்ணறிப படுத்தும் கருத்தாகையவளாய்
அவனை விழைந்த உள்ளத்தோடு அவ்வாறொருபாடு அன்று;
கார்த்திகை ஒருத்தியைக் காட்டி - அவவுலகவறையிலே உறை
னாள் ஒரு கார்த்தி முதிர்ந்த கிழப்பருவத்தாளைக் காட்டி
கூறுபவள் என்க.

(கி - 8) அவன்பால் - கார்த்திகை தன்னை நம். ஆற்றாது
கள்ள ஒத்தியாக ஆங்குறைவான் ஒரு நரை முகாட்டியைக் காட்டி
என்க. அவனுக்கு நல்லறிவு கொண்டு அவன் கூறுபவள் என்க. இதை
இதை யெச்சம்.

மக்கள் பாக்கையின் இழிதலை

சக - 88: தண்ணறல்.....உணங்கல்

(இ - ன்.) தன் அறல் வண்ணம் திரிந்து வேறு ஆகி -
கண்ணவன் மகளை! இம் முகாட்டியின் கூதல் தானும் பண்டு
குளிராத கருமணல போன்ற கிறமடையதாகத் தான இருந்திருத்
தல் வேண்டும், அப்பொழுதே தன் கருமணல முழுவதும் மாறு
பட்டு அதற்கு முரணப்பட்டதாகி; வெண் மணல ஆகிய கூதல்
கான் - தூய வெள்ளி மணல போன்ற கிறமடைய கூதலாகி
விட்டதனைக் காண்பாயாக!; பிறந்து தல் வண்ணம் - எண்ணு
பக்கத்தப் பிறந்ததில்கள் போலும் போழுகடையது எனது
பாராட்டப்படுகின்ற மகளிரின் நுதலின் தனம்; கணமயின்
நிறைதரல் தனமும் இன்றையது கீ காண்பாயா - அவ்
வெண்ண கிறத்தோடும் திரிந்ததோடும் சிறிதும் தழுவல்
லாததாயிதனை கீ இவளபால் காண்கியோ?; பிறப்பில்
புருவம் இவையும் இறவின் உணங்கல் போன்று வேறு
ஆகின காணாய் - வெற்றிதருகின்ற வில என்ன பாராட்டப்படு
கின்ற புருவங்களைய இவள தாமத திருகின் வறவல் போன்று
கூண்டு அருவருப்புண்டாக்குவனவள் மாறுபட்ட தூயந்
கின்றவற்றையும் காண்பாயாக!; கழுந்தகண் காண வழுதி
கமகதன் - கருங்கவளை மலர் போன்று கவிதைமன எனது
பாராட்டப் பெற்ற கண்களைப் பார்! பிறவும் கீழும் கமக்

தருக்கின்றன; குமிழ்முக்கு இவைகான் உமிழ்ச் சூழ்ந்து - குமிழ்ப்புப் போன்ற புக்கின துளிகளாகிய இவற்றை நோக்குதி உமிழுகிறை அருவருக்கத் தருந்த சேயைத் துளிக்கின்றன; கிண முத்து அகைய நகையும் காணாய் - கிரல்பட அமைத்த முத்துகள் என்று பாராட்டப்படுகின்ற பற்களின் இடல்பையும் காணுக் கண்டறிதி; கணனிதது ஏய்ப்பப் பிறழ்ந்து வேறு ஆயின - கரையினது விதை போன்று கிரந்திரந்து கிளையும் பிறழ்ந்து வேறுபட்டன; நீ இலவு இதழ சேவவாகம் - நீ இவ்வமலர் போன்று சிவந்த வாய் என்று பாராட்டப்படுகின்ற சிவந்த வாய்; புலவுப் புறத்திடுவது காணாயா-புலாவொற்றத்தைய புறமெங்கும் பரப்புவதனைக் கண்டுகொளீயா?; வள்ளித் தாளிப்பால் வடிவாது இவை காண் உள ஊன வாகிய உணங்கல் போன்றன - வள்ளி கொடி போன்று வடிந்த அழகிய காதுகள் என்று வண்ணக்கப்ப படும் காதுகளாகிய இவற்றை நோக்குதி உளிருந்த ஊன் உலர்ந்துபோன வற்றகிப்போகின்றன அல்லவா?; இறுபூது கான்ற பூகையும் காணாய் - காழாக்கு எப்பொழுதும் விமதத் குரியவாகிய இம் பூக்களினிடையையும் காணுக் கண்டுணர்ந்தி, வெறம்பை போல விழ்ந்து வேறு ஆயின - உள்ளிடற்ற தோற் பைகள் போன்று தொகி அருவருப்புத் தரும் வேறு தனமை யுடையன வாயினவன்றோ?; இளவேய்த தோளும் காணாய் - இளமையுடைய பச்சைபூவகில் போன்றன என்று பாராட்டப் படும் தோள்களையும் காணுதி; தாழ்ந்து ஒசி தென்றின் மடல் போல் திரங்கி விழ்ந்தன - சிறிது ஒசைத் தென்கை மடல் போன்று சுருங்கித் தூவதுகின்றனவன்றோ; நாமப்பாடு விடு தோல் உகிர்ததொடர் கழன்று திரங்கிய விரல்கள் இவையும் காணாய் - நரம்பும் அவற்றோடு தொடர்பற்ற தோலுமாய் காத் தின வரிசையும் கழன்று வறறியிருக்கின்ற விரல்களாகிய இவற் றின இயல்பையும் காண்பாடாக; வரழைத் தண்டே போன்ற குறங்கு இவை தாழைத் தண்டின் உணங்கல் காணாய் - வரழைத் தண்டே போலவன இவை என்று வண்ணக்கப்படுகின்ற துடை யிண்டும் தாழைத் தண்டின் வறறல் போல்கின்றன அவற்றின் இயல்பையும் அறிதி; நீ ஆவக்கணக்கால் - நீ தானும் அம்புக் கூடு போன்ற அழகுடையன எனையும் கணக்காவிரண்டும்; மேவிய நரம்போடு எனபு புறங்காட்டுவ காணாயா - தமக்குப் பொருத்தம் நரம்போடு எலும்புகளையும் புறத்தார்க்கும் காட்டுவன ஆகக் காண்கின்றிலையா?; தளிர் அடி வண்ணம் முனி முதிர் தெங்கின உதிரகாய் உணங்கல் - தளிர் போன்ற மெலவிக அடிகளின் தன்மை உலர்ந்த முதிர்ந்த தெங்கினின்றும் உதிர்ந்த காயாகிய தென்றின் தன்மை யுடையனவாதல்; நீ காணுநோ - நீ கண்டுகொள்க காண்கின்றிலையோ என்றான் என்க.

(௧-௧.) அறல் - கருமணல். நரைமை - வெண்மை. திரை தோல் : வினைத்தொகை. தகை - அறது. விறல் - வெற்றி. இறவின் உணங்கல் - இறவின் உறல். கழநர் - மலர்க்கு ஆகுபெயர். வடிவும் நீரும் என்க. உரி - ரீதி. குமீழ் - சமீபம் - மூலகென்றுகளைக் கமர்தன எனப் பலவறி சொல்லாற் கூறப்பட்டது. நகை - பல். எய்ப்பு - உலமவுறவு. புலவு - புலால் நாறுவென்ற. இறப்புது - வீரப்பு. வெறந் தோற்பை என்க. தாழைத் தண்டின் வற்றல் - உலர்ந்து சுருங்கிய தாழைத் தண்டென்றவாறு. ஆவம் - அர்ப்புகரு. எப்பு - எலும்பு. தெங்கின் கால் உணங்கல் என்றது. தென்னை நெற்றினை.

இதுவுமது

௧௨ - ௨௦: பூவினும்.....காணயோ

(இ - ன்.) மன்னன் மகன் - வேந்தன் மகனை; தோல் - முனையோர்; புலால் பூவினும் சாந்தினும் - மணியின் பாக்கையின்கண் இத்தகைய புலால் நாறுமியற்கையை நிறை மணங்கமழும் மலர்களானும் சாந்தம் முதலிய நறுமணப் பொருள்களாலும் ஒல்லுதலையும்; மறைத்துத் தூசினும் மணியினும் மூத்து வகுத்த வஞ்சம் தெரியாய் - மறைத்து விட்டு மேலும் அதன விகாரங்களை குழியை ஆடைவகைகளையும் மணி முதலியவற்றாலியன்ற குணங்களையும் குழகாக அணிந்து வைத்து அதனைக் கண்டோர் காழறுபுண்ணம் குழநடைமதாய் மாப்புறுததிய வஞ்சகச் செடையும்; ஆராய்ந்து தெரிந்து கொள்வாயாக; என - என்று சொல்லி; மெல்லியல் விஞ்சை மகளாய் உரைத்தலும் - மணிமகனை காயசண்டுகையாய் வின்று செயியறிவுறுத்தலும் என்க.

(௧ - ௩.) ஈண்டு மணிமகலை அவன்பால் முற்பிறப்பினின்றும் அடிப்பட்டு வருகின்ற அன்பு காரணமாக அவனுக்கும் மெய்யறிவு கொடுத்தித் தான் செல்லும் நன்னெறிக்கண் ஆறறுப்படை செய்வான், பாக்கையின் இயல்பினை வதந்தெடுத்துச் செவியறிவுறுத்தியபடியாம்.

பாக்கையின் தன்மையை உள்ளவாறு உணர்த்தாலன்றி அதன்கண் பற்ற அறது. இவ்வாறு பாக்கையின் இழிகைமையை இடையறாது சிந்தித்துப் பற்றறுத்தல் வேண்டும் என்பது பத்தநடைய அறிவுரை யாகும். இங்ஙனம் சிந்தித்தலை 'அகப்பாவனை' என்று பெளத்த நூல்கள் கூறும். இந்நூலினும்,

“அறித்தம் துக்கம் அநான்மா அகசியெனத்
நனித்துப் பார்த்துப் பற்றறுத் திதேவ்”

என வருதலறிக. (௨௦: ௨௨௪ - ௨௨).

இனி ஈண்டு, பூவிலும்.....தெரியாய்" எனவருமிப் பகுதியோடு—

"கராரும் வேல்விழியார் தோலா ககங்க னெல்லாம்
தேராத சிந்தையகாச் சிங்கி னொன்று மல்லாமல்
நோயு ணிற் த நிலையுணர்ந்து நற்கருமம்
ஆராய் பவருக்கு அருவருப்ப தாய்விடுமே"

எனவும்,

"வால வயதின் மயக்கு மடந்தையநுந்
கால மகன்றதற்பின் கண்டெவரு மேயிகழ
நீலநறுங் குழலு நீடழகு நீங்கியவர்
கோலதொரு கையுன்றிக் கொக்குப்போ லாயினரே"

எனவும்,

"இட்டா தகன்மின் இடப் பதிற பொல்லாங் கேன்(று)
இட்டா ஈலரேல் இலங்கிழையார் தம்முடம்பிற்
பட்டாடை மேல்விரித்துப் பாதாதி கேசாந்த
மட்டாய் மறைத்துவரு மார்க்கமது வென்கொண்டே"

எனவும்,

"விசிய தூர்க்ககம் வெளிப்படுத்தும் மெய்யிலெனக்
கூசி மறைப்பதன்றேற் கோற்றொடியார் அங்கமெங்கு
காசி மணக்க நறுங்குங் குமககத்தம்
பூசி முடித்தல்பசி போக்கும் பொருட்டேயோ"

எனவும்,

"மாற்றரிய தழுத்தை வாய் சிறக்கு ஈன்னமெழு
நாற்ற மறைக்கவன்றேல் நாலழித்துப் பல்விளக்கிக்
கோற்றொடியார் நன்னீ ரங் கொப்புளித்துப் பாகுகருள்
நிறுவது மென்குதலை தீர்க்குமருக் தென்றேயோ"

எனவும்,

"பட்டாடை சாத்திப் பணிமே கலிதிருத்தி
மட்டா யவயங்கன் மற்றவைக்கு மேற்குவன்னம்
கட்டாணி முத்தும் கனகமணிப் பூடணங்கள்
இட்டால் அலதவருக் கேன்னோ வியலழகே"

எனவும் அகப்பாவனைக்கு அற்புதமாக வந்த இச் செய்யுள்களையும் ஒப்பு
கொக்கி உணர்க. (மெய்ஞ்ஞான வினக்கம். நிருப - ௧௪ - ௧)

விஞ்ஞா மகனாய் - காயசண்டிகையாய்.

கருசனன் உட்கோரும் கருதுறவும்

கரு - 46: தற்பாசா.....விஞ்சையன்

(இ - ம்.) தன் பாராட்டும் என் சொல் பறன் சொன்னாள் -
 வயசைக்கை வடிவத்திதாந் வினது உதயகுமானுக்கு
 மூதத்திறை முதுமொழி எடுத்துக்காட்டிய பணிமொடியின்
 சொல்லக் கண்ட கருசனன் கருசனனாகிய இடமகம்
 ஆயினன் எனறுட் கொண்டவனாய்! என்னை! இஃதெனின!
 இவ்வதான் தன்னை காண அன்புடன் பாராட்டக் கூறு
 கின்ற சொற்களின் பயனைச் சிறிதும் கருதாது சொன்
 கின்றவன்; பிறன் பின் செல்லும் பிறன் போல போக்கும் -
 கணபதியை என கண கணவிய சிறவையுடன் பின்னிய செல்
 வையுள் எனனை போக்குழியுக் கதிலாந் போக்குமாறு போலின்
 போக்குகின்றவன்; மதுகொழ அலகலை மனைவன் மறைகு
 மூதத்திறை முதுமொழி எடுத்துக்காட்டி - தேவமணம் காரும்
 ஆததி புயல் அணிந்திருக்கின்ற துவவசன மானுக்கு துவன்
 அறிவுரை கூறுவான் போனது அறிவுசான்ற பழமொழிகள் பன்
 வறைய எடுத்துக் கூறுவனானாயினும்; பவளக் கையின்
 தவள வாகை கையையும் குவளைச் செவ்வணும் குறிப்பொடு
 வழாது - பவளத்ததுணுக்குள் மயங்கி தன் வாயிழைகள்
 மேல் தவழுகின்ற வளவின் எயிறின் ஒளி தவழுகின்ற
 புனமுதவல புப்பதனும் குவளை மகர போன்ற தன் சிவந்த
 கணகளில் காமப் பண்பு ததுமபக் காதற் குறிப்பிற சிறிதும்
 வயுவாமல போக்குகின்ற போக்குடைமையானும்; சங்கு துவன்
 காதலன் - இவ் காதலினைத் தும் மனைவன் மனை இவ்வுருக்கி
 காதலன் ஆயினன் எனபது திறமம்; ஆதலின் ஏதெனது சங்கு
 ஒழிந்தன என - இவ்வனமருத்தலையினான் கருசனனாக
 தனக்கையதிக சாபம் தீர்த்தினைமும் தனக்குரிய விச்சை
 வட்டை வெறுத்து இவ் காதலிலிய தகனன் என்று
 கருதிவனாய்; இவ் வள பொத்தி - மனைக் கைபா பெருந்த
 பகைம காரணமாகத் தன்னெஞ்சத்திற் வெழனித் தீ
 முண்டெரிய சிறப்; கருசனன் எனவும் கதிர் வன்
 விஞ்சையன் - கருசனன் எனவும் பெயரையுடைய ஒளிமக்க
 வாய்ப்புடைய அவ விச்சைதான்; மற்ற அவன் இருந்த மறைப்
 பொதிக்குள் புறமடங்கு அவின புக்கு ஒளித்து அடங்கினன் -
 அக் கருசனனாக டண்ட வதிரை மறைமயை காமபலத்தினுடு
 இருள் புருது புற்றினுள்ள அடங்கியிருக்கும் பாப்பு போக
 தன்னை காரும் அறியாவனான் கருதுறவானாயினன் என.

(வி - ௩.) தன் என்றது, காயசண்டிகையை. பிறன் பின் செல்வம் என்றது, கணவனாகிய என்னைக் கண்டு வைத்தும் ஏதிலான் பின் செல்கின்றான் என்பதுபட நின்றது.

பிறன்போல் என்றதும், கணவனாகிய என்னை ஏதிலானே நோக்குவது போல் நோக்குகின்றான் என்பதுபட நின்றது. மன்னவன் மகனும் இவன் பால் காதலுடையனான கண்ண மலர் மாலை முதலியவற்றால் அழகு செய்து கொண்டு வந்துள்ளான் போலும் என்னும் தனது ஐயந்தோன்ற உதயகுமரனை மதுக்கமழ் அலங்கல் மன்னவன் மகன் என்றான். இதன்கண் காயசண்டிகை தன்னைக் கைவிட்டு அவனைக் காதலித்தற்குக் காரணமான சிறப்பிது என்பது தோன்ற, பிறன் என்னது மன்னவன் மகன் என்ற நுணுக்கம் உணர்க எடுத்துக்காட்டும் எனல் வேண்டிய இழிவு சிறப்பும்மை செய்யுள் விகாரத்தால் கொக்கது. பேசுவது ஞானம் இடை பேணுவது காமம் என்று கனல்வான், வானாகையும் செங்கணுர் குறிப்பிப்பாடு வழாஅன் என்றான். உண்டுக் குறிப்பாவது வெள்ளையுள்ளத்தோடு நோட்டு நோக்காமல் கள்ளையுள்ளத்தோடு பாராதான் போன்று பார்த்தல். ஈண்டு மணிமேகலை அவன் பாத காதலன்புடையன் ஆதலின் தன் காதல் அவனுக்குத் தோன்றுமைய் போருட்டுக் கள்ளத்தோடு நோக்குவன் என்பது இக் காஞ்சனக் கூற்றால் யாடும் உணர்கின்றோமல்லமோ!

ஈங்கு இவன் அவட்குக் காதலன் என்பது தேற்றம் என அறத்த மூடித்திடுக. காதலன் என்றது இகழ்ச்சி, ஏர்க்கழை : காயசண்டிகை, இவன் என்னும் சொந்தாய் நின்றது. இகல் - பகைமை; ஆகு பெயராய்ச் சினத்தைக் குறித்தது நின்ற தெனினுமாம்.

மன்றப் பொதியில் : இந்நெய்யொரட்டு. அவன் : காயசண்டிகை. அவன் தன்னைப் பிறர் அறியாவகை உறையுமிடத்தே கரந்துறையும் இயல் தீற்று ஆகலும், 'நஞ்சடைமை தானறிந்து நாகம் கரந்துறையும்' என்பதனுது புணர்க. பின்னர் அவன் செயலுக்கியன்ற கருவியுள் அவன் பாலிருந்தமை தோன்றக் கதிர்வான் விஞ்சையன் என்று விதந்தார். என்னை? படை கொண்டார் நெஞ்சம் நன்றாக்காதாகலின் படையுண்மை யையும் விதந்தோதினர்.

உதயகுமரன் உட்கோளும் செயறும்

அஉ - ௧௩ : ஆங்கவள்.....போகி

(வி - ௩.) ஆங்கு அவன் உரைத்த அரவிளங்குமாளும் - அன்னிடத்திலே மணிமேகலையாலே அறிவுரை கூறப்பட்ட மன்னவன் மகனாகிய இளமைமிக்க உதயகுமானானும்; கண்ண வேட்கை கையுதிர்க் கொள்ளை - ஊழுவியின் புணர்ப் பாதலாலே தன்னறிவினாலே சிறிதும் நிகலவராத கழிபெரும் காம வேட்கை காரணமாக அவனைக் காயசண்டிகை என்றே கருதிக் கைவிட்டொழிய மாட்டானாகித் தன்னுள்ளே ஆராய்ந்து துணிபவன்; வகைசேர் செங்கை மணிமேகலையே - மாணிக்கத்

தானும் பொன்னுமியன்ற வணியல்கள் அவாவித் தேர்தற்
மீதம் அழகிய சிவந்த கைகளையுடைய மணிமேகலை தானே;
காணிகையின் காமசனாகை ஆயபனம் மயக்குறுத்தனள் -
தான கரமுள்ளிவற்றுக்குக் கோடற்கியன்ற மாய மந்திரத்தாலே
காமசனாகை வடிவந்தாங்கியவளாகிப் பிச்சைப்பாததிரத்தை
சாதி என் முன் வந்து தன் முதுக்குறை முதுமொழிகளால்
என மனத்தையுடைய மயக்குறுத்தனள் ஆதலிவனும்;
அம்மல மருங்கில் அயாந்து அறிவு உரைத்த இவ்வம்பலன்
தனனோடு வைகிருள் ஒழிபாள் - உலகவறியியினனை இவளாக்
காமசனாகை என்று கருதி நெருகம் வருவது அறிவுகா கூறிய
இப் புதியவனோடு இற்றை நாள இருளமிக்க இவ்விரவியைக்
கூறித்தந்தொருபட்டாள; இங்கு இவள் செய்தி - யான்
மணிமேகலையே என்று கருதுகின்ற இவளுடைய செய்தி;
இடையாமத்து இருள் வந்து அறிஞவன் எனமனம் கொண்டு
எழுந்து - திறமைக்கு நள்ளிரவிலே இருளினூடே வந்து ஒற்றி
இவள் யார் என வந்து அறிந்து கொள்வன என்றுகொண்டு
அவ்விடத்தினின்றும் பெயர்ந்து; வான தேர்ப்பாண மீளதிகழ
கோடியனைக் கருப்பு வில்விசை அருப்புக்களை மைதின் -
தனை இடையருது வருத்துபவனும் வானதே இடங்குந்
தெனறல் தோளையும் மீன் எழுதப்பட்டு விளங்கும்
கோடியையும் கரும்பாகிய விலகையும் மலாகிய அம்புளையும்
உடைய ஆற்றல் மிக்கவனுமாகிக் காம வேளியை; உயர்வுத்
துணையாக - தன் ஆரம்பச்சிக் குற்ற துணைவனாகக் கொண்டு;
யாவொரும பாகி - மிக்க காம வேட்கையொடு தன்
காணிகைக்குச் சென்று; எனக.

(வி - உ.) அவள் : மணிமேகலை; உரைத்த - உரைக்கப்பட்ட.
கையுதிர்க் கொள்ளல் - கைவிட்டுடாழிதல். தன் மனக்கண்ணில
மணிமேகலையின் செங்கையில் மணியாலும் பொன்னுமியன்ற வணியல்
களையும் செறித்து அதன் அழகைச் சுவைப்பவன் அது தோன்ற,
உணர்ச்சி செங்கை மணிமேகலை என்றான். இங்ஙனம் கற்பனையாகச்
சுவைப்பது காமுற்றோர்யல்பு. மணிமேகலையே என்புழி ஏகாரம்
தேற்றப் பொருட்டு: பரிசீலைப் பொருளும் பயந்து நின்றது. மாய
விஞ்சை - வேற்றுக்குக் கொள்ளுதற்கியன்ற மந்திரம்.

மணிமேகலையாயின் இரவில் இப் புதியவனோடு தங்கியிராள் என்ற
வாறு. இஃது ஐயந்தீர்க்கற்குக் கருவி கூறியவாறு. வம்பலன் -
புதியவன். வைகு இந் - தங்கிய இருளையுடைய இரவு. வைகறை
எனல் சண்டைக்குப் பொருந்தாது. இவள் என்றது, தனக்கு ஐயப்புல
மாகிய இவள் என்றவாறு. அறிஞவன் என்றது ஐயமற அறிவேன்
என்றவாறு.

காம வேள் இடையருது தன்னோடிருந்து தன்னை ஊக்குதலின்
அவளையே துணையாகக் கொண்டு சென்றான் என்றார்; பிறிதொரு துணை

பெருது தனிய சென்றான் என்பது கருத்து. உயாவுத்துணை - வினாவுக் காரியக் தெரிதற்கின்பது துணைவன். வயா - ஈண்டுக் கழிபெரும் காம வேட்கை.

உதயகுமரன் தள்ளிரவில் ஊழ்வரியாலே உண்கவறவியினுடு சென்றேறுதல்

கூச - கங்க: ஊர்துஞ்சு.....புகுதலும்

(இ - ள்.) ஊர்துஞ்சு யாமத்து ஒரு தனி எழுந்து - மூதாரின்கண் வரமும் மக்களைபுள்ளிட்ட உயிரினமெல்லாம் உதயகுமரன் இடக்கின்ற இரவின் துடையாமத்திலே அவ்வாளைக் குமான் தான கருதியாவதுப பிறிதொரு துணையும் காடாது தான் மட்டுமே தரியனாத தன் மாளிகையினின்றும் எழுந்தது; வேழம் வேட்டு எழும் வெம்புலி போல - யாண்கைய புடைத்துத்தினை அவாவிச் செல்லுகின்ற வெவவிய புலி பதுங்கிச் செல்லுமாறு போல தன் செவ்விரைப் பிறர் அறியாவண்ணம் காத்து சென்று; கோயில கழிந்து வாயில் நீங்கி ஆயிழை இருந்த அம்பலம் அணுகது - அணமணியினின்றும் புறப்பட்டு வாயில் காவலரும் காண வண்ணம் பெருவாயிலையுடிகடந்து போக மணிமேகலை இருந்த அம்பலத்தை அணுகி; வெகவெக நீராகம் கிடந்த போது உயர் புறது அண புதுவான் போல - விரைந்து கொல்லும் வெவவிய நாகப் பாம்பு காத்து கிடக்கும் மிகவுக் உயர்க்துள்ள புறமன்னன் அமைந்தொரு பெரிய வளையனுடு புகுபவனைப் போன்று, ஆமே தோயந்த சாந்து அலர் உறுத்த ஊழ் அடியிட்டு அனை உள அகம் புகுதலும் - தன் மெய்யிற் பூசப் பெற்ற சந்தனத்தின் நறுமணமே புறத்தார்க்குத் தன் வண்ண அறிவுறுத்தா சிறப்பும் தன் வருகையப் பிறர் அறியாதிருக்கும் மூலதனமையாலே ஓலியவந்தது அடிபெயர்த்தது அவ்வம்பலத் துள்ளிப் புகுமளவிலே எனக.

(வி - ள்.) போகித் தன் பள்ளியிலே கிடந்தவன் தான் கருதிய வண்ணமே ஊர்துஞ்சுயாமத்து ஒரு தனி எழுந்து எனக. வான் வேல் மூதனிய படைக்கலத்தன் துணையும்ன்றச் சென்றமை கருதித் தனி எழுந்தான் என்னுது ஒருதன் எழுந்து என்று தனிமையை வதந்தார். தன் வருகையைத்தான் கேட்கும் வேழமும் அறியாவண்ணம் போதலும் அஞ்சாது போதலும் வேட்கையாடு போதலும் நளளிரவிற்போதலும் ஆகிய பொருத்தன்களின் பலவும் கருதி வேழம் வேட்டெழும் வெம்புலியை உவமம் கொண்டனர். கோயிலையும் வாயிலையும் பிறர் அறியாவண்ணம் கட்டி நீங்குதலின் அநுரை தோன்ற அவற்றைத் தனித்தனி எடுக்கோதனர். ஆயிழை: மணிமேகலை.

மூன்னம் காஞ்சனன் அவளிருந்த மன்றப் பொதியிலுட் புற்றடங் காலிற் புகுகொளிர்த்தடங்கினன் என்றதனை மீண்டும் நினைவுறுத்தியது.

வேண்டாகிற வேண்டியது முடிந்தல் என்னும் உத்தி. என்னை? வேத
மேல் நாகம் இடந்த போகுவார் புற்றின் புதுவான் போல என்பதில்
பயில்லவார் நெஞ்சத்தே அவலச் சுவை இரட்டிப்பாதல் தன்னிதன்
உணர்வு.

சாந்தலர் உறுத்தவும் அரிதுணராது அடியிடுகலை ஒளியின்றிச்
செல்வார் செல்லும் மறைப்படி மெத்தென்று இட்டுச் சென்றான்
என்றிரங்குவார். சாந்தலர் உறுத்த ஊழ் அடியிட்டு என்றார்.
இப்பொருட்டு உறுத்தவும் எனல் வேண்டிய எச்சவுடமை தொக்கதாகச்
சொனக.

இனி, ஊழ் தானே அவனை அவ்வாறு செலுத்த அடியிட்டுப்
புதுதலும் என்னும் பொருளும் தோன்ற ஊழடியிட்டு என இரட்டுற
இயம்பினார்.

சாந்தலர் உறுத்த என்றது காஞ்சனன் அவன் வரவினைச்
சந்தத்தின் நறுமணத்தாலறிந்தான் எனற்குக் குறிப்பேதுவாய்
வன்றது. ஈண்டு உதயகுமாரன் தன் வருகையைப் பிறர் அறியாவணனம்
செல்ல வேண்டும் என்னும் கருத்தினாலுயர் சென்றானும் அவன்
வரவினைக் காஞ்சனனுக்கு அறிவுறுத்தும் கருவியென்றான் அவன் பரிகை
செனது ஊழ்வனை கூட்டி வைத்திருந்தமையை எனனுங்கால்—

"ஊழிற் பெருவளி யாவன மற்றென்று

குழினுந் தான்மூர் துறும்"

(குறள் - 2.20)

எனும் திருக்குறளும் நம் மெண்ணத்தின்கண் முகிழ்ப்பதாம்.

காஞ்சனன் உதயகுமாரன் வானல் ஏறிதல்

302 - 303: சூங்கு.....புதுதலும்

(இ-ங்.) சூக்கு முன் இருந்த அவர்தார் விஞ்சையன்
அக்பலத்தியூடே முனையே காமசண்டுகையின் செயலை
ஒற்றியறிதற்குக் கரந்திருந்த மலர்ந்த மாலைபுகடைய
வித்தியாதானுமே காஞ்சனன் உதயகுமானுடைய வாயுண்ட
வுடன்; கமது இவன இளைபால வந்தான் என்ற -
திவகம்பலத்தின்கண் இக் மனைவன மனை காமசண்டுகையில்
பொருட்டே வந்துள்ளான் எனது ஐயமறத் துணிந்தவனாய்;
இருந்தான் வெம்மை அரண் கொஞ்ச எயிது அருமபத் தன்
பெருவேருளியின் எழுத்து பை விரித்தென எழுத்து பெருப்பின்
மென்று அவன கரும்பு அறை மணித்தோன் துணிய விதி -
கரந்திருந்த அக் காஞ்சனன் வெவ்வித வெருளிடையுடைய காமப்
பாம்பு தன் கக்கப்பற்கள் கிமிரும்படி தன் பெரித வெருளியோடே
தேறி எழுத்து தனது படத்தை விரித்தாற் போன்று பெரிதும்
கிணத்தெழுத்து உதயகுமாரன் முதுகுப்புரமாய் பெரிதும்
அனுதிச் சென்று அவனுடைய வண்டுகள் முாலும் மலர்

நாலைமணிந்த எழுதிய கோள் துணிபடும்படி தன் எதிர்நாளால்
வெடிக் கிழத்திப் பினனர்; காயசண்டுகையைக் கைக்கொண்டு
அந்தரம் போகுதலு எனது அவன்பால் புருதலும் - தன் மனை
யாசிய காயசண்டுகையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு வான் வழியே
எல்லார்க்குப் போனை எனது கருதியவனுய்க் காயசண்டுகை
கடிவதிறாதுருந்த மணிமேகலையிருந்த இடத்தை நோக்கிப்
போகுமளவில எனக.

(கி - ஈ.) ஊழ் - நறதமை; ஊழ்விரியுமாம். விஞ்சையன் -
விச்சாதானுதிய காஞ்சனன். இவன் - இளவரசன் மகன். இவன்பால்
வந்தனன் என்றது இடக்கரடக்கு. வீசிவிட்டுப் பினனர் என்ற
அவன்பாற் புருதலு என்பழி, அவன் என்றது காயசண்டுகை
கடிவலிருந்த மணிமேகலையை.

கத்திப்பாவை காஞ்சனனுக்குக் கூறுதல்

கக0 - கடக: நெடுநிலை.....அடங்கினள்

(கி - ஈ) நெடுநிலைக்கந்தின் இடையின் விளங்க கடவுள்
எழுதிய பாவை ஆங்கு உரைக்கும் - நெடிதாக உயர்ந்து நிற்கும்
தூணில் ஓரிடத்தே விளக்கமாகக் கடவுள் தன்மைமையாடு பண்டு
மனமுற் பண்ணிய பாவையின்கண் நிகராத நிற்கும் தெய்வம்
அக் காஞ்சனனுக்குக் கூறுகின்றது:-விஞ்சைக் காஞ்சன அனுமன்
அவன் மணிமேகலை மறந்து உரு எய்தினள் அனுமன் -
விச்சாதான! அவன் அனுமனாதே கொள்! அங்கிருப்பவன் னே
கண்ணியாகிய காயசண்டுகையல்லன், பிள்ளை யாரோ வெனின;
மணிமேகலை-மணிமேகலை என்னும் பிக்குணிகாண்! அவன் அனு
மனாதே கொள்! அவன் காயசண்டுகையின் உருவத்தைத் தான்
காந்துறையும் உருவமாக மேற்கொண்டிருக்கின்றனன் காண்!
காயசண்டுகை தன் கடுப்பி நிங்கி வானம் போவுழி - இனி நின்
காதலியாகிய காயசண்டுகை தன் சாபம் நீங்குழி இவளிட்ட
ஆருயிர் மருந்தையுண்டு தான் உழந்த கடிவ பரிமாசின் ஆனைத்
தி நோங் நீங்கி வான் வழியே தும்முர் நோக்கிப் போகும்
போழுது; அந்தது நோங்க - அவனுக்கு அந்த தும்பு
செய்தியைக் கூறுவன் கேட்பாயாக!; அந்தரஞ் செல்வார் -
வான வழியே செல்லுமியல்புடைய வானவரும் முனிவரும்
பிறரும் மாவரனும்; அந்தரி இருந்த விக்ரமால் வரை மீயினவ
போல - கொற்றமையாகிய இறைவி எழுந்தருளியிருக்கும் விக்
ரமையின் உச்சிக்கு நேர் மேலே பறந்து செல்லார், அதனை வலக்
கொண்டு விலகியே செல்வார்காண்!; போவார் உள் எனின -

இச் செய்தி மறியாமல் யாரோஸும் அவ்விர்தத்தின் உச்சிக்கு
தோலில் உறந்த செல்வார் உள்ளாய் பொழுது; விர்தம் காக்குந்
வந்தாகழைகை பொருகிய சினத்தன் - அவ்விர்த மலையினைக் கரத்
தருக்கின வ விர்தாகழைகை என்னும் தெய்வந் மிகுந்த சினங்
கொண்டவனாய்; சான்றயின் வாங்கித் தன வயிற்று இடுஉம் -
தவருடைய கிழலியை பற்றியிருந்து அவரைத் தன வயிற்
தொட்ட தோகைநீர் கொள்ளும்; அம் மலையினைப் போய் அவன்
வயிற்று அடங்கினன் - காயசண்டுகையுந் தன அறிமுகம்
காணமாக கவனந் கமலையுச்சிக்கு கிமலாகச் சென்று அவ விர்தா
கழைகையின் வயிற்றிலே அடங்கி பொழுந்தனள் காண்! என்று
அறிவித்து எனக

(கி - கி.) விளங்க என்றது எதிர்கால நிகழ்ச்சிகள் விளங்க
வெண் என்றவாறு நாம். கடவுள் - கடவுட் டன்மைமையாடு; கடவுட்
டன் எழைய பாவை எனதுமாம். வந்தாகழைகை என்பது அந்தரி
யின் மறகுறு பெயர் என்பாற்புளர். வந்தாகழைகை வாங்கி வயிற்
ற்றிடு உள் என்க. அவள் : வந்தாகழைகை. அடங்கினன் என்றது
அவ்வாற்றுவிர்தன் என்றவாறு.

காஞ்சனன் கருத்தறிந்து தன்னுர்க்குச் செல்லுதல்

கஉஉ - கஉக : கைம்மை.....படர்ந்தென்

(கி - கி.) காஞ்சன கைம்மை கொள்ளேல் - காஞ்சனனை!
இவன் சின மனைவி யல்லளாகவின நின் கொஞ்சத்தே சிறுமை
கொள்ளாதொழிக; விஞ்சைக் காஞ்சன - விச்சாதாஸூகிய காஞ்
சனனை இன்னு மொன்று கூறுவல்; இது கேள் - இதனையும்
கேட்பாயாக!; உதயகுமாரனை ஊழ்வினை வந்து இங்கு ஆருயிர்
உண்டது ஆயினும் - உதயகுமாரனாகிய இவ்வாசினங்குமாரனை
அவன் முற்பிறப்பிலே செய்த பழவினையே செவ்வியுற்று வந்து
இவ்விடத்திலே அவனது அரிய உயிரைப் பருகியது, அவன
யிருப்பினும்; அறியாய் வெவ்வினை செய்தாய் - நீ தானும் நன்கு
ஆராய்ந்தறிமாமல் தீவினை யொன்றனை எண்டுச் செய்தொழிந்த
கையின்; அவ்வினை சினனையும் அல்லாது ஆங்கு உறும் - அத்
தீவினை தானும் சினனை விட்டகலாமல் அவ்வாறே செவ்வி
பெற்றுத் தன பயனை ஊட்டுதற்கு சினபால் வந்துருமற்
போகாது; எனது இவை தெய்வம் கூறலும் - என்று அறிதற்
கரிய இச் செய்திகளை அக் கந்திற்பானை யிடத்துறையும் தெய்வ
மானது கூறு சினறவளவிலே; கன்றிய கொஞ்சில் கடுவின்
உருதது எழ - முன்னம் உதயகுமாரனைச் சினந்த தன் கொஞ்சி
னுள்ளே தான அறியாமல் செய்த கொடியாகிய இக் கொடிய
தீவினையானது சினந்தெழுந்து சுடா கிற்ப; விஞ்சையன் எழுந்து

உக கத்திற்பாவை வருவதுரைத்த காதை

[குறுபத்தொன்பதாவது — மணிமேகலை உதயகுமரன் மடித்தது கண்டு உறதுயொழை நெடுநிலைக் கத்தின் நின்ற பாவை வருவதுரைத்து அவன் மயக்கொழித்த பாட்டு]

அஃகாவது : விச்சாதான் உதயகுமரன் பின் சென்று ணைத்தொள் துணிய வாளால் விசைபதனானும் மணிமேகலையை தழுவிக் சென்ற காஞ்சனனை மறித்து அவனுக்குக் கத்திற்பாவை அறவுறத்திய சொல்லானும் உண்டான அவத்தாரில சர்பா பதி கோபிலினூடே துயின்றிருந்த மணிமேகலை விழித்துக் கத்திற்பாவை கூற்றினூடே உதயகுமரன் கொகையுண்டமை புணரது அவனபால் பற்பல பிறப்புளில அடிப்பட்டு வந்த பற்றுணமைமாரில அவ்வுதயகுமரன் இறந்துபட்டமை பொருமல் பற்பல கூறி ஆற்றி அவன் உடலைத் தழவி அழச்செல் வான் இடைமே கத்திற்பாவை தடுத்து இறந்தகாலச் செய்திகள் பற்பல கூறி உதயகுமரன் கொகையுண்டமைக்குக் காணமான பழவினை இன்னதென இயம்பித் தேற்றி இனி, எதிர்காலத் தேயும் அவட்கு வர விருக்கின்ற ஏது நிகழ்ச்சியனைத்தையும் இயம்பி இனிது ஆற்றுவித்த செய்தினைக் கூறும் செய்யுள் எனவாறு.

இனி, இதன்கண்—கத்துடை கொடுகிலைக் கெவுட் பாவை உறும் கூற்றுக்கள் முழுவதுமே பயில்வார்க்கு மெய்யறிவு கொளுத்தும் பண்புமிக்கன; ஆற்றவும் இனிமையும் மிக்கனவா சிறுததலுணர்ந்து மகிழற்பாற்று. இக் காதை அவலச் சுவை பொதுவியதொரு காதையுமாகும்.

மணிமேகலை பிறப்புட் பலவற்றிற் றொடர்ந்து தனக்குக் கண னானேவ வந்த உதயகுமரன்பால் பற்று மிக்கவளாகி அவனையும் மெய்யறிவு கொளுத்தி அவனுடைய பிறவிப்பிணியையும் அகற்றி விடப் பெரிதும் விரும்பி அவனுக்கு அறங்கூற முயன்றா ளாவும் தான் ஒன்று நிகைக்கத் தெய்வம் ஒன்று கருதி அவனைக் கொன்றொழித்ததாவும் சொல்லி அழுதாற்று மொழிகள் அவலச்சுவைக்கு எடுத்துக் காட்டத் தகுவனவாக அமைந் திருக்கின்றன. இக் காதை பயில்பவர்க்கும் மெய்யுணர்வு னோற்றுவிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

- கடவு னொழுதிய நெடுநிலைக் கந்தின்
குடவயி னைமத்த நெடுநிலை வாயின்
முதியான் போர்த்த தகவயிற் கிடந்த
மதுமளர்க் குழலி மயங்கின னொழுந்து
விஞ்சையன் செய்தியும் வென்வேல் வேந்தன்
மைத்தற் குறறதும் மன்றப் பொதியிற்
கந்துடை நெடுநிலைக் கடவுட் பாவை
அங்கவற் குரைத்த அற்புதக் கிளவியும்
கேட்டன னொழுந்து கெடுகஇவ் வருவெனத்
தோட்டளர்க் குழலி உள்வரி நீங்கித்
திட்டி விடமுண நின்னுயிர் போம்தான்
கட்டழ லீமத் தென்னுயிர் கட்டேன்
உவவன மருங்கில் நிற்பா னுள்ளம்
தவிர்விலே னாதின் தலைமகள் தோன்றி
மணிபல் வைத்திடை யென்னையாங் குய்த்துப்
பீணிப்பறு மாதவன் பீடிகை காட்டி
என்பிறப் புணர்ந்த என்முன் தோன்றி
உன்பிறப் பெல்லாம் ஒழிவின் றுரைத்தலின்
பிறந்தோர் இறத்தலும் இறந்தோர் பிறத்தலும்
அறந்தரு சாஸ்பும் மறந்தரு துன்பமும்
யான்றினக் குரைத்துநின் இடர்வினை யொழிக்கக்
காயசண் டிகைவடி வானேன் காதல!
வைவாள் விஞ்சையன் மயக்குறு வெகுளியின்
வெவ்வினை யுருப்ப விளிந்தனை யோவென
விழுமக் கிளவியின் வெய்துயிர்த்துப் புலம்பி
அழுதன னோங்கி அயாவுயிர்த் தெழுதலும்
செல்லல் செல்லல் சேயரி நெடுங்கண
அல்லியந் தாரோன் தன்பாற் செல்லல்
நினக்கிவன் மகனாத் தோன்றி யதூஉம்
மனக்கினி யாற்குநீ மகளா யதூஉம்
பண்டும் பண்டுந் பல்பிறப் புளவால்
கண்ட பிறவியே யல்லை காரிகை
தடுமாறு பிறவித் தாழ்தரு தோற்றம்
விடுமாறு முயல்வோய் விழுமங் கொள்ளேல்
என்றிவை சொல்லி யிருந்தெய்வ முரைத்தலும்
பொன்றிகழ் மேனிப் பூங்கொடி பொருந்திப்
பொய்யா நாவொடிப் பொதியிலிற் பொருந்திய
தெய்வம் தீயோ திருவடி தொழுதேன்
விட்ட பிறப்பின் வெய்துயிர்த் தீங்கிவன்
திட்டி விடமுணச் சென்னுயிர் போயதும்

- நெஞ்சு நடுங்கி நெடுந்துயர் கூரயான்
விஞ்சையன் வானி விவன்வினித் ததுஉம்
அறிதலு மறிதியோ அறித்தனை யாயின்
பெறுவேன் திண்ணைப் பேரநு எங்கென
ஐயர் நெடுங்கண் ஆயிழை கேளெனத்
தெய்வக் கிளவியில் தெய்வங் கூறும்
காயங் கரையெனும் பேரியாற் றடைகரை
மாயமின் மாதவன் வருபொரு ளுரைத்து
மருளுடை மாக்கன் மனமாக் கூழஉம்
- ௨௧ பிரம தருமனைப் பேணினி ராகி
அடிசிற் சிறப்பியா மடிகளுக் காக்குதல்
விடியல் வேலை வேண்டின மென்றனும்
மாலை நீங்க மனமகிழ் வெய்திக்
காலை தோன்ற வேலையின் வருஉம்
- ௨௨ நடைத்திறத் திழுக்கி நல்லை தளர்ந்து
மடைக்கலஞ் சிதைய விழுந்த மடையனைச்
சீல நீங்காச் செய்தவந் தோர்க்கு
வேலை பிழைத்த வெகுனி தோன்றத்
தோளுந் தலையுந் துணிந்துவே ருக
- ௨௩ வாளிற் றப்பிய வல்வினை யன்றே
விராமலர்க் கூந்தன் மெல்லியல் நின்னோ
டிபாருலன் தன்னை யிட்டக லாதது
தலைவன் காக்குந் தம்பொருட் டாகிய
அவலை வெவ்வினை யென்போ ரறியார்
- ௨௪ அறஞ்செய் காத னன்பினி னாயினும்
மறஞ்செய் துளதெனின் வல்வினை யொழியா
தாங்கவ் வினைவந் தனுஞ்ங் காலைத்
தீங்குறு முயிரே செய்வினை மருங்கின்
மீண்டுவரு பிறப்பின் மீளினும் மீளும்
- ௨௫ ஆங்கவ் வினைகாண் ஆயிழை கணவனை
சங்கு வந்திவ் விடர்செய் தொழிந்தது
இன்னுங் கேளா யினங்கொடி நல்லாய்
மன்னவன் மகற்கு வருந்துதுய ரெய்தி
மாதவ ருணர்த்திய வாய்மொழி கேட்டுக்
- ௨௬ காவலன் நினைபும் காவல்செய் தாங்கிடும்
சடுகிறை நீக்கி யிராசமா தேவி
கூட வைக்குங் கொட்பின னாகி
மாதவி மாதவன் மரைடி வணங்கித்
தீது கூறவவள் தன்னொடுஞ் சேர்ந்து
- ௨௭ மாதவ னுரைத்த வாய்மொழி கேட்டுக்

- காதலி தின்னியுங் காவல் நீக்குவன்
அரகன் செல்வத் தாபுத் திரன்பால்
புரையோர்ப் பேணிப் போகலும் போருவை
போனுவைனெனும் பொருளுரை பொருத்தி
- ௮௫ மாநீர் வங்கத் தவனென மெழுந்து
மாயமில் செய்தி மணிபல் வைமெனும்
தீவகத் தின்னுங் சேறறு முண்டால்
தீவ திலைகயின் தன்றிறங் கேட்டுச்
சாவக மன்னன் தன்னு டடைந்தபின்
- ௯௦ ஆங்கத் தீவம்விட் டருந்தவன் வடிவாய்ப்
பூங்கொடி வஞ்சி மாநகர் புதுவை
ஆங்கத் தகரத் தறிபொருள் வினாவும்
ஒங்கிய கேள்வி உயர்ந்தோர் பரரால்
இறைவன் எங்கோன் எவ்வுயி ரனைத்தும்
- ௯௫ முறைமையிற் படைத்த முதல்வனென் போர்களுந்
தன்னுரு வில்லோன் பிறவுருப் படைப்போன்
அன்றோன் இறைவ னுதமென் போர்களுந்
துன்ப தோன்பித் தொடர்ப்பா டறுத்தாங்
கின்ப வுலகுச்சி யிருத்துமென் போர்களுந்
- ௯௦௦ பூத விகாரப் புணர்ப்பென் போர்களுந்
பல்வேறு சமயப் படிற்றுரை யெல்லாம்
அல்லியங் கோதை கேட்குறு மந்நாள்
இறைவனு மில்லை யிறந்தோர் பிறவாச்
அறனோ டென்னையென் றறைந்தோன் தன்னைப்
- ௯௦௫ பிறவியும் அறவியும் பெற்றியி னுணர்ந்த
தறுமலர்க் கோதை எள்ளினை நகுதி
எள்ளினை போலும் இவ்வுரை கேட்டிங்
கோள்ளிய துரையென உன்பிறப் புணர்த்துவை
ஆங்குநிற் கொணர்ந்த அருந்தெய்வம் மயக்கக்
- ௯௧௦ கம்பண தோளி கனாமயக் குற்றனை
என்றவ னுரைக்கும் இளங்கொடி நல்லாய்
அன்றென் றவன்முன் அயர்ந்தொழி வாயகை
நீவினை யுறுதலுஞ் செத்தோர் பிறத்தலும்
வாயே யென்று மயக்கொழி மடவாய்
- ௯௧௫ வழுவறு மா லும் மன்னுங் கல்லும்
எழுதிய பாவையும் பேசா வென்ப
தறிதலும் அறிதியோ அறியாய் கொல்லோ
அறியா யாயின் ஆங்கது கேளாய்
முடித்துவரு சிறப்பின் முதுர் யாங்கனும்
- ௯௨௦ கொடித்தேர் வீதியும் தேவர் கோட்டமும்

- முதுமர இடங்கனும் முதுநீர்த் துறைகளும்
பொதியினும் மன்றமும் பொருந்துபு நாடிக்
காப்புவை மாதகர்க் காவறங் கண்ணி
யாப்புவைத் தாக அறிந்தோர் வலித்து
மண்ணினும் கன்னினும் மரத்தினுஞ் சுவரினும்
கண்ணிய தெய்வதங் காட்டுநர் வகுக்க
ஆங்கத் தெய்வதம் அவ்விடம் நீங்கா
ணங்கணி னூர்கட் குற்றதை யுரைக்கும்
என்றிறங் கேட்டியோ இளங்கொடி நல்லாய்
மன் பெருந் தெய்வ கணங்களி னுள்ளேன்
துவதிக னென்பேன் தொன்றுமுநிர் கந்தின்
மயனெனக் கொப்பா வகுத்த பாவையின்
நீங்கென் யான்என் றிகையது கேளாய்
மாந்த ரறிவது வானவ ரறியார்
- உகடு ஒவியச் சேனனென் னுறுதுணைத் தொழன்
ஆவதை யிந்தகர்க் காருரைத் தனரோ
அவனுடன் யான்சென் ருடிட மெல்லாம்
உடனுறைந் தார்போ னொழியா தெழுதிப்
பூவும் புகையும் பொருந்துபு புணர்த்து
- உசு0 நாநளி வருந்தவென் நலம்பா ராட்டின்
மணிமே கலையான் வருபொரு ளெல்லாம்
துணிவுட னுரைத்தேன் என் சொல் தேறெனத்
தேறி வல்லேன் தெய்வக் கிளவிகள்
சறுகடை போக எனக்கரு ளென்றனும்
- உசுடு துவதிக னுரைக்குஞ் சொல்லுஞ் சொல்லுவன்
வருவது கேளாய் மடக்கொடி நல்லாய்
மன்னுயிர் நீங்க மழைவளங் கரந்து
பொன்னெயிற் காஞ்சி நகர்கவி னழிய
ஆங்கது கேட்டே ஆருயிர் மருந்தாய்
- உசு0 ஈங்கிம் முதியா ளிடவயின் வைத்த
தெய்வப் பாத்திரம் செவ்விதின் வாங்கித்
தையல்தின் பயந்தோர் தம்மொடு போகி
அறவணன் தானும் ஆங்குள னாதின்
செறிதொடி காஞ்சி மாதகர் சேர்குவை
- உசுடு அறவண னருளால் ஆய்தொடி அவ்நூர்ப்
பிறவண மொழிந்துநின் பெற்றியை யாகி
வறனோ டுலகின் மழைவளந் தருஉம்
அறனோ டேந்தி ஆருயி ரோம்புவை
ஆய்தொடிக் கவ்நூர் அறனொடு தோன்றும்
- உசு0 ரது நிகழ்ச்சி யாவும் படைவு

- பிறவற முரைத்தோர் பெற்றிமை யெல்லாம்
அறவணன் றனக்குந் யுரைத்த அந்நான்
தவமுந் தருமமும் சார்பிற் றேற்றமும்
பவமறு மார்க்கமும் பான்மையி னுரைத்து
- க௭௫ மறவிரு ளிரிய மன்னுயி ரோமுற
அறவெயில் விரித்தாங் களப்பி லிருத்தியொடு
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காறும்
செத்தும் பிறந்துஞ் செம்பொருள் காவா
இத்தகைம் நீங்குகன் இனங்கொடி யானும்
- க௭௬ தாயரும் நீயுந் தவறின் ருக
வாய்வ தாகறின் மனப்பாட் டறமென
ஆங்கவ னுரைத்தலும் அவன்மொழி பிழையாய்
பாங்கியல் நன்றைப் பளவுஞ் செய்தபின்
கச்சிமுற் றத்து நின் னுயிர் கடைகொள
- க௭௭ உத்தர மகதத் தறுபிறப் பெல்லாம்
ஆண்பிறப் பாசி அருளறம் ஒழியாய்
மாண்பொடு தோன்றி மயக்கங் களைந்து
பிறர்க்கறம் அருளும் பெரியான் றனக்குத்
தனைச்சா வடனுய்ச் சார்பறுத் துய்தி
- க௭௮ இன்னும் கேட்டியோ நன்னுதல் மடந்தை
ஊங்க னோங்கிய உரவோன் றன்னை
வாங்குதிரை யெடுத்த மணிமே கலாதெய்வம்
சாது சக்கரற் காரமு தீத்தோய்
சாது நிற்பிறப் பென்பது தெளிந்தே
- க௭௯ உவவன மருங்கில் நிற்பால் தோன்றி
மணிபல் லவத்திடைக் கொணர்ந்தது கேளெனத்
துவதிக னுரைத்தலும் துயர்க்கடல் நீங்கி
அவதி யறிந்த அணியிலழ நல்லான்
வகையொழி மஞ்ஞையின் மனமயக் கொழிதலும்
- க௮௦ உலகுதுயி லெழுப்பினன் மலர்கதி ரோனென்.

28. கந்திற்பாவை வருவதுரைத்த காதை

உரை

மணிமேகலை துயில் நீங்கிக் காயசண்டிகை வடிவத்தைக் களைத்து
தன்னுருக் கோடல்.

க - க0 : கடவுள்.....நீங்கி

(தி - ன்.) கடவுள் எழுதிய நெடுகிலக்கந்தின் குடவயின்
அமைத்த நெடுகில வாயில் முதியான் கோட்டத்து - கடவுள்
உமைமேரோடு இயற்றப்பட்ட பாவையையுடைய நெடிய கிலையினை
யுடைய தூணுக்கு மேற்றிசையிலே அமைக்கப்பட்டிருந்த குச்சாக்
குச்சை மென்னும் நெடிய கிலையையுடைய வாயிலமைந்த சம்பா
தியின் திருக்காயிலின்; அவையின் கிடந்த மதுமலர்க் குழலி
மடங்கினள் எழுந்து - உள்ளிடத்தே துயில்கொண் டிருந்த
மணிமேகலையானவள் அம்பலத்தே யெழுந்த அவும் கேட்டுத்
துயில் மயக்கத்தோடு எழுந்து; (கந்திற பாவையின் கடவுள்
மொழியினாலே;) விஞ்சையன் செய்தியும் வென்னைவல் வேந்தன்
மைந்தற்கு உற்றதும் - விச்சாதான் உதயணனை வாளால் எறிந்து
கொன்ற செய்தியையும்; மன்றப் பொதியில் கந்து உடை நெடு
கில கடவுள் பாவை ஆங்கு அவற்கு உரைத்த அற்புதக் கிளவி
யும் - அம்பலமாகிய அவ்வுலக ஹவியின் தூணை இடமாகக்
கொண்டு நெடிது கிலபெற்றிருக்கின்ற தெய்வத் தன்மையுடைய
அக் கந்திற பாவையானது அப்பொழுது அவ் விச்சாதானுக்குக்
கற்றி மியத்தகு மொழிகளையும்; கேட்டனள் எழுந்து - கேட்டுத்
துயில் மயக்கம் நீங்கி நன்கு விழிப்புற்றவளாய் அவ்விடத்தி
னின்று எழுந்து; தோட்டு அலர்குழலி இவ்வுரு கெடுக என
உள்ளரி நீங்கி - ஆம் மணிமேகலை இக் காயசண்டிகையின்
வடிவம் என்னை விடுவொழிவதாக என்று அவ் வேற்றுருவத்தி
னின்று விலகித் தன் வடிவத்தோடே நின்று அற்றுபவள்;
என்க.

(தி - ன்.) கடவுள் என்றது - துவதிகளை. குடவயின் - மேற்றிசை
யின்கண். முதியான் கோட்டம் - சம்பாபதி கோயில் கிடந்த என்றது
துயில்கொண்டிருந்த என்றவாறு. மதுமலர்க்குழலி: மணிமேகலை.
மயங்கினள்: முற்றெச்சம். விஞ்சையன் செய்தி-உதயகுமரனை வாளால்
எறிந்தமை. வேந்தன் மைந்தன்: உதயகுமரன். உற்றது என்றது.

கொலை என் டனமையா. அற்புதக் கிளவி - வியத்தகு மொழி; அக்
தாவது. காயசண்டிகையின் நில இன்னது எனக் கூறியதாம். இவ்வுரு
எனாது. தான் மேற்கொண்டிருந்த காயசண்டிகை வடிவத்தை; அக்
வடிவம் மரதாருமரன் கொலைபுண்டமைக்குக் காரணம் என்னும் கருத்
தால் கெடுக! என்றுள் தோடலர் - தோட்டலர் என விகாரம்
எய்தியது. குழலி: மணிமேகலை. உள்வரி - வேடம். மேல்வருவன
மணிமேகலையின் அரற்றல், ஆதலின் அரற்றுபவன் என எழுவாய்
பெய்துரைத்துக் கொள்க.

மணிமேகலையின் அரற்றுரை

கக - உஉ: தட்டி.....காதல

(இ - ள்.) (உஉ) காதல - என் ஆருபிக்காதலனை;
திடீர்வடம் உணரின் உயிர்போம் நாள் கட்டழல் நமத்து என்
உயிர் கட்டேன் - ஆந்தோ! பேராய பிறப்பில் திட்டவிடம்
என்னும் பாம்பினது நஞ்சு பருகுதலாலே உன்னுடைய உயிர்
போன நாளில அகச்சிவாகிய நான் மிக்க நெருப்பினை உடை
கடுகாட்டினகண் தீப்பாய்ந்து என் உயிரை யானே கட்டுப்
போக்கினேன், இப் பழந் தொடர்பு காரணமாக. உயவன மரு
கின் கின்பால் உள்ளம் தவிர்விலேன ஆதலின் - மன்னவன்
மகனாக இடபிறப்பில் பிறந்து வந்த கிள்ளை யான் உயவனம்
என்னும் பூம்பொழுவின் கண முதன் முதலாகக் கண்டபொழுதே
கின்பால் வந்த என் நெஞ்சத்தைத் தடுத்து சிறுத்த இயலா
தேன் ஆயினேன், என் மன நிலை இங்ஙனம் இருத்தலின்; தன்
மகன் தோன்றி என்னை ஆங்கு மணிபல்லவத்திடை உய்த்து -
என்பால் அருள் மிக்க எங்குல முதல்விவாகிய மணிமேகலை தெல்
வம் அம் மலர்வனத்தினில் வந்து என்னைத் துயிலும்பொழுது
அவ்விடத்தினின்றும் எடுத்துப்போய் மணிபல்லவத் திவின
கண் வைத்தும்; பிணிப்பு அறு மாதவன் பிசுக்கை காட்டி என
பிறப்பு உணர்ந்த என் முன தோன்றி - பற்றறுதற்குக் காரண
மான பெரிய தவத்தை உடைய புத்தபெருமானுடைய பிசுவை
கையக் காணச் செய்து அவ்வாற்றால் என்னுடைய பழைய
பிறப்பை உணர்ந்துகொண்டு கின்ற என் முன்னே எழுந்தருளி
அத் தேய்வமானது; உன பிறப்பு எல்லாம் ஒழிவு இன்று
உரைத்தலின் - அப் பிறப்பிலே என் காதலனாகிய உன்னுடைய
முற்பிறப்பும் இப்பிறப்பும் ஆகிய பிறப்புகளையும் இவற்றிற்
மேனற காரணங்களையும் செறிதும் ஒழியின்றி அறிவித்தமை
யாலே; நான் - கின் காதலி ஆகிய நான் கின்பால் அன்பு
மிகுந்து; பிறந்தோர் இறத்தலும் இறந்தோர் பிறத்தலும்
அறந்தரு சாற்பும் மறந்தரு துன்பமும் - பிறந்தவர்கள் இறந்து
போதலும் இறந்தவர் யீண்டும் பிறத்தலும் இங்ஙனம் பிறந்தும்

இரந்தும் கழன்று வருகின்ற உயிர்களுக்கு அனை செய்கின்ற
கவினைகள் கொணர்ந்து தருகின்ற மன அமைதிக்குக்
காரணமாக இன்பமும் அவை செய்த தீவினைகள் கொணர்ந்து
தருகின்ற அமைதி ஆற்ற துன்பமும் ஆகிய இவற்றின் இயல்பு
களையும்; கினக்கு உரைத்து நின் இடர் வினை ஒழிக்கக் காம
சண்டிகை வடிவானை - உனக்கு அறிவித்து உனது பிறவித்
துயரங்களுக்கெல்லாம் காரணமாய் இருக்கின்ற இருளேசர் இரு
வீனையும் ஒழித்து கினை உய்விக்கக் கருதிமனரீறு இக் காம
சண்டிகை வடிவத்தை யான மேற்கொள்ளலாயினன் அநேகர!
அடிமுயற்சியே கினது சாவிற்ருக் காரணமாய் முடிந்ததே;
என்றான் என்க.

(கி - க.) திட்டிவிடம் - கண்ணால் நோக்கியே கொல்லும் ஒரு
வகைப் பாம்பு. கட்டழல் - மிக்க நெருப்பு. என் உயிர் சுட்டேன்
என்றது - தீப்பாய்ந் திறந்தேன் என்றவாறு. நிற்பால் உள்ளம் தவர்
விலை என்றது - அடிப்பட்டு வருகின்ற அனபுத் தொடர்பு காரணமாக
மறு பிறப்பெய்தி வந்த நிற்பால் எய்திய என் நெஞ்சத்தைத் தவர்க்க
இயலாதேன் ஆயினேன் என்பதுபட சின்றது. தலைமகள் என்றது - மணி
மேகலா தெய்வத்தை; குலதெய்வமாதலின் தலைமகள் என்றான். மாத
வன்: புத்த பெருமான். காட்டினமையால் என் பிறப்பு உணர்ந்து
சின்ற என்க. உன் என்றது - உதயகுமாரனை. யான் உனக்கு இடர்
களைய எண்ணிக் காயசண்டிகை வடிவானேன். அதுவே உனக்குச்
சாத்தன்பத்தை வினை வித்துவிட்டது என்று பரிந்துகூறியவாறு. சண்டு,

“ஊழிற் பெருவனி யாவுள மற்ருன்று

குழினுந் தான்முந் துறம்”

(உக0)

எனவரும் திருக்குறள் கினைக்கத்தகும்.

இதுவுமது

உக - உக: வைவாள்.....எழுதலும்

(இ - ஈ.) வைவாள் விருசையன் மயக்குறு வெகுளியின்
வைவினை உருப்ப விளிந்தனையோ - கூரிய வாகையுடைய விச்சா
தானுடைய மயக்கக் காரணமாக மிக்க சினத்தைக் கருவிமாகக்
கொண்டு கினது பழவினை சினந்து ஈந்து ஊட்டுதலாலே இறந்
தொழிந்தாயோ; என விழுமக் கிளவியின் வெந்துயிர்த்துப்
புலம்பி - எனது சொல்லி அழுகின்ற துன்ப மொழிகளையே
வெந்தாக முச்செறிந்து தனிமையுற்று; அழுதனள் ஏங்கி அறா
வுயிர்த்து எழுதலும் - விலத்தில் வீழ்ந்து அழுது ஏங்கி நோக்
பெயிர்ப்புக கொண்டு உதயகுமான் உடல் கெட்கும் இடத்திற்குப்
போக எண்ணிக் செல்லுமளவிலே; என்க.

(அ - ந.) வை - கர்மை. மயக்கு - அறியாமை. வெய்க்கின் -
மகாபுஷ்ப வரிசை மயப்பா என்றது, உருத்து வந்துட்ட என்றவாறு.
வாய்க்கின் - துன்பத்தாற் பிறந்த பொழி. வெய்துயிர்த்தல் - வெய்தல்
தொழுவதால் பிறந்தது. மயக்கு - தனிமையுற்று. அழகுதான் : முத்
தெர்த்தல். அயா உயிர்த்தல் - வெய்துயிர்த்தல் கொள்ளல்.

மணிமேகலையைக் கத்திற்பாமை தடுத்தல்

உள - டுந் : செல்லல்.....உரைத்தலும்

(இ - ன்.) இருந்தெய்வம் செல்லல் செல்லல் சேயுரி நெடுங்கண்
அல்லியம் தாரோன் தனபால் செல்லல் - தூணாகத் துறந்தெய்வம்
பெரிம தெய்வமானது போகாதே போகாதே இவந்த வரிசை
படர்ந்த நெடிய கண்ணையுடைய மணிமேகலாய் அகவிதழுகளால்
புனைந்த மலர்மலை அணிந்த உதயகுமரன்பால் போகாதே
கொள், கிணக்கு இவன மகனாகத் தோன்றியதூஉம் மனக்கு
இனிமாதற்கு நீ மகள் ஆய்தூஉம் - உனக்கு இவ்வுதயகுமரனை
கணவனாகப் பிறந்ததுவும் கின்னுடைய மனதிற்கு இனியவனாக
இவனுக்கு நீ மனைவியாகப் பிறந்ததுவும்; கண்ட பிறவிமே
அல்ல - நீ உணர்ந்திருக்கின்ற உங்களுடைய முற்பிறப்பு மட்டுமே
அல்ல; பண்டும் பண்டும் பல்பிறப்பு உளவால் - அதற்கு
முன் கிழந்த பழங்காலத்தும் பனமுறை அங்ஙனமே கணவன்
மனைவியாகப் பிறந்த பிறப்புகள் பற்பல உள்ளன; காரிகை -
கங்கையே கேள்; தடுமாறு பிறவித் தாழ்த்தரு தோற்றம் விடு
மாறு முயல்வோய் - நீ இப்பொழுது மாறி மாறி வருகின்ற
பிறவிக் கடலினகண் ஆழ்வதற்குக்காரணமான அப் பிறப்பினமே
ஒழித்து விடுகின்ற நல்நெறியிலே செல்லுகின்ற முயற்சியை
உடைய அல்லையோ ஆதலால்; விழுமங் கொள்ளேல் என்று
இவை சொல்லி உரைத்தலும் - துன்புறுதே கொள் என்று
இவ்வரிசை செய்திகளைச் சொல்லித் தடுத்துக் கூறுதலும்; என்.

(வி - டு.) செல்லல்: எதிர்மறை வியங்கொள்; சேயுரி நெடுங்கண்:
அன்மொழித் தொகை. அல்லி - அகவிதழ். தாரோன் என்றது உதய
குமரன். உதயகுமரன் உடம்பின் அருகே செல்லற்க என்று தடுத்தபடி
யாம். மகள் - கணவன். மகள் - மனைவி. கண்ட பிறவி - புத்தபி
கையின் தெய்வத்தன்மையாலும் மணிமேகலா தெய்வத்தின் திருவுரு
ளாலும் நீ உணர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற உங்கள் முற்பிறப்பு என்ற
வாறு; தெய்வ மாதலின் இந்நிகழ்ச்சியை அறிந்து கூறிற்று என்க.
காரிகை: விளி. தடுமாறுதல் - மாறி மாறி மேலும் கீழ்மாய் வருதல் பிற
விக் கடலில் என்க. தோற்றம் - பிறப்பு. தோற்றம் விடுமாறு முயல்
வோய் விழுமம் கொள்ளேல் என்றது, போகாதே போகாதே என்று
தான் வற்புறுத்துத் தடுத்தற்குக் காரணம் இதுவென உடம்படுத்துக்
கூறிய படியாம். என்னை?

மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க
வற்றூர்க் குடம்பு மிகை"

(குறள் - ௨௨௫)

என்பது பற்றிப் பழவினைத் தொடர்புடைய அந் மன்னன் மகனை
எனத்தாலும் நினைதல் கூடாது எனவும் அவன் பொருட்டு நீ இவ்வாறு
புத்தல் கூடாது எனவும் அறிவுரை கூறிப்பட்டார். அத்தற்கரிய
மன்னன் என்னுக்குக் கூறி அத் தெய்வம் உணர்த்திநிறைபார் 'இவை
கொண்டிவைத்தவார்' என, வெண்டாது கூறி வேண்டியது முடிந்தார்.

மணிமேகலை கந்திப்பாவையைத் தன் தன்றி
யறிவு தோன்றக் கைதொழுதல்

௨௨ - ௪௪ : பொன்.....சங்கென

(இ - ன்) பொன்னதழைமணி பூங்கொடி பொருந்தி - பொன்
பேர விளங்குகின்ற திருமணிகையுடைய பூங்கொடி போல
பவானிய மணிமேகலை தானும் அத் தெய்வத்தின் மொழிக்குடன்
பட்டு நீன்று கூறுபவள்; பொய்யா நாரிவாடு இப் பொதியில்ல
பொருதிய தெய்வம் நீயோ - விடப்புற்றுப் பொய்த்தல் இல்லாத
மொழி பேசுகின்ற நாரிவாடு இவ் வம்பலத்தின்கண் தூணில்
உறைகின்ற தெய்வம் ஒன்றுண்டு என்று அறிந்தாரால் கூறப்
படுத்திந் கந்திப்பாவை எனனும் தெய்வம் நீ தானே; திருக்க
தொழிதன் - அங்ஙனமாயின் கன்றுகாண் அடிமன் கின்
னுடைய திருவடிகளை கன்றிநிறிவுடன் கைகப்பித் தொழுகின்
தேன்; விட்ட பிறப்பின் சங்கு இவன் செலையிர் திட்டிவிடம்
உண யான் வெய்து உயிர்த்து நெஞ்ச நடுகி நெடுக்குமர்கூ
பாயது - கழிந்த பிறப்பின்கண் இவகு வெட்டுணுகறந்த மன்னன்
மன் உயிரைத் திட்டிவிடம் எனனும் பாம்பு கண்ணுல நோக்கிப்
பருகுதலாலே உடலை விட்டுப் போகின்ற உயிரானது என்
னுடைய உள்ளம் நடுங்கிப் பெரிய துயர் மிகுந்து மான் வரும்பு
பு போயதற்கும்; விஞ்சைமன் வாளின் விளிந்ததுடம் - இப்
பிறப்பின்கண் விச்சாதரனுடைய வாளினாலே இவன் வெட்
டுண்டு இறந்தமைக்கும் காரணங்களையும்; அறிதலும் அறிதீயோ
அறிந்தனைமாயின் கின் போருள் சங்கு பெறுவேன் தில்ல என -
அறிந்திருப்பாய் அல்கையோ அவறறை அறிந்துள்ளமாயின்
கின்னுடைய பெரிய அருளால் இப்பொழுது அறிந்து கொள்ளப்
பெறுவேன்; இஃது என் விருப்பமாம் என்று சொல்லிக் கை
உப்பி உணக்கா கிற்ப; என்க.

(வி - ம்.) விட்ட பிறப்பு - முற்பிறப்பு. இவன் - இம் மன்னன்
மகன். முற்பிறப்பில் இவனுயிர் திட்டி விட்டதால் போயதற்கும் இப்
பிறப்பில் இவன் வாளால் இறந்ததற்கும் உரிய காரணங்களையும் நீ

அறிந்திருக்கல் கூடும், அறிந்ததுண்டாயின் அவற்றையும் எனக்குக் கூறியபடியாக, இஃது என் வேண்டுமோ என்று கூறியபடியாம், தீயவன் விழாவை வந்தது; உரிச்சொல்.

கத்திற்பாவை மணிமேகலைக்குக் காரணம் அறிவுறுத்தல்

சடு - டுஉ : ஐ அரி.....என்றலும்

(தி - ள்.) ஐ அரி செந்நெண் ஆபிழை கேள் என தெய்வக் கிளவியில் தெய்வம் கூறும் - அழகிய செவ்வரியோடிய செழும் கண்ணையுடைய ஆபிழைய கூறுவல் கேட்பாமாத என்று சொல்லித் தனக்குரிய தெய்வ மொழிசொல்ல அக் கத்திற்பாவை கூறுகின்றது:—காயங்கரை எனும் பேரிமற்று அரைகரை மாயம் இல் மாதவன் - முற்றிறப்பிலே நியும் கின் கணவனாகிய இரகுலனும் காயங்கரை எனனும் பெரிய யாற்றினது நீரடை கரையின் கண எழுந்தருளி இருந்து பொய்கைகொறித்தும் இல்லாத பெரிய தவத்தை உடைய புத்தகர்; வருபொருள் உரைத்து மருள் உடை மாக்கள் மனமாக கழுஉம் - உலகில் வந்து பிறந்தருளி அறம் கூறும் காலத்தையும் அறிவித்து அறியாமையுடைய மாந்தரின் மனத்தின்கண் உள்ள அழுக்கெற்றுபவனும் ஆகிய; பிரமதருமனை பேணிகரிர் ஆதி - பிரமதருமன என்னும் பெயரை யுடைய துறவினையே கண்டு அவனை நன்கு மதித்துப் போற்றிப்பரையர்; யாம் விடியல்வேலை அடிசொகுக்கு அடிசில் கிறப்பு ஆக்குதல் வேண்டினம் என்றலும் - யாங்கள நானே விடியற் காலத்திற் அடிசொகுக்கு அடிசிலால் விருத்து செய்தற்கு விரும்பினேம் என்று நீவிர் இருவிரும் நுங்கள் மடைத்தொழிலாளனுக்குக் கூறுகிறீர்; என்க.

(வி - டி) மாதவன் வருபொருள் என்றது - புத்தபெருமான் வந்த அவதரிக்கும் செய்தியை என்றவாறு; உலகத்தில் தீவினை மிகும் காலம் தோறும் புத்தபெருமான் ஈண்டு வந்து பிறந்தருளித் தமது அந் அறத்தை நிலை நிறுத்தவர் என்பது பௌத்த நூற்றுணிபு. இதனை "ஈரேண்ணுற்றொ மரெட்டாண்டிற் போறிவாளன் றேன்றும்" எனவும் (கஉ : எ - அ), "புலவன் முழுதும் பொய்யின் நுணர்ந்தோ, னுலகுயக் கோடற் கொருவன் றேன்று, மந்தா ளவனறங் கேட்போரல்ல, தின்னுப் பிறவி யிழுக்குந ரில்கை" எனவும் (உடு : ச - அ), "கரையும் பெருமைக் கபிலையும் பதியி னளப்பரும் பாரமிதை யளவின்றி கிறைத்துத், துளக்கமில் புத்த ஞாயிறு தோன்றி" (உக : ச - க) எனவும் இந்நூலுள்ளே பலவிடத்தும் வருதலாலும் காண்க. பிரமதருமன் ஒரு பௌத்தத் துறவி. இவர் வரலாற்றினை கூடும் காதையில் விளக்கமாகக் காணலாம். ஆக்குதல் வேண்டினம் என்று மடைத்தொழிலாளனுக்கு அறிவிக்க என்க.

உதயகுமரன் வாளால் ஏறியுண்டமைக்குக் காரணமான தீவினை

மு. - க.உ : மாலை.....அகலாதது

(தி - ன்.) மாலை நீங்க மனமகிழ்வு எய்தி காலேதோன்று
அ வேலையின் வருடம் - அற்றை நாள இவ்வு கழிபா நிற்ப
உவவரம் செய்தல் காரணமாக மனதானகண பெரிதுந் மகிழ்ந்து
தோன குறிப்பிட்ட அவ விடியற்காலம் தோன்றுகின்ற பொழுதே
வந்து; நடைத்திறந்து இழுக்கி நல் அடி தளர்ந்து மடைக்கலம்
செய்து விழாத மடையனை - மகிழ்ச்சியினகண உண்டான
சோர்வு காரணமாக நடைத்து செல்லும் பொழுது வழக்கித் தனது
கல்ல கால் தளர்ந்து அக்கக்கையினகண உள்ள அடிசெற்
கலகன் உடைந்தொழியும்படி அவற்றினமேல விழ்ந்த அம்
மடைத் தொழிலாளனைக் கண்டு; சிலம் நீங்க செய்தவத்
தோர்க்கு வேலை பிழைத்த வெகுளி தோன்ற - தின கணவனுக்
குப் பத்துவகை ஒழுக்கத்தினின்றும் நிகராது செய்கின்ற
தவத்தை உடையவாகிய பிரம தருமருக்கு உண்டி வழங்கும்
பொழுது தவறியமையால் பெரிதும் சினம் தோன்ற நிற்ப அம்
மடைத் தொழிலாளனுடைய; தோளும் தலையும் துணிந்து
வேராக வாளின் தப்பிய வல்வினை அனதிற - தோளும் தலையும்
வெட்டுண்டு வேறுபட்டு விழும்படி தனது வாளால் வெட்டிய
வலிய கொடியாகிய தீவினை மல்லலா; விராமலர் கூந்தல்
மெல்லியல் சின்னோடு இராகுலன தனை இட்டு அகலாதது -
மணம் விரவிய மலர்களை அணிந்த கூந்தலையுடைய மெல்லியலா
பிரந்த இலக்குமியாகிய சின்னோடு சின் கணவனாகிய இராகுலனை
யும் விட்டு நீங்காமல் தொடர்வது; என்க.

(தி - ன்.) மனமகிழ்ச்சியோடு வந்தமையால் சோர்வுற்று அடி
வழக்கி அம் மடையன் மடைக்கலம் சிதைய விழ்ந்தான் என்பது தோன்ற
மனமகிழ்வெய்தி வந்தான் என்றார். இதன் பயன் கொலையுண்டவனும்
அறவோன் என்றுணர்த்தல். வேலை - ஈண்டு உண்ணுதற்குரிய
பொழுது. தப்பிய - வெட்டிய. வல்வினை யாதலால் அடுத்து எவ்வளம்
தன் பயனை ஊட்டாது போம்? என்றவாறு. மணிமேகலையின் முற்
பிறப்பாகிய இலக்குமியின் மேற்றாக மணிமேகலையை விராமலர்
கூந்தல் மெல்லியல் என இத தெய்வம் கூறுகின்றது என்க.
இராகுலன் - உதயகுமானுடைய முற்பிறப்பின் பெயர்.

வல்வினையின் தியப்பு

க.உ - எ.க : தலைவன்.....ஒழித்தது

(தி - ன்.) தம் பொருட்டு அல்லல் ஆகிய அவல வேல்
வினை தலைவன் காக்கும் என்பார் அறிமார் - தன்னிடத்தே

அன்பு செய்கின்ற ஆடியார்கள் என்பது கருதி அவ்வடியார்களின்
தம்மால் செய்யப்பெற்ற துன்பத்திற்குக் காரணமான தீவினை
வந்து துன்புறுத்தாதபடி தம் திறைவனை காப்பாற்றுவானென
எனது கூறுபவர் அறிவிக்காதார் ஆவர்; அறம் செய்காதால்
துன்பத்தின் ஆபத்தும் மறம் செய்து உளது எனின் தல்வினை
ஒழியாது - ஒருவன் அறம் செய்ய வேண்டும் எனினும் காதல்
உடைபவனாய் அவ்வாறு காரணமாகவேனும் அவனால்தீவினை
செய்யப்பட்டிருக்காயின் அத் தீவினை உருத்து வந்து தன்
பயனை ஊட்டாது ஒழியாது காண்; ஆங்கு அவ்வினை வந்து
குணாகூட கால - அவ்வாறு அத் தீவினை வந்து தன் பயனை
ஊட்டுவதற்கு அலுவலும் காலத்தித; தீங்கு உறும் உயிரே செய்
வினை மருவதின் மீண்டு வரும் பிறப்பின மீளினும் மீளும் - அப
பயனாகிய தீமைகளை எய்துதற்குரிய அவ்வுயிர்க்குச் செய்த அப
பிராபினாபிராய ஊட்டினும் ஊட்டும், அல்லது அவ்வுயிர் தான்
செய்த வினை வழியாக இறந்துபோய் மாறிப்பிறக்கின்ற பிறப்பின
கண் வந்து தன் பயனை ஊட்டினும் ஊட்டும்; ஆங்கு அவ்வினை
காண் ஆயிழை கணவனை நகரு வந்து இ இடர் செய்து ஒழிந்தது-
முற்பிறப்பில் அம் மடையனைக் கொன்ற அத் தீவினையே நின்
கணவனாகிய இராகுலனை இங்கு இப்பிறப்பில் வந்து தன்
பயனாகிய இக் கொலைத் துன்பத்தை ஊட்டிக் கழிந்தது; என்.

(வி - ௩.) தம் பொருட்டு அல்லல் ஆகிய வெவ்வினை தலைவன்
காக்கும் என்போர் என மாறிக் கூட்டிக்; இவ்வாறு கூறுபவா சைவ
சமய முதனிய பிற சமயத்தவர்கள். இதனை—

“சிவனும் இவன் செய்தியெலாம் என்செய்தி என்றும்
செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்ததென்றும்
பவமகல உடனாகி நின்றகொள்வன் பரிவாற்
பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே”

(சுபக்தம் - ௨௦௪)

எனவரும் சிவஞானசித்தியாரானும் அறிக.

இறைவன்பால் அல்லது துறவேர்ப்பால் உண்டான அன்பு காரண
மாகச் செய்யப்பட்டாலும் மறவினை ஊட்டா தொழியாது என்றவாறு.

மீண்டு வருபிறப்பின் மீளினும் மீளும் என்றது அப் பிறப்பிலேயே
எய்தும், எய்தாதாயின் என இறந்தது தமிழிய எச்சவம்மை. உறும்
உயிர் - உறுதற்குரிய வுயிர். ஆங்கு - அவ்வண்ணமே. அவ்வினை - மடை
யனைக் கொன்ற தீவினை. ஆயிழை: முன்னிலைப்புறமொழி. இவ்விடர் -
இக் கொலைத் துன்பத்தை.

கந்திதபாணை மணிமேகலைக்கு எதிர்த்து
வரும் ஏது நிகழ்ச்சிகளை அறிவுறுத்துதல்

௭௨ - ௮௧ : இன்னும்.....நீக்குவ

(௮ - ௭.) இளங்கோடி நல்லாய் - இளையயுகைய பூய்
கோடி போலும் அழகுடைய மணிமேகலை நல்லாய், இன்னும்
தளைய - இன்னும் கிணக்கு அறிவுறுத்த வேண்டிய செய்திகள்
உள்ளன அனற்றையும்கூறுவேன் கோட்பாடியாக; மனைவன் -
சாழமன்னன்; மகற்கு வருந்து துயர் எய்தி - தன் மகனாகிய
இவ்வுதயகுமரன் கொலை யுண்டமை அறிந்து பெரிதும் வருந்து
தற்குக் காரணமான மகவன்பினுலே மாபெருந்துயர் மெய்திப்
பின்னர்; மாதவர் உரைத்த வாய்மொழி கேட்டு - பெரிய
தவத்தையுடைய சான்றோர் எடுத்துக் கூறுகின்ற வாய்மையான
அறிவுரைகளைக் கேட்டு அமைதியுற்ற பின்னர்; காவலன் கிணையு
யும் காவல் செய்து ஆங்கு இடம் - செங்கோன் முறைப்படி
ஆருயிர் காவலன் ஆதலின் கிணையும்தன் காவலிற் படுத்து
அதற்கியன்ற சிறைக்கோட்டத்திலே இடுவன்; இராசமாதேவி
ஈடு சிறை நீக்கி கூட வைக்கும் கோட்பினள் ஆகி - பின்னர்
உதயகுமரன் அண்ணையாகிய கோப்பெருந்தேவி தன் மகன்
கொலையுண்டமைக்கு இவ்வாறு காரணம் என்று கருதி கிணக்கு
இடுக்கண் செய்ய வேண்டும் என்னும் தன் டடிற்றுளம் காத்து
கிணை மன்னவன் இட்ட ஈடுசிறைக்கோட்டத்தினின்றும் நீக்கித்
தன்னோடு உலகளத்திலே வைத்துக் கொள்ளும் ஒரு கோள்கை
யுடையவளாகி; (தான் கருதிய வஞ்சச் செயல் சில செயல்பட
செய்வள்;) மாதவி மாதவன் மலரடி வணங்கித் தீது கூற -
பின்னர் மாதவி நின் கிலைமறிந்து போய் அறணை வடிகளாரின்
மலர் போன்ற திருவடிகளிலே வீழ்ந்து வணங்கி நீ சிறைப்பக்
புருக்கின்ற துன்பச் செய்தியைக் கூறு நின்றலாலே; அவள் தன்
னோடும் சேர்ந்து மாதவன் உரைத்த வாய்மொழி கேட்டு - அம்
மாதவியையும் தம்மோடு அழைத்துக் கொண்டு அறவணை
களார் கோப்பெருந் தேவியின்பாற் சென்று கூறிய அறிவுரை
மாதிய மெய்மொழிகளைக் கேட்டுப் பின்னர்; காதலி கிணையு
யும் காவல் நீக்குவள் - தன் மகன் காதலியாகிய கிணையும்கூ
கோப் பெருந்தேவி சிறை விடு செய்குவள் காண்; என்க.

(௮ - ௮.) மன்னவன் என்றது உதயகுமரன் தந்தையை. மகற்கு
வருந்துயர் - மகன் பொருட்டுத் தனக்கு வருந்துயருமாம். வருந்து
துயர் - இடையருது வருந்துதற்குக் காரணமான பெருந்துயர்; மகன்
இறந்துபட்டமையால் வந்த துயரம்; அது மாபெருந் துன்பமாதலின்
அங்ஙனம் விதந்தபடியாம்.

மாதவர் : உதயகுமரனுக்குற்ற துரைக்க இனிச் செல்ல விருக்கும் சக்கரவாளத்துத் துறவோர்களை. நினக்குப் பிறரால் திங்கு நோமைப் பொருட்டும் நின் அழகான மயங்கி நகர்த்து இளைஞர் திமைக்கு ஆளாகாமைப் பொருட்டும் நின்னைத் தன் காவலில வைத்துக் கோடலே அம்மன்னவன் செங்கோன் முறைமை ஆதலின் அவன் காவல் செய்திடும் என்னுது காவலன் என்று எடுத்தோதீனார். காவல் செய்தற்கியன்ற பிறை செய்தலாத நின்னையும் என்பது தோன்ற உயர்வு தெர்ப்புமமை கொடுத்தோதீனார்.

சடுசிறை-சிறையில ஒருவகைச் சிறை எனக் கோடலுமாம். அஃ தாவது - குற்றமில்லாதவரையும் பிறர் வருத்தாமைப் பொருட்டு வைக்கும் பாதுகாவற் சிறை என்க. இக் கருத்தாற்பாலும் காவலன் நின்னைச் சிறை செய்யும் என்றுது, நின்னையும் காவல் செய்து அதற் குரிய இடத்திலே இடம் என்பதுபட ஒதிபதும். மேலும் அவ்வடத்திற்கு 'சடுசிறை' என்னும் பெயர் என்பது தோன்ற சடுசிறை நீக்கி என்று ஓத்யதூஉம் என்று கருத இடனுண்மையுணரீக இக்காலத்தும் அத்தகு சிறைக் கோட்டமுண்மையும் நினைக.

கொப்பு - கோட்பாடு. (எஅ) மாதவன் : அறவணர். திது - மணிமேகலை சிறைப்பட்ட துன்பச்செய்தி. தன் மகற்குப் பல பிறப்பு களிலே காதலியானவள் என்னும் பரிவு காரணமாகவும் நின்னைச் சிறை வீடு செய்வாள் என்பது தோன்ற, காதலி நின்னையும் என்று வேண்டா கூறி வேண்டியது முடித்தார்.

இதுவுமது

அஉ - கூக : அரசாள்.....புகுவை

(இ - ன்.) அரசு ஆள் செல்வத்து ஆபுத்திரன்பால் புனாரியோர்ப் பேணிப் போகலும் போகுவை - சிறைவீடு பெற்ற பினனர் அரசாட்சியாகிய செல்வத்தைபுடைய ஆபுத்திரனைக் காண்டறகு விரும்பி அவன் இருக்கும் நகரத்திற்கு வின்னுடைய சான்றிரோகிய அறவணர் மாதவி சுதமதி முதலிய மேலோரை வணங்கி அவர்பால் விடைபெற்றுச் செல்லவும் செல்வார்; போனால் அவனொடும் பொருள உரை பொருந்தி - அந்நகரத் திற்குச் சென்றால் அவ்வாபுத்திரனோடு அறவுரைகள் கூறி அவனோடு கேண்மை கொண்டிருந்து; மாநீர் வங்கத்து அவனொடும் எழுந்து மாயம் இல் செய்தி மணிபல்லவக் எனும் தீவகத்து இன்னும் சேறலும் உண்டால் - கடலின்கண் மரக்கலக் ஊர்ந்து வருகின்ற ஆபுத்திரனாகிய புண்ணிமராசன் என்பன னோடு புறப்பட்டு நீ வானத்தின் வழியே பொய்மையில்லாத செயலையுடைய மணிபல்லவம் எனனும் தீவின்கண் கேண்டும் போதலும் உண்டாகும்; தீவதிலகையின் சாவகமன்னன் தன் திறம் கேட்டு தன் நாடு அடைந்த பின் - மணிபல்லவத்தின்கண்

தேவதிலைக ளன் ஸ்ரீமந் தெய்வதந்திர ஸாஸ்திராக அக் சாவக
 ாக்தி பன்னமகம் புண்ணியராசன் தன் பழற்பிறப்பு
 வாலாயகளைக் கெட்டதற்குக் கொண்டு அத் தீவினின் துர்
 தனநிலைய ளாக்கிறதற்குச் சென்ற பின்னர்; ஆயது அத் தீவக்
 கெட்டு அருந்தவன் கடிவாய் புதுகாடி வகுநி மாகக் புருவை -
 சேவக் கீழும் வெவ்வாறே அத் தீவினின் துர் ஆரிய மாதவனாக
 சேவநிருவம் கொண்டு வகுநி மாகரேததிற்குச் செல்லுவாய்;
 என்க.

(சி - ௩) ஆபத்திரன் என்றது சாவக நாட்டில் புண்ணியராசனாகப்
 பிறந்தருங்கின்ற ஆபத்திரன் என்றவாறு. புறநோர் - மேலோர்;
 அடியவார், அறவணர் மாதவி சுதந்தி சித்திராபதி முதலியோர்.
 போகலும் பொருவை என்றது ஒரு யோல் நீர்ரைத்து. பொருநுரை
 என்றது பெளத்கர் அறவுரையை. பொருந்தி என்றது அவற்றைக்
 கெட்டு என்றவாறு. மாநீர் - கடல். உங்கம் - மரக்கலம். அவன்;
 புண்ணியராசன். வங்கத்தில் வருகின்ற அவனோடு நீ வானத்தில் எழுந்து
 செறலும் உண்டு என்க. சாவக மன்னன் - புண்ணியராசன். பூங்கொடி
 என்றது நீ என்னுந் துணை. புருவை: முன்னிலை ஒருமை.

இதுவுமது

கஉ - ௧௦௨: ஆங்கு.....அந்நாள்

(இ - ௩.) ஆங்கு அந்நகரத்து அறிபொருள் வினாவுக்
 ஓங்கிய கேள்வி உயர்ந்தோர் பலரால் - அவ்விடத்தே அந்த
 வகுநி மாகரத்தின்கண் உன்னால் மெய்ப்பொருளை வினவி
 அறிந்து கொள்ளுதற்குரிய உயர்ந்த நூற்கேள்விமையுடைய
 சான்றோர் பலராவர் அவரைக் கண்டு வினவுமிடத்தே அவர்களுக்
 கவைத்து; இறைவன் எம் கோன் எவ்வுயிர் அனைத்தும்
 முறைமையின் படைத்த முதல்வன் என்போர்களும் - இறைவனை
 எங்களுக்குக் கடவுள், காணப்படுகின்ற எந்த உயிரினங்கள்
 உளவோ அவை அனைத்தையும் முறைமையினாலே படைத்தருளின
 அவனை தலைவன் என்று கூறுவோர்களும்; தன் உரு இல்லோன்
 பிறரு படைப்போன் அன்னோன் இறைவன் ஆகும் என்போர்
 ளும் - தனக்கென்று யாதிதாருருவமும் இல்லாதவனுக்
 உயிரினங்களுக்கெல்லாம் உருவங்களைப் படைக்கின்றவனுக் ஆக
 அத்தகையவனை எங்களுக்குக் கடவுளாகுக என்று கூறுவோர்
 ளும்; துன்ப மேன்பு இத் தொடர்ப்பாடு அறுத்து ஆங்கு
 இன்ப உலகு உச்சி இருத்தும் என்போர்களும் - யாங்கள் மேற்
 கொண்டிருக்கின்ற துன்பத்தைப் பொறுக்கின்ற இந் மேன்பு
 நாளை இப்பிறவித் தொடர்புக்குக் காரணமான பற்றினை
 அறுத்து அவ்விடத்தே அந்தமில் இன்பமுடைய உலகினது

உதவியிலு கனக்கும் என்று கூறுவோர்களும்; பூதவிகாரப் புணர்ப்பு என்போர்களும் - ஐயப்பெரும் பூதங்களும் தம்மொருவிராமெய்திக் கூடிய கூட்டமே உலகம், இதற்கொருகடவுள் இல்லை என்று கூறுகின்றவர்களும் இவ்வனமாம்; பல்வேறு சமய படிற்று உரை எல்லாம் அல்லியங் கோதை கேட்குதும் அந்நான் - பல்வேறு வகைப்பட்ட சமயக்கணக்கர்கள் கூறுகின்ற பொய்க் மொழியையெல்லாம் மணிமேகலாநீ கேட்கலாகின்ற அந்த நாளிலே; எனக.

(வி - ந.) அறிபொருள் - அறிதற்குரிய மெய்ப்பொருள். இறைவன் என்றது அங்கிக்கொதபடி எங்குமிருக்கின்ற பரப்பிரமத்தை. முறைமை என்றது ஒன்றிலிருந்து ஒன்றைத் தோற்றுவிக்கின்ற முறைமை. தன் உருவில்கொன் - தனக்கென்று உருவமில்லாதவன்; பிறவற்றிற்கு உருப்படைப்போன் என்க. அன்றினான் - அத்தகையவன்; துன்ப நோன்பே அறுத்து உச்சியில் இருத்தும் என்க. பூத விகாரப்புணர்ப்பு என்பவர் - பூதவாதிகள்; படிற்றரை - பொய் மொழி; அல்லியங் கோதை: முன்னகைப் புறமொழி.

இதுவுமது

கௌ - ககஉ : இறைவனும்.....ஒழிவாயலை

(இ - ன்.) இறைவனும் இல்லை இறந்தோர் பிறவார். இவ்வுலகத்திற்குக் கடவுளாவான் யாருமில்லை செத்தவர் மீண்டும் பிறப்பதில்லை ஆதலால்; அறநோடு என்னை என்று அறந்தோன தனனை - அறம் என்னும் அவற்றினோடு மாந்தர்க்குற்ற தொடர்பு என்கொலோ என்று கூறிய பூதவாதியை நோக்கி; பிறவியும் அறவியும் பெற்றியின் உணர்ந்த நறுமலர்க்கோதை என்னினை நகுதி - முற்பிறப்பும் அறநெறியும் பண்பினோடு அறிந்துகொண்டிருக்கின்ற மணிமேகலாய்! நீ இழந்து நகைப்பாய்; இவ்வுரை கேட்டு எள்ளினை போலும் - நீ நகைத்தகை கண்ட அப் பூதவாதி யான கூறிய மொழியைக் கேட்டு நீ என்னை இழந்து நகைத்தாய் போலும்; இங்கு எள்ளிமது உரை என - நீ இவ்விடத்திலே என்னை இழந்ததற்குக் காரணம் கூறுதி என்று அவன விண்ண வினவா விற்ப அவனுக்கு; உன் பிறப்பு உணர்த்துவை - நீ உன்னுடைய முற்பிறப்பினை உணர்த்திடுகின்ற வாலாற்றினைக் கூறுவாய்; ஆயகு வின் கொணர்ந்த அருத் தெய்வம் மயக்க கார்பு அன தோளி கரு மயக்கு உற்றனை என்று அவன் உரைக்கும் - அது கேட்ட அந்தப் பூதவாதி நீன்னை நோக்கிக் கூறுபவன் அம் மணிமேகலாநீ உன்னைக் கொண்டு வந்த காண்டற்சரிய தெய்வமே விண்ண மயக்கி விட்டமைமாலே மூங்கில் போன்ற தோகையுடைய நீ கனவின் கண்

மயங்கி உய்வனம் என்னுஞ்சென்றும் என்து அவன் உனக்குக் கூறுவான்; இளங்கொடி நல்லாய் அன்று என்று அவன் மூன் அமர்ந்து ஒழிவார் ஆக - மணிமேகலாய் நீ அய்வனம் அன்று என்று கூறுமளவிலே நில்லாமல் அவன் முன்னர் அறக் கூறுதலை மறந்து போக மாட்டாய் என்க.

(வி - ற்.) இறைவனும் இல்லை... அறந்தோன் என்றது புகழாமை. இறந்தோர் பிறதகல் இல்லையாதலால் மார்தர் அறம் செய்தல் புகழின் செவ்வாய் என்பது இறந்தோர் பிறவார் அறந்தோர் என்ன என்று. என்னை? என்று வினா அது பயனில் செயலாம் என்பது படவன்றது. அறவி-அறநெறி. நறுமலர்க் கோதை: மன்னிலைப் புறமொழி; கம்பன் கோளி என்றது அத் தெய்வப் புதவாதியின் கூற்றைக் கொண்டு கூறிய டியாம்; நிற்கொணர்ந்த அந்நெய்வம் மயக்க மயக் குற்றனை என்று புகவாதி கூறினான் என்றமையால் மணிமேகலை அவனுக்குத் தன் பிறப்புணர்ந்தும் வழி மணிமேகலாதெய்வம் தன்னை எடுத்துப் போயதும் அதனால் புத்த பீடிகை கண்டு பிறப்புணர்ந்த வரலாறு முழுவதும் கூறுவான் என்பதும் பெற்றும். அயர்ந் தொழி வாயலை - மறக் தொழியாய்.

இதுவுமது

ககந - ககஅ: தீவினை.....கோளாய்

(இ - ள்.) மடவாய் தீவினை உறுதலும் சேத்தோர் பிறத்தலும் - மணிமேகலாய்! ஒருவன் செய்த தீவினையின் பகன் அனனுக்கு வந்திதங்குதலும் இறந்தவர் மீண்டும் பிறத்தலும்; னானே என்று மயக்கொழி - உண்மையே என்று நீ அவன் உரையால் மயங்காதொழிக; வழிஅறு மரனும் மண்ணும் கல்லும் எழுதிய பாவையும் பேசா என்பது-குற்றமற்ற மரமும் மண்ணும் கல்லும் இவற்றால் பண்ணிய பாவையும் பேசமாட்டா என்னும் இயற்கையை; அறிதலும் அறிதியோ அறியாய் கொல்லோ அறியாய் ஆயின் ஆங்கு அது கோளாய் - நீ அறிந்திருப்பாயோ அறியமாட்டாயோ அறிந்திலாயாயின் அது பற்றி யான் கூறும் இதனையும் கேட்பாயாக; என்க.

(வி - ற்.) வாயே என்று அவனுடைய மயக்கத்தை ஒழித்திடுக எனக்கந்திப்பாவையின் வேண்டுகோளாகக் கோடலுமாம். வழி-குற்றம். பேசா என்பது என்றது பேசமாட்டா என்னும் இயற்கையை. கந்திற் பாவை தான் தூணின் நின்ற பாவை வாயிலாகப் பேசுதலால் தன் பேச்சினை அவன் ஐயுறுமைப் பொருட்டு அத் தெய்வம் இது கூறிய படியாம். ஆங்கு அது என்றது-அவ்வியற்கைக்கு மாறும் இக்கற்பாவை பேசுமிது என்றவாறு.

கந்திற் பாவை நன் வரலாறு கூறுதல்

ககக - ககக : முடித்தி.....கேட்டியோ

(இ - ள்.) முடித்துணரு நெப்பின் முதா - பாண்டு
தோறும் செய்து முடித்து வருகின்ற இந்திர விழாவினையுடைய
பழைய இப்பூம்புகார் நகரத்தின்கண்; கொடித்தேர் விதியும்
தேவர் கோட்டமும் முதுமா இடங்கனும் முதுகீர்த் துறைகளும்
பொதியிலும் மன்றமும் யாங்கனும் - கொடியுமர்த்திம தேர்
ஒடுகின்ற விதிகளிலும் கோயில்களிடத்தும் முதிய மாங்கல்
சித்தும் இடங்களிலும் பழையமையான ரோடும் துறைகளிடத்திலும்
ஊரம்பலத்திலும் மன்றங்களிடத்தும் இன்னோரன்ன எவ்விடங்
களிலும்; பொருந்துபு நாடி காப்பு உடை மாநகர் காவலும்
கண்ணி - பொருந்தும் இடங்களை ஆராய்ந்தறிந்து மதில் தாண்டி
முதலிய காவலையுடைய பெரிய இக்கரத்திற்குத் தெய்வக்
காவலும் வேண்டும் என்று கருதி, யாப்புடைத்தாக ஆற்றித்
வலித்து மண்ணினும் கல்லினும் மாத்தினும் சுவரினும் - அவ்வத
தெய்வங்களுக்குப் பொருத்தமுடையதாக துவற்றின இயல்நிற்
தோரால் துணியப்பெற்று மண்ணாலும் கல்லினாலும் மாத்தினாலும்
சுவர்களிடத்தும்; கண்ணிய தெய்வம் காட்டுநர் வகுக்க ஆககு
அத்தெய்வதம் அவ்விடம் நீங்கா-அச் சான்றோரால் கருதப்பட்ட
அத் தெய்வங்களின் உருவத்தைச் செய்து காட்டுபவாடைய
மண்ணிட்டாளரும் கண்ணுள் விளைஞரும் இயற்று சிற்ப
அவ்ருவங்களில் உறைகின்ற அத் தெய்வங்கள் அவ்விடங்களி
ன்னிறும் ஒரு பொடிதும் நீக்க மாட்டா ஆதலின்; ஊன்
கண்ணிசுக்கடிகு உற்றதை உரைச்சம என் திறம் கேட்டியோ -
நூனக்கண் இல்லாத மாந்தர்களுக்கு நிகழ்வதனை எடுத்துரைத்
கின்ற என்னுடைய வரலாறு கேட்பாரமாக; என்க.

(கி - டி.) தேவர் கோட்டம் - தெய்வத்திருக்கோயில்கள்; பொதி
யில் - கட்டிடத்தோடு கூடிய ஊரம்பலம். மன்றம் - மரசிழையுடைய
பொதுவிடம். காப்பு - மதில் முதலியன. காவலும் கண்ணி என்றது
அரண்காவலையன்றித் தெய்வக்காவலும் வேண்டுமென்று கருதி
சுன்றவாறு. யாப்பு - பொருத்தம். வலித்து - துணியப்பட்டு. அறிந்தோ
ரால் வளிக்கப்பட்டு மண் முதலியவற்றால் தெய்வதம் காட்டுநர்
வகுக்க என இயைத்திருக்க. தெய்வதம் காட்டுநர் - மண்ணிட்டாளரும்
கண்ணுள் விளைஞருமாம். அத் தெய்வம் அவ்விடம் நீங்கா எனவே
யானும் எனக்கு வகுத்த இப் பாவையினின்று உற்றதுரைப்பேன்
என்று அறிவித்தவாறும் ஆயிற்று. இது குறிப்பெச்சம். கேட்டியோ
என்புழி ஓகாரம் அசைச்சொல்.

திருவுமது

கஉக - ௧௪௨ : இளங்கொழு.....என

(இ - ன்.) இளங்கொழு நல்லாட - இளமையுடைய மணி
மேகலை நல்லாயி; மன்பெரும் தெய்வகணங்களின் உள்வேன் -
யான் விலைபெற்ற பெருந்தெய்வக் கூட்டங்களுள் ஒரு தெய்வமாக
இருக்கின்றேன்; துவதிகன் என்பேன் - துவதிகன் என்று
பெயர் கூறப்படுவேன்; தொன்று முதிர் கந்தின் மயன் எனக்கு
ஒப்பா வகுத்த பாவையின் யான் நீங்குகன் - பழமையினால்
முதிர்வுற்ற இத் தூணின்கண் மயன் என்னும் தெய்வத்தச்சன்
எனக்கு விராகப் பண்ணிய இந்தப் படிமத்தினின்றும் ஒரு
பொழுதும் யான் நீங்குகிலன்; என் நிலையது கேளாய் -
என்னுடைய தன்மையைக் கூறுவேன் கேள்; மாந்தர் அறிவது
வானவர் அறியார் - மக்கள் அறிதற்கியன்ற மறைச்செய்தியைத்
தேவர்களும் அறிந்துகொள்ள வல்லுநர் அல்லர் போலும்;
ஒழியச் சேனன் என் உறுதுணைத்தோழன் ஆவதை ஆர் இந்
நகர்க்கு உரைத்தனரோ - தெய்வங்களுள் வைத்துச் சித்திரிசேனன்
என்பான் என்னுடைய நெருங்கிய உசாஅத்துணைத் தோழனாய்
இருக்கின்ற செய்தியை யார்தாம் இந்நகர மக்களுக்கு
அறிவித்தனரோ யானும் அறிகிலன்; அவனுடன் யான்
சென்று ஆடு இடம் எல்லாம் உடன் உடைந்தார் போல்
ஒழியாது எழுதி-அச்சித்திரிசேனனோடு யான் போய் விளையாடு
கின்ற இடங்களிலெல்லாம் எம்முடன் கூடி இருந்தார் போன்று
அவனையும் எனையும் இணைத்து அவ்விடங்களில் ஒன்றேனும்
ஒழியா வண்ணம் உருவெழுதி வைத்துக்கொண்டு; பூவும்
புகையும் பொருந்துபு புணர்த்து - மலரும் மணப்புகையும் ஆவிய
வழிபாட்டுப் பொருள்களைக் கூட்டி எனபால் வந்து; நானி
வருந்த என் நலம் பாராட்டலின் - தம்முடைய நர மிகவும்
வருந்துமளவிற்கு என்னுடைய அழகினை வண்ணித்துப்
புகழதலின்; மணிமேகலை யான் வருபொருள் எல்லாம்
துணிவுடன் உரைத்தேன் - மணிமேகலாயி! யான் அம் மக்களுக்கு
எதிர்காலத்திலே நிகழ்கின்ற பொருளெல்லாம் தெளிவுடன்
உறுவேன் ஆயிரினன்; என் சொல் தேறு என - ஆதலின்
அவனமே யான் உனக்குக் கூறிய எதிர்கால நிகழ்ச்சிகளையும்
உண்மை என்று தெளிந்துகொள்ளக் கூடவாய். ஐயுருந்த
கொள்; என்க.

(வி - ன்.) தெய்வங்களுள் யான் சிறந்த தெய்வ கணத்தைச்
சேர்த்துள்ளேன் என்பது தோன்ற மன்பெருந் தெய்வகணம் எனல்
வேண்டிற்று. என்பேன் - எனப்படுவேன். ஒப்பாக என்பதன் ஈறு
தொக்கது. பாவை - கந்தினிடத்துப் படிமம். எனக்கு ஒரு தோழன்

சித்திரசேனன் என்பவன் உளன். யானும் சித்திரசேனனும் எங்குச் சென்றாலும் சேர்ந்து செல்வேம். அவனும் யானும் விரும்பி விளையாடுகின்ற இடங்களும் பல உள. அவ்விடங்களிலெல்லாம் என்னை யும் அவனை யும் இணைத்தே எழுதியிருக்கின்றனர். வாழ்த்தும்போது என்னுடைய நலத்தை மட்டும் தனித்தெடுத்தப் பாராட்டுகின்றனர். அவன் எனக்குத் தோழனாய் இருப்பதனையும் அறிந்து, யாங்கள் கூடி விளையாடும் இடங்களிலும் ஒன்றும் ஒளியாமல் எங்களை இணைத்தே எழுதியிருக்கின்றனர். இம் மறைச் செய்திகளை எல்லாம் மக்களாகிய இவர்கள் எப்படித்தான் அறிந்து கொள்ள முடிந்ததோ! அவர்கள் அறிந்து கொண்ட வழியாது என அறிந்துகொள்ளத் தெய்வமாகிய எனக்கும் இயலவில்லை என மக்களைப் பாராட்டுகின்ற இக் கந்திற் பாவை மாந்தர் அறிவது வானவர் அறியார் போதும் என்று வியந்து கூறுகின்றது; என்க. துணிவுடன் உரைத்தேன் என்றது உரைத்து வந்தேன் அவ்வாறே நினக்கும் உரைத்த என் சொல் தெறு என்பதுபட நின்றது. தெறு - தெளி.

மணிமேகலை கந்திற்பாவையை எனக்கு எதிர்காலத்தே வரும் ஏது நிகழ்ச்சிகளைக் கடைபோகச் கூறுக என்று வேண்டுகல்

கசக - கசக : தேறேன்..... நல்லாய்

(இ - ள்.) தெய்வக் கிளவிகள் தேறேன் அல்லேன். அதுகேட்ட மணிமேகலை அருளுகைய தெய்வமே கேள்! அடிச்சி தெய்வங்கள் கூறுகின்ற மொழிகளை வாய்மை என்று தெளிந்து கொள்ளும் அளவிற்குப் பட்டறிவுடையேன் ஆதலால் ஐயுறுது உன் மொழிகளைத் தெளிந்து கொள்ளேன் காண், ஒரு வேண்டுகோள்! நீ கூறுகின்ற ஏது நிகழ்ச்சிகளை; எனக்கு எது கடை போக அருள் என்றலும் - அடிச்சிக்கு அவற்றை எனது இறுதிகாறும் கூறி அருளுக என்று வேண்டிக் கொள்ள விரிபு; துவதிகள் உரைக்கும் மடக்கொடி நல்லாய் சொல்லலும் சொல்லுவேன் வருவது கேளாம்-அவ் வேண்டுகோள் கிணங்கிய துவதிகள் என்னும் அத் தெய்வம் கூறும் மடப்பப் உடைய பூங்கொடி போலும் அழகுடைமோய் அந்நவனமே நின்னுடைய இறுதிக்காலம் வருந்துணையும் நிகழும் ஏது நிகழ்ச்சியைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக; என்க.

(வி - டி.) தேறேன் அல்லேன் என்னும் இரண்டு எதிர்மறையும் ஒருடன்பாட்டுப் பொருளை வற்புறுத்து நின்றன. ஈறு - சாக்காடு. அங்கு உன் தெளிவதற்குரிய பட்டறிவு எனக்கு மிகுதியும் உண்டென்பது இதன் குறிப்புப் பொருள். சொல்லலும் சொல்லுவேன் என்னும் அடுக்கு தேற்றமாகச் சொல்லுவேன் எனும் உறுப்பொருள் பயந்து நின்றது; இவ்வாறு அடுக்கிக் கூறும் வழக்கம் இந்நூலின்கண் பலவிடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவ்விடமெல்லாம் இவ்விளக்கத்தைக் கொள்ளுக.

துவதிகள் கூற்று

கசள - கருசு: மன்னுயிர்.....சேர்குவை

(தி - ன்.) மன் உயிர் நீங்க மழைவளம் காத்து போன்
யில் காஞ்சி நகர் கனின் அழிய - உலகத்தில் உடம்போடு
இலிபெற்று வாழுகின்ற உயிர்கள் மடிந்து போகும்படி மழைவளம்
உண்டாகின்ற னளம் ஒழிந்து போனமையால் அழிய மதிசை
உடைய காஞ்சிமாநகரம் அழிகாழிந்து போகாதிருக்க; ஆங்கு
அது கேட்டு ஆர் உயிர் மருந்தாய் நங்கு இம் முதிவான்
இடவயின் வைத்த தெய்வப் பாத்திரம் செவ்விதின் வாங்கி -
ஆங்கு சிகழ்ந்த மன்னுயிர் மடியும் செய்தியைக் கேட்டு அரித உயிர்
கொஞ்சுச் சாக்காடு தவிர்க்கும் மருந்தாக இங்கு இச்சம்பாபதி திருக்
கோயிலின்கண் வைத்திதுள்ள தெய்வத்தன்மையுடைய அழககரபி
என்னும் பிச்சைப் பாத்திரத்தைச் செவ்விதாகக் கையில் எடுத்துக்
கொண்டு; அதை நின் பயந்தோர் தம்மோடு போகி அறவணன்
தாலும் ஆங்கு உள்ள ஆதலின் - மணிமேகலாய்! உன்னுடைய
தாக்கமாளாகிய மாதவியோடும் சுதமதியோடும் சென்று
அறவணவகங்களாகும் அக் காஞ்சி நகரத்திலேயே இருப்பது
தெரிந்து; செறிதொடி காஞ்சி மாநகர் சேர்குவை - நீயும் வஞ்சி
நகரத்தினின்றும் போய் அக் காஞ்சிமா நகரத்தை அடைவாய்;
என்க.

(வி - டு.) நீங்க என்றது இறந்துபட என்றவாறு. போன் -
அழகு. நீ அது கேட்டுத் தெய்வப்பாத்திரம் செவ்விதின் வாங்கி
அறவணன் ஆங்குள்ள ஆதலும் தெரிந்து நீயும் அவ்வுயிரைப் பாதுகாத்
தற்கு அந் நகரத்தை அடைவாய் என்றவாறு.

இதுவுமது

கருசு - கசு: அறவணன்.....பலவுள

(தி - ன்.) ஆய்தொடி அறவணன் அருளால் அவ்வுத்
பிறவணம் ஒழிந்து நினபெற்றநியை ஆகி - அக் காஞ்சி நகரின்
கண் அறவணவகங்களாகுமைய அறிவுரை கேட்டு அந் நகரத்தின்
கண் நின் உருவிற்கு வேறுபட்ட அம் மாதவன் வடிவத்தைக்
கொண்டு நினக்கிழல்பான பெண்ணுருவத்தை உடைமையாகி;
நென்ஓடு உலகின் மழைவளம் தருடம் அறன் ஓடு எந்தி ஆர்
உயிர் ஓம்புவை - வற்கடம் பரவிய இவ்வுலகத்தின்கண் மழை
போல உணவாகிய செவ்வத்தை உளக்கும் அறப் பண்புடைய
அழககரபியைக் கையில் எந்தி உண்ட கொடுத்து அரித உயிரினம்
கொப் பாதுகாத்ததைச் செய்வாய்; ஆய் தொடிக்கு அவ்வுத்

அறநாடு தோன்றல் எது கிழக்கு வாயும் பலவுள் - கிடை
அக் கரஞ்செரத்தின்கண் அவ்வறச் செயலோடு பழவினைப்
பயக்கள் பலவும் கிழவிருக்கின்றன; என்க.

(வி - டி.) அறவணன் அருளால் என்றது அறவணருடைய
அறிவுரையின்படி என்றவாறு. ஆய்தொடி : முன்னிலைப் புறமொழி.
பிறவணம் - வேற்றுநுவம்; என்றது அவள் மேற்கொள்ளும் மாதவன்
வடிவத்தை. வறன் ஒடு உலகு - வற்கடம் (பஞ்சம்) பரவிய உலகம்.
மழைபோல உணவாகிய செல்வத்தை அளிக்கும் என்க வறன், அறன்;
மகரத்திற்கு கரம் போலி.

இதுவுமது

ககக - களஉ : பிறவறம்.....உரைத்தலும்

(தி - ன்.) பிறவறம் உரைத்தோர் பெற்றிமை எல்லாக்
அறவணன் தனக்கு நீ உரைத்த அந்நான் - பெளத்தகுடைய
அறத்திற்கு வேறுபட்ட அறங்களையுடைய பிற சமயக்கணக்கர்
உனக்கு வஞ்சி ககரத்திலே உரைத்த அறங்களை எல்லாம்
அறவணவடிகளாருக்கு நீ எடுத்துக் கூறிய அந்த காளிலே;
தவறும் தருமமும் சாச்சில் தோற்றமும் பனம் அறு மார்க்கமும்
பான்மையின் உரைத்து மறஇருள் இரிய மன்மயிர் ஏழற - அது
கேட்ட அறவணவடிகளார் உனக்குக் கூறுபவர் தவறும்
தருமமும் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்து தோன்றும் கிதானம்
பன்னிரண்டும் பிறப்பறுதற்குக் காரணமான நன்னைறியும்
என்னும் இவற்றைத் தாக்கே நெந்துரிமையுடைய பண்பொடு
எடுத்துக் கூறிக் தீவினையாகிய இருள் கெடவும் கிலைபெற்ற
உயிரினம் இன்பமுறவும்; ஆறவெல விரித்து ஆங்கு அளப்பு
இல் இருத்தியொடு புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காரும் - தமது
அறமாகிய ஒளியை உலகிலே பரப்பி அவ்வாறே அளக்கலாகாத
இருத்தியொளியே புத்த பெருமான் என்னும் ஞாயிற்ற
மண்டலம் இவ்வுலகில் வந்து தோன்றாமளவும்; செத்தும்
பிறக்கும் செம்பொருள காவா - யான் இறந்தும் பிறக்கும்
பெளத்தர் கூறுகொடு மெய்ப்பொ ளைப்பாதுகாத்து; இத்தலம்
கேள்வன் யானும் - இக்காஞ்சி நகரத்தைக் கைவிட்டுப் போகேன்
யானும் இந் நகரத்திலேயே உறைவன் காண்; இளங்கோடி
நீயும் நாமரும் தவறு இன்றாக - இளமையுடைய நீயும் கின்
நாமராகிய மாதவியும் கதையுடைய அறத்தில் பிறழாது
வாழ்விராக; கின் மனப்பாட்டு அறம் வாய்மது ஆக என ஆங்கு
அவன் உரைத்தலும் - கிணனுடைய உள்ளத்தினும் தோன்றி
இத் துறவறம் கிணக்கு வாய்ப்புடையதாகுத என்று அவ்வறவண
வடிகள் உனக்குக் கூறு கிற்பவும்; என்க.

(வி - டி.) பிறவறம் - பிற சமயக் கணக்கர் அறமெறி. சார்பு - பன்னிரண்டு நிதானங்கள். அவை "பேதைமை செய்கை யுணர்வே பருவுந், வாயில் ஊறே நுகர்வே வேட்கை, பற்றே பவமே தோற்றம் வினப்பய, னிற்றென வகுத்த வியல்பே ராறும் என்பன. இவை ஒன்றை ஒன்று சார்ந்து மண்டில வகையால் வருதலால் சார்பில் தோற்றம் எனப்பட்டன. இரத்தி - சித்தி; அவை அணிமா முதலிய என்னைகைப்படும். புத்த ஞாயிறு தோன்றுங்காறும் யானும் இத் தலம் நீங்கேன் நீயும் தாயரும் தவறின்றாக நினக்கு அறம் வாய்வதாக என்று அறவணர் நின்னை வாழ்த்துவார் என்றவாறு.

இதுவுமது

க௭௨ - க௭௬: அவன்.....உய்தி

(இ - ன்.) அவன் மொழி பிழைமாப் பாங்கு இயல் நல் அறம் பலவும் செய்த பின் - அவ்வறவணர் அறிவுறுத்த அறிவுரைகளினின்றும் பிறழாது அவற்றின் பகுதியில் இயன்ற நன்மையுடைய அறங்கள் பலவற்றையும் செய்தபின்; கச்சி முற்றத்து நின் உயிர் கடைகொள - அக் காஞ்சி மாகாத்தின் கண்ணே நின்னுயிர் இப் பிறப்பின் முடிவினை எய்தா நிற்ப, பின்னர்; உத்தர மகதத்து உறு பிறப்பு எல்லாம் ஆண் பிறப்பு ஆகி அருள் உறம் ஒழியாய் - நினக்கு வட மகத நாட்டில் பல பிறப்புகள் உண்டாகும், அப பிறப்பெல்லாம் ஆணாகவே நீ பிறந்து புத்த பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய அருளறத்தினின்றும் ஒழியாயாய்; மாண்பொடு தோன்றி மயக்கம் கொந்து பிறர்க்கு அறம் அருளும் பெரியோன் தனக்கு தலை சாவகனாய்ச் சார்பு அறுத்து உய்தி - அவ்வறத்திற்குப் பிறப்பொடு பிறப்பிப்பயிதி மாநதர்களின் மன மயக்கங்களை அறிவுரை கூறி அகற்றித் தனக்கினை வாழாது பிறர் பொருட்டு நல்லறம் கூறுகின்ற புத்த பெருமானுக்குத் தலைமாணிக்கனாகப் பற்றறுத்து வீடுபெறுவாய்காண்; என்க.

(வி - டி.) அவன்: அறவணன்; பாங்கு - பகுதி. கச்சி முற்றம் என்புழி முற்றம் ஏழாவதன் பொருட்டு. ஆண் பிறப்பாகிச் சார்புறுத்து உய்தி என்றவையால் ஆண் பிறப்பே வீடுபெற்றிற்ருளியது என்பது பெளத்தர் கொள்கை என்பது பெற்றும். தலைச்சாவகன் - முதல் மாணுக்கன்.

இதுவுமது

க௮௦ - ௯௯௦: இன்னும்.....கதிரோனென்

(இ - ன்.) இன்னும் கேட்கிறேன் நன்னுதல் மடக்கை - இன்னும் இல கேட்பதற்கு நிரூபணாய் அல்லையா? கூறுவன் கேள் அழகிய நுதலையுடைய பெண்ணே; ஊக்கன் ஒத்திய

உரோன் தன்னை ஸாங்கு திரை எடுத்த மணிமேகலை தேய்வக்-
முன்னொரு காலத்திலே புகழால் உயர்ந்த அறிவுடைமோனாகிய
உன்குல முதல்வன் ஒருவனை உலகத்தை வளர்த்துள்ள கடலின்
கண்ணிருந்து எடுத்து உய்வித்த நின் குலதெய்வமாகிய
மணிமேகலைதய்வம்; சாது சக்கரத்து ஆர் அமுது எத்தொடர்
சாது நின் பிறப்பு என்பது இதளிந்தே உவவனம் மருங்கில்
உன்பால் தோன்றி - நீ மூற்பிறப்பில் சாது சக்கரனுக்கு உண்டி
கொடுத்தமையால் இங்ஙனம் நீ பிறந்துள்ளாய் என்னும்
உண்மைமையத் தெரிந்து கொண்டே நீ உவவனத்தின் உள்ளே
புகக்கொழுது உன்னிடத்தே வந்து தோன்றி உன் வாழ்க்கை
நெறி பிறழ்தல் கூடாது என்பது கருதியே நின்னை; மணிபல்ல
வத்திடைக் கொணர்ந்தது கேள்-உவவனத்தினின்றும் எடுத்துப்
போய் மணிபல்லவத்திலே சேர்த்தது இக் கிசய்தியைக் கூர்ந்து
கேட்பாயாக; என துவதினை உரைத்தலும் - எனது அக் கந்திற்
பாவையிடத்து நிற்கும் தெய்வம் கூறு நின்றலும்; அவதி
அறிந்த அணி இஃழ நல்லாள் துமர்க்கடல் நீங்கி - இவ்வாற்றால்
தன் பிறப்பின் எல்லை அறிந்து கொண்ட மணிமேகலை
துன்பமாகிய கடலினின்றும் கரை ஏறி; வலை ஒழி மஞ்ஞயின்
மனமயக்கு ஒழிதலும் மலர் கதிரோன் உலகு துயில்
எழுப்பினன் - வேடர் வீசிய வலையினின்றும் தப்பிய மயில்
போல ஊழ் வினையினாலே எய்திய தன் மன மயக்கத்தினின்றும்
ஒழியுமளவிலே கடலினின்றும் தோன்றுகின்ற கதிரவன்
உலகிலுள்ள உயிர்களை உறக்கத்தினின்றும் எழுப்பினன்;
என்பதாம்.

(வி - நு.) ஊங்கண் - முன்பு; "தூங்கெயிலெறிந்த நின்னாங்
கணூர் நிரைப்பின்" (புறநா. ௩௯) "போர்க்கைக் கண்ணி நின்னாங்
கணூர் மருங்கிற், கடற் கடம் பெறிந்த காவலன்" (சிலப். ௨௮:
௧௩௪ - ௧௩௫) திரை எடுத்த - அழந்தி. இறவாவண்ணம் கடலி
னின்றும் எடுத்த இக்கதையை, (சிலப்பதிகாரம், ௧௫: ௨௮ ஆம் அடி
முதலியவற்றிற் காண்க) சாது சக்கரத்து - சாது சக்கரனென்னும்
முனிவனுக்கு. சாது - இத்தன்மையை யுடையது. அவதி - எல்லை.
௧௯௦. மலர் கதிரோன்: வினைத்தொகை.

இனி இக் காதையை குழலி எழுந்து கேட்டு எழுந்து நீங்கி வெய்
துயிர்த்துப் புலம்பி அமுதேங்கி அபாவுயிர்த்தெழுதலும் இருந்தெய்வம்
உரைத்தலும், பூங்கொடி பொருந்தி, 'நின்பொருள் பேறுவேன்' என
தெய்வங் கூறும்; அங்ஙனங் கூறுந்தெய்வம் 'என்சொற்றேறு' என மணி
மேகலை, 'எனக்கு அநள்' என்றலும்; துவதிகனுரைக்கும் அங்ஙன
முரைக்குந் துவதிகள் உரைத்தலும், நல்லாள் நீங்கி மயக்கொழிதலும்
கதிரோன் துயிலெழுப்பினனென இயைத்துக் கொள்க.

கந்திப்பாவை வருவதுரைத்த காதை முற்றிற்று.

உஉ. சிறைமேய் காதை

[திருபத்திரண்டாவது மணிமேகலை பொருட்டால் மடிந்தான் உதயகுமரனென்பது மாதவர் வாய்க் கேட்ட மன்னவன் மணிமேகலையை மந்திரியாகிய சோழிகவேனுதயர் காவல் கொண்ட பாட்டு]

அஃதாவது—உதயகுமரன் கோலையுண்ட செய்தியை அவன் தந்தையாகிய சோழ மன்னனுக்கு அறிவித்த முனிவர்கள் அவன் வருத்தமடைந்து பொருட்டு அவன் கோலையுண்ட காரணத்தையுக் கூற, அது கேட்ட மன்னவன் வருத்தமும் சினமும் தவிர்த்து மணிமேகலையைச் சிறையிட்ட செய்தியைக் கூறும் செய்யுள் என்றனாறு.

இதன்கண்—சம்பாபதி கோயிலை விடியத் காலத்தே வழிபாடு செய்ய வந்த மக்கள் உதயகுமரன் கோலையுண்ட செய்தியைச் சக்கரவாளத்தில் இருந்த மாதவருக்கெல்லாம் அறிவித்தனராக; அது கேட்ட அத் துறவீனார் மணிமேகலை யின்பால் சென்று கிசுந்தவநிறை எல்லாக் தெகிர்துகொண்டு அரசன்பால் சென்று “மனக்கிணிதாக வாழிய வேந்தே!” என விளித்து “இன்றே யல்ல”, எனத் தொடங்கி அந்நகரத்தின்கண், “கன்றிய காமக் கள்ளாட் டயர்ந்து பத்தினிப் பெண்டிர் பாத் சேன்றனுமியும், நற்றனப் பெண்டிர் பின்னுளம் போகியும், தீவினையுருப்ப உயிரிற் செந்தோர் பாராள் வேந்தே பண்டும் பலரால்” எனத் தோற்றுளாய் செய்து பண்டைக் காலத்தில் அந்நகரத்தின்கண் காவிரியில் நீராடி வருகின்ற பார்ப்பனி மருதி என்பவளை அரசன்மகன் ஒருவன் கண்டு காழற்று அவளை அழைக்க மருதி மனங்கலங்கி “மன்திணி ஞாலத்து மழை வளந் தருஉம் பெண்டாராயின் பிறர் நெஞ்சு புராஅர்” என அக்குற்றத்தைத் தன் மேலதாக்கிக்கொண்டு, சதுக்கப்பூதத்தின் முன்னிலையில் சென்று மான செய் குற்றம் யான் அறிகில்லேன். யான் பிறனுளம் புக்கேன் அதற்குக் காரணம் என்னை? என அழுது அத் பெய்வத்தை வினவுதலும் அதற்கு அத் தெய்வக் கவனத்துக் கூறுகின்ற மறுமொழியும், விசாகை என்னும் பத்தினியின் வாலாறும், விசாகை தருமதத்தனுக்குக் கூறுகின்ற அறிவுரைகளும், ககந்தன் மகன் மத்தெருவன் விசாகைக்குப் பூமாலை குட்டுதற்கு முயலுதலும், பூமாலைமொடு உகர்த்திய அவன் கை மீண்டும் தாழ்த்த இயலாது போக, அதனால் அவன்

செய்கை அறிந்த அரசன், மகன் என்றும் நோக்காமல் அவனை
வாளால் எறிந்து கொன்ற செய்தியும் ஆக, அம்மாதவர் தம்புள்
ஒரு மாதவன் கூற்றாக வருவனவும், மீண்டும் அம்மாதவன்
உதயகுமரனுடைய இடங்கழி காமம் காரணமாக மணிமேகலை
கிழல் போலத் தொடர்ந்ததும் காயசணடிகையின் கணவன் உதவ
குரணாக் கொன்றமையும் அரசனுக்கு எடுத்துக் கூறி இவை
எல்லாம் ஊழலினையின் செயல் என, அம் மன்னவன் மனம்
வருந்தாணெனும் கூறும் திறமும், அது கேட்ட மன்னவன்
உதயகுமரன்பால் வெறுப்புற்றவனாய் உதயகுமரன் உடலை
சுமத்து ஏற்றி மணிமேகலைபையும் காவல் செய்க என்று சோழ
வேறுதி என்னும் சோத்தொழிலாளனுக்குக் கட்டளையிடுதலும்,
பிறவுமாகிய செய்திகள் பலவும் பயில்வார் உளமுருகக் கூறப்படு
கின்றன.

- கடவுள் மண்டிலங் காரி நுள் சீப்ப
நெடுநிலைக் கந்தில் நின்ற பாவையொடு
முதியாள் கோட்டம் வழிபடல் புரிந்தோர்
உதய குமரற் குற்றதை யுரைப்பச்
௮ சாதுயர் கேட்டுச் சக்கர வாளத்து
மாதவ ரெல்லாம் மணிமே கலைநனை
இளங்கொடி யறிவது முண்டோ விதுவெனத்
துளங்கா தாங்கவ ஞுற்றதை யுரைத்தனும்
ஆங்கவள் தன்னை யாருயிர் நீங்கிய
௯0 வேந்தன் சிறுவனொடு வேறிடத் தொளித்து
மாபெருங் கோயில் வாயிலுக் கிசைத்துக்
கோயில் மன்னனைக் குறுகினர் சென்றிங்
குயர்ந்தோங் குச்சி உவாமதி போல
நிவந்தோங்கு வெண்குடை மண்ணகம் நிழற்செய
௧00 வேலுங் கோலும் அநுட்கண் விழிக்க
திதின் றுருள்கநீ யேந்திய திகிரி
நினக்கென வரைந்த ஆண்டுக் ளெல்லாம்
மனக்கினி தாக வாழிய வேந்தே!
இன்றே யல்ல இப்பதி மருங்கில்
௨0 கன்றிய காமக் கள்ளாட் டயர்ந்து
பத்தினிப் பெண்டிர் பாற்சென் றனுதியும்
தற்றவப் பெண்டிர் பின்னுளம் போக்கியும்
நீவினை யுருப்ப உயிரீறு செய்தோர்
பாராள் வேந்தே பண்டும் பரரால்
௨0 மன்மருங் கறுத்த மழுவாள் நெடியோன்
தன்முன் தோன்றல் நகர்தொழி நீயெனக்

- கன்னி யெவனின் காந்த மன்னவன்
இந்தகர் காப்போர் யாரென நினை இ
நாவலத் தன்போழில் தன்னார் நடுக்குறக்
காவற் கணிகை தனக்காங் காதலன்
இகழ்ந்தோர் காயினும் எஞ்சுத லில்லோள்
ககந்த னுமெனக் காதலிற் கூடய்
அரசா னுரிமை நின்பா லின்மையின்
பரசு ராமனின் பால்வந் தனுகான்
- உடு அமர முனிவ னகத்தியன றனுது
துயர்நீங்கு கிளவியின் யானதோன் றளவும்
ககந்தன் காத்தல் காகத்தி யென்றே
இயைந்த நாமம் இப்பதிக் கிட்மங்
குள்வரிக் கொண்டவ் வுரவான் பெயர்நான்
- சுடு தெள்ளுநீர்க் காவிரி யாடினள் வகுடம்
பார்ப்பணி மருதியைப் பாங்கோ றின்மையின்
யாப்பறை யென்றே யெண்ணின னாகிக்
காவிரி வாயிலில் ககந்தன் சிறுவன்
நீவா ளன்ன தேரிழை கலங்கி
- சடு மண்டிணி ஞாலத்து மழைவளந் தருடம் || ✓
பெண்டி ராயின் பிறர்தெஞ்சு புகாஅர்
புக்கேன் பிறனுளம் புரிநூன் மார்பன்
முத்தீப் பேணும் முறையெனக் கில்லென
மாதுய ரெவ்வமொடு மணையகம் புகாஅள்
- டுடு பூத சதுக்கம் புக்களன் மயங்கிக்
கொண்டோற் பிழைத்த குற்றந் தானிலேன்
கண்டோன் தெஞ்சில் கரப்பெளி தாயினேன்
வான்தரு கற்பின் மணையறம் பட்டேன்
யான்செய் குற்றம் யானறி கில்லேன்
- டுடு பொய்யினை கொல்லோ பூத சதுக்கத்துத்
தெய்வம் நீயெனச் சேயிழை யாற்றலும்
மாபெரும் பூதந் தோன்றி மடக்கொடி
நீகே னென்றே தேரிழைக் குரைக்கும்
தெய்வம் தொழாஅன் கொழுநற் ரெழுதெழுவாள்
- சுடு பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றஅப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேரூய்
பிசியும் நொடியும் பிறர்வாய்க் கேட்டு
விசிபிணி முழுவின் விழாக்கோள் விரும்பிக்
கடவுள் பேணல் கடவியை யாகனின்
- சுடு மடவரல் ஏவ மழையும் பெய்யாது
நிறையுடைப் பெண்டிர் தம்மே போலப்

- பிறந்தெஞ்சு சுடும் பெற்றியு மில்லை
ஆங்கவை யொழிதுவை யாயி னாயிழை
ஒங்கிரு வானத்து மழையுநின் மொழியது
எ0 பெட்டாங் கொழுகும் பெண்டிரைப் போலக்
கட்டா துன்னையென் கடுந்தொழிற் பாசம்
மன்முறை யெழுநாள் வைத்தவன் வழுஉம்
பின்முறை யல்ல தென்முறை யில்லை
எடு சங்கெழு நாளில் இளங்கொடி நிற்பால்
வாங்கா நெஞ்சின் மயரையை வாளால்
ககந்தன் கேட்டுக் கடிதனு முண்டென
இகந்த பூதம் எடுத்துரை செய்ததப்
பூத முரைத்த நாளா லாங்கவன்
தாதை வாளால் தடியவும் பட்டனன்
அ) இன்னுங் கேளாய் இநங்கட லுடுத்த
மண்ணுள் செல்வத்து மன்னவ ரேறே
தரும தத்தனும் தன்மா மன்மகள்
பெருமதர் மழைக்கண் விசாகையும் பேணித்
தெய்வங் காட்டுந் திப்பிய ஓவியக்
அடு கைவினை கடந்த கண்கவர் வனப்பினர்
மைத்துனன் முறைமையால் யாமோர் மணவினைக்
கொத்தன ளென்றே யூர்முழு தலரெழுப்
புனையா வேவியம் புறம்போந் தென்ன
மனையகம் நீங்கி வாணுதல் விசாகை
கூ0 உவக அறிவியி னூடுசென் றேறி
இலகொளிக் கந்தின் எழுதிய பாவாய்
உலகர் பெரும்பழி யொழிப்பாய் நீயென
மாநக ருள்ளீர் மழைதந் மிவளென
நாவுடைப் பாவை நங்கையை யெடுத்தலும்
கூடு தெய்வங் காட்டித் தெளித்திலே னாயின்
மைய லூரோ மனமா சொழியாது
மைத்துனன் மனையாள் மறுபிறப் பாகுவேன்
இப்பிறப் பிவனெடுங் கூடே னென்றே
நற்றாய் தனக்கு நற்றிறஞ் சாற்றி
கூ00 மற்றவள் கன்னி மாடத் தடைந்தபின்
தரும தத்தனும் நந்தையுந் தாயரும்
பெருநகர் தன்னைப் பிறகுட் டேகித்
தாழ்தரு துன்பந் தலையெடுத் தாயென
நாவுடைப் பாவையை நலம்பை ஏத்தி
கூ00 மிக்கோ ருறையும் விடப்பெருஞ் செல்வத்துத்
தக்கண மதுரை தான்சென் றடைந்தபின்

- தரும தத்தனும் தன்மா மன்மகன்
விரிதரு பூங்குழல் விசாகையைய யல்லைது
பெண்டிசைப் பேணின் இப்பிறப் பொழிகெனக்
கொண்ட விரதத் தன்னுட் கூறி
கூடு வானிக மரபின் வருபொரு ளீட்டி
நீள்நிதிச் செல்வனாய் நீள்நில வேந்தனின்
எட்டிப் படுப்பெத் நிகுழப் பதிறறியான்
எட்டிய செல்வத் துயர்ந்திர னாயினன்
கூடு அந்த னுள் னெருவன் சென்றிய்
கென் செய் தனியோ விருநிதிச் செல்வ
பத்திரி யின்னோர் பவையஞ் செய்பினும்
புத்தே னுலகம் புகா அ ரென்பது
கூட்டு மறிதியா கேட்டனை யாயின்
கூடு தட்டித் திராது நின்னக ரடைகெனத்
தக்கண மதுரை தான்வறி தாக
இப்பதிப் புகுந்தனன் இருநில வேந்தே
மற்றவ னிவ்நூர் வந்தமை கேட்டுப்
பொற்செருடி விசாகையும் மணப்புறம் போந்து
கூடு தல்லாள் நாணுள் பல்லோர் நாப்பன்
அல்லைவ கடிந்த அவன்பாற் சென்று
தம்முனு மறித்திமை தம்மை முன்னுள்
மம்மர் செய்த வனப்பியாங் கொளித்தன
ஆறைத் திரட்டி யாண்டுளக் காயதென்
கூடு நாரைங் கூந்தலும் நரைவிரா வுற்றன
இளமையுங் காமமும் யாங்கொளித் தனவோ
உளனில் லாள எனக்கிங் குரையாய்
இப்பிறப் பாயினியான் நின்னடி யடையேன்
அப்பிறப் பியானின் னடித்தொழில் கேட்குவன்
கூடு இளமையும் நில்லா யாக்கையும் நில்லா
வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமும் நில்லா
புத்தே னுலகம் புதல்வருந் தாரார்
மிக்க அறமே விழுத்துணை யாவது
தானஞ் செய்யெனத் தரும தத்தனும்
கூடு பாமன் மகள்பால் வான்பொருள் காட்டி
ஆங்கவ னவளுடன் செய்த நல்ஹம்
ஓங்கிரு வானத்து மீனினும் பவால்
குமரி முத்த அக் கொடுங்குழை தல்லான்
அமர னருளால் அகனக ரிடுஉம்
கூடு படுபழி நீங்கிப் பல்லோர் நாப்பன்
கொடி மிடை விதியில் வருவோன் குழல்மேல்

- மருதி பொருட்டான் மடிந்தோன் தம்முன்
கருகிய நெஞ்சினன் காமங் காழ்கொள
கரியிரும் பித்தை குழந்துபுறந் தாழ்ந்த
கடு விரிபூ மாலை விரும்பினன் வாங்கித்
தொல்லோர் கூறிய மணம் தாமென
எல்லவிழ் தாரோன் இடுவான் வேண்டி
மாலை வாங்க ஏறிய செங்கை
நீலக் குஞ்சி நீங்கா தாகளின்
கடு ஏறிய செங்கை யிழிந்தில திந்தக்
காரிகை பொருட்டெனக் கருந்தன் கேட்டு
கடுஞ்சினந் திருகி மகன்றுயர் நோக்கான்
மைந்தன் றன்னை வாளா லெறிந்தனன்
ஊழிதோ றாழி யுலகங் காத்து
கன வாழி எங்கோ மன்னவ என்று
மாதவர் தம்முளோர் மாதவன் கூறலும்
வியா விழுச்சிர் வேந்தன் கேட்டனன்
இன்றே யல்ல என்றெடுத் துரைத்து
தன்றறி மாதவிர் தம்பல காட்டினிர்
கக இன்று முளதோ இவ்வினை யுரைமென
வென்றி நெடுவேல் வேந்தன் கேட்பத்
தீதின் றுக செங்கோல் வேந்தென
மாதவர் தம்முளோர் மாதவ னுரைக்கும்
முடிபொரு ளுணர்ந்தோர் முதுநீ ருலகில்
கக கடியப் பட்டன வைந்துள அவற்றில்
கன்னும் பொய்யுங் களவுங் கொலையுந்
தன்னா தாகுங் காமம் தம்பால்
ஆங்கு கடிந்தோ ரல்லவை கடிந்தோரென
நீங்கின ரன்றே நிறைதவ மாக்கள்
கக நீங்கா ரன்றே நீணில வேந்தே
தாங்கா தாகந் தன்னிடை யுழப்போர்
சேயரி நெடுங்கண் சித்திரா பதிமகன்
காதல னுற்ற கடுந்துயர் பொருஅன்
மாதவி மாதவர் பன்னியு ளடைந்தனன்
கக மற்றவன் பெற்ற மணிமே கலைதான்
முற்ற முனையினன் முதிராக் கிளவியன்
செய்குவன் தவமெனச் சிற்றிலும் பேரிலும்
ஐயங் கொண்டுன் டம்பல மடைந்தனன்
ஆங்கவ ளவ்வியல் பினனே யாயினும்
கக நீங்கா னவளை நிழல்போல் யாங்கனும்
காரிகை பொருட்டால் காமங் காழ்கொள

- ஆரிரு ளஞ்சான் அம்பல மடைத்தனன்
காயசன் டிகைவடி வாயினன் காரிகை
காயசன் டிகையும் ஆங்குள ளாதலின்
480 காயசன் டிகைதன் கணவ னாகிய
வாய்வாள் விஞ்சைய னொருவன் தோன்றி
ஈங்கிவள் பொருட்டால் வந்தன னிவனென
ஆங்கவன் தீவினை யுருத்த தாகலின்
மதிமருள் வெண்குடை மன்ன நின்மகன்
481 உதய குமான் ஓழியா னாக
ஆங்கவள் தன்னை யம்பலத் தேற்றி
ஓங்கிருள் யாமத் திவனையாங் குய்த்துக்
காயசன் டிகைதன் கணவ னாகிய
வாய்வாள் விஞ்சையன் தன்னையுங் கூடய்
482 விஞ்சை மகள்பால் இவன்வந் தானென
வஞ்ச விஞ்சையன் மனத்தையுங் கனக்கி
ஆங்கவன் தன்கை வாளா லம்பலத்
தீங்கிவன் தன்னை யெறித்ததென் றேத்தி
மாதவர் தம்முனார் மாதவ னுரைத்தனும்
483 சோழிக ஏனாதி தன்முகம் தோக்கி
யான்செயற் பால திளங்கோன் தன்னைத்
தான்செய் ததனால் தகவினை விஞ்சையன்
மாதவர் தோன்பும் மடவார் கற்பும்
காவலன் காவல் இன்றெனின் இன்றால்
484 மகனை முறைசெய்த மன்னவன் வழியோர்
துயர்வினை யானன் தோன்றினன் என்பது
வேந்தர் தஞ்செவி யுறுவதன் முன்னம்
ஈங்கிவன் தன்னையும் ஈமத் தேற்றிக்
கணிகை மகளையுங் காவல்செய் கென்றனன்
485 அணிவிளர் நெடுமுடி யரசான் வேந்தென்.

உஉ. சிறைசெய் காதை

உரை

சக்கரவானத்து முனிவர் செயல்

க - க0 : கடவுள்.....ஒளித்து

(இ - ன்.) கடவுள் மண்டிலம் கார் இருள் சீப்ப - கடவுள் தன்மையுடைய ஞாயிற்று மண்டிலம் குணகடலில் தோன்றி உலகத்தைக் கவ்வியிருக்கின்ற கரிய இருள் அகற்றுவினாற் காதலத்தே யெழுந்து; கருகிலைக் கந்தின நின்ற பாவையாகாடு முதியோள் கோட்டம் வழிபடல் புரிந்தோர் - கெடிய விலை தூணின்கண் உறைகின்ற துவதிகள எனனும் கெய்வத்தோடு சம்பாபதியின் திருக்கோயிலையும் வழிபாடு செய்கின்றவர்; உதயகுமரற்கு உற்றதை உரைப்ப - உதயகுமரன் கொடியுண்டு கிடந்தமைமையக் கண்டு வந்து தமக்குக் கூறுதலாலே; சக்கர வானத்து மாதவர் எல்லாம் - சக்கரவாளக் கோட்டத்தில் உலகவறவியின்கண் உறைகின்ற துறவோர் எல்லாம், சாதுயர் கேட்டு - அரசிளங்குமரன் இறந்தமையால் உண்டான பெருந்துயரம் தரும் செய்திமைக் கேட்டு; மணிமேகலைதனை இளங்கொடி இது அறிவதும் உண்டோ என - மணிமேகலையை அணுகி தூகிய பூங்கொடி போல்வாய் இங்கிகழ்ச்சியை நீ அறிந்ததும் உண்டோ என்று வினவ; ஆங்கு அவள் துளங்காது உற்றதை உரைத்தலும் - அப்பொழுது அம் மணிமேகலைதானும் சிறிதும் கடுக்கமின்றி கிழைந்த செய்திமைக் கூறுதலும் அது கேட்ட அத்துறவிவர்; ஆங்கு அவள் தன்கை ஆர் உயிர் நீங்கி வெந்தன் சிறுவனோடு வேறு இடத்து ஒளித்து - அம் மணிமேகலையையும் அரிய உயிர் நீங்கி உதயகுமரன் உடம்பையும் வெவ்வேறிடத்து மறைத்து வைத்த பின்னர்; என்க.

(வி - ன்.) கடவுள் மண்டிலம் என்றது கடவுள் தன்மையுடைய ஞாயிற்று மண்டிலத்தை; என்னை? அம் மண்டிலம் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் ஆகிய இறைமைத் தொழில் முன்றையும் செய்தலான் என்க. கந்தின் நின்ற பாவை - கந்திற் பாவை மேனின்ற தெய்வம். முதியோள்: சம்பாபதி. சாதுயர் - சாவினால் துயர்தரும் செய்தி. மணிமேகலைதனை அணுகி என்க. இது - இங்கிகழ்ச்சி. மெய்யுணர்வு பெற்று மேனிகழ்வனவற்றை அறிந்தவள் ஆதலின் அஞ்சாமல்

பட்டாங்குக் கூறினள் என்பார் துளங்காது உற்றதை உரைத்தலும் என்றார். வேறிடத்து என்றது வெவ்வேறிடத்து என்பதுபட நின்றது. அவனுக்குப் பிறரால் தன்பம் நிகழாமைய் பொருட்டும் அச் செய்தி பரவாமைய் பொருட்டும் சிறுவன் உடம்பையும் அவளையும் ஒளித்து வைத்தனர் என்பது குறிப்பு.

துறவோர் மன்னன்பால் செல்லுதல்

கக - கடி : மாபேரும்.....வேந்தே !

(இ - ள்.) மாபேரும் கோயில் வாயிலுக்கு இசைத்து கோயில் மன்னனை குறுகினர் சென்று - மிகப் பெரிய அரண்மனையைக் காக்கும் வாயில் காவலருக்குத் தம் வானிகைக் கூறி அவர் வாயிலாய் மன்னவனுடைய உட்க்பாடு பெற்று அரண்மனையினுள்ளே புருந்து அரசனை முணுநிச் சென்று வாழ்த்துபவர்; வேந்தே நமக்கு உயர்ந்து ஒங்கு உச்சி உவாமதி போல சிவந்து ஒங்கு வெள் குடை மண்ணகம் சிழல செய் - அரசே சின திருமூலக்கத்தின் மிக உயர்ந்து உச்சியில் அமைந்த முழுத் திங்கள் போன்று விளங்குகின்ற சினது வெண்ணொற்றக்குடை இந் நிலவுலகம் முழுதும் தண்ணீரில் செய்வதாக; வேலும் கோலும் அருள் கண் விழிக்க - சின்னுடைய நெற்றி வேலும் சேங்கோலும் உயிர்களின பால் அருளோடு நோக்குவனவாக; நீ ஏந்திய திகிரி நீது இனறி உருள்க - நீ ஏந்தியிருக்கின்ற ஆணைச்சக்கரம் தடையின்றி உருள் வதாக; சினக்கு என வரைந்த ஆண்டுகள் எல்லாம் மனக்கு இனிதாக வாழிய - பேருமாளே சினக்கென்று பால்வரை தேய்வம் வரையறைப்படுத்திய சின் அகையாழிய ஆண்டுகள் எல்லாம் நீ சின் மனத்திற்கு இனிதாக நன்கு வாழ்ந்திருப்பாயாக என்று வாழ்த்தி; எனக.

(வி - டு.) (க) மாதவர் ஒளித்து இசைத்து சென்று வாழ்த்துபவர் வேந்தே குடை சிழல் செய், வேலும் கோலும் விழிக்க, திகிரி உருள்க, நீ வாழிய என்று இயைத்திடுக. சினக்கெனப் பால்வரை தேய்வம் வரைந்த ஆண்டுகள் எனக. மனக்கு - மனத்திற்கு.

துறவோர் அச் செய்தி கேட்டு அரசன் அதிர்ச்சி
எய்தாமலும் சினவாமலும் அமைதி செய்தற்பொருட்டு நயம்பட
உரைசெய்த் தொடங்குதல்

கக - உச : இன்றே.....பலரால்

(இ - ள்.) இன்றே அல்ல - இன்று மட்டுமல்ல; பார் ஆள் வேந்தே - நிலவுலகத்தைச் செய்கோன் முறை பிறழாது

அனுகின்ற அரசினர்; இப்பதி மருங்கில் - இப்பூம்புகார்
நகரத்திலேயே; கன்றிய காமக் கள்ளாட்டு அமர்ந்து - முதிர்ந்த
காமமாகக் களையுண்டு களித்து ஆடி; பத்தினிப் பெண்கள்
பால் சென்று அனுகியும் நல தவப பெண்கள் பின் உளம்
போகியும் - கற்புடைய மகளிரிடத்தே காம நோக்கத்துடனே
சென்றும் நல்ல தன ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டுள்ள மகளிரின்
பின் தம் நெஞ்சத்தைச் செலுத்தியும்; தீவினை உருப்ப உயிர்
சூற செய்கிறார் பண்டும் பலர் - தமது ஊழ்வினை உருத்து வந்து
தம் பழனை ஊட்டுதலாலே தம்முயிர்க்குத் தாமே இதுதிமைத்
தேடிக்கொண்டோர் பண்டைக் காலத்திலும் பலர் ஆவர்;
என்க.

(வி - ந.) கன்றிய காமம் - முதிர்ந்த காமம். போலித் தவமும்
உண்மையால் அதனினிக்குதற்கு நற்றவம் என்றார். இன்றே யல்ல
என்றது இன்றும் அத்தகையார் உளர் எனக் குறிப்பால் உணர்த்தம்
பொருட்டு. ஆல்: அசை.

இதுவுமது

உரு - ௩௨ : மன்மருங்கு.....கூஉய்

(தி - ன்.) மன் மருங்கு அதுத்த மழுவான் நெடியோன்
தம்முன் தோன்றல் தகாது ஒழி நீ என - வேந்தருடைய
குலத்தை ஒழித்த பரசு என்னும் படைக்கலத்தையுடைய
திருமாலாடிய பரசாராமன் முன்னிலையிலே காணப்படுதல் கூடாது
ஆதலின் அவன் முன் தோன்றாது ஒழி நீ என்று; என்னி
ஏவலின் கார்த மன்னவன் - காவல் தெய்வகாரின் சம்பாபதி
கட்டளை யிட்டமைமால் கார்தன் எனனும் பெயரையுடைய
வேந்தன்; இந்நகர் காப்போர் மார் என நினைது - அவ்வாறு
வான் இந்நகரத்தை விட்டு நிற்கினானால் இந்த நகரத்தைப்
பாதுகாப்பவர் மார் என்று தனக்குள் குழங்கு; காவலம் தன்
பொழில் நண்ணார் நடுக்குற - இந்நகரவல் தீவில் படைவர் அருகி
நடுங்குதற்குக் காரணமான வீரத்தோடு; காவல் கணிகை
தனக்கு ஆம் காதலன் இகழ்ந்தோர் காயினும் எஞ்சுதல்
இல்லோன் - கற்புக் காவலையுடைய கணிகை ஒருத்தியின்பால்
தனக்குப் பிறந்த மனையுக் படைவர் சினந்து போர் செய்யினும்
நறங்குறையாதவனும் ஆகிய; கார்தன் ஆகஎன காதலின்
கூஉய் - கார்தன் செய்கோலோச்சுதற்குத் தகுந்தவனான
என்று துணிந்து மாவன்பினை அவனை அழைத்து; எனக.

(வி - ந.) மன்மருங்கு - அரசர் குலம். மழுவான் - பரசு என்னும்
படை; நெடியோன் - திருமால்; எனவே பரசாராமன் என்றாயிற்று

கன்னி என்றது கொற்றவையை : காந்த மன்னவன் - சோழர் குலத்து ஒரு மன்னன். கினை இ - கினைத்து ; நண்ணு - பகைவர் ; காவற் கணிகை - ஒருவன் தனக்கே உரிமை புண்டு ஒழுகும் காமக்கிழத்தி, களத்தாடும் கூத்தி என்பாரும் இராக்கடை வேசை என்பாரும் உளர். ஈண்டு அவ்வரை போலி. எஞ்சுதல் - மறங்குறைதல் ; அஃதாவது புறங் கொடுத்தல். ககந்தன் காந்தனுக்கும் காமக்கிழத்திக்கும் பிறந்த மகன் ஆதலின் மகவன்போடு அழைத்தான் என்பது கருத்து.

ககந்தன் மகன் மருதியைக் காழறுதல்

உஉ - சச : அரசாள்.....கலங்கி

(இ - ன்.) அரசாள் உரிமை கின்பால் இன்னையின் பாகராமன் கின்பால் வந்து அணுகான - மைந்தனை ! காட்டை ஆளுகின்ற உரிமை கினைக்கில்லாமையாலே பாகராமன் உன்னோடு போர் செய்தற்கு வருவானல்லன் ; யான் அநாமுனிவன் தனது துயர்நிகு கிளவியின் தோன்று அளவும் ககந்தன் காத்தல் - யான் சென்று கடவுள் தனமையுடைய அகத்தியருடைய வரமாயிவ என் துன்பம் நிகுததற்குக் காரணமான அருளுரை பெற்று மீண்டு வருமளவுக் ககந்தனை இந் காட்டினைப் பாதுகாப் பாமாக என்று சொல்லி ; காந்தி என்று இயைந்த நாமம் இப் பதிகு இட்டு - இந் நகரத்திற்கும் காந்தி நகரம் என்று ஒரு பெயருஞ் சூட்டி ; ஈங்கு உளவரிக் கொண்டு அவ்வரையோன் பெயர் - நான் - இந் நகரத்தினின்றும் மாறுவேடம் புனைந்து கொண்டு அறிவு சான்ற அக் காந்த மன்னன் இந் நகரத்தை விட்டுச் சென்ற பின்னர் ஒரு நாள் ; காவிரி வாயிலில் ககந்தன் சிறுவன் - காவிரிக் கரையின்கண் அக் ககந்த மன்னனுடைய இளைமகன் ; தெள்ளுதே காவிரி ஆகனன் வருடம் பார்ப்பனி மருதியை - தெளிந்த நீரையுடைய காவிரியாற்றின்கண் நீராடி வருகின்ற பார்ப்பனிமாயிவ மருதி என்பவனாக் கண்ணுற்று ; பாகராமர் இன்னமையின் மாப்பறை என்று எண்ணினன் ஆகி நீ வா என்ன - அவன் பக்கத்திலே யாரும் இல்லாமையால் அவன் அழகில் மயங்கி இவன் கற்பு என்னும் திடப்ப இல்லாதவன் என்று கருதியவனாய் வங்காய் ! இங்கு வருவாயாக என்று தன் காமத்தோன்றும் இன்மொழியாலே அழையா சிற்பி ; கேரிகழ லவங்கி - அழகிய அணிகலன் அணிந்த அப் பார்ப்பனி அது கேட்டு நெஞ்சு கலங்கி ; என்க.

(உ - ன்.) காமக்கிழத்தி வயிற்றிற் பிறந்த மகனாதலின் அரசாள் உரிமை இவன் என்றவாறு. ஆகவே நீ அரசன் அல்லனாதலின் பாகராமன் கின்பால் அணுகான். என்னை ? 'அரசர் குலத்தை வேறு பேன்' என்பதே அவன் கொண்ட குள் ஆதலின் கினை

அணுகான் என்பது குறிப்பு. கடவுள் முனி என்றது கடல் குடித்தமை யாலும் இமையத் திறைவனோடு துலையொக்க வீற்றிருத்தலாலும் இன்னொருவன் அவன் சிறப்பினைக் குறித்தபடியாம். ஆடினன்? முற்றெச்சம். பாங்கோர் - பக்கத்திலிருப்பவர். பாங்கோர் இன்மையின் என்றது அவனை யாப்பறை என்று சினைத்தற்கும் வாவென்றழைத் தற்கும் ஏதுவாக நின்றது. நீடா என்று தன காமம் தோன்ற அழைக்க என்க. நேரிழை: மருதி.

மருதியின் மாண்புறு செயல்

சுரு - டுக: மண் திணி.....அரற்றலும்

(இ - ள்.) மண் திணி ஞாலத்து மழை வளம் தருடம் பேண் டாராயின் பிறர் நெஞ்சு புராஅர் - மண்ணாகிய அணுகச் செறிந்த இக் கிலவுலகத்தில் டெய்யென்று சொல்லி மழை பேய்விக்கும் தெய்வத்தன்மையுடைய கற்பென்னும் திருப்பழைய மகளிராயின் கணவர் நெஞ்சில் புகுவதனை மற் றையோர் நெஞ்சில் காமப் பொரு ளாகப் புலப்படார்; பிறன் உளம் புகுநீகன் - அளிநீகன் பிறன் நெஞ்சத்தில் காமப் பொருளாகப் புகுந்தேன்! ஆயின் என் கற்பென்னாயிற்று?; புரிநூல் மார்பை முத்தி பேணும் முறை எனக்கு இல் என மா துயர் எவ்வமொடு மனை அகம் புகாஅக - இனி முப்பரி நூல் அணிந்த மார்பினையுடைய பார்ப்பனன் வளர்க்கின்ற நேள்வித் தீயைக் காவல் செய்யும் தகுதி எனக்கு இல்லையாயிற்று என்று மிகவுக் கூரிய துன்பத்தோடு தன் இல்லத்தின்கண் புகாமல்; பூத சதுக்கம் புகுநீகன் மறங்கி - பூதம் விற்கும் சதுக்கத்தையடைந்து காரணம் தெரிகாமல் மயங்கி அச் சதுக்கத்தில் எழுந்தருளி இருக்கின்ற தெய்வமாகிய பூதத்தை நோக்கிக் கூறுபவன்; கொண்டோன் பிழைத்த குற்றம் தான் இலன் கண்டோன் நெஞ்சில் காப்பு எளிது ஆயினன் - தெய்வமே! யான் என் கணவன் திறத்திலே செந்த குற்றம் ஒன்றேனும் இலன் அங்ஙனமிருப்பவும் எனனைக் கண்ட ஏதிலான் ஒருவன் நெஞ்சினுக் புகுந்து கார்திருத்தற்குரிய எளிமன் ஆயினன்; வான் தருக கற்பின் மனை அறம் பட்டோன் - யானோ மழை தருதற்கியன்ற கற்பொழுக்கத்தோடு இல்லறத்தின் கண் ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைத் துணையாய்ப் புகுந்தேன்; யான் செய் குற்றம் யான் அறிகில்லன் - யான் அங்ஙனம் பிறன் உளம் புகுதற்குரியதாகச் செய்த குற்றம் ஒன்றையும் யான் அறிகின்றிலேன்; பூத சதுக்கத்து தெய்வம் நீ பொய்யினை கொல்லீலா எனச் சேயிழை அரற்றலும் - அல்லனை செய்தோனா அறந்துண்ணும் தன்மையுடையாய் இப்பூத சதுக்கத்துக் கண்கண்ட தெய்வமாக எழுந்தருளியிருந்த நீ இப்பொழுது

இல்லை ஆயினையே என்று சொல்லி அப் பார்ப்பனி அழா சிற்ப;
எனக.

(வி - டி.) மண் என்றது மண்ணின் துகளை. மழை வளம் தருதல் பெய்தென்று ஏவுமளவிலே மழை பெய்விக்வும் தெய்வத்தன்மை. மண்ணி ஞாலத்து மழைவளம் தருதல் பெண்டிராயின் பிறர் நெஞ்சு புதாஅர் எனனும் இவ்வடிகள் வேறெங்கும் காணப்படாத அரியதொரு கற்பிலக்கணமாகத் திகழ்தல் உணர்க. இத்தகைய இலக்கணம் பிற மொழிக்கணனும் காண்டல் அரிது போலும், பிறனுளம் பக்கமையால் ஞாள் கற்புடையேன் அல்லேன் போலும். கற்பிலைன ஆதற்குரிய குற்றம் யான் என் நெஞ்சறியச் செய்திலேனே என்று இப் பார்ப்பனி அரற்றுதல் அவள் சிறப்பினை நன்கு விளக்குகின்றது.

சதுக்கப் பூதம் அல்லவை செய்வோரை அறைந்துண்ணும் இயல்புடையது. அது வாய்மையாயின் கற்பில் பிழைக்க என்னை அன்று அறைந்து உண்டி நத்தல் வேண்டும்; அல்லது யான் கற்புடையன் ஆயின் என்னை நீ வா என்று அழைத்த அரசன் மகனை அறைந்து கொன்றி நத்தல் வேண்டும். இரண்டும் நிகழாமையின் அத் தெய்வம் இப்பொழுது சண்டில்லை போலும் என்னும் கருத்தினால் பொய்யினை கொல்லோ பூத சதுக்கத்துத் தெய்வம் நீ என்னுள்; பொய்யினை - இல்லையாயினை.

மருதி முன்னிலையில் சதுக்கப் பூதம் தோன்றி
அவள் வினாவிற்கு விடையிறுத்தல்

௨௪ - ௨௭ : மாபெரும்.....இல்லை

(இ - ள்.) மாபெரும் பூதம் தோன்றி நீ கேள் என்று தோழிக்கு உரைக்கும் - அவ்வாறு அழுத மருதியின் முன்னர் மிகப் பெரிய உருவத்தோடு சதுக்கப் பூதம் தோன்றி மடப்ப முடைய நங்காய்! நீ மான் கூறுவதனைக் கேட்பாமாக என்று அம் மருதிக்குக் கூறுக:—தெய்வம் தொழாஅள் கோழுநன அம் மருதிக்குக் கூறுக:—தெய்வம் தொழாஅள் கோழுநன தொழுது எழுநாள் பெய் எனப் பெருமழை பெய்யும் எனற - தனக்கெனப் பிறிதொரு தெய்வம் கொண்டு தொழாதவளாய்த் தன எணவனையே தெய்வமாகக் கொண்டு நாள் தோறும் துயிலெழும் பொழுதே அவன் திருவடிகளைத் தொட்டுக் கை கூப்பித் தொழுது எழுகின்ற கற்புடையவள் பெய் என்று பணிக்கு மளவிலே பெரிய முகில் மழை பெய்யும் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளின; அப் பொய்யில் புலவன் பொருள் உரை தேராய் - அந்தத் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவருடைய பொருள் பொதிந்த அறிவுரைமைப் பயின்றிருக்கும் அதன் பொருளைத் தெளிவாயாய் நீ; பிறர்வாய் பிடியும் சொடியும் கேட்டு விட பணி முழவின விழாக்கொள் விரும்பி கடவுள் பேணல் கடவியை ஆலின் - எதிலார் கூறுகின்ற பிசுமையும் சொடியும் கேட்டு

நாயகம் என்று கருதி அவரோடு கூடி வலித்துக் கட்டி
வாக்கெட்டியுடைய முழவு முழங்குகின்ற திருவிழாக் கோளும்
காட்சிமையப் பெரிதும் விருக்பிப் பிற தெய்வங்களையும் வழிபடுகின்ற
செய்கை ஒரு கடப்பாடாகக் கைக்கொண்டுள்ளனராதலின் ;
மடவால் ஏன மழையும் பெய்யாது - மடப்பற் வருதலையுடைய
இப்பொழுது ஏனினால் மழையும் கிண ஏவல் கெட்டுப்
பெய்யாது ; கிறை உடைப பெண்டிர் தம்மே போல பிறர் நோக்க
கடும் பெற்றியும் இல்லை - மேற்கூறிக் கற்பு கிறைவினையுடைய
மகளிர் போல கிணை நினைக்கும் பிறருடைய நெஞ்சத்தைத்
கடுகின்ற அத் தெய்வத் தன்மையும் கிணபால் இல்லை கான் ;
என்க.

(வி - ௩.) சதுக்கப் பூதம் - இதன் வாலாற்றைச் சிலப்பதிகாரம்
இ : ௧௨௮ ஆம் அடி ரதலியவற்றால் உணர்க. இது தவம் மறைந்து
ஒழுகும் தன்மையிலானர் முதலிய அறுவகையினரைத் தன் பாசத்தால்
கட்டிப் புடைத்துண்ணும் ஆதலால் அப் பூதம் கற்பிறந்தவளாகிப்
தன்னையும் தன்பால் தவறு செய்த ககந்தன் மகனையும் புடைத்
துண்ணுமையின் நீ பொய்த்தனையோ என்று பழித்தமையின், அது
பொருது அத் தெய்வம் அவள்முன் உருவத்தோடு காணப்பட்டு
அவளுக்கு இவ்வாறு உரைத்தது என்று மாதவர் மன்னனுக்குக்
கூறுகின்றனர் என்றுணர்க. இதன்கண் பொய்யில் புலவன் என்றது
திருவள்ளுவரை ; இப் புலவர்,

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுதெழுவார்

பெய்யெனப் பெய்யு மழை”

(குறள்-௧௧)

எனவரும் திருக்குறளைப் பொன்னை போல் பொற்றியெடுத்த
இக் காப்பியத்துள் முழுமையாக அமைத்திருத்தலும், வள்ளுவரைப்
பொய்யில் புலவன் எனவும் அவர் உரையைப் பொருளுரை எனவும்
பாராட்டியிருத்தலும் பண்டைக் காலத்தே திருக்குறள் பெற்றிருந்த
நன்மதிப்பை நன்கு வெளிப்படுத்திக் காட்டும். பிசி - பிதிர்.
இக் காலத்தே புதிர் என்பதுமது. நொடி-விடுகதை. விழாக்கோள் -
திருவிழாக் காணல். கடலியை - கடப்பாடாக உடையை. மடவரல் ;
முன்னிலைப் புறமொழி. கிறை-கற்பு. கற்புடையாரைக் காழகக்கவர்
கிணைக்கும் பொழுதே அவர் நெஞ்சே அவரைச் சுடும். நீ கணவனை
யன்றியும் வேறு தெய்வங்களையும் தொழுதல் உண்டாதலின் உளது
கற்புடைமை அந்தத் தெய்வத் தன்மையை இழந்து விட்டது. இக்
காரணத்தால் கற்புக் குறைபாடினும் நீ அலவலைப் பெண்டிர் அல்லை
ஆகலின் கிண்ண என் பாசம் கட்டா தொழிந்தது என்று அத் தெய்வம்
மருதிக்கு அமைதி கூறியபடியாம். மேலே ககந்தன் மகனைக் கட்டா
மைக்கு அமைதி கூறுகின்றது.

இதுவுமது

க.டி - எள் : ஆங்கவை.....செய்தது

(தி - ன்.) ஆங்கு அவை ஒழிசுவை ஆயின் - இவ்விரு
வகை ஒழுக்கங்களையும் கை விடுவாயாயின் ; ஆயிழை ஒங்கு இரு

எனத்து மறையுந் தின் மொழியது - பார்ப்பனியே உயர்க்த
பெரிய னானத்தின் கண்ணதாமிய மறையுந் தின் எவலின்படி
ஒழுகுவதாம்; பெட்டாங்கு ஒழுகும் பெண்டரைப் போல என்
கொழிந் பாசம் உன்னைக் கட்டாது - தான் விருப்பிபடி
தொழுகினிலே ஒழுகுகின்ற அலவகைப் பெண்டரைக் கட்டுவது
போலக் கடிய தொழுகியுடைய என்னுடைய கயிறு உன்னைக்
கட்டாது. மன்முறை எழுநாள் வைத்து அவன் வருடம் பின்
முறை அல்லது என்முறை இல்லை - அரசன் தீவினைமாளரை
ஏழு நாள் களன் ஒறுத்தல் வேண்டும் ஆதலின் அரசனுக்குரிய
ஏழு எரியும் இடையில வைத்துப் பார்த்து அரசன் தன் முறை
பில் வழுவின் பின் யான முறை செய்வதல்லது யான ஏழு நாள்
கத்தன் அவனை ஒறுப்பது என முறையில்கை; ஈக்கு எழு நாளில்
தீயவகொடி சின்பால் வாககா கிருஞ்சின் மமரியைக் கேட்டு
வாளல் ககந்தன கடிதலும் உண்டு என - இந்நிற நாளிலிருந்து
ஏழுநாள் அகலையின் தீயாய பூங்கொடி போல்வாய் நின்னி
டத்தே தினமும் மீட்க மாட்டாத நெஞ்சத்தின்கண் மகக்கந்தை
யுடைய தன் மகன் செய்த பிழையை வினவித் தெரிந்து தான்
தன் வாளாலேயே அவனைக் ககந்த மன்னன் எறிந்து தொடுத்த
தலும் உண்டாகும் என்று சொல்லி; இகந்த பூதம் எடுத்து
உரை செய்தது - தீவினைமைக் ககந்த அப் பூதம் இவ்வண்ம
லானம் எடுத்துக் கூறி மருதிக்கு அறிவுறுத்தினது; எனக.

(கீ - டி.) ஆங்கு அவை என்றது பிசியும் நொடியும் கேட்டலும்
பிற கடவுளைப் பேணலும் ஆகிய அவற்றை என்றவாறு. அவற்றைக்
கை விட்டால் நீதானும் தெய்வங்களாலும் தொழத் தகுந்த கற்புடைத்
தெய்வமாகத் திகழ்வாய். தம் மனம் விரும்பியபடி நடக்கும் பெண்
டிரைக் கட்டுமாறு போல என் கயிறு உன்னைக் கட்டாது என்றவாறு.
கட்டிக் கொள்ளுதலால் கடுந்தொழில் பாசம் எனப்பட்டது. மன்
முறை - அரசன் செய்யும் முறைமை. ஏழு நாள் வைத்துப் பார்த்து
அவன் வழுவாயின் அதன் பின் எனக்கு முறையாவதல்லது அதற்குள்
எனக்கு முறை செய்யும் கடமை இல்லை என்பது கருத்து. ககந்த
மன்னன் ஏழு நாள் களினூடேயே தன் மகன் செய்த பிழையின் பொருட்
தே தன் வாளால் வெட்டிக் கொல்லுவான் என்று மருதியின் பொருட்டு
அந் தெய்வம் அமைதி கூறுதல் உணர்க.

யாதவர் பின்னும் ஒரு பத்தினிப் பெண்ணின் வரலாறு கூறுதல்

எள - அள: அப்பூதம்.....அலரோழ

(இ - ஓ.) அப் பூதம் உரைத்த காளால் ஆங்கு அவன்
தாந்த வாளால் தடியவும் பட்டனன் - அந்தச் சதுக்கப் பூதம்
சொன்னவாறே ஏழு நாள் அகலையுள் அவ்வாறே அவ்வாளை
குறான் தன் கந்தையாடிய ககந்தனது வாளால் வெட்டுண்

கோழிந்தான்; இருங்கடல் உடுத்த மண் ஆள் செல்வத்து
மன்னவர் ஏற இன்னும் கேளாய் - பெரிய கடலை ஆடையாக
உடுத்துள்ள இவ் விலவகத்தை ஆளுகின்ற செல்வத்துடைய
அரசர்களுக்கெல்லாம் ஏறுபால்வாய் இன்னுமொன்று கேட்க
பாறாக; தருமத்தனும் தன் மாமன் மகள் பேருமதர் மனை
கண் விசையையும் - தருமத்தன் என்பவனும் அனை மாமன்
மகளாகிய பெரிய மதர்த்த குளிர்ந்த கண்களையுடைய விசை
என்பவளும்; திப்பிய ஒவிய கைவினை கடந்த கண்கவர் மனப்
பினர் - இதனைத் தன்மையுடைய ஒவியப் புலன்களின் மனத்
தொழில்களையும் கடந்த கண்டோர் கண்ணைக் கவருகின்ற அழ
குடையராய் ஒருவரோடு ஒருவர் செருக்கிப் பழகுவதால் அவ
லுரின்கண்; தெய்வக் காட்டும் யாழோர் மணவினைக்கு ஒத்தவர்
என்றே - பால்வரை தெய்வத்தால் காட்டப்படுகின்ற கந்தருவ
மணமரகிய களவொழுக்கத்தின்கண் மனவிமரத்தனராய் ஒழுகு
கின்றனர் என்று; மைத்துனன் முறைமையால் - தருமத்தன்
விசைக்கு மைத்துனன் முறைமையுடையன ஆதலால்; வர்
முழுது அலர்ஏழ - கொடிதறி பெண்கர் தூற்றுதலாலே வர்
முழுதுவும் பழிச்சொல் எழா நிற்ப; என்க.

(வி - ந.) நாளால் - நாளின்கண். தடியவும் - என்புழி உம்மை
இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை; மதாக்கண், மனைக்கண் எனத் தனித்
தனி கூட்டுக. தருமத்தனும் விசையையும் வனப்பினர் எனக் கூட்டுக.
தெய்வம் காட்டும் யாழோர் மணவினை எனக் கூட்டுக; அந்தாவது
களவுப் புணர்ச்சி. அப் பழிச் சொல்லைக் கேட்போர் நம்புவதற்கு மைத்
துனன் முறைமை என்றது ஏதுவாயிற்று. ஊர்: ஆகு பெயர். அலர் -
பழிச் சொல்.

விசையின் செயல்

பு.பு - ௧௦௦: புனையா.....அடைந்தபின்

(இ - ன்.) வரன் நுதல் விசைகை புனையா ஒவியம் புறம்
போந்திதன்ன மனைமகம் நீங்கி உலக அறவியின் ஊடு சென்று
ஏறி - ஒளி படைத்த கெற்றிமையுடைய அவ் விசைகை எனபவள்
அப் பழிச் சொல் மொருளாய் வண்ணம் திட்டப் பெருத பெண்
ஒவியம் ஒன்று இடம் பெயர்ந்து சென்றாற்போல இலகத்தை
விட்டுப் புறப்பட்டுப் போய் ஊரம்பலத்தினுள் புகுந்து சென்று;
இலகு ஒளி கந்தின் எழுதிய பாவாய் நீ உலகப் பெரும்பழி ஒழிப்
பாய் என - விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய தூண்களை பண்ணப்
பட்ட தெய்வப் பாவையே நீ இவ்வுலகத்தவர் நம்புதற்குக்
காரணமான பெரிய இப் பழிமைத் தீர்த்தருளுவாய் என்று
வேண்டா நிற்ப; காலுடைப்பாவை மாறாக உகளிர் இவள்

செய்ததும் என மங்கையடி எடுத்தலும் - அவ் வேண்டுகோட்
 னெய்யிய செந்நாவுடைய அக் கந்திப்பாவையதானும் அந் நகரத்தி
 லுள்ளோர் அனைவர்க்கும் செவியிற்படுமபடி பெருங்குர லெடுத்துப்
 பெரிய நகரத்தில் வாழும் மக்களை கேண்மின், இவ் விசாகை
 பெய்யெனப் பெய்யும் பெரு மழை; பழித்தற்குரியள் அல்லள்
 என்று மகளிருள் சிறந்த மாபெரும் பத்தினியாகிய விசாகையின்
 புகழை உரைத்திக் கூறுதலும்; தெய்வம் காடடி தெளித்தி
 லென ஆயின் மையல் ஊர் மனமாசு ஒழியாது - அது கேட்ட
 சின்றும அவ் விசாகை யான் இவ்வாறு தெய்வத்தின வாயிலாக
 யான் பழியற்றவள் எனபதைக் காட்டித் தெளிவித்திலென என்றால்
 மகக்கழுவைய இவ்வூரிலுள்ள மாந்தர்களின் மனத்திற் படர்கத
 என பழிச் சொல் தீராதனரீறு இன்னும் என சிறையின் சிறப்பினை
 இவ்வூர் மாக்கள் நன்னூ உணர்தற் பொருட்டு; இப் பிறப்பு
 இவ்வாறும் கூடென மைத்துனன மனைமாள் மறு பிறப்பு ஆகு
 வேன என்று - இந்தப் பிறப்பினகண் தருமதத்தினுடு யான
 சேரீஇவன், மைத்துனனாகிய அவனுக்கு மனைமாளாக என
 னுடைய மறுபிறப்பினகண் ஆகுவேன என்று; நற்றாய் தனக்கு
 கல்திறம் சாற்றி - தன்னை ஈன்ற தாய்க்குத் தனது நல்ல உறுதி
 மொழியை எடுத்துக் கூறி; மற்று அவள் கன்னி மாடத்து
 அடைந்தபின் - அவ் விசாகையானவள் கன்னி மாடத்திற்குச்
 சென்ற பின்னர்; என்க.

(க - க.) புனையா ஓவியர் - வண்ணம் தீட்டப் பெருது வடிவம்
 மட்டும் எழுதி விடப்பட்ட ஓவியம். செய்யாக் கோலத்தோடிருத்தலில்
 இங்ஙனம் கூறினர். ஊடு சென்றேறி - உள்ளே புகுந்து சென்று. ஒளிப்
 பாவாய், கந்தின் எழுதிய பாவாய் எனத் தனித்தனி கூட்டுக. இவள்
 மழைதரும் என்றது இவள் பெய்யென மழை பெய்யும் அத் துணைக்
 கற்பெனனும் தீட்டம் உடையவள் என்று பாராட்டிய படியாம்.
 நூடைப்பாவாய் என்றது கந்திற் பாவையை. எடுத்தல் - உயர்த்திக்
 கூறுதல். ஊர்: ஆகு பெயர். மாசு - பழிச் சொல். இவன்: தருமதத்
 தன். நற்றாய் - ஈன்ற தாய்; திறம் - உறுதிச் சொல். அவள்: விசாகை;
 கன்னிமாடம் - கன்னிடாகவே யிருந்து காலம் போக்குதற்குரிய மாடம்.

தருமதத்தன் செயல்

க0க - கக0: தரும.....கூறி

(இ - ள்.) தருமதத்தனும் தந்தையும் தாயரும் தாழ்த்தரு
 கினைபம் தலைஎடுத்தாய் என நாவுடைப் பாவையை கலம்பல
 ஈத்தி - அப் பழிக்கு அஞ்சிப் பெரிதும் வருந்தி இருந்த தரும
 தத்தனும் அவன தந்தையும் தாயரும் ஆகிய அக் குடும்பத்தினர்
 தீமைமையத் தருகின்ற துன்பக் காலினின்றுக் எகமைக் கரை

மேற்றினாய் என்று கூறி கூறிச் சென்றவுடைய கந்திப்
பாவையை வணங்கி அதன் புகழ் பலவற்றையும் கூறி வணங்கி
பின்னர்; பெருநகர் தன்னை பிறகு இட்டு ஏகி மிக்கோர் உறையும்
விழுபடெரும செல்வத்து தக்கண மதுரை தான் சென்று
உடைத்தனை - தாம வாழுவினா டெரிய நகரமாகிய காவிரிப்பூம்
பட்டினத்தைத் துறந்து சென்று சானரோர் உறவினா
பாபெரும் செல்வத்தை உடைய தென மதுரைக்குப் போய்த்
சேர்த்தனை; தருமத்தனும் தன் மாமன் மகள் விரிதரு
புகழால் விசாகையை அல்லது பெண்டுகரைப் பேணான் - தரும
த்தன் தானும் தன்னுடைய மாமன் மகளாகிய இதழவிரிதன்
மலரையுடைய கூத்தையுடைய விசாகையை மாறிப் பிறந்து
வாழ்க்கைத் துணைமாகக் கொள்வதல்லது பிற மகளினை விருப்பு
கிலை ஆதலின்; இப் பிறப்பு ஒழிக என கொண்ட விரகம்
தன்னுள் கூறி - இப் பிறப்பு இவ்வளமே ஒழிவதாக என்று தன்
கருத்துள் கொண்ட உறுதி மொழியைத் தன் நெஞ்சத்துள்
கூறித் திண்ணிதாக்கிக் கொண்டு ; என்க.

(வி - டி.) தாயர் - நற்றயும் செவிலித் தாயரும் எனப் பலராகலின்
பன்மை கூறினார். பெருநகர் என்றது காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை. பிற
கிட்டு ஏகி என்றது பின்னை கிடக்க விட்டுப், போகி என்றவாறு.
தாழ்தரு துன்பம் - தாழ்வைக் கொடுக்கின்ற துன்பம். பாவையைத்
தொழுது நன்றி கூறி ஏத்தி என்க. மிக்கோர் உறைவதாகிய விழுப்
பெரும் செல்வம் எனினுமாம். உத்தர மதுரையும் உண்டாகலின்
தக்கண மதுரை என்றார். தான் : அசை. தருமத்தனும் என்புழி
உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை. விசாகை மறு பிறப்பிற்
கணக்கு மனையான் ஆவேன் என உறுதி கூறியதற்குடம்பட்டுத் தரும
த்தனும் அவ்வளமே தன்னுள் உறுதி செய்துகொண்டான் என்றவாறு.

இதுவுமது

கக்க - கஉஉ : வாணிக.....புகுந்தனன்

(தி - டி.) வாணிக மாபின் வருபாரான் எடிகு நீளவிதி
செல்வனாய் - தான் பிறந்த குலத் தொழிலாகிய வாணிகத்
தொழில் முறையின்படி அத் தொழிலைச் செய்து அதன் ஊதிய
மாக வருகின்ற பொருள்களைத் தொகுத்து மேன்மையும் வாய்
கின்ற பொருளையுடைய கொழும்புக்குச் செல்வனாகி; நீள் சில
வேந்தனின் எடிகுப்பூப் பெற்று இருமுப்பதிற்கு மாண்டு ஒக்கிய
செல்வத்து உயர்ந்ததான் ஆயினன் - இவ்வய நிலவுலகத்தை
ஆளுகின்ற பாண்டிய மன்னனால் எடிகுப்பட்டம் வழங்கப் பெற்று
அதற்குரிய பொற்புவினையும் விருதாகப்பெற்று இவ்வாறு
அறுபது ஆண்டு அமைவாகவும் பொருத்திய செல்வத்தினால்

தீயும் உயர்ந்தவனாய் விளங்கினன் அப்பொழுது; அந்த
 னான ஒருவன் சென்று இருநிதிச் செல்வாகு என் செய்தனை -
 பார்ப்பனன் ஒருவன் அத் தருமத்தன்டால சென்று பெரிய
 சிதிலம் உடைய வணிகர் பெருமானே இத்துணைப் பெரும்
 செல்வத்தோடு தீர் நகரத்திருந்து உன் னாமரங்களை விழ்நாளாகக்
 கெடுத்தொழிந்ததல்லது வேறு என் செய்தாய்; பத்தினி தூல்
 லார்பல அறம் செய்யினும் புத்தேள் உலகம் புறாஅர் என்பது
 கேட்டும் அறிதீயோ கேட்டனை ஆயின் - கற்புடை மனைவினை
 இல்லாத ஆடவர் தமிழராய் இருந்து நூல்களில் கூறப்படுகின்ற
 டல்வறு அறங்களையும் செய்தாலும் அமரர் வாழும் மேனிகை
 யுலகில புசமாட்டார் எனனும் இவ்வறிவுரையை நீ கேள்வி
 மாத்திரையானும் கேட்டறிந்த நிலையோ இல்லாமெனின்
 இப்பொழுதெனும் மான் கூறுவதனைக் கேட்டாய் அல்லையோ
 கேட்டாமெனின்; நீட்டித்து இராது கிளைநகர் அடைக என -
 நீ இந்நகரத்தினகண் கினைகளை மூதிரும்படி காலத்தாழ்த்
 திராமல் கின்னுடைய ககரத்திற்குச் சென்று கற்புடைமான் ஒருத்
 தியைக் கடிமணம் செய்து கொள்க என்று கூறு நிற்ப; தக்கண
 மதுரை தான வறிது ஆக இப் பதிப புருந்தனை - அது கேட்ட
 தருமத்தன் நெஞ்சு கலங்கி அத் தென மதுரை நக்கரும்படி
 அதனை விட்டு இப் பூம்புகார் நகரத்தை யடைந்தான், என்க.

(தி - ந.) வாணிக மரபாவது கொள்வது மிகையும் கொடுப்பது
 குறையுமாகாமல் பிறர் பொருளையும் தம் பொருள் போலப் பேணி
 வாணிகம் செய்தல். இதனை,

“வாணிகஞ் செவ்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
 பிறவுந் தமபோற் செய்யின்” (குறள் - 520)

என்பதனாலும் உணர்க. எட்டிப்பூ - எட்டிப்பட்டம் பெற்ற வணிகர்க்கு
 அதற்கறிகுறியாகக் கொடுக்கும் பொற்பூ. “எட்டி காவிதிப்பட்டம்
 தாங்கி” (பெருங், உ. க. : 355); “எட்டி காவிதி என்பன தேயவழக்
 காவிய சிறப்புப் பெயர்” (தொல். தொகை. கு. 52) என்பது நச்சி -
 விளக்கம். இருமுப்பதிற்பியாண்டு-அறுபதாட்டைப் பருவம். நங்கு
 என் செய்தனையோ இருநிதிச் செல்வ என்றது இருநிதி பெற்றிருந்தும்
 திருமணம் கொள்ளாமலும் மகப்பேற்றை யிழந்தும் கின் வாழ்நாளாக்
 கேடுத் தொழிந்தனை என்று இரங்கியதனைக் குறிப்பாக உணர்த்தி
 கின்றது. புத்தேள் உலகம் - தேவருலகம். காலம் நீட்டித்திராது -
 காலம் தாழ்த்திராது. அவனால் மதுரை நகரமே சிறப்புற்றிருந்தமையின்
 அவன் நீங்கினமையால் மதுரை வறிதாயிற்று என்றவாறு. இப்பதி -
 இந் நகரம்.

திருவுமது

கஉஉ - கஉஉ : இருநில.....உரையாய்

(இ - ன்.) இரு நில வேந்தே - பெரிய நிலவுலகத்தை ஆளும் அரசனே; மற்று அவன் இவ்வூர் வந்தமை கேட்டு பொற்கொடி விசாகை நல்லாள் மனைப்புறம் போந்து நாணம் பல்லீலார் நாப்பண் - பொன்னால இயன்ற வளைக்கையுடைய அவ விசாகை நல்லாளும் தன தில்லத்தினினதும் புறத்தே வந்து நாணம் இலாளாய்ப் பலர் கூடிய கூட்டத்தினுள்; அல்லவை கூந்த அவன் பால் சென்று - தறம் தல்லாதவற்றைச் செய்யா தொழிந்த தருமத்தனபால் சென்று மைத்துன!; நம்முள் நாம் அறிந்திலம் நம்மை முன நான் மம்மர் செய்த வனப்பு வரங்கு ஒளித்தன - நேருங்கிப் உறவினும் ஆகிய நாம் ஒருவரை யொருவர் இப்பொழுது இன்னார் என அறிந்து கொள்கிலம் நம்மிருவரையும் நிற்காலத்தே ஒருவரைக் கண்டு ஒருவர் மயங்கு வாறு செய்த ஆண்மையழகும் பெண்மையழகும் எவ்விடத்துச் சென்று மறைந்தனவே அறிவினநிலம்; ஆறெந்து திரடிக் காண்டு உனக்கு ஆயது என காறு ஐயகூந்தலும் நரை விர வுற்றன - அதுபதாட்டைப் பருவம் உனக்கும் வந்துற்றது என்னுடைய நறுமணங்கடும் ஐம்பாலாகிய கூந்தலின் கண்ணும் நரையிர் கலந்து தோனதுகின்றன; இளமையும் காம மும் யாங்கு ஒளித்தனவே உளன் இல்லரின் எனக்கு வங்கு உரையாய் - நம்முடைய இளமையும் காம வேட்கையும் இப் பொழுது எங்குச் சென்று மறைந்தனவே நீ அறிவாயெனின் உள்ளத்தின் கண் திட்பம் இல்லாதோய் எனக்குக் இங்கு அறிவிப்பாய்; என்க.

(வி - உ.) பொற்கொடியாகிய விசாகை நல்லாளும் என இயைத்துக் கொள்க. இனி, விசாகைதானும் நல்லாளாயிருந்தும் நாணாளாய் என இயைப்பினுமாம். நம்முள் நாம் அறிந்திலம் என்றது நம்முடைய யாகைகள் அத்துனை மாறுபட்டிருக்கின்றன என்ற வாரும். மம்மர் - மயக்கம். வனப்பு ஆண்மை வனப்பும் பெண்மை வனப்பும் ஆதலின் ஒளித்தன எனப் பன்மை முடிபேற்றது. யாண்டகவை உனக்கு ஆயது என்க. யானும் அத்துனை முதிர்ந்துள்ள என்பாள் நாதைந் கூந்தலும் நரை விரவுற்றன என்றான். இருவருடைய இளமையும் காமமும், என்க. உளன் ஆகுபெயராய் அதன் உறகி மேல் நின்றது.

விசாகை தருமத்தனுக்கு அறிவுரை கூறுதல்

கஉஉ - கஉஉ : இப்பிறப்பு.....பலவால்

(இ - ன்.) இப் பிறப்பாயின் நான் சின் அடி அடைமீன் அப் பிறப்பு யான சின் அடித் தொழில் கேட்குவன் - குளுறவு

செய்து கொண்ட இப் பிறப்புடைமேனாகவே இனி யான நின்
துறைய அடிச்செயாக கின்பால் எய்துகிலென் இம்மை மாநீ
மறுமைமரகிய அப் பிறப்பின்கண் யான் நீ எவிய குற்றவகைச்
செய்யும் நின் வாழ்க்கைத் துணைவி ஆகுன ஐய இவ்வுலகின்
கண், இளமையும் கில்லா - யாக்கையுக் கில்லா னளவிய வான
பெரும் செல்வமுந் கில்லா மாந்தரிடத்துத் தோன்றுகின்ற
இளமைப் பருவங்கனும் அழிவாமல் கில்லா அங்ஙனமே யாக்கை
களும் கிற்கமாட்டா வளமிக்க மிகப் பெரிய செல்வங்களும் கிற
மாட்டா, புத்திதள உலகம் புதல்வரும் தாரார் - ஒருவனுக்கு
அவனுடைய மக்களுக் மேனிகையுலகத்தைத் தருவாரவல்;
மிக்க அறமே விழுத்தகிணை ஆவது - பாவரீனும் அவரவர்
செய்த மீதுறந் நலவினையே அவரவர்க்குப் பொன்றுவகாலத்தே
பொன்றுது துணையாவதாம் ஆதலால் இனி நீ; தானம் செய்
என தருமத்ததனும் மாமன மகள பால் வான் பொருள்காட்டி -
அறம் செய்வாயாக என்று அறிவுறுத்த அது கேட்ட தரு
மத்ததனும் மாமன மகளையே விசாகைக்குத் தான் காட்டி
கொணர்ந்த பெரும் பொருள் குணவையக் காட்டி; ஆங்கு அவன்
அவளுடன செய்த கல்லறம் ஓங்கு இருவானதது மீனினும் பல
வால் - அ - பொழுதிலிருந்து அத் தருமத்ததன் அவ் விசாகை
கல்லாளுடன இருந்து அப் பொருளால் செய்த கன்மை தருகின்ற
அறங்கள் உமர்ந்த பெரிய வானத்திலே தோன்றுகின்ற மீன
களினும் காட்டில் சாலப் பலனாம்; எனக.

(வி-ம்) இப்பிறப்பாய்-இப்பிறப்பாகவே. இனி இப் பிறப்பாயின்
யான் எனக் கண்ணழிப்பாரும் உளர்; அப்பிறப்பு - மறுபிறப்பு. அடி
தொழில் கேட்குவன் என்றது, நினக்கு மனைவியாகவேன் என்றவாறு.
இளமையும் காமமும் கில்லா என்பதற்கு நாமே சான்றுயினேம்.
அங்ஙனமே யாக்கையும் செல்வமும் கிலையா என்பது கருத்து. மணந்து
கொண்டு மகப்பே ரெய்தக் கருதி வந்துள்ள அவன் கருத்தறிந்து நம்
இளமையும் காமமும் ஒழிந்தன. அதுவேயுமன்றிப் புத்தேளுலகம்
புதல்வர் தருவார் என்னும் நின்கருத்துப் பிழையாம் என்பது தோன்றப்
புத்தேளுலகம் புதல்வரும் தாரார் என்றான். உம்மை இழிவு நெறப்பு.
மிக்க அறமே விழுத்துணையாவது என்னும் இதனோடு—

“அன்றறிவா மென்னு தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்காற் பொன்னுத் துணை”

(குறள், உக)

எனவரும் திருக்குறளையும் கிணைக.

விசாகை கல்லாளும் அவன்பாற் சென்று தானம் செய்யெனக் கூற
என இளமையும். வானத்து மீன் - வின்மீன்.

கந்தன் முத்த மகனின் அடர்ச் செயல்

கசா - கஞ்சு : குமரி..... சூதலின்

(இ - ம.) குமரி முதலக .கக் கொடுவருவழி நல்லான்
 தாரன் தாளால் .ககன் நகர் குடையம் படுபழி நீங்கி - கன்னி
 உகலிய குருகு புத்தவளையிய ஓந்த வரிந்த குழை .கணிர்த
 தவ் விசைகதாபினை .ககந் திற பாவையாகிய எதய்வத்தின்
 திதவருளால் புகாசின் .ககந் திற வரபுகின்ற மாகன்
 தாபி .ககலறிய பெரும்புழி நீங்கிய .ககபு ஒரு நாள; பல்லிளா
 கப .கக கொழிடை விதிவல் வருவேன் குழல் மேல் - பல்
 மகலிச கடுவல் கொடி செந்தை கொடிய விதிபனகன் வருகின்ற
 வருமைய கூந்தலின் மேலே; மருதி கொருட்டான் பகல்தொல்
 தபபன் காம காம காமகொள .கருகிய .கருகினன் - முன்பு
 பாரட்டினியாகிய மருதி காரணமாகக் கொடியுண்டவனுடைந
 தையடங்கிய ககந்த மனனன் மகன் காமமாகிய தி முதலகது
 கடுதலாலே கருகிய .கருகிய உடையவனும்; தொல்லோர் கூறிய
 மணம் .கது ஆம் என - நம் பண்புடத் தமிழ்ச் சான்றோர்
 உகததுக் கூறிய களவு மணம் இதுவேயாம் எனச் சொல்லிக்
 கொண்ட தன தகையில்; கரி இருந் பித்தை குழைது புற
 தாழந்த வரிபுமால் வாங்கி - கருண்ட கரிய தலை மயிரினச்
 சுற்றி புதுகில தூங்குபட்டிருந்த மலர்ந்த மலர் மாகலைய
 கையால் எடுத்தது; இன்னான் வேண்டி - குட்டுதற்கு
 கினைத்து; எல்லாறு தாக்கான விருமபினன் மாகல் வாங்க - ஒளி
 விரிக்கின்ற பொளமாகல் உணர்ந்த அம் மனனன் மகன் பெரிதும்
 விருமபித தன தகையல் மாகலையக் கையில் ஏந்துதற்கு, ஏறி
 செங்கை நிலக்குஞ்சி நீங்காதாகலின் - தகையில் ஏறிய அவனது
 செவ்வை கையானது கரிய அவனது மயிர் முடியினின்றும்
 நீங்காமல் கிலைப்பறந்து விடுதலின்; எனக.

(கி - க.) குமரி முதலக - கன்னியாகவே இருந்து முதிர்ந்துவிடுதல்;
 அமரன் : கந்தற்பாவை. அகந்தர் : ஆகுபெயர். படுபழி - மிக்கபழி.
 நம்மன் - தனமயன். காமந்தி பார்த்து கடுவலால் கடுகிய செஞ்சின்
 என்க. முதலக - ஆண்மகன் தலைமயிர். விதிபினன் :
 முத்தொச்சம். தொல்லோர் என்றது பழங்காலத்துத் தொல்காப்பியர்
 முதலியோரை. பணம் - களவு மணம். இவ்வான் - இட. குஞ்சி -
 ஆடவன் தலையிர். வருவேன் குழல் மேல் இவ்வான் வேண்டி மாகல்
 வாங்க ஏறிய கை நீங்காதாகலால் என இயைக்க.

இதயமுது

கதிரு - ககக: ஏறிய.....கறலும்

(இ - ன்.) ஏறிய செங்கை: இழிந்திலது இந்தக் காரினை
பொருட்டு என ககந்தன கேட்டு - தன மகனுடைத தகையில்
ஏறிய சிவந்த கை துறக்காதததது துறத விசைக்கையின்
தெயுடைக்கையே காரணம் எனக் ககந்த மகனன போளவிபுறம்;
கதம் சினம் திருவி பகன துபா நோக்கான ஸந்தன தனனை
வாளால் எறிந்தனன் - ககய விவகுளி முறுகுதலாலே மகன
துறதுபடுதலால் வருகின்ற துனடத்தததது ஒரு பொருளாகக்
கொள்ளாதவனாய் அம மைந்தனையும் தனது வாளாலேயே
வெடிக் ககானதனன, துறையெலலாம் இந் நகரத்திலே ககந்த
பகறமவாலாரும்; ஊழிதகாறு ஊழி உலகம் காதது வாழிய
மே கோ மனனவ என்று - பல்லூழி காலம் இவவுலகதது
மனனுயிரைப் பாதுகாத்து வாழுவாயாக எககை ககாமாறுகிற
அரசனை என்று சொல்லி; மாதவர் தமமுள் ஓர் மாதவன
கறலும் - அத் துறவிவாளில் வைத்தது ஒரு துறவி இவறகதக்
கரு கிற்றலும்; எகக.

(அ - ன்.) செங்கை இழிந்திலது என்னும் இதனையும் இங்ஙனம்
இழியாமைக்கு துறதக் காரணகையின் கற்றை காரணம் என்பதனையும்
அறிந்தோர் கூறக்கட்டு எனக். சிவந்த கி - சிவம், முகி. மகன்
துபா - மகன் உறுதயர் எனவும் மகனுல் தனக்குகா கர் முகர் எனவும்
இதபொருளில் மகங்கறறு. மைந்தனதகையின் என்றது இம் மைந்தனையும்
என்பதுபட கின்றது.

போழ மன்னன் அத் துறவியை வினவநல்

ககஉ - ககக: வீயா.....உரைக்கும்

(இ - ன்.) வீயா விழுச்சிர் வேந்தன் கேட்டனன் -
இவற்றை எல்லாம் கேடாத பெரும் பகையுடைய துச்சொழ
மனனன கூறது கேட்டனன அகவனம் கேட்டவன அத்
துறவிவாரை நோக்கி; நனறறி மாதவர் - நனமையை நனகு
அறிந்த பெரிய தவதகததயுடையர்; துறைய யகல என்று
கடுதது உரைத்து நலம் பல காட்டினிர இனறும் உளதோ
இவனின் உரைம என - நவர் உரை தொடங்குககால் இனறு
மட்டுமகல என்று தொடங்கிக் கூறுமாற்றால் அரசியலநனமையும்
கறபுடை மகனர் நனமையும் ஆகிய நலங்கன பலவதறை
கடுத்துக் காட்டலாலிர அகவனமாயின இனறும் கிழந்தனதோ
இததகைய கிழச்சி, உளதாயின கூறிக் காட்டுகின என்று;
மவனறி நெடுவல் வேந்தன் கேட்ப - வெற்றியையுடைய

மேலேக்கிய அவ்வாசன வினவுதலாலே; காதனர் தம்முள் ஒர்
மாதவன் - அத துறவினாரில் னைத்து ஒரு துறவினான்; திரு
தினாசு - வைத்து செவிகால என - தீயகின்றி அரசர்
பெருமன்னைய செவிகாண்மை சிகழவதாக என்று வாழ்த்தி;
உரைத்தும் - சொல்லான்; என்க.

[illegible]

1. உறுதுணை (உறுதுணை) (உறுதுணை) மாதவன் உறுதுணை
உறுதுணை (உறுதுணை) (உறுதுணை) மாதவன் உறுதுணை
உறுதுணை (உறுதுணை) (உறுதுணை) மாதவன் உறுதுணை
உறுதுணை (உறுதுணை) (உறுதுணை) மாதவன் உறுதுணை

துறவி கூற்று

கருக - களக : முடிபொருள்.....அடைந்தனள்

(தி - ஷ்.) னே கில வேந்தித - நெடிய உலகத்தை ஆளுகின்ற அரசனை! இன்றும் அத்தகைய சிகழ்ச்சி ஒன்று நிகழ்கதுளது உறுவை கேட்டருளுக, முடி பொருள் உணர்வோ - மெய்ப்பொருளை யுணர்ந்த சானரோர்ள்; முதலே உலகனை கடிப்பிட்டன ஐந்து உள - கடல் குழித் தீர் கிலவுலகத்தினகண் விலக்கப்பட்டனவாமிம தீய்களை ஐந்துளளன அமைவாரவன:—களஞ்ஞடல் பொய் கொழிதல் எனவு செய்தல் கொலை செய்தல் காமபாடுதல் எனவனவாம்; அமைதில் - அவ்வவதனுள்ளி; கண்ணும் பொய்யும் எனவும் பொய்யும் தனனாதாம காமம் - கள் பொய் எனவு கொலை ஆகிய களங்க தீய்களாகியும் தன்பால் உடைவதாம் காமம் எனவும் அத தீய்கள; தம்பால் ஆயகு அது கடிந்தார் அலகனை கடிந்தார் என - ஆதலால் தம்பிடத்தே அத்தகைய ரோர் தீய்களமாகிய காமததை சீக்கிரவர் களின கள் முதலிக உற்றுல் சிகழ்க தீய்களாகியும் ஒரு சேர சீக்கிரவர்களே ஆவர் எனறு அறிந்தது; கேடனை அகற்ற விறதனை மாக்கம் - அக் காமததைக் கையிட்டு சீக்கிரவர விறந்த தவ முழுக்க முடைம சான்றிராவர்; சீக்கிரவர தாய்க் காகம் தனவிகை உழப்பிவர் - அக் காமததை சீக்கிரதன்தாம் குயரம் பொறுக் கொணுத காகத்தில் விழந்து உழல்பவர் ஆவர்; தெதிர பதி மகன் சே அரி கெடுவகண் மாதவி - தெதிரப்பதின் மகனாகிய செய்வரிமாதகன நெடிய கண்ணியுடைவ மாதவி

எனதும் நாடகக் கணிகை; காதலன் உற்ற கடுக்குயர் பொருள் - தன் காதலனுடைய கோவலன் எந்திய கடி கொலை துன்பத்தைக் கேட்டு நெஞ்சு பொருதவளாய்; மாதவர் பள்ளியுள் அடைந்தனன் - பெரிய தவதையுடைய அறவண வடிகா தவப்பள்ளியின் கண் தஞ்சம் புகுந்தனன்; என்க.

(க - டு.) முடிபொருள் - மெய்ப் பொருள். முதுநீர் - கடல். கா தக்பன் உடையார்பால் கள்ளுண்டதும் பொய் கூறுதலும் களவு நாடலும் கொலை செய்தலும் ஆகிய நான்கு தீவினைகளும் ஒருதலையாக வளர் என்றவாறு. எனவே காரணம் ஏனையவற்றிற்கும் காரணமாம். த - தப்பால் காமத் தீவினை நிகழாதவாறு விலக்கியவர் எல்லாத் தீவினையும் ஒரு சேர விலக்கியவர் ஆவார். இவ்வுண்மையை உணர்ந்த காமத்தைத் துவர விலக்கியவரே சிறைந்த தவபடைபொர் ஆவார்; விலக்காதவர் நரகத்தில் வீழ்வர் என்றவாறு. நீங்கார் நரகடை உழப்பொர் எனவே நீங்கினவர் துறக்கத்தும் வீட்டுலகத்திலும் புதுச்செயல் எய்துவர் என்பது அந்தாபத்தியால் பெற்றும். க. கணை: கோவலன். கடுக்குயர் - கொலைப்பட்ட துன்பம். கேட்டுப் பொருளாய் என்க. அடைந்தனன் என்றது தஞ்சம் அடைந்தனன் என்பதுபட சிந்தித்து.

இதுவுமது

கடி - கடி: மற்றவள்.....காரிகை

(இ - ள்.) மற்று அவள் பெற்ற மணிமேகலை தான் மூன்று முகையினள் முதிரா இளவியள் - அம் மாதவி பெற்ற மணிமேகலை தானும் முதிராத முகையினையும் மழலை மாறாத மொழியினையும் உடைய இளமையுடையவளாய் இருந்தம்; தவம் செய்துவன என ஸ்ரீதிலும் பேரிலும் ஐயம் கொண்டு உண்டு அம்பலம் அடைந்தனன் - மானும் தனம் செய்தேன் எனத் துணிந்து சிறிய குகல் னிலும் பெரிய மாட மாளிகைகளிலும் சென்று பிச்சை ஏற்று உண்டு ஊரம்பலத்தை அடைந்தனன்; ஆங்கு அனை அ அகல்கினை ஆயினும் - அமவர்பலத்தின்கண் அம் மணிமேகலை அவள் மேற்கொண்ட அத் தவ ஒழுக்கத்தின்கண் பிரதான ளாகவே சிறந்துழியும்; அவளை நீங்காந் நிழல்பால் பாகனும் காரிகை பொருட்டால் காமம் காமுகைள் - அத் தவ மகளை மேகாதவனாய் அவளுடைய சிழலைப் போல எவ்விடத்தும் தொடர்பவன் அவளுடைய பேரழகு காரணமாகத் தன் நெஞ்சத்தே காமம் முதிர்த்தெய்வதலால்; ஆர் இரள் அருளின் அம்பலம் அடைந்தனன் - சிறைந்த இருளையுடைய நள்ளியினும் பழிசுருசானாய் அவன் துயிலுமினற அம்பலத்தினும் புகுந்தனன்; காரிகை காமசண்டுகை வடிவாயின - அம் மணிமேகலை தானும் அனனுக்கப்பட்டாமல் தன் வடிவத்தைக்

காந்து காயசண்டிகை என்னும் மற்றொருத்தியின் வடிவத்தை
மேற்கொண்டிருந்தாள்; எனக.

(அ - ன்.) இம்மாதவன் நின்றமகள் என்னும் உண்மையை நிற்படக்
கூறிவிட்டால் பன்னர் அவன் செய்த பிழை கூறும் செவ்வி பெறுகக்
கூறியதென்பது கருதலாயிரா ஒவ்வொருவரும் ஒழிக்கத்தக்க கூறுவன்
போல முறையாக அவன் செய்த பிழையை மன்னன் மன்னம் கொள்ளும்
வண்ணம் ஒழிவதென்ற நுணுக்கம் நினைந்து நினைந்து இன்புறத்
தொடர் இடத்துணாக. மற்றும்கூறியவன் என்றது அவன் காமம்
காழ் கொள ஏதுகூறியபடியாம். மணிமேகலை காமநுகந்த கர்ப்பம்
அவன் என்பது தோன்றாததற்கு ஆங்கு அவன் அவ்விதத்தினால்
யாரியும் என்றான். காரிகை - அழகு - ஆரிதரும் எனல் வேண்டிய
இழிவு சிறப்புந்மை செய்யுள் வகாரக்கால் தொக்கது. (கஅஅ)
காரிகை; மணிமேகலை. காயசண்டிகை வடிவாயினள் என்றது அவன்
தையில் அகப்படாமையிற் பொருட்டு அவ்வடிவாயினள் என்றவாறு.

இதுவுமது

கவுக - ககங் : காயசண்டிகை.....ஆகலின்

(இ - ன்.) காயசண்டிகையும் ஆங்கு உள்ள ஆதலின் -
காயசண்டிகை என்னும் விச்சாதரி ஒருத்தியும் அவ்வம்பலத்தி
லிருக்கின்றாள் தலித; காயசண்டிகை தன் கணவனுடைய
வாய்வாள் விருகையன் ஒருவன் தோன்றி - அக் காய
சண்டிகையின் கணவனுடைய ஏறு தப்பாத வாகையுடைய விச்சா
தரன் ஒருவன் தவளைக் காண்டற் பொருட்டு அக் செவ்வியில்
அம்பலத்தில் வந்து; இவன் ஈங்கு இவன் பொருட்டால்
வந்தனன் என - மணிமேகலையின் பொருட்டு வந்தவனைக் கண்டு
இவன் இவ்வம்பலத்திற்கு என் மனைவியாகிய காயசண்டிகையின்
பொருட்டே வந்தான போலும் என்று பிழைபடக் கருதி; ஆங்கு
அவன் தீவினை உருத்தது ஆகலின் - அபபொழுது அவனுடைய
பழனியையும் தன் பயனை ஊட்டுதற்கு உருத்து வந்ததாதலால்;
எனக.

(வி - ன்.) காயசண்டிகையும் ஆங்கு உள்ள என்றது காயசண்டிகை
சென்றுவிட்ட செய்தி இத் துறவர்க்குத் தெரியாதாகலின் புலவர்
பெருமான அவன் கூற்றாக அங்ஙனம் கூறியது புலமை நுணுக்கங்களுள்
ஒன்றாகும். போலும் அவன் அக் நகரத்திலுந்த செய்தியை அரசன்
அறியாததிலே இப்பாதலின் அவன் இந்நகரமையும் உணர்ந்துதல்
வேண்டிற்று; இதுவும் ஒரு நுணுக்கமாம். வாய்வாள் - ஏறு தப்பாத
வாள். விருகையன் என்றது காஞ்சனனை. தோன்றி என்றது
மனைவியைக் காணும் பொருட்டு வந்து என்பதுபட நின்றது. இவன்
பொருட்டால் - இடக்காடக்கு. ஈண்டும் இவன் எனச் சுட்டுப்
பெயரால் கூறினர். அவன் என்பதும் அது.

இதுவுமது

ககச - 208: மதிமருள்.....உரைத்தலும்

(இ - ம்.) மதிமருள் வெண்குடை மன்ன வின்மகன் - முடி வெண நிறகன் பேரன்ற கொற்றவெண குடைவையுடைய பன்னின வினனுடைய மகமுனிய; உதயகுமரன ஒழிமாணக ஆங்கு அவள தன்னை அம்பலத்து ஏற்றி - உதயகுமரன் தரணம் நீங்காணா அம் மணிமேகலை மை ஊரம்பலத்துக்கண் ஏற்றி; ஓங்கு திருள் மாமதது இவனை ஆங்கு உய்த்தது - உயர்ந்த இருளையுடைய களவியன்னை இவளையுள் ஆங்குச் செலுத்தது; காயசண்டிகை தன் கணவனாகிய வாழ்வாள விஞ்சையன் தன்னையும கூடய - காயசண்டிகையின் கணவனாகிய வாய்க்கும் வாழையுடைய விச்சாதரனையும் அவனிடத்திற்கு அழைத்து; விஞ்சை மகன்டால் இவன் உதகனன் என விஞ்ச விஞ்சையன் மனத்தையும் கலக்கி - நின் மனைவியாகிய காயசண்டிகையின் பொருட்டே இவன் இப்பொழுது இங்கு வந்தான் என்னும் ஒரு பிழைபுனை எண்ணத்தெத் தோற்றுவித்து, முன்னக இவன் மகலை ஆராய்தல பொருட்டு விஞ்சையன் கரந்திருந்த அவ் விச்சாதர னுடைய செஞ்சத்தையும் கலக்கிவிட்டு; ஆங்கு அவன் தன் கணவாளால் அம்பலத்து ஈக்கு அவன் தன்னை ஏற்றித்தது என்று எத்தி - அவ்விடத்தே அவ் விச்சாதரனுடைய கையிலிருந்த வாழினுலையே அவ்வம்பலத்தினூடேயே ஈங்குக் கூறப்பட்ட நின் மகனை வெட்டுவித்தொடுத்தது என்று சொல்லி வாழ்க நின் செவியால் என்று வாழ்த்தி; மாதவர் கம்முள் ஓர் மாதவன் உரைத்தலும் - அத்து விபரம் வைத்துச் சொல்வனமையுடைய ஒரு துணி உதயகுமரன் சொல்லுண்ட செவதியை அரசனுக்கு அறிவுறுத்தலும்; என்க.

(இ - ம்) (ககக) முடிபொருள் என்று தொடங்கி (ககஉ) ஆங்கவன் தீவினை உருத்ததாகலின் என்று வரையில் இம் மாதவன் கூறிய செயலியின் சுருக்கம் வருமாறு - வேந்தே காமம் ஏனைய தீவினை எருக்கும் காரணமாம் அதனை விலக்கிடவரே துறவாராவர். காமம் காழ் கொண்டவர் நரகத் துன்பத்தை நுகர்வது இயற்கை. இன்று காழ் கொண்டவர் நரகத் துன்பத்தை நுகர்வது இயற்கை. இன்று இந் நகரத்தில் நிகழ்ந்ததொரு நிகழ்ச்சியைக் கேள்! மணிமேகலை தவம் செய்தது துணிந்து பிச்சையெற்றுண்டு ஊரம்பலத்தல் உறைந்தாள். அவள் அழகு மிக்கவள். அதனால் காமம் காழ் கொண்டு அவள் நிழல் போல எவ்விடத்தும் நீங்காதவனாய் நள்ளிரவில் அம்பலத்திறும் வந்துவிட்டான்; அவள் அவனுக்குச் சிக் காயசண்டிகை வடிவம் கொண் டிருந்தாள். காயசண்டிகையின் கணவனும் மனைவியைக் காண, அந் நவளிரவில் வந்தான். அவன் இவனைக் கண்டு தன் மனைவியின் பொருட்டே இவன் வந்தான் என்று கருதும்படி அவனுடைய

தீவினையும் அப்பொழுது செவ்வி பெற்றி நந்ததாகலின் என்று சொல்லு
மனவும், கிண்டல் என்னுதல் உதயகுமரன் என்னுதல் குறிப்பிடாமல்
'அவன்' 'இவன்' என்னும் சுட்டுப் பெயராலேயே கூறி வந்தமையின்
உவ்வாசன் தெரிந்து கொண்ட செந்தி இங்ஙனம் தனிந்து தவமகனை
தீவினையும் காணத்தொடுவதாது தொடர்ந்து இரவினும் அப்பலத்தினும்
அவன் தவம் தீவன் ஒவன் இக் நகரத்தில் இருக்கின்றான்
என்பதேயாம்.

இங்ஙனம் கேட்ட மன்னவன் நெஞ்சத்தில் அத்தகைய தீவினை
தவன் மாவன் என அறிபுர் அவனும் அங்ஙனம் செய்த
வெடிக் கண்டிப்பித்து ஒருக்க வேண்டும் எனனுபளவிந்நுச் சினமும்
உண்டாயிற்று. எவ்வாறு நடிமில்லை. அனல் அம் மாதவனோ அவன்
புரீ என்று இவனும் கூறிவல்ல. இவ்வாற்றால் மன்னவனுடைய அறிவு
பொய் இக்குமரன்? இக் குமரம்ற்றைகப் புலவர் பெயரின்
அவன் துடையைப் பாராட், வார்போல மதம் ன் வெண்குடை மன்ன
என இவன் தவம் கூற, ன்ள நயமுணர்க. மதிமநுள் என்றது திங்கள்
தவம் என வெண் குடைக்கு உவமமாயிற்று. அறிவுமருளுகின்ற
அரசன் என விளித்தவாறுமாயிற்று. இது கேட்ட அரசன் மதி
மநுள் தவம் இயற்கையே. இன்னும் தீவினையு நுத்ததாகலின் என
ஏதக் கூறி வாமகன் உதயகுமரன் ஒழியானாக அவனை அப்பலத்தேற்றி
இவனை ஆங்கு உய்த்து விஞ்சையினையும் அழைத்து இவன் கிண்மனை
பால் வந்தான் எனக் காட்டி அவன் மனத்தையும் கலக்கி என்னு
மளவும் உதயகுமரனை எழுவாய் போன்று கூறி வருதலால் ன்ளும்
அவன் தன் மகனே என்று அரசன் துணிதற்கு இடமில்லாமை உணர்க.
இவ்வாறு இம் மாதவன் உதயகுமரனை ஐயப்புலத்தல் வைத்து அவன்
செய்த பெருத்தீவினையைத் தெளிவுபடக் கூறிய பின்னர் மேலே
கூறிய தீவினையு நுத்ததாகலின் அத் தீவினை இவன் தன்னை ஏறிந்தது
என்று மடிக்கும் பொழுதுதான் அரசன் கொடியுண்டவன் தன்மகன்
என்றுணரும்படி கூறி முடித்த நயம் உணர்ந்து மகிழ்க.

அரசன் செயல்

உரு - உரு: சோழிக.....வேந்தென்

(இ - ன்) (உரு) அணிகிலர் நெடுமுடி அரச ஆள்
வேந்து - அழகு மிகுபிறை நெடுங் முடியினையுடைய அரசாட்கி
லமச்செய்கின்ற வேந்தனாகிய அச்சோழ மன்னன் தானும் இற்றை
நாள் இத தீவினை செய்தவன் தன் மகனாகிய உதயகுமரனை
பெண்பதும் அவன்றானும் விஞ்சையனால் கொடியுண்டான்
என்பதும் நன்னுணராத பின்னர்த் தன் தானைத் தலைவனாகிய;
சோழிக ஏனாதி தன் முகம் நோக்கி - சோழிக ஏனாதியினுடைய
முகத்தை நோக்கிக் கூறுபவன்; இளங்கோன் தன்னை மான்
செயற் பாலது தான் செய்ததனால் விஞ்சையன் தவது இவன் -
தானைத் தலைவனை இக்கரு தீவினை செய்த இளவரசனாகிய
உதயகுமரனை மான செயல் வேண்டிய செங்கோன் முறை
ஒன்றை மான் செய்தற்கிடையிலாது தானே செய்து விட்டதனால்
அவ்விச்சாதரன் பெருந்தகைமை இவன் ஆயினான் அது கிடக்க;

மாதன் கோன்பும் இன்று மடவார் கற்பும் இன்று காவலன்
காவல் இன்று எனின் - சிறந்த தவததை மேற்கொண்ட
தறிவாருடைய கோன்பும் இல்லையாம் மடப்பமுடைய
மனிருடைய கற்பறழும் துக்கமாம் ஆசனமுடைய காவல்
துக்கமாயின்; மகன் முறைசெய்த மன்னவன் வழி ஓர்
தவத்தினையான் தோன்றினன் என்பது - கன்னகரிழந்த ஒரு
புகலின் தயாரித்தற் பொருட்டுத் தன் அரும்பெற்ற புதலவனைத்
தொழியின் மேதகிடத்திக் கொன்று செய்கான் முறை செய்த
மறவர்களுடைய மார்க்கண ஆத்தகைய துன்பம் தருவீன்ற
தெரிவாருடைய ஒருவன் பிறந்தான் என்னும் ஆப பழிச்சொல்;
புகல்தர் தம் செவி உறுவதன் முன்னம் - எமமொருவன் பிற
மன்னருடைய செவியில் சென்று புகவதற்கு முன்பு; கங்கு
தவன் தன்னையும் சுமத்து ஏற்ற - கங்குக் கொலைபுண்ட
உதமகுமான் உடம்பையும் சுமத்தபல ஆட்கொழிதது; கணிகை
மகனையும் காவல் சிறை என்றான் - ஆர் நாடகக் கணிகை
மகனாகிய மணிமேகலையையும் காவலின்கண் வைத்திடுக என்று
கட்டினாமிட்டான் என்பதாம்

(வி - ம.) ஏனென என்பது படை மறவரன் சிறந்தோர்க்கு
ஆசனம் வளம்பெற்று ஒரு மடப்பெட்டான். இதன், மாராயம்
பெற்ற கொலையாளியானும் (தொல். புறத். 9. 8) என்பதற்கு
ஆசிரியர் நச்சுறாகுகினியர்,

‘போர்க் கடலாற்றும் புதலித்தேர்ப் பல்படைக்குக்
காக்கடல் பெற்ற கரையன் ஒரு—போர்க் கடல்லாம்
நானுந் யாழிய தார்வேந்தன் மொகிசெய்தே
மொதுதப்பட்டத் தவன்”

என்று காட்டிய மேற்கோளாலும் உணர்க. சோழிக ஏனென
என்றமையால் சோழ மன்னனால் ஏனெதப்பட்டம் வழங்கப்பட்டவன்
என்பது பெற்றும். யான செய்ய வேண்டிய கொலைத் தண்டனையை
ஏதலாகிய தான் செய்தமையால் அவ் விஞ்சையுடனும் ஒரு தவறு
செய்தான் என்பதுபடத் தகவிலன் என்றான் இன்று என்பதனை
கோன்பும் இன்று கற்புமின்று என இரண்டி ற்தும் கூட்டுக. மகன்
முறை செய்த மன்னவன் என்றது மறுத்திச்சோழனை; இதனை,

“வாயிற் கடைமணி நடுகா நடுங்க
வாவின் கடைமணி யுகுரீர் நெஞ்சகடத் தான்றன்
அரும்பெற்ற புதலவன் யாழியின் மடத்தோன்
பெரும்பெயர்ப் புகாரென பத்யே” (சிலப். 10 : 62 - 6)

எனவரும் கண்ணகி கூற்றாலும் உணர்க. அம் மாதவனால் கூறப்பட்ட
கருதன் மக்கள் இருவரையும் கொள்ளாது வந்ததான். என்னை? அவ்
விருவரும் குடிப்பிறப்பினர் அல்லராகலின். அக் கருத்துத் தோன்ற ஓர்

தயர்வினையான் என்றான். வேந்தர் என்றது எம்மோர்மைய
பிறவேந்தர் என்றவாறு. இதனை,

“எம்மோ ரன்ன வேந்தற் குற்ற
செர்மையி னிகந்தசொற் செவிப்புலம் படாமுன்
உயிர்பதிப் பெயர்த்தமை யுறுக விவ்கென”

என வரும் சிலப்பதிகாரத்தினுள் உடு: கதி-கள ஒப்பு நோக்குக.
கணிகை மகள் என்றான் கண்டோரெல்லாம் காழறுகற்குரியவன்
என்பது தோன்ற. அவ்வாறு பிறர் காழற்றுக்கொடாமலும் வேந்தன்
மகள் கொலையுண்டதைக் க்குக் காரணம் இவ்வென்று கருதி
மணிமேகலைக்கு நகர மகதன் க்கடுகுடாமலும் டாதகாத்தல் தன் கடமை
யாதலின் மணிமேகலையுள் காவல் செய்தல் வேண்டிற்று. இனி,
மணிமேகலையையும் வெறுத்து அவளைக் கணவக மகள் என்று கூறிக்
காவல் செய்வதற்கான் எனக் கருகுவாநுழை. அங்ஙனம் கருகின்
மணிமேகலையை அரசன் வெறுத்தற்குத் தன் மகன் கொலையுண்டமை
யன்றிப் பிறிதொரு காரணம் இன்னமயின் அவ்வரசனுக்கே
இழுக்காதலை அவர் நோக்கிற்றவர்.

இக்காதையை—மன்மலர் சிப்பப் புரிந்தோர் உரைப்பக் கேட்டு,
மாதவ ரெல்லாம் மணிமேகலையை நோக்கி, “இதனை நீ அறிவதுமண்டிதா”
என, அவள் உரைத்தலும் அவளைச் சிறுவன் னறி தெளித்த
இசைத்துச் சென்று குமகி ஓர் மாதவனுரைத்தலும், “காட்டு வேர்கள்,
‘உரையும்’ என ஓர் மாதவன் உரைத்தல்; அங்ஙனம் உரைக்கும்
மாதவன் ஏத்தி உரைத்தலும் வேந்து காவல் செய்கென்றனன் என,
இயைத்திடுக.

சிறைசேய் காதை முற்றிற்று

உரு. சிறைவிடு காதை

[உரு. மணிமேகலை சிறைவிடு செய்த இராசமாதேவி குறைகொள்
பார்ப்பச் சிவங்கொடுத்த பாட்டு.]

அஃதாவது: அரசன் கட்டளைப்படி சாந்த வேனாதிபால்
கொடியிடப்பட்ட மணிமேகலை தன் மகனைக் கொன்றவள் என்னும்
செற்றத்தால் இராசமாதேவி அரசன்பால் சென்று வஞ்சகமாக
மணிமேகலையைப் பெரிதும் மதிப்பவள் போலப் பேசி மணி
மேகலைமாத் தன்பால் இருக்குமிடம் அரசன்பால் வேண்டி
அவளை அச் சிறையினின்றும் மீட்டுக் கொணர்ந்து தன் பரது
எவலில்வைத்து அவளுக்குப்பித்தற்றுதற்குரிய மருந்தாட்டியும்
கல்லாத இளைஞன் ஒருவனை விடுத்து மணிமேகலை கற்பனை
பழிக்கச் சொல்லியும் போய் கொண்டாள் என்று பொய் சொல்
லிப்பல்வறு வகையில் மணிமேகலைமாத் துன்புறுத்த புறன்று
பார்த்தும் அவற்றிற்கெல்லாம் மணிமேகலை தான் பெற்றுள்ள
மந்திரவளின் உதவியால் சிறிதும் திங்கின்றி இருப்பாளாக;
அது கண்ட இராசமாதேவி மணிமேகலை கிடய்வத் தன்மை
புடைமகள், அஃதறியாது அவளுக்குக் கேடு சூழ்ந்தமையின்
தனக்கு இன்னும் என்னென்ன துண்டங்கள் வருகமாவென்றஞ்
செவளாம் அவளபால் சென்று யான் என்மகளை இழந்த
துன்பம் காரணமாக இவ்வாறு பல தீயகுணைச் செய்து விட்
டேன் அஹறைய பொறுத்தருள வேண்டும் என்று சொல்லி
மணிமேகலையை அவள் விருப்பம்போல ஒழுக்க விட்டுவிட்ட
செய்தியைக் கூறும் செய்யுள் என்றவாறு.

அரசனுடைய சிறைக் கோட்டத்தினின்றும் இராசமாதேவி
விடுவித்துக் கொண்டமையின் இது சிறைவிடு காதை எனும்
பேர்ப் பெற்றது.

இனி இதன்கண் மணிமேகலையின்பால் செற்றம் கொண்ட
இராசமாதேவி மணிமேகலையைச் சிறை மீட்டுக் கொணர்ந்து மணி
மேகலைக்குச் செய்யும் வஞ்சகச் செயல்களும், அச் செயல்களுக்கு
மணிமேகலை மந்திரவலிமையால் சிறிதும் துன்புறுதிருத்தலும்,
அது கண்ட இராசமாதேவி அஞ்சி நடுங்குதலும், மணிமேகலை
இராசமாதேவிக்குத் தன் முற்பிறப்பினையும் உதயகுமான் முற்
பிறப்பினையும் அறிவுறுத்துதலும், உதயகுமான் கொலையுண்ட
கைக்குரிய பழவினை இன்னது என அறிவுறுத்துதலும், மணி

மேகலை இராசமாபிதவி செய்த வஸ்தகத் செயல்களினின்றுத்
தப்பிய வகை உடையது. காமம் முதலியவற்றால் ஏற்படுகின்ற
துன்பங்களை எடுத்துக் கூறி உயர்க்களினால் ஆன்பு செலுத்துக
என்று இராசமாபிதவிக்கு எல்லறிவு மொந்தகுதலும் மகன்
துவா நெரு நாச பணம் வந்தகாது இராசமாபிதவியின் அகம் கடு
கின்ற மெல்கோய். அனிகதுக் ஐளிரக் செய்தவும் அரசனிடவி
கந்தியுடையளாய்த் தெர்ப்பது உடலிற் பாயல்வகை மணி
பேரகலை தடுத்தது நினைவுகல உடலாகு ளான காதலன தாங்
அவர்க்குமே நினைவுகல நினைவு என்னு எதிர வணங்குதலும்
பிறவும் இனிதரகக் கூறப் புகுகின்றன.

- மன்னவ னநளாள் வாசந் தவைமையனும்
தன்னைடுங் கூந்தல் நரைமு தாட்டி
அசந் காயினுங் குமரற் காயினும்
திருவெக் கிழமைத் தேவியர்க் காயினும்
கெட்டுரை விர்த்துங் கற்றவை பகர்ந்தும்
பட்டவை துடைக்கும் பயங்கெழு மொழியினன்
இலங்கரி தெடுங்கண் இராசமா தேவி
கலங்களு ரொழியக் கடிதுசென் றெய்தி
அழதடி வீழா தாயிழை தன்னைத்
க0 தொழுதுமுன் னின்று தோன்ற வாழ்த்திக்
கொற்றங் கொண்டு குடிபுறங் காத்தும்
செற்றத் தெவ்வர் தேவந்தம தாக்கியும்
தருப்பையிற் கிடத்தி வாளிற் போழ்ந்து
செருப்புகன் மன்னர் செல்வுழிச் செல்கென
கதி மூத்து விவிதலிக் குடிப்பிறந் தோர்க்கு
நாப்புடை பெயராது நாணுத்தக வுடைத்தே
தன்மண் காததன் று பிறர்மண கொண்டன்
நென்னெனப் படுமொ நின்மகன் மடிந்தது
மன்பதை காக்கு மன்னவன் றன்முன்
உ0 னுன்பங் கொள்ளின ஸென்றவன் பேயாயின்
கையாற் றுள்ளங் கரந்தகா தடக்கிப்
பொய்யாற் றெழுக்கங் கொண்டுபுற மறைத்து
வஞ்சஞ் செய்தவன் மணிமே கலையையென்
றஞ்சி ஸோதி யரசனுக் கொருநாள்
உதி பிறப்பின் செல்வப் பிக்குணிக் கோலத்
தறிவு திரிந்தா ளரசியல் தாலிலன்
கரும்புடைத் தடக்கிகக் காமன் கையற
அரும்பெற லினமை பெரும்பிழி நாக்கும்
அறிவு தலைப்பட்ட ஆயிழை தனக்குச்

- உ0 சிறைநிந்த கன்று சொங்கால் வேந்தெனச்
சிறப்பின் பாலை மக்க னல்லாச்
மறப்பின் பாலை மன்னர்க் கொன்ப
தறித்தனை யாயினிவ் வாயிழை தவ்வினச்
செறிந்த சிறைநோய் தீர்க்கென் றிறைநோயை
என்றோ டிருப்பினு மிருக்கவில் விளங்கொடி
தன்னை டெடுப்பினுந் தகைக்கொடு தரிசென்
றங்கவன் தனைக்கூடய் அவன் தன னோடு
கொங்கவிழ் குழனான் கோயினுள் புக்காய்
கறிவு தீர்த்திவ் வகனக செல்லா
உ0 எறிதரு கோலையான் செய்குவ னென்றே
மயற்பகை முட்ட மறுபிறப் புணர்ந்தான்
அயர்ப்பது செய்யா அறிவின ளாகக்
கல்லா விளைகு னொருவனைக் கூடய்
வல்லாங்குச் செய்து மணிமே கலைதன்
உ0 இளைவள ரிளமுனை யேந்தெழி ளாகத்துப்
புணர்துறி செய்து பொருந்தின னென்னும்
பான்மைக் கட்டுரை பரைக்குரை யென்றே
காணம் பனவுங் கைநிறை கொடுப்ப
ஆங்கவன் சென்றவ் வாயிழை யிருந்த
உ0 பாங்கி னொருசிறைப் பாடுசென் றனைதலும்
தேவி வஞ்ச மிதுவெனத் தெளிந்து
நாவியன் மத்திரம் நடுங்கா தோதி
ஆண்மைக் கோலத் தாயிழை யிருப்பக்
காணம் பெற்றோன் கடுத்துய ரெய்தி
உ0 அரச குரிமையி டைவ ரணுகார்
நீரயக் கொடுமகள் நினைப்பறி யேனென்
றகதகர் கைவிட் டாங்கவன் போயபின்
மகனைநோய் செய்தாளை வைப்ப தென்னென்
றுய்யா நோயி னுனொழிந் தனனெனப்
உ0 பொய்நீநாய் காட்டிப் புழுக்கறை யடைப்ப
னொனொழி மந்திர முடைமையின் அந்த
வாணுதல் மேனி வருந்தா திருப்ப
னுயென விம்மி யாயிழை நடுங்கிச்
செய்தவத் தாட்டியைச் சிறுமை செய்தேன்
உ0 என்மகற் குற்ற இடுக்கண் பொருது
பொன்னே ரணியாய் பொறுக்கென் றவன்நொழ
நீ பதிதன் வயிற்றிற் றோன்றிய
எனங் கமழ்தா ரிராகுலன் தவ்வின
அழற்கண் தாகம் ஆருயி ருன்ன

- ௪௦ விழித்த லாற்றே னென்னுயிர் கடுநான்
 யாங்கிருந் தழுதனை யினங்கோன் றனக்குப்
 பூங்கொடி நல்லாய் பொருந்தாது செய்தனை
 உடற்கழு தனையோ உயிர்க்கழு தனையோ
 உடற்கழு தனையே னுனமகன் றனனை
 ௪௧ எடுத்துப் புறங்காட் டிட்டனர் யாரோ
 உயிர்க்கழு தனையே னுயிர்முதம் புகில்
 செயப்பாட்டு வினையாற் றெரிந்துணர் வரிய
 தவ்வுயிர்க் கன்பினை யாயி னாய்தொடி
 எவ்வுயிர்க் காயினு மிரங்கல் வேண்டும்
 ௪௨ மறநுன் மகனை மாபெருந் தேவி
 செற்ற கள்வன் செய்தது கேளாய்
 மடைக்கலஞ் சிதைப விழ்ந்த மடையனை
 உடற் றுணி செய்தாங் குருத் தொழம் வல்வினை
 தஞ்சவிழி யாவின் நல்லுயிர் வாங்கி
 ௪௩ விஞ்சையன் வாளால் விட்டிய தன்றே
 யாங்கறிந் தனையோ ஈங்கொ டீயெனிற
 பூங்கொடி நல்லாய் புருந்த திதுவென
 மொய்ம்மலர்ப் பூம்பொழில் புக்கது முதலாத்
 தெய்வக் கட்டுரை தெளிந்ததை யிசு
 ௪௪ உற்றதை மெல்லா மொழிவின் றுரைத்து
 மற்று முரைசெயும் மணிமே கலைதான்
 மயற்பகை யூட்டினை மறுபிறப் புணர்ந்தேன்
 அயர்ப்பது செய்யா அறிவினே னுயினைன்
 கல்லாக் கயவன் காரிருட் டான்வர
 ௪௫ நல்லாய் ஆணுந் தான்கொண் டிருந்தேன்
 ஊனொழி மந்திர முடைமையி னன்றோ
 மாணியை செய்த வஞ்சம்பிழைத்தது
 அந்தாஞ் சேறலும் அயலுருக் கோடலும்
 சிந்தையிற் கொண்டிலேன் சென்ற பிறவியில்
 ௪௬ காதலற் பயந்தேரய் கடுந்துயர் களைந்து
 திதுறு வெவ்வினை தீர்ப்பது பொருட்டால்
 தையா னுன்றன் றடுமாற் றவலைத்து
 எய்யா மையல்தீர்த் தின் னுரை கேளாய்
 ஆள்பவர் கடைக்குற மயங்கிய நன்னாட்டுக்
 ௪௭ காருக மடந்தை கணவனுங் கைவிட
 ஈன்ற குழவிவொடு தான்கொ ருடி
 மானோர் திசைபொய் வரையான் வாழ்வுழிப்
 புதல்வன் றன்னையோர் புரிதான் மாப்பன்
 பதியோ ஈறியாப் பாண்மையின் வளர்க்க

- 350 ஆங்கப் புதல்வன அவன் திற மறியான்
தான்புணர்ந் தறிந்துபின் றன்னுயிர் நீத்ததும்
தீர்நசை வேட்கையி னெடுங்கட முழுவும்
குன்முதிர் மடமான் வயிறுகிழித் தோடக்
கான வேட்டுவன் கடுங்கடிக் தூர்ப்ப
- 351 மான்மறி விழுந்தது கண்டு மனமயங்கிப்
பயிர்க்குால் கேட்டதன் பான்மைய னாகி
உயிர்ப்பொடு செங்க னுருத்த நீர்கண்டு
ஒட்டி யெய்தீதா னோருயிர் துறந்ததுங்
கேட்டு மறிதியோ வாரட்டங் கணனி
- 352 கடாஅ யானைமுன் கட்கா முற்றேர்
விடாஅது சென்றதன் வெண்கோட்டு விழுவ
துண்ட கள்ளி னுறுசெருக் காவது
கண்டு மறிதியோ காரிகை நல்லாய்
பொய்பாற் ரெழுக்கம் பொருளைக் கொன்போர்
- 353 கையாற் றவலங் கடத்தது முண்டோ
களவேர் வாழ்க்கைய நுறுஉங் கடுத்துயர்
இளவேய்த் தோளாய்க் கிதுவென வெண்ட
மனபுரு ளகத்து வாழ்வொக் கிங்கிவை
துன்பந் தருவன துறத்தல் வேண்டும்
- 354 கற்ற கல்வி யன்றூற் காரிகை
செற்றஞ் செறுத்தோர் முற்ற ளுணர்ந்தோர்
மலைன்மா ஞாலத்து வாழ்வொ பொன்போர்
அல்லன் மாக்கட் கிஃனது நிரப்புநர்
திருத்தி ரெஸ்வகி செல்லாந் கறித்தோர்
- 355 வருத்தி வந்தோ ரருப்பசி களைத்தோர்
துன்ப மறுக்குந் துணிபொரு ளுணர்ந்தோர்
மன்பதைக் கெல்லா பன்பொழி யாரென
ஞான தன்வீர் நன்கனந் தெளித்துத்
தேனு ரோதி செவிமுதல் வார்த்து
- 356 மகன்றுயர் நெருப்பா மனபுவிற் காக
அகஞ்சுடு வெந்தி யாயிழை யனிப்பத்
தேறுபடு கின்வீர் போலத் தெளிந்து
மாறுகொண் டோரா மனத்தின ளாகி
ஆங்கவன் தொழுதனு மாயிழை கொருஅன்
- 357 தான் கொழு தேத்தித் தகுதி செய்திக்
காதலைப் பயத்தோ யன்றியுங் காவனை
மாபெருந் தேவியென் றெதிர்வணங் கினனென்.

உரு. சிறைவிடு காதை

உரை

மன்னவன் ஏவலின்படி வாசந்தவை என்னும் புதியவன்
இராசமாதேவியின் பால் சென்று ஆற்றுவித்தல்

க - ௧௦ : மன்னவன்.....வாழ்த்தி

(தி - ங்.) மன்னவன் அருளால் - சோழ மன்னனுடைய அருளை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஆரண்மனையின்கண்; அரசர் காயினும் குமார்க்காயினும் இருநில கிழமை தேவியர்க்கு ஆயினும் - அரசர்களுக்கேனும் மக்களுக்கேனும் பெரிய நிலத்தை ஆளும் உரிமை பூண்ட பட்டத்துத் தேவியருக்கேனும் சேதனும் துன்பம் வந்த காலத்தில் சென்று அத் துன்பத்தைத் தீர்த்தற்கு; கட்டுரை விரித்தும் கற்றவை பகர்ந்தும் - பொருள் பொதிந்த சோற்களை விரித்துக் கூறியும் தான் கற்ற அறிவுரைகளை எடுத்து விளக்கியும்; பட்டவை துடைக்கும் பயங்கரமூ மொழியினள் - அவர்கள் உற்ற துன்பத்தைத் துடைக்கவல்ல பான் பொருந்திய மொழியையுடையவளாகிய; வாசந்தவை எனும் நல்கெடுக் கூந்தல் நரை முதாட்டி - வாசந்தவை என்னும் பெயரையுடைய அழகிய நெடிய கூந்தல நரைத்துள்ள முதியவள்; இலங்கு அரி நெடும் கண் இராசமாதேவி கலங்கு அஞர் ஒழிய சுகது சென்று எய்தி - விளங்குகின்ற செவ்வரிசோடிய நெடிய எண்ணையுடைய இராசமாதேவிக்குத் தன் மகன் இடந்தமையால் உண்டான நெஞ்சு கலங்குதற்குக் காரணமான துன்பம் தீர்த்தற்பொருட்டு விரைந்து உவளகதே சென்று; அழுது அடி விழாது - கணை மகளிரைப் போல அழுதுகொண்டு அடியில் விழாமல்; ஆயிழை தன்னை தொழுது முன்னின்று - இராசமாதேவியைக் கை குவித்துத் தொழுது அவள் முன்னிலையின் கின்றவாறே, தோன்ற வாழ்த்தி - தன் வருகை தோன்றுமாறு நெறப்பாகத் தேவியை வாழ்த்திக் கூறுபவள்; என்க.

(தி - ங்.) மன்னவன் அருளால் என்றது இராசமாதேவிக்கு ஆறுதல் கூறுதல் வேண்டும் என்னும் கருத்து அரசனுக்குண்மையைக் குறிப்பால் உணர்ந்துகொண்டு என்றவாறு. எனவே இவள் முற்பட அரசனுக்கு ஆறுதல் கூறவேண்டாமையும் பெற்றும். நரையையுடைய முதாட்டி என்க. அரசர்க்கு, தேவியர்க்கு என்பதற்கேற்பக் குமரர்க்கு

தருப்பையில் கிடத்தி...விளிதல் என்பதனோடு "ஓடன் மரீஇய பிடிப் பன்னர், நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை கழிஇக் காதன் மறந்தவர் தீது மருங்கறுமார், அறப்புரி கொள்கை நான்புறை முல்வார், திறம்புரி பசும்புற்பாப்பினர் கிடப்பி, மறங்கந் தாக நல்லமர் வீழ்ந்த நீகழல் மறவர் செல்வுழிச் செல்கென, வாள்போழந் தடக்கலு முய்ந்தனர்" என வரும் புறப்பாட்டு (கஉ) ஒப்பு நோக்கப்படும். 'மூப்பினும் பினியினும் இறவாது அமார்க்களத்து வீழ்ந்தாரே துறக்கம் பெறுவர்' என்பது நச்சினூர்க்கினியர் (தொல். அகத். ௪௪) உரை. என்னெனப் படுமோ என்றது இகழ்ச்சி. சின்மகன் பொருட்டு நீ துன்பங்கொள்ளுதலை அரசன் காணின் நானுவன் ஆதலால் நீ துன்பங்கொள்ளேல் என்பது குறிப்பு. இக் குறிப்பு பெரிதும் நுணுக்கமுடைத்தாய் இராசமாதேவி துன்பம் மறத்தற்கு ஏதுவாதலும் உணர்க.

அரசியின் வஞ்சகச் செயல்

உக-௩௦: கையாற்று.....வேந்தென

(இ - ள்.) கையாற்று உள்ளம் காந்து அகத்து அடக்கி பொய்யாற்று ஒழுக்கக் கொண்டு புறம் மறைத்து - மகன் இறந்த மையால் பெரிதும் துன்புழற்றுக் கையாற்றுக் கிடக்கும் என் றெஞ்சுததைப் பிறர் அறியாவண்ணம் என்னுள நீளிய மறைத்து அடக்கிக் கொண்டு பொய்யாகத் துன்புறுதவள் பாரன்று நடிக்கும் ஒழுக்கத்தைக் கைக்கொண்டு அதனால் என் வஞ்சகம் புறத்தி னீதான்று வண்ணம்; மணிமேகலையை வஞ்சகம் செயதுவன் என்று அம்சில் ஒதி - என் மகன் கொலையுண்டமைக்குக் காரணமான மணிமேகலையை வஞ்சிதது ஒறுக்குவன என்று துணிந்து அழகிய சில பகுதியையுடைய கூந்தலையுடைய இராசமாதேவி தன்னுள் துணிந்து; அரசனுக்கு - தன் கணவனாகிய மனை னுக்குச் செவவி பெற்ற ஒரு நாளில் கூறுபவள்; பிறரின் செல்லாப் பிக்குணிக் கோலத்து - பிறர் தனனை விருமப்பி பின் வாராமைக்குரிய மணிமேகலையின் தவவேடத்தைக் கண்டு; அறிவு திரிந்தோன் அரசியல் தானிலன் - தனதறிவு பிறழ்ந்துபோன கை மகன் நம் அரசியலுக்கு ஏற்புடையான அலன் ஆதலின் அவனைப் பற்றி மாள வலகிலன்; கரும்புடை தடக்கை காமன கையற அரும்பெறல் இளமை பெரும் பிறி தாக்குக் - கருப்பு விலையுடைய பெரிம கையையுடைய காம வேளும் செயலறறுத் திகைக்குமபடி அரிய பிபருகிய தனது இளமைப் பருவத்தைக் கொண்டொழிதற்குக் காரணமான; அறிவு தலைப்பட்ட ஆய்மை தனக்கு கிறைதக்கன்று செங்கோல வேந்து என - மெய்யறிவு கைவாப்பெற்ற மணிமேகலை வல்லாளுக்குக் கிறைக் கோட்டம் தகுதியான இடம் அன்று செங்கோலையுடைய வேந்தர் பெருமானே இஃது என் கருத்தாய் என்று கைம்பட விலா நிற்ப; எனக.

(சி - ன்.) கைபாற்றுள்ளம் - மகன் இறந்துபட்ட மையால் துன்பம் நிகழ்ந்து செயலற்றுக் கிடக்கும் நெஞ்சம். பொய்யாற்றொழுக்கம் - வஞ்சக ஒழுக்கம். அஞ்சிலாதி - இராசமாதேவி, அரசியல் தானியன் ஆதலின் அவன் இறந்தமை பற்றி யானும் வருந்துகிலன் என்பது குறிப்பு. பெரும்பிரிதாக்குதல் - சாகச் செய்தல்; பெரும் பிறிது சாவு. இளமை யின் குறம்பு நிகழாவண்ணம் நன்கு அடக்கி விட்டான் எனத் தான் மணிமேகலையைப் பெரிதும் மதிப்பான் போல அதற்கேற்ற சொல் தேர்த்து கூறுகின்றான். அறிவு - மெய்யறிவு. ஆயிழை - மணிமேகலை. தக்கன்று - தகுதியுடையது அன்று. நீ இத்தகைய தவறு செய்தல் தகாது என்று இடித்துக் கூறுவான் செங்கோல் வேந்து என்னுள்.

அரசன் செயல்

உரு - உசு: சிறப்பின்.....இறைசொல்

(இ - ன்.) மன்னர்க்குச் சிறப்பின் பாலார் மக்கள் அல்லார் மறப்பின் பாலார் என்பது - அரசர்க்கு அரசியல் இலக்கண அகிமசிறப்பின் பாற்பட்ட மக்களை மக்கள் எனக் கொள்ளத் தகுந்தவர் அச் சிறப்பில்லாதவர் தம் மக்களாயினும் மக்களாகக் கருதாமல் மறக்கும் பகுதியின் பாற்படுவர் என்று சான்றோர் சொல்லுவர் இவவுண்மைமை; அறிந்தனை ஆயின் இவ்வாயிழை தனனை செறிந்த சிறை நோய் தீர்க்க என்று இறைசொல் - மான் அறியுந்துணை நியும் அறிந்திருப்பாயாயின் சிறைக் கோட்டத்தி விடப்பட்ட மணிமேகலையை நீமே செறிந்துள்ள சிறையினால் உண்டாகும் துன்பத்தைத் தீர்த்திடுக என்று அக் மன்னவன் அவள் கருத்துக்கிணைந்து கூறு சிறப்பின்; என்க.

(சி - ன்.) சிறப்பு - அரசாட்சிக்கு வேண்டிய சிறப்பிலக்கணம். எனையார் தம் மக்களாயிருந்தாலும் மக்களாகக் கொள்ளப்படார். அறிந்தனை ஆயின் என்றது என்னைப் போல அறிந்திருப்பதுண்டாயின் நன்று என்றவாறு. இதனானும் அரசன் மணிமேகலையைச் சிறை செய்தது அவளைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டே என்பதறியலாம். தாய்மையுள்ள மாகலின் இவ்வாறு இராசமாதேவி கருதுதல் அரிது என்பது தோன்ற இங்ஙனம் கூறினான். இவ்வாறு பிறர் கருதாமல் அவளுக்குத் தீங்கியற்ற முற்படுவா என்பது கருதியே யானும் அவளைச் சிறையிலிட்டுப் பாது காத்து வருகின்றேன் என்பது இதன்கண் குறிப்பெச்சப் பொருளாய் கின்றது. தன் விருப்பம் போலத் திரிய ஓண்ணுதபடி செறிய அடை பட்டுக் கிடப்பதனால் உண்டாகும் சிறைத்துன்பம் என்றமைத் தன்மை என்றதன் ஈற்று உயிர்கெட்டது; விகாரம் அவனது இறைமைத் தன்மை விளங்குதலின் அக் கருத்துத் தோன்ற அரசன் என்னுது இறை என்னார்.

இராசமாதேவியின் வஞ்சகச் செயல்கள்

உரு - உசு: என்னோடு.....ஊட்ட

(இ - ன்.) என்னோடு இருப்பினும் இருக்க இவ்விளங் கொடி - பெருமானே நனறு, அக்மணிமேகலை செய்வல சிறைவிடு

செய்த பின்னர் மணிமேகலை எனனோடு உவளகத்தில் இருப்
பினும் இருந்திக. அதனை விரும்பாது இவ்விளமையுடைய
பிக்குணி; தன ஓடு எடுப்பினும் தகைக்குநர் இல் என்று - தன்
தவவேடத்திற்கு இமையத் தனது பிச்சைப் பாத்திரத்தை ஏக்தித்
தன் விருப்பப்படி போயினும் போகுக அவனைத் தடுப்பவர் யாருக்
இல்லை என்று மன்னவன் மதிக்கும்படி கூறி; கொங்கு அவிழ்
குழலாள் அங்கு அவன் தனை கூடச் கூட அவன் தன்னோடு கோயிலுள்
புக்கு - ஆறுமணம் கமழும் கூந்தலையுடைய இராசமாதேவி அவ்
விடத்தேதேய மணிமேகலையைச் சிறைவிடு செய்வித்துத் தன்பால்
அழைத்து அனனோடு தனது மாளிகையிலே புகுந்த பின்னர்;
அறிவு திரித்து இ அகநகர் எல்லாம் எறிதரு கோலம் யான்
செங்குவல் என்று - இம் மணிமேகலைக்குப் பித்தேற்றி இவன்
அறிவைப் பிறழ்வித்து இந்த அகநகரத்தில் வாழுகின்ற மாத
ரெல்லாம் இவளை அடிக்கத் தகுந்ததோரு வண்ணத்தை யான்
இவளுக்குச் செய்து விடுவல் என்று துணிந்து; கயல் பகை
ஊட்ட - பித்துண்டாக்குகின்ற இயற்கைக்கு மாறான கருத்தை
கருகாமாக ஊட்டிவிடா சிற்ப; என்க.

(வி - டி.) எனனோடு உவளகத்தில் இருப்பினும் இருக்க என்ற
வாறு. இளங்கொடி: மணிமேகலை. ஓடு - பிச்சைப் பாத்திரம்.
கூடச் - கூவி; அழைத்து. கொங்கவிழ் குழலாள்: இராசமாதேவி.
அகநகர்: ஆகு பெயர். எறிதரும் என்புழி தரும் பகுதிப் பொருட்டு.
கோலம் - தன்மை. பகை - பகையான மருந்து.

இதுவுமது

சக - ௫௦: மறு பிறப்பு.....அணைதலும்

(இ - ள்.) மறு பிறப்பு உணர்ந்தாள் அயர்ப்பது செய்மா
அறிவினன் ஆக - மறு பிறப்பினையும் அறிந்துள்ள அதிவுண்மை
யுடைய மணிமேகலை அம் மருந்து காரணமாக மாதொன்றினையும்
மறத்தல் இல்லாத இயற்கை அறிவேவாடு பண்டு போல விளங்கா
சிற்ப அதுகண்ட இராசமாதேவி; கல்லா இளைஞன் ஒருவனை கூடக்
வல்லாங்கு செய்து - கல்லாக் கயவன ஒருவனை மழைத்து ஏடா!
உன்னால் இயலுமளவும் எறிதனினும் செய்து; மணிமேகலை தன்
இணைவளர் இளமுலை ஆகத்து புணர்குறி செய்து - மணிமேகலையி
னுடைய ஒன்றற்கு ஒன்று இணையாக வளருகின்ற இளை
முலைக்கையுடைய உயர்ந்த அழகிய உடம்பின்கண் நீ புணர்ந்த
தற்குரிய அடையாளங்களைச் செய்துவிட்டு; பொருந்தினள்
என்னும் பான்மைக் கட்டுரை பலர்க்கு உரை என்று - மணிமேகலை
உன்னைக் காமுற்றுப் புணர்ந்தாள் என்னும் தன்மையையுடைய
நித்பமான மொழிகளை நகரமாதர் பலருக்கும் கூறிப் பழி

தாற்றுமையாக என்று கற்பித்து; காணக் பலவும் கைசிறை
கோடுப்ப-இத்திச் செயலுக்கு அவன் உடன்படும் பொருட்டுக்கைக்
கவிமரகப் பொற்காசுகள் பலவற்றையும் அவன் கை சிறையும்கடி
கொடுத்து எவ; ஆங்கு அவன் சென்று அ ஆயிழை இருந்த
பாசில் ஒருசிறைப்பாடு சென்று அணைதலும் - அக் கய மகனும்
அம் மணிமேகலை இருந்த பக்கத்தில் ஒரு புறமாகச் சென்று
சேர்தலும்; என்க.

(வி-ம்.) மறு பிறப்புணர்ந்தாள் என்றது மணிமேகலையின் அறிவுப்
பெருமையைக் குறிப்பாக உணர்த்தி அவ்வறிவாற்றலால் மருந்தின்
ஆற்றலை அடக்கிப் பண்டு போலவே யிருந்தாள் என்பதற்குக் குறிப்பேது
வாய்வின்றது. ஈண்டு இவ்வரசியின் இவ்விழிதகவு குறித்தே சாத்தூர்
இவளைப் பண்டே அரக்கர் குலப்பாவை என்று அறிவுறுத்தினர்
என்றுணர்க. மடல் பகை-பித்தேற்றும் பகைமருந்து; மருந்து - நோய்
தீர்ப்பதாக, இம் மருந்து நோய் உண்டாக்குதலின் பகைமருந்து எனப்
பட்டது. பகை: ஆகு பெயர். அயர்ப்பது - மறப்பது. பித்தேறியவர்
ஒன்றை நினைத்து அதைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள் அதனை மறந்து
மறறென்றனைப் பேசுவர் ஆதலின் பித்தேருமையை அதன் பண்புக்
கேற்றி அயர்ப்பது செய்யா அறிவு என்றார். தீவினை சேய்தற்கு உடம்
படல் வேண்டிக் கல்லாக் கயமகனை அழைத்தாள் என்க. வல்லாங்குச்
செய்து என்றது வலிந்துபுணர்க என்றவாறு. வலிமையினால் அவளை
வலிந்து பற்றிப் புணர்க எனல் வேண்டியவள் தான் பெண்ணாகலின்
இடக்காடக்கி, வல்லாங்குச் செய்து என்றான். ஆகத்துப் புணர் குறி
செய்தலாவது பற்குறியும் நகக்குறியும் செய்து வடுப்படுத்தி விடுதல்.
பான்மை-முறைமை. கட்டுரை - கட்டிச் சொல்லும் பொய்ம்மொழி.
காணம் - பொற்காசு. கைசிறை கொடுப்ப: விகாரம். இருந்த பாங்கு -
இருந்த பக்கம். ஒரு சிறைப்பாடு - ஒரு புறத்தில்.

மணிமேகலையின் செயல்

ருக - 50: தேவி..... அடைப்ப

(இ - ள்.) ஆயிழை - மணிமேகலை; இது தேவி வஞ்சம்
எனத் தெளிந்து - ஆடவர் வரலாறு இடத்தில் இவ்வளம் ஒரு
முடையாக்கையன் வருதற்குக் காரணம் இராசமாதேவியின்
வஞ்சமே என்று நன்கு தெரிந்துகொண்டு; ஈர இயல் மந்திரம்
செய்து ஓடி ஆண்மைக் கோலத்து இருப்ப - நாவினால்
ஓதுகின்ற மந்திரத்தை அஞ்சாமல் ஓதி அக் கயமானை அஞ்சத்
தகுந்த முடையாக்கை ஆடவன் உருக்கொண்டு மணிமேகலையும்
கொண்டுவந்து; காணம் பெற்றோன் கடுஞ்சூர் எந்தி -
கைக்கலி பெற்ற அக் கயமகன் அங்கிருந்த ஆடவன்
உருவத்தைக் கண்ணுற்று இவனால் நமக்குத் தீங்கு உண்டாகுமோ
என்னும் அச்சத்தால் பெருந்துன்பமடைந்து; அரசர் உரிமையில்
ஆடவர் அணுகார் - மன்னருடைய உரிமை மகளிர் இருக்குக்

உலகத்தில் இத்தகைய ஆடவ் அணுகுதல் இலர் ஆகவும் இங்கு ஒருவன் இருக்கின்றான்: சிரமக் கொடுமகள் சினைப்பு அறியென் என்று அகநகர் கைவிட்டு ஆக்கு அவன் போலபின் - நாகத்தில் வீழ்தற்குரிய அரசியாகிய இக் கொடுப் பாயியின் கருத்து யாதென்று நான் அறிகின்றிலன் யாதாயினும் ஆகையான் இங்கு இரேன் என்று துணிந்து அகநகரத்தைக் கைவிட்டு அக் கமமகன் ஒடிப்போன பின்னரும்; மகளை நோய் செய்தாளை வைப்பது என் என்று - நக் மகளைக் கொலையுண்ணும் அளவிற்குக் காமநோய் செய்து விட்டவளை இவ்வாறு இன்புற்றிருப்ப விட்டு வைத்திருப்பது என்ன பேதைமை என்று செற்றங்கொண்ட வளாய்; உய்யா நோயின் ஊண் ஒழிந்தனள் என பொய் நோய் கார்ப்பு புழுக்கு அறை அடைப்ப - பிற மகளிர்க்குத் தன் திவினையை மறைத்தற்போருட்டு மணிமேகலை பிழைக்க முடியாத நோயுடைமளாய் உண்ணுதலையே கைவிட்டாள் என்று சொல்லி ஏனை மகளிர்க்குத் தான் படைத்த போய் நோயை மெம்போலக் கூறித் கார்ப்புப் புழுக்கமிக்க சிலவறையிலிட்டு அடைத்து வைப்ப; என்க.

(வி - ௩.) அரசர் உரமையில் ஆடவர் அணுகார் என்பது பற்றி உலகத்தில் தான் இருக்குமிடம் நோக்கி ஆடவன் ஒருவன் வருதல் கண்டு இதுவும் தேவியின் வஞ்சம் என்று அவன் தன்னைக் காணு முன் அவன் கண்டு அஞ்சத்தகுந்ததோர் ஆணுருவம் கொண்டு மணிமேகலையிருந்தாள் என்பது பாட்டிடைவைத்த குறிப்பினால் பெற்ற பொருள். என்னை? காணம் பெற்றோன் அவ்வாடவனைக் கண்டு கடுந்துயர் எய்தி என்றமையால். கடுந்துயர் எய்துதற்குக் காரணம் அவ்வாடவன் உருவத்தைக் கண்டு இவன் அஞ்சினான் என்பதன்றிப் பிறிதில்லையாகலின் என்க. சிரமக்கொடுமகள் சினைப்பு அறியென் எனப் பாட்டிடை வைத்தமையால் இராசமாதேவி இவ்வாறு முருட்டுயாக்கை ஆடவரை யழைத்து அவரோடு காமக்களியாட்டம் செய்யும் வழக்கமுடையாள் போலும்! என்னையும் அது குறித்த அழைத்திருப்பாள் என்றஞ்சி ஒடிப்போனான் என்க. அவ்வனம் ஓடியவன் கயவனாகலின் னர்முழுதும் தூற்றியும் இருப்பன். ஈண்டு,

“மறந்தும் பிறன்கேடு குழங்கு குழின்
அறஞ்சூழஞ் சூழ்ந்தவன் கேடு”

(குறள். ௨௦௪)

எனவும்,

“அதைபறை யன்னர் கயவர்தாய் கேட்ட
மறைபிறர்க் குய்த்துரைக்க வான்”

(குறள். ௨௦௪௨)

எனவும் வரும் திருக்குறள்கள் சினைக்கப்படும்.

இராசமாதேவியின் கழிவிரக்கம்

கக - கக : ஊண்.....தொழ

(இ - ள்.) அந்த வான் நுதல் - புழுக்கையையில் இடப்பட்ட ஒளியுடைய நுதலை உடைய மணிமேகலை; ஊண் ஒழி மந்திரம் உடைய மணி மேனி வருந்தாது இருப்ப - உணவின்றியும் கிண்ட ளள் இருத்தற்குரிய மந்திரம் தன்பால் இருத்தலால் அதனை யோதிச் சிறிதும் திருமணி வாடாமலும் மனக் வருந்தாமலும் மகிழ்ந்திருப்ப; ஆயிழை ஐயென விடமி நடுமி - இராசமாதேவி ஐயென்று பெரிதும் வியந்து அத்தகைய யானுக்கு அறியாது செய்துவிட்ட தன தீவினைமால் மாது கிழமோவென்னும் அச்சத்தால் உளம் விடமி அழுது நடுங்கி மணிமேகலைமை கோக்கி ஆந்தை; என் மகற்கு உற்ற இடுக்கண் பொறுது செய்தவத்தாட்டினை சிறுமை செய்தேன் - மான் பெற்ற மகனுக்கு எய்திம துன்பத்தைப் பொறுக்க ஒண்ணால் செய்தின்ற தனவொழுக்கத்தை யழுவதும் அளவின்ற தெய்வத் தன்மையுடைய உனக்குத் தீமை செய்தொழிந்தேனை என்று கழிவிரக்கம் கொண்டவளாய்; பொன் ஏர் ஆனையாய் - பொன் போலும் அழகுடையாய்; அறியாமையால் செய்த என் பிழையைப் பொறுத்தருளுக என்று அவ்விராசமாதேவி கைகூப்பித் தொழாதிற்ப; என்க.

(வி - ற்.) ஊண்-உணவு; வாணுதல்: மணிமேகலை. ஐ-வியப்பு. ஒன்றனைக் கண்டு வியப்போர் ஐயென்று லாயாற் சொல்லி வியத்தலும் உண்டு. "ஐ வியப்பாகும்" என்பது தொல்காப்பியம். ஆயிழை: இராசமா தேவி. செய்தவத்தாட்டியை: என்னைப் புறப்பாழி. சிறுமை-துன்பம். ஏர் - அழகு. பொன் போன்ற அழகுடையாய் என்க. பொறுக்க என்பதன் ஈற்றாயிர் கெட்டது. அவள்: இராசமா தேவி.

மணிமேகலை இராசமாதேவிக்குக் கூறும் அறிவுரை

கௌ - எரு: லீலபதி.....யாரே

(இ - ள்.) லீலபதி தன் வயிற்றில் தோன்றிய சலக் கெழ்தார் இராகுலன் தன்னை அழல்சண் காகம் ஆர் உயிர் உண்ண விழித்தல் ஆற்றேனை என் உயிர் சுடு ளள் - முற்பிறப்பிலே லீலபதி என்னுக் அரவின் வயிற்றில் பிறந்த சல மணம் கமழும் மலர்மாலைமையுடைய இராகுலனை (இப் பிறப்பில் உதமகுமானாகப் பிறந்தானை) தீப்போன்ற கண்ணையுடைய காகப் பாம்பு அரிய உயிர் உண்டற்குக் கண் விழித்தமைமையப் பொறேனாக் (அனை மனைவி இலக்குமிமாயிருத்த மான்) என் உயிரைத்

தக்குளித்துச் சுட்ட அந்த நாளிலே; இளங்கோன் தனக்கு மாங்கு
இருந்து அழுதனை - இப் பிறப்பில் உன் னயிற்றிற் பிறந்து அரளெங்
குமானகிழ இவனுக்கு எவ்விடத்தில் இருந்து நீ அழுதாய் கூறுது;
பூங்கோடி நல்லாய் - பூங்கோடி பொருள் அழகுடைய அரளியே!
திப்பொழுது; பொருந்தாது செய்தனை - அழுதினற நீ தானும்
பொருத்தமின்றி அழுதின்றாய், எற்றால் எனின்; உடற்கு
அழுதனையோ உயிர்க்கு அழுதனையோ - இப்பொழுது
கோலையுண்ட சின் மகனுடைய உடல் உதிர்ந்தமை கண்டு
அழுதாயோ அல்லது அவன் உயிர் போய்ந்நு என்று
அழுதாயோ இவற்றுள் எது பற்றி அழுதாயும் அநியமானமே
யாம், எனனை?; உடற்கு அழுதனையெல் உன் மகன் தன்னை
எடுத்துப் புறங்காட்டில் இட்டனர் காரீர - என் கண்ட உடல்
பற்றியே நீ அழுதிருத்தல் வேண்டும் அதற்கு அழுதால் நீ
பெற்ற உன் மகன் உடம்பை எடுத்துப் போய்ச் சுடுகாட்டில்
சமத்தியிலேற்றி அழித்தது உங்களைமன்றி வேறு யார்? ஆகவே
நீங்களே அழித்துவிட்டு அழுதல் எற்றிந்து என்ருன்; என்க.

(வி - வி.) முற்பிறப்பில் உன்மகன் நீலபதி என்றும் அரசி மகனாய்
இராகுலன் என்னும் பெயரோடு இருந்தான்; அவனுக்கு இலக்குமி
என்னும் பெயரோடு யான் மனைவியாய் இருந்தேன்; இராகுலன் திட்டி
விடம் என்னும் பார்ப்பின் பார்வைமால் இருந்தான்; அப்பொழுது யான்
தியிற்பாய்ந் திருந்தேன். முற்பிறப்பில் இறந்த மகனுக்கு அழாத நீ
அங்குளமே இப் பிறப்பில் இறந்தவனுக்கு மட்டும் அழைத்தேன்?
அன்றியும் நீ பெற்றது அவன் உடலை மட்டுமே; அவ்வுடலைத் தீவிவிட்டுச்
சாம்பர் ஆக்குவானேன்? ஆக்கியபின் அழுவானேன்? இவ்வாற்றாக நீ
பொருந்தாது செய்தனை என்று அறிவுறுத்தபடியாம்.

அழற்கண் - தீப்பொலும் நஞ்சையுடைய கண். விழித்தல் - அவன்
கால் விழித்துக் கொல்லுதல். மாங்குருந்தழகு என்னும் வினா அதன்
எதிர்மறைப் பொருளை வற்புறுத்து பின்றது.

இதுவுமது

எக - எக: உயிர்க்கு.....வேண்டும்

(இ - ள்.) உயிர்க்கு அழுதனையெல் - உயிர் போனதற்கு
அழுதேன் என்பாயாயின் அதுவும் பொருத்தமன்று, எனனை?
உயிரை நீ சன்னாயுமல்லே கண்டாயுமல்லே ஆதலின்; இசைப்பாட்டு
வினையால் உயிர் புகும் புகில் - தானால் செய்யப்பட்ட
பழனிகளைக்கேற்பப் போனவுயிர் கன்னாயு புகும் உடம்பாகிய இடம்;
தெரிந்து உணர்வு அரியது - எவ்விடத்தது என்று அறிந்து
கொள்ளுதல் நம்மனோர்க்கு அரியதாம்; ஆய்தொடி அவ்வுயிர்க்கு
அன்பினை ஆயின் - கோப்பெருந்தேவியே கினனால் உறப்பபடாத்

தேனும் உயிரிடத்தே யான் பெரிதுந் அன்புடையேன் ஆதலால்
அழுதின்னேன் எனபாயாயின், அதுவும் பொருத்தமின்று,
என்னை? எவ்வுயிர்க்கு ஆயினும் இரங்கல் வேண்டும் - உயிர்களில்
வேற்றுமையின்மையால் உடக்கபவிட்டுப் போகின்ற உயிர்
எல்லாமைத்திற்கும் நீ இவ்வாறு அழுதல் வேண்டும், அங்ஙனம்
செய்தினதில் ஆதலான் என்றான்; என்க.

(வி - ந்.) உயிரை அன்றும் காணாய் இன்றும் காணாய் என வரும்
பதிலாகவல் பற்றை நான் செய்யுள் இதனைப் பின்பற்றி வந்தது.
உயிர் உயிர் என்றின் வினைக்கேற்பத் தாமே பிறந்தும் இறந்துப் சுழல்வன;
அது பற்றி நீ அழுதல் பொருத்தம்.

இதுவுமது

20 - 20: மற்றன்.....உரைத்து

(இ - ன்.) மர பெரும் தேவி மற்று உன் மகனை செற்ற
என்வன் செய்தது கேளாய் - கோப்பெருந்தேவியே! உன் மகனாகிய
உதயகுமாரனைச் சினந்து கோன்றவன் காஞ்சனன் என்னும் விச்சா
தான் ஆவான். அவன் அங்ஙனம் செய்ததற்குரிய காரணமாகிய
தேவினையை யான் கூறுவல் கேட்டருளுக; மடைக்கலம் சிதை
விழ்ந்த மடைமனை உடல் துணி செய்தாங்கு உருத்து எழும்
வல்வினை - உன் மகன் இராகுலனாய் இருந்த முற்றிறப்பிலே
அக்சித்கலங்கள் சிதைந்துபோம்படி எழுக்கி அவற்றின் மேல்
விழுந்த தன் மடைத் தொழிலாளனை வாளால் உடல்
துணியுட்படி எறிந்து கோன்றமைமால் உருத்து வந்த
அக்கோடிய தேவினைமானது; மருக விழி அரவின் நல் உயிர்
வாங்கி - மருக விழி படைத்த நாகப்பாம்பினால் அப் பிறப்பிலேயே
அவனது நல்ல உயிரைக் கவர்த்தோடு அமைமாமல்; விஞ்சையன்
வாளால் வீட்டியது - சின் மகனாகப் பிறந்த இப்பிறப்பினும்
தொடர்ந்து வந்து விச்சாதான் ஒருவன் வாளினாலே கொன்
றொழித்தது காண்; இது நீ யாங்கு அறிந்தனைமோ எனில் -
அறிதற்கரிய இச் செய்தியை நீ எங்ஙனம் அறிந்துகொண்டாயோ
என்று என்னை வினவுதல் கூடும், அங்ஙனம் வினவுவாயாயின்;
பூங்கொடி நல்லாய் புருந்தது இது என - மலர்க்கொடி போலும்
அழகுடைய மாபெருந்தேவியே! யான் அறிந்து கொள்ள விகழ்ந்த
கிழக்கி இது, அதனைக் கூறுவேன் கேள் என்று தொடங்கி;
மேய்க் மலர்ப் பூம்பொழில் புக்கது முதலா தெங்கக் கட்டுரை
தெளிந்ததை நானு உற்றதை எல்லாம் ஒழிவு இன்று உரைத்து -
செறிந்த மலரையுடைய பூம்பொழிலாகிய உவனைத்திற்கு மலர்
கொடியுட்போருக்குத் தான் சுதமதியோடு கூடிப் புருந்தது முத

வா உலகநெய்யின்னன் சுந்திர்பாவைமேனிநீறின துறவிக்
என்னும் தெய்வம் உதயகுமரன் கொலையுண்ட பின்னர் எடுத்துக்
கூறிய பொருள் பொதிந்த மொழிகளால் தான் தெளிந்தது ஈரூஉ
கிழிந்தவற்றை எல்லாம் ஒன்றும் ஒழியாமல் எடுத்துக் கூறி;
என்க.

(வி - ந.) செற்றகள்வன் என்றது சினந்த காஞ்சனனை. உதயகுமரன்
அறியாவண்ணம் பின்பறத்தே வின்ரு உயிர் கவர்த்தான் ஆகவின்
அவனைக் கள்வன் என்று உருவகித்தான். செய்கது என்றது செய்ததற்
குரிய காரணத்தை என்பது மட்டின் ரது. மடைக்கலம் - அட்டிற்கலம்.
மடையன் - மடைத்தொழில் செய்பவன்; உண்டி சமைப்பவன். நஞ்சுவிழி
அரவு - தட்டிவிடம். வீட்டியது - கொன்றது. யாங்கு - எவ்வாறு.
புகுந்தது - நிகழ்த்தது. பூர்பொழில் என்றது உவவனத்தை. தெய்வக்
கட்டுவர-கந்திரபாவை கூறிய பொருள் பொதிந்த சொல், தெளிந்ததை
என்புழி ஐகாரம் சாரியை. ஈரூஉ என்பதன்கண் சுற்றுயிர்மெய் தொக்கது.
எல்லாம் என்பது எஞ்சாமைப்பொருட்டு. ஒழிவின்று என்பதில்
குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரமாயிற்று; செய்யுளாகவின்.

இதுவுமது

கூக - கூக : மற்று.....கொண்டி லேன்

(இ - ள்.) மணிமேகலைதான் மற்றும் உரை செய்யும் -
பின்னர் ஆம் மணிமேகலைமேலும் சொல்லுகின்றாள்; மயல் படை
ஊட்டனை மறுபிறப்பு உணர்ந்தனை அயர்ப்பது செய்யா
அறிவினை அயிரினை - தேவிரோ! தோனும் அறிவினை
மயக்கிப் பித்தற்றும் படை மருத்தினை எனக்கு ஊட்டனை
யார்க்கை மறுபிறப்பு உணராமளவிரது அறிவாற்றல் உடையேன்
ஆகவின் சித்துடையார் போன்று கண்ணத்தான் மறந்திடாத
நல்லறிவு உடையோனாகிறுந்தனை; நல்லாய் - நன்மை மிக்க
அரசியின் எவ்வாறு; கல்லாக் காவன் காசு இருள் தான
வா நான் ஆண் உரு கொண்டிருந்தனை - கல்லாத கவனம்
ஒருவன் கரிய இருளின்கண் என்பால் வரும் பொழுது மான்
ஆணுந் கொண்டு தயிரினன்; மாண் இதை செய்த வஞ்சகம் -
மாட்சிமையுடைய அணிகலன் அணிந்த இராசமாதேவியே! நீ
பொய் நொய் காட்டி என்னைப் புழக்கிறாயில் இட்ட வஞ்சகம்
செயலினின்றும்; பிழைத்தது - மாண் உயிர் தப்பியது; ஊண்
ஒழி மந்திரம் உடைமையின் அன்றோ - யான் உணவில்லாமலும்
உயிரோடுருத்தற்குரிய மந்திரம் உடையோனாய் இருந்ததாலன்றோ?
அஃகின்றேல் இறந்து படுதல் தப்பாது; அந்தரம் சேறலும்
அயல் உருக்கிரடலும் சிந்தையில் கொண்டிலன் - இவ்வாறன்றி,
சின ராதுகாப்பினின்றும் நான் வழியே சென்று தப்பவும்

வேற்றுருக் கொண்டு தப்பவும் மான் எண்ணுமேலின், என
எனின், எனக.

(கி - நி.) நல்லாய் : விளி மந்திரமுடைமையினன்றோ பிழைத்தது
என்றது அஃதில்லையாணல் இறந்தொழிவேன் என்பதுபட வின்றது.
அக்கம் - வானம். அயல் உருக்கோடல் - வேற்றுருக் கொள்ளுதல்.
இவற்றுல் நினை விட்டு யான் போதல் கடும்; ஆயினும் அவ்வாறு
பாவத்த யான் நினைந்தலேன் என்று சொல்லி மேலே அதற்கும்
காரணம் கூறுகின்றான் என்க.

இதுவுமது

கக - க௦௩ : சென்ற.....கோளாய்

(இ - ன்.) தையால் - நங்கையே நின்னிடைத்தினின்றும்
ஒடிப்போதற்கு மான் நினைபாமைக்குக் காரணம் கூறுவேன்
கேள்; சென்ற பிறவியின் காதலன் பயந்தோய் கடுந்துயர்
கின்று தீது உறு வெவ்வினை தீர்ப்பது போருட்டு -
முற்றேற்பிலே எனக்குக் காதலனாய் இருந்தவனை அனைது மறு
பிறப்பின்கண் ஈன்ற தாய் அஃதேயோ நீ? இவ்வாற்றால் எனக்கு
மாரிசாகிய உனக்கு ஊந்த கடுந்துன்பத்தைப் போக்கி மேலும்
தேவ வருவதற்குக் காரணமான தீவினைகளை நின்னிடைத்திருந்து
அழிக்க வேண்டும் என்னும் என் விருப்பமே அதற்குக்
காரணமாம், இதுகாறும் கூறியவற்றால்; உன் தன் தடுமாற்று
அவலத்து எய்மா மைமல் தீர்த்து இன் உரை கோளாய் -
உன்னுடைய மனம் தடுமாறுதற்குக் காரணமான துன்பத்தை
புடைய அறிமாமையாகிய மமக்கத்தைக் கைவிட்டு இனி மான்
கூறுகின்ற இனிய அறிவுரைகளைக் கேட்குளுக; என்க.

(கி - நி.) காதலன் என்றது, இராசுலனை. பயந்தோய் - ஈன்றோய்.
மகன் இறந்தமையால் வந்த துன்பமாகின் கடுந்துயர் என்றான். இனி,
தீவினை செய்யாமல் தீர்க்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் காரணமாக
என்க. தையால் : விளி. எய்யா மையல் - அறியாமைக்குக் காரணமான
மயக்கம்.

மனிமேகலை காமம் முதலியவற்றால் வரும் தீவினைகளை விளக்குதல்

க௦௪ - ககக : ஆள்பவர்.....நீத்தும்

(இ - ன்.) ஆள்பவர் கலக்கு உற மமங்கிய நல் நாட்டு
காருக மடங்கை - நாட்டை யானும் அரசர் கொடுக்கேன்மையால்
கலக்குறப்பட்டு அறம் தலைதடுமாறிய நல்ல நாட்டின்கண் பண்டு
இல்லறம் நடத்திய கங்கை ஒருத்தி தன்; கணவனும் கைவிட -

கண்ணாலும் கைவிடப்பட்டு; என்ற குழவிமொடு தான் வேறு ஆகி மான்று ஓர் திசை போய் கையாள் வாழ்வுழி - தான் என்ற குழவியையும் கைவிட்டுத் தான் தமிழளாகிப் பிரிந்து போய் மயங்கி மனம் போனதொரு திசையிலே போய் ஆங்கோர் ஊரின் கண் வரைவின் மகளாய் வாழ்கின்ற காலத்திலே; புதல்வன் தன்னை ஓர் புரிநூல் மார்பன் பதினோர் அறிமா பான்மையின் னளர்க்க - அவன் கைவிட்ட குழந்தையை ஒரு பூணுநூல் அணிந்த மார்பையுடைய ஒரு பார்ப்பனன் அவ்வூர்வாழ் மாந்தர் அறிமாததொரு முறைமை மாலே தன் பிள்ளை போல னளர்த்துவிட; ஆங்கு அப்புதல்வன் - அவ்வாறு னளர்க்கப்பட்ட அம்மகன்; அவன் திறம் அறியான் - தன் தாயிருந்த ஊருக்கு ஒரு காரியத்தை மூன்றிடத்துச் சென்றவன் அங்குப் போது மகளாய் வாழ்க்கை நடத்திய தன் தாமைப் பொதுமகள் என்றே நினைத்து; தான் புணர்ந்து - அவளைப் புணர்ந்து; அறிந்து பின் தன் உயிர் நீத்ததும் - பின்பு தாயென்றறிந்து அத் திவினை போருமல் அவன் தன் உயிரை விட்டதும் என்க.

(வி - ௩.) ஆள்பவரால் கலங்குற மயங்கிய நாடு என்க. இது மடந்தையைக் கணவன் கைவிடவும் குழுவியை அவள் பிரிந்து போதற்கும் ஏதுவாய் நின்றது. குழவியொடு : உருபுமயக்கம். வரைபாளாய் - கற்பொழுக்கத்தை வரைந்து கொள்ளாது விலை மகளாய் என்க. பதினோர் - ஊரிலுள்ளோர். அவள்திறம் - அவள் தன் தாயென்னும் செய்தி. புணர்ந்தபின் அறிந்து என்க. இது காமத்தின் தீமைக்கு ஒன்று காட்டியவாறு.

இதுவுமது

ககஉ - ககக : நீர்நசை.....கண்ணி

(இ - ள்.) வான் தடம் கண்ணி - வான்போலும் நீண்ட பெரிய கண்ணையுடைய அரசியே; நீர்நசை வேட்கையின் கெடுக்கடம் உழலும் குல்முதிர் மடமான் - நீரை விருக்பும் வேட்கையினாலே நெடிய கரடிகள்கண் நீர்நிலை தேடித் திரிவின்ற குல் முதிர்ந்த இளைய மானினது; வயிறு கிழித்து ஓட கான வேட்டுவன் கடுங்கணை துரப்ப மான்மறி விழுந்தது கண்டு - வயிற்றைக் கிழித்து அப்பாலும் ஓடுக்படி அக் கரடிகல் வாழுகின்ற வேடன் ஒருவன் கடிய அம்பினைச் செலுத்துதலாலே அப பேண்மான் விழுந்ததனைக் கண்டு; மனம் மயங்கி - நெஞ்சு கலங்கி; பயிர்க்குரல் கேட்டு அதன் பான்மையினாலே - அம் மான் தன இனத்தை மறைக்குங் குரலைக் கேட்டு அதன் அருகிலே சென்று பார்த்து; உயிர்ப்போடு செங்கண் உருத்த நீர் கண்டு - ஈகின்ற அந்த மான் கெட்டுயிர்ப்பிறிதலொடு துன்ப மிகுதியால்

தனது செவ்வுத கண்ணினின்றுஞ் சோரிந்த நோய் பார்த்து; ஓடி
எய்தோன் ஓர் உயிர் துறந்ததும் - அதன் நேல் அம்பு
செலுத்திய வேடன் தான் செவ்வுத அத் திவினைக் காற்றாமல்
ஒப்பற்ற தன்னுயிரையே துறந்த செய்தினை, கேட்டு
அறிதியோ - ஓ கேள்வி வாயிலாகவேனும் அறிவாயோ எனான்;
என்க.

(வி - ந்.) நசை - வேட்கை - நச்சுதலாலே உண்டாகும் விருப்பம்.
மான் மறி - அம்மானின் சூவிலிருந்த குட்டிமான் எனினுமாம். ஓட்டி
எய்தோன் என்றது சுட்டுப்பெயர் மாத்திரையாய் கின்றது. இது
கொடியின் திமைக்கு ஒன்று காட்டியவாறு.

இதுவுமது

கஉ௦ - கஉ௦ : கடாஅ.....காரிகை

(இ - ந்.) கன் காழுத்தோர் - கன்னை விருந்திப் பருதியவர்;
கடாஅ மாணமுன் விடாஅது சென்று அதன் வெள் கோட்டு
விழ்ந்து - மதம் பொருத்திய மாண முன் அணுதகை
அக் களிப்புக் காரணமாக விலக்காமல் சென்று அந்த
மாணயின் வெள்ளிய கொம்பினால் குத்துண்டு சாவது;
உண்ட கள்ளின் உறுசெருக்கு ஆவது - அவர் உண்ட
கள்ளினான் உண்டான செருக்கை மாவதனை; காரிகை
கல்லாய் கண்டு அறிதியோ - அழகுடைய அரவிய! ஓ கண்டருக்
கின்றாயோ; பொய் ஆற்று ஒழுக்கம் போருள் என
கொண்டோர் - வஞ்சகமாக ஒழுகும் ஒழுக்கத்தைப் போருள்
என்று கருதியவர்; கையாற்று அவலை கடந்ததும் உண்டோர் -
கையறுதலுக்குக் காரணமான துன்பமாயின அடலில்
அழகுதலன்றி உயர்ந்ததும் இவ்வுலகில் உளதாகுமோ? ஆகாது
என்; இளவேய் தோளாங்கு - பச்சை முங்கில் போன்ற
தோளையுடைய இராசமாதேவியாகிய உனக்கு; களவு ஏர்
வாழ்க்கைமர் உறாடக் கெடுதுயர் இது என வேண்டா - வமலில்
ஏர் உழுது வாழ்வதை வெறுத்துக் களவுத் தொழிலை ஏர்த்
தொழிலாகக் கொண்டு வாழுகின்ற மாதிகள் எய்துகின்ற கடின
துன்பத்தின் தன்மைனை இத்தகையது என்று மான் கூறியும்
காட்ட வேண்டுமோ; மன்போர் உலகத்து வாழினார்க்கு இங்கு
நினை - கிடைப்பற்ற பெரிய இவ்வுலகத்தினகண் வாழுகின்ற
மாதர்களுக்கு இங்குக் கூறப்பட்ட காமம், கொலை, கன், பொய்,
களவு ஆகிய ஐந்தும்; துன்பம் தருண - பெரிய துன்பங்களை
உண்டாக்கும் ஆதலால்; துறத்தல் வேண்டும் - இவற்றைத்
துற விடவொழித்தல் வேண்டும்; அய்வனம் ஒழிமாவிடின்;

கற்ற கல்வி காரிகை அன்று - அவர் கற்ற கல்விமானது அவர்க்கு அழகாகாது என்னுள் ; என்க

(கி - ம.) கடாஅயராணை - மதங்கொண்ட யாரை. கள் காழந்தோர். கள்ளை விநம்பி உண்டு களித்தோர் கள்ளுண்டு களித்தவர் அறிவு கெடுதற்கு ஒன்று காட்டுவாள் மதயானையின் முன்சென்று அதன் கொம்பால் குத்துண்டு சாதலைக் கூறினாள், பொய்யாய்ந்து ஒழுக்கம். பொய் கூறி அந்நெறியில் ஒழுக்குதல்; களவேர் வாழ்க்கை - களவுத் தொழிலை உழவுத் தொழில் போல வேற்கொண்டு ஒழுகும் வாழ்க்கை. "கைப்பொருள் வவ்வம் களவேர் வாழ்க்கைக் கொடியோர்" என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை (50 - 56). இங்கு இவை - இங்கு எடுத்தக் காட்டப்பட்ட காமம் முதலிய ஐந்தும் துன்பம் தருவன ஆதலால் துறத்தல் வேண்டும் என்க. காரிகை அன்று என மாறுக.

ஞான நன்மீர்

கடக - கடக: செற்றம்.....வார்த்து

(தி - ன.) மல்லன மா ஞாலதது வாழுவார் எனப்பாச் செற்றம் செறுத்தோர் முற்ற உணர்ந்தோர் - னளம் பொருந்திய பெரிய ஆந் நிலவுலகத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்வார் என்று சொல்லத் ததந்தவர் யாரெனின் தமதுள்ளத்தினகண் வெகுளி தோன்றாமல முழுதும் அடக்கியவரும் நன்மை தீமைகளை முழுவதும் ஆராய்ந்தறிந்தவரும்; அல்லன மக்கட்கு துல்லது கிரப்புநர் - வறுமையால் அல்லல் உறும்மாக்கட்கு அவர்பால் இல்லாத பொருள்களை வழங்கி அக் குறையைத் தீர்த்து விடுபவரும் ஆவார்; திருந்து ஏர் எல்வன் - திருத்தமான அழகையும் ஒளியையும் உடைய வளையலையணிந்த கோப பெருந்தேவியை; செல் உலகு அறிந்தோர் வருந்தி வந்தோர் அரும்பசி களைந்தோர் - இனித் தாம் செல்லுதற்குரிய மேனிலையுலகிற்கு நெறியறிந்தோர் யாரெனின் பசியினால் துன்புற்றுத் தமபால் வந்தகடந்த வறியோருடைய ஆற்றுதற்கரிய அப பெயைத்தீர்த்தவரை யாவர்; துன்பம் அறுக்கும் துணி பொருள உணர்ந்தோர் - பிறவித் துன்பத்தை அறுத்து உய்தற்குரிய தெளிந்த பொருளையறிந்தவர் யாரெனின்; மனபதைக்கு எல்லாம் அன்பு ஒழியார் - உயிர்களிடத்தெல்லாம் அன்பு செலுத்துதலில் ஒழியாத சான்றோர்களே யாவர்; என ஞான நன்மீர் நனைகண் தெளித்து தேன் ஆர் ஓதி செவி முதல் வார்த்து - என்று சொல்லிமெய்யறிவாகிய நல்லதண்ணீரை நனருக அவள் துன்ப கொடுப்பின் மேல் தெளித்தும் வண்டுகள் பொருந்திய கூந்தலை யுடைய அவ்விராசமாத்தையின செவியினுள்ளே வார்த்தும்; என்க.

(வி - ன்.) செற்றம் - வெகுளி. அல்லல் மாக்கள் - துன்பமும் வறியவர். செல்லுலகு - இனிச்செல்ல வேண்டிய மேனிகையுலகு. துன்பம் அமத்தல் - பிறவித் துன்பத்தைப் போக்குதல் துணிபொருள் - தெளிந்த செய்ப்பொருள், ஞானமாகிய நீர் என்க. தேன் - வண்டு. செவிமுதல் - செவியில்.

மணிமேகலையை இராசமாதேவி தொழுதலும் அதனை மறுத்து
மணிமேகலை தானே தொழுதலும்

கசு0 - கசு6 : மகன்.....வணங்கினளேன்

(இ - ன்.) மகன துயர் நெருப்பா மனம் விறகாக அகக் கூடு வெந்தி ஆயிழை அயடப - தன் மகனாகிய உதயகுமரன் கொலையுண்டமையா வுண்டான துன்பமே நெருப்பாகவும் தன் மனமே அந்நெருப்புப் பற்றி எரியும் விறகாகவும் இராசமா தேவியின் உள்ளுள்ளே சுட்டெடுக்கின்ற வெவ்வித அத துன்ப நெருப்பினை மணிமேகலை அவித்துவிடுதலாலே இராசமாதேவி; தேறுபடு சில நீர் போல தெளிந்து மாறுபடாண்டு ஓரா மனத்தினள் ஆகி - தேற்றுவ கொட்டை தீற்றப்பட்டு லைத்தினகண் உள்ள சிறிய நீர் தெளிவது போலத் தெளிவடைந்து மணிமேகலைபட பகைமைக்குணம் பகாண்டு ஆராயாத அனபுடைய மனத்தைபுடையவளாய்; ஆங்கு அனல் தோழுதலும் ஆயிழை பொருதுள தான தொழுது எத்தி தகுதி செய்தலை - அப்பொழுது அவ்விராசமாதேவி மணிமேகலை மைக் கைகூப்பித் தொழா விறமலும் அது கண்ட மணிமேகலை மனம் பொருளாய்த் தானை கை கூப்பித் தொழுது நின்று பாராட்டிக் கோபபெருந்தேவியே நீ என்னைத் தொழுது தகாத தொன்றனைத் செய்தாய், என்னைத் தொழுவது தகுதியன்று ஏனெனில்; காதலன் பயந்தாய் அன்றியும் காலன மாபெரும் தேய் என்று எதிர் வணங்கினள் - நீ என் னைவனை என்ற தாய் அலக்கியோ அல்லாமலும் எல்லா க்களாலும் தொழுத்தகுந்த கொபபெருந்தேவியும் ஆனாய் ஆகலின் என்று சொல்லித் தொழுகின்ற அரவின் முனைத் தலை வணங்கி வினாள் எனபதாம்;

(வி - ன்.) மகன் இறந்தமையால் உண்டான துன்பம் என்க. அகம் - உள்ளிடம். ஆயிழை: மணிமேகலை. தேறு - தேற்றுகொட்டை. லைத்தன் நீர் என்பதுபடச் சின்னீர் என்றார். மாறு - பகைமை. காதலன் என்று உதயகுமரனை.

இனி, இதனை முதாட்டி அருளால் சென்றெய்தி தொழுது முன்னின்று வாழ்த்தி, மன்னவன்றன முன் துன்பங்கொளனாக, என்று போய்பன் அஞ்சிலோதி கரந்து அடக்கிக் கொண்டு

மறைத்து, மணிமேகலையை 'வஞ்சந் செஞுவல்' என்று ஒருநாள்
 அரசனுக்கு, 'இறைதக்கதன்று' என, 'திர்க்க' என்று இறைச்சால்,
 குழலாள் அவளைக் கூடய்ப் புக்கு, செய்குவல், என்று ஊட்ட
 அறிவினளாக; கொடுப்ப அணைதலும், இருப்ப, போயபின், அடைப்ப,
 இருப்ப, அவள் தொழ, மணிமேகலை ஒழிவின்றுரைத்து மற்றும் உரை
 செய்யும்: அங்ஙனமுரை செய்பவள் அவிப்ப, அவள் தொழுதலும்,
 ஆயிழை பொருஅளாய், 'மாபெருந்தேவி' என்று எதிர் உணங்கினளென
 இயைத்துக் கொள்க.

சிறைவிகோதை முற்றிற்ற

உச. ஆபத்திராடு அடைந்த காதை

[மணிமேகலை மாநகரொழிந்து ஆபத்திராடு அடைந்த பாட்டு]

அஃதானது மணிமேகலை சிறைவிடு பேற்றின் அறவண
வகளை வணங்கி இராசமாதேவியும் இதகராபதியும் ஆயி
திருவரையும் நோக்கி அறவணவழிகளார் அறமொழிமை மறவாது
டைப்பித்தது ஒழுவி உய்யுமின என்று கூறி அப பூம்புகார்
காத்தில் யான இருப்பினையின என்னைக் கண்டோர் இவளை
மன்னவன மகனுக்குக் கூற்றுவனாயினாள் என்று பழிப்பர்; யான்
அழத காசியைப் பெற்றவனாகிய ஆபத்திராடு மாநிப் பிறக்
திருக்கின்ற சாவகாடகந்தச் செல்ல வேண்டும். பின்னர் மாந
இல் மணிபல்லவமும் தொழுது ஏததல் வேண்டும். பின்னர்
வஞ்சி நகரத்தில் புதுத்து ஆங்குக் கோயில் கொண்டிருக்கின்ற
தேபுடைத் தெய்வமாகிய என அனனை கண்ணித் தெய்வத்தை
யும் கண்டடி தொழுதல் வேண்டும் என்று அவர்க்கெல்லாம்
அறிவித்ததுவிட்டு யான மாங்குச் சென்றாலும் எனக்கு இடர்
வருமென்று நீவிர் வருந்துதல் வேண்டா; யான மாங்கனும்
சென்று நல்லறம் செயதவல் என்று எல்லாரையும் வணங்கி
விட்டு உலக அறவியில் சென்று சம்பாபதியையும் கடதிந்
பாவையையும் கைதொழுது வலங்கொண்டு இவ்வினகண் வான
வழியே பறந்து சென்று ஆபத்திராடு காட்களை அடைந்த
செய்தியைக் கூறும் செய்யுள் என்றவாறு

இனி இதன்கண் - சித்திராபதி மணிமேகலைமைச் சிறை
விடு செய்து தன மாளிகைக்கு அழைத்துக் கொடுப்பாக முயலு
தலும் இராசமாதேவி,

“களும் பொய்யும் காமமும் கொலையும்
உள்ளக் களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை”

இத்தகைய திவினைகளை எல்லாம் மேற்கொண்டிருக்கின்ற
உனனோடு அவற்றை எல்லாம் துறந்து தூப நாழ்க்கை போற்
கொண்டிருக்கின்ற மணிமேகலை உனபனைக்கு தின வருவாளென்;
என்னோடு அரண்மனை பிலையே எஞ்ஞானமும் இருப்பாள் என
என்று கூறிச் சித்திராபதியின் வேண்டுகோளை மறுத்தலும்;
அச் செவ்வியில் மாதவி மணிமேகலையைச் சிறை மீட்டற் பொருட்டு
அரண்மனைக்கு அறவணரை மழைத்துக் கொண்டு வருதலும் அங்
கிடைக்காகக் கண்டவுடன எழுந்து வணங்குதலும் அறவண

ஊகனார் அளிக்கு அறம் கூறுதலும் பிறவும் உதப்
பட்டிருக்கின்றன.

- மன்ன குமரனை வஞ்சம்புணர்த்த
தொனமுது கணிகைகன குடிச்செயிற் பேரயவன்
விஞ்சையன் வரவின் விளிந்ததா எனன்பது
தெற்கு நடுக்குரல் பிடிந்து பெய் வகுந்தி
- ௨௫ மாதவி மகன்தனை வான்சிறை நீக்கக்
காவலன் தேவி காற்கீழ் விழ்த்தாங்
கரவே ரல்கு லைத்தவ மடவார்
உரவேரற் களித்த பொருபத் தொருவரும்
ஆயிரங் கண்ணினு ளவிதயம் வழுஉக்கொள
- ௨௦ மாயிரு ஞாலத்துத் தோன்றிய வைவரும்
ஆங்கவன் புதல்வனோ டருந்தவன் முனிந்த
ஓங்கிய சிறப்பி னொருநூற்று நால்வரும்
திருக்கிளர் மணிமுடித் தேவர்கோன் றன் முன்
உருப்பசி முனிந்த வெண்குலைத் தொருத்தியும்
- ௨௫ ஒன்று கடைநின்ற வறிரு பதின்மரித்
தொன்றுபடு மாதகர்த் தோன்றிய நாண்முதல்
யானுறு தன்ப மியாவரும் பட்டினர்
மாபெருந் தேவி மாதர் யாரினும்
பூவிகை யீத்தவன் பொன்றின னென்று
- ௨௦ மாதவி மாதவர் பள்ளியு ளடைந்ததும்
பரந்துபடு மனை தொறும் பாத்திர மேந்தி
அரங்கக் கூத்திசென் னறையங் கொண்டதும்
நகுத லன்னை நாடகக் கணிகையர்
தகுதி யென்னார் தன்மை யன்மையின்
- ௨௫ மனைவன் மகனை யன்றியு மாதரால்
இத்தக ருறா உ மிடுக்கனு முண்டால்
உம்பளந் தழீஇய வுபர்மண னெடுங்கோட்டும்
பொங்குதிறை யுலாவும புன்னயங் கானல்
கிளர்மணி நெடுமுடிக் கிள்ளி முன்னு
- ௨௦ இளகெனி லிறுப்ப விழைபூ து சான்ற
பூநாறு சொலை யாருமி னொருசிறைத்
தானே தமிழ னொருததி தோன்ற
இவை னாரகொ லிங்கிய னென்று
மனைவ னறியான மயக்க மெய்தாக்
- ௨௫ கண்ட கண்ணினுங் கேட்ட செவியினும்
உண்ட வாயினு முயிர்த்த முக்கினும்
உறமுண ருடம்பினும் வெற்றிச்சிலைக் காமன்

- மயிலையுந் செயலையு மாவங் குவளையுந்
பயிலிதழ்க் கமலமும் பருவத் தரைந்த
மலர்வர யம்பின் வாசங் கமழப்
பாற்புறங் கண்டோன் பணித்து தொழில் கேட்ப
ஒருமதி யெல்லை கழிப்பினு ழரையாள்
பொருவரு பூங்கொடி போயின வந்தாள்
யாங்கொளித் தனளவ் விளங்கொடி. யென்றே
வேந்தரை யட்டோன் மெல்லியற் றேர்வுழி
நிலத்திற் குளித்து நெடுவிகம் றேறிச்
சைத்திற் றிரியுமோர் சாரணன் றேன்ற
மன்வவ னவளை வணங்கி முன்னின்
றென்னுயி ரணையா ளீங்கொளித் தானுள்ள
அன்னு ளொருத்தியைக் கண்டிரோ வடிகள்
சொல்லுமி னென்று தொழுவவ னுரைப்பான்
கண்டினை னுயினுங் காரிகை தன்னைப்
பண்டறி வுடையென் பார்த்திப கேளாய்
நாக நாடு நடுக்கின் றுள்பவன்
வாகை வேலோன் வளைவணன் றேவி
வாச மயிலை வயிற்றுட் டோன்றிய
பீலிவளை யென்பான் பிறந்த வந்தாள்
இவ்விதழத் தொருவ னினை முலை தோயக்
கருவொடு வருமெனக் கணியெடுத் துரைத்தான்
ஆங்கப் புதல்வன் வருஉ மல்லது
பூங்கொடி வாராள் புலம்ப விதுகேள்
திவகச் சாத்தி செய்யா நானுன்
காவன் மாநகர் கடல்வயிறு புகுஉம்
மணிமே கணதன் வாய்மொழி யாஸது
தணிபா திந்திர சாபமுண் டாகலின்
ஆங்குப்பதி யழிதனு மீங்குப்பதி கெடுதலும்
வேந்தரை யட்டோய் கெய்யெனக் கொண்டிக்
காசின் மாநகர் கடல்வயிறு புகாமல்
வாசவன் விழாக்கோள் மறவே னென்று
மாநவன் போயின வந்தாட் டொட்டுமிக்
காவன மாநகர் கைக்கொழி யாதால்
தன்பெயர் மடந்தை துயநுறு மாயின்
மன்பெருந் தெய்வம் வருதனு முண்டென
அஞ்சின னாசன் றேவியென் றேத்தி
தன்மனம் பிறந்த நாடகக் கணிகையை
என்மனைத் தருகென விராசமா தேவி
கன்னும் பொய்யும் காமமும் கொலையும்

- உள்ளக் களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை
தலைமையாக் கொண்டநின் தலைமையில் வாழ்க்கை
அ0 புலைமையென் றஞ்சிப் போந்த பூங்கொடி
நின்னொடு போந்து நின்மனைப் புகுதான்
என்றோ டிருக்குமென் றீங்கிவை சொல்வுழி
மணிமேகலை திற மாதவி கேட்டுத்
துணிகயந் துள்ள்படத் துளங்கிய வதுபோல்
அ0 தெனியாச் சிந்தையள் சுதமதிக் குரைத்து
வளியெறி கொற்பின் வருத்திமெய்த் நடுங்கி
அறவண ரடிவீழ்த் தாங்கவர் தம்முடன்
மறவேன் மன்னவன் நிறவிதன் பால்வரத்
தேவியு மாயமுஞ் சித்திரா பதியும்
க0 மாதவி மகனா மாதவர்க் காண் னும்
எழுந்தெதிர் செனருங் கிணைவளைக் கையால்
தொழுந்தகை மாதவன் துணையடி வணங்க
அறிவுண் டாகவென் றுங்கவன் கூறலும்
இணைவளை நல்லாள் இராசமா தேவி
க0 அநந்தவர்க் கமைந்த வாசனங் காட்டித்
திருந்தடி விளக்கிச் சிறப்புச் செய்தபின்
யாண்டுபல புக்கநும் மிணையடி வருத்தவென்
காண்டகு நல்வினை நும்மையிங் கழைத்தது
நாத்தொலை வில்லா யாயினுந் தளர்ந்து
க00 மூத்தவிவ் யாக்கை வாழ்கபல் னாண்டெனத்
தேவி கேளாய் செய்தவ யாக்கையின்
மேவினை னாயினும் விழுகதிர் போன்றேன்
பிறந்தார் மூத்தார் பிணிதொ யுற்றார்
இறந்தா ரெனகை வியல்பே யிதுகேள்
க00 பேதைமை செய்கை யுணர்வே யருவுரு
வாயி னூறே துன்பே வேட்கை
பற்றிற் பவமே தோற்றம் வினைப்பயன்
இற்றென வகுக்க இயல்பீ ராறும்
பிறத்தோ ரறியிற் பெரும்பே றறிகுவர்
க50 அறியா ராயி னுழ்கா கறிகுவர்
பேதைமை யென்ப தியாதென வினவின்
ஓதிய விவற்றை யுணராது மயங்கி
இயற்பந் பொருளாற் கண்டது மறந்து
முயற்கோ டுண் டெனக் கேட்டது தெனிதக்
க60 உகை மூன்றினு முயிரா முகைம்
அலகிலை பல்லுயி ரறுககைத் தாகும்
மக்களுந் தேவரும் பிரமரும் தாகருந்

- தொக்க விலங்கும் பேயு மென்றே
நல்வினை தீவினை யென்றிரு வகையால்
சொல்லைப் பட்ட கருவினுட் டோன்றி
வினைப்பயன் வினையுங் காலை யுயிர்கட்கு
மனப்பே ரின்பமுங் கவகையுங் காட்டும்
தீவினை யென்ப தியாதென வினவின்
ஆய்தொடி நல்சா யாங்குது கேளாய்
கொலைய கனவே காமத் தீவிழைவு
உலையா வுடம்பிற் றேன றுவ மூன்றும்
பொய்யே குறளை கடுஞ்சொல் பயனில்
சொல்லெனச் சொல்லிற் றேன றுவ நான்கும்
வெஃகல் வெதளல் பொன்னாக் காட்சியென்
றுள்ளந் தன்னி னுதப்பன மூன்றுமெனப்
பத்து வகையாற் பயன் றெரி புணவர்
இத்திறம் படரார் படர்கு வராயின்
விலங்கும் பேயு நாகநு மாகிக்
கலையிய வுள்ளக் கவகையிற் றேன றுவர்
தன்வினை யென்ப தியாதென வினவின்
கொல்லிய பத்தின் றேதநயி ளீங்கிச்
சிலந் தாங்கித் தானத் தலைநிலு
மேலென வகுத்த வொநுமூன்று திறத்துத்
தேவரு மக்களும் பிரமகு மாகி
கேசு மேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பய னுண்குவர்
அரசன் றேவியா டாயிழை நல்லீர்
புரைதீர் நல்லைம் போற்றிக் கேண்மின்
மறுபிறப் புணர்த்த மணிமே கலைந்
பிறவறங் கேட்ட பின்னாள் வந்துனக்
கெத்திறம் பசவு மிவற்றின் பததியும்
முத்தேர் நகையாய் முன்னுறக் கூறுவல்
என்றவ னெழுநலு மினககொடி யெழுந்து
நன்றறி மாதவ வல்லடி வணங்கித்
தேவி மாயமுஞ் சித்திரா பதியும்
கேடு மாதவர் நன்மொழி மறவா துய்ம்மின்
இந்நகர் மருங்கின்யா னுறைவே னாயின்
மனைவன் மகற்கிவள் வருங்குற் றென்குவர்
ஆபுத் திரா டடைந்ததற் பின்னாள்
மாசின் மணிபல் ஈவந் தொழு தேத்தி
கேடு வஞ்சியுட புக்கு மாபத் தினிதனக்
கெஞ்சா நல்லைம் யாங்கனுஞ் செய்குவல்
எனக்கிட குண்டென் றிரங்கல் வேண்டா

- மனக்கனி யீரென் றவரையும் வணங்கி
வெந்தாறு பொன்போல் வீழ்கதிர் மறைந்த
கக0 அந்தி மாலை யாயிழை போகி
உலக வறவியு முதியான் குடிகையும்
இலகொளிக் கந்தமு மேத்தி வலங்கொண்
டந்தா மாரூப் பறந்து சென் றாயிழை
இத்திரன் மருமா னிரும்பதிப் புறத்தோர்
கக0 பூம்பொழி லகவயி னீழிந்து பொறையுயிர்த்
தாங்குவாழ் மாதவ னடியினை வணங்கி
இந்நகர்ப் பேர்யா திந்நக ராளும்
மன்வைவன் யாரென மாதவன் கூறும்
நாக புரமிது தன்னக ராள்வோன்
கக0 பூமிசந் திரன்மகன் புண்ணிய ராசன்
சங்கிவன் பிறந்த வந்நாட் டொட்டும்
ஒங்குயர் வானத்துப் பெயல்பிழைப் பறியாது
மண்ணு மரனும் வளம்பல தருஉம்
உண்ணின் றுருக்கு நோயுயிர்க் கில்லெனத்
கக0 தகைமலர்த் தாரோன் றன்றிறங் கூறினன்
தகைமலர்ப் பூம்பொழி லருந்தவன் ருனென்.

உரை

[சித்திராபதி மணிமேகலையைச் சிறைமீட்டுத் தன் இல்லத்திற்கு அழைத்துப்போக முயலுதல்]

க - ௧௦ : மன்னன்.....ஐவரும்

(தி - ன்.) மன்ன குமாண வஞ்சம் புணர்த்த தொல்முது கணிகைதன சூழ்ச்சியில் போய்வன—அரசிளங் குமானிய உதயகுமாண வஞ்சித்தது மணிமேகலையோடு கூட்டுதற்குப் பெரிதும் முதுமை எய்திய நாடகக் கணிகையாகிய சித்திராபதி செய்த சூழ்ச்சியினால் மணிமேகலையைக் கைப்பற்றி வருவல் என்று துணிந்துபோன உதயகுமான அம்பலத்தின கண்; விஞ்சையன வாளன் விளிந்தான என்பது கெளுத நடுக்குறக் கேட்டு பெய் வருந்தி விச்சாதான வாளினால் ஏறுண்டு திரந்தான எனனும் செய்கிறபடி சித்திராபதி தன் உள்ளம் நடுக்கம் எய்துமபடி கேளவியுற்று உடல் மெலிந்து வருந்தி; மாதவி மகளதனை வானசிறை நிக்க - மாதவி மகளாகிய மணிமேகலையைப் பெரிய சிறையினின்றும் நிகுதித் தன இல்லத் திற்கு அழைத்துப்போகக் கருதி அரண்மனையில் உவளகத்திற்குச் சென்று; காவலன தேவி காலகீழ விழந்து ஓங்கு-அரசமார்த்தவி யின் திருவடியிலே விழந்தபடியே கிடந்து அரசிக்குக் கூறுபவள தேவியே கேள பணடொரு காலத்தே, அவு ஏர் அலகுல் தருந்தவ மடவார் - பரம்பின் படம் போன்ற அல்குலை யும் அரியதவதையுமுடைய தேவகணிகையாகிய மகளிர்; உரீவாற்களித்த ஒரு தத்தொருவரும் - இந்நின்றுக்கு வழங்கிப் பதினொருவரும்; ஆயிரம் கண்ணொன அன்றையம் வழுஉக்கொள - தேவந்தான முன்னிலையிலே உதகா நவகால அரையம் பிழைக்க ஆகனமையால்; மாய்குஞ்ஞாலத்துத் தோன்றிய ஐவரும் - சாபிமற்று கிவவுலகத்திலே வாது தோன்றிய ஐந்து மகளிரும்; என்க.

(தி - ௧.) மன்ன குமான்: உதயகுமான். புணர்த்த - கூட்ட. தொன்முது கணிகை என்றது சித்திராபதியை; தான் செய்த சூழ்ச்சி யினால் என்க. போய்வன் என்றது மணிமேகலையைக் கைப்பற்றிவருவேன் என்று போன உதயகுமாண. சித்திராபதி செய்த சூழ்ச்சியையும்

அச் சூழ்ச்சியால் உதயகுமரன் உள்ளம் பிறழ்ந்து விரைபரித் தேர்மேல்
சென்று ஏறி அம்பலம் புக்கந்த செய்தியையும் (கஅ) உதயகுமரன்
அம்பலம் புக்ககாதையில் காண்ட. அரணவர் அங்குல் அருந்தவ மடவார்
என்றது தேவகணிகையரை. ஓடுபத்தொருவர் - பதினொருவர். ஆயிரம்
கண்ணினன்: இந்திரன்.

இதுவுமது

கக - கடி: ஆங்கவன்.....யாரினும்

(இ - ன்.) ஆங்கு அவன் புதல்வன ஒரு அருந்தவன்
ஒன்றை ஒங்கிய சிறப்பின் ஒரு நூற்று நாலவரும் - தவ்வித்
திரனுடைய மகனாகிய சமந்தனோடு அரிய தவத்தையுடைய
அகத்தியனும் விவகணிகை சேக்கப்பட்ட உயர்ந்த கைச்சிறப்பின
யுடைய நூற்று நான்கு பகள்கும்; திருக்கிளர் பணிபுடி தேவர்
தோன தன் முன - அழகு திகழுகின்ற பணி. உடையுடைய தீர்திரன்
முன்னிலையிலே; பன்றத உருப்பி என் குலத்து ஒருத்தியும் -
சாபம் பெற்ற ஊர்வசியாகிய என் குலத்தல் தோன்றிய ஒருத்
தியும் ஆக; ஒன்று கடைகின்ற ஆறு திருபதினமர் - தூற்றிரு
பத்தொருவர் ஆகிய தேவ கணிகைகளிர்; தொனறுபடு
இ மாககர் தோன்றிய நாளமுதல் - படைப்புக்காலத்திலேயே
தோன்றிய பனமுமைமையுடைய இப் புழுகார் நகரத்தில் வந்து
பிறந்த நாளமுதல்; மாபெரும் தேவி மாதர் மாரினும யான உறு
துன்பம் மாவரும் பட்டிலர் - தத் தேவ கணிகையர் மாபில
வழிவழியாகத் தோன்றி வருகின்ற காடகக்கணிகை மகளிருள்
வைத்து யான எய்திய துன்பம் வேறு எந்த மகளிரும் எய்தினர்
இருகை எனருள; எனக.

(வி - ம) வீழ்ந்தாங்கு-வீழ்ந்தபடியாகிவந்து. இங்குக் கூறப்பட்ட
கணிகை மகளிர் வானுலகத்தினின்றும் காவிரப்பூம் பட்டினத்திலே
வந்து பிறந்து சிறப்புற்ற காடகக்கணிகையராவர். *ண்டுச் சித்திராபதி
இந்நிலவுகைத்துக் கணிகையர் குலத்திலுந் சிறந்தது தன் குலம் என்று
சொல்லிக்கொள்கின்றனள். ஊர்வசி சாபமேற்று நிலவுலகில் பிறந்து
மாதவி யென்னும் பெயரோடு ருந்தாள் எனவும் அவள் பெயரையே
அவள் மரபில் பிறந்த சித்திராபதி தன்மகளுக்குப் குட்புனள் எனவும்
வரும் வரலாறு சிலப்பதிகாரத்தில் அரங்கேற்றது காலையினும் கடலாடு
காலையினும் காணப்படுகின்றன.

சித்திராபதி இராச மாதேவியை அச்சுறுத்துதல்.

கக - கடி: பூவிலை.....உண்டால்

(இ - ன்.) பூவிலை எத்தனை பொன்றினை என்று மாதவி
மாதவர் பன்னியுள் அடைந்ததும் - அற்றைபடரிசம் அளித்த

தேவலன் இறந்தான் என்று கேள்வியுற்ற என்மகள் மாதவி
 ஆத துன்பம் பொருளில் பெரிய தனக்கிரகமுமாயினற பௌததப்
 பனையுள் எய்தி துன்பம் துன்பம் மீள தெரமும் பாதிராந ஏந்தி
 மாதக்கூததி சௌ. ம ஐயு கொண்டதும் - பாதது கிடக்கின்ற
 திரைகொறும் பிச்சைப் பாதிரந்தை ஏந்தக் கொண்ட
 ஆடக்கககின்கண் ஏரிக் கூத்தாந்வினற துலததல பிபந்தும்,
 மணிமகலை சௌ. ம பிச்சைப் பாததும் ஆகி துவறநதக் கொண்ட;
 நாடகக கண்கையர் நகுதல யவலந தனவை ஆனையின தகதி
 என்ம - எம் பாராய நாடகக் கண்கையர் ஆகநதது சிரிப்
 பதவி குச் சிவகளை எங்குதகிதகு அபல் வொமைபாலை
 தததி எனம் கூறுவாவுவர் ஆனறியுப; மாதரால் பனாவன
 மகன ஆனறியுப் இரகர் உறுமும் திடுக்கததும் உண்டால் -
 தேவ டெருகிதன்மே! இம் மணிமேகலை காரணமாக உலகோகன்
 சேடையுண்ட துன்பம் துலொமலும், இப்பொய நகரில் வாழவர்
 ஆனவாகதும் வானிருக்கின்ற துன்பமும் ஒன்று உளது
 எனறு; எனக.

(வி - ன்.) பூவிலை-அற்றைப் பரிசும் பூ: இடக்கரடக்கு. பூவிலைத்
 தவன் - தேரவலன் என்க. பொன்றினன் - இறந்தான்: மாதவர் -
 அறவணவடிகளா நமாம். அரங்கக்கூத்தர்: மணிமேகலை. ஐயம் - பிச்சை
 தனவை - இயல்பு இவ்விரண்டும் சித்திராபதி மாவரும் படாத துன்
 பப்பட்டென என்பதற்கு ஏதக்கூறியபடியாம். மேல் அரசி அஞ்சி
 மணிமேகலையைத் தன் பால் விடுத்தற்கு அரசிமைச் சித்திராபதி அச்
 சுரத்துகின்றாள். மணிமேகலையால் இந் நகரத்திலே பெருந்துன்பம்
 நீடித்தல் கூடும் என்று தொடங்கி அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக நேடு
 முடிக்கின்ள் வரலாறு ஒன்று கூறுகின்றாள்.

நெடுமுடிக்கிவி வரலாறு

உள - உச: உம்பளம்.....எய்தா

(இ - ன்) உம்பளம் தழீ விட உயர் மணல் நெடுங்காட்டு
 பொருது திரை உலாவும் புனைதும் காலை - உப்பளதனதத்
 தழுவிகிடந்த உயர்ந்த பணலால் இயன்ற கையிடத்த
 கடலினனறும் வருகின்ற தெரிவு ஆலைகள் உலாவுகின்ற புனை
 மரங்கள் துடர்ந்த கடற்கரைச்சோடியினகண், இளம்பணி நெடு
 முடிக்கினளி - ஒளி விகத்தற பண்படுத்த மெடிய முகையை
 விரும்பி ஆணவதனால் நெடுமுடிக்கினளி என்று அழைக்கப்
 படுகின்ற சோழமனைன் நிறவினற பொழுது காலமிக்;
 இளவேனில் திறுப்ப - இளவேனில் பருவமாக துருக்க; முனனு-
 அச் சோழமனைன் முன்னிலையில; ஆறுபழுது சான்ற பூநாறு
 சோலை - விமக்கததகுந்த மணம் கமழுகின்ற அச் சோகையிலே;

மாரும் இல் ஒருகிறை தானே தமிழன் ஒருத்தி தோன்ற - பிறர்
காருநிலலாத ஓரிடத்திலே துணையின்றித் தனியாக ஒரு மகனை
வந்து தோன்றுகிற்ப, நங்கு அவள் இனனள் என்று யார் என்று
மனைவன அறிமான மயக்கம் எய்தா - நங்குத் தோன்றி
இவள் இனனள் என்றுதல யார் எனருதல அவ்வாசன்
அறியாதவனாய் தவள் குழகினால் மயக்கம் எய்தி; என்க.

(வி - டி.) உப்பளர் - உப்பளம்: விகாரம். கோடு - கரை.
நெய்யுக்கள்ளி - ஒரு சாறு பள்ளன். இரம்புறு - வியப்பு. ஒருகிறை -
ஓரிடம். தமிழன் - தனியன்: இனனள் என்று யார் கொல் என்று அறியான்
என்க. அறியானாகவும் அவள் அழகில் மயக்கமெய்தி என்க.

இதுவுமது

கூடு - சூடு: கண்ட.....தேர்வுழி

(இ - ள்) கண்ட கண்ணியுட கேட்ட செவியினும் உண்ட
வாயினும் உயிர்த்த மூக்கினும் உற்று உணர் உடம்பினும் -
அவனும் மயக்கிப் மன்னன் தவளைக் கண்ட கண்ணியும்
அவள் துணைசொல்கைக் கேட்ட செவியினும் எயிற்றின் ஊறிய
நிறைப பருமிய வாயிடத்தும் மேலந்த மூக்கினும் திண்ட உணர்ந்த
உடம்பிடத்தும்; வெற்றிச்செல்கை காமன - வெற்றியையுடைய
கருப்பு விலையுடைய காமனின் எய்த; மயிலையும் செயலையும்
காவும குவையும் டயில் இதழ் மெலமும் பருவத்து அலர்ந்த
மலர்வாய் அம்பின் ஊசல் கமழ-மல்லியையும் அசோகும் மாவுக்
குவையும் செறிந்த இதழையுடைய தாமரையும் ஆகிய இவற்றின்
பருவத்திலே விரிந்த மலராகிய தனக்கு வாய்த்த அம்புகளின்
மதுமணம் கமழாநிறை அவளொடு புணர்த்து; பலர் புறம்
கண்டோன் - பனைவர் பலரையும் பேராக்களத்திலே வென்று
புறக்கண்டவனாகிய அம் மனைவன்; பணிந்து தொழில் கேட்ட -
அம் மடங்கதையைப் பணிந்து நாள்தோறும் அவள் எவிய
தொழில்களை எல்லாம் செய்; ஒரு மதி எல்லை கழிப்பினும்
உரைமான் - இவ்வாறே ஒரு திகைப்பு முடியுந் துணையும்
அவளொருங்கு தான இன்பமாகக் காலம் கழித்திருந்தாலும்
தான இனனள் என்று அரசனுக்குக் கூறுதவளாய்; பொருளை
புறக்காடி போயின ஆர்நான் - ஒடபற்ற மலர்க்கொடி போலும்
அம் மடங்கத அரசனைக் கவியட்டு அவன் அறியாமனை
போய்விட ஆந்த நாளிலே; வேந்தரை அட்டோன் - பனை
மனைக்களை எல்லாம் கொன்று நூழிலாக்கிய அவ்வரசன்
பெரிதும் ஆற்றாமையுடையவனாய்; அவன்எககொடி நங்கு
ஒளித்தனள் எனறே - இளமையுடைய காமவல்லி போன்ற

அவ்வழி எங்குடபோய் ஒளித்தாளோ என்று மனம் மறுகி;
மெல்லியல் தேர்வுழி - மெல்லியலாடிய அந் நயங்கையத் தேடிமலை
இன்ற காலத்தே; என்க.

(வி - ௩.) அந் நங்கையுடைய திருமேனியைக் கண்ணால் கண்டு
கவைத்தும் இன்மொழியைக் கேட்டுச் சுவைத்தும் வாலையிறுறிய
நிரைப்பாகிச் சுவைத்தும் தருமேனியைத் திண்டியும் கூந்தலை மோந்து
கவைத்து உணர்ந்தவரசன் ஆராமையோடு சுவைத்தான் என்பார்
அதற்கு ஏதுவாகக் காமவேள் கண் புதலிய அவன் தும்பொற்கள்தத்
தம் மயிலை முதலிய ஐந்து மலர் அம்புகளையும் இடையருது எய்தான்
என்பதே தோன்ற அவற்றின் வாசம் அவன் பொறிகளில் கமழ என்ருர்.
ஒருமக - ஒந் தங்கள்; (அல்தாவது முப்பது நாள்) அந் நாஸ்தளிலே
தன்னை யாரென்று அரசுக்கு அறியாமலே இங்ங், போகும்
போழுதும் அவன் அறிடாவல் ணம் டோயினன் என்றவாறு. ஈண்டு,

“கண்டுநேகட் ணெடுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனு

மொண்டொடி கண்ணே உள்”

(குறள் - ௧௧௦௧)

என வரும் திருக்குறளை நினைக. பலர் புறங்கண்டோன் ஈண்டு ஒரு
மகனுக்குப் பணந்து தொழல் கேட்ப என்ற நயமுணர்க. இக்கருத்தோடு,

“ஐண்ணு தற் கோது வடைந்ததே ஞாட்பினுள்

நண்ணு முட்குமென் பீடு”

(குறள். ௧௦௮௮)

என வரும் திருக்குறளையும் நோக்குக.

கிள்வியின் முன்னர் ஒரு சாரணன் தோன்றுதல்

சக - ௫௭ : கிலத்தில்.....அங்ளள்

(இ - ள்.) கிலத்தில் குளித்து நெடுநிசர்பு ஏறி சலத்தில்
நிரியும் ஓர் சாரணன் தோன்ற - அவ்வரசன் முன்னர் கிலில்
முழுமுதலுபோல கிலத்தினை கண முழுமையும் நெடிய வானத்திலே
ஏறியப கிலத்தின மேல் நடப்பது போல கிலின் மேல் நடந்து
நிரிகின்ற இருத்திகள் பலவும் கைவந்த ஒரு சாரணன் தோன்ற
கிற்ப; மனைவன் அவனை வணங்கி முன் கின்று - அரசன்
அவனை வணங்கி அவன் முன்னிலையில கின்று; அக்கள என்
உயிர் அவையாள் ஈங்கு ஒளித்தாள உளள் அனளை ஒருத்தியை
கண்களோ சொல்லுமின என்று தொழ - அக்களே எனனுடைய
ஆருயிர்க்காதவி இங்கு யான் அறியாணணம் ஒளித்திருக்
கின்றாள் அத்தகையமாள் ஒரு நங்கையை இருத்தி பலவும் வலல
தாய்கள் கண்கருப்பிரோ கண்கருடபிராயின எனக்குச் சொல்லி
கருள வெண்டும் எனது கைகுவித்தத் தொழா கிற்ப; அவன்
உரைப்பான் - அச் சாரணன் சொல்லுவான்; பார்த்திப கேளாய்

கண்டிலையினும் காரிகை தன்னை பண்டு அறிவுடைமேன் -
 அரசனை கீகை அவளை இப்பொழுது மான கண்டிலை ஆனாலும்
 அவ்வழகியை மான பண்டைக் காலத்தே அறிந்ததுண்டு
 அவள் மாணாணின் ; நாகநாடு நடுக்கு இன்று ஆளபவன வாகை
 வேலோன் வளைவணன் தேவி நாக நாட்டைக் குழிகள் துன்புறு
 படி செவிகோல் செலுத்துபவனும் பகைவரை வென்று வாகை
 குந்தற்கியனற வேலை ஏறதியவனும் ஆகிய வளைவணன்
 என்னும் அரசனுடைய பட்டத்துத் தேவியாகிற ; வாசமயிலை
 வயிறறுள் தோன்றிய பிலிவளை எனப்போள் பிறந்த அந்நாள் -
 வாசமயிலை எனனும் பெயரையுடைய அரசியினது வயிற்றில்
 பிறந்த பிலிவளை எனனும் நக்கைகடையே நீ இப்பொழுது தேடு
 கிறாறனை அவள் பிறந்த அந்த நாளிலே ; எனக.

(வி - டு.) நீரில் குளிப்பது போல நிலத்தில் குளிப்பதும் விசும்பில்
 ஏறவதும் நீரின் மேல் நடப்பதும் சித்தி பெற்ற முனிவர் செயலாகும் ;
 சித்தையைப் பெளத்தர்கள் இாத்து என்றா. மன்னவன் : செழுமிக்
 கின்னி ஒளித்தாள் : முற்றெச்சம். அவன் உரைப்பான் - அக் காரணன்
 சொல்லுவான் ; இப்பொழுது கண்டிலை ஆயினும் என்க. காரிகை
 சுட்டுப் பொருட்டு. நடுக்கின்ற : குற்றியலிகர உகரமாயிற்று.
 வளைவணன் : பெயர். வாசமயிலை : பெயர் பிலிவளை : பெயர் ; இதனை
 யான் என் இருத்தியால் உணர்ந்துரைக்கின்றேன் என்பது குறிப்பு.

சாரணன் கூற்று

நாடி - கூட : இரவி.....புகுஉம்

(இ - ன்.) கணி இரவி குலத்து ஒருவன் இளை முகை
 தோய கருவொடு வரும் என எடுத்து உரைத்தனை - அரசனை
 அந்நாகநாட் அரசனுடைய கணினவன அவனுக்கு வேந்தின்
 மகள் தானுடைய பெதும்பைப் பருகத்திலே கதிரான்
 குலத்தில் தோன்றிய ஒரு மன்னவன் தன் இணையாகிய முலையில்
 தோய்தலால் அம் மன்னவனுக்கு வயிற்றில் கருவுண்டாகி
 மீண்டும் நிற்பால் வருவான் என்று அவனுடைய எதிர்கால
 நிகழ்ச்சியை எடுத்தது கூறினன, அவன் கூறியாய்க்க அவன்
 வயிறு வாய்க்கப் பெற்று இப்பொழுது நாக நாடு சென்று
 விட்டான் ; ஆய்து அப புதல்வன் வருடம் அல்லது பூயர்களாக
 வாராள் புலமடல் இது கேள் - அவ்வாறு கிணக்குக் கருவாகிய
 அம் மகன் நிற்பால் வந்து சேர்வானல்லது கிணனால் தீதடப்
 படுகின்ற மலர்க்கொடி போலும் பெல்லியளாகிய அப பிலிவளை
 மீண்டும் இவரு வருவான் அல்லா ஆதலின் நீ வருந்தாதே
 கொள் அரசை இன்னும் ஒன்று கேள் ; தீவகச் சாந்தி செய்வா
 நாள் உன் காவல் மாநகர் கடல் வயிறு புகுஉம் - இத தீவகத்

தந்தச் சாந்தியாகிய இந்திர விழா செய்வதொழிந்த நாளிலே உன்னுடைய தலைநகரமாகிய காவலியுடைய பெரிய இப் பூர்புரம் நகரம் கடல் கோட்படும்; எனருன எனக.

(அ - று.) இரவி குலத்தொருவன் என்றது கதிரவன் குலத்து மன்னரை. கிய சொழ மன்ன நள றுவன் என்றவாறு. கருவொடுவ நய்யிறமல் கருண்டாகி வருவான். கணி - காலக்கணியன்; நிமித்திகள். ஆறு - அவ்வாறு. அப்புதல்வன் - நினக்குப் பிறந்த மகன். பூங்கொடி: பீலிகை. புலம்பல்: எதிர்ப்பாடு வியங்கைகள். வந்தாதே கொள் என்றவாறு. தீவகச்சாந்தி - இந்திர விழா. உன் காவலியுடைய மாநகருமாம். கடல் வயிறு புருதல் - கடல் கோட்பட்டு மறைதல்.

சித்திராபதி தன் அச்சம் இகநெனல்

சா - எச: மணிமே.....ஏத்தி

(இ - ள்.) அது மணிமேகலை தன் வாய் மொழி - அவ்வாறு இந்திர விழாச் செய்வத நாளில் இந் நகரம் கடல்வயிறு புருதல் வேண்டுமெனபது மணிமேகலை தெய்வத்தின் தப்பாத சாப மொழியாகும்; இந்திர சாபம் உண்டாகலின் தணியாது - அக்ஷணமொருக எனறு இந்திரனிட சாபமும் உண்டாகலால் அது கிழைத்தொழியாது; ஆறுகு பதி அழிதலும் - அவ்வாறு இந் நகரம் கடல் கோட்பட்டழிதலும் அழிந்த வழி; ஈறுகுப் பதி கேடுதலும் - இவர்க ஈறு கேடுதலும்தலும்; வேந்தரை அட்டைய - படை வேந்தனைக் கொன்றழித்தவனை; மெய்யெனக் கொண்டு - வாங்கையாக கிகழ்ந்துவிடும் எனறு உள்ளத்தில் தீர்ப்பாகக் கொண்டு; இக் காக இல் மாநகர் கடல் வயிறு புரமல் வாசவன விழாக்கோள் மறவேல எனறு - இக்குற்றமற்ற பெரிய நகரம் கடலில் வீழ்ந்து அழிந்து போகாமைய பொருட்டு நீ இந்திர விழாச் செய்தலை மறந்தொழியாதே கொள் எனறு சொல்லி அறிவுறுத்தி; மாதவன பேயின அந் நான் தொட்டு இக் காவல் மாநகர் கலக்கு ஒழிபாதால் - அச் சாரணன போன அந்த நாளிலிருந்து இறந்தக் காவலமைந்த பெரிய நகரத்தில் வாழுகின்ற மாந்தரெல்லாம் எப்பொழுதேனும் அந் கிகழ்ச்சி கிகழ்ந்துவிடுமோ எனறாது நெஞ்ச கலங்குதல் ஒழிந்திலர்; மன பெரும தெய்வம் தன பெயர் மடந்தை துயர் உறுமாயின் வருதலும் உண்டு என - எஞ்ஞான்றும் கிளையுதலுடைய பேரற்றலுடைய அம் மணிமேகலை தெய்வம் தன்னால் கிளையுதலுடைய பெற்ற குடியிற் பிறந்து அக் காரணத்தால் தன பெயரையே கொண்டுள்ள இம் மணிமேகலை சிறையிடக் கிடந்து தன்புறுவாளானால் சினம் கொண்டு அவளைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டு இந் நகரத்திற்கு வருதலும் கூடும் எனறு கினைத்து;

அரசர் திதவி அஞ்சினான் என்று ஏத்தி - அங்ஙனம்
உத திதவினா வந்தக்கால் கோபபெருந்தேவியே இந் நகரதெய்வம்
இன்னும் ஸ்தலதகைய கோடு குழிமர என்று அடிச்சி வெரிதும்
வசிக்க டிடசுவரேதான் என்று சொல்லிப் பின்னும் அரசினைத்
தொழுது வாழ்த்தி; என்க.

(வி - டி.) அது - கடல் வயிறு புதுவது. இந்திரசாபமும் உண்டா
தனின் எனல் - வண்டிய எச்சவுற்றைத் தொக்கது. செய்யுள் வகாரம்.
ஆரப்படி - அவ்வாறு இந் நகரம் என்க. சங்கப்பதி - சங்கு நிக
பெறப் பத்தின்ற அரசு; காச - குற்றம். வாசவன் - இந்திரன். மாதவன் -
சாபணன். மாநகர் - நகரவாழ் மாநகர்: ஆகு பெயர் கலக்கு - கலங்
குதல் கன் பெயர் மடத்தை - மணிமேகலை தெய்வம் - மணிமேகலை
தெய்வம். முன்னர்க் கடைய சாபமிட்ட அத் தெய்வம் சினந்து வநுமாலை
இன்னும் பெரிய கோடு குழித்து விடக்கூடும் என்று யான் அஞ்சுகின்றேன்.
என்று மணிமேகலையாச் - ஹவீர செய்யக்க நுகச் சித்திராபதி அரசியை
அச்சுறுத்துரலுர் அத் தெய்வம் எவ்வுந் போய் விடவில்லை அது
போற்றறலுடையது என்பான் மன்பெரும் தெய்வம் என்பதும்,
அத் தெய்வம் வருதலுக்கு ஏதுக்காட்டுவான் தன் பெயர் மடத்தை
துய நறுமாயின் வருதலும் உண்டு என்பதும் பெரிதும் நுணுக்க
முடைபன ஆதல் உணர்க. இங்ஙனம் அச்சுறுத்தற்கே மணிமேகலை
சாபமிட்டிருக்கின்ற செய்தியை வலிந்து சங்கு அரசிக்குக் கூறுதலும்
நினைபு விடத்தே கம்பருடைய கொடு மனக் கூனியும் நம்மகத்தேவந்து
தோன்றுகின்றனள்.

சித்திராபதி மணிமேகலையைத் தன்பால் தருக எனலும்
அரசி மறுத்துரைத்தலும்

எடு - அஉ : நன்மனம்.....சொல்வுழி

(இ - ள்.) நன்மனம் பிறந்த நாடகக் கணிகையை என்
மனைத் தருக என - இப்பொழுது தனது பட்டறிவு காரணமாக
அறிவாகை நீங்கி நல்லுளம் தோன்றி யிருக்கின்ற நாடகக்
கணிகையாகிய மணிமேகலையை யான எனனில்லததிற்கு
அழகுத்துப் போகும்படி தந்தருளுக என்று சொல்லி மயமா
வேண்டிய சித்திராபதியை கோக்கி; இராசமாதேவி - அக்
கோபபெருந்தேவி கூறுபவள்: - ஏடி சித்திராபதி; என்னும்
பொய்யும் காமமும் தெரையும் உள்ளக் களவும என்று உரையார்
துறர்களைவ. கள்ளுண்ணலும் பெரிய கூறுதலும் காமமொதலும்
கொலை செய்தலும் உள்ளத்தினகண் திரா பொருளாக் களவு
செய்யக் கருதுதலும் என்னும் அத்தீவினைகளை ஐந்தும் அறிஞர்
களால் விலக்கப்பட்டவைமாம்; தலைமையாக் ககாண்ட நின்
தலைமை இல் வாழ்க்கை - இவற்றையே முதனமைமாகக்
கொண்டு ஒழுக்குகின்ற வினாவுடைய கடைப்பட்ட வாழ்க்கை

மனது; புலைமை என்று அஞ்சி போந்த பூங்கொடி - புலைத் தையையடைமது என்று அதனை அஞ்சி நன்னெறியிலே ஒழுக்கு என்ற பூங்கொடி போலப் பவளாகிய மணிமேகலை; நின்னொடு பேசுநது உன்மனப்ப புத்தாள் - ஒளி விரைந்த வந்து நின் தலைமத்தில் புத்துக்கதி உடனட்டாள் அவன்; எனினோடு உன்மனப் பவள நரது இவை சொல் உழி - எனினோடு திவ்வனகத்திலேயே துரப்பாள என்னு இவருக் கூறியவற்றை அச்சுத்திராபதிக்குத் மகாபலி கொண்கருக்கும் பொழுதே; எனக்.

(வி - ரு.) நன்மனம் பிறந்த என்றது பட்டறிவினால் இப்பொழுது மணிமேகலைக்கு நல்லுளப் பிறந்தருக்கும் என்று கூறியபடியாம். இராமாதேவி கள் முதலியன. உரவோர் துறந்தவை என்றது மணிமேகலை தனக்குக் கூறியவற்றைத் தன்னுளம் கொண்டு கூறிய படியாம். தலைமையில் வாழ்க்கை - கடைப்பட்ட வாழ்க்கை. புலைமை - மேமை. பூங்கொடி : மணிமேகலை.

“கணிகையர் வாழ்க்கை கடையே”

(சிலப். 48-49)

என்பதும் காண்க.

மணிமேகலை நிலைமையைக் கேட்ட மாதவியின் செயல்

44 - 45 : மணிமே.....வணங்க

(இ - ள்.) மணிமேகலை திறம் மாதவி கேட்டு துணி கைத் துன்பட துளங்கியது போல் தெளியாத சிந்தையன் - மணிமேகலையின் நிலைமையை மாதவி கேள்வியுற்றுத் தெளிந்த குளத்திசைகண் காற்றுக் கொணர்ந்து விசை துளகன் படுதலாலே கலங்கியது போலக் கலங்கித் தெளியில்லாத நேருத்தையுடைமளாய்; சுதமதிக்கு உரைத்து வளி எறி கொம்பின வருந்தி மெய்ந் நடுங்கி - அச்செய்தியைத் தன்னுடன இருந்த சுதமதிக்கும் சொல்லி அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு துன்பத்தால் குடைக் காற்றால் தாக்குண்ட பூங்கொடி போலக் குழந்து வருந்தி மெய் நடுங்கச் சென்று; அறவணர் அடி விழந்து ஆயகு அணர் தம்படன் மறநீனல் மனனவன தேவி தன்பால் வர - அறவணவககளருடைய அடிகளிலே விழந்து வணங்கி அவனிடத்தே தமமோடு எழுந்த அவ்வககளோடு முவருமாக வீர வேகையுடைய அச்சனுடைய தேவியின் மனனகைக்குச் சொல்லா நிற்ப, தேவியும் ஆயழம் தெத்திராபதியும் மாதவி மாளும் மாதவர்க் காண்டலும் - இராமாதேவியும் ஆய மணிமேகலையும் அகதிருத்த தெத்திராபதியும்

அறவணவடிகளாநடைய வரவு கண்டவுடன்; எழுந்து எதிர்
சென்று இணைவளைக் கைமாலு தெர்ப்புந்தகை மாதவன் துணை
அடி வணங்க - தத்தம் இருக்கையினின்றும் எழுந்து அவர்
எதிரே சென்று இரு கைகளையும் குறித்து எல்லாராலும்
தொழுத்தருந்த சிறப்புடைய பெரிய தவத்தையுடையவராகிற
அவ்வறவணருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து வணங்கா நிற்பு
என்க.

(வி - ௫.) மணிமேகலை திறம் என்றது அவன் சிறையிடப்
பட்டிருத்தலை. துணையம் - தெளிந்த நீர் நிலை. துள் - துளி.
துளங்கியது - துளங்கியவது என விகாரம் எய்திற்று. சுதமதியோடும்
சென்று அறவணர் அ - விழ்ந்து அவரோடு மூவருமாக என்க ஆயம் -
தோழியும் சிலதய நுமைய மகளிர் கூட்டம். இணக்கை வளைகை
எனத் தனித்தன் கூட்டுக கையால் தொழுது தொழுந்தகை மாதவன்
அடி வணங்க என்க. தொழுந்தகை - எல்லாராலும் தொழத் தருந்த
சிறப்பு.

இராசமாதேவி அடிகளாந முகமன் கூறி வாழ்த்துதல்

கூட - ௧௦௦ : அறிவு.....ஆண்டேன

(இ - ள்.) அறிவு உண்டாக என்று ஆங்கு அவன்
உறலும் அவனும் வணங்கியவர்களை நோக்கி நுகைஞ்சு
கொலாம் மெய்யறிவு உண்டாவதாக என்று அறவணவடிகளார்
வாழ்த்துக் கூறு சிறப்பு; இணைவளை நல்லாள் இராசமாதேவி
அருந்தவர்க்கு அமைந்த ஆசனம் காட்டி இருந்து அடி விளக்கிச்
சிறப்புச் செய்தனை - பொருந்திய வளைபலையுடைய நல்லாளாகிய
இராசமாதேவி அசிய தவத்தையுடைய அம்முனிவருக்குப்
பொருந்திய இருக்கைகளைக் காட்டி அதனை எழுந்தருளச்
செய்து அருளுடைய அடிகளில நனனிர பெய்து விளக்கி ஆணைச்
செய்யக்கூடவ சிறப்பெல்லாம் செய்த பின்னர் அடிகளாந
நோக்கி முகமன கூறுபவள், யாண்டு பல புக்கெனும் இணை அடி
வருந்த என காண தகு நலவினை நுகைம ஈங்கு அழைத்தது -
அகவை யாண்டுகள் பல சென்ற இத்தகைய முதுமைக்
காலத்திலே நுகைஞ்சுடைய இணைந்த திருவடி மலர்கள் கையால்
மெலிந்து வருந்துமடடி அடியின செய்த நினைத்துக் காணத்
தருந்த நலவினைய நுகைம இவயிடத்திற்கு அழைத்துக்
கொணாந இருக்கல் வேண்டும்; நாத் தொகவு இடலை ஆயினும்
இ யாக்கை தாராது முதத்தது - அகஞ்சுடைய அறம் கூறும்
சென்றாவினது வணைம குறைந்ததில்கு யானாலும் யாக்கை மகடும்
பெரிதும முதத்தது இது; பலகாண்டு வாழ்களை - டல்லாண்டு
வாழ்க என்று வாழ்த்தா நிற்பு; என்க.

(தி - ன்.) ஒன்றற்கொன்று இணையாகிய வகையையுடைய எனினு
மாம். அந்நகரவாக் த அமைந்த ஆசனம் - துறவோர் இத்தத்த ஏனச்
சிறப்பாக அமைந்த இரக்கை. அவை மண்ண தருப்பை முதலியவை.
என்ன?

"நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங் காலை அந்தணர்க் குரிய"

(தொல். மரபி. ௪௪)

என வரும் தொல்காப்பியத்தானும் உணர்க. இங்ஙனமே,

"அணிசெய் கோழரை யரை சிற லழகனைப் பொருந்த
மணிக டாம்பல கதிர்விடு மலருடை மணைமேற்
றுண்வு தோற்றினை டெனச்சிவர் துதியொடு தொழுது
பணிய யாதுமோர் பரிவினன் படம்புதைத் திருந்தான்"

(நீலகேசி : ௪௪௧)

என நீலகேசியிறும்வ நுதலுணர் உ. யாண்டு - அகவை. காண்டருநல்வினை -
கினைத்துப் பார்க்கக்கூந்த நல்வினை; நா : ஆதுவோர்; சொல்வன்மை
-ண்டு இராசமா தேவியின் முகமன் பேரின்பம் பயத்தல் உணர்க.

அறவணர் கூற்று

கலக - ௧௦௦ : தேவி.....அழிகுவர்

(தி - ன்.) தேவி கேளாய் செய்த தவ யாக்கையின்
கேவினைன் ஆயினும் விழுகதர் போன்றென் - இராசமாதேவியே
முற்றிறப்பிலே செய்த நலவினை காரணமாக இம்மையினும்
செய்தறவிபன்ற அத் தவத்திற்தப் பொருந்திய நல்லதொரு யாக்கை
கையொடு பிறந்தென், அவ்வன மாயினும் யாக்கையின் முதிசெய்பால
மேற்றிகையில் மறைதறது விழ்ச்சியுறுகின்ற ஞாயிறு மண்கலம்
போலகின்றென்; பிறந்தார் முததார் பிணியோய உறநூர்
இறந்தார் என்னை இயலபே - உலகின்கண் பிறந்தனர் நாளுகது
என முததனர் பின்னர்ப பிணிக்கும் கிரையினை எய்தினர் அது
காரணமாக இறந்து பட்டார் என்பது கிரையாமையுடைய
இவ்வுலகின் இயலப்பகாண, அது பிறகு; இதுகிகள் - உயிர்க்கு
உறுதிதருகின்ற இவ்வறிவுகைபக் கேட்டாயாக; பேதைமை
செய்கை உணர்வு அருவரு வாயில னுறு நுகர்வு வேட்கை
பற்று பவம் தோற்றம் வினைப்படன் இற்று என வந்தத் திடம்பு
காரும் - பேதைமையும் செய்கையும் உணர்வும் அருவருவும்
வாயிலும் னுறும் நுகர்வும் வேட்கையும் பற்றும் பவமும்
தோற்றமும் வினைப்படனது ஆகிய ஓவ்வொன்றும் இத்
தன்மைதது என்று வகுத்துக் கூறப்பட்ட இயற்கைப்

பொருளாகிய இப் பன்னிரண்டு திதானங்களையும்; பிறந்தார்
அநியன் பெரும்பேறு அறிதவர் அநியர் ஆயின் ஆற் றாது
அறிதவர் - திரந்த மக்கள் அறிந்து கொள்ளாராயின் பிறப்பினால்
எமதும் பெரிம பேறு இன்னதன்று அறிந்து கொள்வர்,
இவற்றை அறிந்தலாயின அவர் ஆழம நாகததை அறிவர்
என்பது தேற்றம் எனரூர்; என்க.

(கி - டி.) செய்தவத்திற்குப் பொருளாகிய நல்மாக்கையின் என்க.
விழ்க்தார் - மேற்றிசையில் விழ்ச்சியுட்கின்ற ஞாயிறு. பிறத்தலும்
மூத்தலும் பிணையாய் உறுதலும் இறத்தலும்; இவ்வலகியல்பாகவின்
அது பற்றிக் கவலுதல் வேண்டா என்பது உறுப்பு. பேதைமை முதலாக
வினைப்பலனாகுக கூறு பட்ட பன்னிரண்டு திதானங்கள் எனப்படும்.
இவற்றின் இடல்புணர்ந்தோர் நன்னெறியில் ஒழிவி வீடு பெறுவர்;
உணராதவர் திவினைகள் செய்து நாகம புருவர் என்றறிவுறுத்த
படியாம்.

திதானங்களின் இயல்பு 3) பேதைமை

ககஉ - கஉஉ: பேதைமை.....காட்டும்

(இ - டி.) பேதைமை என்பது மாது என வினவின -
இவற்றுள் முன்னிறை பேதைமை என்பது மாதென்று
வினவினால் கூறுவனவே; ழுதிய இவற்றை உணராது மயங்கி
இயல்பு பொருளால் கண்டது மறந்து முயல்வோடு உண்டு என
கேட்டது தெளிதல் - இவதுக் கூறப்பட்ட இத் திதானங்கள்
பன்னிரண்டையும் ஆராய்ந்து உணராமல் மயங்கி ஆயற்கையிலே
தோன்றுகின்ற பொருள்களால் தாம் கண்டவாகக் கண்டதனை
மறந்து முயலுக்குக் கொப்புண்டென அநிலார் கூறியதனைக்
கேட்டு அதனை உண்மைகென்று துணிந்துகொடலாக்; உலகம்
மூன்றினும் உயிர் ஆம் உலகம் அலகில - மலகல் பேழும் நடுவும்
ஆகிய மூவிடத்திலுமுள்ள மூன்று வகைப்பட்ட உயிரில் உலகம்
களில் உயிருடைய உலகம் எண்ணிறந்தனவாம் அவையாவன,
மக்களும் தேவரும் பிரமரும் நாகரும் தொக்க விலங்கும் பேயும்
எனது பல் உயிர் அறு வகைதது ஆதும் - மக்களும் தேவரும்
பிரமரும் நாகரும் ஒருவகு தொக்க விலங்குகளும் பேயும் என
விரிவகையால் எண்ணிறந்த பலவாகிய உயிரகளைல்லாம் தொகை
வகையால் இந்த ஆறு வகையுள் அடங்கும்; உலகனை திவினை
என்று இரு வகையால் சொல்லப்பட்ட கருவினை உள் தோன்றி -
அவையிர்கள் நலவினை என்றும் திவினை என்றும் தாம் தாம்
செய்கின்ற இருவகை வினை காரணமாக முன் கூறப்பட்ட மக்கள்
முதலிய அறுவகைப் பிறப்பில் கருவாகிப் பிறந்து; வினைப்பலன்
வினையும் காலை உயிர்கட்டு மனப்பேர் இன்பமும் கைகையும்

சாட்டம் - முன் செய்த இருவரை வினைகளின் பயனும் வந்து
எய்தும் காலத்தில் அவ்வுயிர்களுக்கு மனத்தினான் பெரிய
துன்பத்தையும் பெரிய துன்பத்தையும் தோற்றுவிக்கும்;
எனக்.

(தி - ம.) உலகம் மூன்று என்றது மேலும் கீழும் நடுவும் என
இடவகையால் மூவகைப்படுத்தித் தாறுபாடியாம். இவற்றின் விரியைச்
சுரவாளக் கொட்டம் உரைத்த காதையின்கண் உணர்க. இவை
உயிர் உலகர் ஆம். இவற்றின்கண் உயிர் டையவுலகர் அளவிறந்தன
என்க. அவை பிறப்பு வகையால் மக்கள் மதவிய அறுவகைப்படும்
என்றவாறு. இந்த உயிருடை தாய்தாம் செய்த நல்வினை தீவினைகளுக்கு
ஏற்ப அறுவகைப்பட்ட பிறப்பில் தோன்றும் எனக். நல்வினை இன்பம்
காட்டித் தீவினை கவலை காட்டும் என்றவாறு. இனி, உயிர்களுக்குத்
தன்ப நீக்கமே குறிக்கோள் ஆகலின் துன்பத்திற்குக் காரணமான
தீவினையை முதற்கண் எடுத்தது. இனி விதந்து கூறுவர்.

தீவினையின் இயல்பும் பயனும் (உ) செய்கை

கஉஉ - கஉச: தீவினை.....தோன்றுவர்

(இ - ம.) தீவினை எனபது யாது என வினவின் -
வினைகள் இரண்டனுள் தீவினையென்று சொல்லப்படுவது
சாதிதன்று வினவுவாயாயின; ஆய்தொடி நல்லாய் ஆய்து அது
கேளாம் அழகிய வளையலணிந்த நன்னையுடைய அரங்கிய அகவனம்
கூறிய அத் தீவினையை விளக்கிக் கூறுவேன கேட்பாமரக்;
கொலை களவு காமத்தினிழவு உணர்வா உடம்பில் தோன்றுவ
மூன்றும் - கொலை செய்தலும் களவு கொள்ளுதலும் காமமாயிய
விருப்பத்தை எய்துதலும் ஆகிய கெடாத உடம்பினால்
தோன்றும் தீவினைகள் மூன்றும்; பொய் குறவை கடுஞ்சொல்
பயன் இல் சொல் என சொல்லின தோன்றுவ நான்கும் - பொய்
கூறுதலும் கேள் சொல்லுதலும் கேட்பார் உள்ளத்தைப்
புண்படுத்தும்படி கடுஞ்சொல் கூறுதலும் பயனில்லாத
சொல்லைச் சொல்லுதலும் எனச் சொல்லிலே பிரக்கீற்ற
தீவினைகள் நான்கும்; வெட்கம் விவகுளல் மிபால்லாக் காட்சி என்று
உள்ளம் தன்னில் உருப்பன மூன்றும் என - வெட்கமும்
விவகுளலும் பொல்லாக் காட்சியும் என்று உள்ளத்தில்
தோன்றும் தீவினைகள் மூன்றும் என்று கூறப்படுகின்ற
இத் தீவினைகள்; பத்து வகையால் - பத்து வகைப்படும், பயன்
தெரி புலவர் இத் திறம் பட்டார் - இவற்றால் எய்தும் பயனை
அறிந்துள்ள அறிவுடையோர் இத்திய கீறியில ஒழுக்கர்;
படர்குவர் ஆயின் விலங்கும் பேயும் நாகருட ஆகி கலக்கி
உள்ளக் கவலையில் தோன்றுவர் - அகவனமினறி இத் தீவினைகளை
அஞ்சாது அறநிறியனற வழியில் செல்வாராயின அவற்றின்

பயனா விலக்காகவா, தல் பேராகவா, தல் நாகராகவா, தல் கலங்கி
உள்ளத்தினகண துன், கதேதாடு தோனறு கிற்பு எனறு;
என்க.

(க - ட) தீவினை கொலைகளவு காமம் பொய் குறனை கடுஞ்சொல்
பயனின் சொல் பெருளல் பொல்லாக்காட்சி எனப் பத்துவகைப்படும்.
இவற்றன் கொலைகளவு காமம் ஆகிய மூன்று உடம்பினால் தோன்றும்.
தீவினை, பொய், குறனை, கடுஞ்சொல், பயனின் சொல் எனையும் நான்கும்
மொழியால் தோன்றும் தீவினை. வெல்கல் வெகளல் பொல்லாக்காட்சி
என்னும் மூன்று மனத்தால் தோன்றும் தீவினை என்க. காமநாகிய
தீவினைகளவு என்க. பிணியாகவியவற்றையுடைய உடம்பில் இவை தோன்று
என்பது உணர்த்தறது உலையா உடம்பு என்றார். குறனை - கோள் பயனின்
சொல் - அறம் பொருள் இன்பங்களுள் ஒன்றும் பயவாத சொல்.
வெல்கல் - விரும்புதல் வெகளல் - சினத்தல். பொல்லாக்காட்சி -
மயக்கக் காட்சி. இவை மூன்றுமே காம வெகுளி மயக்கம் எனப்படுவன.

நல்வினையின் தியல்பும் பயனும்

கரு - கசு: நல்வினை..... உண்குவர்

(இ - ஈ) நல்வினை என்பது யாது என வினவின -
கலவினை யிமனறு மசாலலப்படுவது யாதென்று வினவுவா
யாயின; சொல்லிய பத்தின தொகுதி நிகழி - புன்னை
சொல்லப்பட்ட கொலை முதலிய பத்து வகைப்பட்ட தீவினைகளி
ன்றும் விலகி; சிலம் தவகி தானம் தலை வின்று - ஐந்து வகை
யும் பத்து வகையும் என்று கூறப்படுகின்ற நல்லொழுக்கங்களை
மேற்கொண்டு தானம் முதலிய அறச் செயல்களை துடையருது
செய்து; மேல் என வகுத்த ஒரு மூன்று திறத்து தேவரும்
மக்களும் பிரமரும் ஆகி மேலிய மகிழ்ச்சி விளைப்பயன் உண்குவர் -
உயர்ந்த பிறப்பென்று சான்றோரால் வகுத்துக் கூறப்பட்ட
மூன்று வகைப் பிரபலாகிய தேவரும் மக்களும் பிரமரும் ஆகிய
பிறப்புகளை எய்தி அங்கு வந்து மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற
அந் நல்வினைப் பயன்களைத் துமத்து இனிதிருப்ப எனறு;
என்க.

(வி - ன) சொல்லிய பத்து - முன் கூறப்பட்ட தீவினைகள் பத்தும்.
சிலம் - ஒழுக்கம். இவை இல்லறம் துறவறம் முதலிய நிலை வேறு
பாட்டால் ஐந்து வகையும் எட்டு வகையும் பத்துவகையுமாம். மேல் -
உயர்ந்த பிறப்பு. விளைப்பயன் - நல்விளைப்பயன். உண்குவர் - நுகர்வர்.

அறவணர் எழுந்து போதலும் மணிமேகலை செயலும்

கசு - கசு: அரசன்..... உய்மயின்

(இ - ஈ) அரசன் தேவிமொடு ஆயிற்று நல்வி புரைநீர்
கல்லறம் போற்றிக் கேண்மின் - இராசமாதேவிமொடு சம்பந்தம்

இன்ற மகளிர் எல்லாம் குற்றமிலாத நல்ல அருளறத்தைப்
பேணிக் கேட்டு உய்யுங்கோள் என்று சொல்லி மணிமேகலை
நோக்கி. மறுபிறப்பு உணர்ந்த மணிமேகலை - முற்பிறப்பிலே
செய்த நன்வினை காரணமாக மறு பிறப்பு உணரும் திருவுடைய
மணிமேகலாய்; நிற அறம் கேட்ட பின் நாள வந்து உனக்கு
இத்திறம் பலவும் இவற்றின் பகுதியும் - பிற சமயக் கணக்கர்
அறங்களைக் கேட்டு உணர்ந்த பின்னர் சின்பால் வந்து உனக்கு
இவருக் கூறிய தத்துவங்கள் பலவற்றையும் இவற்றின் கூறுபாடு
களையும்; முத்திரை நகையாய் புடைநகர் கூறுவல் - முத்துப்
போன்ற பற்களையுடைய உன் முன்னிலையிலேய உள்ளத்தில்
பெருந்தகம்பு அறிவுறுத்துவேனா காண்; என்று அவன்
எழுந்தபடி - என்று சொல்லி அறவணர் இருக்கையினின்றும்
ஏழா நிற்ப; இளங்கொடி எழுந்த - கூது கேட்ட மணிமேகலை
எழுந்த; நன்று அறி மாதவன் நல்கு வணங்கி - நன்றையை
முழுதும் உணர்ந்த பெரிய தவத்தையுடைய அவ்வறவண
வடிக்களையுடைய திருவடினில் விழுந்து வணங்கிய பின்னர்
மகளினை நோக்கிக் கூறுபவன்; தேவியும் ஆமமும்
சித்திராபதியும் மாதவர் நன்மொழி மறவாது உம்பரின் -
இராசராதனியும் ஆய மகளிரும் சித்திராபதியும் ஆகிய
எவ்விருந்த அறவணவடிக்களார் கூறுகின்ற நல்லற மொழிகளைக்
கேட்டு அனற்றை மறவாமல் கடைப்பிடிக்கக் கொண்டு ஒழுமி
உய்யுங்கோள் என்று அறிவுறுத்த பின்னர்; என்க.

(தி - ௩.) புரை - குற்றம் - நல்லறம் என்றது பெளத்தர் அறங்களை.
முனிவர் எஞ்சியவறங்களை யாம் பின்னர்க் கூறுவாம் அவற்றைப் போற்
றிக் கேண்மின் என்றார் எனக் கோடலுமாம். மணிமேகலைக்கு நிகழ்விருக்
கின்ற ஏது நிகழ்ச்சிகளைக் கருதி அவை நிகழ்ந்த பின்னர்க் காஞ்சியி
னிடத்தே சின்பால் வந்து அறம் கூறுவேம் என்பது கருத்தாகக்
கொள்க. பிறவறம் - பிற சமயக் கணக்கர் அறங்கள். நகையாய் முன் -
நகையையுடைய உன் முன்னிலையிலே. அவன் : அறவணவடிகள்.
கன்றறி - நல்லறத்தை அறிந்த.

மணிமேகலை அம்மகளிப்பால் விடை பெறுதல்

கருக - ௧௯௦ : இந்நகர்.....போகி

(தி - ௪.) இந்நகர் மருங்கின் மான் உறைவேன் ஆயின்
மன்னவன் மறைகு இவன் வரும் கூறு எனகுனர் -
அன்புடையிரே! இன்னொன்று கேண்மின்! இப் பூம்புகார்
காதலில் மான் தங்கியிருப்பேனாயின் வேந்தன் மகனுக்கு இவன்
கொல்ல வருகின்ற கூற்றுடன் ஆயினன் என்று எனனை மாந்தர்
பலரும் இகழ்வர் ஆதலால் மான் இங்கிருக்க விரைவிலேன்;

ஆபத்தின நாடு அடைந்த பின் நாள் - அறவோருக
 ஆபத்தின மாநிலமேற்கிருக்கின்ற சாவக நாட்டிலே சென்று
 அவர்நாடளவளவிய பிள்ளை; மரக இல மணிபல்லவந்
 தொழுது ஏததி - குற்றமில்லாத மணப் பல்லவத்திற்குச் சென்று
 அந்தப் புத்த பிழைகையைக் கைதொழுது வணங்கிய பிள்ளை;
 மரத்தினி தனக்கு வளையுள் புக்கு - என் அன்னையாழை
 வீர மரத்தினித் தெய்வத்தைக் கண்டு அடி வணங்குதல்
 போருட்டு வளசி மரகரத்திலே புகுந்து வணங்கிய பிள்ளை;
 சாவகநாடு எஞ்சா நல ஆறம் செய்துவல் - எவ்விடத்துக்
 சென்று விழாள் படாமல் உயர்ந்த அறத்தைச் செய்வன,
 இஃது என உட்கொள்; மனக்கீனியிர் எனக்கு இடர் உண்டு
 என்று இரங்கல் வேண்டா என்று அவனாயும் வணங்கி - என்
 உளத்திறகு இளிய அன்பர்களை மான எங்குச் செல்லினும்
 எனக்கு மரதொரு துன்பமும் கிகழமாட்டாது ஆதலான
 எனக்குத் துன்பம் உண்டாகுமோவென்று வீரர் கவலுதல்
 வேண்டா என்று தேற்றுகரை கூறி இராசமாதேவியும் மரதவியும்
 சுதந்திரியும் முதலிய வணங்குதற்குரியவரையும் வணங்கி; வெந்து
 ஆறு பொன்பால் வீழ்ந்திர் மறைந்த அந்தி மாகு ஆயிரை
 போலி - உலையினகை தியில் வெந்து ஆறிய பொன்னைப் போல
 மிளிர்ந்து மேற்றிசையில விழுதினா ஞாயிறு மறைந்துபோன
 அந்திமாகுப் பொழுதின்கண் மணிமேகலை அவர்கள்பால்
 விடை பெற்றுச் சென்று என்க.

(இ - ஓ.) கண்டோரெல்லாம் பழி தூற்றப்பட்டு இவ்வூரில்
 வாழ்வதையிட இவ்வூரை விட்டுப் போதலை நன்று என்றவாறு.

“தோன்றில் புகழொடு தோன்றுக வல்திலார்

தோன்றலில் தோன்றாமை நன்று

(குறள் - உஉஉ)

எனவரும் திருக்குறள் நன்று நினையற்பாலது. ஆபத்திராடு என்றது,
 சாவகநாட்டின் மாபத்தினி தனக்கு வளையுள் புக்கு என மாறுக.
 பத்தனையை வணங்குதல் பொருட்டு என்பது கருத்தாகக் கொள்க.
 எஞ்சாநல்லறம் - வீற்றாள்படாது செய்யும் நல்லறம். செய்தவந்
 தெய்வக்காலமும் எனக்கண்மையின் இடருண்டு என்று இரங்கல்
 வேண்டா என்றுள் என்க. மனக்கு - மனத்திற்கு. அவரை என்றது
 இராசமாதேவியையும், தாயாரையும். வெந்து ஆறு பொன் வீழும்
 ஞாயிறுக்குவமை “வெந்தாறு பொன்னின் அந்தி பூப்ப” (அகம் : ஏக)
 என்பதும் காண்க. வெந்துறு பொன் என்றும் பாடம்.

மணிமேகலை வாள்வழியே பறந்து ஆபத்திராடுடைதல்

ககக - ககக: உலக.....கஹம்

(இ - ஓ.) உலக அறவியும் முதலாகக் குழைகையும் இலகு
 ஓளிக் கந்தமும் ஏத்தி வலம் கொண்டு அந்தாம் ஆறுப்பறந்து

புண்ணியராசனுடைய பெருமையை விதந்திட்டு விளம்பினாள்;
என்பதாம்.

(வி - ர்.) இது நாகபாரம் என மாறுக. இந்நன்னகர் எனச் சுட்டுச்
சொல் பெய்துரைக்க. பெயல் - னழை. மான், மகரத்திற்கு வகரம்
போலி. காரோன் : புண்ணியராசன். திறம் - பெருமை. அகைமலர்
எனக் கண்ணழித்துக் கோடலுமாம்.

இலி, இக் காதையை, கணிகைகேட்டு வருந்தி, வீழ்ந்து, ஏத்தி, தருக
என இராசமாகேலி இவ்வ ரோட்டி மாதவி அடிகளுடன் வரக்
காண்டலும் வணங்க அவள் அறிவுண்டாக என்று கூறலும் இராசமா
தேவி ஆனங்காட்டி விளக்கி வாழ்க என, தேவி கௌய நல்லீர்
கேண்டின் மணிமேகலை ஏன் கூறக் கூடுவல் என்று எழுதலும் இளங்
கொடி வாழ்ந்து வணங்க என்று வணங்கிப்போகி ஏதக்ச் சென்று
இழிந்து மயிர்த்து வணங்கி யாது யார் என அருந்தவன் காரோன்
தன் திறம் கூறினன் என இயைத்துக் கொள்க.

சூபத்திரனாடடைந்த காதை முற்றிற்.

உரு. ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவ மடைந்த காதை

[மணிமேகலை ஆபுத்திரனை மணிபல்லவத்திடையே பழைத்துப் புத்த
பிழை காட்டிப் பிறப்புணர்த்தி வஞ்சிமாநகர் புக்க பாட்டு.]

அந்தரவது—மணிமேகலை ஆபுத்திரன் மாறிப் பிறந்து
புண்ணியராசன் எனனும் பெயரோடுருந்தவனைக் கண்டு உன்
கையிலிருந்த பாத்திரமே என் கைகைய மடைந்தது. நீ முற்பிறப்
பில் செய்த நல்வினையின் பயனாகவ் இப்பிறப்பில் அரசனாயினே,
அக் செல்வத்தால் அறிவு மயங்கினே, நீ இப் பிறப்பில் பசு
வயிற்றில் திரந்தாய்; அதனையும் அறிந்தனே. நீ மணிபல்லவத்
திற்குச் சென்று புத்த பிழைகையைத் தொழுதாலன்றி உனது
பழம் பிறப்பை அறியாய் என்று சொல்லி விட்டு மீண்டும் வான்
வழியே பறந்து மணிபல்லவத்தில் திறங்கிப் புத்த பிழைகையைத்
தொழுத செய்திகையையும் மணிமேகலையின் சொற்றோட்டுப் புண்
னியராசனாகிய ஆபுத்திரனும் அரசாட்சியை அமைச்சன்பால்
ஒப்புவித்து விட்டு மரக்கலம் ஏறி மணிபல்லவத்தை மடைந்த
செய்தியும் அங்கு சிவந்த பிற சிவந்திகளும் கூறும் செய்தியுள்
என்றவாறு.

இனி, இதன்கண் சாவக நாட்குன்கண் தருமசாவகன்
என்பான் மணிமேகலையின் நெறப்பெல்லாம் புண்ணியராசனுக்குக்
கூறுதலும் மணிமேகலை அவ்வரசனுக்குச் செல்வமுடைமை
கால் நீ அறிவு மயங்கினே. நீ மணிபல்லவம் வலங்கொண்டால்
அல்லது பிணிப்புறு பிறவியின் பெற்றியை மறிநாய் ஆதலின்
அரசனே நீ ஆங்கு வருதி என்று சொல்லிவிட்டு வானிலே
பறந்து மணிபல்லவத்தில் வந்திறங்கி அங்குத் தன முற்பிறப்பினை
உணர்ந்து கூறுவனவும் சாவக நாட்குல் புண்ணியராசன் தன்
அமைச்சனுக்குக் கூறும் செய்திகளும் அமைச்சன் அவனுக்குக்
கூறும் மாற்றங்களும் புண்ணியராசன் மரக்கலம் ஏறி மணிபல்ல
வத்திற்கு வருதலும் மணிமேகலை அவனை பழைத்துச் சென்று
நீவகம் வலம் செய்து தரும பிழைகையைக் காட்டுதலும் அவன்
தரும பிழைகையை வலங்கொண்டு வணங்கியவுடனே அப்பிழை
கையைத் தெடுத்துக் காண்போர் முகத்தைக் கண்ணாக மண்டலக்
காட்டுவதுபோல அவனுடைய முற்பிறப்பினைக் காட்டுதலும் முத
லியுணர்ந்த அவ்வரசன் தனக்கு அமுத காபி எந்த நிகர

தேவிகளே நாழத்திப புகழ்தலும் பின்னர் முற் றெப்பிலே இறந்த
போன தன் எலும்புக் கூட்டைக் கண்டு மறங்கூதலும் அந்ந
இறந்தமையால் அவனபால் அனபுடைய ஓனபது செட்களை
அவக வந்து உயிர் நீத்தவர்களுடைய எலும்புக் கூடுகளைபுக்
கண்டு மறங்கூதலும் பின்னர் மணிமேகலை அவ்வாறனுக்கு அந்ந
உறுதலும் நீ மரக்கலம் ஏறி உனனுடகற்குச் செல்லுதி என்று
போகிய பின்னர் வந்திராகரர் நோக்கி வானத்து எழுந்து
பறந்து போதலும் பிறவும் பெரிதும கனவ கெழுநக ரோலவும்
பட்டிருக்கின்றன.

- அரச னுரிமையா டப்பொழில் புகுந்து
தரும சாவகன் தன்னடி வணங்கி
அறனு மறனும் அரித்தழ நித்தத்
திறனுந் துக்கழந் சென்றுயிர்ப் புக்கினும்
சார்பிற தேற்றமுந் சார்பறத் துய்தியும்
ஆரிய னமைதிப மமைவுறக் கெட்டுப்
பெண்ணிக் னயில்லாப் பெருவனப் புற்ருன்
கண்ணிக் னயிர்க்கழங் காமினு டியங்கா
அய்கையிற் பாத்திரங் கொண்டறங் கெட்கும்
இங்கிக் னயினொன் துவன்யா வென்னக்
காவலற் றெழுது கஞ்சக னுரைப்பொன்
நாவலத் தீவினித் தங்கையை யொப்பார்
யாவந் தில்கை யிவன் திற மெல்லாம்
கின்னி வளவனெடு கெழுகை வேண்டிக்
கள்ளவிழ் தாரே ய் கனத்தொடும் போகிக்
காவிசிப் பா ப்பைப தன்னகர் புக்கிகன்
மாதவ னறவணன் துவன்பிறப் புணர்ந்தாய்
கோதின வென்றியா னன்றி யுரைத்தின்
ஆங்கவ ளிவளவ் வகனகர் தீங்கி
உரு வத்தன வென்றனு மினங்கொடி
நின்னைப் பாத்திர மென்னைப் புகுந்தது
மன் பெருஞ் செல்வத்து மயங்கிக் னயறியாய்
அப்பிறப் பறித்திகை யாயினு மாவயிற்
றிப்பிறப் பறித்திகை யென் செய் தகையா
மணிப்பல் லவாவலங் கொண்டா லல்லது
பிணிப்புறு பிறவியின் பெற்றியை யறியாய்
ஆங்கு வருவாய் அரசத் தென்றப்
பூங்கமழ் தாரோன் முன்னர்ப் புகன்று
மையறு விகம்பின் மடக்கொடி யெழுந்து
உரு வெய்யவன் குடபால் வீழா முன்னர்

- வானின் நிழிந்து மறிநிறை யுறாவும்
முநா றடைகரை யெங்கணும் பேரடி
மணிப்பல் லைம்வலைக் கொண்டு மடக்கொடி
பிணிப்பறு மாதவன் பிழைக காண்ட னும்
தொழுதுவலைக் கொள்ளவத் தூபணிப் பிழைகப்
பழுதில் காட்சி தன்பிறப் புணர்த்தக்
காயங் கரையெனும் பேரியாற் றடைகரை
மாயமின் மாதவன் றன்னடி பணிந்து
தருமங் கேட்டுத் தான்தொழு தேத்திப்
பெருமகன் றன்னொடும் பெயர்வோர்க் கெல்லாம்
வினங்கு நரகரும் பேய்களு மாக்கும்
கலங்களுர்த் தீவினை கடிமின் கடிந்தால்
தேவரும் மக்களும் பிரமகு மாகுதிர்
ஆகலி னஸ்வினை யயரா தோம்புமின்
புலவன் முழுதும் பொய்யின் றுணர்த்தோன்
உருகயக் கோடற் கொருவன் ருன்றும்
அத்தா ளவனறங் கேட்டோ ரல்ல
தின்னுப் பிறவி யிழுக்குந ரில்லை
மாற்றருங் கூற்றம் வருவதன் முன்னம்
போற்றுமி னறமெனச் சாற்றிக் காட்டி
நாக்கடிப் பாக வாய்ப்பறை யறைந்தீர்
அவ்வுரை கேட்டுநும் மடி தொழு தேத்த
வெவ்வுரை யெங்கட்கு விளம்பினி ராதலின்
பேரியவன் ருன்று முன்னரிப் பிழைக
கரியவ னிட்ட காரணந் தானும்
மன்பெரும் பிழைக மாய்ந்துயிர் நீங்கிய
என்பிறப் புணர்த்தனு மென்னென் றியான்தொழு
முற்ற வுணர்ந்த முதல்வனை யல்லைது
மற்றப் பிழைக தன்மிசைப் பொரு அது
பிழைக பொறுத்த பின்ன ரல்லைது
வானவன் வணங்கான் மற்றவ் வானவன்
பெருமகற் கமைத்துப் பிறந்தார் பிறவியைத்
தரும பிழைக ராற்றுக வென்றே
அருளின னாதலி னாயிழை பிறவியும்
இருளறக் காட்டு மென்றெடுத் துரைத்த
தன்றே போன்ற தருந்தவர் வாய்மொழி
இன்றெனக் கென்றே யேத்தி வலங்கொண்டு
ரங்குவ னின்னண மாக விறைவனும்
ஆங்கப் பொழிவ்விட் டகநகர் புக்குந்
நத்தை முனியாத் தாய்பக வாக

- வந்த பிறவியு மாமுனி யருளால்
குடர்த்தொடர் மாலை சூழா தாங்கோர்
அடர்ப்பொன் முட்டையு ளடங்கிய வண்ணமும்
மாமுனி யருளான் மக்களை யில்லோன்
- எடு பூமிசந் திரன் கொடு போந்த வண்ணமும்
ஆய்தொடி யரிவை யமரசுந் தரியெனும்
தாய்வாய்க் கேட்டுத் தாழ்த்துப ரெய்தி
இறந்த பிறவியின் யாய்செய் ததூஉம்
பிறந்த பிறவியின் பெற்றியு நினைந்து
- அடு செருவேன் மன்னர் செவ்வியர்த் துணங்க
அரைசுவிற் றிருந்து புரையோர்ப் பேணி
தாடகங் கண்டு பாடற் பான்மையில்
கேள்வி யின்னிகை கேட்டுத் தேவியர்
ஊடற் செவ்வி பார்த்துந் டாது
- அடு பாடகத் தாமரைச் சிறடி பணிந்து
தேமரு கொங்கையிற் குங்கும மெழுதி
அங்கையிற் றுறுமலர் கரிதழற் குட்டி
தறுமுனை யமிழ்துறூஉந் திருநகை யருந்தி
மதிமுகக் கருங்கட் செங்கடை கலக்கக்
- கடு கருப்பு வில்லி யருப்புக்களை தூவத்
தருக்கிய காமக் கள்ளாட்டி உழந்து
தூவறத் துறத்தல் நன்றெனச் சாற்றித்
தெளிந்த நாநனைன் செவிமுத லிட்டவித்
தேத யின்றா யின்று விளைந்தது
- கடு மணிமே கலைதான் காரண மாகவென்
றணிமணி நீண்முடி யரசன் கூற
மனம்பே ருயினன் மன்னென மந்திரி
சனமித் திரனவன் தான் தொழு தேத்தி
எங்கோ வாழி யென்சொற் கேண்மதி
- கடு துங்கோ னுன்கைப் பெறுவதன் முன்னுள்
பன்னீ ராண்டிப் பதிசெழு நன்னாடு
மன்னுயிர் மடிய மழைவளங் காந்திங்
கேளாள் குழவிக் கிரங்கா ளாகித்
தான்றனி தின்னுந் தகைமைய தாயது
- கடு காய்வெங் கோடையிற் கார்தோன் றியதென
நீதோன் றியையே நிரைத்தா ரண்ணல்
தோன்றிய பின்னர்த் தோன்றிய வுயிர்கட்டு
வானம் பொய்யாது மன்னளம் பிழையாது
ஊனுடை யுயிர்க ளுறுபசி யறியா
- கடு நயொழி காலை தின்னா டெல்லாம்

- தாயொழி குழவி போலக் கூடம்
துயர்நிலை யுலகங் காத்த னின்றிநீ
உயர்நிலை யுலகம் வேட்டனை ஞாயின்
திறுதி யுயிர்க ளெய்தவு டின்றவ
பெறுதி ன் தமர்களை யாகுவை யன்றெ
தன னுயிர்க் கொங்குன் பிறவுயி ரோயபு
மன்னுயிர் முதல்வ னறமுடி தன்றால்
மதமா வேழத்தனை மன்னவ லென்றெ
முதுமொழி கூற முதல்வன் கேட்டு
மணிபல் லையவலைக் கொளவதற் கெழுந்த
தனியா வேட்டனை தனித்தற் கரிதால்
அரக முரினையு மகதகர்ச் சுற்றமும்
ஓதமதி யெல்லை காத்தனின் கடனெனக்
கலஞ் செய் கம்மியர் வருகெனக் கூடம்
இவங்குநீர் புணரி யெறிகரை யெய்தி
வங்க மேறினன் மணிபல் வைத்திடைத்
தங்கா தக்கலஞ் சென்றுசார்ந் திறுத்தனும்
புரைதீர் காட்சிப் பூங்கொடி பொருந்தி
அரைசன் கலமென் றகமகிழ் வெய்திக்
காவனை றன்னைடுங் கடற்றிகர யுலாவும்
தேமலர்ச் சோலைத் தீவகம் வலஞ்செய்து
பெருமகன் காணாய் பிறப்புணர் விக்குந்
தரும பீடிகை யிதுவெனக் காட்ட
வலங்கொண் டேத்தினன் மன்னவன் மன்னவந்
குறந்த பிறவிநய யுயர்மணிப் பீடிகை
கையகத் தெடுத்தாக் காண்போர் முகத்தை
மையறு மண்டிகம் போலக் காட்ட
என்பிறப் பறித்தே னென்னிடர் தீர்ந்தேன்
தென்றமிழ் மதுரைச் செழுங்குணப் பாவாய்
மாரி நடுநாள் வயிறுகாய் பசிமால்
ஆரிநு ளஞ்சா தம்பல மனைந்தாங்
கொந்துண் வாழ்க்கை யென்பால் வத்தோரிக்
கருந்துண் காணு தழங்கு லென் கையின்
நாடுவறங் கூரினுலின் லொடுவறங் கூரா
தேடா வழிய செழுந்திது கொள்வகை
அழத சுரபி யங்கையிற் றந்தென்
பவமறு வித்த வாணுர் பாவாய்
உணர்விற் றோன்றி யுரைப்பொரு ளுணர்ந்தும்
அணிதிக முவிசொளி மடந்தை தின்னடி
தேவ ராயினும் பிரம ராயினும்

- நாமாக கழுநீர் நலங்கிளர் திருந்தடி
பிறந்த பிறனிகள் பேணுத ஸல்லது
மறத்து வாழேன் மடந்தையென் றேத்தி
மன்னவன் மணிமே கலையுட னெழுந்து
499 தென்மேற் காசுச் சென்று திரையுலாங்
கோழகி யென்னும் பொய்கையின் கரையோர்
துமலர்ப் புனைநத் துறைநிழ லிருப்ப
ஆபுத் திரனோ டாயிழை யிருந்தது
காவற் றெய்யதங் கண்டுவந் தெய்தி
500 அருந்துயிர் மருந்துமுன் னங்கையிற் கொண்டு
பெருந்துயர் தீர்த்தவப் பெரியோய் வந்தனை
அந்நாள நின்னை யயர்த்துப் போயினர்
பின்னான் வந்துநின் பெற்றிமை தோக்கி
திற்குறி யிருந்து தம்முயிர் நீத்தோர்
501 ஒன்பது செட்டிக ளுடலென் பிவைகான்
ஆங்கவ ரிடவுண் டவருடன் வந்தோர்
ஏங்கிமெய் வைத்தோ ரென்புமிவைகான்
ஊர்திரை தொகுத்த வுயர்மணல் புதைப்ப
ஆய்மலர்ப் புன்கை யணிநிழற் கீழால்
502 அன்புடை யாருயி ராசற் கருளிய
என்புடை யாக்கை யிருந்தது காணாய்
நின்னுயிர் கொள்ளுய் நின்னுயிர்க் கிரங்கிப்
பின்னான் வந்த பிறருயிர் கொள்ளுய்
கொலைவ னல்லையோ கொற்றவ னுயினை
503 பலர் தொழு பாத்திரங் கையி னேந்திய
மடவரல் நல்லாய் நின்றன் மாநகர்
கடல்வயிறு புக்கது காரணங் கேளாய்
நாக நன்னு டானவோன் றன்மகள்
பிவினை யென்பாள் பெண்டிரின் மிக்கோள்
504 பணிப்பகை வானவன் வழியிற் றேன்றிய
புனிற்றினங் குழவியொடு பூங்கொடி பொருந்தியித்
திவகம் வலஞ் செய்து தேவர்கோ னிட்ட
மாபெரும் பிழிகை வலங்கொண் டேத்துழிக்
கம்பளச் செட்டி கலம்வந் திறுப்ப
505 அங்கவன் பாற்சென் றவன்றிற மறிந்து
கொற்றவன் மகனின் கொன்கெனக் கொடுத்தனம்
பெற்ற வுவுகையன் பெருமகிழ் வெய்திப்
பழுதில் காட்சிப் பைந்தொடி புதல்வனைத்
தொழுதனன் வாங்கித் துறைபிறக் கொழியக்
506 கைங்கொண்டு பெயர்த்த வன்றே காரிருள்

- இனங்குந் தாடகரை யக்கலங் கெட்டது
கெடுகல மாக்கள் புதல்வனைக் கெடுத்தது
வடிவேற் கின்னி மன்னனுக் குரைப்ப
மன்னவன் மகனுக் குற்றது பொரு அன்
தவமணி யிழந்த நாகம் போன்று
கானனுங் கடனுங் கரையுந் தேர்வுழி
வானவன் விழுக்கோன் மாநக ரொழிந்தது
மணிமே கலாதெய்வம் மற்றது பொரு அன்
அணிநகர் தன்னை யகைகடல் கொள்கென
விட்டனள் சாபம் பட்ட திதுவால்
கடவுண் மாநகர் கடல்கொளப் பெயர்ந்த
வடிவேற் றடக்கை வானவன் போல
விரிதிரை வந்து வியனகர் விழுங்க
ஒருதனி போயின னுகை மனைவன்
அருந்தவன் றன்னுட னாயிழை தாயரும்
வருந்தா தேகி வஞ்சியுட் புக்கனர்
பரப்புதீர்ப் பெளவம் பண்டொழுக் காப்போன்
உரைத்தன கேட்க வுருகுவை யாயினின்
மன்னுயிர் முதல்வனை மணிமே கலாதெய்வம்
முன்னு னெடுத்தது மந்நா ளாங்கவன்
அறவர சாண்டது மறவணன் தன்பால்
மறுபிறப் பாட்டி வஞ்சியுட் கேட்பையென்
றந்தரத் தீவகத் தருந்தெய்வம் போயபின்
மன்னவ னிரங்கி மணிமே கலையுடன்
துன்னிய தாமண கைழத் தோன்றி
ஊன்பிணி யவிழவு முடனென் பொருங்கித்
தான்பிணி யவிழாத் தகைமைய நாகி
வெண்கதை வேய்த்தவ னிருக்கையி னிருந்த
பண்புகொள் யாக்கையின் படிவ நோக்கி
மன்னவன் மயங்க மணிமே கலையெழுந்து
என்னுற் றனையோ விடங்கிதழ்த் தாரோய்
நின்னு டடைந்தியான் தின்னையிங் கழைத்தது
மன்னு நின்றன் மறுபிறப் புணர்த்தி
அத்தாத் தீவினு மகன் பெருந் தீவினும்
நின்பெயர் நிறுத்த நீணில மாளும்
அரசர் தாமே யருளறம் பூண்டால்
பொருளு முண்டோ பிறபுரை தீர்த்தற்கு
அறமெனப் படுவ தியாதெகைக் கேட்பின்
மறவா திதுகேள் மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
உண்டிய முடைய முறையுளு மல்லை

உகரு

கண்ட தில்லைக் காவல னுரைக்கும்
 என்னுட் டரயினும் பிறந்தாட் டரயினும்
 தன்னுத னுரைத்த நலறறஞ் செய்கென்
 என்பிறப் புணர்த்தி யென்குந் பலதத்தனை
 நின்றநம் தீங்க ளாற்றென் யானெனப்
 புன்கண் கொள்ளவீ போத்ததற் கிரங்கிநின்
 மன் பெரு நாடு வாயெடுத் தழைக்கும்
 வங்கத் தேகுதி வஞ்சியுட் செய்வனென்
 றந்தரத் தெழுந்தன ளணியிழை தானென்

உத. ஆபத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்த
காதை

உரை

சாவநாட்டு மன்னன் தேவியோடு அம் ருனியனை
வணங்க வந்தவன் மணிமேலையைக் கண்டு
இவள் யாரென்று வினவுதல்

க - க0 : அரசன்.....என்ன

(இ - ன்.) அரசன் உரிமைமோடு அப் பொழில் புதுந்து
தருமசுவகன் தன் அடி வணங்கி - நாகபூத்து மன்னனாகிய
புண்ணியாசன தன் கோப்பெருந் தேவியோடு மணிமேலை
இறங்கியிருந்த அந்தப் பூம்பொழிலிலே சென்று அங்கு மணி
மேலையுடைய அடிவடிக் கொண்டிருந்த தருமசுவகன் எனனும்
அத் துறவியை உடைய திருவடிகளிலே விழுந்து வணங்கி அம்
மூனியன் மணிமேலைக்கு அறிவுறுத்துபவன்; அறனும் மறனும்
அதிக்கழியாததத் திறனும் துக்கமும் செல உயிர் புக்கிலும் -
கல்வினையின் வகையும் தீவினையின் வகையும் நிகலில்லாத
பொருள்களின் நிலையும் சிவியுதலுடைம பொருளியல்பும்
துன்பம் முதலிய வாய்க்காமையினியல்பும் இறந்துபோம் உயிர்கள்
புதுரிடமும், சாரின தோற்றமும் சார்பு அறுதது உயிர் புத்
ஆரின அமைதியும் அமைஉறக் கேட்டு - பணிகு விதானக்
கவரில உண்டாகும் பிறப்பும் அப் பிறப்பாறுத்து விடுபெறும்பு
உய்யும் வகையும் இவற்றை ஒதாதுணர்ந்து உலகிற்றுக் கடறி
புத்த பொருமானுடைய இயல்பும் உள்ளத்தில் பதியுமாறு கேட்டு;
பெண் துணை ஆல்லா பெருவனப் பு உற்றுள் காமனோடு இமங்க
ண் துணை இயக்கமும் - இவ்வுலகில் உள்ள பெண்களுள்
வைத்து யாரும் தனக்குவகையிலலாத போழ்து படைத்தனரும்
ஆகையின் வழியியக்காத அவளுடைம கண்களின் அருள்
நோக்கமும் நேரில கண்ட அப் புண்ணியாசனானவன்; அம்
கையில் பாதத்திரம் கொண்டு அறம் கேட்கும் இவரு துணை
இல்லாள் இவள் யார் எனன் - பெரிதும் விவரது அழகிய தன்
கையில் பிச்சைப் பாதத்திரத்தை ஏந்திக் கொண்டு அறங்கேட்கின்ற
இவரு கிற்கும் ஒப்பற்ற இந் நங்கை யாவனோ என்று வினவு
என்க.

(வி - ம.) அரசன் : புண்ணியராசன். உரிமை - மனைவி. காவலன் - அப் பொழிலின்கண் உறைவானாக ஏற்குறப்பட்ட முன்வன் பெயர்; இப் பெயர் அறங்கூர் போன் என்னும் பொருட்டும். கரும்பு - கொடுத்தல் முதலியன. மறன் - கள்ளுண்ணல். அறன் - தக்கம் - தன்பார் முதலிய வாய்மைகள். புக்கில் - புருடில். முதலியன. ஒன்றனை ஒன்று சாரந்து நெருங்கி நகுநாங்கன், உயிர் - விடு சாப்பு. மேலோன்; புக்கப்பெருபன். காட்டுறையங்கா கள்ளரினை ஆர்ப்பு. என மாறுக. இங்கு நங்கின்ற இவன் என்க. யாரென எனது விபத்து அரசன் வினவ என்க.

கஞ்சுகன் கூற்று

கக - 20: காவலன்.....என்றவும்

(இ - ள்.) காவலன் தொழுது - அவ்வாறு வினவின அரசனைக் கூறுபபித தொழுது; கஞ்சுகன் உரைப்பான் - கஞ்சுகன் எனனும் கோத்தொழிலாளன் அவனுக்குக் கூறுபவன்; காவலம் தீயம் இந் நவகையை ஒப்பார் மாவரும் திலவ - தென் குமரி வடவிமயம் ஆயிடைப் பாரந்து டீடக்கும் பெரிய நாவலர் தீவின்கண் மகளிரில் சிறந்த இவனுக்கு ஒப்பாவார் பிறர் மாரோருவரும் இலக; இவள் தீயம் எல்லாம் - இவளுடைய வரலாறு முழுவதும் (மான் அறிதவன்), கிள்ளி வளவரோடு கொழதக்க வேண்டுகள் அமிழ தாரோம் கலத்தொடும் போகி காவிரிப்படப்பை நல்லகர் புக்கென் - சோழன் கெடுமுடிக்கிளையினது கெண்மை சிறுவனாத விரும்பித் தேன் துளிக்கும் மலர் மாகையணிந்த கீ என்கைத் தூது போக்கிய பொழுது யான் மாக்கலத்தோடு அவனுக்கு வேண்டுவன் வெல்லாம் ஏற்றிக் கொண்டு மாக்கலத்தோடு சென்று காவிரியையும் அதன் இரு மருங்கினும் தோட்டங்களையும் உடைவ அழகிய பூம்புகார் நகரத் தீய புருந்தென் அல்லெனே; மாதவன் அறவணன் இவன் பிறப்பு உணர்ந்து ஆங்கு ஓதினன் என்று - அந் நகரத்திலுள்ள பெரிய தவத்தையுடைய அறவணவர்கள் இவளுடைய பிறப்பு முதலியவற்றை நனகுணர்ந்து அந் நகரத்தில் எனக்குக் கூறினா என்று; யான் அன்றே உரைத்தேன் - மான் மீண்டு வந்த அறவா நாளிலே அரசே உரைக்குக் கூறியிருக்கின்றேன்; ஆங்கு அவன் இவன் - அங்ஙனம் கூறப்பட்ட அந் மணிமேகலையே அவரு நிற்கின்ற இவ்வணங்காவான்; அவ் அநகர் கீழி நகரு வந்தனள் எனறலும் - அப் பூம்புகாரின் அநகரத்தைக் கை விட்டு என்ன காரணமோ இவது வந்திருக்கின்றனள் என்று அக் கஞ்சுகன் அரசனுக்கு அறிவுறுத்திய பொழுது; என்க.

(வி - ம.) காவலன் : புண்ணியராசன். கஞ்சுகன் - மெய்ப்பை (சட்டை) புக்க கோத்தொழிலாளன்; தூதன். பிரதானியுமாம். இத்

நங்கை - இங்கிருக்கின்ற இணையில்லா இவள். இவள் திறம் - இவள் வரலாறு. கிள்ளி வளவன் - மாவண்கிள்ளி; உதயகுமரன் தங்கை. கெழுதகை - நட்புரிமை; நட்புரிமை கொள்ளும் பொருட்டு நீ என்னை விடுப்பாய் கலத்தொடும் போகிப் புகார் நகரத்துப் புத்த பொழுது எனறவாறு. தாரோய் என்றது புன்னிகைப் பெயர் மாதிறை. கலத் தொடும் என்றமையால் வரிசைப்பொருள் ஏற்றப்பெற்ற கலத்தொடும் என்பது குறிப்பாயிற்று. படப்பை - தோட்டக் கூறு. இவள் பிறப்பு உணர்ந்தாங்கு - உணர்ந்தபடி எனலுமாம். அன்றை உரைத்தேன் என்றது யான் மீண்டு வந்த அன்றை நாளிலேயே கூறியிருக்கின்றன என்றவாறு. அவ்வகநகர் - புதுபுகார் நகரம். சங்கு வந்தவள் என்றது இங்கே ஏதோ கார்யமாக வந்திருக்கின்றனள் என்று அறிவுறுத்தப்படும். இதனைத் தோற்றுவாயாகக் கொண்டு மணிமேகலை மேலே தான் வந்த காரியம் கூறுகின்றாள் என்க.

மணிமேகலை புண்ணியராசனுக்குத் தான் வந்த காரியம் கூறி
மணிபல்லவத்திற்குப் போதல்

உ0 - ௩௩: இளங்கொடி.....இழிந்து.

(இ - ள்.) இளங்கொடி தின் கைப்பாத்திரம் என் கை புகுத்தது - அது கேட்ட மணிமேகலை அக்கஞ்சகன் கூற்றை ஏதுவாகக் கொண்டு புண்ணியராசன் முகம் நோக்கி அரசனை நீ முற்பிறப்பிலே ஆபுத்திரானுயிருந்து தெய்வத்தின்பாற் பெற்ற கினனுடைய கையிலிருந்த தெய்வத்தன்மையுடைய அமுதசுரபி எனனுக் அப் பாததிரமே இது, யான் செய்த தவத்தால் ஆய்வு என கையில் தானே வந்து சேர்ந்தது; மன பெரும் செல்வத்து கைங்கிளை அறியாய் - நீயோ முற்பிறப்பிலே செய்த கல்வினைப் பமனாக அரசனுக்கிமன்ற பெரிய செல்வத்தைப் பெற்று அச் செல்வத்தினாலே மயக்கமும் எய்தினையாதலால் மெய்யறிவுடைய அல்கையாயினை, இச் சிறப்பிற்குக் காரணமான; அப் பிறப்பு அறிந்திகை ஆயினும் - ஆவால் வளர்க்கப் பெற்று ஆபுத்திரன் எனப்பெயர் பெற்று அருளறம் தேணிய உனது அப் பிறப்பினை நீ இப்பொழுது அறிந்தாயிலலை எனினும்; ஆவயிற்று இப் பிறப்பு அறிந்திகை என செய்தனையோ - அறணானுதிய ஆபுத்திரனை நீ என்பதற்கு அறிகுநியாகவே நீ துப்பிறப்பில் ஓர் ஆவயிற்றினின்றும் பிறந்தனை அதுவும் நீ அறிந்தாயிலலை, ஆகவே அவ் வறத்திற்கேற்ப நீ பிறப்பற முயலும் முயற்சி செய்திகை, அதனை மறந்து நீ அவம் செய்வதன்றிப் பிறிது என்ன தான செய்துகின்றனை? இதனை உனக்கு அறிவிக்கவே யான இங்கு வந்தது காண்; மணிபல்லவம் வலம் மிகாண்டால் இங்கு வந்தது காண்; மணிபல்லவத் தீவிற்கு வந்து ஆங்குள்ள அல்லது - இனி நீ மணிபல்லவத் தீவிற்கு வந்து ஆங்குள்ள புத்த பிழைகளை வலம் வந்து வணங்கினால் அல்லது; பிணிப்பு

உறு பிறவியின் பெற்றியை அறியாய் - மேலும் மேலும் பற்றுண
பாதற்குக் காரணமான இப் பெறபின் தனமையை அறிந்து
உய்தி பெறுவாயல்கை ஆதலால் இதன்கண் நின்று உய்தி பெறு
தற்கு; அரசு ஆங்கு வருவாய் என்று அப்புகழ்கழ் தாரோன்
முன்னர் புகுந்து - அரசுநீநீ நம் மணிபல்லவத்திற்கு வருவா
மாக என்று அந்த அழகிய நதுமணங் கமழுகின்ற மலர் மாகை
யணிந்த புண்ணியாசன முனைநீச் சொல்லிவிட்டு; நிவயமவன்
குடால விழா முன்னர் மடக்கொடி கூட அறு விகம்பின் எழுந்து
வான நின்று இழிந்து - ஞாயிறு மேற்றிகையில் வீழ்த்து மறை
வதற்கு முனைநீ இளங்கொடியாகிய அம் மணிமேகலை அந்நேரத்தி
னின்று குற்றமற்ற வானத்திலே பறந்துபோய் வானத்தி
னின்று அம் மணிபல்லவத் தீயின்கண் இறங்கி; எனக.

(வி - ௩.) இளங்கொடி: மணிமேகலை. நின் கைப்பாத்திரம் என்றது
நீ முற்பிறப்பிலே தெய்வத்தால் பெற்ற அழகசுரபி என்னும் அந்ம்
பெறல் பாத்திரம் என்பதுபட நின்றது. என்கைப் புகுந்தது என்றது
யான் செய்த தவத்தால் என்கைப் புகுந்தது என்பதுபட நின்றது.
மன் பெருஞ் செல்வம் - அரசனுக்கியன்ற பெரிய செல்வம் என்க. செல்
வத்து மயங்கினை என்புறி மயங்குதற்குச் செல்வம் ஏதுவாயிற்று. ஈண்டு,

“அறனி சம்பிய வநுளுடை யருந்தவர்க் கேனும்
பெறல ருந்திருப் பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதாம்”

(மத்தரை - ௭0.)

எனவரும் கம்பராமாயணச் செய்யுளையும் நினைக. அறியாய் என்றது
உய்யும் நெறி அறியாய் என்றவாறு. அப்பிறப்பு-ஆபத்திரனும் பிறப்பு-
அதற்கறி குறியாக ஆவயிற்றுப் பிறந்த பிறப்பு என்க. என் செய்
தனை யா என்ற வினா தவம் செய்யாது அவம் செய்கின்றாய் என்றவாரும்.
மடக்கொடி: மணிமேகலை. செய்யவன் - ஞாயிறு. மணிபல்லவத்தில்
இறங்கி என்க.

மணிமேகலை மணிபல்லவத்தில் மாதவன் பிடிசையை வணங்குதல்

௩௧ - ௪0: மறிதிரை.....எல்லாம்

(இ - ௩.) மறிதிரை உலாவும பூ காறு அடை கரை என்
கணும் போகி மணிபல்லவம் வலம் கொண்டு - கரையில் மோதி
பிஞ்சுகின்ற ஆலைகள் உலாவுகின்ற அம் மணிபல்லவத் திவினது
மலர் மணம் கமழும் நிரை கரையில் எவ்விடத்தும் சென்று
அத் திவ்வை வலம் வந்து; மடக்கொடி பணிபு அறு மாதவன்
பிடிசை காண்டலும் - அம் மணிமேகலை பற்றற்ற பெரிய தவத்தை
புடைய புத்த பெருமானுக்கியன்ற பிடிசையைக் கண்டவுடன்;
தொழுது வலம் கொள்ள - கை குவித்துத் தொழுது வலம் வந்து

வணங்குமனவிலை; அத் தூமணிப் பீடிகை பழுது இல் காக்கி தன
புறப் புணர்த்த - அந்தத் தூயமணிகளால் இயன்ற புத்த பீடி
கைகளைக் கண்ட குற்றமற்ற அத் காக்கி எனது தன்னுடைய முற்
தே யின் விழுச்சிகளைக் கண்டவரக் காட்டுதலாலே அம்
மணிமேகலை; காரம் கரைபெயரும் பேர் மாற்று அகலகரை மாமம்
தூய்மையான தன் துடி பணிந்து - ஈக்காக்கிபிறுபு காயம்
கரை எனவும் பெரிய மாற்றினது நீரடை கரையின் கண்
பொருமையல்லாத பெரிய தவறாதயுடைய பிரமதருமன்
கரும புனிதா பெருமானைக் கண்டவரக் கண்டு அம் புனித
தவறாத துடிகளிலே விழுந்து வணங்கிக் கூறுபவன் புனிதர்
தொன்னி; தரும பீடத்து தாள தொழுது ஏத்தி பெரு
மகன் தன்னெடுப் பொருவரர்க் கெல்லாம் - ஆரவத்துடன்
வந்து நீ கூறுகின்ற அறங்களைக் கீட்டு மகிழ்ந்து நினதுடைய
திருவடிமேத தொழுது வாழத்தித் தவகள் அரகனாகிய சூததபதி
என்பவனோடும் அனந்து காததிற்குக் கெல்லும் கக்களுக்
கெல்லாம்; எனக.

(சு - ௫.) பிணிப்பறு மாதவன் - புத்தர். பீடிகை - புத்த பீடிகை.
காக்கி பிறப் புணர்த்த என்க. காயங்கரை - ஒரு யாற்றின் பெயர்.
மாயம் - பொர். மாதவன் - பிரமதருமன் என்னும் முனிவன். பழம்
பிறப்புணர்த்த மணிமேகலையின் முற்பிறப்புத் தோன்றா நிற்ப. அத்
காக்கியினாடு அப்பிறப்பில் தனக்கறல் கூறிய பிரமதருமன் என்னும்
முனிவர் தோன்றுதலால் என்க. இனி வருவன மணிமேகலை கூற்று.
அவை அம் முனிவனை முன்னிலைப்படுத்துக் கூறுவனவாம். பெருமகன்
என்றது அத்திபதி என்னும் வேந்தனை. அவனோடும் பெயர்க்கவர்
என்றது அத்திபதியின் குடிமக்களை. அவர்க்கெல்லாம் அம் முனிவன்
கூறிய அறவுரைகளை ஈண்டு மணிமேகலை கொண்டு கூறுகின்றான் என்க.

மணிமேகலை கூற்று

சு - ௫ : விலங்கு.....அறைந்தீர்

(இ - ள்.) விலங்கும் நாகரும் தேய்களும் ஆக்கும் கலங்கு
அஞர் திவினை கடிதின் - விலங்குப் பிறப்பினையும் நாகப்
பிறப்பினையும் தேய்ப்பிறப்பினையும் உண்டாக்குகின்ற உள்ளம்
வேறுதற்குக் காரணமான துன்பத்தைத் தருகின்ற திவினை
களைச் செய்யாதொழியுங்கொள; கடிந்தால் - அத் திவினைகளைச்
செய்யா தொழியின்; நல்வினை அயராது ழம்புயின் -
நல்வினைகளை நறவாது செய்யுங்களை, ஏற்றுக்கொளின்; தேவரும்
மக்களும் பிரமரும் ஆகுநீர் ஆகலின் - செய்தால் பதவரும்

மக்களும் பிரமரும் ஆகிய உயர்ந்த பிறப்புக்களை எய்துவதிற்
ஆதலால்; புலவன் முடிதும் பிபாய் இன்று உணர்ந்தோன்
உலகு உயர்க்கோடற்கு ஒருவன் தோன்றும் - மெய்யறிவுடைய
வனும் முடிவதம் மயக்கமின்றி உணர்ந்தவனும் ஆகிய
இவ்வுலகத்தை உயர்க் கொள்ளும் பொருட்டுப் பிறக்கின்ற
ஒருவனும் ஆகிய புத்த பெருமான ஜனநியைநயாத பொழுதிலே
வந்து பிறப் பன; தந்தான் அவன் அறம் கெட்டோர் அல்லது
இன்னப் பிறவி இழக்கார இல்லை - அக்காலத்திலே அப புத்த
பெருமான் திருவாய்மலர்க்கருளுகின்ற அறவணிக் கெட்கும்
திருவடைபார் தப்புவதல்லது துன்பம் தருகின்ற இப்பிறவிக்
கடலினின்றும் தப்பிக் கரையேறுவார் பிறர் யாரும் துல்லை
ஆதலின்; மாற்று அரும் கூற்றம் வருவதன் முன்னம் அறம்
போற்றுகின்றன சாற்றிக் காட்டி - யாராலும் தடுத்தற்கரிய
கூற்று வன் வந்து நும்முதிரை உண்ணுகற்கு முன்பு நான்கு
ஒலதும் வகையால் ஓவரேத நல்லறத்தைச் செய்யுமின் என்று
சொல்லிக் காட்டி; நாகடிப்பாக வாய் பறை அறைந்திர் -
தும்முடைய காவலைய குறுந்தடியாகக் கொண்டு நும் வாகைய
பறைமய முழக்கினிர் என்றான்; என்க.

(பி - ம்.) திவினை கடியின், கடிந்தால் தேவரும் மக்களும் பிரமரும்
ஆகுதிர் எனவும், மாற்றநங் கூற்றம் வருவதன் முன்னம் அறம்
போற்றுகின் எனவும் வரும் இவற்றோடு,

“பல்சான் நீரே பல்சான் நீரே
கடன்முள் என்ன நரைமுதிர் திரைகவுட்
பயனின் மூப்பிற் பல்சான் நீரே
கணிச்சிக் கூரம்படைக் கடுந்திற லொருவன்
பிணிக் குங் காலை யிரங் தவர் மாதோ
நல்லது செய்த லாற்றி ராயினும்
அல்லது செய்த லோம்புமி னதுதான்
எல்லாந் முவப்ப தன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுக நெறியுமா ரதுவே”

எனவரும் (ககக) புறப்பாட்டின் ஒப்பு நோக்குக.

பிறவி இழக்குதல் - பிறவிக் கடலினின்றும் உயர்ந்த கரையேறுதல்;
இதனை நிருவாணம் என்பர். மாற்றநங் கூற்றம் - தடுத்தற்கரிய
கூற்றுவன்; சாதல் வநமுன்னர் என்றவாறு. சாற்றிக் காட்டுதல் -
வற்புறுத்திச் சொல்லுதல். கடிப்பு - பறையடிக்கும் குறுந்தடி.

திதுவுமது

௫௨ - ௫௭ : அவ்வுரை.....தொழ

(இ - ன்.) அ உரை கேட்டு நும் அடி தொழுது எத்த -
அவ்வரவுரைமகக் கேட்ட பின்னர் யான தமிழோனாய் நும்முடைய
திருவடினை வணங்கி வாழ்த்திய பொழுது; எங்கட்கு நெவவுரை
வீனம்பினிர் ஆதலின் - மானும் என் கணவனுமாகிய
இருவர் திர்த்தும் நெவ்வின துன்பத் தருகின்ற தொழி
களைக் கூறி அருளினிர் ஆதலால்; பெரியவன் தோன்று
முனவர் இப் பிடினை கரியவன் திட்ட காரணம் தானும் -
புத்த பெருமான் ஆங்கிலவுலகில் வந்து பிறப்பதற்கு
முன்பே கரிய திருமேனியையுடைய தேவேந்திரன் திரதப்
பிடினைகளை தீவகு திட்ட காரணமும்; மனிபெரும் பிடினை மாய்ந்து
உயிர் தேவியை என உறப்பு உணர்த்ததலும் என் என்று யான
தொழ - பெருமையுடைய இப் பிடினை உடம்பினின்றும் உயிர்
இறந்து பட்ட எனது முற்பிறப்பினை உணர்த்ததற்குக் காரணமும்
எனினேயோ என்று யான வணங்கா திற்ப.

(வி - ன்.) நெவ்வுரை என்றது சீன் கணவன் இற்றைக்குப்
பதினாறாம் நாள் திட்டிவிடம் என்னும் பாம்பால் உயிர் நீப்பன், அகனால்
நீயும் தீயில் முழுகுவை என்று சொன்ன சொற்களை. அங்கிகழ்ச்சியை
உ ஆம் காதை உ ஆம் அடி முதலியவற்றால் உணர்க. பெரியவன்:
புத்த பெருமான். கரியவன் : தேவேந்திரன்.

திதுவுமது

௫௮ - ௬௮ : முற்ற.....சூக

(இ - ன்.) முற்ற உணர்ந்த முதல்னை அல்லது -
பொருளியல்புகளை எல்லாம் ஓதாதுணர்ந்த புத்தபெருமானை
கனறி; மற்று அப் பிடினை தன்மிகைப் பொரு அது - மற்றையோர்
யாரையும் அத்தப் பிடினை தன் மேல் தாங்கமாட்டாது; பிடினை
பொறுத்த பின்னர் அல்லது யானவன் வணங்கான் - அப் பிடினை
யானது தன் மேல் தாங்குமாற்றால் அவரை புத்த பெருமான்
என்று அறிவித்த பின்னர் வணங்குதல்தலது அவ்விந்திரன்
வணங்குதல துடன், இவ்வாற்றால்; மற்று அவ் வரினான்
பெருமேற்கு அமைத்து - அத் தேவேந்திரன் புத்த பெருமான்
இவன் என அறிந்துகொள்ளற்பொருட்டு இப் பிடினைகளை
அமைத்து வைத்து அப்பாலும்; தமம் பிடினை பிறந்தார்
பிறவினை சாற்றுக என்று அருளினன் - இத் தரும பிடினை
இங்கிலவுலகத்துப் பிறந்த மார்தருள் வைத்துத் தன்னை வலக்

வந்து வணங்குவருகைய முற்பிறப்பினையும் அறிவித்திடுவதாக
என்று ஆணையிட்டருளினான்; ஆதலின் ஆயிழை பிறவியும்
இருள் அலக்காட்டும் என்று எடுத்ததனைத்தது - அக்காரணங்
களால் தீப்பிடிக்க தன்மேல பொறுக்குமாத்ரூல் புத்தக ரூபனை
இத்திரனுத்தக காட்கத் தருவதோடனறி ஆயிழைய சின முந்
பிழைபயக விளக்கமாகக் காட்டாநிற்கும் என்று எடுத்துக்
கூறியகாடிக; தருந்தவர் வாய்மொழி எனத்த அனறி
போனறது இன்று என்று ஏத்தி வளங்கொண்டு - அரிம
தலத்தைபுடைய பிரமதத்தருடைய மெய்ப்மொழி தவர் கூறிய
அறறை நாளில் திருந்தது போல திறறை என்ன எனக்குப்
புதுகாபுடையதாகவே இருக்கின்றது என்று சொல்லி ஏத்தி
வளங்கொண்டு அபத்த பிடிக்கைய வரமுத்தி வலம் வந்து;
சங்கு திவள தினைணை ஆக - இம் மணி. லலமத்தினைகளை
இம் மணிமேகலை இவ்வாற்றாப, எனக.

(வி - ௩.) முதல்வன் - புத்தர். வானவன் - இந்தான். இந்தான்
புத்தர அறிந்து கொள்ளுதற்கு இப்பிடிக்கையை திட்டனன். மேலும்
அதுவே தன்னை வணங்கிய பாரந்தர் பிறவிடைச் சாற்றுக என்றும்
அங்ளின்; ஆதலால் அது உள் பிழைபயகும் காட்டும் என்று
கூறினான் என்றவாறு வாய்மொழி, அவன் கூறிய அன்ற போலவே
இன்றும் என் உள்ளத்தில் புதுமையாகவேயுளது என்று மணிமேகலை
புத்தபிடிக்கையை வளங்கொண்டு ஏத்தினள் என்க.

புண்ணியராசன் தான் ஆ வயிற்றில் பிறத்தமைய
அங்கையின்பால் கேட்டுணர்தல்

சுடி - எக : இறைவனும்.....நீனைந்து

(இ - ள்.) இறைவனும் ஆங்கு அப்பொழில்விட்டு அகநகர்
புக்கு - நாகபுரத்தில மணிமேகலையால் அறவுறுத்தபட்ட
அரசனாகிய புண்ணியராசன் அப்பொழுதே அப பூம்பொழிலை
விட்டுத் தன் கைத்தினுட் புருந்து; தந்தை முனியா தாய் பா
ஆகவந்த பிறவியும் தனனை வளர்த்த மணமுட முனிவனை
தந்தைமாகவும் தனனை நன்ற தாய் ஒரு பசுவாகவும் தனக்கு
வந்துள்ள அப்பிறப்பினை வாலாற்றையும; மாமுனி தருளால்
குடர்த்தொடர் மாலை குழாது ஆங்கு ஓர் அடர்ப்பொன்
முட்டையுள் அடங்கிய வண்ணமும் - மணமுட முனியனுடைய
அருள் காரணமாக அபட்சவின் வயிற்றினும் ஏனைப்பக்கன் குல்
கொள்ளுமாறுபோலக் குடரால் தொடர்த்த தனை மாலைமரில்
சுற்றப்படாமல் அச் சூலிடத்தே ஒரு தட்டாமை பொன்னுவிசன்ற
முட்டையினுள்ளே ஒருவாடி வளர்ந்திருந்த தன்மையையும்;
மக்கள் இல்லான பூமிசுந்திரன் மாமுனி அருளால் கொடு

போர்த வண்ணமும் - மக்கட் பேரில்லாதவனுமே பூமிசந்திரன்
என்னும் அரசன் சிறந்த அம் முனிவனுடைய திருவருளாலே
தனை மகனாக ஏற்றுக் கொண்டு தன் அரண்மனைக்குக்
கொண்டு வந்த தனமையும் அப்பூமிசந்திரன் மனைவியாகிய; ஆம்
தோடி அரிவை அமரசந்தரி எனும் தாய் வாய் கேட்டு தாழ்
துமா எய்தி - அழகிய கைமலையணிந்த அரிவைப் பருவத்தின
ளாகிய அமரசந்தரி எனும் பெயரையுடைய தன தாயின் வாய்ச்
சொல்லாலேயே கேள்வியுற்று மனம் தாழ்த்திக் காரணமான
துன்பத்தை எக்தி; இறந்த பிறவியின் யாய் செய்ததாடம்
பிறந்த பிறவியின் பெற்றியும் கிளைந்து - ஆபத்திரையிருந்து
இறந்துபோன பிறவியின்கண் தனையினை தாமசிக
பாபடனி சாவி செய்த இழிதகைச் செயலையும் மாறிப்
பிறந்துள்ள இப் பிறப்பினும் ஆவதிறநில் பிறந்த இழிதகைமை
யையும் கிளைந்து என்க.

(அ - ம.) இறைவன் - புண்ணியராசன். மணி - மண்முக முனிவன்.
அடர்ப்பொன் - தகடாகிய பொன். பூமிசந்திரன் - நாகபுரத்தரசன்.
அமரசந்தரி - பூமிசந்திரன் மனைவி; புண்ணியராசன் வளர்ப்புததாய்.
இறந்த பிறவியின் யாய் என்றது ஆபத்திரை என்ற தாயாகிய
பார்ப்பனியை; அவள் செய்ததாவது என்ற குழவிக் கிரங்காளாய்த்
தோன்றிக் தடவையின் இட்டுச் சென்றமை. பிறந்த பிறவியின் பெற்றி
என்றது விலங்கின் வயிற்றில் பிறந்த இழிதகைமையை.

புண்ணியராசன் அமைச்சனுக்குக் கூறுதல்

40 - ௧௨: செருவேல்.....சாற்றி

(இ - ள்.) செருவேல் மன்னர் செவ்வி பார்த்தது
உணங்க - போர்க் கருவியாகிய வேல் ஏந்திய அரசர்கள் தங்குறை
கூறுதற்குச் செவ்வி பெருமல் அதனை எதிர்பார்த்து அது
பெறுமளவும் அரண்மனை வாயிலின்கண் வாடிக்கிடப்ப; அரசர்
வீற்றிருந்து புரையோர் பேணி - அரசர் கட்டிலில் ஏறிச்
செடிமார்திருந்து சான்றிருவர்ப் போற்றுதல் செய்தும்; நாடகம்
எண்டு - நாடகத்தைக் கண்ணால் எண்டு களித்தும்; பாடல்
பான்மையின் கேள்வி இன இசை கேட்டு - பண்ணினது பண்ணினால்
உண்டாகின்ற கேட்டற்றிமன்ற இனிய இசையைக் கேட்டு
இன்புற்றும்; தேவியர் ஊடல் செவ்வி பார்த்து - உவளகத்தில்
தேவிமார் ஊடியிருக்கின்ற செவ்விமைத் திரிந்துகொண்டு;
நோது பாடகத் தாமரை சிறகு பணிந்து - அனல் ஊடல் நீடித்
காமவின்பம் பதன் அழிந்து செடாமைப் பொருட்டு அவ்ஊடலைத்
நீத்ததற்குப் பாடகம் அணிந்த தாமரைப் பூப்போன்ற மென்மை
யுடைய அவருடைய சிறிய அடிவளிலே விழுந்து வணங்கி

அவ்வுடலைத் தீர்த்த பின்னர்; தேர் மரு கோங்கையில் குங்குமம் எழுதி - ஊற்றினின்று பிபாருந்திய அவர்தம் கோங்கையின் மேல் குங்குமம் சாந்து கொண்டு தொய்யில் எழுதி; அங்கையில் துறுமலர் கரி குழல் குட்டி - அழகிய தனது கையாலே செறிந்த மலர் மாலை எடுத்தது சுருண்ட அவர்தம் கூந்தலிலே குட்டி விட்டு; நறுமுகம் அமிழ்துறாடம் திருநகை அருந்தி - நறிய மூல்கையருமபு போன்ற அழகிய எயிற்றில் ஊறும் ஊறலாகிய அமிழ்தத்தைவொத்த நீரைப் பருகி; மதிமுக சுருங்கண் செங்கை கலக்க - முழுமதி போன்ற அவர்தம் முகத்தின்கண் அகலாத கரிப கண்ணினது வெந்த கடைக்கண்ணிலேயுத்தம் நெஞ்சத்தைக் கலக்க ஆச் செவ்வி பார்த்தது; சுருப்பு வில்லி அருப்புக்களை தூவ - காமவேள தனது மலர்க்கணைகளை ஏவுதலாலே; தாழிய காமக் கள்ளாட்டு இகழ்ந்து - முனைத்தெழுந்த காம நுகர்செயா இனற தின்பமாகிய களையுண்டு களித்திருக்கும் இவ்வல்லற வாழ்க்கையை அதன புனமை நோக்கி இகழ்ந்து தளளி தூ அறத் துறத்தல் நன்று எனச் சாற்றி - சிறிதும் பற்றினறத் துறந்து போதலே நன்றும் என்று சொல்லிக் காட்டி; எனக.

(வி - ர்.) செவ்வி பார்த்து உணங்குவதாவது தீதங்குறை கூறுதற் கேற்ற மனமொழி மெய்கள் இனியனும் காலம் வருந்துணையும் அதனை எதிர்பார்த்து முற்றத்தில் வாடிக்கிடத்தல். அரசு கட்டிலில் ஏறி வீற்றிருந்து என்க; வீற்றிருத்தல் - இறுமாந்திருத்தல். புரையோர் - பெரியோர்; அவராவார் சான்றோரும் அமைச்சரும் ஆசிரியரும் முதலியோர். நாடகம் - கண்டின்புறம் கலை. பாடல் - கேட்டின்புறம் கலை என்பது பற்றி நாடகங் கண்டு இசை கேட்டு என்றான். செவ்வி - ஊடல் முறுகிப் பதன் அழியாமல் இருக்குங்காலம்; ஊடற் செவ்வி பார்த்து நீடாது அடிபணிந்து அதனைத் தீர்த்து என்க. இதனோடு—

“உப்பமைந் தற்றூற் புலவி யதுசிறிது
மிக்கற்றா னீள விடல்”

(குறள் : 8௨0௨)

எனவும்,

“மலர் னு மெல்லிது காமஞ் சிலரதன்
செவ்வி தலைப்படு வார்”

(குறள் : 8௨௦௧)

எனவும் வரும் திருக்குறள்களும் நினைக்கத்தகும். துறுமலர் - செறிந்த மலர். அமிழ்து உறாடம் நகை - என்பது ஆகுபெயர். நகையின்கண் ஊறிய அமிழ்தம் போன்ற நீரை அருந்தி என்க. செங்கடை கலக்க - வெந்த கடைக்கண்ணில் காமக்குறிப்புத் தோன்றித் தம் நெஞ்சத்தில் கலக்க எனினுமாம். சுருப்பு வில்லி - காமவேள். தருக்கிய காமம் - முனைத்த காமம். தூ அற - பற்றுக் கோடற்றுப்போம்படி.

அரசன் மொழிகேட்ட அமைச்சன் செயல்

கரு - ௧௦௪ : தெளிந்த.....ஆயது

(தி - ன்.) தெளிந்த நாதன் என் செவி முதல் இட்ட வித்து ஏதம் இன்றாய் - மெய்ப்பாருகைத் தெளிந்த தலைவனாகிய தருமசாவகன் எனனும் துறவேன் எனனுடைய செவிமுகம் சிலத்தின்கண் விதைத்த விதைதானது அழிவிலதாய் புகாததுப் பரிவாகி, மணிமேகல்தான காரணமாக இன்று விளந்தது - மணிமேகலையாகிய புகில யருள் மறை பெய்தல் காரணமாக இந்நாள் நான்கு விளந்தது; என்று அணி மணி நீள முடி அரசன் கூற - எனது அழகிய மணிமாலிமறை செடிய முடியையுடைய புண்ணியரசன் கூறுகிற்ப; மந்திரி சனமிததிரன் மன் பனக் வேறுபின்ன என - அமைச்சனாகிய அச் சனமிததிரன் எனபவன் அரசன் மொழி கேட்டு இவ்வரசன் தன்மனக் வேறுபட்டிருக்கின்றான் என்று கருதி; அவன் தான் மொழிது ஏத்தி எங்கோ காழி என சொல் கேள்மதி - அப் புண்ணியரசனுடைய அக் கனில வீழ்ந்து வணங்கிப் புகழ்ந்து எங்கள் அரசே நீநிதி வாழ்வாக அருளின் சொல்கையும் சிற்து கேட்டருள்வாயாக, நும் கோன் உன்னைப் பெறுவதன் முன் நான் - உன் தந்தையாகிய அரசன் உன்னை மகவாக ஏற்றுக்கொள்வதன் முன் சென்ற காலத்தே; இப் பதிகெழு நலநாடு பண்பாண்டு மன உயிர் மடிய மறை வளம் கருது - இவ்வரசாட்சிக்குப் பொருந்திய நல்ல இச் சாவக நாடு தன்னிடத்தே கிடைபெற்ற உயிரினங்கள் இறந்ததாழியுமளவு மறை பெய்யாது தன் வளத்தைக் காத்து கொள்ளப்பட்டு; இக்கு ஈன்றான குழவிக்கு இரங்கான் ஆகி தான் தனி தினனும் தகைமைமது ஆயது - இயகுத் தாயானவன் தானினற குழந்தை பசுதது அமுதல் கண்டும் அதற்கு இரங்காத வளாய் அரிதாகத் தான் பெற்ற உணவைத் தானே தனித்திருந்து தினனுகின்ற இழிதகைமையை உடையதாயிருந்தது எனருன்; எனக.

(வி - டு.) நாதன்: தருமசாவகன். செவி முதல்: முதல்-ஏழாவதன் சொல்லுருபு. ஏதம் - குற்றம்; செவியாகிய கழனியில் எனவும் மணிமேகலையாகிய முகில் எனவும் கூறிக் கொள்க. நீள்முடி - வழிவழியாக நீண்டு வருகின்ற முடிபென்க. மன் - மன்னன்; மந்திரியாகிய சனமித் திரன் என்க. அவன்: புண்ணியரசன். கேள்மதி, ஈண்டு மதி: முன் னியைசை, நுங்கோன் என்றது பூமிசந்திரன். நன்னாடு - நல்ல சாவக நாடு. வளங்கரந்து தகைமையது ஆயது என்க.

இதுவுமது

கௌ - ககௌ: காய்.....அன்றே

(இ - ள்.) காய் வெம் கோடையில் கார் தோன்றிமது என நீ தோன்றினையே - உதாவனால் சுடப்பெற்ற வெவ்விம முது வேனிற் பருவத்தில் கார்ப் பருவம் தோன்றினாற் போல அத் தகைய வற்கடப்பொழுதிலே நீ துந் நாட்கள்கண் வந்து பிறந்தாய்; சிவரத்தார் அண்ணல் தோன்றிய பின்னர் தோன்றிய உயிர்க்கு வானம் பொய்யாது - சிவப்படத் தோடுத்த மலர் மாலை யணிந்த தோன்றலாகிய நீ பிறந்த பின்பு இந் நாட்கிலே பிறந்த உயிர்க்கு மறை பெய்மாமல் பொய்ப்பதில்லை; மண் வளம் பிறழ்பாது ஊன் உடை உயிர்கள் உறுபசி அறியா - சிலம் தனது வளமாகிய உணவுப் பொருள்களை எழங்குவதில் தப்புவதில்லை ஆதலின் உடம்பொடு பிறந்த உயிர்கள் மிக்க பசிமை ஒரு பொழுதும் அறியாவாயின, இங்ஙனமாகலின்; நீ ஒழி காலை சின்ராடு எல்லாம் தாய் ஒழி குழவி போல கூடம் - நீ துயர்து போன காலத்தில் சின ஆட்சியின்கண்பட்ட இந்த நாட்கில் வாழும் உயிர்களைல்லாம் தாய் இறந்துபோன குழந்தை போலத் துன்புற்று நினனைக் கூப்பிட்டமும் அல்லவோ; துயர் நிலை உலகம் காத்தல் இனறி நீ உயர்நிலை உலகம் வேகட்கை ஆயின் - இவ்வாறு துன்புறுகின்ற நிலைமையுடைய இவ்வுலகத்துயிர்களைப் பாதுகாக்கும் கடமைமைக் கை விட்டு நீ மகடும் மேனிலை உலகம் புதுந்து இன்புறுதலை விரும்பு வாயானால்; இறைவ உயிர்கள் இறுதி எய்தவும்பெறுதி விரும்புகை ஆகுவை அனரிற - அரகனை இவ்வுலகத்து உயிர்களைல்லாம் துன்பத்தால் துடித்து இறக்கும்படி வைவிட்டு நீ மகடும் இனப்பேற்றினை விரும்பிக் சென்றாய் ஆகுவை அல்லையோ; எனக.

(வி - டி.) காய் வெங்கோடை - முதுவேனிற் பருவம்; கார் - கார்ப் பருவம்; முகில் எனினுமாம். அண்ணல் - தலைமைத் தன்மைபுடையோன். வானம்: ஆகுபெயர். உறுபசி - மிக்கபசி. கூடம் - கூப்பிடும். "தாயில் தாவாக் குழவி போல ஓவாது கூடம்" என்பது புறநானூறு. (ச., உயர்நிலை உலகம் - வீட்டுலகம். இறுதி - சாவு. பெறுதி - பெறு (ஊதியம்).)

புண்ணியராசன் செயல்

ககக - ககக: தன்னுயிர்.....ஏறினன்

(இ - ள்.) தன் உயிர்க்கு இரங்கான் பிற உயிர் ஓம்பும் என உயிர் முதல்வன் அறமும் சது அன்றால் - தன் உயிர் தன்

புறதல் உருகி ஒரு சிறிதும் அரங்காதவனாய் பிற உயிர்களின்
தலம் தவிர்த்துப் பாதுகாக்கின்ற மனதுடன் முதலவானகின்
புத்தொருவன் திருவாய் வந்திருப்பினும், முதலவானகின்
தலம் தவிர்த்து இத்தொருவன், மனவாதிநாடு முதலதன்
எனது புதுவாழ்வு கூற - அரங்காதவன் அறிவுக்கும் பொருத்த
நாடு தனியே ஊராகக் கிடந்ததனை அறிவுக்கும் பொருத்த
தன்மையானது கிறிபு, முதலவன் எனும் தலவனாகிய
புண்ணியரானது கேட்டு மனவாதிநாடு - அரங்காதவன்
என உலகம் வலம் கொள்வதற்கு எழுந்த தனியா உலகம்
தனித்தற்கு அரிதால் - அமைச்சனை கிணற்றியுள்ள காலம்
வந்த பண! திருமயிவாழ்ந்த மான துறவி யாரை
எல்லாம் ஆய்ந்தும் மணிபல்லவத் தீவிர்த்துச் சென்று ஆனந்த
பதவிக்காக வலம் வந்து வணங்குதற்கு என மனசுதத்
தண்டன தணிவாத வருபமானது யான துது செயலால்
தனித்தற்கியலாததா யிருக்கின்றது ஆதலால்; ஒரு மதி எக்லை
அகம் உரிமையும் அகக்கர் சுற்றமும் காதல் நின் கடன்
என - யான துதுச் சென்று மீளும் பொருட்டு ஒரு திகை
முகப் துணையும் இவ்வரசாட்சியையும் உரிமை மனினாயும் இவ்
உகக்கில் வாழும் அரங்காதவன் சுற்றத்தாரைமம் காவல் செத்தல்
உன கடமைமாரும், என்று சொல்லி அவற்றை உகக்கலாம் து
வகைச்சென்பால் ஒம்படை செய்தபின்னர் அப்புண்ணியரசன்;
உகம் செம் கரமியர் வருக எனக் கூடிய - தன் மரக்கலத்தலை
தொழில் செய்யும் நிகரன் முதலிய தொழிலாளர் வருவாரை
எனததத்து அவரோடு; இலங்கு நீர் புணரி ஏறிகரை எய்தி
வகம் ஏறினன் - விளங்குகின்ற நோயுடைய கடல் அகல் மெறி
நிறை கரைமய மடைந்து மரக்கலத்தில் ஏறினன்; எனக.

(க - உ.) மன்னுயிர் முதல்வன் - புத்த பெருமான். அறமும்
தன்னால் என்புறி, உம்மை இழிவு சிறப்பு. மதி - அறிவு. முதுவாழ் -
அறிவுரை. முதல்வன் : புண்ணியரசன். உரிமை - அரசன் மனை
முதலிய மகளிர் சுற்றம் - ஐம்பெருங் குழவும் என்பெரியமம் ஆம்;
ஒருமதி - ஒரு திங்கள் (முப்பது நாள்) கம்மியர் - தொழிலாளர்,
உகம் - மரக்கலம்; முதல்வன் கேட்டு நின் கடன் என ஒம்படைசெய்த
கூடிய எய்தி ஏறினன் என்க.

புண்ணியரசனை மணிபல்லவத்தில் மணிமேகலை வரவேற்றல்

கஉக - கஉச : மணி.....மன்னவன்

(க - ஊ.) மணிபல்லவத்து இடை அகலம் தவிர
என்று காக்கது இறுத்ததும் - மணிபல்லவத்திற்கு இடை
மீறல் தெரிதும் தங்கமால் அம் மரக்கலம் சென்று அத் திவிரை

அணுநீத் துறையின்கண் தககுதலும்; புரைதீர் காட்சி
 கொடி பொருந்தி - குற்றமில்லாத மெய்க்காட்சியையுடைய
 கோடி போலவாளாகிய மணிமேகலை அக் கடல் துறையின்
 பக்கத்தே வந்து நோக்கியாவள; அரைசன் கலம் என்று
 மகிழ்வு எய்தி - அக் கலத்தின் வரவு கண்டு இது புண்ணியர
 னுடைய மரக்கலமென்று துணிந்து உளம் பெரிதும் மகிழ்ந்து;
 காவலன் தன்னைதும் கடலதுரை உலாவுந் தேமலர் போல
 தீவகம் வலம் செய்து - லகத்தினின்றும் வந்து கரைமேறி
 அப் புண்ணியரரசனையும் வரவேற்று அவனைநடும் கடலினது அந்
 னந்து உலாவுகின்ற தேன் துளிக்கும் மலர்க்கையுடைய போல
 களைநடு கூடிய அம் மணிமேகலை தீவ வலமாக வந்து தவனா
 னுக்கு மணிமேகலை; பொருமகன் காணாய் பிறப்பு உணர்வக்கும்
 தருப்பிகை இது எனக் காட்ட - அரசை உதோபார் பழம்
 பிறப்பினை உணரத் செய்யும் தெய்வத் தன்மையுடைய தரு
 பிகை இது தான் என்று காட்டாநிற்ப; மன்னவன் வலம்
 கொண்டு எத்தினன் - அப் புண்ணியரரசனும் பெரிதுக் மகிழ்ந்து
 அப் புத்த பீகைகளை வலம் வந்து வீழ்ந்து வணங்கி வாழ்த்து
 வாழ்பினன், எனக.

(வி - ந.) இறுத்தலும் - தங்குதலும். புரைதீர் காட்சி - மெய்க்
 காட்சி. அரைசன்: போலி. காவலன்: புண்ணியரரசன். தேம் - தேன்.
 தீவகம் - தீவு. பெருமகன்: அன்மைவிளி. மன்னவன்: புண்ணிய
 ரரசன்.

புண்ணியரசன் பழம் பிறப்புணர்ந்து சிந்தாவிளக்கு
 என்னும் தெய்வத்தைப் புகழ்ந்தேத்துதல்

ககச - கசஎ: மன்னவற்கு.....பாவாய்

(தி - ன்.) மன்னவற்கு உமர் மணிப்பீகை - அயங்கி
 வாழ்த்திய அப் புண்ணியரரசனுக்கு உயர்க்கத் தமணிகளால் இவ்விற
 அப் புத்த பீகை; மமயறு மண்டலம் கை அகத்து எடுத்து
 காண்போர் முகத்தைப் போல - குற்றமில்லாத எண்ணாடி யட்டக்
 தனைக் கையிலெடுத்துப் பார்ப்பவரின் முகத்தைக் காட்டுதல்
 போல; உலந்த பிறவியைக் காட்ட - கழிந்த பிறப்பினைக் காட்டா
 நிற்ப அது எண்ட அவ்வரசன் அக் காட்சியினூடே சிந்தாவிளக்கு
 எனனும் தெய்வத்தையும் கண்டு கூறுபவன்; என் பிறப்பு
 அறிந்தேன் என இடர் தீர்ந்தேன் - என்னுடைய முற்பிறப்பாகிய
 ஆபத்திரன் பிறப்பையும் அறிந்து கொண்டேன் என் நெஞ்சத்
 தில் கின்ற துன்பம் முழுவதும் தீரவும் பெற்றேன்; இதன தமிழ்
 மதுரை செழும்மலை பாவாய் - காவலர்தீவின் தேன்திசையின்கண்

சேந்தமிழ் வழங்கும் மதுரைமா காரத்தின்னன் செழுங்கலை திறை
மெனனி ந திருக்கொல்லினனை எழுந்தருளி தருக்கினற கிந்தா
வினகெனனும் கெய்வப் பரமனோடி அப சிபறிற்றுகுக் காரணம்
தீட்டாவாய். பாசி நடுவான வயிறு எய்ய பனியால் ஆர் திருள்
தெளரது ஆர் லம் உண்ணந்து - பண டொரு காலத்தே கார்ப்பரு
கெதல் பணடி பொறிந்து கொண்கருந்த ஸ்ருவானின நள்ளிரவிலே
தம் வயிற் தம்மைச் சுடலன்ற பந்ததீயிற்றுக் காதருமைமயால்
கிளரக இருளையும் கருகாமல் அமடலத்திட்டு வந்து; ஆங்கு
தூரது ணை வாழ்க்கை எனபால் வந்தேதார்க்கு - அம்மைபல
கருக்கல் பிச்சைமீதற் மணதூறம் வாழ்க்கையையுடைபொறுத்த
தயின்றிருக்க எனலி - தத்த வந்து உணவு தூர்தவர்களுக்கும்;
அருத்து ணை காலத்து அழங்குவென கையில் - பசிதீர தூற
துதறதூய உணவு கொடுத்ததறது வழிகாணால் வருந்துகிவலிம
என கைமல்; ஏடா அழியல எழுந்து துது கொளக - ஏடா
ஆபத்திரனே! வருந்தாதீதெகாள், எழுந்து வந்து இத திறு
வொட்டினை ஏற்றுக் கொள்வரமாக; காடு வறம் கூரினும் இ
ஓர் வறம் கூராதது என - இராடு முழுவதும் வறுமையுற்று
வருத்தினும் தித்திருவேரது தனக்கண் உணவினறி வறுமையுறுது
காண என்று சொல்லி; அமுத சுரபி அம்மையில் தந்து என
பவம் அறுவித்த வாரேனார் பாவாய் - அமுதசுரபி எனனும் அத்
தெய்வத் தன்மையுடைய பிச்சைப் பாததிரத்தை எனனுடைய
அகலையில் வாழ்த்துமாற்றால் எனனுடைய பழவினைத்
தொகுதியை அறச்செய்து எனனை உய்வித்த தெய்வங்களுக்கும்
தெய்வமாகிய கலைத்தெய்வமே என்று வாழ்த்தி; என்.

(தி - ந.) மன்னவற்கு : புண்ணியராசனுக்கு. உலந்த பிறவி -
சுத்த பிறப்பு: அந்தாவது ஆபத்திரானிய முற்பிறப்பு. மையறு
மண்டலம் - குற்றமற்ற கண்ணாடி. "வயக்குறு மண்டிலம்" (கலி-உக)
என வருதலும் காண்க. மன்னவற்கு, காண்பார் முதத்தைக்
கண்ணாடி காட்டுதல் போல பிடிவை உலந்த பிறவியைக் காட்ட என்க.
என்பதற்பிறந்தேன் என்பது தொடங்கிப்புண்ணியராசன்தன்முற்பிறப்
பாகிய ஆபத்திரனுக்கு நிகழ்ந்தவற்றை அகக்கண்ணின் முன் கண்டு
கூறுவன. மதுரையில் ஆபத்திரன் அமுதசுரபி பெற்ற வரலாற்றின்
இந் நூலில். கசடும் காதையில் காண்க. பவம் - பழவினைத்
தொகுதி; பிறப்புக்குக் காரணமான சார்பு.

இதுவுமது

கசடி - கருள் : உணர்வில்.....யிகுப்ப

(தி - ன்.) உணர்வில் தோன்றி உரைப்பொருள் உணர்த்
துக் மணி திகழ் அவிர் ஒளி மடந்தை கிள அடி - உயர்தினை
உயிர்களின் உண்ணாவினுள் எழுந்தருளி அவர்க்கு

இன்றியமையாத சொல்லின் பொருள்களை உணர்ந்துகின்ற பளிக்கு மணியில திசுந்து விரிவினற ஒளி போன்று மான ஒளியையுடைய இருமேனி படைத்த கலைமகன் தின்னுடைய திருவடிசை; தேவர் ஆயினும் பிரமர் கலைமகன் மாசு கழுடம் நலவகைள் திருந்து அடி - தேவர்களாயிருந்தும் பிரமர்களாயிருந்தாலும் அவர்களுடைய நாவினது குறந்தைப் போக்கி லெக்தாற்றுவிக்கும் அழகிய சிதம்பரத் தகையையுடைய அடிகளாடலால் எளியேன; பிறந்த பிறவிகள் பேணுதல் அல்லது எத்தனை பிறப்புப் பிறந்தாலும் அவற்றை வறிபாடு செய்து வாழுவதல்லது; மடந்தை மறந்து வாழேன் என்று எத்தனை மடந்தையே மறந்து கணப்பொழுதும் வாழ்கிலை கண்டார் என்று சொல்லி வாழ்த்தி. மன்னவன மணிமேகலையுடன் எழுந்து தென் மேற்கு ஆகச் சென்று - அப் புண்ணியராசை மணிமேகலையோடு அவ்விடத்தினிளும் எழுந்துதென்மேற்றிசையில சென்று; திரை உலாம் கோழுதி என்னும் பொய்கையின் கரை ஓர் தூ மலர் புன்னை துறை சிழல் இருபப - அத் திசையில் எதிர்ப்பட்ட அகை உலாவுகின்ற கோழுதி என்னும் பெயரை யுடைய பொய்கையினது கரையிடத்தே ஒரு தூய மலையையுடைய புன்னை மரம் நிற்கின்ற துறையிடத்தே அப் புன்னை சிழலில் இளைப்பாறி இராசிற்ப; எனக.

(வி - ன்.) கலைமகன் உணர்விற்கு உணர்வாய் நின்று சொற் பொருள் உணர்த்தும் தெய்வம் என்கின்றான். கலைமகன் வெண்ணிறம் உடையன் ஆதலின் பளிக்கு மணியின் ஒளியை உவமை கூறினான்; மணி - மூத்து எனினுமாம். தெய்வங்களுக்கும் நலமுண்டாக்கும் திருந்தடி நின்னுடைய அடி ஆதலால் யானும் அவற்றைப் பேணுதல் அல்லது மறந்து வாழேன் என்றான்; பிறந்த பிறவிகள் - பிறக்கும் பிறவிகள் தோறும் என்றவாறு.

நீவதிலகை என்னும் தெய்வம் தோன்றிப் புண்ணியராசனைப் புகழ்தல்

கருடி - ககை : ஆபுத்திரன்.....இவைகான்

(இ - ன்.) ஆபுத்திரனோடு ஆயிழை இருந்தது காவல் தெய்வதம் கண்டு உவந்து எய்தி - அவனாறு ஆபுத்திரனாகிய புண்ணியராசனோடு மணிமேகலை புன்னை சிழலின் கரை விறந்திருந்த தனை அத் தீவகத்தின காவற்றெய்வமாயிய நீவதிலகை கண்டு பெரிதுக மகிழ்ந்து திருவுருவங்கொண்டு அவர்கள் முன்னிலையில் சென்று புண்ணியராசனை நோக்கி; இருந்து உயிர் மருந்து முன் அம் கையில் கொண்டு பெரும் துயர் தீர்த்த அப் பெரியோர்க் வந்தனை - உயிர்கள் உண்ணும் உணவாகிய உயிர் மருந்தினை

சாந்து வழங்குதல் அமுதகரபிணை முன்பு அகங்கையில் எந்திக்
கோணடு ஆராய்ச்சிபெரிய பதித்துணபத்தைத் தீர்த்தருளிய
அந்த ஆ (ததம)யிய பெரியோய் தீமாரிப் பிறக்கும் நண்டு
சாந்துநீர், அந்நாள் வண்ண அமர்த்துப் போயின பின் நான்
வந்து தீன் தெறிமை கோக்கி - அந்தக்காலத்திலே உணனை
அறந்து மாக்கலா ஏறிப்போனவர்களில் எல்லா பிறரை நானில்
தினவ கூர்ந்து மீண்டும் இவரு வந்து தீ உணனை கோணபிண
உயிர் தீதக தனமைய அறிந்து வருகதி; திண குறி திருந்து தம்
உயிர் தீத்தார் ஐயபது செட்டகை உடல எனபு இவை காண -
தீ உணனை கோணபருக இடத்திலேயே தாமும் உணனை
கோணபருக தம்முயிரையும் விட்ட தாமும் உணனை
மக்களுடைய உடம்பினது எலும்புக் குணபது செட்ட
விடக்கினதன இவற்றையும் காண்பாயாக கூடுகள் இதர
அவர் இட உண்டு அவர் உடன் வந்தார் ஏகவி பங்க
கனத்தீதார் என்பும் இவை காண் - அவ்வாறிறந்த செட்ட
மக்கள் உணவு கொடுப்ப உண்டு அவரோடு வந்தவர்கள் அவர்
இறந்தமை கண்டு துணபத்தால் ஏங்கி இவ்விடத்தே
இறந்தாரும் சிலர் உனர் அவர்கள் எலும்புக் கூடுகளும் இதர
விடக்கினதன இவற்றையும் காண்பாயாக எனருள்; எனக

(வி - டி) உயிர் மருந்து - அமுதகரபி: ஆகுபெயர். அங்கை -
அகங்கை; உள்ளங்கை. அப்பெரியோய் என்றது அவையாத்திரன் தூய
பெரியோய் என்றவாறு. அந்நாள் என்றது முற்பிறப்பில் மதுகரபி
வீந்து மாக்கலமேறி இத் தீவத்தை அடைந்த அந்த நாளிலே என்ற
வாறு. பெற்றிமை என்றது உண்ணு கோண்போடு உயிர்ப்பிப் பெயர்த்
தமையை: இவ் வரலாற்றை இந்நூலின் கச ஆம் காதையில் காண்க.
தினகுறி - தீயி ருந்த இடம். அவ்விடத்துத் தாமும் உண்ணு கோணபுடன்
இருந்து அவ நம் உயிர் நீத்தார் என்றும் பொருளும் தோன்ற சிங்
இருந்து தம்முயிர் தீத்தார் என்றும். இட உண்டவர் - உணவு
கொடுக்க வாங்கி உண்டவர். மெய் வைத்தோர் என்றது இறந்தோர்
என்றவாறு. என்பு - எலும்பு.

தீவநிகை புண்ணியராசனுக்கு அவனது முற்பிறப்பின் உடல்
என்கினைக் காட்டல்

ககடி - கஎச: ஊர்திரை.....ஆயினே

(கி - டி) ஊர்திரை தொகுத்த உயர் மணல் புதைப்ப
ஆம் மலர்ப்புண்ணி அணி சிழல சீழால் - ஊர்ந்து வருகின்ற
அணிகள் கொணர்ந்து சோதக இவ்வுயர்ந்த மணல் புதைத்து
விட்டமைகால் அழகிய ரவையுடைய இப்புணனை மாத்தின்
சீழலில் இம் மணற்குயியலின் சீழி அன்புடை ஆர் உயிர்

அரசற்கு அருளிய என்புடை யாக்கை இருந்தது காணும் -
 அன்புடைய தனது உயிரைப் புண்ணியராசனாகிய உனக்கு வழங்கி
 விட்ட எலும்புகளையுடைய உடம்பு உங்கே கிடந்தது அந்நேயந்
 தீ கண்டு கொளவாயாக, திவ்வாற்றால் நீ தானும்; நின் உயிர்
 கொன்றும் நின் உயிர்க்கு இரங்கி பின் நாள் வருத பிறர் உயிர்
 கொளைய - நின்னுடைய உயிரையும் கொன் றெழுந்ததின் நின்
 னுடைய உயிர் வருதுமென்பதற்கிங்கிப் பிறகாவதெதென்கை
 காண வந்த அன்புமிக்க பிறருடைய உயிர்க்களையும் கொன் றெழுந்த
 தாய்; கொலைவன் அல்லைபா கொற்றவன் ஆயின - இவ்வாறு
 பல கொலைகள் செய்த தீயனையாளன் அருங்கோர நீ அருண்
 மிகந்தும் நீ அரசனைப் பிறந்துள்ளனையே தீய்தொரு
 விடப்பிடிந்தவாறு! எனறு அத தெய்வம் புண்ணியராசனுக்கு
 சொல்லி விவந்து என்க.

(வி - உ.) ஊர்திரை: வினைத்தொகை. ஆய் மலர் - அழகிய மலர்.
 அன்புடை ஆயிர் அரசற்கு அருளிய என்புடை யாக்கை என்றது அந்த
 யாக்கையினி ன்ந்த உயிரை இப்பொழுது புண்ணியராசனுடைய உயிரா
 யிப்பத்பாற் ஆபத்தான யாக்கை உயிர்தன் இரக்கம் பொழுது
 ஆற்றமாக்களுக்கு உண்டி கொடுத்தது உமன்றி இறக்குப்பொழுதும்
 தன்னுயிரை அரசன் ஒதுவனுக்கு வழங்கியது என்னும் நயம்பட
 உரைத்ததை உணர்க. பல உயிர்களைக் கொன்றும் கொற்றவன் ஆயின
 என்றது மருட்கை அனை. கொலைவன் - கொலைத் தொழிலாளன்.
 இதனை வஞ்சிப்புழம்ச்சி எனலுமாம்.

தீவதிலகை மணிமேகலைக்குக் கூறுதல்

புகார் நகரம் கடல் கோட்படுதல்

கவிஞ - கவுக: பலர்.....கொடுத்தலும்

(இ - ன்) பலர் தொழு பாத்திரம் கையின் எக்தி
 மடனால நல்லாய் நின் தன் மாகை கடல் வயிறு புகை
 பிணைர் அத் தீவதிலகை மணிமேகலையை நோக்கிப் பலராலும்
 தொழ்த்தருந்த மாபெரும் பாத்திரமாகிய அமுதகர்பிகை
 கைகில ஏகதுதற்குரிய செய்தவழகைய மணிமேகலை நல்லாய்
 ஒன்று நிகள! அம்மாவது உன்னுடைய பெரிய கரமாகிய
 பூபுகார் நகரம் கடலில் அழந்தி மறைந்தது காண்; காரணம்
 கேளாய் - அடவனம் மறைந்ததற்குரிய காரணத்தையும் கூறுதல்
 கேட்பாமாக; நாக நல காடு ஆளவேண்டி தன் மகன் பீலிவன்
 எனபாள் பெண்குரின மிக்கோள் - நாக நாடெனனுட நல்ல
 நாட்டை ஆளபவனாகிய வன்வணன் என்னும் அரசனுடைய
 மகன் பீலிவன் எனனும் பெயரை உடையவள மகளிருள் மாண்பு
 மிக்கவன் ஆவாள்; பணிப்பகை வானவன் வழியில் தேன்

நீர் புனிற்று இளம் குழவியோடு பூங்கோடி பொருத்தி -
 உதிரவனாகிய தெய்வத்தின் மாபிலே பிறந்ததும் ஈனநணிகைக்
 கலத்ததுமாகிய தன் பச்சிளவ குழவியோடு பூங்கோடி
 போகவாளாகிய அப பீலிவளை இம் மணி மலையத் தீவகத்தில்
 வந்தி; அதேவகம் வலம் செய்து தேவாரோன இடம்
 வர்புகும் பீடினை வலம் கொண்டு ஏகதுழி இம் மணி மலையத்
 தீவ வலம் வந்து பிசுனர் அதனுள்ளே தேவாரோன இடம்
 திடப்பட்ட மிஷும் பெருமையுடைய தேவாரோன
 ண்டி அதனையும் வலம் வந்து வணங்கி ஏகதுழி மிஷும்
 கம்பளிச் செட்டி கலம் வந்து இறுப்ப - கம்பளிச் செட்டி எனவாம்
 ஒரு வணிகனுடைய மாக்கலமானது இத தீவின் துறையில்
 வந்து தங்கா கிற்ப. ஆங்கு அவன பால் மணை தவன தீவம்
 அந்தது - அப பீலிவளை தன் குழவியோடு அவ வணிகன பால்
 சென்று அவ வணிகன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்து வணிகன்
 எனபதனையும் அவன் மாக்கலம் அபபொழுது அக்
 காலத்திற்கே போக விருக்கிறது என்னும் அவனுடைய
 வாலாறு முழுவதும் தெரிந்துகொண்ட பிசுனர்; திவன்
 கொற்றவன் மகன் கோள்க எனக் கொடுத்ததும் - வணி
 கனை இம் மைந்தன் உன்னுடைய அரசனாகிய செழிப்புக் கிளையி
 றுடைய மகனாவான் ஆகவே இவன் அனனபால் சோப்பிதத்
 பொருட்டு இக் குழந்தையை நீ ஏற்றுக்கொள், நீ அந்நகரத்திற்
 குச் சென்றவுடன் அவ்வரசன் பால் ஒப்பித்திடுக என்று அறி
 வுறுத்துக் கொடா கிற்ப; ஐன்க.

(தி - க.) பாத்திரம் - அழகசுரபி. மாநகர் - காவிரிப்பூம்பட்
 டினம். கடல் - வயிறு புகுதலாவது கடல் கோட்படுதல். மேலே
 காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடல் வயிற் புகுந்தமைக்குக் காரணம் கூறப்படு
 கின்றது. நாக நன்னாடாள் தீவான் - வணிகனன். பனிப்படை வானவன்;
 உதிரவன். பீலிவளை - கதிரவன் குலத்தீதான் றலாகிய செழிப்புக்
 கிள்ளிக்குக் கருக்கொண்டு சுன்ற மகவாதின் உதிரவன் வயிற்
 தோன்றிய குழவி என்றான். புனிற் - ஈனநணிகைக் காலம். தீவகம் -
 மணி மலையம். பீடினை - புத்த பீடினை. இறுப்ப - தங்க. அவன் சுமற் -
 அச் செட்டி பூம்புகார நகரத்திற்குப் போகின்றவன் என்பது முதலிய
 வாலாறு. கொற்றவன்: செழிப்புக்கிள்ளி கொற்றவன் மகன் திவன்
 கோள்க என்றது நின் கொற்றவன் மகனாகின் இவனைக் கொடுப்பாய்
 அக் கொற்றவன்பால் கொடுத்திடுக என்னும் குறிப்புப் பொருள்
 கொண்டு கின்றது.

இதுவுமது

கடிள - ககௌ: பெற்ற.....ஒழிந்தி

(தி - ன்.) பெற்ற உண்கைகள் பெருமையு எந்தி - இக்
 கலக்கொரு பெறு பெற்றவனால் மிழந்தவன் அம் மகனின்

பார்த்து மேலும் பெரிதும் கழிந்து; பழது இல் கரடிக் கைப்
தொடி புதல்வனை கொடுத்தான் ஸாகவி - கற்றமற்ற தோற்
றதாதயுடைய அப் பீலிவனை கந்த மகவினைக் கைதொழுது
ஏதற்குக் கொண்டு தன் மரக்கைத்திறந்து னந்து; தானை பிறந்து
புதுவாழ்வு கொண்டு பொருந்த அனல் - அத் துணை பிள்ளை
கிடக்காது. அங்ஙனம் மரக்கைத்திறந்து கொண்டு போன
கொண்ட காலம் போய் இவ்வுருள் கை கரை அக் கை
கெட்டது - காலம் துறந்துவிட்டது இவ்வுருள் கொடுத்தது கை
செல்லாது. இவ்வுருள் மருங்கில் அந் மரக்கைக் கைகொடுத்தது
தது. கெடுகல மாக்கள் புதல்வனைக் கெடுத்தது வடிவேல் கிள்ளி
மனைனுக்கு உரைப்ப - ஏழ்மைய அந் மரக்கைத்திறன்றும்
உய்க்து கரைகிற மரந்தர் சென்று பீலிவனை கொடுத்த
குழுவை ஏழ்த்துவிட்ட செய்தியை வடித்த வேலையிய வெ
டிக்கின்ற மனைனுக்கு அறிவியா கிறப்; மனைவன் மனைக்கு
உறந்து பொருஅன் நல்மணி இழந்த நாகம் போனது - அக்
செய்தி கெட்ட அக் சோழ மனைவன் தன் மகவிற்கு கொடுத்த
அக் கெட்டினைப் பொருதவனாய் நல்ல மணியை இழந்தவிட்ட
காப்பாப்பு போல; காலமும் கடலும் கரையும் தேர்வுநி
னைவன் விழாக்கோள் மரந்தர் ஒழிந்தது - அக் குழந்தையைக்
காணும் பொருட்டுக் கடற்கரைச் சோலையிலும் கடலிறாடும் கரை
மருகினும் தேடித் திரிந்துபொழுது இத்திரவீழா வெடுத்
தலை அப்பூக்குகார் நகரம் ஒழிவதாயிற்று எனருள்; என்க.

(வி - ௪.) பழுதில் காட்சிப் புதல்வனை, பைந்தொடி புதல்வனை
எனத் தந்தனி கூட்டுக. தொழுதனன்: முற்றெச்சம், பிறக்கு ஒழிய-
பின்னை கிடப்ப, கரை மருங்கில் கலம் கெட்டது என்க. கெடுகல
மாக்கள் - கெட்ட கலத்தினின்றும் உய்க்து கரையேறிய மாக்கள் என்க.
கெடுத்தது - இழந்த செய்கையை. வடிவேலையுடைய கெடுமுடிக்கின்னி
என்க. தேர்வுநி - தேடித்தீர்நின்ற பொழுது. வானவன் விழாக்
கோள் - இத்தீர் விழாச் செய்தலை.

திருவுமறு

ககவு - உருக : மணிமேகலா.....புக்கனார்

(இ - ௪.) மணிமேகலா தெய்வம் மற்று அது பொருஅன்
அணி நகர் தனின் துக்கெடல் கொள்க என சாபம் குட்டினள்
திது பட்டது - மணிமேகலா தெய்வமானவள் இத்திரவீழாச்
செய்காமைமையே அக் குற்றத்தைப் பொருமல் சினந்து அழகி
அந் நகரத்தை ஆலையையுடைய கடல் கவர்ந்து கொள்வதா
என்று சாபமிட்டனள் திதுவே அதற்குரிய காரணமாய்;
கடவுள் நாகர கடல் கொள் பெயர்க்க வடிவேல் தடக்கை

வானவன் போல - தேவர்கள் வாழும் அமரபதி கார்த்திக்
கடல் கவர்த்து கொள்ளா கிற்ப அந்நகரத்தினின்றுத் தனிமே
புறம் போந்த வடித்த கேடையுடைய பெரிய கையையுடைய
இந்திரனைப் போல; விரி திரை வந்து வியல் நகர் விழுக உலக
மனைவன ஒரு தனி போயினன் - விரிகின்ற அகையையுடைய
கடல் பெருகி வந்து அகன்ற தன தலைநகரத்தைக் கவர்த்து
கொண்டனையாலே கிலவுலகத்தை ஆளும் அச்சோழ மனைவன்
பெரிதும் தமிழனாய் உயர்ந்து போயினன்; அருந்தவன தன
உன் ஆயினழ தாயரும் வருந்தாது ஏகி வஞ்சியுள் புக்கனர் -
அரிய தவத்தையையுடைய அறவணவடிக்களாருடன் மணிமேகலாய்
கிணனுடைய தாரராகிய மாதவியும் கதமதியும் எனம் வருத்தம்
இல்லாமல் அந்நகரத்தினின்று முன்னரே பறிந்து அந்நகரத்தி
னின்றும புறப்பட்டுச் சென்று வஞ்சிமரகரினுள் புதுந்தனர்.

(௫ - ௩.) அது பொருளன் - விழாக்கோள் ஒழிந்த அக்குற்றத்தகப்
பொருளாய் என்க நகர் - பூப்புகார். இது பட்டது என மாறுக.
பட்டது - கிகழ்ந்தது. கடவுள் மாநகர் - அமரபதி. வானவன் -
இந்திரன். கடவுள் மாநகர் கடல் கொளப் பெயர்ந்த வானவன்
என்றது இவ்விபரண சுவமை. வியல்கர் - அகன்ற நகரம். உலக
மனைவன்: நெடுமடிக்கின்னி. அருந்தவன் என்றது அறவணவடிக
ளாரை. அடிகளாருடன் கின் தாயரும் வருந்தாது ஏகினர் என்றது
அறவணர் இந்நகரம் கடல்கோட்டிலும் என்று மற்றபடிவ அறிந்து
போக அளாருடன் வருந்தாது ஏகினர் என்பதுபட நின்றது.

தீவநிகை மறைந்து போதல்

௨௦௭ - ௨௧௩ : பரப்பு.....போய்பின்

(இ - ௩.) பரப்பு ரே பெளவம் பலர் மீதாழக காப்போள்
உரைத்தன - பெரும் பரப்பாகிய கையையுடைய கடலைப் பலரும் கை
தொழுப்படி காவல செய்துகின்ற மணிமேகலா தெய்வத்தால இவ்
வாலாறு எனக்குக் கூறப்பட்டு செய்திகளாய்; கேட்க உருதுவை
ஆயின - இன்னும் அத தெய்வத்தின் செய்தி கேட்க ஆர்வம்
கொண்டு மனம் உருகி கிற்பாறானால், கிண மன உயிர் முதல்
வரை - கிணனுடைய உயிர் தீப் பிறப்பெடுத்தற்கு உரிய முதல்
வன் ஒருவனை; மணிமேகலா தெய்வம் முன் நான் எடுத்ததுந்
அந்நான் ஆவது அவன் அற அரசு ஆண்டதும் - அந்த மணி
மேகலா தெய்வம் பண்டொரு காலத்தே கடல் நடுவே உடைந்த
மாக்கலத்தினின்றும் எடுத்துக் கரைமற்றி விடுத்ததும் அந்த
வளிலே அவ் வணிகன் அறவகளுக்கு அரசாகிய புண்ணிய தான
மென்னும் போதத்தைச் செய்ததும் பிறவும் ஆகிய செய்திகளை
கல்லாக; மறு பிறப்பாடிக் - மறுபிறப்புணரும் மணிமேகலாக்

தி; அறவணன் தனபால வறளி உள் கேட்குப எனது - அறவண வகனிடத்தே வறளி மகாததின்னன் கேட்டறிஞவை என் த சொல்லிவிட்டு; அகராத தீவகத்த அருக்தெய்வம் போயின. அத் சிறு தீவகத்தின் விரிய காவறமறம்வமகிய அத் தீவதிலகை மறைந்து போன தினைர்; என்க.

(வி - ஈ.) பெளவம் - கடல். காப்போள் - காக்கும் மணிமேகலை தெய்வம்; இவை காப்போளால் எனக்குக் கூறப்பட்டன. உருகுவை - கேட்க வாய்ப்பு எனம் உருகுவையாயின் என்க. கேட்கவுமுதுவை என்றும் பாடம்; இதற்கு, கேட்டறகு அமைவாயானால் எனப் பொருள் கூறக. மன்னையர் முதல்வன் என்றது கோவலன் குலத்தல் முன்னு னாகிய வர வணிகன். முன்னுளெடுத்தது என்றது பண்டொரு காலத் தில் மரக்கல் வாடந்து கடலில் நீந்து வருந்திய காலத்தல் எடுத்தப் பாதுகாத்த செயல். அறவரசாண்டது - புண்ணியதானம் செய்தது. இதனை—

“காத னுவோ னளிநீர்ப் பரப்பின்
எவ்வமுற் றுன்றன தெவ்வந் திரெனப்
பவ்வத் தெடுத்துப் பாரமிதை முற்றவும்
அறவர சானவு மறவாழி யுருட்டவும்
பிறவிதோ றுதவும் பெற்றிய னென்றே
சாரண ரறிந்தோர் காரணங் கூற”

என இந் நூலில் (உக : உச - உக) வருதலாலும் சிலப்பதிகாரத்தின் கவி : உச ஆம் அடியினும் காண்க. மறுபிறப்பாட்டி - பழம் பிறப்பை உணர்ந்த சிறப்புடைய மணிமேகலாய் என்று விளித்தவாறு. அத்தரத் தீவகம் - சிறு தீவாகிய மணிமல்லவம். அருக்தெய்வம் : தீவதிலகை.

புண்ணியரசன் மனையைகழ்ந்து தனதுடலின் எப்புக்
கட்டைக் கண்டு மயங்குதல்

உகச - உஉ௦ : மன்னவ.....மயங்க

(தி - ன்.) மன்னவன் இரங்கி - புண்ணியரசன் தனது மூற்சிறப்பின உடம்பு இம் மணலின் கீழ் உளது என்றது கேட்டுத் துன்பற்று அதனைப் பார்த்துப் பொருக்கு; மணிமேகலை உடன் துணைய தூமணல் அசமுத தேரன்றி - அம் மணிமேகலை புடன் தானும் அங்குச் செறிந்த தூமணலை அசமுதலரலை காணப்பட்டு, ஊன் பிணி அவிழவும் உடல் என்பு ஒழிந்தி தான் பிணி அவிழாத தனக்கமையது ஆகி - அவ்வுடம்பானது தனது தனையின் பிணிபு அவிழ்ந்து மறைக்கீதாழிதலால் அவ்வுடலின் எப்புக்கூடு ஒடுங்கித் தான தனது கோப்புக் குலைமாத தனமை யுடையதாய்; ஊன் காத மேய்ந்து அவன் இருக்கையின்

இருந்த பண்பு கொள் மரக்கையின் படிவம் கோக்கு - மென்மை
கன கண்ணத் தாந்து பூசப்பெற்று அவ்விடத்திலே இருத்தல்
போல இருந்த தன்மைமையக் கொண்டிருக்கிற தன்
முற்பிறப்பாக ஆபத்திராசின் உருவத்தைப்பார்த்து அதன்னை
உண்டான பற்றுக் காரணமாக; மனைவன் மயங்க - அவ்வரசன்
மங்கல சிற்ப

(சி-சு) மன்னவன்: புண்ணியராசன். மணிமேகலையுடன் என்ற
தலை மணிமேகலையும் அவ்வாறே கொள் உடம்பைக் காண விரும்பிப்
புண்ணியராசனோடு அத்தாமணலை அகழ்த்தான் என்பது பெற்றம்.
கான் பிணி - தசைப்பற்ற. தான் - உடம்பின் எழுப்பு. கதை -
கண்ணத்தாந்து. இரக்கையின் - இரத்தல் போல. படிவம் - உருவம்.
மன்னவன் அவ்வுடம்பு தன்னுடையதென்னும் பற்றுக் காரணமாக
மயங்கினன் என்பது கருத்து.

மணிமேகலை புண்ணியராசனை மயக்கந்தீர்த்துச் செவியறிவுறுத்தல்

௨௨௦ - ௨௨௧: மணிமேகலை.....இவ்வள

(இ - ள்.) மணிமேகலை எழுந்து இலங்கு இகழ் தாராக
என் உற்றனையோ - அது கண்ட மணிமேகலை எழுந்து
கிளங்குவினாற மலர்மாலையை அணிந்த மனைவனை! இவ்வளக்
கங்குதற்கு இங்கு யாது தீங்கு வந்து எய்தப் பெற்றனை; சின்
காடு அடைந்து யான நினைகை கங்கு அழைத்தது - கிளனுடைம
காட்டிற்கு வலிய வந்து யான் உனனை இம் மணி மல்லவதிற்கு
அழைத்து வந்தது கினை இவ்வாறு மடக்குவித்ததனை
காண; மன்னு கிள தன் மறு பிறப்பு உணர்த்தி அந்தாத்
தீவினும் அகன பெரும் தீவினும் கிள பெயர் சித்தத்த - கோர்த்தி
உன்னுடைம பழற்பிறப்பை உணரவித்து இரண்டாயிரம் குறு
தீவுகளிடத்தும் அன்ற நானகு பேருந்தீவுகளிடத்தும் கிள
துடைம புகழை நிலைபெறுத்தற் பொருட்டே காண; கிள கிலம்
ஆளும் அரசர் தாமே அருள் அறம் பூண்டால் புரை தீர்த்தற்கு
பிறப்பாரும் உண்டோ - கொடிய கிலவுலகத்தை ஆளுகின்ற
அரசர்கள் தாமே புத்த பேருமான் திருவாய்மலர்தருளிய
அருளறத்தை மேற்கொண்டு ஒழுகுவாராயின பினை
இவ்வுலகத்தில் குற்றம் தீர்த்தற்குரிய பொருள் பிற
உண்டாகுமோ? யாண்டும் அருளறம் தழைத்தாவதுதான்;
அறம் எனப்படுவது யாது என கேட்பின் மறவாது திடுக்கிள் -
அவ்வருளறத்தான் எத்தகையதென்று வினவுவாயின் கூறு
வன் மறவாமல் இதனைக் கேட்பாமாக, அந்தானது; மன் உயிர்க்கு
கல்லாக உண்டாயும் உடையும உறையும அலலது உண்டது
இவ்வள - உடம்போடு நிலைபெற்று வாழும் உயிர்களுக்கெல்லாம்

இன்றியமையாது கேண்டப்படுகை உணவும் உடையும் உறை
வடபும ஆசிய ஆம் மூனறுமே யானறி இன்றியமையாததாகக்
கண்ட பொருள் பிரிதொன்றுமில்லை ஆதலால் இவற்றை
அவையிச்சொகுத்த கழகவதே ஆளுமம் எனப்படுவது காண்
என மணிமேகலை அறிவுறுத்தா தீர்ப், எனக.

வி - ம.) அன் என்வம் அன்பின் குழவிபொருளென் னார் செல்
வச் செல்லியல் உண்டு (குறள் - எஞ்) என்பது பொய்யா மொழி
யாகலின் பொய் செல்வம் மிக்க அரசரே அருளறத்தைப் பேண
புறப்பன் அவ்வறம் முட்டுப்பாடின்றி கடைபெறுவதார்; மேலும்
அரசன் எவ்வழி அவ்வழி குறுகள் என்பத முதலொழியாகலின் குறு
பக்களும் அளறத்தை அவாவி மேற்கொள்வா. இங்ஙனம் சிதழின்
உலகின் கண் துன்பமே இவ்வயாய் இம்மண்ணுலகமே பொன்னுலகாய்த்
திகழ்வதாம் என சண்டு மணிமேகலை புண்ணியராசனுக்கு அறம்
அறிவுறுத்தினள் எனக.

புண்ணியராசன் கூற்று

உருக - உருக: காவலன்.....தானென்

(இ - ன்.) காவலன் உரைக்கும் - அது கேட்ட புண்ணிய
ராசன மணிமேகலைக்குக் கூறுவான்; என் நாட்டு ஆயினும் பிற
நாட்டு ஆயினும் நல்நுதல் உரைத்த லொன்றும் செய்கேன் -
என்னுடைய நாட்டிலும் பிறருடைய நாட்டிலும் நல்ல நெற்றியை
யுடைமோர் நீ கூறிய இவ்வருளறத்தை யான நன்கு செய்கேன்,
மேலும்; என் பிறப்பு உணர்த்தி எனனை நீ படைத்தனை நின்
திறம் நீங்கல் ஆற்றேன் மான் என-என்னுடைய பழம் பிறப்பினை
அறிவுறுத்தி எனனை நீ இப்பிராழ்து வேற்றரு அறிவாளனாய்
படைத்ததுவிட்டாய், இவ்வாற்றால் எனக்குத் தாயும் தெய்வமும்
ஆகின்ற உன்னைப் பிரிந்து மான் என்னாருக்குச் செல்ல ஆற்றா
கிலைன மான என் செய்கேன் என்று வருந்த; அணி இழை -
அது கண்ட மணிமேகலை அவ்வாசனை கோக்கி; புனகண்
கொள்ளல் - தேவந்தே! நீ இவ்வாறு துன்புறுத்தேகொள்; நின்
மன பெரும் நல் நாடு - அரசர்! நினனை அரசனாகவுடைய நினது
பெரிய நல்ல நாட்டிலுள்ள உயிர்களெல்லாம்; நீ போந்ததற்கு
இரங்கி வாய் எடுத்தது அழைக்கும்-நீ இங்கு வந்ததற்கே பெரிதும்
வருந்தி உன்னை வாயால் கூப்பிட்டு அழைக்குங்காண ஆதலால்;
வங்கத்து ஏகுதி - நீ இவதக் காலந்தாழ்த்தாது நின்
நாக்கலத்திலேறி நின் நாட்டிற்குச் செல்வாயாக; வஞ்சியுள்
செல்வன என்று அந்தாதது எழுந்தனர் - யானும் வஞ்சியர்
நகரத்தினுள் செல்லுவேன் காண் என்று சொல்லி வானத்திலே
எழுந்து பறந்தனர் என்பதாக.

(வி-ம்.) ஆயிவம்: எண்ணிடைச் சொல். நன்னுதல்: முன்னிலைப் புறமொழி சிற்றறிவுடைய என் பழம் பிறப்பையு மணர்த்தி அளறத் தையும் அறிவுறுத்து என்னைப் பேரறிஞரை அறிவாராய் நீ புதுவா னைவ படைத்து விட்டனை ஆகலால் எனக்குத் தெய்வமும் தாயும் போவாயாயிய உன்னைப் பிரிந்து செல்லலாற்றேன் தாயும் புன்னியராசன் வந்துவது அவனது பேரன்னை என்று இப் பின்றது. சண்டுக் கப்பர் காலியத்தில் இராமனைப் பிரியலாற்றது வந்திய குகன் என்னும் வேடன் கூறுகின்ற -

“கார்குலாம் நிறத்தான் கூறக் காதல நுணர்த்து வானிப் பார்குலாஞ் செல்வ நினை யிவ்வனப் பார்த்த கண்ணை ஈர்கிலாக் கள்வ னெனயா வின்னனி னிருக்கை நிகாக்கித் தீர்கிலே னுன தைய செய்தவ னடிமை மென்றான்”

(கம்ப-அயோ. கங்கை - ௪௪)

அன்பரையைப் பெரிதும் ஒத்துளது.

புன்கண் - துன்பம். நின் கன்னாடு நினை வாயால் கூவியழைக்கு ளதலால் நீ ஏகுதி என்றவாறு. புகார் கடல் வயிறு புக்கமையின் வந்தி புன் செல்வன் என்றுள் என்க.

இனி, இக் காதையை அரசன், புகுத்து வணங்கிக் கேட்டு, ‘இவன் பார்’ என்னைக் கஞ்சுகன், ‘சங்கு வந்தனள்’ என்றனும், ‘இளங்கொடி வதுவாய்’ என்று புகன்று எழுந்து இந்ந்து பேசிக் வலங்கொண்டு பீடி கைமையக் காண்டலும் அதனைத் தொழுது அவன் வலங்கொள்ள, அப் பீடிகை உணர்த்த, பணிந்து, ‘போன்றது’ என்று ஏத்தி வலங்கொண்டு இளனணமாக, இறைவனும் விட்டுப் புக்குக் கேட்டு எய்தி நினைந்து கள்ளாட்டிகழ்ந்து சாற்றி, ‘வினைந்தது’ என்று கூற, மந்திரி சனமித் தீரன் தொழுதேத்தி ‘மன்னவ மகிமாநேரூர்ந்தனை’ என்ற முதுமொழி கூற, முதல்கன் கேட்டு, ‘காத்தல் நின்கடன்’ என்று கூறிக் கூஉய்க் கரை மெய்தி ஏறினன். அக்கலம் சென்று சார்ந்திறுத்தலும், பூங்கொடி கொடுத்தி மகிழ்வெய்தி வலஞ்செய்து, ‘பீடிகை இது’ எனக் காட்ட, மன்னவன் வலங்கொண்டு ஏத்தினன்; அவனுக்குப் பீடிகை பிறவியைக் காட்ட, மன்னவன், ‘மறந்து வாழேன்’ என்று ஏத்தி மணிமேகலைபுடன் எழுந்து சென்று இரப்ப, தெய்வதம் கண்டு உவந்ததய்தி, ‘பெரியோய், எழுந்து சென்று இரப்ப, தெய்வதம் கண்டு உவந்ததய்தி, ‘பெரியோய், வந்தனை; உடலென்பு இவைகாண், என்புமிவைகாண்; காணாய்; கொன்றாய்; கொண்டு அரசன் ஆயினே, மடவரனல்லாய், நகர் கடல் வயிறு புக்கது, காரணங்கேளாய்; மணிமேகலா தெய்வம் சாபமிட்டனள்; இது பட்டது; உலக மன்னவன் போயினன்; தாயரும் புக்கனர்; கேட்க உருகுவையாயின், வஞ்சியுட்கேட்டாய்’ என்று தெய்வம் போயபின், மன்னவன் இரங்கிப் படிவம் நோக்கி மயங்க, மணிமேகலை எழுந்து, ‘கண்டதுஇல்’ என, காவலன் உரைக்கும்; அங்ஙனம் உரைப்பவன், ‘நீங்கலாற்றேன் யான்’ என, அணியிழை, ‘ஏகுதி; செல்வன்’ என்று எழுந்தனளென இயைத்திடுக.

ஆபத்திரனோடு மணிபல்லவ மடைந்த காதை முற்றிற்று.

௨௬. வஞ்சிமாநகர் புக்க காதை

[மணிமேகலை கண்ணகி கோட்ட மடைந்து வஞ்சிமாநகர் புக்க பாட்டு]

அஃதாவது : மணிமேகலை மணிபல்லைத்தினின்றும் வாக வழியாகச் சோ நாட்டுத் தலைநகரமாகிய வஞ்சிமா நகரத்திலே புகுந்த செய்தியும் அங்குக் கண்ணகித் தீதய்வத்தையும் கோவலன் திருவுருவத்தையும் வணங்கிய செய்தியும் கூறும் செய்யுள் என்றவாறு.

இதன்கண் வஞ்சி நகரத்தில் புகுந்த மணிமேகலை தணியாக் காதல் தாய் கண்ணகியையும் கொடைகெழு தாதை கோவலன் டன்னையும் குறித்துச் சோன் செங்குட்டுவன் திருக் கோயிலெடுத்து அவர்களுக்கு நிறுவியுள்ள திருவுருவங்களைக் காண்டற்குப் பெரிதும் விரும்பி அத் திருக்கோயிலில் புகுந்து அவர்களை வணங்கி வின்று தாமாகிய கண்ணகியை நோக்கி,

“அற்புக்கட னில்லாது நற்றவம் படராது
கற்புக்கடன் பூண்டு நுங்கடன் முடித்த
தருளல் வேண்டுமென் றழுது முன்னிற்ப.”

அது கேட்ட அப் பத்தினித் தெய்வம் தன மகளாக மணிமேகலைக்கு அவள் வினவிய வினாக்களுக்குப் பொருத்தமான விடை கூறுதலும், தாய் அன்பு கெழும இக் காதையில் கூறப் பட்டிருக்கின்றன.

இக் காதையின்கண் கண்ணகி கோவலர்களின் பழக்பிறப்பு வாலாறும் சோன் செங்குட்டுவன் வடதிசையிற் சென்று அங்குள்ள கனகவிசயர் முதல் பல வடவாரிய மன்னரை வென்ற செய்தியும் கனகவிசயர் முடிமிசைப் பத்தினித் தீதய்வத்திற்குக் கைவுள் உருச்சமைக்கக் கல்லெற்றி வாகை குடிவருதலும் பிறவுக் கைம்படக் கூறப்படுகின்றன.

அணியிழை யந்தர மாரு வெழுந்து
தணியாக் காதற் ருய்கண் ணகியையுங்
கொடைகெழு தாதை கோவலன் டன்னையும்
கடவு னெழுதிய படிமங் காணிய
② வேட்கை தூர்ப்பக் கோட்டம் புகுந்து

- வணங்கி நின்று குணம்பல வேத்தி
அற்புக்கட னின்னாது நற்றவம் படராது
கற்புக்கடன் பூண்டு நுங்கடன் முடித்தது
அருளல் வேண்டுமென் தழுதுமுன் னிற்ப
80 ஒரு பெரும் பத்தினிக் கடவுளாக் குரைப்போன்
எய்மிறைக் குற்ற விடுக்கண் பொழுது
வெம்மைமயின் மதுரை வெவ்வழற் படுநான்
மதுரை பதியெனு மாபெருந் தெய்வம்
திருநீர் முன் செய் வினையின் பயனால்
85 காசல் பூம் பொழிற் கவிங்கநன் னுட்டுத்
தாய மன்னவர் வகவுங் குமரனும்
சில்க புரமுஞ் செழுநீர்க் கரிகையு
அங்கான் கிண்டே ரடற்செரு வுறுநான்
மூவிரு காவத முன்னுந ரின்றி
90 யாவரும் வழங்கா விடத்திற் பொருள்வேட்டும்
பங்கலன் கொண்டு பரைறி யாமல்
எவ்வகை யானோ டரிபுர மெய்திப்
பண்டக் கண்பகர் சங்கமன் றங்கைக்
கண்டனர் கூறத் தையனின் கணவன்
95 பார்த்திபன் னொழில்செயும் பரத னென்னும்
நீத்தொழி னானன் நெற்றெனப் பற்றி
ஒற்ற னிவனென வுரைத்து மன்னற்குக்
குற்றமி னோனைக் கொண்புரிந் திட்டான்
ஆங்கவன் மனைவி யழுதன ளாற்றி
100 எங்கி மெய் பெயரப்போ னிறுவரை யேறி
திட்ட சாபங் கட்டிய தாகும்
உம்மை வினைவந் துருத்தொழி யாதெனும்
மெய்ம்மைக் கிளவி விளம்பிய பின்னுஞ்
சீற்றங் கொண்டு செழுநகர் சிதைத்தேன்
105 மேற்செய்தல் வினையின் விண்ணவர்ச் சென்றேம்
அவ்வினை யிறுதியி னடுகினப் பாவம்
எவ்வகை யானு மெய்துந் தொழியா
தும்ப ரில்வழி யிம்பரிற் பல்பிறப்பு
யாங்கணு மிருனிக் யுய்த்துமைப் போல
110 நீங்கும் பிறவிக் கடலிடை நீந்திப்
பிறந்து மிறந்து முழல்வோம் பின்னர்
மறந்து மழைமரு மகதநன் னுட்டுக்
கொருபெருந் திகைமென் றாவோ ருரைக்கும்
காவரும் பெருமைக் கபிரையம் பதியின்
115 அனப்பரும் பாராறதை யளவின்று நிறைத்துத்

- துளக்கமில் புத்த ஞாயிறு தோன்றிப்
போதி மூலம் பொருந்திவந் தருளித்
தீதறு நால்வகை வாய்மையுந் தெரிந்து
பன்னிரு சார்பின் பகுதித் தோற்றமும்
அந்நிலை யெல்லா மழிவுறு வகையும்
இற்றென வியம்பிக் குற்றவி டெய்தி
எண்ண நஞ் சக்கர வாள மெங்கணும்
அண்ண லறக்கதிர் விரிக்குங் காலைப்
பைந்தொடி தந்தை யுடனே பகவன்
இந்திர விகார மேழமேத் துதலின்
துன்பக் கடையிற் சேற்றர வின்றி
அன்புறு மனத்தோ டவனறங் கேட்டுத்
துறவி யுள்ளந் தோன்றித் தொடரும்
பிறவி நீத்த பெற்றிய மாகுவம்
அத்திற மாயினு மநேக காமம்
எத்திறத் தார்க்கு மிருத்தியுஞ் செய்குவம்
தறைகமழ் கூந்த னங்கை நீயும்
முறைமையி னிந்த மூதூ ரகத்தே
அவ்வவர் சமயத் தறிபொருள் கேட்டு
மெய்வகை யின்னும் நினக்கே விளங்கிய
பின்னர் பெரியோன் பிடகநெறி கடவாய்
இன்னதிவ் வியல்பெனத் தாயெடுத் துரைத்தனும்
இனையள் வனையோ ளென்றுனக் கியாவரும்
விளைபொரு ளுரையார் வேற்றுருக் கொள்கென
மையறு சிறப்பிற் றெய்வதந் தந்த
மந்திர மோதியோர் மாதவன் வடிவாய்த்
தேவ குலமுந் தெற்றியும் பள்ளியும்
பூமணர்ப் பொழிலும் பொய்கையு மிடைத்து
தற்றவ முனிவருங் கற்றடங் கினரும்
நன்னெறி காணிய தொன்னூற் புலவரும்
எங்கணும் விளங்கிய வெயிற்புற விருக்கையில்
செங்குட் டுணவெனுஞ் செங்கோல் வேந்தன்
பூத்த வஞ்சி பூவா வஞ்சியில்
போர்த்தொழிற் றுண குஞ்சியிற் புரிய
நினைநா டெல்லைதன் மலைநா டென்னக்
கைம்மலைக் கனிற்றினத் தம்முண் மயங்கத்
தேரு மாவுஞ் செறிகழன் மறவரும்
கார்மயங்கு கடலிற் கனிகொளக் கடைஇக்
கங்கையம் பேரியாற் றடைகரைத் தங்கி
வங்க நாவியி னதன்வடக் கிழிந்து

கனக விசயர் முதற்பல வேந்தர்
 அனாவரை வென்றவ ரம்பொன் முடிமிசைச்
 சிமைய மோங்கிய விமைய மாள்வரைத்
 தெய்வக் கல்லூர் தன்றிரு முடிமிசைச்
 செய்பொன் வாகையுஞ் சேர்த்திய சேரன்
 விற்றிறல் வெய்யான் றன்புகழ் விளங்கப்
 பெற்கொடிப் பெயர்ப்படு உம் பொன்னகர்ப் பொலித்
 திருந்துநல் லேது முதிர்ந்துள தாதலிற் [தனன்
 பொருந்துநால் வாய்மையும் புலப்படுத் தற்கென்.

உசு. வஞ்சிமாநகர் புக்க காதை

உரை

வஞ்சி நகரத்தில் மணிமேகலை கண்ணகி கோட்டம் புகுந்து
கைதொழுதல்

க - க : அணியிழை.....நிற்ப

(இ - ன்.) அணியிழை அந்தரம் ஆறு எழுந்து -
கண்ணிமேகலை வான வழியாக எழுந்து பறந்து வஞ்சி மாநகரக்
கோக்கி விரைபவள்; தணியரக் காதல் தாய் கண்ணகியைப்
கோடைகொழு தாதை கோவலன் தன்னையும் - ஒரு பொழுதும்
குறைதலில்லாத காதலையுடைய தன் தாயாகிய கண்ணகித்
தெய்வத்தையும் வள்ளன்மை பொருந்திய தன் தந்தையாகிய
கோவலனையும்; கடவுள் எழுதிய படிமம் காணிய வேட்டை
தூப்பக் கோட்டம் புகுந்து - தெய்வமாகச் சமைத்த திருவுருவம்
களைக் காணுதற்செழுந்த விருப்பம் செலுத்துதலாலே அவ்வரு
காதலில் அத் தெய்வங்களை எழுந்தருளி இருக்கின்ற திருக்
கோயிலின் முனைர் இழிந்து கோயிலுள் புகுந்து; வணக்கி
வின்று குணம் பல ஏத்தி - போன்போடு திருவடிகளில் வீழ்ந்து
வணங்கி எழுந்து வின்று அவர்களுடைய பெருந்தகை
குணங்கள் பலவற்றையும் புசுழ்ந்து பாராட்டி அவருள் கண்ணகித்
தெய்வத்தை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுபனை; அற்புக் கடன்
கில்லாது மல்தவம் டடராது கற்புக் கடன் பூண்டு நும் கடன்
முடித்தது அருளால் வேண்டும் என்று அழுது முன் நிற்ப -
அனனையே! சீவிர் கற்புடை மகளிர்க்குரிய அனபின் னி
வின்று செய்யும் கடனையின வழியினிலலாமலும் அம்மனம்
நிறலாற்றாதார் செல்லுந் தவநெறியிற் செல்லாமலும்
கற்புடைமையைக் கடமையாகப் பூண்டு அதன் ஆற்றலை
வேளிப்படுத்துதலை அப்பொழுது செய்யத் தகுந்ததன்று
அதனையே செய்து முடித்தற்குக் காரணம் காணகிலன்.
அதனைக் கூறியருளுதல் சுவண்டும் என்று சொல்லி அனபினால்
அழுது கைதொழுது அத் தெய்வத் திருமுன்னர் நிற்ப; எனக.

(இ - ன்.) அணியிழை : மணிமேகலை. அந்தரம் - வானம். 'ஆறு
எனவும் தணியாத எனவும் வந்தல் வேண்டிய பெயரெச்சங்களின்
கற்றியிர்மெய் தொக்கன; செய்யுள் விகாரப; தாயாகிய கண்ணகி
என்க. தாயாகிய கண்ணகி கற்புடைமையின் ஒப்பாரும் மிக்காரும்
இல்லாதுயர்ந்து விளங்கினுற்போலத் தாதையாகிய கோவலன்

வன்னன்மையால் விளங்கி இருந்தான் ஆதலின் அச் சிறப்புத் தோன்றக்
கோடைகெழு தாதை கோவலன் என்றார். கோவலனுடைய கோடைச்
சிறப்பினைச் சிலப்பதிகாரத்தில் அடைக்கலக் காதையின் (௪௦) 'மங்கல
மடங்கை' என்பது தொடங்கி (௬௬) "இடமைச் செந்தன யான் அறி
வ்வினா" என்று னாவுந் நிகழ்கின்ற மாடல மறையோன் கூற்றும்
உணர்க. எனவே இஃதும் தெய்வத்திருவுருவம் கோடற்றியான இரு
பெருஞ் சிறப்புகளையும் இப்புலவர் பெருநான் விதந்தோளமை
நன்னினை உணர்க. புழம் - உருவம் கோட்டம் - கண்ணியின்
கோயில். சிலப்பதிகாரத்தில் தலைமை பற்றிச் சேரன் செங்குட்டுவன்
கண்ணிக்குத் திருவுருச் சமைத்தமை மட்டுமே கூறப்பட்டது. எனது
இக் காதையினால் கண்ணகி திருவுருவத்தோடு கோவலனுக்கும் திருவுருச்
சமைத்திருந்தும் பெற்றும் அற்புக்கடனில்லாது என்பது உலகெங்கு
கற்புடை மகளிர் கணவனை இழந்த காலத்திற் அத் துன்பம் பொறுது
உயிர் நீப்பர். இன்றில் தீயிற் புகுத்து உயிர் நீப்பர். இது கலையாய
அன்புடையார் செயல் ஆதலின் நீவிர் தந்தை இரந்துழி இவ்வாறு
உயிர் நீத்திலிர் என்பாள் அற்புக்கடனில்லாது என்றாள்.

இனி, இடையாய அன்புடையோர் மறுமையினும் தங்கணவரோடு
உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம்படுவர். நீயிர் அதுவும் செய்திலிர்
என்பாள் நற்றவம் படராது என்றாள். கற்புக்கடன் பூண்டு நீவிர்
கற்புடைய மகளிர்க்குரிய கடமையாகிய தகைசான்ற சொற்காத்தல்
என்பதுபற்றி நுங்கணவனுக்குப் பழியின்மை காட்டாதற்கு அரசவையறி
வழக்குரைத்திர் அது உம் சாலும் அப்பாலும் தீவினை சீல செய்கற்குக்
காரணம் அறிந்திலன். அக் காரணத்தை அறிவத்தருநக என்பாள்
கற்புக்கடன் பூண்டு நுங்கடன் முடித்தது அருளல் வேண்டும் என்று
அழுது முன்னன்றனள் என்க.

இதன்கண் நுங்கடன் முடித்தது அருளல் வேண்டும் என்புழி
நுங்கடன் முடித்ததன்கண் மிகை செய்தற்குக் காரணம் கூறுதிர்
என்பது குறிப்பெச்சப் பொருளாம். இது பற்றியே மணிமேகலை அழுது
வினவினாள் என்க. மேலும் கண்ணகியும் இவ் வினாவிற்கே சிறப்பாக
விடையிறுத்தலாலும் இக் குறிப்புப் பொருள் வலியுறுதல் உணர்க.

இனி, கற்புடை மகளிர் கணவனை இழந்துழிச் செய்யுங் கடமை
களைக் கூறிக் கண்ணகி நல்லாள் மிகை செய்தமையையும் இந் தூதின்
கண் உசும் காதையில்,

“காதல நிறப்பிற் கணையெரி பொத்தி
ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தகத் தடங்கா
தின்றுயி ரீவ ரீயா ராயின்
நன்னீர்ப் பொய்கையி னளியெரி புகுவர்
நளியெரி புகாஅ ராயி வன்பரோ
டுடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்
பத்தினிப் பெண்டிர் பரப்புநீர் ஞாலத்
தத்திறத் தாளு மல்லனெம் ஈயிழை
கணவற் குற்ற கடுந்துயர் பொருஅள்
மணமலி கூந்தல் சிறுபுறம் புதைப்பக்

கண்ணீர் தாடிய கதிரிள வனமுலை
திண்ணிதிர் றிருகித் தீயழற் பொத்திக்
காவலன் பேரூர் கணையெரி மூட்டிய
மாபெரும் பத்தினி மகன்மணி மேகலை'

எனவரும் மாதவி கூற்றாலும் உணர்க. ஈண்டு மாதவி கண்ணகி
மதுரையை எரியூட்டியகளைக் கண்ணகியின் பெருமைமாகக் கருதினள்.
மணிமேகலையே இக்காலையில் அதன் ஒரு குற்றமாகக் கருதி விவவு
கின்றாள். இவ்வாறால் மாதவியும் கண்ணகியினுங் காட்டில்
மணிமேகலை சான்றாண்மையில் சிறந்தவள் ஆதல் கருதி இன்புறத்
பால்தாம்.

கண்ணகி மணிமேகலைக்குக் கூறும் மறுமொழி

க0 - கடி: ஒருபெரும்.....உறுகள்

(தி - ன்.) ஒரு பெரும் பத்தினிக் கடவுள் ஆவது உரைப்
போள் - இந் நிலவுலகிற்கே தனக்குவமைமயிலாத ஒரு பெரும்
பத்தினிக் கடவுளாகிய அக் கண்ணகி நல்லாள் அன்புடை
அம் மகளுக்கு விடை கூறுபவன் அருமை மகளை கேள்;
எம் இறைக்கு உற்ற இரக்கண் போருது வெம்மைபின்
மதுரை வெவ்வுழல் படும் நான் - எமக்குக் கடவுளாகிய
உன் தந்தைக்கு நேர்ந்த கொலைத் துன்பங் கேட்டுப் பொறுக்க
ஒண்ணாமையால் எழுந்த சினம் காரணமாக மதுரை மாநகரத்தை
மாம் வெவ்விய தீக்கிரை யாக்கிப் போழுது; மதுராபதி
எனும் மாபெரும் தெய்வம் இது நீர் முன செய்கின்றபின்
பயன் - அம் மதுரை மாநகரத்திற்குக் காவலாகவமைந்த மதுராபதி
என்னும் மாபெரும் தெய்வமானது எம்முன் தோன்றி நங்காய்
நுமக்குற்ற இவ்விடுக்கண் நீங்கள் முற்பிறப்பிலே செய்த
தீவினையின் பயன் காண், அத் தீவினைதான் யாதெனின்; காசு
இல் பூம்பொழில் கலிங்க நல நாட்டுத் தாய் மன்னவர் வகவும்
குமரனும் சிங்கபுரமும் செழுநீர் கிடையும் அங்கு ஆளகின்றோர் -
குற்றமில்லாத பூகிப்பாழிலகையுடைய கலிங்கமென்னும் கல்ல
காட்டின்கண் தம்முள் தாயத்தாராகிய அரசர் வகமென்றும்
குமரன் என்றும் உளராயினர் அவர் முறையே சிங்கபுரமென்னும்
நகரத்திலும் செழிப்புடைய நீர்வளமுடைய கபிலபுரமென்னும்
நகரத்திலும் அங்கங்கிருந்து அரசாட்சி செய்கின்றவர்கள்
தம்முள் படைத்து; அடல்செரு உறுநாள் - ஒருவரை மொருவர்
கொல்லுதற்பென்ற போர்த் தொழில் நிகழ்த்துகின்ற
காலத்திலே; எனக.

(வி - ன்.) நிலவுலகிலேயே கண்ணகிக்கு நிகரான கற்புடை மகனார்
இலர் ஆதலின் தனக்குவமை இல்லாத பத்தினி என்பது தோன்ற ஒரு
பெரும் பத்தினிக் கடவுள் என்றார். எம்பிறை என்றது உமக்கு

இறைவனுயே உன் தந்தை என்பதுபட நின்றது. இடுக்கண் என்றது
தோலின் கொலையுண்டமையே. அவ்மையின் - சினத்தினால். அழல்
புறநாள் - அழல்படுத்திய நாள். நீர் என்றது தோலலை உளப்படுத்தித்
தெர்வர் கூறியபடியாம். அது தோ முன் செர்வினை என்பது தொழி
(உஉ) ஒழியாது என் - அழல்படுத்தியதி என்னும் தெய்வம் கூறியதனை
என்றிக்கண்ணித் தெர்வர் கொண்டு கூறுகின்றபடியாம். மதுராபதி -
மதுரை நகரத்துக் காவல தெய்வம். காசு - குற்றம். தாயமனைவர் -
ஒரு குடியிற் பிறந்த அரசர்கள். உகல - உயரான் சிங்கபுரத்திலும்
குமரன் கபிலபுரத்திலும் இருந்து ஆள்கின்றோர் என்றவாறு.

இதுவுமது

கக - உஅ: மூலிரு.....இட்டனன்

(இ - ன்.) மூ இரு காவதம் மூன்றுநர் இன்றி யாவரும்
மழங்கா இடத்தில் - ஆறு காவதத்தொலைவு இடைவெளிதே
முற்பட்டுச் செல்வோர் ஆல்லாமைமால மாந்தர் எவரும் மழங்குத
லின்றிக் கிடந்த பாழுவெளியிலே; பொருள் வேட்டு பலகலன்
கொண்டு பலர் அநியாமல எல வநாயார்களோடு அரிபுரம் எய்தி -
பொருளிட்டதற்குப் பேரிதும் அவாவிப் பல்வேறு அணிகலன்
களைக் கபிலபுரத்தில் வாங்கிக் கொண்டு தன் போல் வணிகர்
பலரும் அறிமாவண்ணம் ஒளி பெருந்திய வநாயலணிகந்த தன்
மனைவியோடே ஆரவிற்கண் படை நகரமாகிய சிங்கபுரத்திற்
சேன்று; பண்டக்கலம் பகர் சங்கமன் தனனை - தான் விறகக்
கொண்டு வந்த பண்டமாகிய அணிகலன்களை விலை கூறி
விறகின்ற சங்கமன் எனனும் வணிகனை; கண்டனர் கூற -
இவன் கபிலபுரத்து வணிகன் என்று அறிந்தவர் தனபால் வந்து
கூறுதலாலே; அதனால் நின் கணவன் பார்த்திபன் தொழில்
செய்யும் பாதன என்னும் தீத் தொழிலாளன் - நங்கையே! உன்
கணவனுடைய அரசனபால் தொழில் செய்யும் பாதன் என்னும்
பெயரையுடைய தீவினையாளன்; தெற்றென பற்றி மன்னற்கு
இவன் ஒற்றன் என உரைத்து - விரைவாகச் சென்று
அவ் வணிகனைப் பற்றிக்கொண்டு போய் அரசனுக்குக் காட்டி
இவன் வணிகனல்லன் கபிலபுரத்தினின்றும் வந்த ஒற்றனாவான்
என்று பொய் சொல்லி; குற்றம் இல்லாந் கொலை புரிந்
தீட்டனன் - செறிதும் குற்றமில்லாத அவ் வணிகனைக் கொலை
செய்தித்திட்டான்; எனக.

(வி - ந்.) காவதம் - ஒரு நீட்டலளவை. போர் நிகழும் இடமாத
லின் அவ் வழியே யாரும் முற்பட்டுச் செல்வதில்லை ஆதலின் அவ்விட
மக்கள் வழக்கற்றுக் கிடந்தது என்க. சங்கமன் பொருள் வேட்கை
காரணமாக மனைவியோடு அணிகலன்களைக் கபிலபுரத்திற் கொண்டு
இருளிலே சிங்கபுரத்திற்குச் சென்று விற்பனன் என்க. அரிபுரம் - சிங்க

புரம். பண்டமாயிதலம் என்க. பண்டம் - பொன் என்பாருமுளர். பகர்தல் - ஸாற்றல். சங்கமன் : பெயர். தைபல் : விளி. பாத்தல் - கொழிற். அரசியலில் எவற்றும் உத்தியம். பரதன் - கோவலனுடை. புறப் பிறப்பன் பெயர். மன்னர்து - உம் என்று அரசனுக்கு. உத்தியான என்றது சங்கமனை.

இதுவுமது

உக - நள : ஆங்கவன்.....ஒழியாது

(இ - ள்.) ஆங்கு ஆவன் மனைவி அழுதனள் அந்நி எக்தி மெய் பெயர்ப்பொள் - அப்பொழுது அச் சங்கமனுடைய மனைவிமாரிப ரீதி என்பவள் அழுது பூசலிட்டுத் துன்பத்தால் ஏகதி உயிர் விடுபவள் ! இறு வரை ஏறி இட்டசாடம் கட்டாது ஆகும் உம்மை வினை வந்து உருத்தல் ஒழியாது எனும். மெய்தொரு மலையுச்சியில் ஏறி நிறை நுமக்கு இட்ட சாபமானது நுகுமைக் கட்டியுளதாம் முற்பிறப்பிற் செய்த அத்திவினை யானது இப்பொழுது நும்பால் வந்து சினந்து தன் பமனை ஊட்டாது ஒழியாது காண் என்கின்ற; மெய்க்கை கிளவி விளம்பிய பிணனும் சேறறம் கொண்டு செழுநகர் சிறைத்தீதன் - உண்மைமான மொழிமை அம் மதுராபதித் தெய்வம் எனக்குக் கூறிய பின்னரும் பெருஞ்சினம் கொண்டு வளமான மதுரை மாநகரத்தை தீயினால் சிறைத் தொழித்தீதன்; மேல் செங் கல வினையின் விண்ணவர்த் செனறேம் - அன்புடைய மகளை யானும் உத்தையுந் முற்பிறப்பிலே செய்த கல்வினையின் பமனாக வானன் களாய் விண்ணுலகத்திலே செனறேம்; அவ்வினை இறுதியின் அடுசினப்பாவம் எவ் வகையானும் எய்துதல் ஒழியாது - அக் கல்வினையின் முடிவில் மதுரையை அழித்ததற்குக் காரணமான சினத்தாலுண்டான தீவினை எந்த வகையிலேனும் தன் பமனை ஊட்டுதற் பொருட்டு எம்மை வந்தகையாமல் போகாது; என்க.

(ஈ - ள்.) ஆங்கவன்-அச்சிங்கபுரத்தில் வாணிகம் செய்த சங்கமன் அழுதனள் : முற்றெச்சம். அரற்றுதல் - பூசலிடுதல். மெய் பெயர்தல் - உடம்பினின்றும் உயிரைச் செயற்கை முறையால் போக்குதல். இறுவரை - பெரிய மலை. உம்மை - முற்பிறப்பு. விண்ணவராகிச் செனறேம் என்றவாறு. அவ்வினை - அக் கல்வினை. அடுசினம்: வினைத்தொகை.

இதுவுமது

உக - சள : உம்பர்.....அருளி

(இ - ள்.) உம்பர் இல் வழி - அந் கல்வினை இறுதியின் வானுலகத்தினை எது சிகழ்ச்சி எமக்கிலையாம பொருது;

இப்பரில் பல்பிறப்பு யாங்கனும் இருவினை உய்த்து உமைப்
போல நீங்கும் பிறவிக்கடவு இடை நீந்தி பிறங்கும் இறங்கும்
உழவிவாம் பின்னர் - இவ்வுலகத்தின்கண் படுவது பிறப்பு
களினும் நல்வினையும் தீவினையுமாகிய இருவினைகளாலும் செலுத்
தப்பட்டு மக்கட் பிறப்பிலுள்ள உங்களைப் போலவே யாங்கனும்
உயர்ந்து கரையேறுதற்கரிய பிறவியாகிய கடலின்கண் நீந்திப்
பிறங்கும் இறங்கும் உழலா நிற்பேம் பின்னர்; மறந்துக் மறை
மறு மகத நல் நாட்டுக்கு ஒரு பெரும் திலகம் என்று உரோவர்
உரைக்கும் கரவு அரும் பெருமை கபிலயற்பதியில் - மறந்தனும்
மறை பெய்யாதொழிந்த மகதமெனனும் அழகிய நாட்டிற்கு
ஒரு பெரிய திலகம் போல்வது என்று சான்றோர்களால் கூறப்
படுகின்ற யாரானும் மறைத்தற்கரிய நிற்பினையுடைய கபில
என்கின்ற அழகிய நகரத்தின்கண்; அளப்பரும் பாரமிதை அளவு
இன்று கிறைத்து துளக்கம் இல் புத்தஞாயிறு தோன்றி போதி
மூலம் பொருந்தி வந்து அருளி - அளத்தற்கியலாத பாரமிதை
களை அளவில்லாமல கிறைத்து நடுக்க மில்லாத புத்தபெரு
மானவிய கதிரவன் தோன்றி அரச மரத்தின் நிழலின்கண்
விறற்றுகந்தருளி; என்க.

(வி - ந.) உம்பர் - வா லகம் இவ்வழி - ஏது நிகழ்ச்சி இல்லாத
பொழுது என்க. இருவினை - நல்வினையும் தீவினையும். உமைப்போல
என்றது உங்களைப்போல மக்களாக என்றவாறு. தாம் இப்பொழுது
தெய்வப் பிறப்புடைமை தோன்ற இவ்வனம் பிரித்தோதினள். உழல்
வோம் என்றது கோவலனை உளப்படுத்தியவாறும். கபிலபுரம் மகத
நாட்டின் தலைநகராதலின் அதனை உரோவர் ஒரு பெரும் திலகம் என்று
உரைப்பார் என்பது கருத்து. கபிலபுரம் கபிலர் என்னும் முனிவர்
தவஞ்செய்தமையால் அப் பெயர் பெற்றது என்பர். இதனைக் கபில வந்து
எனவும் வழங்குவர். பாரமிதை என்பதன் பொருள் கரையேறுதற்
குரியது என்பதாம். அத்தாவது பிறவிக் கடலினின்றும் கரையேறுதற்
குரியது என்றவாறு. இது பத்துவகைப்படும். அகையாவன: தானம்,
ரீலம், பொறை, வீரியம், தியானம், உணர்ச்சி, உபாயம், அருள், வலி,
நானம் என்னும் இப் பத்துமாம். இவற்றை,

“தானஞ்சீல மும்பொறை தக்கதாய வீரியம்
முனமில் தியானமே யுணர்ச்சியோடு பாயமும்
மானமில் லாநினைவ் வைத்தலேவ லிம்மையுஞ்
ஞானமீரைம் பாரமிதை நாடுங்கா லிவைகளும்”

(ரீலகேசி - ௨௦௪)

எனவரும் ரீலகேசியானு முணர்க. புத்த ஞாயிறு - புத்த ஞாயி கதிரவன்
போதி மூலம் - அரச மரத்தின் அடி.

இதுவுமது

சுய - நுக : தீதம்.....ஆகுவம்

(இ - ன்.) தீது அறு நால்வகை வாய்மையும் தெரிந்து - பிறப்புறுதற்குக் காரணமான நான்கு வகைப்பட்ட வாய்மைகளையும் நான்கு தெரிந்து; பன்னிரு சார்பின பகுதிக் தோற்றமும் - பேதைமை முதலிய பன்னிரண்டு வகைப்பட்ட நிதானங்கள் பிறக்கும் முறைமையையும்; ஆந் நிலை எல்லாம் வழிவுறும் வகையும் இற்று என இயம்பி - குப் பன்னிரண்டு சார்புகளும் அழிவிய்து வினா தன்மைமையும் தனித் தனியோ தித தன்மைத்து எனக் கூறி; குற்ற வீதி எய்தி - காம வெகுளி மயக்கங்களாகிய குற்றங்களினின்றும் விடுதலை பெற்று வினாறு; எண்ணாறும் சக்கரவாளம் எங்கணுட குண்ணல் அறக்கதிர் விரிக்கும் கால - எண்ணாறிய லாத உலகப்புகழும் தலைமைத் தன்மையுடைய அப்புத்த பெருமான் குறமாகிய ஒளியைப் பாட்புகின்ற காலத்தித; பைந்தொடி தந்தை உடனே பகவன் இந்திர விகாரம் ஏழும் ஏத்துதலின - மணிமேகலைய! யான் உன தந்தையோடு சென்று பூம்புகர் நகரத்தே அப்புத்த பகவானுடைய இரதிராஸ சிவமிக்கடபட்ட ஆகுகள் ஏழினையும் தொழுது வணங்கிய நல்வினை காரணமாக; துன்பக்கதியில் தோற்றாவு இனி அன்பு உறும் மனத்தோடு அவன் அறம் கேட்டு - துன்பமுறுதற்குக் காரணமான நாக விலங்குப் பிறப்புகளில் பிறவாமல் அப்புத்த பெருமானிடத்து அன்புகூரிகிற நெஞ்சத்தோடே அப்புத்த பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்ற நல்லறங்களைக் கேட்டு அது காரணமாக; துறவி உள்ளம் தோன்றி தொடருக் பிறவி நீத்த ரிபற்றிசம் ஆகுவம் - துறத்தற்கியன்ற நானர் நெஞ்சம் போன்றப பெற்ற அது பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு அநாதிமாகத் தொடர்ந்து வருகின்ற பிறவிமாகிய அலைகளையுடைய பெரிய கடலை நீத்தி உலர்ந்து வீடுபேறு பெறும் தன்மைமைய உடைமேல் ஆகுவினம் என்றான்; என்க.

(வி - நு.) தீது - பிறப்பு. நால்வகை வாய்மை - துன்பம் முதலியன. பன்னிருசார்பு - பேதைமை முதலிய பன்னிரண்டு நிதானங்கள். அழிவுறுவகை - அந்நிதானங்கள் அழிவுறும் முறைமை. இற்றென என்னும் ஓரூபையை வாய்மை முதலியவற்றோடு தனித்தனி ஒட்டுக. குற்றத்தினின்றும் விடுதலை பெறுதலைக் குற்றவீடுய்தி என்றார். குற்றம் - காம, வெகுளி மயக்கங்கள், சக்கரவாளம் - உலகம். அண்ணல் - தலைமைத் தன்மை. இதனை அறத்திற்கெற்றினும் அறமையும். புத்தஞாயிறு என்ற மைலால் அறத்தைக் கதிர் என்றார். பைந்தொடி : முன்னிலைப் புற மொழி. தந்தை - நின் தந்தை; கோவலன். பகவன் - புத்த பெருமான். இந்திராஸ இயற்றப்பட்ட விகாரம் என்க. விகாரம் - அரங்கு. இலை பூம்புகர் நகரத்திலுள்ளவை. இதனை,

“பிணையந் தோங்கிய பாசிலப் போதி
அணிதகம் நீழ லறவோன் றிருமொழி
அந்தர சாரிக னறைந்தனர் சாற்றும்
இந்திர விகார மேழுடல் போகி”

எனவரும் சிலப்பதிகாரத்தானும் (30 : 44 - 45) உணர்க.

இதுமறுது

கூ - ௧௭ : சுத்திறம்... ..உரைத்தலும்

(தி - ள்.) சுத்திறம் ஆயினும் - அப்படி இருந்தாலும்;
உநக காலம் - நீண்ட காலம் இவருக் தெய்வமாக விருந்து;
எத திறத்தார்க்கும் இருதனியும் செமகுலம் - எவ்வகைப்படி
மக்களுக்கும் சிததி செமது கோண்டிருப்பேம்; நறை சுமழ்
கந்தல் நங்கை - மணங்கொழும் கூந்தலையுடைய மகளிருள்
சிறந்த; நீயும் புறையையின இந்த புதூர் அகத்தே - அவ்வனர்
சமயத்து அறிபொருள் கேட்டு - தோனும் புறையையாக லுந்தப்
பழைய வஞ்சி மாரகமதினகண உள்ள சமயக்கணக்கர்
பலவாயும் தனிததனைப் பணந ஸ்வய்வாரு சமயக்கணக்கரும்
அவாவர் சமய செந்நின் வாயிலாய் மெய்ப்பொருளாக அந்நக
பொருள்களைக் கேட்டறிந்து; தெய்வகை இன்மை கிணக்கை
விளங்கிய பின்னர் - ஆகா கூறும் பொருளில்லாம உண்மை
யிலொமை உணக்க வளக்கபாண பின்னர்; பெரிபொருள் பிடக
நெறி கடவாய் - புத்த பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பிடக
நூல நெறிபைக் கடவா ப்தாபுத்தவாய் காண; இவ் இவ்வு
இன்னது என தாய் எந்தது உரைத்தலும் - உணக்கு
எதிர்காலத்தே நிகழ்விருக்கும் ஏதுகிழ்ச்சியின் தன்மை
இத தன்மையதாம் என்று தாமசிய கண்ணித் தீதய்வம்
எடுத்துக் கூறுவிற்பவும்; எனக.

(வி - ற்.) இரத்தி - சித்தி அந்தாது தன்மை வந்து வரம்
வேண்டுவார்க்கு வேண்டுகை வழங்குதல் முதலியன. நறைகமழ்
கந்தல் என்றது நங்கை என்றும் பெயர்ச் சொல்லுக்கு வாளாது
இயற்கை அடைமொழியாய் நின்றது. புதூர் என்றது வஞ்சி
நகரத்தை. அறிபொருள் - ஆராய்ந்தறிந்து துணிந்த பொருள்.
தெய்வகை இன்மை - உன்மையில்லாமை. பெரியோன் : புத்த
பொருள். பிடகநெறி - பிடகம்; புத்தாகமங்களுக்குப் பெயர்.
அவை வினையபிடகம் குத்திரப்பட்டகம் அபிதர்மப்பட்டகம் என மூன்று
வகைப்படும். பிடகம் - கூடை என்னும் பொருட்டு. எனவே மூன்று
வகைப்பட்ட அறமாகிய பொருளை நிரப்பி வைத்துள்ள கூடை
பொன்றவை என்பது சுத்தி. இவ் வியல்பு இன்னது என்றது பிடகநெறி
வாது நீழலும் இவ்வியல்பு எதிர்காலத்தே இன்னதாம் என்றவாறு.

தாய் : கண்ணகி. எடுத்துரைத்தலும் என்றது அவள்
பொருளையும் விதந்தெடுத்துக் கூறுவிற்ப் என்றவாறு. வினவாத

மணிமேகலை வேற்றுருக்கொண்டு வஞ்சி நகரத்துள்ளே புருதம்

க.அ - எக : இகாயள்.....புனைய

(இ - ள்.) மையறு சிறப்பின் தெய்வதம் - குற்றமற்ற
சிறப்பினை யுடைய மணிமேகலை தெய்வம் தன்பால் அருள்கூர்ந்து;
இகாயள் வகைமேள் என்று உனக்கு மாவருகி விகைபொருள்
உரைமார் வேற்றுரு கொள்க எனத் தந்த - தனனை
நோக்கி நீ வஞ்சிமாநகரத்திற் சென்று சமயக்கணக்கரிடம்
அறிபொருள் வினவும் பொழுது அவர் வினனை இளமையுடைய
பெண்பாலாள் என்று கருதி உனக்கு அவர்கள் தம் சம
நெறியால் விகைந்த துணிபொருளைக் கூறு தற்கு
ஒருப்படார் ஆதலின் அவரை வினவும்பொழுது அவர் நனகு
மதிக்கும்படி வேற்றுருக் கொள்வாயாக என்று சொல்லித் தானே
வலியக் கொடுத்த; மந்திரம் ஒதி ஓர் மாதவன் வடிவாக -
மந்திரத்தை ஒதி ஒரு மாதவன் வடிவம் மேற்கொண்டவளாம்
மணிமேகலை; தேவகுலமும் தெற்றியும் பள்ளியும் பூமலர்ப்
பொழிலும் பொய்கையும் மிடைந்து - அவ் வஞ்சி நகரத்தே
தெய்வத் திருக்கோயில்களிலும், மேடைகளிலும், தவப்பள்ளி
களிலும், பூவாகிய மலர்க்கையுடைய சோலைகளிடத்தும்,
ஞாக்கரைகளிடத்தும் நெருங்கி, நல்தவ முனிவருக் கற்று
அடங்கினரும் நல்நெறி காணிய தெரல்தூல் புலவரும் எங்கனும்
விளங்குக எயிலபுற இருக்கையில் - நல்ல தனத்தையுடைய
துறவோரும் மெய்ந் நூல்களைக் கற்று மனம் பொறி வழிச்
செல்லாமல் அடங்கப்பெற்ற சான்றோரும் நல்ல அறநெறிமைக்
கண்ட பழைய நூல்களைப் பயின்று முதிர்ந்த புலவர்களுக்
எவ்விடத்தும் இருந்து விளங்குகின்ற மதிலின் புறத்தையுள்ள
இருப்பினையுடைய; செங்குட்டுவன் எனும் செங்கோல் வேந்தன்
பூவா வஞ்சியில் - செங்குட்டுவன் என்னும் செங்கோலரசன் தலை
நகரமாகிய அவ் வஞ்சி மாநகரத்தில்; போர்த் தொழில் தானே
குஞ்சியில் பூத்த வஞ்சி புனைம - போர்த்தொழிலில் வன்மை
யுடைய படை மறவர்கள் தமது முடியினகண் மலர்ந்த வஞ்சிப்
பூவாகிய போர்ப் பூவினைச் சூடா சிற்ப; என்க.

(வி - டி.) இகாயள்.....கொள்கை என்று மணிமேகலை
தெய்வப் கூறியதனை இந் நூலில் ௧௦ஆம் காதையில் (எக - ௮௦) காண்க.
தெய்வதம் : மணிமேகலை தெய்வம். மந்திரம் - வேற்றுருக் கொள்வ
தற்குரிய மந்திரம். தேவகுலம் - கோயில். தெற்றி - மேடை. பள்ளி -
தவப்பள்ளி. காணிய - கண்ட. எயிற்புற இருக்கை - மதிலின் புறத்தே

யுள்ள இருப்பிடம். பூத்த வஞ்சி - பகைவர் சிலத்தைக் கைக்கொள்ள
சினந்து போர் மேல் செல்லும் மறவர்கள் அணிந்து கொள்ளும்
கடையாணிப்பு. மூல வஞ்சி என்பதற்கு முரணாகப் பூத்த வஞ்சி
என்றும், வஞ்சி என்றது வஞ்சி நகரத்தை; வெளிப்படல் - குஞ்சி -
குஞ்சி.

இதுவுமறு

அக - ௧௧: நிலநாடு.....இழிந்த

(இ - ன்.) நிலநாடு எல்லை தன் மலை நாடு என்ன - படை
செல்லும் முல்லை சிலத்தையுடைய நாடு முழுதும் தனக்குரிய
மலைகள் செறிந்த சோநாடு போலத் தோன்றும்படி; கை மலை
களிற்று இனம் தம் உன்முயங்க - கையையுடைய மலைகளைப்
போன்ற களிற்றி யாணைப்படைகள் தம்முள் செறிந்து செல்லா
விலகொள கடைஇ - தேர்ப்படையும் குதிரைப் படையும் வீரக்கழல்
கடைய காலாட்படையும் ஆகிய நால்வகைப் படையையும் முகில்
முழக்கத்தோடு கடைய கடல்போல முழங்கும்படி செலுத்திச்
சென்று; கங்கை ஆம் பேர் யாற்று அடைகரை தங்கி வங்க
ளவியின் அதன் வடக்கு இழிந்து - கங்கை எனனும் அழகிய
பேரிய மாற்றினது நீரை கரையினமேல் தங்கியிருந்து
வங்கமாதிய ஓடங்களில் ஏறி அதன் வடகரையில் இறங்கி;
என்க.

(வி - ற்.) மலை நாடு என்றமையால் நிலநாடு என்றது முல்லை
நிலம் என்பதாயிற்று. யாணைகள் மலைகளைப் போலச் செறிந்து போத
லால் முல்லை சிலமும் குறிஞ்சி நிலம் போலத் தோன்றிற்று என்றவாறு.
கைம்மலை என்றது கையையுடைய மலை போன்ற களிற்றினம்
என்றவாறு. மா - குதிரை. கழல் - வீரக்கழல். காள் - முகில். கலி -
முழக்கம். கடைஇ - கடவி; செலுத்தி. வங்க நாவி: இருபெயரொட்டுப்
பண்புத்தொகை; வங்கமாதிய நாவி என்க. அஃதாவது ஓடம்.
ஓடத்திலேறி வடகரையில் இழிந்து என்க.

மணிமேகலை வஞ்சி நகரத்துள் புருந்து தங்குதல்

அக - ௧௨: கனக.....படுத்தற்கென்

(இ - ன்.) கனக விசயர் முதல் பல வேந்தர் அனைவரை
வென்று - கனகனும் விசயனும் முதலிய பல வேந்தர்
வந்திததிர்ந்தோர் எல்லாரையும் போர்க்களத்திலே வென்று;
அவர் அம்பொன் முடிமிசை சிமையம் ஒங்கிய இமைய மால்வரை
தெய்வக் கல்லும் - கனக விசயராக அவ்வாரிய மன்னருடைய
அழகிய பொன்முடி குடுத்தற்குரிய தலையினமேல் குவடுகள்

உயர்ந்துள்ள இமயமேன்னுந் பெரிய மகியினகண்
 அடிதெடுத்த பத்தினித் தெய்வவுருவம் செய்தற்குணை
 கலையும்; தன் திரு முடியினை பொன்செய் வாகையும் சேர்த்திவ
 சேரன் - தன்னுடைய அழகிய முடியினமேல் பொன்னால் செய்த
 னாகப்பூ மாலைமையுந் ஏற்றிவ சேரன் செங்குட்டுவனாகும்; வில்
 திரை மக்யமேரான தன் புகழ் விளங்க - வில்லிலுல பெருந்
 வலிமையை விரும்பும் அம் மன்னவனுடைய புகழ் பெரிதும்
 விளங்கும்படி; திருநது நல ஏது முதிர்நது உளது ஆதலின் -
 தான் மென்சீமையும் தருநதுதற்குக் காரணமான நல்ல பழவினை
 முதிர்ந்துளது ஆதலின்; பொருந்து நால் வாய்மையும் புலப்
 படுத்தற்கு - மிற்பனைகண் பொருந்திய துன்பம் முதலிய நான்கு
 வாய்மைகளையும் உலகத்திற்கு அறிவுறுத்தும் பொருட்டு;
 பெற்கொடி பெயர்ப்படுஉம் பொன் நகர் பொலிந்தனள் - அழகிய
 கொடியினது பெயராகிய வஞ்சி என்னும் பெயரையுடைய தழகிய
 நகர, நனைகண் பொலிவுற்றிருந்தனள் எனபதாம்.

(வி - உ.) கனகவிசயர் என்பவர் செந்தமிழ் மறவரின் ஆற்றல்
 அறிமாமல் தமக்குரிய ஆரிய நாட்டின்கண் ஒரு தருமணப்பந்தரில்
 இகழ்ச்சனார். இகளை ஒற்றர் வாயிலாய்ச் சேரன் செங்குட்டுவன் அறிந்
 துந் தனன். பன்னர்ச் சில நாளிலேயே பத்தினித் தெய்வமாகிய
 நண்ணகிக்குத் திருவுருச் சமைத்தந்த இமயத்திலாதல் பொய்யிலாதல்
 கல் கொளளுதல் நன்றென அறிஞர் கூறக்கேட்டு இமயத்திலேயே
 கல்லெடுத்தக் காவா நாளின் கனகவிசயர் முடித்தகையில் ஏற்றிக்
 கொணர்வால் என்று வஞ்சினங் கூறிச் சேரன் செங்குட்டுவன் வட
 நாட்டின்தோல் படைமேயடுத்துப் போய்த் தான் கூறிய வஞ்சினம்
 தப்பாமல் கனகவிசயர் முடிமேல் இமயககல்லை ஏற்றிக் கொணர்ந்தான்.
 இவ்வரலாறு சுண்டுச்சுருக்கமாக கூறப்பட்டுள்ளது. சிலப்பதிகாரத்தில்
 இவ் பரலாறு வஞ்சிக் காண்டத்தில் வரிவாகக் கூறப்பட்டதில்
 காணலாம். இதல் பெரியோன் - வலிமையை விரும்புவான். அவன்
 புகழ் தாயாகிய கண்ணியராலே முன்னம் விளக்க மெய்கயது. அப்புகழை
 மேலும் வளர்க்கவெய்தாமை அத் தெய்வத்தின் தருமகனாகிய
 மணிமேகலையும் அந் நகரத்திலே புகுநது பொலிவுற்றிருந்தாள் எனக்.
 பெற்கொடி பெயர்ப்படுஉம் பொன் நகர் என்றது வஞ்சி நகரத்தை.

இனி, இக் காதையை அடியியிழை, ஏழுந்து புகுந்து நின்று ஏத்தி,
 'அளவல் வேண்டும்' என்று அழகு விற்ப, பத்தினிக்கடவுள் உரைப்பான்;
 அங்ஙனமுரைப்பவளாகிய தாய், இவ்வளவல் இன்னது என எடுத்தாரத்
 தலு', மணிமேகலை ஒரு வடிவாய்ப் பொன்னகர்ப் பொலிந்தனளென
 இயைத்திடுக.

வஞ்சிமாநகர் புக்க காதை முற்றிற்று.

௨௭. சமயக்கணக்கர் தந்திறங்
கேட்ட காதை

சுந்தரவது—திதன்கண் வஞ்சிமா ககாத்தினகண் புகுந்து
போலிவுற்றிருந்த பணிமேகலை சமயக்கணக்கர் பணையும் கண்டு
அனாவர் சமயத்திற்குபன்ற காட்சிகளைக் கேட்டுணர்ந்தற்கும்
பெரிதும் விருமபி ஆவர்களைத் தனித்தனிமே கண்டு அஹற்றை
வினவித் தெரிந்துகொண்ட செத்திடைக் கூறுகின்ற செய்யுள்
என்றனாறு.

- தவையறு நன் பொரு ளுரைமி னேவெனச்
சமயக் கணக்கர் தந்திறஞ் சார்ந்து
வைதிக மார்க்கத் தளவவ வாதியை
எய்தின ளெய்திநிவ கடைப்பிடி யியம்பென
- ௫ வேத விரபாதனுங் றி நத கோடியும்
ஏதமில் சைகிரி யெனுந் வாரியர்
பத்து மெட்டு மாறும பண்புறத்
தத்தம் வகையாற் றாபகந் திட்டனர்
காண்டல் க நத ஜவம மாகமர்
- ௧௦ ஆண்டைய வ நத்தா பத்தி யோடியல்
பைதிக மபாவ மீட்டு யொழிவுந்
எய்தியுண் டாநெறி யென்றிவை தம்மாற்
பொருளி னுண்மை புலக் கொளல் வேண்டும்
மருளில் காட்சி யைவகையாகும்
- ௧௫ கண்ணால் வண்ண மும் செவியா ளோசையும்
நண்ணிய மூக்கால் நாற்றமும் நாவாற்
கவையு பெய்யா ளாறுமெனச் சொன்ன
இவையிவை கண்டு கேட் டுமிர்த்துண் டற்றுத்
துக்கமுஞ் சுகமுமெனத் துயக்கற வறிந்
- ௨௦ துயிரும் வாயிலு மனமுமு நின்றிப்
பயிலொளி யொடுபொரு ளிடம்பழு தின்றிச்
கட்டறி தன்கவர் கோட் டேருந்ருது
கிட்டிய தேச நாம சாதி
குணக்கிரி பையி னறிவ தாகும்
- ௨௫ கருத்தன வாவது
குறிக்கொ ளனுமா னத்தனு மேயத்
தகைமை யுணருந் தன்மைய தாகும்

- முயகை யுற்றது பொதுவெச்ச முதலாம்
பொதுவெனப் படுவது சாதன சாத்தியம்
- கஉ இவையந் நுவய மின்று யிருந்துங்
கடத்திகழ் யானைக் கானவொளி கேட்டோன்
உடங்கெழில் யானையங் குண்டென யுணர்தல்
எச்ச மென்பது வெள்ளவே துவிஞல்
நிச்சயித் தத்தனை மழைநிகழ் வுரைத்தல்
- கஊ முதலென மொழிவது கருக்கொண் முகில்கண்
டிதுமழை பெய்யு மெனவியம் பிடுதல்
என்னு மேதுவி னென்றுமுக் காலந்
தன்னி ளொன்றிற் சார்ந்துள தாகி
மாண்ட வுயிர்முதன் மாசின் றுகிக்
- சஉ காண்டற் பொருளாற் கண்டினை துணர்த்தல்
உவம மாவ தொப்புமை யளவை
கவய மாவாப் போலுமெனக் கீருதல்
ஆகம வளவை யறிவ னூலாற்
போக புவன முண்டெனப் புலங்கொளல்
- சஊ அருத்தா பத்தி யாய்க்குடி கங்கை
இருக்கு மென்றூற் கரையிலென் றெண்ணல்
இயல்பி யானைமே லிருந்தோன் தோட்டிக்
கயலொன் றியா ததுவே கொடுத்தல்
ஐதிக மென்ப துலகுரை யிம்மரத்
- ஊ தெய்திய தோர்பே யுண்டெனத் தெளிதல்
அபாவ மென்ப தின்மையோர் பொருளைத்
தவாதவ் விடத்துத் தானினை யென்றல்
மிட்சி யென்ப திராமன்வென் றுனை
மாட்சியி லிராவணன் னோற்றமை மதித்தல்
- ஊ உள்ளதெறி யென்பது நாராசத் திரிவிற்
கொள்ளத் தகுவது காந்தமெனக் கூறல்
எட்டுள பிரமா னுபா சங்கள்
கட்டுணர் வொடுதிரி யக்கோட லையந்
தேராது தெளிதல் கண்டுண ராமை
- கஊ எய்து மில்வழக் குணர்ந்ததை யுணர்தல்
நினைப்பென நிகழ்வகட் டுணர்வெனப் படுவ
தேனைப்பொரு ளுண்மை மாத்திரை காண்டல்
திரியக் கோட லொன்றையொன் றென்றல்
விரிகதி ரிப்பியை வெள்ளியென் றுணர்தல்
- கஊ ஐய மென்ப தொன்றை நிச்சயியா
மையந் தறியோ மகனோ வென்றல்
தேராது தெளிதல் சென்று வெளியில்

- ஓரது தநியை மகனென வுணர்தல்
கண்டுண ராமை கடுமாப் புனியென்
றண்டனை முதலிய கண்டுமறி யாமை
இவ்வழக் கென்பது முயற்கே டொப்பன
சொல்லின்மாத் திரத்தாற் கருத்திற் றோன்றல்
உணர்ந்ததை யுணர்த னுறுபலிக் குத்திப்
புணர்ந்திடல் மருத்தெனப் புணங்கொள நினைத்தல்
- எடு நினைப்பெனப் படுவது காரண நிகழாது
நினக்கிவர் தாயுத் தந்தையு மென்று
பிறர்சொலக் கருதலிப் பெற்றிய வளவைகள்
பாங்குறு முனோக யதமே பெளத்தஞ்
சாங்கியம் நையா யிகர்வை சேடிகம்
- அஃ மீமாஞ் சகமாஞ் சமயவா சிரியர்
தாம்பீரு கற்பநி சினனே கபிலன்
அக்க பாதன் கணுதன் சைமினி
மெய்ப்பீரத் தியானு மானஞ் சாத்தம்
உவமான மருத்தா பத்தி யபாயம்
- அடு இவையே யிப்போ தியன்றுள வளவைகள்
என்றவன் றனைவிட் டிறைவ வீசனென
நின்ற சைவ வாதிதேர் படுதலும்
பாகநின் றெய்வ மெப்படித் தென்ன
இருகட ரோடிய மானனம் பூதமென்
- கஃ றெட்டு வகையு முயி ரும்யாக் கையுமாய்க்
கட்டிநிற் போனங் கையுருவி னோனும்
படைத்துவிடா யாடும் பண்பி னோனும்
துடைத்துத் துயர்நிற் தோற்றந் தோனும்
தன்னில் வேறு தானென் றிலோனும்
- கடு அன்றோ னிறைவ னாகுமென் றுரைத்தனன்
பேருல கெல்லாம் பிரம வாதியோர்
தேவ னிட்ட முட்டை யென்றனன்
காதல் கொண்டு கடவ்வணன் புராணம்
ஓதின னாரணன் காப்பென் றுரைத்தனன்
- கஃ கற்பங் கைசந் தங்கா கென்கண்
தெற்றே னிருத்தஞ் செவிசிக் கைமுக்
குற்ற வியாகர ணமுகம் பெற்றுச்
சார்பிற் றோன்ற வாரண வேதக்
காதி யந்த மில்லையது தெறியெனும்
- கஃ வேதிய னுரையின் விதியுங் கேட்டு
மெய்த்திறம் வழக்கென விளம்பு கின்ற
எத்திறத் தினுமிசை யாதிவ ருரையென

- ஆக வகநா ஸறித்த புராணனைப்
பேசுநின் னிறையார் நூற்பொருள் யாதென
கஉ௦ எல்லையில் பொருள்களி னெங்குமெப் பொழுதும்
புல்லிக் கிடந்து புலப்படு கின்ற
வரம்பி ஸறிவ னிறைநூற் பொருள்களைத்
தூரத்தநு முயிரோ டொருநால் வகையனு
அவ்வனு வுற்றுங் கண்டு ருணர்நறிடப்
கஉ௧ பெய்வகை கூடிப் பிரிவதுஞ் செய்யுந்
நிலநீர் தீக்காற் றெனதால் வகையின
மகைமா முடும்பெனத் திரள்வதுஞ் செய்யுந்
வெவ்வே ருவி விரிவதுஞ் செய்யுந்
அவ்வகை யறிவ துயி ள்ளபப் படுமே
கஉ௨ வற்பு மாகி யுந்நிலந் தாழ்ந்து
சொற்படு சீதத் தொடுகவை யுடைத்தாய்
இழினைன நிலஞ்சேர்ந் தாழ்வது நீர்த்த
தெறுதலு மேற்சே ரியல்பு முடைத்தாம்
காற்று விளங்கி யசைத்தல் கடனிலை
கஉ௩ வேற்றியல் பெய்தும் விபரீ தத்தால்
ஆதி யில்லாப் பரமா னுக்கள்
நீதுற் றியாவதுஞ் சிதைவது செய்யா
புதிதாய்ப் பிறந்தொன் றென்றிற் புதுநா
முதுநீ ரணுநில வணுவாய்த் திரியா
கஉ௪ ஒன்றிரண் டாகிப் பிளப்பதுஞ் செய்யா
அன்றியு மவல்போற் பரப்பதுஞ் செய்யா
உலாவுந் தாழ முயர்வதுஞ் செய்யும்
குறாமலை பிறவாக் கூடும் பலவும்
பின்னையும் பிரிந்துதந் தன்மைய வாகும்
கஉ௫ மன்னிய வயிரமாய்ச் செறிந்துவற் பழுமாம்
வேயாய்த் துளைபந்ம் மொருளா முளைக்கும்
தேயா மதிபோற் செழுநில வரைப்பாம்
நிறைந்தலிவ் வணுக்கள பூதமாய் நிகழிற்
குறைந்து மொத்துங் கூடா வரிசையின்
கஉ௬ ஒன்று முக்கா லரைகா லையுறும்
துன்றுமிக் கதனற் பெயர் சொலப் படுமே
இக்குணத் தடைந்தா எல்லது நிலனாய்ச்
சிக்கென் பதுவும் நீரா யிழிவதும்
நியாய்ச் சுடுவதுங் காற்றாய் விசலும்
கஉ௭ ஆய தொழிலை யடைந்திட மாட்டா
ஓரணுத் தெய்வக் கண்ணே ருணர்குவர்
தோர் பூதத் திரட்சியு ளேனோர்

- மாலைப் போதி லொருமயி ரறியார்
சாலத் திரண்மயிர் தோற்றுதல் சாணும்
ககும்ம் பிறப்புங் கருநீஸப் பிறப்பும்
பகும்ம் பிறப்புஞ் செம்ம் பிறப்பும்
பொன்னி பிறப்பும் வெண்ணி பிறப்பும்
என்றிவ வாறு பிறப்பினு மெயிர்
பண்புறு வரிசையிற் பாற்பட்டுப் பிறந்தோர்
கழிசெண் பிறப்பிற் கலந்துவி டணை துவர்
அழியல் வேண்டா ரனவுறற் பாலார்
இதுசெம் போக்கி னியல்பிது தப்பும்
அதுமண் டலமென் றறியல் வேண்டும்
பெறுதலு மிழத்தலு மிடைநு றுறுதலும்
உறுமிடத் தெய்தலுந் துக்கக முறுதலும்
பெரிதவை நீங்கலும் பிறத்தலுஞ் சாதலும்
கருவிற் பட்ட பொழுதே கலக்கும்
இன்பமும் துன்பமும் இவையுமணு வெனத்தகும்
முன்னுள ளுமே பின்னுமுறு விப்பது
மற்கலி நூலின் வகையிது வென்னச்
சொற்றடு மாற்றத் தொடர்ச்சியை விட்டு
நிகண்ட வாதியை நீயுரை நின்னூற்
புகழந் தலைவன்யார் நூற்பொருள் யாவை
அப்பொரு ணிகழ்வுங் கட்டும வீடும்
மெய்ப்பட விளம்பென விளம்ப ளுறுவோன்
இந்திரர் தொழப்படு மிறைவனெம் மிறைவன்
தந்த நூற்பொரு டன்மாத்தி காயமும்
அதன்மாத்தி காயமுங் காரா காயமும்
தீதில் சேவனும் பாமா ணுக்களும்
தன்வினை யுந்தி வினையுமவ் வினையாற்
செய்வுறு பந்தமும் விடுமித் திறத்த
ஆன்ற பொருடன் றன்மைய தாயும்
தோன்றுசார் வென்றின் றன்மைய தாயும்
அறித்தமு நித்தமு மாகி நின்று
நுனித்த குணத்தோர் கணத்தின் கண்ணே
தோற்றமு நிகையுங் கேடு மென்னும்
மாற்றரு மூன்று மாக்கலு முரித்தாம்
நிம்ப முகைத்து நிகழ்த னித்தியம்
நிம்பத் தப்பொரு ளன்மை யறித்தியம்
பயற்றுத் தன்மை கெடாதுகும் மாயம்
இயற்றி யப்பய றழிதலு மேதுத்
தருமாத்தி காயந் தானெங்கு முளநாம்ப்

- பொருள்களை நடத்தும் பொருந்த நித்தியமா
அப்படித் தாகிய தனமாத்தி காயமும்
கக0 எப்பொருள் களையு நிறுத்த வியற்றும்
காலங் கணிக மெனுகுறு நிகழ்ச்சியும்
பலங் கற்புத் தின்னெடு நிகழ்ச்சியும்
ஆக்குமா காய மெல்லாப் பொருட்கும்
பூக்குமிடங் கொடுக்கும் புரிவிற் றுகும்
கக0 சீவ னுடம்போ டொத்துக் கூடித்
தாவில்கவை முதவிய புனைகளை துகரும்
ஓரணு புற்களம் புறவு த வாகும்
சிச்சா னஸ்வினை திவினை யவைசெயும்
வருவழி யிரண்டையு மாற்றி முன்செய்
உ00 அருவினைப் பயனனு பவித்தறுத் திடுதல்
அதுவி டாகு மென்றன னவன்பின்
இதுசாங் கியமத மென்றெடுத் துரைப்போன்
தனையறி வரிதாய்த் தான்முக் குணமாய்
மனநிகழ் வின்றி மாண்பமை பொதுவாய்
உ00 எல்லாப் பொருளுந் தோன்றுதற் கிடமெனச்
சொல்லுதன் மூலப் பகுதிசித் தத்து
மானென் றுரைத்த புத்தி வெளிப்பட்
டதன்களு காயம் வெளிப்பட் டதன்கண்
வாயு வெளிப்பட் டதன்க ணங்கி
உ00 யானது வெளிப்பட் டதன்க ணப்பின்
தன்மை வெளிப்பட் டதன்மண் வெளிப்பட்
டவற்றின் கூட்டத் தின்மனம் வெளிப்பட்
டார்ப்புறு மனத்தாங் கார விகாரமும்
ஆகா யத்திற் செவியொலி விகாரமும்
உ00 வாயுவிற் றொக்கு முறெனும் விகாரமும்
அங்கியிற் கண்ணு மொளியுமாம் விகாரமும்
தங்கிய வப்பிள்வாய் சுவையெனும் விகாரமும்
நிலக்கண் மூக்கு நாற்ற விகாரமும்
சொலப்பட் டிவற்றிற் றொக்கு விகாரமாய்
உ00 வாக்குப் பாணிபாத வாயுரு பத்தமென
ஆக்கிய விலவவெளிப் பட்டிங் கறைந்த
பூத விகாரத் தான்மனை மரமுதல்
ஓதிய வெளிப்பட் டுலகாய் நிகழ்ந்து
வந்த வழியே யிலைசென் றடங்கி
உ00 அந்தமில் பிரளய மாயிற்று மனவும்
ஓன்ற யெங்கும் பரத்துநித் தியமாம்
அறிதற் கெளிதாய் முக்குண மன்றிப்

- உக௦ பொறியுணர் விக்கும் பொதுவு மன்றி
எப்பொரு ளுத்தோன் றுதற்கிட மன்றி
அப்பொரு ளெல்லா மறிதறி ற குணர்வாய்
ஒன்று செய்கும் பரந்துறிக் தியமாய்
நின்றன ளுணர்வாய் நிகழ்தரும் புதுன்
புலமார் பொருள்க ளிருபத் தைந்துள
நிலநீர் தீவளி யாகா யம்மே
- உக௧ மெய்வாய் கண்டாக் குச்செனி தாமே
உறுகவை யொளிபு நேருசைநாற் றம்மே
வாக்குப் பாணி பாதபாயு குபத்தம்
ஆத்து மனோபுத்தி யாங்கார சித்தம்
உயிரேனு மான்மா வென்றொடு மாமெனச்
செயிரைச் செப்பிய திறமுங் கேட்டு
வைசே டிகநீன் வழக்குரை யென்னப்
பொய்தீர் பொருளும் குணமும் கருமமும்
சாமா னியமும் விசேடமும் கூட்டமும்
ஆமாறு கூரு மதிற்பொரு ளென்பது
- உக௨ குணமுந் தொழிலு முடைத்தா யெத்தொகைப்
பொருளுக்கு மேதுவா மப்பொரு ளொன்பான்
ஞாலநீர் தீவளி யாகா யந்திசை
கால மான்மா மனமிவற் றுண்ணிலம்
ஒலியூறு நிறஞ்சுவை நாற்றமொ டைந்தும்
உக௩ பயிக்குண முடைத்து நின்ற நான்கும்
சுவைமுத ளொரோகுண மவைகுறை வுடைய
ஓசை யூறு நிறநாற் றஞ்சுவை
மாசில் பெருமை சிறுமை வன்மை
மென்மை தீர்மை தொய்ம்மை வடிவம்
உக௪ என்னு நீர்மை பக்கமுத லனேகம்
கண்ணிய பொருளின் குணங்க ளாகும்
பொருளுங் குணமுங் கரும மியற்றற்
குரிய வுண்மை தருமுதற் பொதுத்தான்
போதனு நிறற்றலும் பொதுக்குண மாதலிற்
உக௫ சாதனு நிகழ்தலு மப்பொருட் டன்மை
ஒன்றணி கூட்டங் குணமுங் குணியுமென்
ஒன்றிய வாதியு முரைத்தன னுடனே
பூத வாதியைப் புகளி யென்னத்
உக௬ தாதகிப் பூவுங் கட்டியு மிட்டு
மற்றுங் கூட்ட மதுக்களி பிறந்தாய்
குற்றிடு பூதத் துணர்வு தோன்றிடும்
அவ்வுணர் வவ்வப் பூதத் தழிவுகளின்

வெவ்வேறு பிரியும் பறையோ சையிற்செடும்
உயிரொடுங் கூட்டிய வுணர்வுடைப் பூதமும்
உயிரில் லாத வுணர்வில் பூதமும்
அவ்வப் பூத வழியாவை பிறக்கும்
மெய்வகை யிதுவே வேறுரை விகற்பமும்
உண்மைப் பொருளு முலோகாயத னுணர்வே
கண்கூடல்லது கருத்தள வழியும்

உஎடு இம்மையு மிம்மைப் பயனுமிப் பிறப்பே
பொய்ம்மை மறுமையுண் டாய்வினை துய்த்தல்
என்றலு மெல்லா மார்க்கமுங் கேட்டு
தன்றல வாயினு நான்மா றுரைக்கினை
பிறந்தமுற் பிறப்பை யெய்தப் பெறுதலின்

உஅ௦ அறிந்தோ ருண்டோ வென்றுநக் கிடுதலும்
தெய்வ மயக்கினுங் கனுவறு திறத்தினும்
மைய லுறுவேர் மனம்வே ரூர்வகை
ஐய மன்றி யில்கையென் றலுநின்
தந்தைதா யரையனு மானத் தாலை

உஅ௫ திந்த ஞானத் தெவ்வகை யறிவாய்
மெய்யுணர் வின்றிமெய்ப் பொருளுணர் வரிய
ஐய மல்லதிது சொல்லப் பெருயென
உள்வரிக் கோலமோ டுன்னிய பொருளுரைத்
தைவகைச் சமயமு மறித்தன ளாங்கென்.

உள. சமயக்கணக்கர் தந்திறங் கேட்ட காதை

உரை

க - ச : நவை.....இயம்பென

(இ - ள்.) சமயக் கணக்கர் தம் திறம் சார்ந்து - இவ்வாறு
என்பொ நகரத்தினகண் புதுநது மாதவன் வாடவில் பொலிவுந்
திறந்த மணிமேகலை ஆக நகரத்தினகண் சமய நூலுணர்ந்த
ஆசிரியன்மார்கள் தம் பக்கலிலே சென்று; நவைய நு
ண்பொருள் உரைமினோ என எய்தினள் - அச் சமயக்கணக்கர்களைத்
தனித்தனியே கண்டு நும்முடைய சமயத்தில் உயிரின பிறவிப்
பிணி அறுதற்குக் காரணமான மெய்ப் பொருளைக் கூறுவின்
என வினவப் புதுந்தனள்; வைதிக மார்க்கத்து அளவைவாதியை
எய்தி - முதன் முதலாக வேத நெறியினை மேற்கொண்டொழுகும்
அளவைவாதியினைபாற் சென்று அவனை கோக்கி; சிவ
கடைப்பிடி இமம்பு என - ஐயனே! நீ சின் சமயத்தில் கடைப
பிடித்தொழுகும் சின் நூற்பொருளை எனக்குக் கூறுவாயாக என
வேண்டாசிற்ப என்க.

(கீ - டி) நவை - துன்பம்; அஃதீண்டுப் பிறப்பின்மேனின்றது.
என்பொருள் - கண்டுத் தந்துவம். சமயக் கணக்கர் - சமய நூலுணர்ந்து
அதனைப் பரப்புவார். உரைமினோ என எய்தின வளாகிய மணிமேகலை
என்க. வைதிக மார்க்கம் - வேதத்தின்கண் கூறப்பட்டுள்ள சமயநெறி.
அளவை வாதி - காட்சி முதலிய அளவைகளால் ஆராய்ந்தே மெய்ப்
பொருளை அறிதல் கூடும் என்னும் கொள்கை உடையவன். கடைப்பிடி -
துணிபொருள்.

அளவை வாதியின் கூற்று
அளவைகளும் அவற்றின் ஆசிரியர்களும்

ரு - கஉ : வேதவியாதனும்.....வேண்டும்

(இ - ள்.) வேதவிமாதனும் கிருதகோடியும் ஏதம் இன்
சைமினி எனும் இவ்வாசிரியர் - அதுகேட்ட அளவைவாதி
(மணிமேகலையாகிய) மாதவனை கோக்கித் துறவியே அவ்வாறே
கூறுவேன் என்று கூறுபவன் வேதவியாதனும் கிருதகோடியும்
கூற்றமில்லாத சைமினியும் என்று கூறப்படுகின்ற எம்மா
சிரிமன்மார் சிவில: பத்தும் எட்டுக் ஆறும் தத்தம் வகைமால்

தாம் பண்புடைய பகர்த்திபுடனார் - பத்தளவையும்கூட ஆளவையும் ஆளவையும்கூட தாம் தாம் ஆராய்ந்து கண்ட முறைபடியினால் ஆவாரவிரிவானகளைக் கூறினர், எவ்வளவு கூறினர் எனின; காண்டல் கருதல் உவமம் ஆகும் ஆளவையும்கூட அருத்தாபத்தியோடு தூய்மை ஐதிகம் அபாவம் மீட்சி ஒழிவறிவு எய்தி உண்டாம் நெறி எனறு - எவ்விதம் கருதவும் ஆகமமும் ஆகிய இவற்றின அபபாலாஜிய அருத்தாபத்தியும் ஐதிகமும் மீட்சி ஒழிவறிவு எய்தி உண்டாம் நெறியும் அளவளவா என்று அறிவித்தது; இவை தமமால் பொருளின உண்மை புலப்பெறவல்ல வேண்டும் - இப் பத்தளவைகளாலும் அளவளவா பொருளின இவ்விதமான மாந்தர் ஆற்றிந்து கொள்ள வேண்டுக எனறு செவியறிவுறுத்தினர் என்றான் என்க.

(அ - ந.) விவாதம் என்றும் பெயரடைய முனிவர் பலர் உளராதலின் இவ் விவாதம் அவ்வளவு வேதத்தை அருந்து முறை செய்த விவாதம் என்பது தோன்ற வேதவியாதம் என்று விதத்தோடுதான் எனின? மாயாவாதமும் பார்த்தரியவாதம். கிரீடாப்பிரமவாதமும் சத்தப்பிரமவாதமும் என்னும் நால்கொறுவகைப்பட்ட ஏகான்வாத நூல் செய்த வியாதமும் உத்தர மீராஞ்சை மதநூல் செய்த விவாதமும் மகாபாரதம் என்னும் இதகாசமீயற்றய வியாதமும் என இப் பெயரடைய வியாத முனிவர் பலர் உளராதமும் இவர்க்கெல்லாம் பத்தளவைகள் உடம்பாடன்பையின் சுண்டுக் கூறப்பட்டு, வேதவியாதர் அவர்களுள் ஒருவர் அல்லாமை அறிக. கிருத்தகோடி என்பவரைப் போதாயனர் எனவும் கிருத்தகோடி கவி எனவும் கூறுவார் உளர் என்பாரும் உளர். சைமனி என்பவர் வேதத்தில் காமகாண்ட ஆராய்ச்சி செய்துநகெட்டித்த நூலாசிரியர் என்பார். வேதவியாதம் பத்தளவையு, கிருத்தகோடி எட்டளவையு, சைமினி ஆளவையு, பகர்த்திபுடனார் என்க. காண்டல் எனினும் காட்சி எனினும் ஒக்கும் கருதல் எனினும் கருத்து எனினும் ஒக்கும். அனுமானம் என்பது நியாய நூலாசிரியர் ஆகிய கௌதம முனிவர் முதலியோர் உவமம் காண்டல் முதல் ஆகும் கருக உள்ள நான்களவைகளுள் ஏனைய அளவைகள் அடங்கும் ஆதலின் இவையே சிறப்புடையன. பிற சிறப்பிலான என்பாரும் உளர் என்பது பற்றி ஆண்டைய அருத்தாபத்தியோடு எனப் பிரித்துக் கூறினர். ஐதிகம் - உலகுரை. அபாவம் - இன்னம். மீட்சிப்பாழிவறவு - மீட்சியினால் ஒழிந்த பொருளை அறியும் அளவை; பாட்சேடம் என்பதும் அது அபாவம்; இன்மையால் ஒரு பொருளை இல்கு என்று துணிவறி. உண்டாம் நெறி எனினும் சம்பவம் எனினும் ஒக்கும் என்று செவியறிவுறுத்தினர் என்க.

க - காட்சியளவையின் வகை முதலியன

கச - உச: மருளில்.....அறிவதாகும்

(இ - ன்) மருளில் காட்சி ஐவகையாகும் - மயங்குதற்கு திடநிலைத காட்சி அளவையாகும் ஐந்து வகைப்படுவன

அவை ஏறமற்று: — கண்ணால் வண்ணமும் செவிமால் ஓசையும்
 மூக்கால் நாற்றமும் நாசால கணையும் மெய்யால் ஊறுக் கண்ணிம
 இவை எனச் சொன்ன இவை - கண செவி மூக்கு நா மெய் என்னும்
 ஐம்பொறிஞான வைத்துக் கண்ணால் கிறழும் செவிமால் ஓசையும்
 மூக்கினால் நாற்றமும் நாசிலை கணையும் மெய்யினால் ஊறு
 ஆகிய இப்புலனகள்; கண்ணிம எனச் சொன்ன - வந்துறற
 பொழுது அவ்வா பொற்களாலே இப்புலனகள் உணரப்படும்
 எனது சான்றிருரால் சொல்லப்பட்டபடி இப்பொறிஞான பிரை;
 கணச் சேட்டு உயிர்த்து உண்டு உறைய - பார்த்ததும் சேட்டம்
 மோகதும் உண்டும் திணையும்; தக்கமும் ககழம் என நுகரு
 குற குறித்து - உணராமது பார்த்து இப்புலனகள் தரும் நுகர்
 மயத் துளப மெனருதல இனப மெனருதல் தடை செறிதுவினறி
 உணராமது; உயிரும் வாயிலும் மனமும் ஊறு இனறி - உயிரும்
 கருவிகளும் நெஞ்சும் ஆகிய இவை டமுதில்லாமலும்; பயில் ஒளி
 யோடு பொருள இடம் பழுது இகறியும் - பொருளில் பயினை
 றுணரும் உணர்ச்சியினை இட பயிலப்படுகின்ற பொருளும்
 இடமும் ஆகிய இவற்றினும் பழகில்லாமலும்; சுட்டல் திரகல்
 கைர்காடல் தோனருது - சுட்டலும் பிறழதலும் இரட்டுற வினை
 தலும் ஆகிய குற்றம் பிறழாமலும்; கிடிசா தேசம் நாமம் சாதி
 குணம் கிரியையின் அறிந்தாகும் - காணப்படும் பொருள்கள்
 சார்ந்த இடம் பெயர் சாதி குணம் மதரழில் என்னும் இவற்றால்
 கனகறியும் அறிவே காட்சியளவை எனப்படுவதாம் என்க

(சி-ந.) மயக்கக் காட்சி அளவை ஆராதென்பதற்கு மருளில்
 காட்சி என விதந்தார்; மருள் காட்சியாவது

‘பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணர்
 மருளானு மாணப் பிறப்பு’ (குறள் - ௨௮௧)

என்பதனானும் உணர்க. காட்சி ஐக்கி இவற்றின்மேல் இல்லை என்பார்
 கித்து வகை ஆகும் என்று தொகுத்துக் கூறி மேலே அவற்றை வகுத்
 தோதுகின்றார்.

இனி, காண்டல் என்பது கண்ணினது தொழிலாகவும் ஏனைய
 உற்றற்கும் பொருந்துவ தெவ்வன மெனின; சுண்டுக் காண்டல் என்பது
 விளங்கவறிகல் எனவும் பொருளமேனன்றது. என்னை? “வெநங்கரை
 கண்டான்” என்புழியும் “காலமுன்று மவை கண்டு கூறியவன்”
 என்புழியும், “கண்டுரைப்பின்” என்புழியும், “குத்திரப் பொருள்
 கண்டான்” என்புழியும்.

“செயிற் றலைப் பிரித்த காட்சியா றுண்ணு
 ருயிரிற் றலைப் பிரித்த லுன்” (குறள் - ௨௮௨)

என்புழியும் அஃதப் பொருட்டாதலுணர்க.

பற்றிப் பிறக்கும் ஞானமாகும்' என்பர் சீலநுகர் உரையாசிரியர் (நீல - தநம் - செர் கஉ). அனுமேயம் ஞானத்தனாப்படுவது. அது மூலகை உற்று என மாறுக.

இதுவுமது

உக - ௪0 : பொது.....உணர் தல்

(இ - ள்.) பொது வென...வெது - தீவற்றன் பொதுக் கருத்தளவை எனப் கூறப்படுவது; சாட்சன சாத்திரம் திணை ஆந்துணயம் இனையுத் தீந்ததம் - ஏதுவது தணி பொருந்தம் ஆகிய திணை இரண்டாம் தமமுள் சொல்லிவற்றி தீந்த விடத்தும்; கானக் கூடா திகழ்க்கை ஓல் பெட்டென் - கட்டில் நினதும் வருகின்ற மதச்சால் விளக்கம் மாண்பினது பிளிற்றொலியைக் கேட்டவன் ஓதுவன்; உடங்கு ஏழில் மாண்பு அங்கு உண்டென உணர்தல் - கவ்வொலியோடு ஒருவகை எழுச்சியுடைய மாண்பானது க்கு உடங்குணை உண்டு என்று உணர்ந்து கொள்ளுதலாம்; எச்சம் எனபது மவள்ள ஏது வினாவுல் அத்தலை மறை கிதடிவு கிச்சயிதது உரைததல் - இனி எச்சம் எனனும் கருத்தளவை மாற்றில் பெருகிவரும் வெள்ள மாடிய ஏதுவினாவுல் ஆவவிடாது கானாது கற்க்கொருன சேய தாமின ஆவ்விடத்தே மறை பெய்திருக்க வெண்டும் என்று துணிந்து கூறுதல்; முதல் என மொழியது - இனி முதல் என்று கூறப்படும் கருத்தளவையாவது; ஒருகொள் முகில் கண்டு இது மறை பெய்யும் என ஞானபிரதல் - குல்கொண்டு வருகின்ற மிகத்தகைப் பார்த்து தீம் மொம் ஒருதலையாக மறை பொழியும் என்று துணிந்து கூறுதலாம், எனனும் ஏதுவின ஒன்று முக்காலம் தன்னில் ஒன்றின சார்ந்து உளது ஆகி - என்று இங்ஙனம் கூறப்படுகின்ற மூன்று ஏதுக்கொளவைத்து மாடுதனும் ஒன்று இறப்பு கிதடிவு எழிவு என்னும் மூன்று காலங்களுள் வைத்து ஒரு காலத்தைப் சொகுந்தி உளதாகா சிற்பவுக, மாண்ட உயிர் முதல் - அறிவினல மாடசினமப்பட்ட உயிராகிய வினை முதலும் மூன் கண்ணல் களவைக்குக் கூறப் பட்டபடி உணர்வும் கருவிகளுள் ஆகிய இவற்றால் குற்றம் இல தாய் இருந்து; காண்டல் சொன்னால் கண்டலது உணர்தல் - தான் காலசியால் கண்ட பொருள் ஏதுவாகக்கொண்டு ஆராய்ந்து, கண்டலாத பொருளுண்மைகை உணர்த்து கொள்ளு தலாம் எனருள எனக.

(உ - ள்.) பொது - இதனைக் காரணமாமனம் எனவும் பூர்வா கணமாமனம் எனவும் கூறப்ப. பொது முதலிய இம் மூன்றன் இயல்பையும்,

“இடித்து மின்னி இருண்டு மேக
மெழுகு போதிது பெய்யுமென்
றெத்த தும்புகில் கந்த முகம்
கூத்து வார்புனல் ஆறுகொண்
டெடுத்த வந்திட மால்வரைக்க
மேய்ந்து கொணர் பாரிந்த தென்பு
முடித்ததும் இவை காட்சி யன்றனு
மான மென்று மொழிந்தே”

உண்டான் (சில சித்தி பரபங்கம் - சிலாகாயதன் பதாறுதல், உ)
செய் னான் உண்டான். கந்துய்யம் - சீர்த்தக - அந்தாவது காரண
காட்சிக்கு வந்த கிணர் இயற்கையாக அமைந்த தொடர்பு. கடம்.
மத - காவல்-காட்சி மட்டு-முருகு. எச்சர்-இதனைச் சேராஜமானம்
எவவு - காவலாஜமானம் வளவும்குறுபு. வெள்ளம் ஆரிய ஏத என்பது.
மலைக்கீழ்வு - மழையெய்தமை. கருக்கொள் முகில் - குல் கொண்ட
கேள். இது - இர மேகம். காண்டற் பொருள் - கண்ணால் கண்ட
பொருள். கண்டலித - காணப்படாத பொருள்.

க. உவமம். ச. ஆகமம். சூ. அருந்தாபத்தி.

சு. இயல்பு. எ. ஐக்கம்.

சுச - சூச: உவம.....தெளிதல்

(இ - ன்.) உவம மாவது - உவமஅசைவை என்று
சொல்லப்படுவது; ஒப்புமை அளவை - எண்டதும் காணாத
நாகர இரண்டு பொருள்களின்கண் இடந்த பொத்த
தளமைக்கண்டு கேள்வி ஆறினினால் பண்டு காணாத
பொருளை உணர்ந்து விகாள்ளுதலாம், அஃதாவது; உவமம்
ஆகையால் என - உவமம் எனனும் காட்டு விவகாரை அறிவா
தான் ஒருவன் அது பகனைப் போன்றிருக்கும் என்று கேள்வி
புற்றிருந்தவன் பின்னர்க் காமுகன்கண் ஆபரணமாக தொரு
விவகாரம் கண்டு அதனை கவயமா என; கருகல் - துணிதலாம்;
ஆமே அளவை - இனி நூல் அளவைமாவது; அறிவன் நூலால்
போக புனைக உண்டு என புனைகொளல் - வினைபின் நீக்கி
விவகாரம் ஆறினியுடைய நூலாசிரியன் நூலின்கண் ஒதியிருத்
தல் கண்டு துவ்வலகீத்கப்பால் ஆறக்கமுற கருமாமரிகம் வேறு
உலகங்களும் உண்டு என்று துணிதல்; அருந்தாபத்தி - அருத்
தாபத்தி எனனும் அளவைமாவது, அய்க்குடி கவகையிருக்கும்
என்றால் - ஒருவன் துண்டாய் வாழும் சேரி கவகையின்கண் உளது
என்று கூறியவதி, கையினில் என்று எண்ணல்-அது கேட்டவன்
கவகை என்னும் சொல் கரை எனனும் பொருட்டு ஆகும்
ஆதலின் கவகையாற்றின் கரையில் இடைச்சேரி உளது என்று
துணிதல்; இயல்பு - இனி இயல்பு எனினும் அளவைமாவது;

மாரணமில் இருந்தான் - மாரணமில் ஏறி அதனைச் செலுத்து
தற்கு உணர்ச்சியுடைய ஒருவன் கொடு என்று கையை நீட்டிய
பொழுது அது கேட்டோன் அவன் கேட்கும் பொருள்
தோட்டியை என்றறிந்தது; தோட்டிக்கு உயல் ஒன்று நமரது
அதுவே மகாநகரம் - தான் துணிந்த தோட்டிக்கு வேறு
கற்றென அறியும் மகாநகரம் அத் தோட்டியையே கொடுத்தது
அது. இதுவே எனது உலகம் - துணி இதுவே அளவை
எனது உலகம் வழிபாடு வருவது உலகமே ஆம் அந்தானது;
இந்தரகம் அயன் து ஓர் பெயர் உண்டா என - உலகத்தோர்
ஒரு உலகத்தைக் குறித்து இம் வத்தியைகளை உலாவாதாரு போல்
உளது என்று தென்காளகக் கூறிவந்தால் அது தோட்டோர்
அவ்வளவு அம் வத்தியில் ஒரு பெயர் உளது என்று துணிதலாம்
என்றான் என்ற.

(தி - 10.) உலகம்-இருபாடுகளின்கண் விடந்த ஒப்புமைத்தன்மை.
இதனை ஓர் இது எனக் கேட்டிருந்த ஒருவன் இதற்கும் அதற்கும்
உள்ள ஒப்புமைபைக் கண்டு பண்டு கண்டறிபாத அதனை அவ்வொப்புமை
காரணமாக அறிந்து கொள்ளுதல். கவயமா - ஆமா - காட்டுப்பசு இது
நவால் நக்கியே பிறையிறைக் கொன்றுவிடும் ஒரு கொடிய விலங்கு.
இக்காரணத்தால் இது பற்றி உணர்ந்ததும் உணர்ந்ததும் வேண்டிற்று
“கண்ணன் கருமுகில் போல் வண்ணன்” எனக் கேட்டவன் அவ்வுலகம்
யால் அக் கண்ணனை அவ் வண்ணமுடையானாகக் கருதி உணரும்
உணர்ச்சியும் இவ்வளவையின் பாற்படும். ஆகமம்-முதலாம். அறிவன்
என்றது வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவனை. என்னை? அவனை நூல்
செய்யும் தகுதி உடையன் ஆகலின் என்க. இதனை,

“வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்

புனைவன் கண்டது முதலா லாகும்” (தொல். மரபி. ௧௨)

என்பதனுள் முணர்க. போகபுவனம்-உயிர்கள் இவ்வுலகத்தே செய்யும்
கல்வினை திணைகட்டுரிய பயனாகிய இன்பதுன் லங்கை நுகர்த்தற்குரிய
உலகங்கள். இப் போகபுவனங்கள் சமயங்கள்தோறும் மாறுபடும்
எனினும் எல்லாச் சமயத்தார்க்கும் பொருத்தப் பொதுமறை செய்த
அறிவன் நூலாகிய நிக் குறளினும்;

“அடக்க மமரந் ஞய்து மடங்காமை

யாரிரு ஞய்த் து வரும்”

(குறள் - ௧௨௧)

எனவரும் குறளின்கண் போகபுவனம் கூறப்பட்டிருத்தலும் உணர்க.
இனி அருத்தாபத்தியின் இயல்பை வரும் செய்யுளால் உணர்க.

“அருத்துவ கொதும் பொருளருத் தா த்தி யாமதுதா
வெடுத்த மொழியினஞ் செப்பு வநாகுமில் லுரிதுளர்

படைத்தவ ரென்னிற் படையா தவருண் டென்றுமிவன்
கொடுப்பவ னென்னிற் கொடாதாரு முன் டென்றுங்
கொள்வதுவே" (சிவ. சித்தி. அளவை - உரை)

எனவரும்.

பகலுண்ணுன் பரத்திரப்பான் என்புழி இவன் இரவில் நன்கு
உண்ணுவான் என்றுரைவதும் அஃது. இடவட ளவைக்கு இங்ஙனமே,

"மாமே லிருந் தொருகோரு வெனிற் கள்ளிக் கோறாலும்
சோமே லிருந்தொரு கோருவெனிற் றரவேதனந்து
பூமேவு கண்ணமுத் தங்கோல் கொடுத்தலும் பூதலத்தே
நாமேவியல்பென்று கூறுவர் நல்லசொன் னாவலரே"

(என்றும் உறும் ரேற்படி சிவசித்தி அளவை உரைமேற்கோள்) எனவரும்
செய்யுளினும் கூறப்பட்டிருத்தல் உணர்க. இனி ஐதிக அளவைக்த,

"கொன்பயில் கேலைக் கடல்புடை குழங் குவையத்தோ
ரன்புட னுலி உலகையுண் டென்பர்க ளென்பதுவு
மன்பயில் புற்றில் விடநாக முன் டென்ப ரென்பதுவும்
என்பர்க னாவல ரென்பது மைக்க மென்பர்களே"

எனவரும் செய்யுளின்கண் வேறுமோர் எடுத்துக்காட்டு ஒருதலும்
உணர்க.

அ. அபாவம், க. மீட்சிஒழிவற்றவு, உ. உண்டாம் நெறி,
என்றும் அளவைகள்

கூக - ழக : அபாவம்.....கறல்

(இ - ள்.) அபாவம் என்பது - அபாவவளவை என்று
சொல்லப்படுவது; இன்மை ஓர் பொருளை அவ்விடத்தத் தனது
தான இல்லை என்றல் - அஃதாவது ஒரு பொருள் ஓர் இடத்தில்
உளதாகத் துணிந்து அங்கு நன்கு தேடிப்பினை அப பொருள்
அங்கு இல்லாமலா கண்டு அப பொருள் தான தேடி
அவ்விடத்தே இல்லை என்று துணிந்து அப பொருளைத் தான்
தேடி அவ்விடத்தே தனது தெளிவு கொடாதது தான
இல்லையென்று துணிதல்; மீட்சி என்பது - மீட்சி அளவை
என்று சொல்லப்படுவது வருமாறு; இராமன் வென்றான் என -
இராமன் வெற்றி பெற்றானா என்ற சொல் கொட்டவளவிலே;
மாட்சி இல இராவணன் தோற்றமை மதித்தல் - அறமாண்பல்லாத
இராவணன் தோற்றொழிந்தானா என்பதனையும் துணிதல்;
உள்ள நெறி என்பது - உண்டாம் நெறி என்று கூறப்பட்ட
அளவைவாறுது; நாராசத் திரிவில் கொள்ளத்தகுவது எந்த
விமானக் கூறல் - இருப்புக் கோலின் சுழற்சியினாலே அந்நித

கோள்ளத்தக்கது அவ்விரும்பின்மீது வரத்தம் உணவாக என்று துணிதல;

(வி - ௩.) ஓர் டத்தே ஓர் பொருள் இரக்கக் கூடும் என்று தூய்மையன் அப்பொருள் அங்கு இல்லா எனறு துணிகது . அப்பொருளின் இன்மையே காரணமாகலின் அதுவும் ஓர் அளவையாயிற்று. அஃது என்றது தனது துணிவு பிழைபடாமல் என்ற . . . துணைவரவது அப்பொருள் அவ் டடத்து இல்லா என்பது. இவ்வளவையை என்று மபாவம் . . . அபாவம் ஒன்றிவென்ற மாவர் எனப் பல்வேறு வகையாகும் . . . த்து தூய்மையன் உயர்வு. மீட்சி பொருள் அறிவு என்பதனை கண்டி மீட்சி என்ற . . . மது மீட்சி களை எவ் ம . . . வறங்கப்படுவ என்பது அறிவத்தம் . . . நினை . . . எய்வும் பாரிசு களை எவ்வு . . . இவ்வளவையே . . . மறைஞான தேசிகர் எடுத்தக் காட்டும் செய்யுள் உயர்வு—

“சேரா ரொழ்பென்று செப்பப் படுவது கண் டலிமேற்
போராடி நின்று பொருதாரி உர்தம் போர்க்களத்தம்
பாரா ரிதாவன் வென்று வெனிற்றன் பரிசுழிந்து
நேரா மிராவணன் நேற்றசொல்லாகி நிகழ்வுதுவே”

எனவரும்.

இனி, உண்டாநெறி எனினும் உளநெறி எனினும் சமவா அளவை எனினும் ஒரு பொருளன். இதன் இயல்பினைச் சிவ. கித்தி-கப. அளவை சமற்கோளாக வரும்.

“தூயக்கற வுண்மை யெனநா வலர்க ணெரிந்துரைப்ப
தியற்கைப் பொருளினே யிற்றென லாமிது நாறரைக்கின
வியக்குற்ற கால்சலிக் குந்திச் சுடும்விய வீர்குளிரும்
வயக்குற்ற மண்வளி தென்றுபட் டாங்கு வழங்குவதே”

எனும் பாட்டானுணர்க.

பிரமாண பாசங்கள்

நா - ௧௧: எட்டுள.....நிகழ்வ

(இ - ௩) பிரமாண பாசங்கள் - அளவைப் பேரலிகளும்;
எட்டு உள - எட்டு இருக்கின்றன, . அவையாவன, சுட்டு
உணர்வொரு திரியக்கூடல் ஐயம் தேராததெளிதல்
கண்ணாரமை - சுட்டுணர்வும் திரியக்கூடலானாலும் ஐயம்
தேராததெளிதலும் கண்டும் உணராமையும் ஆகிய இவற்றோடு;
எங்கும இவ்வழக்கு உணர்ந்ததை உணர்தல் கிளைப்பு என
கிகழ்வ - சேரும் இவ்வழக்கும் உணர்ந்ததை உணர்தலும்
கிளைப்பு என்று கிகழ்கின்ற இவ்வேட்டுமாம் என்றான்
என்க.

(வி - ம.) பிரமாணபரசங்கள் எட்டுள என மாறுத. இது தொகுத்துக் உறல் என்னார் உத்தி. பிரமாண பரசங்கள் - அளவைப் பேரிலினை மேலில் கட்டுணர்வு... ..நினைப்பன நிகழ்வ என்னுத் துணைபு வகுத்து மொய்க்கிறுதல் என்றும் உத்தி.

அளவைப் பேரிலின் திண்கணம்

கக - எஎ : கட்டுணர்வு.....அளவைகள்

(வி - ம.) கட்டுணர்வு எனப்படுவது - இனி இவ்வளவைப் பேரிலின எட்டினுள் வைத்துக் கட்டுணர்வென்னும் அளவைப் பேரிலிவது; ஏனைப்பொருளுண்மை மாத்திரை காண்டல் - அந்நிபய புருந்த எவ்வாறு பொருள்களையும் அவற்றின் உண்மை மாத்திரை கண்டெழுதிதலாம்; திரியநீகாடல் ஒன்றை ஒன்று என்றல் - திரி க்காடல் என்பது ஒன்றை மற்றொன்றுக்குக் கருதல்; விரிவதோ ஆப்பியை வள்ளியென்று உணர்தல் - அஃதாவது விரிவின் ஒளியையுடைய சிப்பியைச் சிப்பி என ஆணராமல் வெள்ளி எனனும் உலகமொக உணர்வது போலவனமாம்; ஐயம் என்பது - ஐயம் என்னும் அளவைப் பேரிலிவது; ஒன்றை நிச்சயமா - கண்டதொரு பொருளைத் தேறாமொக காணாக; மையல் தநிதோ மகினை எனறல் - மயக்கத்தால் தான் கண்ட பொருள் கட்டைமோ மகினை என்று ஐயுற்றுமோழிதல் போல்வது; தேராது தெளிதல் - தேராது தெளிதல் எனனும் அளவைப் பேரிலிவது; செண்டு வெளியில் தநியை ஓராது மகன என உணர்தல் - செண்டு வெளியினகன கட்டப்பட்டதன் கட்டைமைய ஆராய்ந்து பாராமல் மகன என்று உணர்ந்தொழிதல் போல்வதாம்; கண்டு உணராமல் - கண்டுணராமல்யாவது ஒரு பொருளைக் கண்ணாற் கண்டு வைத்துத் தப் பொருளின இயல்பு உணராதொழிதலாம், அது வருமாறு; கடுமர் புலி ஒன்று கண்டல் கண்டும் அந்நிபயம் - ஒருவன் தனனைக் கொன்றொழிக்கும் கொடிய விலங்காகிய புலி ஒன்று அணுகி வருதல் கண்டும் அதனால் வரும் திணை உணராமல் முதலிய போலிக் காட்சிமாம்; இவ்வழக்கு என்பது - இவ்வழக்கென்னும் அளவைப் பேரிலிவது; மூடல் கோடு ஓப்பன சொல்லின் மாத்திரத்தால் கருத்தல் தேரன்றல் - முயற்கொம்பு என்பது போலும் பொருள்கள் வாய்மையில் இவ்வொருளாகவும் சொற் கேட்ட துணையால் ஓர் உள் பொருள் போலக் கருத்திற்குப் புலப்படுதலாம்; உணர்ந்ததை உணர்தல் - உணர்ந்ததை உணர்தல் என்னும் அளவைப் பேரிலிவது ஒருவன் கண்ணுணர்ந்ததையே வானாது மீண்டும் அளவை கூறி உணர்த்துதல், அஃதாவது; உறுபணிக்கு திப்புணர்ந்திடல்

மருத்து என பலக்கொள்கின்றதல் - பிறன் ஒருவனுக்கு மிகப் பணிதரும் துண்பத்திற்குத் திகையதல் மருந்தினறு கூற முத் படுதல் போல்வன; கிணப்பு எனப்படுவது - கிணத்தல் எனலும் துளவெப் போலியாவது பிறர் காரணம் விசுவாசு கிணக்கு இவர் தாய்க் தக்கையுடனென்று மொல கருதல் - ஓரவன் காரணமின்றியே மனக்கு தின தாய்க் தக்கையுடனென்று அறிவித்தல் மிகத்த ஆக கூற்றினத துண்தகைய; இப்பிறநிய அளவைகள்-யான் கூறிய துளவெக ஆகத்தனமென என்னுன; என்க.

(கி - டி) எப்பொழுது எத்தன்னாத்தாயினு? எப்பொழுது பிறப் பொன் காண்பது அறி? எனப்பொழுது? எப்பொழுது? என்னம மட்டும கண்டொழுகதல்? என்க. ஆகலின் கட்டு மொலவப் போலியாயிற்று. நாய்க் கொல் - இவ்விரிசுக் காட்சி எனவும கூறுப. ஐயம்: ஓர் பொருள்க் கணவால் கண்டவன் அதனை அதனொழுது கொள்ளுதல் இவ்வொல்காம்காட்சிப்போலி கள். என்க? மெய்க்காட்சி? இவ் காட்சி ஐயம் கூறு இன்று விசிற்பம் முளையும ஆக ஆற ஆகியதும், என்பவர்களின் இவையெல்லாம் மொல ஆயின எனக இதரத் தகையதல் என்பது - ஆராயது தெரிதலும் பிறையுதல் மொலாகலின் போலியாயிற்று எனவகன் கனமை எய்தும் பொருட்டாகலின் மொலாக் கண்டவன் அதனல் தகையதும் கேட்டை மணராமை என்க. இவ்வொலியாயிற்று அன்பு மொலப் பிற ஐகாரம் காரியம். அதனல் எய்து தினாயைநன துண்தகைய மொலப் புலியா எய்த்துக்கட்டினார். பரத்தை மதலிமொலாக் கண்ட காட்சியொர் காட்சியும் அவரால் மும் தலை மணராமைபின் அக்காட்சியும் அளவைப் போலி என்றதற்கு மதலிப கண்ட அர்ப்பாமை என்றி. மயந்தொல ஆய்வு என்க ஆகயிடு கருததல் மொலப் காக்கையி பல் மதலிய இவ்வொலி யாக்கையொழி அகப்படுத்தி னின்றது. இவை மொலமொலர் மாத்நொலி என்றிப் போலி இவ்வொலி ஆகவுந் பொல பொல உள்ளத்தில் மொலுதலன் போலியாயிற்று. இக் காட்சி மானகக் காட்சி ஆகலின் கருதலில் தோன்றல் என்னுர். அளவையின்றியும் மொலத்தார் மணர்தற்கு எனய பொருளை அளவையால் மணர்த்ததலும் மொலி என்பார மணர்த்ததை மணர்த்தல் என்றி. இஃதுணர்த்து மணர்த்ததை மணர்த்தல் எனப் பாடங்கருத்த மணர்த்து நகத்திமெ மதந்துர் மணர்த்தல் என்று மொல கூறி அதனைக் குதறி என்றி கூ. வார் உரை போலியார் என்க. என்க? மணர்த்தனை பறித்தி மணராதுர் இவ்வொலத்தே வாழ்தல் அரிதாலின் அஃது மொலாதல் என்னவா? இனி, தான் மணர்த்தனை ஆராயந்த தெனய குற்பொல யாரை உள்ளி இவ்வனம் இசுற்குக் கூறும் வளக்கம் போலி என்க கிணப்பு - பிறர் கொள்ளதனை கிணத்தல். பிறர் கூற்று மொலியாதலும் கூறாதலின் அதனல் மணராமை கிணப்பு போலியாயிற்று.

சமயக்கணக்கிலும் அளவையகரும்

எ.ச. - அக: பாங்குறும்.....தன்னையிட்டு

(கி - கி.) பாங்கு உறக - துவ்வளவைப் பகுதிவக
மேற்கொள்குகிற சமயகன்; உலககாலம் பெளததம்

சாங்கியம் வைசிகம் மீமாஞ்சகமாம் - உலோகாயதமும்
பெளத்தமும் சாகியமும் வைசிகமும் மீமாஞ்சகமும் ஆகும்,
சமய ஆசிரியர் தாம் - பறைமே திசு சமயங்களுக்கு ஆசிரியர்
ஆவார்; பிருகற்பநி சினன கபிலன் அக்கபாதன் கணுதன்
சைமினி - பிருகற்ப நியும் புத்தனும் கபிலனும் அக்கபாதனும்
கணுதனும் வைசினியும் என இம் தம தனிவர்களாவார்; உய்யப்
பிரத்தியம் ஆறுமாம சாத்தம் - உய்யமம் பிருகற்பநி
அபாவம் - திசு சமயங்கள்: உய்யம் கொள்ளப்படுகின்ற
அளவைகள் தாமும் கிவிய மதவிவ கொள்ளால் - ணா பநி
காட்சியளவையும் கருதலளவையும் நூலளவையும் உவமை
அளவையும் அருத்தாபத்தி அளவையும் அபாவ அளவையும்
ஆகிய; இ போது இன்னுள் அளவைகள் - திருத ஆக
அளவைகள் இப்போது திரிவார் சமயங்களுக்காளால்
வழங்கப்பட்டு வருகின்ற அளவைகளாகும்; என்றவன்
தன்னினிட்டு - என ந உதிந்ததாயிவ அளவைவாறுகின்ற
விட்டு மாதவன் வடிவில் நான் செல்லுமா மணிநீராகக்
என்க.

(வி-ம்.) பாங்கு-பகுதி. இவ்வளவையின் பகுதி என்க இவற்றை
நிரலே உலோகாயத சமயத்திற்கு ஆசிரியன் பிருகற்பநி, அசாயதற்கு
அளவை காட்சி அளவை மட்டுமே எனவு, பெளத்தத்திற்குப் புத்தன்
ஆசிரியன் எனவும் காட்சியும் கருதலும் பெளத்த சமயத்திற்கு அளவை
எனவும், சாங்கியத்திற்கு ஆசிரியன் கபிலன் எனவு, அளவைகள் காட்சி
கருதல் நூல் ஆகிய மூன்றும் எனவு, கையாய்க்கத்திற்கு ஆசிரியன்
அக்கபாதன், அளவைகள் காட்சி கருதல் நூல் உவமை ஆகிய நான்கும்
எனவும், வைசிகத்திற்கு ஆசிரியன் கணுதன் எனவு, அளவைகள்
காட்சி கருதல் நூல் உவமை அருத்தாபத்தி ஆகிய நான்கும் எனவும்,
மீமாஞ்சகத்திற்கு ஆசிரியன் சைமினி எனவு, அளவைகள், காட்சியுமதல்
அபாவம் கருதல் கூறப்பட்ட ஆறுமாம் எனவு கொள்க. இவையினை இப்
போது வழங்குவன. எனவே ஏனைய எவ்வு அளவைகள் கையிடப்
பட்டன என்றவாறும் ஆயிற்று. மீமாஞ்சகியின் ஆசிரியரான சைமினி
என்பவர் தாம் கண்ட ஆறுளவைகளையும் கைக்கொண்டனர் என்பதனை
மீமாஞ்சகச் சருக்கம் (மேய்க்குஞான விளக்கம் - ௩௩) நன்றும்
செய்யுளில்,

“காணுதல் கருத லொப்புக் கட்டுரை பொரு ளபாவ
மேணுறு பிரமாணங்க ளிவையாற்ற”

என்பதனாலும் உணர்க. என்றவன் - அளவை வாதி.

இயமானும் ஐம்புகமும் இநகடநர் உயிரும் யாக்கையுமாய்க் கட்டி
நிற்பானும் என்றுன். இக் கருத்தினை 'அவைகைய தானை' எனவரும்
சிவஞான பாதத்தானும் உணர்க. கலை என்றது - மறைமொழியை.
அதாவது திருவைந் தெழுத்து மந்திரத்தை என்க. இதனை,

"மந்திர மதனிற் பஞ்ச மந்திரம் உயிவ மாகத்
தந்திரம் சொன்ன வாரிங் கொன்னெனின் சாற்றக் கேளே
முந்திய தோற்றத் தாலும் மந்திர மலத் தாலும்
அந்தமில் சத்த யாதிக் கிசைத்தலு மாடு மனமே"

எனவரும் (சிவ - சித்த - சுப - செய் - எக) செய்யுளானும் உணர்க.

இனி, கலை உஅ-என்றும் இவை சிவபெருமானுடைய உறப்புகளாக
உள்ளவை என்பவாதலின் கலை உஅவினென என்றெனக் கூறாமல். என்ன?
ஐயாறதன்மிசை எடுத்தத்தையிட்ட வாயில்லான கலை உய்யுடன்
பொருத்த என உறவு காண்க (தாச்சிற்றம்பல-க.பேர்). படைத்து
வளைபாடும் பண்டிதன் எனபதனை 'காததும் படைத்து கரந்தும்
விளையாடி' எனவருபு நெய் பாவையை ஒப்புநோக்குக துடைத்தல்-
மூலமலத்தை நீக்குதல் துயர் - பிரயத்தனம். தோற்றம் -
பெருந்தகைமை. தான ஒன்றிலோன் எனபுழி, தான் : அசை.

பிரமவாதி

கக - கௌ : பிரமவாதி.....என்றனன்

(இ - ன்.) பிரமவாதி பேர் உயகு எல்லாக் - பெரிய தன்
உய்களாகிய உலகங்களை எல்லாம்; ஓாதேவன இட்ட பூட்டை
எனானை - ஒபற்ற பிரமதேவனால் இடப்பெற்ற முடிவைகள்
என்று கூறினன என்க.

(வி - ர்.) மணிமேகலை சைவவாதியைவிட்டு அப்பால் எதிர்ப்பட்ட
பிரமவாதியை வனவ அவன இங்ஙனம் கூறினன் என்பது கருத்து. பன்
வருவனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

வைணவவாதி

கடி - கக : காதல்.....உரைத்தனன்

(இ - ன்.) கடல்வணன் புரணாக காதல் கொண்டு ஒதினன -
கடல் போலும் கெடிறமுடைய விட்டுணுசின் புரணத்தை
அன்புற்று ஒதியுணராத வைணவவாதி இவ்வுலக மெல்லாம்;
காரணன காப்பு எனது உரைத்தனன் - திருமாலால் காக்கப்
படுதலின் அவனை முழுமுதற் கடவுள் என்று கூறினன என்க.

(வி - ர்.) காதல் - இறையன்பு. அவனை முழுமுதற் கடவுள்
என்பது குறிப்புப் பொருள். இதனை : பெயர்.

வேதவாதி

கர - கர : கற்பம்.....கேட்டு

(இ - ம்.) கற்பம் என சந்தம் கால் எண்கண் தெற்று
என் ஒருகதம் செறி சிக்க கற்கு உற மயாரணம் மிகம்
பேற்ற - கற் மகைககவம் சந்தோசிதி சந்தோகவு சந்தோம்
கண்ணகவும சந்தோகக உள்ள கிருததம் கந்தோகவு சந்தோம்
மூக்கவும கந்தோகவும விமக கண மகைகவு. இவ்வாறு
உறவுகவும உறம்; சார்பின - தோனா ஆரணவதக்த
ஆதி கந்தப இவ்வ - தான ஒன்றினினறும் பிறவாத கற்பின
புறய ஆரணாகிய வேதத்தந்தத் தோற்றமும் இறந்தும்
இவ்வ - ஆதலி; உது செறி எனும் வேதியன உறையின வது
யுந் கெட்டு - அது உறும் செறிம விடையதுவிக்கும் கன்கனி
என்று கருகின்ற வேதவாதியின விதியையும். கேட்டறந்த
கின்னர என்க.

(சி - ம்.) கற்பம் முதலிய ஆறும் வேதாங்கம் என்பவாதின்
இங்ஙனம் உருவகிக்கப் பட்டன. சந்தம் - சந்தோசிதி. எண் என்றது
சோதகதை இனி. இது பற்றி ஆசிரியர் கச்சிதூர்க்கினியர் இம்
முறைமையினைச் சிறிது வேறுபடுத்தி ஆறங்கமாவன உலகியற் சொல்லு
யொழிந்தது வைகாசி சொல்லையாராயும் கிந்தழும் அவ்விரண்டையு
முடனாய்ந்த ஆந்தரக் தொடக்கத்து விடாகரணமும், போதாயனீயம்,
பாத்தவாசம், ஆபத்தம்மம், ஆத்தரேயம் முதலிய கற்பங்களும்,
காரணமீயம் வாயம் முதலிய கண்களும் எந்தகாராய்ச்சியாகிய
பிரமமும் செய்யுளிலககணமாகிய சந்தமயம் 'தொல்-புறத்-உரு-
உரை' என்பர். சார் இல் தோன்றாமையாவது அனாதித்தியம் என்ற
வாறு. இதனை நீடுகேசியினகன,

"நாததிக மல்லது சொல்லலை

யாயின்று னுன்பயந்த

சாத்திர மாவது வேதமன்

ரோவது தான்சயம்பு

குத்திரி நீயது வல்லைய

லாயையிற் சொல்லுகிலாய்

போத்தந்தி மோவதன் றிபையென்

முன்பொங்கிப் புககனே"

(வேத அடக)

எனவரும் பூக்கன் கூற்றுவும்,

"மன் உள மறைகள்" எனவரும் சந்தற்ப மாலவாதி மதத்தானும்
"வேதர் அநாதி சித்தயம்" எனவரும் பரிபேலழகர் (குறள் - 1054)
உரையாறும் உணர்க. வேதக்கு: சாரிணையினறி உருபு புணர்ந்தது.
வேதமன். வேதவாதி.

மாணிக்கசுந்தரி உட்கொள்ளும் செயலும்

க)ன - ஈ - க : மெய்ததிறம்... ..யாடு தன

[illegible]

(ஸ் - டி) வி மீத்திரம் - நூல்வழக்கு. வழக்கெனறது உலக வழக்கின. "வி மீத்திரப் வழக்கு நன்பொருள் வீடெனும் இத்தகம் தத்தம் இயப்பிசின் காட்டும் சமயக்கணக்காரும்" என விழாவறை காதையினும் (கக. கக) வருதல் உணர்க. ஆசீவக நூல் நன்குணர்த சமயக்கணக்கார்தலைவனைப் புராணன் என்று வழங்குவது வழக்கம் என்பது நீலகேசியில் துறவார் தலைவனைப் பூரணன் என்பதனாலும் சன்ம பூரணன் என்பதே புராணன் எனக் கோடற்கும் இடம் இருத்தலாலும் உணரலாம்.

“காரணம் வேண்டாக் கடவுட் குறாந்தன்னிற்
பேருணர் வெய்திப் பெரிதும் பெரியவன்
பூரண னென்பான் பொ நவறக் கற்றவ
னாரணங் கன்னாட் கறிய வுரைக்கும்” (நீலகேசி, ஆச்வத-௧௧௮)

எனவே பூரணன் என்பதே விகாரத்தாலாதல் பிழை' ட்டாதல் கூண்டுப்
பூரணன் என்றாயிற்று என்று கோடல் மிகையன்று என்க.

ஆசீர்தகவர்தி

கத0 - கதக : எல்லையில்.....படுமே

(தி - ஷ்) எல்லா நூல் பொருள்களில் எங்கும் எப்போழுதும் புல்லிக் கிடந்து புலப்படுகின்ற வரம்பில் அந்நவன் இறை - அதி கேட்ட ஆசீர்வ சமயத் தலைவனாகிய பராணன் உவ் வஞ்சுக்குத்த லிகை இறுப் வன :—எல்லா நூல் கிடக்கின்ற பொருள் களில் எல்லாம் அந்நவன் இறைவன் எங்கும் எக்காலத்தும் பொருள் திக் கிடந்து பொறிக்குக்குப் புலப்படுகின்ற அனந்தரூபன் உடையவனாகிய மற்றலிதவன் என்பவனை எம்மால் வழிபடு கின்ற கடவுளாவான்; நூல் பொருள்கள் ஐந்து-சமது நூலாகிய

வைதி என்பதன்மீன் கூறப்பட்ட பொருள்கள் ஐந்தேனாம், அவைதாம்; உம் தரும் உயிரோடு ஒரு நால்வகை அணு-அறிவைத் தருகின்ற உயிரணுவோடு காணு வகை அணுக்களாம்; அவ்வணு உற்றும் கண்டும் உணர்ந்திட - அவ்வயிரணு எனது தீனையும் பார்த்துப் உணர்ந்திடுப்படி; பெங் வகை கூடிபிரிவதும் செய்யும் விலம் நீர் தீ காற்று என நால்வகையின-ஊழ் கூடியனாறு தம்முள் கூடிப் பின் பிரிதலையும் செய்யும் வில அணுவும் நீரணுவும் தீரணுவும் காற்று அணுவும் என்று கூறப்படும் எழுவகை அணுக்களும்; மலை மரம் உடம்பு என திரள்தும் செய்யும் செவ்வையாகி விரிவதும் செய்யும் அவ்வணுக்கள் மலை எனவும் மரம் எனவும் உடம்புகள் எனவும் கூறவகால் கூடி ஒளருகத் திரள்வதனையும் செய்யும், பிரியுங்கால் வேறு வேறு விரிவதனையும் செய்யும்; அவ்வகை அறிவது உயிரென்பமே - இவ்வனம் ஆவதனை அறிவதுதான் உயிர் என்று சொல்லப்படும் என்றான என்க.

(வி - உ.) பொருள்கள் - காட்சிப் பொருள்கள். வரம்பில் அறிவு - அளத்தஞானம். இறைவன் என்றது மற்கலி தேவனை. நூல் என்றது அச்சமய நூலாகிய நவகடிக் என்பதனை. அந்நூல் ஒன்பது அதிகாரங்களை உடைத்தாகலின் அப் பெயர் பெற்றது. பொருள்கள் என்றது தத்துவங்களை. இவர் உயிரையும் அணுவென்றே கொள்வர். ஏனை அணுக்களோடு கூடுங்கால் ஏனைய அணுக்களுக்கும் அறிவூட்டும் அணு உயிரணுவே என்பான் உரந்தரும் உயிரோடு என அதனைப் பிரித்தோதனை. அவ்வணு என்றது உயிரணுவை. உயிரணு கூடுவதும் பிரிவதும் ஊழின் செயல் என்பான் பெய்வகைக் கூடிப்பிரிவதும் செய்யும் என்றான். உயிரணு மலை முதலியனவாக ஏனைய அணுக்களோடு கூடித் திரள்வதும் விரிவதும் செய்யும் என்றான். அறிவது உயிர் எனப்படுமே என்றதனால் ஏனை அணுக்கள் அறிவில்லா அணுக்கள் என்றனும் ஆயிற்று. இதுகாறும் உயிரோடு கூடிய ஏனைய அணுக்களையும் அவற்றள் உயிரணுவின் இயல்பினையும் உணர்த்தியபடியாம். மேலே ஏனை நால்வகை அணுக்களின் இயல்பு கூறுகின்றான்.

நீல அணுக்கள் முதலியவற்றின் இயல்பு

கஉ௦ - கஉ௧ : வற்பம்.....கடன்

(இ - ள்.) விலம் வற்பமாகி உறும் - வில அணு வன்மை உடையதாய்ச் சேறியும்; நீர் தாழ்ந்து சொல்படு சீததல்தாடு அவை உடைத்தாய் இழின என விலம் சேர்ந்து ஆழவது - நீரணு விழ்ச்சியுற்றுச் சொல்லப்படுகின்ற தன்மைமீயாடு சுவையும் உடையதாய் இழின என்னும் ஒவியோடு விலத்தைச் சேர்ந்து அதன்கண் அமுர்திப் போவதாம், தீ தெறுதலும் மேல் சேர் இயல்பும் உடைதது - இனித்தீ அணு சுடுதலும் மேலேகக்கீச்

செல் முதலும் ஆறே இயல்புகளை உடைமதாந்; காற்று விலங்கி
அவ்வுதல் கடன் - காற்றிறதன் குறுகாக இயங்கிப் பிற
பொருள்களை அசைப்பது உட்பொம் எனான என்க.

(கி - டி.) இவ்வாறுக்களின் இடம்பை,
"நிலை சொர்க்கம் நாயிர வியல்பும்
பலீ ரவற்றின் பரிபா லவைதாம்
புலமா கொளியான் ரொறிய முதற்காஞ்
சலமா யதுதன் மையையே முதலாம்"

(நில. ஆசுவ - ௧௭௮)

எனவும்,

"எறித்தன் முதலா யினதி யினலாம்
செறித்த லிரையோ டிவைகாற் றினவா
மறித்தல் லறிதல் லவைதா நுயிராம்
குறித்த பொருளின் குணமா லிவையே"

(நில. ஆசுவ - ௧௭௯)

எனவும் வரும் செய்யுளானும் இவற்றிற்கு யாம் எழுதிய உரைகளானும்
விளக்கங்காண்க வற்பம் - வன்மை. உறும் - செறியும். இழிவான
என்பது ஒவிக்குறிப்பு. மேற்சேரியல்பு - மேலெழும இடல்பு. அசைத்
தல் என்றமையால் பிறபொருளை அசைத்தல் என்க. கடன் - கண்டு
இடல்பு என்னும் பொருட்டு.

திருவுமது

கஉச - க௩ச: இவை.....சூகம்

(தி - ஈ.) ஆதிஇல்லா பாம அணுக்கள் இவை - அனாதி
யாக உள்ள மிகவும் நுணுதிய இவ்வணுக்கள் கூடிப்பிரியுந்
செய்கின்றால் மரம் மலை உடம்பு முதலினைவாம்; வேறு இடல்பு
எய்தும் விபரிதத்தால் - வேறு வேறாகும் தன்மைமால் உன்
டாகுக் காற்றங் காரணமாக; யாவதும் தீது உற்று ஈதவதி
செய்யா புதிதாய்ப் பிறந்து ஒன்று ஒன்றில் புகுதா - தம்
மிகப்பில் சிறிதும் கெடுதலும் சிதைதலும் இல்லை அன்றியும்,
இக் கூட்டாவினால் புதிதாகத் தோன்றுதலும் ஓரணு மற்றோர்
அணுவினுள் புகுவதும் இல்லை; முதுகே அணுவில அணுவாக்
திரிமா ஒன்று இரண்டாகிப் பிளப்பதும் செய்யா அன்றியும் அவல்
போல பரப்பதும் செய்யா - அனாதியாகிய இவ்வணுக்களுள்
கோணு நிலவணுவாகத் திரியவும் மாட்டா ஓரணு இரண்டாகப்
பிளந்து போதலும் இல்லை, அல்லாமலும் இவை தமக்கிடப்பான
வகட்ட வடிவத்தினின்று (கெடுக் குண்ணுதல் காரணமாக) அவல்

போன்ற தகட்டு வடிவமாம் பிரிவுந் மாட்டா; பலவும் உலாவும் தாமும் உயர்வதும் உசர்பும் குடமாய்க் பிறவா கூடும் - இவ் வணுக்கள் உலவும் இமங்கததும் தாமததும் உயர்வதும் ஆகிய இச் செவ்வகளைச் செய்பு, போலும் தமமுள் கூடும் மடையும் பிறவு மாயிப் பொருள்களாகவும் கூடும், பின்னியும் பிரிவு தம் தனமையவாகும் - மறுபடியும் பிரிந்துநித தமக்கியல்பான துண்ணணுக்களாகி வீடும் எனினுன் எனக.

(வி - ன்.) காற்றணுக்கள் உலாவும் நீரணு தாமும் - ஆழம் தீயணு உயர்ந் நிலகணு குளம் என்று கொள்க. மல முகவிப உலகப் பொருள்களாகக் கூடப் என்பது உத்தி தமதன்மை - தமக்கியல்பான துண்ணணுவாம் தன்மை என்க. இனி இதனை,

"அணுமே யினவைத் தவைதா மனைத்துங்
குணமே யிலவாங் குழுவும் பிரியு
முணன்மே யினு முள் புகுதல் லுரையேங்
கணமே யெனினும் மொடுகா லமிகு"

(நீல. ஆசுவ - கள)

கனவரும் செய்புளானும் உணர்க.

இதுவுமது

கடவு - கசடு : மன்னிய.....மாட்டா

(தி - ன்.) மன்னிய வயிரமாய் செறித்து வற்பமுக ஆம் - இவ்வணுக்கள் நிலைபெற்ற காழ்ப்பாய்த் தம்முள் செறித்து பெரிதும் வன்மை உடைவ மாமுமாம்; வேயாய்த் துளைபடும் பொருளா முளைக்கும் - மூங்கில் போன்ற உட்குளையுடைவ புற்களாகவும் முளைக்குக; தேகாமதிபோல் செழுவில வரைப்பாம் - சிறைத் திங்கள் போன்று வளமான நில உலகமாகவும் திரளும்; சிறைந்த இவ்வணுக்கள் பூதமாய் சிகழின் குறைந்தும் ஒததும் கூடா வரி... - இவ்வாறு செறிந்த இவ்வணுக் கூட்டம் தமக்கு வேண்டிய அளவில் குறைந்தாதல் ஒததாதல் கூடமாட்டா, அவை கூடுங்கால் தமக்குரிய முறைமைகளே; ஒன்று முக்கால் அரை காலாய் உறும் - ஒன்றும் முக்காலும் அரையும் காலும் ஆகக் கூடும்; துன்றும் மிக்கதனால் பெயர் சொல்லப்படும் - இவ்வனம் கூடுமிடத்தே அக்கூட்டத்துள் மிதந்துள்ள அணுக் களாலே பெயர் கூறப்படும்; இக்குணத்தது அடைந்தால் அல்லது - ஈண்டுக் கூறப்பட்ட பண்பினால் தம்முள் கூடுவ லல்லது இவை, நிலமாய் சிக்கென்பதுவும் நீராய் இழிவதும் தீமாய் சுடுததும் காற்றாய் வீசலும் ஆய் தோழினை அடைந்திட

மாட்டா - நிலமாடுத் செறிவதும் நீராடு ஒழுருவதும் நெருப்பாடுக்
கனெதும் காற்றாடு வீசுவதும் ஆகிய இதனெதாழில் செய்யுத்
ஆற்றலை அடைந்திட மாட்டா என்றான் என்க.

(வி - ௩.) வைரம் என்றது மரத்தின் காழ்ப்பினை. துளை-உந்துகை.
வேல் முதலிய பொருளாய் முனைக்கும் என்க. நிலமாடுங்கால் வட்ட
வடிவிறழய்த் திரண்டு என்பான் தேயாமதிப்பால் என்று உவமை எடுத்தோதினான். இதனால் நிலம் வட்டவடிவிறழ என்று என்னும் அறிவு பன்மைக்
காலத்தும் இருந்தமை புலனாம். இனி, பூதமாய் நிகழ்வதாவது -
நிலாப் நீராய்த் தீயாய்க் காற்றாய் ஓடியாய் நிகழ்வது. இவ்வணுக்கள்
பூதங்களாய் ஆதும்போது அவ்வவ்வணுத்தீரன் அவ்வப்பூதமாதற்கு
வேண்டிய அளவில் கூடும், குறைந்து கூட மாட்டா; பிற அணுக்களின்
கூட்டத்தோடு ஒப்பவும் கூடா என்பான் குறைந்தும் ஒத்தும் கூடும்
கூடா வரிசையில் கூடும் என்றான். வரிசை - முறைமை. கூடுங்ளல்,
உயிரை ஒழிந்த ஏனைய அணுக்கள் கூடும் இடத்து நிலம் முதலிய நான்கு
அணுக்களும் கூடும் ஓரணுவை விட்டு மூன்றணு தம்மில் கூடி நிலவாது,
இரண்டணுக்களோடு இரண்டணுவாகக் கூடும். இரண்டும் மூன்று
மாகக் கூடா என்பது கருத்து. இனி ஒன்று முக்கால் அரை காலாய்
உறும் என்னும் இதனையே பிறிதோர் ஆற்றால் கூறுவதும் உண்டு. அம்
முறைமையாவது நிலத்தில் நாற்றம் உருவம் பரிசம் என்னும் நான்கும்
நீரில் சுவை உருவம் ஊறு என்னும் மூன்றும் தீயில் உருவம் ஊறு
என்னும் இரண்டும் காற்றில் ஊறு மட்டும் பொருந்தும் என வேற
வாய்பாட்டானும் கூறுப. அஃதாவது நான்கும் மூன்றும் இரண்டும்
ஒன்றும் என்றது ஈண்டு ஒன்று முக்கால் அரை காலாய் உறும் என்ற
கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை—

“ஒன்றினை ஒருவி மூன்றங் குற்றிடா திரண்டு விட்டு
நின்றிடா திரண்டு கூடும் நெறிநிலம் நான்கு நீர் மூன்று
இன்றிரண் டழல்கா லொன்றாய் இசைந்திடும் பூமி யிவ்வா
றென்றுநீர் திகா லாகி ஈண்டுவ தென்றி யம்பும்”

(சிவ, சித்தி, பரபக்கம். ஆசுவகன் மதம். ௭)

எனவரும் செய்யுளான் உணர்க. மிக்கதனால் பெயர் சொல்லுவதாவது
நில அணு மிக்கிருந்தால் நிலம் என்றும் நீரணு மிக்கிருந்தால் நீர் என்றும்
இவ்வாறு மிக்கதனால் பெயர் பெறும் என்றவாறு. மேலே சொன்ன
முறைப்படி இவ்வணுக்கள் கூடாவிடின் நிலம் முதலிய ஈனவாய்
யற்றதத் தாங்குதல் ஒழுகுதல் முதலிய தத்தம் தொழிலுச்செய்யும்
திறம் பெரு என்று கொள்க.

இதுவுமது

கசக - கருள : ஓரணு.....இயல்பு

(இ - ௩.) ஓர் அணு தெய்வக் கண்ணோர் உணர்குவர் -
இவ்வணுக்களில் தனித்ததோர் அணுவைக் கேவலஞானம்
என்னும் தெய்வக்கண் உடைமோர் மட்டுமே காண்பர்; ஏதோர் -

அத் தெய்வக்கண் பெருத மார்தத் அவ்வணுக்கள்; பூதத்திரட்சி
யுத் தோர் - பூதமாகத் திரண்ட வழியும் ஓர்ணுவைக் கண்டுண
ரார், இஃது எவ்வனமெனின்; மாண்புபாதின ஒரு மயிர் அறி
கார்-ஒளி மழுதலை மாண்புபாதின்கண் தணிதது ஒரு மயிரை
அறிமமாட்டாதார்க்கு; சாலத் திரள் மயிர் தோற்றுதல் சாலும் -
பிகத் திரண்ட மயிர்க்கற்றை காணப்படுதல் போலாம்; கரும்பு
பிறப்பும் கருலைப் பிறப்பும் பசும் பிறப்பும் செம்பு பிறப்பும்
போனன் பிறப்பும் வெண்ணு பிறப்பும் என்று இ ஆறு பிறப்
பினும் மேவி - கரிமபிறப்பும் கருலைப் பிறப்பும் பசும் பிறப்பும்
செம்பு பிறப்பும் பொன் பிறப்பும் வெண் பிறப்பும் என்று கூறப்
படும் இந்த ஆறுகளைப் பிறப்புகளினும் பொருந்தி; பண்பு
உறு வரிசையினபால் பட்டுப் பிறந்தோர் - தன்மைமால் ஒன்றறி
கோன்று மிகுதின்ற ஈண்டுக் கூறிய முறைமையின்படி பிறையுட்
பட்டுப் பிறந்தவர்கள், இறுதியாக; கழிவெண் பிறப்பில் கலந்து
விடு அணுகுவர் - வெண் பிறப்பினுள்ளும் மிக்க வெண் பிறப்பில்
பிறந்து இறுதியாக வீட்டுலகத்தில் புகுவர்; அழியல் வேண்
கார் அது உறற்பாலார் - துன்பம் உற்று நெஞ்சுழிதலை விரும்
பாத மக்களை அவ் வீட்டுலகத்தை எய்துதற்குரியாரவார்; இது
செம்போக்கின இயல்பு - இவ்வனம் கூறும் இது பிறப்புற்றுப்
படிப்படியாக உயர்க்து போகும் நேரிய போக்கின் தன்மைமால்
என்றான் என்க.

(வி - ௨.) இதனோடு,

“வெண்மைநன் பொன்மை செம்மை நீலகழி வெண்மை பச்சை
உண்மையிவ் வாறின் உள்ளும் கழிவெண்மை ஒங்கு வீட்டின்
வண்மைய தாகச் சேரும் மற்றவை உருவம் பற்றி
உண்மையல் வொட்டுத் தீட்டுக் கலப்பினில், உணரும்
என்றான்”

(சிவ. சித்தி. பரபக்கம், ஆசீவகன்மதம், ௮)

எனவெய் செய்யுளையும்,

“மணியுயிர் பொன்னுயிர் மாண்ட வெள்ளியின்
அணியுயிர் செம்புயி ரிரும்பு போலவாம்
பிணியுயி ரிறுதியாப் பேசி னேனினித்
துணியின மெனத்தொழு திறைஞ்சி வாழ்த்தினார்”

(சிவக - ௨௧௧௧)

எனவரும் செய்யுளையும் வினைக. கரும்பு பிறப்பு முதலிய ஆறு பிறப்பு
களும் ஒன்றற்கொன்று உயர்க்த பிறப்பாம். இவ்வனமே ஆறுகத்
சமயத்திலும் ஒன்றறிவுயிர் முதலாக உயிர்கள் பிறந்து உயர்வன

என்னும் கொள்கையும் உண்டு. கழிவேண் பிறப்பு என்றது மக்கட் பிறப்பினும் பெய்யுணர்வு உடைய மேலாய பிறப்பினை என்க.

திருவுமது

கடுஎ - ககக : இதுத்ப்பும்.....விட்டு

(இ - ள்.) இதுத்ப்பும் அது மண்டலம் என்று அறிவல் வேண்டும் - இவ்வாறு உயிர்கள் பிறப்புற்றுச் செய்போக்காக உயரும். இம்முறை தவறினால் பின்னரும் கீழ்க் கீழ்ப் பிறப்புகளில் புகுந்து சுழல்வதாம், அகவனம் சுழல்வதனை மண்டலித்தல் என்று அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்; பெறுதலும் இழத்தலும் இடையூறு உறுதலும் உறுமிடத்து எய்தலும் துக்க சுகம் உறுதலும் பெரிது அவை நிகழலும் - உயிர்கள் இவ்வாறு பிறந்துழலுங்கால் அவை செல்வம் முதலியவற்றைப் பெறுதலும் அவற்றை இழத்தலால் வருமை உறுதலும் இவை வந்துறும் காலத்தே தப்பாமல் வந்துறதலும் இவற்றுள் இனபதுன்பங்களை நுகர்தலும் மிகவும் அவவினப துன்பங்கள் நிகழிப் போகலும்; பிறத்தலும் சாதலும் கருவிறப்பட்ட பொழுதே கலக்கும் - பிறத்தலும் இறத்தலும் ஆகிய இவைமீயல்லாத கிழைதற்குக் காரணமான பழவினைகளும் அவ்வுயிர்கள் தாம் வயிற்றில் கருவாகும் பொழுதே அவ்வுயிரோடு கலந்துவிடும்; இனபமும் துன்பமும் இவையும் அனது எனத் தரும் - பிறத்தின் நுகரும் இன்பங்களும் துன்பங்களும் ஆகிய இவை தாமும் அணுக்கள் என்கிற கொள்ளத்தரும்; முன் உள ஊழே பின்னும் உறுவிப்பது - உயிர்கள் முற்றிறப்பிலே செய்தகமமால் உளதாயிப் பழவினைமே பின்னர்ப் பிறக்கும் பிறப்பினகண் ஊட்டுவதாக; மற்கலி நூலின வகை எனன் - எவகன் இறைவனாகி மற்கலி தேவனுடைய நூலாயி நவகநூலில் கூறப்பட்ட பொருளின் வகை இதுவேமாம் என்று அறிவுறுத்த; தடுமாற் சொல் தொடர்ச்சினைவிட்டு - முன்னுக்குப்பின் முன்னுக்கு, அந்த ஆசை வாதியாடு சொல்லாடுகின்ற தென் தவனித் தவனிட்டு அப்பால் என்க.

(வி - ட்.) பேறுதல் - உணவு உடை உறையுள் முதலிய பேறுகள். இடையூறு - நல்தரவு பிணி முதலியன. உறும் இடம் - அவை வந்தெய்தும் செவ்வி. அவை என்றது பேறுமுதலாகச் சுகம் ஈராக உள்ளவற்றை. உயிர் கருவில்பட்டபொழுது கலக்கும் என்க. இன்பதன்பம் பொறி புலன் முதலியவற்றால் ஆதலின் அவையும் அணுவாகும் என்றவாறு. தடுமாறற் சொல் தொடர்ச்சி என மாறுக. இதனை,

“பேறிழ விடையூ றின்பம் பிரிவினா திருக்கை மற்றும்
வேறொரு நாட்டிற் சேறல் வினைந்திடு மூப்புச் சாதல்

கூறிய எட்டும் முன்னே கருவினுட் கொண்ட தாகும்
தேறிய ஊழிற் பட்டுச் செல்வநவ வலகம் என்றான்"

எனவும்,

"புண்ணிய பாவம் என்னும் இரண்டணுப் பொருந்த வகத்தே
எண்ணிய இவற்றி னோடு ஏழென எங்க ளோடு
நண்ணிய ஒருவன் கூறும் ஞான மிவ்வாற தென்று
கண்ணிய கருத்தி னோர்கள் கதயினைக் காண்பா யென்றான்"

எனவும் வரும் செய்யுளோடு ஒப்பு கோக்குக. (சிவ-சித்தி - பா. ஆசீவ-
க - 60).

நிகண்டவாதி

ககள - ககக: நிகண்ட.....திறத்த

(தி - ந்.) நிகண்டவாதிமைய நின்னால் புகழும் தலைவன் யாத
நூல் பொருள் யாவை நீ உரை - அப்பால் மாதவன் கடிவில்
நிறை அம் மணிமேகலை நிகண்டவாதிமைய எய்தி ஐய! நின்னால்
வணங்கி வாழ்த்தப்படுகின்ற கடவுள யார்? உனது நூலும் அவை
கூறும் பொருள்களும் யாவை? அவற்றை எனக்குக் கூறுதி,
மேலும்; அப்பொருள் கிழவும் கட்டும் வீதம் செய்யப்பட விளம்பு
என - அப்பொருள் கிழக்கிகளையும் கட்டு வீடு என்னும்
இவற்றின் இமலபுகளையும் வாய்க்காமாக விளக்கிக் கூறுவாயாக
என்று வேண்டா சிற்ப; விளம்பல உறுவேன - அது கேட்ட
அந்நிகண்டவாதி அவ வேண்டுகோட்கிணங்கி அவற்றை விளக்கிக்
கூறத் தொடங்குவான்; தூர்தார் தொழப்படும் இறைவன் எம்
இறைவன் - தேவேந்திரனாலும் தொழப்பெறுகின்ற சிறப்பை
புடைய திருக்கலை எங்கள் கடவுளாவான்; தந்த நூல் - அவன்
அருளிய நூல் அக்கரகம் முதலிய மூன்றுமாம், அவற்றில்
பொருள் - பொருள்களாவான்; தனம் அதற்காயம்
தனம் தனமும் தீது இல் வேனும் பாம அணுக்களும் -
தனம் தனம் அகன்மாத்தி காயமும் காலமும்
அகாயமும் அழிவற்ற உயிரும் நுண்ணணுக்களும்; கல்வினையும்
நிவினையும் - கல்வினையும் தீவினையும்; அவ்வினையால் செய்யு
பத்தமும் விடும் இததிறத்த - அந்த இருவகை வினைகளாலும்
செய்து கொள்ளுகின்ற கட்டும் வினையை ஒழித்தலால்
உண்டாகின்ற வீடும் எனனும் இப் பத்து வகையினவாம்
என்றான் என்க.

(தி - ந்.) நிகண்டவாதி-சமண சமயத்துள் இரண்டு வகை உண்டு.
மந்திரப்பட்ட ஆசீவகர் ஒருவகை. நிகண்டவாதிகள் ஒருவகை.

திகம்பரத்துவத்தால் இவரும் ஒத்து. அனேகார்தவாதத்திற்
மாறுபடுதலால் இவர் இவ்வகையினர் ஆயினர் என்க. இந்திரர்
பவணக்குரர் முதலியோர். இவர் பவணக்குரர் நாற்பத்துவரும்
வியத்திரேக்குரர் பப்பத்திருவரும் கர்ப்பேந்திரர் இருபத்தாறுவரும்
தங்கனும் ஓர் யிறும் நரேந்திரனும் மிருகேந்திரனும் ஆகிய நூற்றுவரும்
ஆவர். நால் அங்காகமம் பூர்வாகமம் பாகுததி ஆகமம் என்றனும்
மூன்றாமம். காலா காமம்-காலமும் ஆகாமமுதல என்க. உயிர் நித்தியம்
என்பான் தீதில் சிவனும் என்றான். தீதில் பரம அணுக்கனும் என
இரண்டற்கும் இயைபிழை ஆம். பந்தம் - கட்டு. நல்வகையும்
தீவகையும் ஆகிய இவ்வகையும் பந்தத்திற்குக் காரணமாகலின்
நல்வகையும் தீவகையுமா ஆகிய அவ் வகைகளால் செய்யுமா பந்தமும்
என்றுன். பந்தம் அறுதலில் வீடாகலின் வீடு என்று வானா கூறினான்.
இவற்றை.

"ஆண்டவ னேது நூல்களிற் பதார்த்த மையிரண் டளவவை யனாதி
காண்டகு காலஞ் சீவன்றன் மாத்த் காயமோ டதன்மாத்தி காயம்
வேண்டவ தான புண்ணியம் பாவம் விசம்புபுற் கலம்பந்தம் வீடென்
றிண்டுத லுறுமா லின்னவை படைப்ப தின்றியே யியலுமற் டன்றிற்"
எனவரும் (மெய்குஞ்ஞான விளக்கம் எ) செய்யுளானும் உணர்க.

இதுவுமது

களஎ - கடிஉ: ஆன்ற.....உரித்தாம்

(தி - ங்.) ஆன்ற பொருள் தன் தன்மையதாயும்
தோன்று சார்வுஒன்றின் தன்மையதாயும் - இங்ஙனம் அமைந்த
பொருள் தனக்கியலபாகிய பண்புடையதாயும், தனக்குச் சார்பாகத்
தோன்றிய பொருள் ஒன்றானது பண்பை உடையதாயும்;
அதித்தபும் நிகத்தமும் ஆகி நின்று நுனித்த குணத்து -
நிலைமையையும் நிகையுதலும் உடையதாகி நின்று இத்தமையதான
ஆராய்ந்தறிமப்பட்டு பண்பு காரணமாக; ஓர் கணத்திடு
கணனை தோற்றமும் நிகையும் கேடு எனனும் - ஒரு கண்,
பொருதிநிலை காணப்படுதலும் நிகைபெறுதலும் அழிதலும் வந்த
உறபபதினைற; மாற்று அரும் மூன்றும் ஆக்கலும் உள் தாம் -
தவிர்க்கவியலாத இந்த மூன்று பண்புகளையும் உண்டாக்கு
தற்கும் உரிமை உடையதாம் என்க.

(தி - டு.) இதனை, பொருளோடு நிலையுதலுடைய குணமும்,
நிலையாடையுடைய குணமும் பொருளும் காட்டல் வேண்டுமெனின்;
கடல் என்றும் பொருளில் நீரின் குணமாகிய குளிர் முதலியன அதன்
நிலைக்குணங்களாம். கடலின் முழுக்க முதலியன நிலையாக் குணங்கள்
இவ்விரு வேறு குணங்களையுடைய கடல் பொருளாம். அன்றியும்
பொன் என்னும் பொருளில் நிறமும் திண்மையும் கவர்ச்சியும்
முதலாயின நிலைக்குணமாம். வள்ளம் மடி வரை முதலியன நிலையாக்

குணங்களாம்; இங்ஙனம் இருவேறு குணங்களையும் உடைய பொன், பொள்ளாம். இவற்றுள் நிலைக் குணங்களின் நிலையுதற்றன்மையையும் நிலையாக் குணங்களின் நிலையாமையையும் உணர்க. இங்ஙனமாதலின் பொருள் நிலைத்தலும் நிலையாமையும் உடைத்தாம் என்றவாறு.

(நிலகேசி: ககச)

இனி ஓர் கணத்தில் ஒரு பொருள் தோற்றமும் நிலையும் கேடும் ஆகிய மூன்றனையும் எய்தும் என்பதனை—

“உருவப் பிழம்பப் பொருளென்
றுரைப்பன் ப் பாறயிர்மோர்
பருவத்தி னும்பரி யாயப்
பெயரென்பன் பாலழிந்து
தருவித் துரைத்த தயிருரு
வாய்மும்மைத் தன்மையதாந்
திருவத்த தென்பொரு ளாதலைத்
தேர தெளியிதென் றுள்”

(கீவ-உஅஎ)

எனவரும் செய்யுளானும் அதற்கு ‘உருவப் பிழம்பாகிய புற்கலத்தைப் பொருள் என்பேன், பால் தயிர் முதலாயின அதனது பரியாயம் என்பேன், பாற்பரியாயத்து நின்ற புற்கலப் பொருள் தயிர்ப் பரியாய மடைந்து பரிணமித்தலின் தோற்றம் நிலையிறுத் என்றும் மூன்றையும் உடையதாய் நின்றாற் குற்றங்கூறப்படாத பெருமைத்தாம் என்பொருள் இதனைத் தெளி,’ என்றாள் என்க. எனவரும் எமதுரையானும் உணர்க.

திருவுமது

கடிவ - ககச: நிற்பம்.....புரிவிற்கும்கு

(இ - ன்.) நிற்பம் முகித்து கிழந்தல் சித்தியம் - வேம்பின் வித்து வேம்பாகவே முகிதது வளர்வது அதன் நிலையுதல் என்பாம்; நிற்பத்து அப்பொருள் அனமை அசித்தியம் - வேம்பின் கண் விதை காணு தழிதல் நிலையாமையாம்; பயற்றுத் தவிர கெடாது குடிமாயம் இயற்றி அப்பயறு அழிதலும் காண்க - இனி, பயறு தனமை கெடாமலே குடிமாயத்தை உண்டாக்கித் தனது உருவம் கெட்டுடாழிதலும் காண்க; ஏதுத் தருமாத்திகரமம் - தூங்கிழச்செக்குக் காரணமான தருமாத்தி கரமம் என்பது; தான எய்தும் உளதாய் பொருள்களை நடத்துந் பொருந்த சித்தியம் ஆம் - அவ்வாறு நடத்துதற்கு ஏற்ப அதுவும் சித்தியப்பொருளாம்; அதன்மாத்திகரமமும் அப்படித் தாடி - அதனமாத்திகரமம் எனவும் பொருளும் அப்படியே சித்தியப் பொருளாய்; எப்பொருள்களையும் சிறுத்தல் இயற்றும் - எல்லாப் பொருள்களையும் சிதைத்துத் தலை

[இனி]

செய்யும்; காலம் கணிகம் எனும் குறு கிழ்ச்சியும் மேலும்
 கற்பத்தின் கிடை கிழ்ச்சியும் ஆக்கும் - இனி, காலம்
 என்பது கணம் என்னும் குறிம கிழ்ச்சியையும் காலம்
 தக் கணத்தைக் கோணடு கற்பம் என்று சொல்லுகின்ற
 கிண்டிதொரு கிழ்ச்சியையும் உண்டாக்குவதாம்; ஆகவே
 எல்லாப் பொருட்கும் பூக்கும் இடங்கொடுக்கும் - ஆகவே
 எனபது எல்லாப் பொருள்களும் கலந்தற்கு இடங்கொடுக்கின்ற
 பண்புடையதாகும் என்றான எனக.

(வி - ௩.) இனி, கிம்பம் - வேம்பு. கிம்பம்.....அழிதலும் என்னும்
 இப் பகுதியை,

“உருவப் பிழம்பப் பொருளென்
 றுரைப்பனிப் பாரயிர்மோர்
 பருவத்தி னும்பரியாயப்
 பெயரென்பன் பாலழிந்து
 தருவித் துரைத்த தயிநந்
 வாய்மும்மைத் தன்மையதாந்
 திருவத்த தென் பொரு ளாதலைத்
 தோ தெளியிதென்றான்”

(வி - ௨.௮௭)

எனவரும் செய்யுளானும்,

“பெற்றது தானுங்கும் மாயத்
 திரிபு பயற்றியல்பே
 பிற்ற திதுவென திட்டமென்
 பாயிவ் வருமையினுந்
 தெற்றெனத் திர்ந்தோர் பொருளென்கை
 தேற்றினித் தேற்றலையென்
 மற்றது வாமை மயிரெனச்
 சொல்லுவன் மன்னுமென்றான்”

(வி - ௨.௮௮)

எனவும் வரும் செய்யுளானும் உணர்க. இனி, பொருள் கிழ்ச்சியும்
 ஏதுவெனக் கூறிய தருமாத்தகையம் அதன்மாத்தகையம்
 இயல்புகளை,

“அத்தியாய மூர்த்தியா யளவி நேசியாய்
 ஒத்தள வுலகிதே டுலக லோகமாம்
 தத்துவந் தலைச் செய்து தம்மத் தம்மமா
 மத்திகள் செலவொடு கிடையிற் கேதுவாம்”

எனவும்,

“அச்சுநீர் தேரொடு மீனை யிசுத்திடா
 அச்சுநீ ரன்றியத் தேரு மின்செலா

அச்சுநீர் போலத்தம் மத்தி செறிய
இச்சையு முயற்சியு மின்றி பாக்குமே"

எனவும்,

"அந்தாத் தறுபத்து மூன்ற தாடிய
இத்திர பாடலமு நிரைய மேற்கு
மந்தர மலைமன்னு மற்று நின்றிடா
அந்தமி னிலையதம் மத்தி யில்லைடேல்"

எனவும்,

"பறவையின் சிறகொடு பாத நின்றழி
செறியினுற் செலவொடு நிலைய யாக்குமாக்
உறவிபுற் கலமிவை யோட நின்றலைச்
செறிவுறத் தம்மத்தம் மத்தி செய்யுமே"

எனவும் வரும் (மேரு மந்தர. வைசய அ.அ. ௧0, ௧௧, ௧௨) செய்யுள்
களாலும் உணர்க. கணம் எனினும் கணகம் எனினும் ஒக்கும். கற்பம் -
ஊழ். சன்டுக் கூறிய காசத்தின சிற்றளவணையும், பேரளவணையும் கால
கேண்டாயாய் கண்கழற் கற்பமும் சாலமும் புணந்துரைத்த என
வரும் (நில - ௨௧௭) செய்யுட்கு வரும் விளக்க உரையின்கண் -

"இனி, கணம் என்பது ஏழு செங்கழு நீர்தழை யொரு குறட்டி.
வடுக்கி வலிபுடையோனொருவன் மிகவுங் கூரியதாள் உளி வைத்துக்
கூடமிட்டுப் புடைத்தால் ஆரும் புரையற்று ஏழாம் புரையிற் செல்லும்
கால வளவாம்; கற்பமாவது ஒரு யோசனை யகன்றயர்ந்ததொரு வைய
மகி. கவுடையாள் பட்டாடை தேய்க்கப்பட்டுக் கையறத் தேயும்
கால வளவாம் என்பது பெளத்தர் கொள்கை" என்பதனாலும்
உணர்க. பூக்கும் இடம் - விரயும் இடம். புரவு - தன்மை, சபடல்
எனினுமாம். உளவென்ற பொருட்கெலாம் இடங்கொடுத்தடன் த.
வின்ற நிற்பது ஆகாயம் என்பது மேருமந்தர புராணம். (செய். ௧௨)

இதுவுமது

ககடு - ௨௦௧: சீவன்.....அவன்

(தி - ன்.) சீவன் உடம்போடு ஒத்துக்கூடி தா இல் கனை
முதலிய புலன்களை துகரும் - உயிரானது பழங்கையால்
தனக்கெத்திய உடம்போடு தூண்டநக் கலந்து விடாத கனை
ஒளி னறு ஒசை நாறதம் என்னும் புலன்களை துகரும்; ஓர்
அணு புற்கலம் புறஉரு ஆகும் - உயிரல்லாத ஓர்
அணு புற்கலம் ஆம் இவ்வணுவின் உயிர்க்கு உடம்பாவையும்
ஐம்புரும் பூதக்களாகவும் தூண்டுளை புறப்பாருள்
களாகு... லெவினை தீவினை அவை செய்யும் வருணழி
இரணகையும் மாற்றி - உயிர்க்குச் சிறப்புப் போருத்துகின்ற

நல்வினைகளையும் துன்பம் தருகின்ற அனை செய்வதற்குக் வருவதற்கும் வாய்க்களாகிய ஊற்று செறிப்பு இரண்டினையும் அடைத்து மாற்றி; முன் செய் அருவினைப் பயன் அனுபவித்து அறுதலிடுதல் - முன்னே செய்யப்பட்ட விலக்குதற்காகப் பழ வினைகள் நுகர்ந்து அவற்றாலாய கட்டை அவிழ்த்து விடுதல்; அது விடு ஆகும் என்றனை அவன் - அங்ஙனம் கட்டற்ற அக் கிலைய உயிர்க்கு வீடாகும் என்று கூறினன் கிண்டவாதி என்க.

(வி - ௩.) ஐர் அணுவே புற்கல'ளாம் அவ்வணுவின் திரட்சியே உயிருக்கு உடம்பும் நுகரும் பொருள்களும் ஆகிய புற உருவங்களாம் என்றவாறு. எனவே அணுக்களின் திரட்சியே சுவை முதலிய புலன் களும் அவற்றின் நிலைக்களாகிய ஈம்பொருள் பூதங்களும் ஆகிய உயிர்க் பொருள்கள் என்றானும். சீர்சால் நல்வினை எனவே பழிசால் தீவினை எனக் கொள்ளவைக்கான். செய்யும் வழி வருர்வழி என இரண்டையும் என்க. செய்யும் வழி அவா வரும் வழி - அஃது ஊற்று எனப்படும். மாற்றுகல்-அது செறிப்பு எனப்படும் பழவினையை நுகர்ந்து அறத்திடு தல் உதர்ப்பு எனப்படும். வீடு காதி அகாதி என்னும் வினைகளினின்றும் நீங்கி விடுதலை பெறுதல். அது-அங்ஙனம் அறுத்திட்டநிலை. அவன்-அக் கிண்டவாதி. இதனை,

"பெரும்பாவ மறத்துய்த்துப் பெறுதும்யாம் வீடென்றோ
மரும்பாவ காரிநீ யாவர்வா யதுகேட்டாய்
வரும்பாவ மெதிர்காத்து மன்னுந்தம் பழவினையு
மொருங்காக வுதிர்த்தக்கா லுயிர்த்தாய்மை வீடென்றான்"
(கீ - ௨௪௨)

எனவரும் செய்யுளோடு ஒப்புக்கான்க.

சாங்கியவாதி

௨௦௧ - ௨௧௧ : பின்.....வேளிப்பட்டே

(இ - ன்.) பின் - அப்பால் மணிமேகலை அக்கொண்ட வாதிமை விட்டுச் சாங்கிய சமமத் தலைவனை எதிர்ப்பட்டு உய்ய வழி அவன; இது சாங்கிய மதம் என்று எடுத்து உரைப்பான - நான் கூறப்போவது எம்முடைய சாங்கிய மதத்திற்குமன்ற நன் பொருள் என்று சொல்லி அவற்றை எடுத்துச் சொல்லுவான்; தனை அறிவிரியாய் நான் முக்குணமாய் மனநிகழ்வு இன்றி - நான் அருமைமாதலின் மனத்தால் பற்றப்படாததாய்; மாண்பு அமை பொதுவாய் எல்லாப் பொருள்களே தோன்றுதற்கு இ-மெனச் சொல்லுதல் மூலப்பகுதி சித்ததத்து - எப்பொருளுக்கும் தானே காரணம் என்னும் சிறப்பமைந்த பொது - ருளாய்க் கருத்துப் பொருள்கள் காரணப்பொருள்கள் ஆகிய எல்லாப் பொருள்

எனும் பிறத்தந்தின் எனறு எம்முடைய நூலாத் சொல்லப் பட்டது மூலப்பகுதி என்னும் தெதமாம்; (சித்தத்து) மான் எனறு உரைத்த புத்தி வெளிப்பட்டு - மான எனறு கூறப்பட்ட புத்தி தத்துவம் வெளிப்பட; அதன்கண் ஆகாயம் வெளிப்பட்டு - அப் புத்தி தத்துவத்தினின்று ஆகாயம் என்னும் வானம் வெளிப்படா சிறப், அதன்கண் வாயு வெளிப்பட்டு அதன்கண் அகவி ஆனது வெளிப்பட்டு - அவ வான வெளியினூடே காற்றுத் தோனறு சிறப் அக் காற்றினின்றும் தீயானது வெளிப்பட; அதன்கண் அப்பின் தன்மை வெளிப்பட்டு - அத தீயினின்றுக் கீரினதன்மை வெளிப்பட; அதின் மண் வெளிப்பட்டு - அக் கீரி னினதும் மண்ணின் தன்மை வெளிப்பட இவ்வாறு ஐம்பெரும் பூதங்களும் வெளிப்பட்டனவாக எனக.

(வி - ௬.) தன் என்றது மூலப்பகுதியை. முக்குணம்-சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம் என்பன. இவை மனத்திற்கும் முதலாதலின் அதனாற் பற்றப்படா தென்பான் மன சிதழ்வின்றி என்றான். மாண்பு - தான ஒன்றன் காரியம் ஆகாமல் தானே எல்லாப் பொருளுக்கும் முதலாம் சிறப்பு. முக்குணங்களின் பிழம்பே மூலப்பகுதியாதலின் பொதுவாய் என்றான். மூலப்பகுதி ஆகிய சித்தத்து என்க. எனவே சித்தம் என்பதும் அதற்குப் பெயர் என்பது பெற்றும். சொல்லுதல் - சொல்லப்படுவது. மான் - மகத்தத்துவம். அதனை மகான் எனவும் கூறப். புத்தி என்பதும் அதற்கொரு பெயர் என்பான் மாணென் றுரைத்த புத்தி என்றான். வெளிப்பட்டு எனவரும் செய்தெ னெச்சங் களைச் செய்வென் னெச்சங்களாகத் திரித்துக் கொள்க. அங்கி - தி. அப் பின் தன்மை என்றது அப்பு என்னும் பெயராக் துணையாக நின்றது. அப்பு - கீர்.

திதுவுமது

உகஉ - உஉக: அவற்றின்.....வெளிப்பட்டு

(இ - ௭.) அவற்றின் கூட்டத்தின் மனம் வெளிப்பட்டு ஆர்ப்புறு மனத்து ஆங்கார விகாரமும் - அவ்மைப்பூதக் கூட்டா ள்கண மனம் என்னும் தத்துவம் தோனறு சிறப்ப புலன் னெ - கட்டுண்ணும் மனத்தினின்றும் அகங்கார வேற்றுமை களும், ஆகாமத்தன் செவி ஒலி விகாரமும் - ஆகாயத்தின் டண் பாகிய செவிக்குப் புலப்படும் ஒலி வேற்றுமைகளும்; வாயுவின் தோக்கும் ஊறு எனும் விகாரமும் - காற்றினின்றும் மெக் கெனனும் பொறியும் அதற்குப் புலனாகும் ஊற்றுப் புலவேற் றுமைகளும்; அககியில் கண்ணும் ஒளியுமாய் விகாரமும் - நெருப்பினின்றும் கட்டுபொறியும் அதற்குப் புலனாகும் ஒளி வேற்றுமையும்; தககிய அப்பில வாய்க்கவை எனும் விகாரமும் - சிலத்தின்னை தககியுள்ள கீரினின்றும் வாய் என்னும் பொறி யும் அதற்குப் புலனாகும் கவை என்னும் புலவேற்றுமையும்; சிலக்

கண் மூக்கு நாற்ற விகாரமும் - மண்ணினின்றுமே மூக்கு எனவும்
பொறியும் அதற்குப் புலனும் நாற்றப்புல வேற்றுமையும் மூக்குமே
என; மசால்பட்டு ஆகற்றில் கொக்த விகாரமாய் - எடுத்து
தூலின்னை மசால்பட்டுப் பின்னரும் சுண்டுத் மசால்பட்டு
பொறியினால் வைத்து மமயின் வேறுபட்டாய்; வாக்கு பாணி
பாதபாயுத உபதகம் என ஆகிய வுருவ வெளிப்பட்டு - மசால்
மசால் எருவாய் கருவாய் என்ற தொழிற் கருவிகள் ஆக
விபற்றப் பெற்ற இவ்வைந்தும் தோன்றும் எனருன் என்க.

(வி - ௬.) அவற்றின் கூட்டம் என்றது ஐர்பெரும் பூதக் கூட்டம்
என்றவாறு ஆங்கா விகாரம் நான் என்னும் செந்நவின் வேற்றுமை.
அவையாவன : நான் அத்தனை அரசன் எனவும் செல்வன் வறியவன்
என்பன உட்போன்ற வேற்றுமைகள் உண்மையால் ஆங்காரம் என மூழி
யாது விகாரமும் என்றன். பின்னர் ஒளி முதலியவற்றோடு வருகின்ற
விகாரங்களுக்கும் அவ்வவற்றிற்குப் பொருந்திய விகாரம் உண்மையை
நுண்ணிதின் ஆராய்ந்து கொள்க. ஆகாய முதலியவற்றில் செவி
முதலிய பொறிகளும் அவற்றிற்குப் புலனும் ஒளி முதலிய
புலன்களும் தோன்றும் எனப் பூதங்கள் தோறும் தோன்றும் பொறி
புலன்களின் விகாரமும் நுண்ணிதின் ஆராய்ந்து கண்டு கொள்க. இப்
புலன்களால் கட்டுப்படுதல் மனத்திற்கியல்பாகவின் ஆர்ப்புறு மனம்
என்றான். இஃதுணராது ஆரவாரம் பொருந்திய மனம் எனவும் ஆகா
யத்தில் செவயும் ஒளியும் என்று கூறாமல் செவிக்குப் புலனாகும் ஒளி
பாகிய விகாரமும் என இங்ஙனமே ஏனைப் பூதங்களுக்கும் உரை கூறு
வாரும் உளர். இனி சங்குக் கூறப்படுகின்ற தத்துவத் தோற்றங்
களுக்கும் இதர்தக் காலத்தால் பிற்பட்ட நிலகேசியின்கண் இம்முறை
பெற்று மாறுபட்டிருத்தலை,

"மன்னுயிர் தெற்றென வில்லது மான்செருக்
கென்னவு மிந்திய மைந்தைத் தொருமன
மன்னகன் மாத்திரை யைந்தைந்து பூதமும்
பன்னிய வையைம் பதப்பொரு ளெனருன்"

(நீல - ௪௨௫)

மங்காய்! எம்தத்துவங்கள் - உயிரும், பிரகிருதியும், மானு
செருக்கும், அறிகருவி ஐந்தும், செயற்கருவி ஐந்தும், மனமுன்னை
மாத்திரைகள் ஐந்தும், பூதங்கள் ஐந்தும் ஆகிய இந்த இரபத் தத்து
வமாம் என்றான் என்றவாறு எனவும் வருதல் காண்க இனி இவற்றையே
பகுதியும், பகுதிவிகுதியும் விகுதியும் என வகுத்தோதவாரும் உளர்.
இதனைப் பரிமேலழகர் உள. சுவை ஒளி எனவரும் திருக்குறள் உரை
விளக்கத்தின்கண்—

"தத்துவ மிருபத்தைந்தையுந் தெரிதலாவது. மூலப்பகுதி ஒன்றிற்
றேன்றிய தன்மையிற் பகுதியே யாவதல்லது விசுத்யாகா தெனவும்;
அதன்கட் டோன்றிய தன்மாத்திரைகளுமாகிய ஏழடி தகதமக்கு
மூதலாயதனை நோக்க விகுதியாதலும் தங்கட் டோன்றவனவற்றை
நோக்கப் பகுதியாதலுமுடைய வெனவும். அவற்றின் கட் டோன்றிய

மனமும் ஞானேந்திரியங்களும் கன்மேந்திரியங்களும் பூதங்களுமாகிய பதவிதம் தக்கப டோனாறுவன வின்னையான வாறுதய யாவதல்லது பதவிதா அனையது வரைந்தபதலானும் உணர்க. வாக்குப் பாண் முதலியன ஐந்தும் தொழிற்கருவ.

இதுவுமது

உஉஉ - உஉஉ: இங்கறைந்த.....புருடன்

(இ - ன்.) இங்கு அறைந்த பூதவிகாரத்தான் மலைமரம் முதல் ஓதிய வெளிப்படட்டு உலகாய் கிழந்து - இங்குக் கூறப் பட்ட பூதங்களின் விகாரத்தால் மலை முதலிய உயிரில பொருள் களும் ஓனாற்றி உயிராகிய மரம் முதலிய உயிர்ப் பொருள்களும் என்று முனையினால் கூறப்பட்டனவாகிய பொருள்கள், வெளிப் பட்டு உலகமாக நடைபெற்றுத் தத்தம் கால எலகையில: இவை - இப்பொருள்கள்; வந்த வழியே சென்று அடங்கி - தாம் பிறந்த வழியாகவே ஓனாற்றின் ஒன்று புருந்து ஒடுகடி; அந்தம்தில் பிரளயமாய் இழும் அளவும் - முடிவில்லாத ஊழிக் காலமாய் ஒழிந்துபோய் அளவும்; ஒன்றாய் - தான் ஒன்றாய்; எங்கும் பார்த்து நித்தியமாய் - எவ்விடத்தும் பாவி நித்தி யப் பொருளாய் இருக்கும்; புருடன் இனி புருடதத்துவமானது; அறிதற்கு எளிதாய் - அறிந்து கொள்ளுதற்கு எளிதாய்; முக்குணம் அனறி - ஐக்குணத்திற்கு வேறாய்; பொறி உணர்விக்கும் பொதுவும் அனறி - பொறியினால் உணரும் உணர்ச்சிக்கு மூலப்பகுதியோடு சிறிதும் பொதுத் தன்மை இல்லாததாய்; எப்பொருளும் தோன்றுதற்கு இடமின்றி - தன்னிடத்தினின்றும் யாவதொரு பொருளும் பிறத்தற்குத் தான் கிலைக்களம் ஆவததாய்; அப்பொருள் எல்லாம் அறிந்திடற்கு உணர்வாய் - மூலப்பகுதியினினதும் தோன்றும் என்று கூறப்பட்ட அந்தப் பொருள்களை எல்லாம் அறிந்து கொள்ளுதற்கு வேண்டிய அறிவாய்; ஒன்றாய் எங்கும் பார்த்து எவ்விடத்தும் - அம்மூலப் பகுதியோடு ஒன்றாய் எவ்விடத்தும் பாவி கிலையுதலுடைமதாய்; நின்றுள உணர்வாய் - வின்று உளத்தின்னண உணர்ச்சிமாய்; கிழந்தருக்-கிழந்தலைச் செய்யும் என்றன என்ப.

(வி - ன்.) மலை உயிரில் பொருள்களுக்கும் மரம் உயிர்ப் பொருளுக்கும் ஆக மலைமரம் முதல் ஓதிய என்னுன். ஓதிய: பலவறிசொல். வந்த வழி மூலப்பகுதியினின்றும் ஒன்றின் ஒன்றாக வந்தவாறே அடங்கும் போதும் மண் அப்பினும் அப்பு அங்கியினும் இவ்வாறே சென்று அடங்கும் என்றவாறு. பிரளயம்-ஊழி. அவற்றிற்கும் எல்லையின்மையின் அந்தம்தில் பிரளயம் என்னுன் (உஉஉ) அறிதற் கெளிதாய்.....(உஉஉ)

புருடன் என்னுமனவும் வேன் இலக்கணம் உறுதித்தது. வேன் இலக்கணத்தை.

“எத்திறத் தின்னுஞ் செய்யான்குண மொன்றிலன்
தத்துவ வின்பன பேதன லேபக
னித்தய செங்கு முனனெநங் காட்சியன்
தத்த துடையனென் றேன்றலு மென்றான் ”

(10 - 450)

எனவரும் செய்யுளானும் உணர்க.

இதுவுமது

உரு.உ - உசா: புலமார்.....கேட்டு

(இ - ள்.) புலம் ஆர் பொருள்கள் இருபத்தைத்து உள - இவ்வாறு எமது நூலில் பொருத்திய பொருள்கள் இருபத்தைத்து உள்ளன, அவைதாம்; சிலம் நீர் தீ வளி ஆகாயம் மெய்வாய் கண் மூக்குச் செவிதாம் - சிலமும் நீரும் தீயும் வளியும் வெளியும் என்னும் பூதங்கள் ஐந்தும் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் பொறி ஐந்தும்; உறுகவை ஒளி ஊறு ஒசை காற்றம் - இவற்றோடு பொருத்திய கவையும் ஒளியும் ஊறும் ஒசையும் காற்றமும் ஆகிய புலன் ஐந்தும்; வாக்கு பாணி பாதக பாயுரு உபத்தம் - வாக்கும் கையும் காலும் எருவாயும் கருவாயும் ஆகிய தொழிற்கருவியைந்தும்; ஆக்குந் மனபுத்தி ஆவ்ளா சித்தம் - உண்ணின்று செயற்படுத்தும் மனமும் புத்தியும் அன்காரமும் சித்தமும் ஆகிய அகக் கருவிகள் நான்கும்; உயிர் எனும் ஆன்மா வொன்றோடும் ஆம் என - உயிர் எனது சொல்லப்படுகின்ற ஆன்மாவாகிய ஒன்றினோடும் அவ்விருபத்தைத்து பொருள்களும் ஆகும் என்று; செயிர் அந்செய்யிற் திறமும் கேட்டு - குற்றமற அச் சாங்கியவாதி விளம்பிய அவன் நூற் பொருளையும் கனகு கேட்ட பின்னர் என்க.

(உ - 1.) சாங்கிய தத்துவம் இருபத்தைத்தினையும் பிற்காலத்தே வைதிக சமயத்தார் பலரும் தத்தம் சமயத்திற்கு ஆக்கமாகத் தழுவிக் கொண்டனர். மாயாவாதத்திற்கு இச் சாங்கிய வாதமே அடிப்படை என்ற தோன்றுகிறது. சைவ வைணவ சமயங்களும் இச் சாங்கிய தத்துவங்களைத் தமக்கு வேண்டுகளாயும் மேற்கொண்டுள்ளன. பின்னும் இத் தத்துவங்களின் விளக்கம் காண விரும்புவோர் மெய்ஞ்ஞான விளக்கம் சாங்கிய மதச்சூத்தம் - 18, சாங்கிய காரிகை முதலிய வடநூல்களுள்ளும் கண்டு கொள்க. கண்டுரைப்பின் பெருகும்.

வைசேடிகவாதி

உசக - உசஅ: வைசேடிக.....மனம்

(தி - ள்.) வைசேடிக நின் னுழக்கு உரை என்ன - ஆட்பால் செல்லும் மாதவன் னடிவங் கொண்டுள்ள மணிமேகலை வைசேடிக வாதியை எய்தி ஐய நின் சமய நூல் னுழக்கினாக் கூறுக என்று வினவ அதற்குடனப்பட்ட ஆம் வைசேடிகனும் கூறுவினை எனக் கூறுபவன் எமது சமயத்தின் பொருள்; பொய்தீர் பொருளும் குணமும் கருமமும் சாமானியமும் விசேடமும் கூட்டமும் ஆம் ஆறு கூறும் - எம்புடைய நூற்பொருள் அழியாத பொருளும் குணமும் செயலும் பொதுவும் சிறப்பும் கூட்டமும் எனது வகுத்துக் கூறப்படுகின்ற ஆறு வகையின்கண் அடங்கும்; அதில் பொருள் எனது குணமும் தொழிலும் உடைத்தாய் - அவற்றுள் பொருள் என்று சொல்லப்படுவது பண்பும் செயலும் உடையதாய்; எத்தொகைப் பொருளுக்கும் ஏதுவாய் - எந்தத் தொகுதிப் பொருளைக் குக்கும் காரணமாகும்; அப்பொருள் ஞாலம் நீர் தீ வளி ஆகாயம் திசை காலம் ஆன்கா மனம் ஒன்பான - அத் தீதொகைப் பொருள் நிலமும் நீரும் தீயும் வளியும் வெளியும் திசையும் காலமும் உயிரும் மனமும் என்னும் இவ்வொன்பதுமாய் எனருள் என்க.

(வி - டு.) வைசேடிகம் - தருக்க மதத்தில் ஒருவகை. பொருள் முதலியவற்றைத் திரவியம், குணம், தொழில், சாதி, விசேடம், சம வாயம் என்பர். பின்னர் இன்மை என்பதனையுங் கூட்டிப் பொருள் ஏழு என்பாரும் உளர். அதில் பொருள் என்பது பிற்கூறப்பட்ட குணத் திற்கும் செயலுக்கும் வேறாய் அவற்றை அவாவின ஒன்பது வகைப்படும் தொகைப் பொருளுக்கும் ஏதுவாய் என்க. அவ்வொன்பது பொரு ளாவன நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி, காலம், திசை, உயிர், மனம் எனும் இவ்வொன்பதுமாய். இதனை, மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்—

மதார்த்த திரவியங் குணங்கன் மஞ்
சாமானியத்தோடு தருவிசேட
மார்த்த சமவாய மென்று மாறு
பதார்த்தங்களோ டபாவ மென்று
சேர்ந்தது வைசேடிக மாமவ்விவழிற்
திரவியத்தின் நிறமாம் புது
மொர்ந்திடுங் காலத்தி சைகான்மா
மனமென்றித் தகைய வொன்பதாமே”

(சஉ - தார்த்திக - க)

என்றுஞ் செய்யுளானு முணர்க.

திருவருத்

உசய - உருக : இவற்றள்.....ஆகும்

(இ - ம்.) இவற்றுள் சிலம் ஒலி ஊறு நிறம் சுவை நாற்றமாடு ஐந்தும் பயில் குணம் உடைத்து - இவ்வொன்பதனுள் ஐன்னின்ற சிலமும் ஒலியும் ஊறும் நிறமும் சுவையுக் நாற்றமும் ஆகிய ஐந்தும் எஞ்சாது தன்பால் பயிலுகின்ற குணங்களை உடைமது; சிலம் நான்கும் - எஞ்சி நின்ற நிரும் தியும் ளளியும் வெளியும் ஆகிய நான்கும்; அவை - அவனைந்து குணங்களுள் நிரலே; சுவை முதல் ஒரோ குணம் குறை உடைம - சுவை முதலிய குணங்களுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு குணம் குறைவாக உடைமன; இனி, எண்ணிய பொருளின் குணங்கள் - எண்டுக் கூறப்பட்ட பொருள்களின் குணங்கள் தாமும்; ஒசை ஊறு நிறம் நாற்றம் சுவை மாசு இல் பெருமை சிறுமை வன்மை - ஒசையும் ஊறும் நிறமும் நாற்றமும் சுவையும் குற்றமில்லாத பெருமையும் சிறுமையும் வன்மையும்; மென்மை சீர்மை நொய்ம்மை வடிவம் என்னும் நிரமை பக்கம் முதல் அனேகம் - மென்மையும் சீர்மையும் நொய்ம்மையும் வடிவம் என்னும் தன்மையுக் பக்கமும் முதலிய பலவகைட்டுவனவாம் என்றான் எனக.

(ஊ - ம்.) இவற்றுள் என்றது ஞாலம் முதலிய இவற்றுள் என்ற வாறு. ஞாலம் - நிலம். நிலம் ஒலி ஊறு முதலிய ஐந்து குணங்களையும் உடைத்து. நீர் ஒலி முதலிய நான்கு குணங்களையும் தீ ஒலி முதலிய மூன்று குணங்களையும் உளி ஒலி முதலிய இரண்டுகையும் வெளி ஒலி ஒன்றையும் உடையன என்பது கருத்து. இனி ஒலி முதலிய இவையே யன்றிப் பெருமை சிறுமை முதலிய வேறுபல குணங்களும் பொருள் களுக்கு உண்டு என்பது கருத்து.

இக் குணங்களை இருபத்து நான்காக நிரலே எண்ணித் தொகை கூறுவாரும் உளர்.

“மன்னுகுண முருச்சுவை கந்தம் பரிசங்கணனை பரிமாணம் பேதம் பன்னுசை யோகம் விபாகம் பரத்வம் பரத்வமா பாரம் பின்னஞ் சொன்ன திரவத்வம்ஸ் தோகஞ் சத்தம் புத்தி சுகந்துக்க மித்வம்”
மன்னது வேடம் முயற்சியற மதன்மம் வாசனையிம்மு

வெட்டாமால்

(மெய்ஞ்ஞான விளக்கம். தார்க்கி க - 2)

என்பது காண்க.

திருவருத்

உருள - உகஉ : பொருளும்.....உரைத்தனன்

(இ - ள்.) பொருளும் குணமும் கருமும் இவற்றற்குரிய ஐந் ஈண்டு விவகையால் ஒதப்பட்ட பொருளும் குணமும் கருமும்.

இரண்டும் தொழில் செய்தற்கு உரியன; முதல் பொது உண்மை தரும் - பொது இரண்டனுள் முதன்மையுடைய பொது என்பது பொருள்களின் உண்மைத்தன்மையை உணர்த்தும்; போதலும் நிறைவும் பொதுக்குணம் ஆதலின் சாதலும் நிகழ்தலும் அப்பொருள் தன்மை - போதலும் வருதலும் எல்லாப் பொருள் களுக்கும் பொதுக்குணம் ஆதலால் சாதலும் நிகழ்தலும் அப் பொருளுக்கெல்லாம் பொதுத்தன்மையோமார், ஆகவே இப் பொதுத்தன்மை முதன்மையில்லாத பொதுத்தன்மை எனப் படும்; ஒன்று அன்று - இனிச் சிறப்பாவது ஒன்றாக அன்றுவராம்; கூட்டம் குணியும் குணமும் என்று - இனிச் கூட்டமாவது பொருள்கள் குணமும் ஆகத் தம்முள் கூடுவதே என்று; ஒன்றிம வாதியும் உரைத்தனை - அவ் விசேட வாதியும் உரினன் என்க.

(மீ-உ.) இனி, கரும நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமாவது பொருளும் குணமுமேயாம் என்பான் அவை கருமம் இயற்றற்குரிய என்றான். முதற் பொது-முதன்மையுடைய பொது. அது பொருள் குணம் என்னும் இவற்றின் உண்மைத் தன்மையைத் தரும் என்க. போதலும் நிறைவும் பொதுக் குணம் என்புழி பொதுக்குணம் என்றது முதன்மையில்லாப் பொதுக் குணம் என்றவாறு. பொருள்கள் போவதும் வருவதும் இத்தப் பொதுக் குணத்தால் ஆதலின் சாதலும் நிகழ்தலும் போதலும் நிறைவும் போல்வன ஆதலின் இவை யெல்லாம் முதன்மையல்லாத அப்பொதுத் தன்மையாம். ஒன்று - சிறப்பு. சிறப்பாவது அனுவரம் தன்மைப்ப என்றவாறு. கூட்டம் என்றது பொருளும் குணமும், குணமும் குணியுமாக இயைதல் என்றவாறு. பொதுவை மகாசாமானியமும் அவாந்தர சாமானியமும் என்றும், பாசாமானியமும் அசாமானியமும் என்றும் வானாது முதல் பொது என்றும் பொது வென்றும் ஒதுப. இவற்றினியல்பையெல்லாம் நீலகேசியில்,

“முதமைத் தொடுதிசை மனம் பொழுதுயி
•ரோதினப் பொருள்கடா மொன்ப தாமவை
•தியிற் குணமவந் நியல்பு செய்கையும்
போதரும் பொருட்புடை பெயர்ச்சி யாகுமே”

(நீல - எஅக)

என்க.

“பெரியதும் பின்னது மாய தப்பொது
உரிதினிற் பொருள்களைச் செலுத்து மொற்றுமை
கெரிவுற வருவது சிறப்ப தாங்குணக்
கிரியைக ளிதற்கெனக் கிளத்தல் கூட்டமே”

(நீல - எஅஎ)

எனவும் வரும் செய்யுளாம்.

“முதன்மையுடையதும் அஃதில்லதும் என இருவகைப்பட்ட அந்தப் பொது என்னுந் தத்துவங்களுள் வைத்து முதற்பொது என்பது பொருள் களின் உண்மைத் தன்மை முதலியவற்றை உணர்த்தற்குக் காரணமாவ

உள்ள எல்லாத் சமயக்கணக்கர் நெறிகளையும் கேட்டறிந்த பின்னர் அப் பூதவாதிகை ஐயனை யான் கேட்ட சமய நெறிக ளெல்லாம் நன்னெறிகளல்ல ஆயினும்; நான் மாறு உரைக் கிலைன என்று கூறிமனள் இப் பிறப்பே வாய்மை மறு பிறப்பு மூதலியன பொங்கிய யாக் எனக் கேட்டு; பிறந்த மூன பிறப்பை எய்தப் பெறுதலின் - தான் பிறந்திருந்த முற்பிறப்பை அறிந் திருத்தலால் அஃதறியாத அப்பூதவாதியின் பேசுதலைக் கிரங்கி ஐயனை; அறிந்தோர் உண்டோ என்று நகிடுதலும்-அம் மறுமை மூதலியன இல்லை என்பதை நன்கறிந்தவர்களை உளவேயோ? என்று சொல்லி நகைததலும் அது கேட்ட பூதவாதி மணி மேகலைமை நொக்கித் துறவியே நீ எற்றிற்கு நகைததனை மதுமை மூதலியன உண்டெனபார் கூற்றினை உண்மை என்று கொண்டு என மொழிமை எள்ளி நகைக்கின்றாய் போலும் என அது கேட்ட மணிமேகலை யானே என் முற்பிறப்பை அறிந்துள்ளேன் காண் என அது கேட்ட அப் பூதவாதி துறவியே நீ அறிந்தாயேனும், அவ் வறிவுதானும்; தெய்வ மயக்கினும் கனாஉறு திறத்தினும் மைமல் உறுவார் மனக் கேளும் வகை - தெய்வ மயக்கத்தாலாதல் கனாக் காணாதலாலாதல் மயக்கம் உறுவோர் மனக் கேறுபட்டுக் கூறு மாறு போல; ஐயம் அன்றி - ஐயுறுதற்கு இடமாதலன்றி; இல்லை என்றலும் - அக் கூற்று வாய்மைமாமாறில்லை என்று மறுத்தலும் எனக.

(வி - ௪.) கண்கூடு-காட்சியளவை கருத்தளவை முதலியன என்க. இப் பிறப்பே வாய்மை என்று ஒரு சொல் பெய்து கொள்க. துய்த்தல் பொய்மை என மாறுக. பிறந்த என்பது தொடங்கி இப்பகுதியில் விரித் துரைக்கப்பட்டவையெல்லாம் பாட்டிடை வைத்த குறிப்புப் பொரு ளாகப் பெய்துரைக்கப்பட்டன. இக் குறிப்புப் பொருள் :-

“இறைவனு மில்லை யிறந்தோர் பிறவார்
அறனோ டென்னையென் றதைந்தோன் தன்னை
பிறவியும் அறவியும் பெற்றியி னுணர்ந்த
நறுமலர்க் கோதை எள்ளினை நகுதி
எள்ளினை போலும் இவ்வுரை கேட்டிங்
கொள்ளிய துரையென உள்பிறப் புணர்த்துவை
ஆங்குநிற் கொணர்ந்த அநந்தெய்வம் மயக்கக்
காம்பன தோளி கனாமயக் குற்றனை
என்றவ னுரைக்கும் இளங்கொடி நல்லாய்
அன்றென் றவன்முன் அயர்ந்தொழி வாயலை
தீவினை யுறுதலுஞ் செத்தோர் பிறத்தலும்
வரையே யென்று மயக்கொழி மடவாய்”

வாறு உணர்தல். இவ்வாறு பார்வாமக்கன்றிப் பொருளியல்புகள் உணர் தற்க்கு இன்ன என்மையாறு. சொல்ல இடம் பெறும் என்க. உள்வரிக் கோலம் - தீவற்றுக் கோலம். உளாய் பொருள் - தீவர விரும்பிய பொருள் அளவையாவன நிறாயங்குபக்கர் தத்துவங்கள். அளவை உரையும் துத்தும் ஓவகைச் சமயமாகவும், ஆசைவார நிகண்ட வாதம் என்றும் இரண்டும் ஓவகைச் சமயமாகவும் கோடலின், இக்காணதையில் கூறப்பட்ட பத்துச் சமயங்களை ஐவகைச் சமயங்கள் அடக்கி ஐவகைச் சமயமும் அறிந்தனன் என்றார்.

இவ் இக்காணதையிற் பணிமேகலை நன்மாரன் உரைநீது எனச் சமயக்கணக்கர் தந்திறம் சார்த்து அவர்கள் அளவையாடுபை எய்தி நின் டைப் படி இயம்பின அவனும் இவையி இயற்பாது இயன்றன அளவையுள் என, அவனை விட்டுச் சைவ வாதியை நின் தவ்வம் எப்படித் தென்ன அவனும் அன்றினான் இறைவன் ஆகும் என்றுரைத்தனன். பரம வாசி முட்டை என்றனன். கடல்வணன் புராணம் ஓதின். காரணன் காப்பென்றுரைத்தனன். வேதியன் உரையின் விதியங்கேட்டு, இசையாது இவர் உரையென புராணனைப் பொருள் யாது என, அவன் இது என்ன, நிகண்ட வாதியை நீ உரை என, அவன் அது வீடாகும் என்றனன். பின் சாங்கிய மதம் என்று எடுத்துரைப்பவன், செப்பிய திறம்கேட்டு வைசேடிக நின் வழக்குரை என்ன, அவன் உரைத்தனன். உடனே பதவாதியை நீ புதல் என்ன, அவன் மறுமை உண்டாய் வீண துய்த்தல் பொய்மை என்றலும் கேட்டு நக்கிடுதலும், அவன் ஐயம் அன்றியில்லை என்றலும், பணிமேகலை நீ எவ்வகை அறிவாய் சொல்லப் பெறாய் என, கோலமோடு உரைத்து ஐவகைச் சமயமும் அறிந்தனன்' ஆங்கு என முடிவு செய்க.

சமயக்கணக்கர் தந்திறங் கேட்ட காதை முற்றிற்று.

௨௮. கச்சிமாநகர் புக்க காதை

[இருபத்தெட்டாவது தாயரோடு அறவணிகளையுந் தேர்ந்து
கச்சிமாநகர்க்குச் சென்ற பாட்டு.]

இதனகண்: மணிமேகலை வஞ்சிகரத்திற் இருந்து அந்நகரத்
தின்கண் சமயக்கணக்கர் உறையும் இடத்தே சென்று, அனைய
வாதிமுதல் பூதவாதி ஈராக உள்ள சமயக்கணக்கர்களைத் தனித்
தனியே கண்டு அவ்வவர் சமயக் கருத்துகளையெல்லாம் வினவி
கன்கு தெரிந்துகொண்ட பின்னர், மாதவிமையுந் சுதமதிமையுந்
அறவணவிகளையும் காண விரும்பி அந்நகரத்தின் உள்ளே
புகுந்து பலநிறை காட்சிகளையும் கண்டு செல்பவள், அங்கேரு
தவப்பள்ளியின்கண் தவம் செய்து கோண்டிருந்த தன் முதலாத
வாளை மாசாத்துவாளைக் கண்டு தன் வாலாறுகளையும் கூறிப்
பொளத்த தருமத்தைக் கேட்டற்கு விரும்பி அறவணவிகளைத்
தேடிக்கொண்டு வந்ததனையும், அம் மாசாத்துவானுக்கு அறி
வித்த செய்தியும், மாசாத்துவான் தான் வஞ்சி நகரத்திலே
தங்குதற்கு உரிய காரணத்தை மணிமேகலைக்கு அறிவித்துக்
காஞ்சி நகரத்தில் மழையின்மைதால் மன்னுயிர்கள் பசிப்பினியால்
வஞ்சி மாய்கின்றன; நீ அந்நகரத்தை எய்தி அவ்வுயிர்களை ஓம்பு
தல் வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்ட செய்தியும், அவன்
வேண்டுகோட் கிணங்கிய மணிமேகலை வஞ்சி நகரத்திலிருந்
தவான் வறியாகக் காஞ்சி நகரம் புகுந்த செய்தியும், அந்நகர
புத்த பிடிக்கையின மருங்கிருந்து அந்நகரத்தின்கண் பசிப்பி
தால் வருந்தும் மன்னுயிர்களை வானைமுத்து அடைந்தற்கு
துணைவளித்துக் காப்பாற்றிய செய்தியும், அந்நகரத்தின்கண்
கேட்டுத் தன்னைக் காண வந்த மாதவிமையுந் சுதமதிமையுந்
அறவணவிகளையும் கண்டு அன்பு பொங்க அவர் அடக்க
வீழ்ந்து வணங்கி அவர்களுக்கு அமுதகரபியில் காந்த அ
கவை உண்டாக்கி அளவிலாது மகிழ்ந்த செய்தியும்
உறப்படும்.

- ஆங்குத் தாயரோ டறவனர்த் தேர்த்து
வாங்குவிற் றுனை வானவன் வஞ்சியின்
வேற்று மன்னரு முழிஞைவெம் படையும்
போற்புறஞ் சுற்றிய புறக்குடி கடந்து
சுருங்கைத் தூம்பின் மனைவளர் தோகையர்
கருங்குழல் கழி இய கலவை நீரும்
எத்திர வானியி லிளைஞநு மகளிரும்
தந்தமி லாடிய சாந்துகழி நீரும்
புவிசா வலன்றன் புண்ணிய தன்னாட்
செவிறியுங் கொம்புஞ் சிதறுவிரை நீரும்
மேலை மாதவர் பாதம் வினக்கும்
சீலவுபாசகர் செங்கைநறு நீரும்
அறஞ்செய் மாக்க ளகின்முதல் புகைத்து
நிறைந்த பந்தற் றகம்புவார் நீரும்
உறுப்புமுர ணுநுமற் கந்தவுத் தியினால்
செறித்தரைப் போர்தஞ் செழுமனை நீரும்
என்றிந் நீரெ யெங்கும் பாய்தலின்
கன்றிய கராமு மிடங்கரு மீன்களும்
ஒன்றிய புலவொழி யுடம்பின் வாசித்
தாமரை குளை கழுநீ ராம்பல்
பூமிசைப் பரந்து பொறிவண் டார்ப்ப
இத்திர தனுவென விலங்கக முடுத்து
வந்தெறி பொறிகள் வகைமாண் புடைய
கடிமதி லோங்கிய விடைநிலை வரைப்பில்
பசுமினை பரந்து பஃரெழி னிறைந்த
வெள்ளிக் குறை முள்கிழிந் தன்ன
நெடுநிலை தோறு நிலாச்சுதை மலரும்
கொடிநிலை வாயில் குறுகினள் புக்குக்
கடைகாப் பமைந்த காவ லாளர்
மிடைகொண் டியங்கும் வியன்மலி மறுதும்
பன்மீன் விலைஞர் வெள்ளுப்புப் பகருநர்
கண்ணொடை யாட்டியர் காழியர் கூவியர்
மைந்நிண விலைஞர் பாசவர் வாசவர்
என்னுநர் மறுகு மிருங்கோ வேட்களும்
செம்பு செய்ஞ்ஞரும் கஞ்ச காரரும்
பைம்பொன் செய்ஞ்ஞரும் பொன்செய் கொல்லரும்
மரங்கொ றச்சரும் மண்ணீட் டாளரும்
வரந்தர வெழுதிய லோவிய மாக்களும்
தோலின் றுன்னருந் துன்ன விலைஞரும்
மாலைக் காரருங் காலக் கணிதரும்

- தனத்தது பன் னுந் திறந்நும் வாய்ப்பு
 திவ்யகலம் கண்ட நிகழக் கட்டும்
 பாண மென நிவர பன் வனக மறுதல்
 விவகரம் பொருள் வென்வன பொருதலே
 ௪ இவன் துணை விடுவது நீ மென மறுதல்
 வேந்தியல் பொருள்வெ னெனநிவ விவன்வன்
 கூத்தியல் படுத்த கூத்தியல் மறுதல்
 பன்னை நக வென்வனகப் பல்
 கூனல் துணை மென மறுதல்
 ௫ மாகந் துந்வே தானிகர் மறுதல்
 போகப் புத்தம் பொருள்வெ னென மறுதல்
 கண்நுழை கல்லா நுண் னுந் கைவினை
 வண்ண வறுவைபார் வளத்திகர் மறுதல்
 ௬ பொன் னுரை காண்போர் தன்மனை மறுதல்
 பன்மனை பகர்வேவர் மன்னிய மறுதல்
 மறைமேல் சநத்தொழில் குறையா மறுதல்
 அரசியன் மறுதல் மறைச்செயன் மறுதல்
 எனைப்பெருந் தொழில்செ யேனோர் மறுதல்
 மன்றமும் பொதியிலுஞ் சந்தியுஞ் சதுக்கமும்
 ௭ புதுக்கோள் யானையும் பொற் றர்ப் புரவியும்
 கதிக்குற வடிப்போர் கவின்பெறு விதியும்
 சேனோங் கருவி தாழ்த்தசெய் குன்றமும்
 வேணவா மிதக்கும் விரைமாக் காவும்
 விண்ணவர் தங்கள் விசும்பிட மறந்து
 ௮ நன்னுதற் கொத்த நன்வீ ரிடங்களும்
 சாணியங் கூடந் தமனியப் பொதியிலும்
 கோணங் குயின்ற கொள்கை யிடங்களும்
 கண்டு மகிழ் வுற்றுக் கொண்ட வேடமொ
 டந்தர சாரிக ளமர்ந்தினி துறையும்
 ௯ இத்திர விகார மெனவெழில் பெற்று
 தவையறு நாத னல்லறம் பகர்வேவர்
 உறையும் பன்னிபுக் கிறைவகா தல்லை
 கோவணன் னுரை மாதவம் புரிந்தோன்
 பாதம் பணிந்துதன் பாத்திர தானமும்
 ௧௦ தானப் பயத்தாற் சாவக மன்னவன்
 னானமொன் றின்றி யுலகாள் செல்வமும்
 செல்வற் கொணர்ந்தத் தீவகப் பீடிகை
 ஓஸ்காது காட்டப் பிறப்பினை யுணர்ந்ததும்
 உணர்ந்தோன் முன்ன குயர் தெய்வத் தோன்றி
 ௧௧ மனங்கவல் கெடுத்தது மாதகர் கடல்கொன

- அரவண வடிகளுந் தாயந் மாங்குளிர்
புறவா திப்பதிப் புருத்தது கேட்டதும்
சாவக மன்னன் தனையு டெய்தத்
திவகர் விட்டித் திருநகர் புருத்ததும்
- அடு புக்காதி னந்நப பெயர்ப்புருவுடனை
தக்க சமயிகள் தந்திறங் கேட்டதும்
அவ்வரை சமயத் தறிப்பொரு ளெல்லாம்
செவ்வி தன்னையெற் சிந்தைவை யாததும்
நாத னஸ்ஸறங் கேட்டலை விசும்பி
- கூடு மாதவற் றோந்து வந்த வண்ணமுப்
சொன்னி னாதலிப் பூயேயாய் நினை யென்
தன்வினைப் பயன் கொல் நானகன் டதுவெனத்
தையல் கேனின் றுதையுந் தாயும்
செய்ததி வினையிற் செழுநகர் கேடுறத்
- கூடு துன்புற விளித்தமை கேட்டுச் சுகதன்
அன்புகொ ளுறத்திற் கருகனே னுதலின்
மனைத்திற வாழ்க்கையை மாயமென் றுணர்ந்து
தினைத்தனை யாயினுஞ் செல்வமும் யாக்கையும்
நிலையா வென்றே நிலபெற வுணர்ந்தே
- கூடு மலையா வறத்தின் மாதவம் புரிந்தேன்
புரித்த யானிப் பூங்கொடிப் பெயர்ப்படுஉம்
திருந்திய நன்னகர்ச் சேர்ந்தது கேளாய்
குடக்கோச் சேரலன் குட்டுவர் பெருந்தகை
விடர்ச்சிகை பொறித்த வேந்தன் முன்னுள்
- கூடு துப்படு செவ்வாய்த் துடியிடை யாரொடும்
இப்பொழிற் புருந்தாங் கிருந்த வெல்லையுள்
இலங்கா திவத்துச் சமனொளி யென்னும்
கிலம்பினை யெய்தி வலங்கொண்டு மீளும்
தரும சாரணர் தங்கிய குணத்தோர்
- கூடு கருமுகிற் படலத்துக் ககனத் தியங்குவோர்
அரைசற் கேது வவ்வழி நிகழ்தனின்
புரையோர் தாமுமிப் பூம்பொழி லிழிந்து
கற்றலத் திருந்துழிக் காவணன் விரும்பி
முற்றவ முடைமையின் முனிகளை யேத்திப்
- கூடு பங்கயச் சேவடி விளக்கிப் பான்மையின்
அங்கவர்க் கறுசுவை நாவ்வகை யாழிழ்தம்
பாத்திரத் தளித்துப் பலபல சிறப்பொடு
வேத்தவை யாரொடு மேத்தின னிறைஞ்சலில்
பிறப்பிற் றுன்பமும் பிறவா விற்பமும்
- கூடு அறத்தகை முதல்வ னருளிய வாய்மை

- இன்ப வாரமு நிறைவன் செவிமுதல்
துன்ப தீங்கச் சொரியு மந்தான்
நின்பெருந் தாவைக் கொன்பய வறிமுறை
முன்பினுன கோவண மன்னவன் தனக்கு
- கஉடு நீங்கக் காதற் பாங்க னாதலின்
தாங்கா தன்றைத் தானுங் கேட்டு
முன்றோர் முறைமையிற் படை த்ததை யன்றித்
தன்னு னீயன்ற தனப்பல கோடி
எழுநா ளெல்லையு விரவலர்க் கீத்துத்
- கஉ௦ தொழுவதும் புரிந்தோன் கூகதற் சியற்றிய
வானோங்கு சிமையத்து வானொளிச் சயித்தம்
நனோர்க் கென்ன மிடர்கெட வியன்றது
கண்டுதொழு தேத்துங் காதலின் வந்தித்
தண்டாக் காட்சி தவத்தோ ரருளிக்
- கஉ௨ காவிரிப் பட்டினங் கடல்கொளு மென்றவத்
துவரை கேட்டுத் துணிந்திவ ணிருந்த
தின்னுங் கேளாய் நன்னெறி மாநே
திவினை யுருப்பச் சென்றநின் ருதையும்
தேவரிற் சூற்றிமுற் செய்தவப் பயத்தால்
- கச௦ ஆங்கத் திவினை யின்னுந் துய்த்துப்
பூங்கொடி முன்னவன் போதியி னன்றைத்
தாங்கிய தவத்தாற் ருன்றவந் தாங்கிக்
காதலி தன்னொடு கபிலையம் பதியில்
நாத னல்லறங் கேட்டுவி டெய்துமென்
- கச௨ றற்புதக் கிளவி யறிந்தோர் கூறச்
சொற்பய னுணர்ந்தேன் சூகை யானும்
அந்தா னாங்கவ னறனெறி கேட்குவன்
நின்னது, தன்மையந் நெடுநிலைக் கந்திற் றுன்னிய
துவதிக னுரையிற் றுணித்தனை யன்றோ
- க௩௦ தவநெறி யறவணன் சாற்றக் கேட்டான்
ஆங்கவன் தானுநின் னைத்திற் கேதுப்
பூங்கொடி கச்சி மாநக ராதலின்
மற்றம் மாநகர் மாதவன் பெயர்தான்
பொற்றொடி நாயரு மப்பதிப் படர்ந்தனர்
- க௩௨ அன்னதை யன்றியு மணியிறை கேளாய்
பொன்னையிற் காஞ்சி நாடுகவி னழித்து
மன்னுயிர் மடிய மழைவளங் கரத்தலின்
அந்தகர் மாதவர்க் கைய மிடுவேர்
இன்மையி னிந்தக ரெய்தினர் காணாய்
- க௩௦ ஆருயிர் மருந்தே யந்தாட் டகவயின்

- காரொனத் தோன்றிக் காத்தனின் கடனென
அருந்தவ னருள வாயிழை வணங்கித்
திருந்திய பாத்திரஞ் செங்கையி னேந்திக்
கொடிமதின் மூதூர்க் குடக்கணின் தேங்கி
வடதிசை மருங்கின் வானத் தியங்கித்
தேவர் கோமான் காவன் மாநகர்
மண்மீசைக் கிடந்தென வளந்தலை மயங்கிய
பொன்னகர் வறிதாப் புள்ளென் ருயது
கண்டுளங் கசிந்த வொண்டொடி நங்கை
பொற்கொடி மூதூர்ப் புரிசை வலங்கொண்டு
நடுநக ரெல்லை நண்ணின ளிழிந்து
தொடுகழற் கிள்ளி துணையினங் கிள்ளி
செம்பொன் மாச்சினைத் திருமணிப் பாசடைப்
பைம்பூம் போதிப் பகவற் கியற்றிய
சேதியந் தொழுது தென்மேற் காகத்
தாதணி பூம்பொழி ஞன்சென் றெய்தலும்
வையங் காவலன் றன்பாற் சென்று
கைதொழு திறைஞ்சிக் கஞ்சுக னுரைப்போள்
கோவலன் மடந்தை குணவதம் புரிந்தோள்
நாவலந் தீனிற் றுனனி மிக்கோள்
அங்கையி னேந்திய வழுத சுரபியொடு
தங்கா திப்பதித் தருமத வனத்தே
வந்து தோன்றினள் மாமழை போலென
மந்திரச் சுற்றமொடு மன்னனும் விரும்பிக்
கந்திற் பாவை கட்டுரை யெல்லாம்
வாயா கின்றன வந்தித் தேத்தி
ஆய்வளை நல்லா டன்னுழைச் சென்று
செங்கோல் கோடியோ செய்தவம் பிழைத்தோ
கொங்கலிழ் குழலார் கற்புக் குறைபட்டோ
நலத்தகை நல்லாய் நன்னு டெல்லாம்
அலத்தற் காலை யாகிய தறியேன்
மயங்குவேன் முன்னரோர் மாதெய்வந் தோன்றி
உயங்கா தொழிநின் னுயர்தவத் தாலோர்
காரிகை தோன்று மவள் பருங் கடினஞயின்
ஆரூபிற் மருந்தா லகனில முய்யும்
ஆங்கவ ளாருளா லமரர்கே. னெவனின்
தாங்கா மாரியுந் தானனி பொழியும்
அன்ன ளிந்த வகநகர் புகுந்த
பின்னு ணிகழும் போறம் பலவாள்
உ. அ. கார்வறங் கூரினும் நீர்வறங் கூராது

- பாரசு விதியிற் பண்டையோ ரிழைத்த
கோழி யென்னுங் கொடிநீ ரிண்கியொடு
மாமணி பல்லவம் வந்து தீங்கெனப்
பொய்கையும் பொழிலும் புனைமினென் றறைந்தத்
 ௨௦௫ தெய்வதம் போயயிற் செய்தியா னமைத்த
 தின்விட மென்றே யன்னிடங் காட்டவந்
 தீவகம் போன்ற காவகம் பொருந்திக்
 கண்டுளஞ் சிறந்த காரிகை நல்லாள்
 பண்டையம் பிறப்பினைப் பான்மைபிற் காட்டிய
 ௨௧௦ அங்கப் பீடிகை யிதுவென வறவோன்
 பங்கயப் பீடிகை பான்மையின் வருத்துத்
 தீவ நிலையுந் திருமணி மேகலா
 மாபெருந் தெய்வமும் வந்தித் தேத்துதற்
 கொத்த கோயி லுளத்தகப் புனைந்து
 ௨௧௫ விழவுஞ் சிறப்பும் வேந்த னரியற்றத்
 தொழுதகை மாதர் தொழுதன ளேத்திப்
 பங்கயப் பீடிகை பசிப்பிணி மருந்தெனும்
 அங்கையி னேந்திய வழுத சுரபியை
 வைத்துநின் றெல்லா வுயி ரும் வருகெனப்
 ௨௨௦ பைத்தர வல்குந் பாவைதன கிளவியின்
 மொய்த்த மூவறு பாடை மாக்களில்
 காணார் கேளார் கான்முட மாணார்
 பேணு மாக்கள் பேசார் பிணித்தோர்
 படிவ நோன்பியர் பசிதோ யற்றோர்
 ௨௨௫ மடிநல் கூர்த்த மாக்கள் யாவரும
 பன்னா ருயிரம் விலங்கின் ரெகுதியும்
 மன்னுயி ரடங்கலும் வந்தொருங் கிண்டி
 அருத்தியோர்க் கெல்லா மாருயிர் மருந்தாய்ப்
 பெருந்தவர் கைபெய் பிச்சையின் பயனும்
 ௨௩௦ நீரு நிலைங் காலமுங் கருவியும்
 சீர்பெற வித்திய வித்தின் விளைவும்
 பேருகிய தென்னப் பெருவளஞ் சுரப்ப
 வசித்தொழி லுதவி வளத்தந் ததுவெனப்
 பசிப்பிணி தீர்த்த பாவையை யேத்திச்
 ௨௩௫ செல்லுங் காலைத் தாயர் தம்முட் ன்
 அல்லவை கடிந்த வறவண வடிகளும்
 மல்லன் மூதூர் மன்னுயிர் முதல்வி
 நல்லைச் சாலை நண்ணினர் சேறலும்
 சென்றவர் தம்மைத் திருவடி வணங்கி
 ௨௪௦ தன்றென விருப்பி தல்லடி காடுவி

ஆரணத் தேற்றி யறுகவை நாக்வகைப்
போனக மேந்திப் பொழுதினிற் கொண்டபின்
பாசிகைத் திரையனும் பனிதழும படைத்து
வாய்வ தாகவென் மனப்பாட் டறமென

உசதி மாயனிட் டிறைஞ்சினன் மணிமே கையென்.

உஅ. கச்சிமாநகர் புக்க காதை

உரை

[இதனைக் கண் ௨. முதல் ௧௮ ஆம் அடிவரையில் மணிமேகலை நகரத்தல் புகுந்து செல்பவள கண்டு செல்லும் காட்சிகளின் வண்ணனைமாய ஒரு தொடர்.]

மணிமேகலை வஞ்சியில் அநநகரத்துள்ளே புகுந்து செல்லுதல்

க.ச : ஆங்கு.....கடந்து

(இ - ள்.) ஆங்கு தாயிராடு அறவணர் தேர்ந்து - அங் வஞ்சி மாநகரத்தினைக் கண் மணிமேகலை ஐவகைச் சமயமும் அறிந்த பினனர் அபல்பாழுதே தனையின்ற தாயும் செவிலித்தாய் போலபவளும் ஆகிய மாதவியும் சுதமதியும் ஆகிய தாயர் இரு வரையும் அறவண அடிகளாரையும் காணடற கெழுந்த தன ஆவாக்காரணமாக, அவரைத்தடிப் புறப்படுபவள் ; வாங்குவில் தானே வானவன வஞ்சியின் வேற்று மன்னரும் உழிஞை வெம் படையும் போல - வளைந்த வல்லீரலர்திய படைகளையுடைய சோ மன்னனுடைய வஞ்சி நகரத்ததனைமல வந்த படை மன்னர்களுக் உழிஞைப்பூச் சூழம் வெவவிய படைகளும் போல ; புறம் சுற்றிய புறக்குடி - கடந்து - புறத்தே சூழ்ந்துள்ள புறக்குடி இருப்புக்களைக் கடந்து போய் வகை.

(வி - ட்.) சுதமதியும் மாதவி போன்று மணிமேகலையின்பால் தாயன்ப மிக்கவள ஆதலின் அடையும் உளப்படுத்தித் தாயர் என்று பன்கையில் ஓத்னா. உழிஞைப்படை - மதில் வளைக்கும் பனி மன்னர் படை. அவர் உழிஞை பூ சூழ்வருதல் மரபு. புறக்குடி - புற நகர். இது நால்வகைப்படடை வீரரும் செறிந்திருக்கும் இடமாதலின் இங்ஙனம் உவமை எடுத்ததாத்னர்.

அகழியின் மாண்பு

ரு - ௨௨ : கருங்கை.....உடுத்து

(இ - ள்.) மனைவளர் மதகைபர் - தமது அகநகரத்தின் கண் தமது மாடமனை யுள்ளிருந்து மயிலேதானக போலும் கூந்தலையுடைய மகளிர் தமது, கருங்குழல் கழீதுய - கரிம கூந்தலைக் கழுவி விட்டமைமால் ; கருங்கைத்தூம்பின கருங்கை

பாடிய துணை வந்திவ வந்து கலந்த நறுமணமுடைய; கலனை
 நீரும் - பலவேறு மணங்கலந்த மனைநீரும், தருதம் இல் எந்திர
 வாவியில் இன்னும் மகளிரும் ஆகிய சாந்துகழி நீரும் - தகைள்
 தகைள் இவ்வதனை உன்னை அமைத்த எந்திர வாவியின்கண்
 இன்ன ஆடவரும் மகளிரும் ஒருங்க நீராடியமையால் அவர்
 அணிந்த நறுமணச் சாந்துகள் கழிக்கப்பெற்ற மனைநீரும்; புவி
 காவலன் தன் புண்ணிய கல்வாள் சிவறியும் கொம்பும் சிதறும்
 விரை நீரும் - உலகம் காவலனாகிய தமராசன் பிறததற்கினை
 புண்ணியத்தையுடைய கல்ல நாளிலே அங்காமாந்தர் மகிழ்ச்சி
 மால் ஒருவர்மேல் ஒருவர் சிவறியும் கொம்பும் ஆகிய நீர் வீசும்
 கருவிளால் சிதறிய நறுமணக் கலனை நீரும்; மேலை மாதவர்
 பாதக விளக்கும் சில உபாசகர் செவகை நறுநீரும் - மக்கள்
 பிறப்பின் மேல்வலையாகத் தகழும் பெரிய தவனொழுக்க
 முடைய துறவேரின திருவடிகளை விளக்குகின்ற தமக்குரிய
 கல்லொழுக்கத்தை மேற்கொண்ட இல்லறத்தோர் சிவந்த கை
 களால் பெய்யும் நறிய நீரும்; அறம்செய் மாககன் அகில முதல்
 புடைத்து விறைந்த பந்தர் தகர்பு வாரநீரும் - அறம் செய்கின்ற
 மாந்தர் அகில முதலிய மணப்புகை எடுத்து நீர்ச்சுவைகளினை
 விறைத்துள்ள தண்ணீர்ப் பந்தல்களில் ஆச் சாங்களினினை அறம்
 ஒழுதும் நனைநீரும்; உறுப்பு முரண உருமல் கந்த உத்தியினால்
 செறித்து அணரப்போர் தம் செழுமனை நீரும் - உறுப்புகள்
 மாறுபடாமல் சேர்த்தற்கியனற நறுமணப் பொருள்க் சேர்த்துச்
 சாததமியில் இகடுச் சாந்தரைக்கின்ற தெரழிலிளருடைய
 செழிப்புடைய இவ்வத்தினின்று வரும் நீரும், என்று இந்நீர்
 எவரும் பாய்தலின் - என்று திகடுக் கூறப்பட்ட தித்தகைய
 நறுமணம் கெழும் நீர் அகநகாததினினையும் எத்திசையினும்
 தன்னுள் வந்து பாய்தலாலே; கனறிய காமும் இடங்கரும்
 மீனகளும் - தன்னுள் வாமும் சினந்த முதல்களும் இடங்கரு
 மீனகளும்; ஒன்றிய புலஹி உடம்பினவாக - தம் பிறப்பிபாடு
 பொருந்திய தமக்கிடல்பான புலால் நாற்றம் ஒழுகது நறுமணமே
 காமும் உடம்பை உடைமனவாகா நிறடவு; தாமரை குவளை
 கழுநீர் ஆம்பல் பூமிசைப பாந்து - தாமரையும் நிலையரும் செம்
 கழுநீர் மலரும் ஆம்பல் மலரும் ஆகிய பன்னிற மலர்களும் தன்
 மேற்புப்பிலைப் பாந்து விளங்கா நிறடவும்; பொற் றணை
 ஆர்ப்ப - பொன்னிறம் முதலிய பல்வேறு நிறத்தால் அரைந்த
 புளளிகளையுடைய வண்டுகள் எங்கும் முரன்று திரியா நிறடவும்
 இவ்வாறாயு; இவ்வாறு என துலக்கு அகழ உடுத்து - இவ்வாறு
 வல்ல போன்று பலவேறு நிறத்தோடு வளங்குகின்ற அகழ்பாடிய
 உமகிய மனைமைய உடுத்துக் கொண்டு என்க.

(வி - ௩.) சுருங்கைத் தூம்பு - அக நகரத்திலே பெய்யும் மழை நீரும் இவ்வங்களில் மாந்தர் பயன்படுத்தும் நீரும் வெளியேறுதற் பொருட்டு நிலத்தின் கீழ்க் கல்லாலும் சுண்ணத்தாலும் இயற்றப்பெற்ற கரோடும் குழாய் வழிகள். இதனால் அக் காலத்தே நிலத்தின்கீழ் நீர்க் குழாய்கள் அமைத்திருந்த நனி நாகரிகச் சிறப்புணர்க.

“நீணிலம் வருத்து நீர் நிரந்துவந் திழிதரச்

சேணிலத் தயற்றிய சித்நரச் சுருங்கைசேர்

கோணிலத்து வெய்யவாங் கொடுஞ் சிறத் தடங்கிடங்”

(சீவக - ௧௪௨)

எனச் சிந்தாமணியினும் வருதல் காண்க.

மனைவளர் தோகையர் என்றதனால் இல்லத்தின் உள்ளேயே நீராடிக் குழல் கழுவிய நீர் என்பது கொள்க. குழல்-கூந்தல். அது மயிர்ச்சந்தன மணமும் மலர் மணங்களும் விரவியிருத்தலின் கலவை நீர் என்றார். இனி மகளிர் சுருங்குழல் கழுவிய மணக்கலவை நீருமாம். என்னை?—

“பத்துத் துவரினு மைந்து விரையினும்

முப்பத் திருவகை யோமா லிகையினும்

ஊறின நன்னீ ருரைத்தநெய் வாசம்

நாறிருங் கூந்த னல்லம்பெற வாட்டி” (சிலப் ௧ : ௭௬-௭௯)

என்பதனாலும் அறிக. எந்திரவாவி வேண்டும்பொழுது நீர் பெருக்கவும் கழிக்கவும் பொறிகள் அமைக்கப்பட்ட செய்நீர் நிலை. இஃது இல்லத்தின் ஊடேயே அமைக்கப்படுவதாம். இவ் வாவியில் செழுங்குடிச் செல்வ ராகிய இளைஞரும் மகளிரும் தம் தம் இல்லத்தினூடேயே சேர்ந்து நீராடி மகிழ்வர் ஆதலின் தம் தம் இல் ஆடிய என்றார். இல் - மனை. இஃது ஊராதார் தந்தமில் என்பதற்குப் பொருள் காணு தொழிந்தார். புவி காவலன் புண்ணிய நன்னூள் என்றது மன்னன் பிறந்த நாளை. சிவிறி கொம்பு என்பன நீர் சிதறும் கருவிகளுள் சில. மாந்தருள் மாதவரே மேல் எல்லையின் வரம்பு ஆதலின் மேலை மாதவர் என்றார்; ஐகாரம் சாரியை. சீல உபாசகர் - பெளத்தருள் இல்லறத்தார். இவர் ஐத்து சீலங்களை மேற்கொண்டு ஒழுகுபவர். அவையாவன : கொல்லாமை பொய் சொல்லாமை களவின்மை காமமின்மை இரவாமை என்னும் இவ்வைந்து ஒழுக்கங்களுமாம். இவை இல்லறத்தார் மேற்கொள்ளற்பாலன ஆதலின் அவரை, சீல உபாசகர் என்றார். தசம்புதல் - கசிதலுமாம். உறுப்பு - புகையுறுப்பு. அவையாவன ‘கேர்கட்டி செந்தேன் நிரியாசம் பச்சிலை ஆரம் அகில் உறுப்போடு ஆறு என்பன’ (சிலப்-௭ : ௧௪ உரை மேற்;) “கந்த உத்தி” என்பது, கலவை செய்தற்கிபன்ற முறைகளைக் கூறுகின்ற நூற்பெயர் எனக் கோடலுமாம். எனவே, நூன் முறைப் படி செறித்து அரைப்போர் எனினுமாம். கராம், இடங்கர் என்பன முதலை வகை. கலவை நீரானும் மலரானும் பல்வேறு நிறத்தோடு கிடக்கும் அகழிக்கு வானவில் உவமையாயிற்று.

மதில் அரணும் மாடவாயிலும்

உரு - உரு: வந்தேறி.....புக்கு

(இ - ன்.) வந்து ஏறி பொறிகள் வகை மாண்புடைம - பகைவர் வந்துற்றபோது தாமே இயங்கி வந்து அவரைக் கொல்லுகின்ற பொறிகளின் வகையினால் நெறப்புடைம; கடிமதில் ஓடின இடைநிலை வரைப்பின் - காவலையுடைய மதில் ஓடிநின்ற இடை நிலத்திலே; டசுமினை பார்த்து - டசுமையுடைய காவற்காடு பார்த்து செறிவப்பட்டு; டல்நிதாழில் நிறைந்த - பல வாகு செற்பததொழில் நிறைந்துள்ள; வெள்ளிக்குன்றம் உள் கிழிந்தன்ன - வெள்ளிமலைமானது நடுவிடம் கிழிந்தாற் போலத் தோன்றுகின்ற; நெடுநிலை தோறும் நிலாக்கதை மலரும் - நெடுநிலைகள் அமைத்த இடந்தோறும் நிலாப்போன்று சுண்ண ஒளி விரிதற்கிடனுன; கொடிநிலை வாயில் குறுகினன் புக்கு - வானத்தே உகர்த்திய கொடிகள் செறிந்த மாடவாயிலை எய்தி உள்ளே புகுந்து என்க.

(வி - ட்.) வந்து ஏறிதல் பகைவர் வந்தவுடன் தாமே இயங்கிவந்து அப் பகைவரைக் கொல்லும் பொறிகள் என்க. இப் பொறி வகைகளை -

....."வளைவிற்பொறியும்
கருவிர லாகமுங் கல்லுமிழ் கவணும்
பர்வறு வெற்றெயும் பாகடு குழிசியும்
காப்பொன் னுலையுங் கல்லிடு கூடையும்
தூண்டி லுந் தோடக்கு மாண்டலை யடுப்பும்
கவையுங் கழுவும் புதையும் புழையும்
ஐயலித் துலாமுங் கைபெய ருசியும்
சென்றெறி சிரலும் பன்றியும் பணையும்
எழுவுஞ் சீப்பு முழுவிறற் கணையமும்
கோலுங் குந்தமும் வேலும் பிறவும்"

(சிலப் கடு: ௨௦௭ - ௨௧௬)

எனப் பிறர் ஒதுமாற்றானு முணர்க.

இடை நிலை வரைப்பு - அகழிக்கும் மதிலுக்கும் இடைக் கிடந்த நிலப் பரப்பு. மினை - காவற்காடு. தொழில் நிறைந்த நெடுநிலை எனவும், குன்றம் உள் கிழிந்தன்ன நெடுநிலை எனவும் தனித்தனி கூட்டுக.

மறுநூல்

உரு - ௨௩: கடை.....மறுகும்

(இ - ன்.) கடை காப்பு அமைந்த காவலாளர் மினை கொண்டு இயங்கும் விமன்மலி மறுகும் - வாயில காத்ததற்கமைந்த காவல் மறவர் செறிந்து இயங்குகின்ற அலை மிக்க திருவுரு;

பயின் விலைஞர் வேளையுப் பருகர் கள்நோடையாடடியுந்
காழியர் கூவினர் - பல்வேறு மீன்களையும் விற்கின்ற பாதவரும்
உப்புவிற்கும் உண்ணும் உமடிகளும் கள்விற்கும் வலைகளையும்
பிட்டுவாணிகளும் துடபவாணிகளும்; மைக்கிண விலைஞர் பாசவர்
வாசவர் என்னுள் மறுகும் - ஆட்குறைச்சி விற்பாரும் இவை
அமுதிடுவாரும் பசுவாசம் வற்பாரும் என்று கூறப்படுபவ
ராகிடு சிறு வாணிகர் தெருவும்; இருங்கோ வேட்களும் செம்பு
செய்களையும் கஞ்சகாரரும் பைம்பொன் செய்குஞரும் பொன்
செய்கொல்லரும் - பெரிய மட்கலவாணிகாரகிர குயவரும் செம்பு
கோட்களும் விவணைகை கணனாரும் பசிய பொன்னால் அணி
கலன் செய்வாரும் பொன் செய்கின்ற உருக்குத் தட்டாரும்;
நாங்கொல் தச்சரும் மண்ணிட்டாளரும் வந்தர எழுதிய ஓவிய
மாக்களும் - மரம் வெட்டித் தொழில் செய்யும் தச்சரும் சிற்பா
சாரியரும் வழி லொர்க்கு வாதருகின்ற தெய்வத்தன்மை
தோன்ற எழுதிய ஓவியங்களையுடைய சித்திரகாரிகளும்;
தோலின் துன்னரும் துன்னாக்கினாரும் மாலைக்காரரும் காலக்
கணிதரும் - தோல கைக்கும் செமாரும் ஆடை கைக்கும்
தையற்காரரும் காலக் கணிக்கின்ற கணிகளும்; நலந்தரு பண்ணுக்
திறனும் வாய்ப்ப சிலம கலம் கண்டம் கிழைக் காட்டும் புணர்
என்று தீயர் பல்வகை மறுகும் - அழகு தருகின்ற பெரும்
பண்ணுக் சிறு பண்ணும் பொருந்த அவற்றை முறவை இடமுகி
யாமும் மிடறும் ஆகி இவற்றில் சேழும்படி இசைத்துக் காட்டும்
பாணரும் என்று இவ்வெல்லாக் வாழுகின்ற பல வகைப்பட்ட
தெருக்களும் என்க.

(வி - ந.) மிடை கொள்ளுதல் - செறிவு கொள்ளுதல். வியன்மலி
அகலமிக்க. பாசவர் - கயிறு திரித்து விற்பார், பச்சிறைச்சி குட்டிதைச்சி
விற்பாருமாம். இலையமுது - வெற்றிலை. வாசம் - மணப்பொருள். வாசவர் -
மணப் பொருள் விற்பார் அவை - 'தக்கோலம் தீர்ப்புத் தகைசால்
இலவங்கம், கப்பூரஞ் சாதியோடைந்து' மாம். கோவேட்கள் - குயவர்.
இவர் வாணிகம் பெரிது என்பது தோன்ற இருங்கோ வேட்கள் என்றார்.
தட்டார் இருவகைப் படுவர். அவர்கள் பைம்பொன் செய்குஞரும் என்றது
பணித் தட்டாரை. பொன் செய்கொல்லர் என்றது, பொன்னை உருக்கி
மாசகற்றும் உருக்குத் தட்டார் இருப்பு செய்கொல்லர் முதலியாரை.
கொல் தச்சர் - கொல்தர்சர் என நிகைமொழி ஈற்று லகரம் ஆய்தமாகத்
திரிந்தது. மண்ணீடு - சிற்பம். ஓவியத்தில் தெய்வப் பண்பு திகழ
எழுதும் கலைத்திறம் தோன்ற வந்தர எழுதிய ஓவிய மாக்கள் என்றார்.
தோலின் துன்னர் என்றது - செம்மாரை. இக் காலத்துச் சக்கிலியர்
என்பர். இவரின் வேறு படுத்துதற்குத் துன்ன வினைஞர் என்றார். இவர்
ஆடை முதலியன கைக்கும் தையல்காரர். நலம் - அழகு, இன்பமுமாம்.
பண் - பாலை குறிஞ்சி மரதம் செவ்வழி என்னும் பெரும்பண். திறம் -
அவற்றின் கிளைகள். சிலம் - பண் பிறக்கும் நிலக்கனம். அவை எழுத்தும்
அசையும் சீரும் ஆம். இனி மரதம் உச்சம் சமம் என்னும் முன்று

இடமுமாம். கலம் - யாழ். கண்டம் - மிடறு. ஈண்டுக் கூறப்பட்ட தொழிலாளர் தனித்தனித் தெருவில் வாழ்ந்தனர் என்பது தோன்ற. என்று இவர் பல்வகை மறுகும் என்றார்.

இதுவுமது

சா - டீ. 2 : விலங்கரம்.....மறுகும்

(இ - ஈ.) விலங்கரம் பொருடும் வேள்வனை போழ்வேரோடு இலங்குணை வினைஞர் இரீதியு மறுகும் - வளைந்த வாளரம் கோண்டு அறுக்கும் வெள்ளிய சங்குகளைப் பிளப்பவரோடு விளங்கு இன்ற முத்துக் கோக்கும் தொழிலாளர் தங்கிய தெருவும்; வேத்தியல் பொதுவியல் எனது இவ்விரண்டின கூத்து இடல்பு அறிந்த கூத்தியர் மறுகும் - வேத்தியலும் பொதுவியலும் என்று வகுத்துக் கூறப்படுகின்ற இவ்விரண்டு வகையினும் அமைந்த ஆடல்களை இலக்கண மெல்லாம் அறிந்துள்ள ஆடல் மகளிர் வாழுகின்ற தெருவும், பால் வேறு ஆக எண் வகைப் பட்ட கூலங் குவைஇய கூலமறுகும் - பகுதி இரண்டாக எட்டு வகைப்பட்ட கூலங்களைக் குவித்துள்ள கூலக்கடைத் தெருவும்; மாகதர் குதர் வேதாளிகர் மறுகும் - மாகதரும் குதரும் வேதாளிகரும் குடியிருக்கின்ற தெருவும்; போகம் புரக்கும் பொதுவர் பொலி மறுகும் - காமவினபத்தைப் பேணிப் பெருக்கும் பொது மகளிர் வாழுகின்ற அழகிய தெருவும்; எண் நுகழ்வுல்லா நுண் நூல் கைவினை வண்ண அறுவைமர் எனம் திகழ் மறுகும் - கண் போர் எண்ணொளி புதுதாத நுண்ணிய நூலால் நெய்யும் கைத் தொழிலையுடைய பல்வேறு வண்ணங்களை உடைய ஆடை நெய்யும் தொழிலாளர் வாழுகின்ற செல்வத்தால் திகழுகின்ற தெருவும் என்க.

(ஈ - ஈ.) விலங்கு-வளைவு. அரம்-வாளரம். போழ்வுர்-அறுத்துப் பிளப்பார். சங்கறுப்பாரோடு இயைத்துக் கூறுதலின் ஈண்டு இலங்கு மணி என்றது முத்து என்பது பெற்றும். கூத்து வேத்தியலும் பொது வியலும் என இருவகைப்படும். வேத்தியலை அகக் கூத்தென்றும் பொது வியலைப் புறக் கூத்தென்பாரும் பிற கூறுவாரும் உளர். கூத்தியர்-காட கக் கணிகையர். கூலங்கள் இரண்டு பகுதியாக ஒவ்வொரு பகுதியினும் எட்டு எட்டு வகை உள்ளன. ஆதலின் பால் வேறு ஆக எண் வகைப்பட்ட கூலம் என்றார். அவை வருமாறு: "நெல்லு புல்லு வரகு தினை சாமை இறுங்கு தோரையொடு கழைவினை நெல்லே" இவ்வெட்டும் ஓர்பாற் பட்டும் கூலங்கள். இனி "எளஞக் கொள்ளுப் பயறுமுநது அவரைகடலை துவரை மொச்சை என்றுங்கு உடன் இவை முதிரைக கூலத்துணாவே" என்னும் இவ்வெட்டும் ஒருவகைக் கூலம் என்க. குவைஇய - குவித்த. மாகதர் - இருந்தேத்துவார். குதர் - நின்றேத்துவார். வேதாளிகர் - பலவகைத் தாளத்திலாடுவார்; குதர் வாழ்த்த மாகதர் நுவல வேதாளிக ரோடு நாழிகை இசைப்ப எனவும் (மதுரைக் - கள - கள) "மாகதப் புலவரும் வைதாளிகரும் குதரும்" எனவும் (சிலப். உக : எ - ஈ) பிற

சான்றோரும் ஒதுதலுணர்க. போகம் புரத்தலாவது காமவின்பத்தைப்
போற்றிப் பெருக்கிக் காட்டுதல். பொதுவர் - பொதுமகளிர். அமை
தல்லா - தழையாத. அறுவையார் - புடைவை விற்போர்; நெய்வோருமாம்.

இதுவுமது

சூச - கஃ : பொன்னுரை.....இடங்களும்

(இ - ள்.) பொன் உரை காண்போர் நன்மனை மறுகும் -
பொன்னை உரைத்து அதன் மாற்றினை அறிந்து உழுவோர்
வாழுகின்ற அழகிய இலவங்கன் அமைந்த தெருவும்; பல்மணி
பசுவோர் மன்னிய மறுகும் - பல்வேறு வகைப்பட்ட மாணிக்கம்
முதலிய மணிகளை விற்கும் மணிவாணிகர் கிலைத்திருந்து வாழும்
தெருவும்; மஹேயார் அருந்தொழில் குறைமா மறுகுக் -
கேதியா தமக்குரிய ஒதலும் ஒதுவித்தலும் முதலிய அரிய
விதாழில் குறைபடாத தெருவும்; அரைசியல் மறுகுக் அமைச்சியல்
மறுகுக் - அரச ஆள்பவர் வாழுகின்ற தெருவும் அமைச்சியலோர்
வாழுகின்ற தெருவும்; ஏனைப் பெருந் தொழில் சேய் ஏனோர்
மறுகுக் - ஏனைய தாளை நடத்துதல் முதலிய பெரிய தொழில்களைச்
சேக்கின்ற தாளைத் தலைவர் முதலியோர் வாழுகின்ற தெருவும்;
மஹமும் பொதியிலும் சந்தியும் சதுக்கமும் - ஊர் மன்றங்களும்
ஊர்பலங்களும் முச்சந்தியும் நாற்சந்தியும்; புதுக்கோள்
மாணையும் பொற்றார் புரவியும் கதிக்கு உறவுடம்போர் கவின்
பெறு விதியும் - காக்கினின்றும் புதிதாபே பிடித்துக் கொணர்ந்த
காணிகளையும் பொன்னால் ஆகிய சதங்கை மாண பூக்கிய
குதிரைகளையும் அவ்வறநீன் செலவிற்குப் பொருத்தப் பயிற்றும்
மாணப்பாசளும் குதிரைப்பாசளும் வாழுகின்ற அழகுடைம
விதியும்; சேண் ஒதுகு அருவி தாழந்த செங்குன்றமும் - மிக
உயர்த்து அருவி வீழுகின்ற செங்குன்றங்களும்; வேணவா
மிகுக்கும் விராமாக்காவும் - தன்பால் புருந்தவருடைய வேட்கை
மாமிய அவாவனை மிகுவிக்கும் இயல்புடைய நறுமண மலர்களை
உடைய இளமாத் சோகைகளும்; விண்ணவர் தங்கள் விசுற்பிடம்
மறந்து நண்ணுதற்கு ஒதத் நல்கீர் இடங்களும் - தக்பால்
வந்துற்ற தேவர்களும் தங்களுக்கொரிய வானுலகத்தை மறந்து
மீண்டும் வருவதற்குத் தகுந்த இனபங்களை நல்கும் அழகிய நீர்
கிணிகள் அமைந்த இடங்களும் என்க.

(ஓ - ள்.) பொன் உரை காண்டல் - பொன்னைக் கட்டளைக்
கல்லின்கண் உரைத்து மாற்றறிகல். மணி - மாணிக்கம் முதலியன.
மஹேயார் தொழில் - ஒதல் ஒதுவித்தல் வேட்டல் வேட்டித்தல் நதல்
ஏற்றல் என்னும் இவ் வறுவகைத் தொழிலுமாம். அரைசு - பெருகில்

மன்னரும் குறுகில மன்னரும்; ஏனை-ஏனை என முதல் குறுகியது; பெருந் தொழில் படைத்தொழில் முதலியன. மன்றம் பொதியில் என்பன ஊர்ப் பொது விடங்கள். இவ்விடங்களிலே ஊர் மக்கள் ஒருங்கு கூடியிருந்து உறக்காடுதல் அறங் கூறுதல் ஊர்ப்பொதுப் பணிகளை ஆராய்தல் முதலியன செய்வர். இவற்றுள் பன்றம் என்பது மரபிழையுடைய வெளியென்றும் பொதியில் என்பது புதியவர் வந்து தங்கும் ஊர்ப் பொதுக் கட்டிடத்தை உடையது என்றும் கொள்க. பொதியிலில் அருட் குறியாகக் கல்தறிநட்டு அதனை வணங்குவதும் அக்கால வழக்கம்; இவற்றுள் தாதெரு மன்றம் என்னும் வழக்கானும், பாசிலை பொதுளிய போதி மன்றம் (சிலப் - உஉ : எக) என்பதனானும் மன்றம் என்பதன் இயல்பையும்,

“கொண்டி மகளிர் உண்டுறை முழ்கி
அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்
மலரணி மெழுக்க மேறிப் பலர்தொழ
வம்பலர் சேக்கும் கந்துடைப் பொதியில்”

(பட்டினப் - உசக - உசக)

என்பதனான் பொதியிலின் இயல்பையும் உணர்க. இக்காரணத்தால் இவற்றைச் சான்றோர் மன்றமும் பொதியிலும் என இணைத்த கூறுதல் காணலாம். (முருகு - உஉக; மணிமே - உப : ௩௦.) சத்தி - முச்சத்தி; தஞ்சந்தியுமாம். சதுக்கம். இந்நகர வண்ணனை பெரும்பாலும் சொல்லாலும் பொருளாலும் சிலப்பதிகாரத்தில் இந்திர விழா வெடுத்த காதையில் பூம்புகார் நகர வண்ணனையே ஒத்திருத்தல் காண்க. கதிக்குற வடித்தல் - பேரார் முதலியவற்றில் யானையும் புரவியும் செல்லுதற்குப் பொருந்துமாறு இவற்றின் நடையைத் திருத்திப் பயிற்றுத்தல். செய்குன்றம் - செயற்கை மலை. வேணவா - வேட்கையால் உண்டாகிய அவா. விரை மரம் - மணமலர் தரும் மரம்.

இதுவுமது

கக - கஅ : சாலை.....வேடமோடு

(இ - ன்.) சாலையும் கூடமும் தமனிம பொதியிலும் - அறக்கோட்டமும் பொன்னுலியன்ற அறங்கூறும் அனைமும்; கோலம் குயின்ற கோள்கை இடங்களும் - இனனோன்ன சிற்பக முதலியற்றால் அழகு செய்யப்பெற்ற கோட்பாடமைந்த இடம் எனக் கூறிய இவற்றையெல்லாம்; கொண்ட வேடமோடு கண்டு ஒரு ஆகிய இவற்றையெல்லாம்; கொண்ட வேடமோடு கண்டு கிழிவுற்று - அம் மணிநகலை தான் முன்னர் மேற்கொண்ட மாதவன் வடிவத்தோடு சென்று கண்டு பெரிதுக மகிழ்ந்து என்க.

(வி - ன்.) சாலை - அறக்கோட்டம். கூடம் என்றது கனகம் வெள்ளி முதலியவற்றாலியன்ற கூடங்களை.

“கண்ணெலாங் கவர்வன கனக கூடமும்
வெண்ணிலாச் சொரிவன வெள்ளி வேயுளும்

தண்ணிலாத் தவழ்மணித் தலமுஞ் சார்ந்தரோ
மண்ணினு லியன்றில மதலை மாடமே"

(குளாமணி : ௧௧௪ - எ)

எனவருதலுமறிக. தமனியப் பொதியில் என்றதனால் மேலோர் இருந்த
அறங் கூறும் மன்றம் என்பது பெற்றும். பொன்னம் பலம் என்னும்
வழக்குர் உணர்க. கொண்டவேடம் - மாதவன் உருவம். மணிமேகலை
தான் மேற்கொண்ட வேடமொடு கண்டு மகிழ்வுற்று என எழுவாய்
பெய்தும் மாறிக் கூட்டியும் கொள்க.

மணிமேகலை மாசாத்துவான் மாதவம் புரிவோனைக் காண்டனும்
தன் வரலாறு உணர்த்தனும்

௧௧ - எச : . அந்தர.....பணிந்து

(தி - ஈ.) அந்தரசாரிகள் அமர்ந்து இனிது உறையுந்
இத்திர விகாரம் என எழில் பெற்று - புரொடத்தே வானத்து
இயங்கும் ஆற்றல் பெற்ற பௌத்தத் துறவிகள் தங்கி இனிதான்
வாழுகின்ற இத்திரன் மனத்தால் இயற்றப்பெற்ற இத்திரவிகாரம்
என்னும் பெயருடைய அரங்குகள் போன்று அழகெய்தி
அவ் வஞ்சிமா ககரத்தே அமைந்ததும்; நவைஅறு நாதன் நல்
அறம் பகர்வோர் உறையுந் பள்ளி-குற்றமற்ற தலைவனாகிய புத்தர்
திருவாய் மலர்க்குளைய நன்மை தரும் அறவுரைகளைச் செவியறி
வுறுத்துந் துறவோர் வதிவதுமாகிய ஒரு தவப்பள்ளிமைக்
கண்டு; இறைவனை நல்லாள் புக்கு - முன்னையில் வகைமணிதந்
கிழன்ற இளமையை உடைய அம் மணிமேகலை நல்லாள் அதனுட்
புகந்து அப் பள்ளியின்னை; கோவலன் தானை மாதவம்
புரிந்தோன் பாதம் பணிந்து - தன் தந்தையாகிய கோவலனை
சுற்ற தந்தையாகிய மாசாத்துவான் கோவலன் மறைவின் பின்
துறவியாய் அங்கு வந்து பெரிம தன ஒழுக்கம் பூண்டிருப்பனனைக்
கண்குளிக் கண்டு அன்னுடைய திருவடிகளிலே விழந்து
வணங்கி எழுந்து பின்னர் எனக

(தி - ஈ.) அந்தரசாரிகள்-தவ வாற்றல் மிக்கு வானத்திலே இயங்
கும் வன்மை பெற்ற துறவோர். இத்திர விகாரம் காவிர்ப்பூம் பட்டி
னத்தில் புத்த சைத்தியத்தின்கண் அமைந்த ஏழு அரங்குகள். அவை
வஞ்சியின்னை பௌத்தத் துறவிகள் உறையும் பள்ளிக்கு உவமையாக
எடுக்கப்பட்டன. இறைவனை நல்லாள் என்றது மணிமேகலையை.
இங்ஙனம் கூறியது குறிப்பாக அவளது இளமையை விதத்தற் பொருட்
பாகம். கோவலன் தானையாகிய மாசாத்துவான் துறவியாய் அங்கு
வந்து தவம் புரிந்தோனைக் கண்டு வணங்கி என்பது கருத்து.

திருவுமுது

௪௪ - ௮௪ : தன்பாத்திர.....புகுந்ததும்

(௮ - ௩.) தன் பாத்திர தானமும் - பின்னர்த் தன் முதானதயாகிய அத்துறவிக்குத் தனது வாலாற்றைக் கூறுகின்ற மணிமேகலை தன் கையில் ஏந்துபுள்ள அமுதகாபி எனனும் பிச்சைப் பாத்திரத்தினால் செம்பப்படுகு அன்னதானத்தினை நெறப்பும்; தானப் பயத்தால் சாவக மன்னவன் னனம் ஒன்று இன்றி - அந்தத் தானத்தைச் செய்த பயன் காரணமாக ஆபத்தின் சாவக காட்டு மன்னவன் புண்ணியாசனும்ப பிழை ஒன்றும் கிழா வண்ணம்; உலகு ஆள் செல்வமும் - உலகத்தை ஆளு உன்ற தாசச் செல்வம் பெற்ற நெறப்பும்; செல்வன் கொணரநது அதனைப் பிழை ஒன்றாது காட்ட பிறப்பினை உணர்ந்ததும் - செல்வனாகிய அச்சாவக மன்னனை அழைத்து வந்து மணி வலவம் எனனும் தீவின்கண் அடைந்த புத்த பிழைகையைச் சேர்வினைநிக் காட்டுதலாலே அம் மன்னவன் தன் பழம் பிறப்பினை உணர்ந்த செய்தியும், உணர்ந்தோன் முன்னர் உகர்தெய்வம் தோன்றி - பிறப்புணர்ந்த அப் புண்ணியாசன் முன் உகர்ந்த பண்பனம்கத் தீவதிலகை என்னும் தெய்வம் எழுந்தருளி; மனங்கவல கெடுத்ததும் மாநகர் கடல் கொள - அத் தெய்வம் மனக்கவலையைத் தீர்த்து ஆறுதல் அளித்ததும் பெரிய நகரமாகிய காவிரிப்பூர் பட்டினத்தைக் கடல் கொள்ளா நிற்ப அக்கடல்கொளால்; இறவாது அறவணவககளும் தாமரும் ஆங்குவிட்டு இப் பதிப்புகுந்தது கேட்டதும் - இறந்துபடாமல் அறவண அககளும் மாதவியும் சுதமதியும் ஆகிய தாடர் இருவரும் அப் பட்டினத்தைவிட்டு இவ் வஞ்சி மாநகரத்தின்கண் வந்து புகுந்த செய்தியை அதனை திலகை என்னும் தெய்வம் கூறத் தான கேட்டநின்று கொண்ட செய்தியும்; சாவக மன்னன் தன் காடு எய்த தீவகம்விட்டு இத்திரு நகர்புகுந்ததும் - சாவக மன்னனாகிய புண்ணியாசன் தனது காட்டை அடைகா நிற்பத தான அம் மணிபல்லவத் தீவகக் கவிட்டு வேற்றுருக் கொண்டு இவ் வஞ்சியாகிய செல்வத்தனை நகரத்திலே புகுந்த செய்தியும் எனக.

(௮ - ௩.) பாத்திரம்-அமுதகாபி. தானப்பயம் - முற்பிறப்பிலே ஆபத்திரமாக இருந்து இவ்வமுதகாபியால் அன்னதானம் செய்த நல் வினைப்பயன் என்க. ஆபத்திரன் சாவக மன்னவனும்ப் பிறந்து என்க. செல்வன் : சாவக மன்னன். உணர்ந்தோன் : பெயர். கவல் - கவலை. மாநகர் - பூம்புகார். தாயார் - மாதவியும், சுதமதியும். இப் பதி - வஞ்சி நகரம். தீவகம் - மணிபல்லவம்.

இதுவுமது

மடு - கஉ: புக்கபின்.....என

(இ - ன்.) புக்கபின் - இவ் வஞ்சி நகரத்தில் புருந்த பின்னர், அந்த பொய் உரு உடனே - யான் முன்னர்க் கந்திற் பாவை "கூறியவாறு எடுத்துக்கொண்டிருந்த பொய்யாகிய அந்த மாதவன் வடிவத்தோடே; தக்க சமயிகள் தம் திறம் கேட்டதும் - சமமவாதிகள் உறைவிடம் சென்று வினவத்தருந்த துளவவாதி முதலிய சமங்கணக்கர்களுடைய தத்துவங்கள் வினவிக் கேட்டறிந்து கொண்ட செய்தியும்; அவ்வவர் சமமத்து அறி பொருள் எல்லாம் - அவ்வச்சமமக் கணக்கர் அவ்வச் சமயம் சார்பாக அறிந்து கூறிய தத்துவம் எல்லாம்; செவ்விது அன்மையின் சிந்தை வைவாததும் - தெளிவுடையன அல்லாமல் யால் அனற்றறநெல்லாந்தான் தன்னெஞ்சத்தே கொள்ளாமல் கைவிட்டோழிந்த செய்தியும் பின்னர்; நாதன் நல்லறம் கேட்டல் விரும்பி - சிறந்த சமமத் தலைவனாகிய புத்த பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய நன்மையுடைய அறங்களைக் கேட்டறிந்து கொள்ளுதலைப் பெரிதும் விரும்பி; மாதவன் தேர்ந்து வந்த வண்ணமும் - அவ்வறங் கூறுதலின்கண் சிறப்புமிக்க பெருந் துறவியாகிய அறவணவடிகளாரைத் தேடித் தான அவ்விடத் திற்கு வந்த முறைமையினையும், சோல்லினள் ஆதலின் - எடுத்து அம் மாசாத்துவானுக்கு அறிவித்தான் ஆதலால் அது கேட்ட அம் மாதவனாகிய மாசாத்துவானும், வியத்தகும் இச் செயற்களைக் கேட்டுப் பெரிதும் மகிழ்ந்தவனும்; தூயோய் நின்னை நான் கண்டது என் நல்வினைப்பயன்கொல் என - ஆம் மணிமேகலையே நோக்கி நங்காய் இவ்வாறெல்லாம் சிறத்தற்குக் காரணமான மனத்தூய்மை உடைமோமே! நின்னை யான் துய்வனம் எனநில கண்டதற்குக் காரணம் மான் செய்த நல்வினைப் பயனைமாம் என்று அவனைப் பாராட்டி என்க.

(வி - உ.) முன்னரே கந்திற்பாவை தனக்கறிவித்திருந்த வேற்றந் என்பது தோன்ற அந்தப் பொய்யுரு எனச் செய்மைச் சுட்டால் சுட்டினன். செவ்விது: பன்மை ஒருமை மயக்கம். நாதன் என்றது சமமத் தலைவர்களுள் தலைசிறந்தவன் என்பதுபட நின்றது. அவன்: புத்த பெரு மான். மாதவன் என்றது அறவணவடிகளை. அவர் அறங் கூறுதலின் வல்லவர் என்பதனை "மறவண நீத்த மாசறு கேள்வி அறவணவடிகள் அடிமிசை வீழ்ந்து.....உரவோன் அருளினை" எனத் தன் தாயாகிய மாதவி கூற்றாகவும் கேட்டிருந்தனள் ஆதலின் அம் மாதவனைத் தேடி வந்த வண்ணமும் என்றாளாயிற்று. மணிமேகலை இத்தகைய பேறு பெறுதற்குக் காரணம் அவளது மனத்தூய்மையே ஆதலின் அக் கருத்துத் தோன்ற, தூயோய் என்று விளித்தான். நல்லோரைக் காண்பதுவும் நன்றே என்பது பற்றி அங்ஙனம் காண்டற்கும் முன்னை நல்வினையே

காரணம் என்பான், நினைக்க கண்டது என் கல்வினைப்பயன் என்றான்.
தொல்: அசைச் சொல்.

மாசாத்துவான் மணிமேகலைக்குத் தன் வரலாறு கூறுதல்

கூட - ௧௦௨ : தையல்.....கோளாய்

(இ - ன்.) தையல் கோள் நின் தாதையும் தாயும் செந்த
நீனியின் செழுநகர் கேடு உற துன்பு உற விளிந்தமை
கேட்டு - தகம் செந்த தவமாகிவ தைமலை! மான ரங்கு வருக
காரணமும் கேட்பாமாக! நினனுடைம அனபுத தந்தையும் தாயும்
ஆகிய கோவலனும் கண்ணகியும் ஸுற்பிறடபில் செந்த நீனியை
காரணமாக வளமிக்க மதுரை மாநகரம் தீக்கிரையாகி அரெழுகு
கேடெங்குதும்படியும் நாமும் தாலும் பெரிதும் துன்புறும்படியும்
இறந்த செந்தியைக் கேட்டு ஆற்றெனும் அவலமுற்று; ககதன்
அன்பு கோள் அறத்திற்கு அருகினன் ஆதலின் - இவ் உலக
நிலையாமை முதலிய மெய்கறியு பேற்று அவ்வறிவு காரணமாகப்
புத்த பேருமானுடைம அன்றினை முதலாகக் கொண்டு அருளறத்
திற்குத் தகுதி உடைமென் ஆயினமையின்; கனைத்திற
வாழ்க்கையை மாயம் என்று உணர்ந்து - இவ்வின்கண் இருந்து
செய்யும் வாழ்க்கையின் இன்பம் வறும் பொய் என்பதனை
என் பட்டறிவினாலேயே அறிந்துகொண்டு; செல்வமும் யாக்கையும்
தினைத்தனையாபினும் நிகையா என்றே நிகைபெற உணர்ந்தே -
இக்கமை வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதன என்று கருதப்படுகின்ற
செல்வமும் உடம்பும் உயிர் புகந்து கொண்டுவந்த வினை அளவில்
சிற்பன அன்றி அவ் வினை ஒழிந்தால் ஒரு தினை அளவு போழு
தேனும் இவ்வுலகின்கண் நிகைத்திரா என்று கனகு நெஞ்சத்
தின்கண் உறுதியாக உணர்ந்து; மகையா அறத்தின் காதலும்
புரிந்தேன் - காறுபாடில்லாத பேனத்த சமயங் கூறும் அறத்தை
மேற்கொண்டு அந்நேரத்தில் பேரிய இத் தவத்தை மேற்
கொண்டொழுகலானேன்; புரிந்த நான் இப்பூங்கோடி பெயர்ப்
பேடும் திருந்திய நல்கைச் சேர்ந்தது கோளாய் - அவ்வாறு
ஓழுகிய மான் கனகு என்னும் பூங்கோடியின் பெயரையுடைம
அறத்தால் கனகு திருந்திய அழகிய இந்த ககத்தை
எத்தற்குரிய காரணமும் இனிக் கூறுவேன் கேட்பாமாக
என்றான் என்க.

(வி - த.) தையல்-அன்புடையோர்மகளிரை விளித்தற்கிடன்றதோ
ரின்கொல். தன்னினும் கோவலன் கண்ணகி இருவரும் மணிமேகலைக்கு
அன்புரிமை மிக்கார் என்பது தோன்ற மகனும் மருகியும் என்னது நின்
தாதையும் தாயும் என்றான். மாசாத்துவான் பேரருளான ஆதலின்
தனது துன்பத்திற்குக் காரணம் தன் மகனும் மருகியும் இறந்தமையினும்

அவர் காரணமாகச் செழுகர் கேடுறமை கேட்டதே முதன்மை உடைத்து என்பது தோன்றச் செழுகர் கேடுற விளிந்தமை என்றும். இவ்வன்மே சிலப்பதிகாரத்திலும் மாசாத்துவானுடைய துறவறத்தைச் செங்குட்டுவனுக்கு அறிவிக்கின்ற மாடல மறையோன் கூற்றாக -

"மைந்தற் குற்றது மடந்தைக் குற்றதும்
செங்கோல் வேந்தற் குற்றதுங் கேட்டுக்
கோவலன் றுதை கொடுத்துய ரெய்தி
மாபெருந் தானமா வான்பொரு வீத்தான்
கிந்திர விகார மேழுடன் புக்கான்
கந்தர சாரிக ளாதைம் பதின்மர்
பிறந்த யாக்கைப் பிறப்பற முயன்று
துறந்தோர் தம்முன் துறவி யெய்தவும்"

(உள : அஅ - ௧௮)

எனவரும் பகுதி ஒப் புறாக்கி உவத்தற்பாலதாம். ககதன் - புத்தன். யான இயல்பாகவே அன்புகொள் அறத்திற்கு எனினுமாம். அருகன் - அணுகக் மானவன். தகுதி உடையோன் எனினுமாம். மகியா அறம் - மாறுபடாத அறம் என்றது அருளறத்தை. என்னை?

"நல்லாற்றா னுடி யருளாள்க பல்லாற்றாற்
தேரினு மஃதே துணை"

(குறள் - ௨௪௨)

எனவரும் பொய்யா மொழியும் காண்க.

இனி, முன்பின் மலையா மங்கல மொழி என அவ்வறம் போற்றப் படுதலும் உணரிக, (மணி - ௧௦ : ௨௧௧). கொடி - வஞ்சி. தான் வருதறகு இதுவும் ஒரு காரணம் என்பது தோன்ற, திருந்திய நன்னகர் என்றும்.

திதுவுமது

௧௦௩ - ௧௧௩ : குடக்கோ..... ..இருந்திழி

(தி - ன்.) குடக்கோச் சேரலன் குட்டுவர் பெருந்தகை விடர்ச்சலை பொறித்த வேந்தன் - முததமிழ் நாட்டினுள் வைத்து மேலை நாட்டு மன்னனும் சோர்குடித் தோனறலும் குட்ட நாட்டார் கோவாகிய பெருந்தகையும் வடவரை வென்று வானேறிய இமயத்தினகண் தனது இலச்சினையாகிய வில்வினைப் பொறித்த வேந்தனும் ஆகிய இமயவாரம்பன கெடுஞ்சேரலாதன்; முன்னா துப்பு அடு செவ்வாய் துடி இடையாரோடும் இப்பொழில் புகுந்து ஆங்கு இருந்த எல்கையுள் - முற்காலத்தே ஒருகால பவளம் போன்ற சிவந்த வாயையும் உடுக்கை போன்ற ஆடையினையும் உடைய இளமகளிரோடும் விளையாடுதற் பொருட்டு இந்தப் பூம்பொழிவிலே புகுந்து ஆடி ஆங்கோலிடத்தே

இருத்த பொழுது; இலங்காதீவத்து சமனொளி என்றும்
 செல்புகை எம்மி வலங்கண்ணத் தீருக தரும சாரணர் தவகிம
 குணத்தோர் - இலங்கை என்னும் தீவினையு புத்த பெருமான
 தருகு அமைந்த சமனொளி என்னும் பொருளையுடைய மக்கியின்
 அடைத்து வகளை வகுத்தியது வணங்கி மீள்பவரும் தரும
 சாரணரும் கிடைத்த அருட்டணபுடை யொரும; கணத்து
 ருபகில படலத்து இயக்குவார் புரைமார் தாம -
 னானதில சரிய முகில குடித்தினூட்ட வடதிசை கோக்குத்
 செல்பவருமாகிய மேன்மையுடைய அத துறவோர் தாயும்;
 அராசறகு அவ்வழி ஏது கிசுத்தலின் - அக் கிரையன்னுக்கு
 அப்பொழுது ஆகழ நிகழ்தலாலே, இப் பூம்பொழில் இறந்து
 கல தலத்து இருந்துழி - அம் மனைவன் தவகியிருந்த இகதப
 பூம்பொழிலினகை வானத்தினின்றும் ஆறகிவந்து ஒரு
 கற்பாறையின் கீழ் அமர்ந்திருந்த பொழுது எனக.

(க - டி.) குடக்கோவும் சேரலனும் பெருந்தகையும் ஆகிய
 வேந்தன் என்க. இவனை இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என வர
 வாற்று நாலோர் கூறுவர். இவன் வரலாறு பதிற்றுப்பத்தில் இரண்
 டாம் பத்தில் காணப்படும். இவனைச் சோழன் குளமுற்றத்துத்
 தஞ்சிய, கிள்ளி வளவன் வென்றான எனக் கூறுங்கால் மாக்குக்கத்து
 கப்பசையார் இச் சேரனை—

“பொன்படு நெடுங்கோட் டிமையம் குட்டியவேம விற்பொறி
 மாண்வினை நெடுந்தேர் வானவன்” (புறநா - உக)

என, பெருமிதம் படப் பேசுவர்; இளங்கோ ‘விடர்ச்சிக்லை பொறித்த
 விறலோன்’ என்று ஒதுவர். தப்பு - பவளம். தடி - உடுக்கை. சம
 னொளி என்பது மலையின் பெயர். தரும சாரணர் என்பவர் டாண்டும்
 சென்று மக்களுக்குப் புத்தர் அறத்தை அறிவுறுத்தும் தொண்டு புண்ட
 துறவோர் ஆவர். குணம் என்றது அருள் மேனின்றது. வலங்காண்டு
 மீளும் சாரணர் வடதிசை நோக்கிக் ககனத் தயங்குவார் என்க புரை
 யோர் - துறவோருள்ளும் உயர்ந்தோர் என்பதுபட நின்றது. அத்துற
 வோர் இப்பூம்பொழில் இறங்க வேண்டும் என விருப்பி இறங்கினா
 ரிலர். அரசன் ஆகழே அவரை இறங்கும்படி செய்தது என்பது கருத்தி.
 கற்றலம் - கற்பாறையாகிய இடம்.

இதுவுமது

ககஉ - கஉஉ: காவலன்.....அக்காள்

(இ - ள்.) காவலன் முன் தவம் உடைமையின் முனிகளை
 விருப்பி ஏத்தி பங்கைச் சேவடி விளக்கி - அத்துறவோர்

வாவுணர்ந்த அச் சோமன்னன்றும் முற்பிறப்பிலே செய்த
தனப்பன் காரணமாக அம் முனிவர்களைப் பெரிதும் விரும்பிப்
புகழ்ந்து வதிபாடு செய்து அம் முனிவருடை தாமரை மலர்
போன்ற செந்த அகலி ரோல் கழுவி; பான்மைபின் அங்கு
அவர்க்கு அறுகவை நால்வகை அமிழ்தம் பரத்திரதது
அளித்து - செந்த பண்பினை அவிடதேதமே அம் முனிவர்
களுக்கு ஆறுகவைக் கவையோடு கூடிய நால்வேறு வகைப்பட்ட
உணவுகளையும் துறவேர்க்கு அளிக்கத்தகுந்த உணகலத்திலே
பெய்து கொடுத்து உண்பித்து; பல பல சிறப்பொடு வேந்து
அவையாரொடும் ஏத்தினன இறைஞ்சலில் - பிணையும் அம்
முனிவர்களுக்குப் பலபல சிறப்புகளையு செய்து அம் மனனன்
தன் அரசிமல் சுற்றததாரோடும் கூடி வாழ்த்தி வணங்குதலாலே
அம் முனிவர்களும்; இறைவன் செனி முதல் - அவ் வேந்தனுடை
செனியின்கண்; அறத்தகை முதல்வன் அருளிப் - அறத்தின்
திருவுருவமாகிய தமது சமய முதல்வன் புத்த பெருமான்
திருவாய் மலர்க்கருளிய; சிறப்பின துன்பமும் பிறன் இன்பமும்
வாய்மை இன்ப ஆர் அமுது - உயிர்களுக்குப் பிறப்பின்கண்
எய்தும் துன்பத்தின இயல்பும் அவை பிறவாமை யுற்றபொழுது
எய்தும் இன்பத்தின இயல்பும் இவற்றிற்குரிய காரண காரிகள
களின் இயல்பும் ஆகிய பொக்காட்சிகள் என்னும் இன்பமேமான
பெறுதற்கரிய அறவமுதத்தை; துன்பம் நீங்கச் சொரியும்
அந்நான் - அனாதி காலமாகத் தொடர்ந்து வருகின்ற அம்
மன்னவனுடை துன்பமில்லாம் நீங்கிப்போக்படி அம்
முனிவர்கள் சொற்பொழிவு செய்யும் அந்த காளிலே எனக.

(வி - ௩.) காவலன் : இமயவரம்பன். முனிகள் : தருமசாரணர்.
பான்மை பண்புடைமை. அறுகவை நால்வகை அமிழ்தம் - கைப்பு,
கார்ப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, தித்திப்பு என்னும் ஆறுகவையும்
பொருந்தச் சமைத்த, உண்பனவும், தின்பனவும், நக்குனவனவும், பருகு
வனவுமாகிய நால்வகை உணவு. பிறவா இன்பம் - பிறவாமையினால்
எய்தும் வீட்டின்பம். அறத்தகை முதல்வன் என்றது புத்தனை.
வாய்மை - நால்வகை உண்மைகள். அவையாவன:

“துன்பம் தோற்றம் பற்றே காரணம்
இன்பம் வீடே பற்றினி காரணம்
ஒன்றிய வுரையே வாய்மைநான் காவது”

(மணிமே, ௩௦ - ௧௮௧ - ௧௮௮)

என்பன.

இறைவன் - அரசன்.

திருவுமது

கஉக - கஉக: நின்பெரு.....இருந்தது

(இ - ன்.) நின்பெருக் தாதைக்கு ஒன்பது வழிமுறை முன்னோன் கோவலன் - உன்னுடைய போனபுசால் தந்தையாகிய கோவலனுக்கு ஒன்பது தலைமுறைக்கு முன்னம் நங்குலத்திலே கோவலன் என்பான் ஒருவன் வாழ்ந்திருந்தான், அஃதன் மன்னவன் தனக்கு நிகராக் காதல் பாங்குதலின் - அவ்வாசனுக்கு ஒருபொழுதும் ஒழியாத அன்புடைய தோழனாய் இருந்தமையால்; தாவகா நல் அறம் தானும் கேட்டு - ஏற்றுக் கொடுத்தாரிய நன்மை மிக்க அவ்வறவுரைகளைத் தானும் ஆர்வத் துடன் கேட்டமையால் மெய்யுணர்வு பெற்று; முன்னோர் முறைமையில் படைத்ததை அன்றி தன்னான் இவ்வற பல கோடிதனம் - தன் முன்னோர்களை அறவிறநி நின்று ஈட்டி வைத்த பொருளை அல்லாமலும் தன்னால் ஈட்டப்பெற்ற பற்பல கோடியாகிய விதிமக்களையும்; எழுநாள் எல்லையுள இரவலர்க்கு ஈத்து - ஒரு கிழமை முடிவதற்குள் வறியவர்க்கு வாரி வழங்கி விட்ட; சிதாழுதவம் புரிந்தோன் - உலகம் தொழுவதற்குக் காரணமான தவத்தை மேற்கொண்டவன்; சுதந்திர வான் ஓங்கு சிமையத்து இயற்றிய வால் ஒளி சயித்தம் - புத்தனுக்கு வானுற உயர்ந்த மலை உச்சியில் எடுத்த வெள்ளிய ஒளியை யுடைய திருக்கோயில்; ஈனோர்க்கு எல்லாம் இடர்கெட இயன்றது - இவ்வுலகத்தில் வாழும் மக்களுக்கெல்லாம் துன்பம் தீருமபடி விதம்பவத்தன்மை உடையதாகத் திகழ்கின்றதாதலின்; கண்டு தொழுது ஏத்துங் காதலின் வந்து - அதனைக் கண்ணாடிக் கண்டு தொழுது வாழ்த்த வேண்டும் என்றெழுந்த அன்பினாலே இந்நகரத்திற்கு வந்து மீண்டும் நம் மூதாருக்குச் செலவக் கருதினோக அக்கருத்தினை அறிந்த; இத் தண்டாக் காட்சித் தவத்தோர் அருளி - துங்குறைகின்ற தடையில்லாத மெய்க் காட்சியையுடைய துறவிவர்கள் என்பால் அருள் கூர்ந்து; காவிரிப்படினம் கடல் கொளும் எனற - நீ செல்லுதற்குக் கருதுகின்ற காவிரிப்பூம்பட்டினமானது கடலால் கொள்ளப்படும் என்றறிவுறுத்தி; அத் தூ உரை கேட்டு துணிந்து இவண் இருந்தது - அம் முனிவருடைய வாங்கமையேயாகிய அவ்வறிவுரை யைக் கேட்டுத் தெளிந்தமையாலேயே நான் இந்நகரத்திலே இருப்பது என்னுள் எனக.

(வி - டு.) நமது மரபில் ஒன்பது தலைமுறைக்கு முன்னர் உன் தந்தை பெயருடன் ஒருவனிருந்தான்; அவன் அரசனுக்கு நண்பன். அரசன் அறம் கேட்குங்கால் தானுங் கேட்டு மெய்யுணர்வு பெற்று

இவ்வாக்கு எத்துத் தவம் புரிந்தான். அவன் மலை உச்சியில் புத்தனுக்கு ஒரு கோயில் எடுத்துநுந்தான். அக் கோயில் இவ்வுலகத்தார் இடர் தீர்ப்பதொன்றாய் இருந்தது. அதனைத் தொழுகுண்டி வந்ததன், மீனும் கால் தவத்தோர காவிப்பூம் பட்டினம் கடல் கொட்படும் என்றனர். அதனைத் தெளிந்தமையே யான் இங்கிருத்தற்குக் காரணம் என்றான் என்க.

பெருந்தாதை - அன்பினால் பெரிய தாதை என்க. தாங்காத என்னும் பெயரெச்சத்திற் கேட்டது. முறைமை - அறநெறி எழுநாள் எல்லை - என்பது ஓர் உலக வழக்கு. விரைந்து செய்தான் என்பது கருத்து. எழுநாள் எல்லையுள் என்னும் வழக்கு இப்பொழுது (ஒரு வாரத்திற்குள்) ஒரு கிழமைக்குள் என வழங்குதல் உணர்க. வால் ஒளிச் சயித்தம் என்றமையால் வெள்ளியாலியன்ற சயித்தம் எனக் கோடலுமாம். தண்டாக் காட்சி என்றது முக்காலமும் உணரும் மெய்க் காட்சியை. தூஉரை - மெய்யுரை.

இதுவுமது

கடஎ - கசஎ : இன்னும்.....கேட்குவன்

(இ - ள்.) நல்நெறி மாறாத பூங்கொடி இன்னும் கோளம் - நல்லற நெறியிலே செல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்த நவ்வையே பூங்கொடி போலும் மெல்லியலையே இன்னும் மான் கூறுவன் கேட்பாயாக; தீவினை உருப்ப சென்ற நின் தாதையும் முன்செய்தவப்பயத்தால் தேவரில் தோற்றி - முன்செய்த தீவினை உருத்து வந்து தன்பயனை ஊட்டுதலாலே கொலை உண்டுபோன நின் தந்தையாகிய கோவலனும் முன் செய்த தவப்பயனால் போக பூமியில் தேவரில் ஒருவனுதத் தோன்றினானும் அப்பயன முடிவுற்றபின்; ஆங்கு அத்தீவினை இன்னும் துயித்து - அம் மதுரையிடத்தே ஊட்டிக் கழிந்த அத் தீவினையின் எச்சத்தை மீண்டும் இந்நிலவுலகத்தே பிறந்து துயித்துக் கழித்த பின்னர்; முன் அவன் போதியின் நல்லறம் தாங்கிய தவத்தால் - முன்பு அக் கோவலன் மெய்யறிவினால் நல்ல அறங்களை மேற்கொண்டிருக்கிய தவங்காரணமாக; தான் தவம் தாங்கி கபிலையம்பதியில் காதலி தன்னொடு மாதன நல்லறம் கேட்டு விடு எங்கும் எனறு - தானே அத் தவத்தை மேற்கொண்டு கபிலை நகரத்தில் தன்னை ஒருபொழுதும் பிரியாத காதலியாகிய கண்ணகியோடு கூடிப் புத்தனுடைய நல்லறங்களைக் கேட்டு விட்டுலகம் புகுவான் எனினும்; அற்புதக் கிளவி அறிந்தோர் கூற - அற்புதமான மொழியை அறியும் திறம் படைத்த துறவோர் கூறுதலாலே; தோகை உசால் பயன் உணர்ந்தேன் - மயில் போல்வாய் அவர் கூறிய சொல்லின் பமன் வாய்மையேயாம் என்று உணர்ந்துள்ளேன்; மானும் அந்நான் ஆங்கு அவன்

அறநெறி கேட்குண் - யானும் முன் வர் கூறிய அந்தக் காலத்
தில் அக் கபில நகரத்தில அப் புத்தர் கூறும் அறங் கேட்டு
விடெய்துவன் காண என்னுள் என்க.

(சு - ம.) நன்னெறி மாதே என்றது அவளுடைய ஆற்றலைப்
பாராட்டியபடியாம். தீவினை யுட்ப்பச் சென்ற சின்றுதை என்றது
இறந்துபோன சின் தாதை என்றவாறு. முன்செய் தவப்பயத்தால்
தேவரிற்றேற்றி என மாறக. ஆங்கு அத் தீவினை என்றது மதரையில்
உருத்துவந்து ஊட்டிய தீவினை யொழிய எஞ்சிய அறங் வினைடைஇன் னும்
நிலத்தல் பிறந்து துய்த்து என்க பூங்கொடி: விளி, முன் அவன்
என்று கண்ணிழித்துக் கொள்க. இதற்கு கூறியது கோவலன் முன்னொரு
பிறப்பில் புத்தன் போதியின் கீழ் இருந்து சொன்ன நல்லறம் கேட்டு
அதனை மேற்கொண்டு ஒழிய தவப்படன் காரணமாகத் தானே தவந்
தாங்கி மீண்டும் இனியயாரு பிறப்பில் காதலியாடு அக் கபில நகரத்
தில் நாதன் நல்லறம் கேட்பன் என்றும் விடெய்துவன் என்றும் அறி
வுறுத்தபடியாம் புத்தர் காலந்தோறும் பிறந்து அறம் உரைத்த
துண்மையின் முன்னும் ஒரு புத்தன்பால் அறங்கேட்டவன் அதன்
பயனாகப் பின்னும் இனித் தோன்றும் புத்தன்பால் அறங்கேட்டு
விடெய்துவன் என்பது கருத்தாகக் கொள்க. இவ்வுண்மையை—

“இறந்த காலத் தெண்ணில் புத்தர்களுஞ்
சிறந்தருள் கூர்ந்து திருவாய் மொழிந்தது
ஈரறு பொருளி னீந்தநெறி”

(உ0 : ௧௪ : ௧௧)

என்பதனுது மறிக.

இனி இப் பகுதிக்கு இக் கருத்துணராத கூறும் உரை முன்பின்
முரணிய போலியுரையாதல் உணர்க.

“தவமுந் தவமுடையார்க் காகு மவமதனை
உபிதிலார் மேற்கொள் வது”

(குறள் - ௨௧௨)

என்பதுமற்றி முன் தாங்கிய தவத்தால் தான் தவம் தாங்கி என்றார்.
இனி, கபிலையம்பதியில் பிறந்த நாதனாகிய புத்தனுடைய அறத்தைக்
கேட்டு விடெய்தும் எனக் கோடலுமாம். அற்புதக் கிளவி பின் நிகழ்வன
வற்றை அறிந்து கூறும் கிளவி என்க. தோகை: விளி.

இதுவுமது

கசய - கச்சு: நின்னது.....படர்ந்தனர்

(இ - வி.) நின்னது தன்மை அ நெஞ்சிலை கந்தில்
துன்னிய துவதிகள் உரையின துணிந்தனை அன்றோ -
இனி நினக்கு நிகழவிருக்கும் எதுர்கால நிகழ்ச்சியின்
நன்மைமை ந்தானும் சம்பாபதியின கோட்டத்தில நின்ற அந்த
நெடிய நிலையினையுடைய தூணில உறைகின்ற துவதிகள்

என்னும் கடவுட் பாவை உனக்குரைத்தமைமால் அறிந்துள்ளனை அல்லையோ? அங்ஙனம் அறிந்த சேய்நாயை எனக்கு; தவிரநி அறவணன் சாற்றக் கேட்டனன் - தவிரநி நின்றொழுங்கும் அறவணவகைகள் கூறக் கேட்டறிந்துள்ளன்; ஆங்கு அவன் தானும் நின் அறத்திற்கு ஏது பூங்கொடி கச்சிமா நகர் ஆதலின் அவ்வறவண அகாளார் நினது அறத்திற்கு ஏது நிகழ்ச்சிக்குரிய இடக் பூங்கொடி போல்வாய் அக் கச்சி மாநகரமே ஆதலின் அதனை முன்னரே உணர்ந்து; மற்று அம் மாநகர் மாதவன் பேயர்நான் பொற்றொடி தாமரும் அடபதிப் படர்ந்தனர் - அந்தக் கச்சிமா நகரத்திற்கு நின் பொருட்டுப் பெரிய தலத்தையுடைய அவ்வறவணவகாளார் இந்நகரத்தினினுறும் அக் கச்சி மாநகரத்திற்குச் சென்ற காலத்தில் நின்னுடைய தாமராகிய மாதவியுக் கதமதியும் அவரோடு அக் கச்சி மாநகரத்திற்குச் சென்றனர் என்றான் என்க.

(சி - டி.) துவதிகன் - சம்பாபதியின் கோட்டத்துக் கந்திற் பாவை. கந்திற்பாவை நினக்கு வருவதுரைத்ததனை அறவணன் சாற்ற யான் கேட்டேன் என்றவாறு. ஏது - ஏது நிகழ்ச்சி. அஃதாவது ஊழ் வினை உருத்து வந்து தன் பயனை ஊட்டும் நிகழ்ச்சி. நின் ஏது நிகழ்ச்சிக்கு இடமாகிய கச்சி நகரத்திற்கு அறவணன் நின் பொருட்டே சென்றான் என்பது கருத்து. பொற்றொடி: விளி.

மாசாத்துவான் மணிமேகலையை வேண்டுதல்

கருடு - ககஉ: அன்னதை.....வணங்கி

(இ - ள்.) அன்னதை அன்றியும் அணி இழை கேளாம் - யான் உனக்குக் கூறிய அச் சேய்நாயை அல்லாமலும் மான் உனக்கு அறிவுறுத்த வேண்டிய சேய்நாயும் ஒன்றானது, மனிரக் கேல்லாம் அணிகலன் போல்பவளை அதனையும் கூறுவன் கேட்பாயாக, அஃதெனையெனின; - நான் எயில் காஞ்சி நாடு களின் அழிந்து - பொன் மதில் சூழ்ந்த காஞ்சி மாநகரமும் அதனைச் சூழ்ந்த நாடும் அழகு செட்டு; மன உயிர் மடிய மழை வளம் கரத்தலின் - அக்கு நிகழ்பெற்ற உயிர்கள் உணவின்றி இறந்தொழியும்படி மழையானது தான் செய்யும் வளத்தைச் சேடியாதொழிதலின்; அந்நகர் மாதவர்க்கு ஐயம் இடுவோர் இன்மையின் இந்நகர் எய்தினர் காணாய் - அம் மாநகரத்திலே துறவோர்க்கு உண்ட கொடுப்பார் இல்லாதொழிந்தமையின் அத் துறவோர் அல்லாம் இடபாழுது இவ் வஞ்சி நகரத்தில வந்து குழுமி இருக்கின்றனர்காண; ஆருயிர் மருந்தே அ நாட்டு அகவயின் கார் எனத் தோன்றி கரத்தல் நின்கடன் என - இவ்வாறு பசிப்பிணியுழந்து சாதலுறும் ஆரிய உயிரினம்

என்றது. உரிமையுடைய போன்றது. இப்போது வந்தது காந்தி
நாட்டத்தத்தில் மரில் போலக் கோளறி வுயற்றின் பசிப்பிணி
தகற்றிக் காப்பது னென்றது கடமைகாண் எனறு; அருந்தான்
அருள் லுரிமை வணங்கி - செந்தறியிய தவத்தை
கொண்டனவாயிற் றி - காந்திவான் திருவாக்காலந்தருள
கெடு - காந்தி மணி மகிமை வுயர் கோண்டுகோடி னென்கதி
தவமைகா னிருவாக்களில் விழந்து வணங்கி விடை
கொண்டனவாய் என்க.

(க - ரு) அணி - அணி இராம போல்வோப் என்க. மாதர்
தொழில் தொழில் அணிதான் போல் வளம் தருவது இவ்வாறு விளித்
தான். காந்தி - காந்தி நகரத்தைத் தலை நகராகக் கொண்
டனவாய் - காந்திவாத கொண்டை நாடு. இவ்வென்றுகோளால்
காந்தி அருட்பன்பு பளக்கடாம் இவன் இல்லறம் தனும் வகுத்த
புரந்த ஆர்த்தும் இயல்புடையவாய் இரந்தமை சிலப்பதகாரத்தல்
காண்பதென் தரவியான பின் இவன் அருள் எவ்வயிர்மட்டும்
பாத்த பட்டிக் செல்லுதலை சுண்டுணர்க. இவ்வாறு ஆக்க ரறுவது
உயர்க்கெட்பு இதனை, "அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி" என்பர்
ஆயிற் தொல்காப்பியனார். மாதவர்க்கும் ஐயம் இவ்வோர் எனல்
கெண்டிய சிறப்புந்மை தொக்கதெனக் கொண்டு அக்கரின் வறுமை
மதெ உணர்ந்தனர் எனக் கோடலுமாம். ஆயிர் மருந்தே என்று
வளத்தான் இச் செயற்கரிய செயல் செய்தற்குரிய ஆற்றலும் கருவியும்
ந்னபால் உள என்றுணர்த்துகற்கு. பெளத்தத்துறவிகளுக்கு இதுவே
தவைய கடன் என்பான் கின் கடன் என்றான். கைமாறு வேண்டா
கடப் பாடு என்பவாகலின் அவ்வாறாகிய கார் எனத் தோன்றி னன்றுன்.
மழை தரந்தமையான் உண்டான இத் துன்பத்தைத் துடைத்தற் ருளினு
வேய இயலும் என்பான், கார் எனத் தோன்றி னன்றுன் எனினுமாம்.
இதனால் போர்த்தது, உலகு புரப்பதற்கு மாரி மட்டும் உளதன்று; நீயும்
உளை எனப் புகழ்தல் என்க. ஆயிழை - அதற் குடன்பட்டு வணங்கி
என்க.

மணிமேகலை வஞ்சி நகரத்தினின்றும் வானத்தியங்கிக் காஞ்சி
மாநகரத்தை எய்துதல்

கக - களக: திருத்திய.....எய்தவும்

(க - ன்) திருத்திய பாத்திரம் செங்கையின் எந்தி -
அழகிய அழகராது என்னும் பாத்திரத்தை அனனக் வழங்கித்
கிணற்றுள்ள தன் கையில் எந்திக் கொண்டு; கொடி மதில்
புதூர் குடக்கண் கிணறு ஒய்ந்திடை மருவின் வானத்து
இயங்கி - வெற்றிக் கொடி உயர்த்தப்பட்ட மதிலையுடைய பழைய
கோமாகிய வஞ்சி நகரத்தின் மேற்றிசையில் கிணறுக் காலினகண்
எழுந்து நிற்கலின் வடகிணைப் பக்கலில் அவ் வானத்தின்
வழியாக வலமாகச் சென்று; தேவர் கோமான் காவல் காக்க

மன்மிசைக் கிடந்தென வளந்தலை மயங்கிய - தேவீவந்திரனுடைய கானலமைந்த பெரிய கசாமயை அராவதி சிலத்தின்கண் இழிந்து எல்லா வளங்களும் தர்பரலை பொருத்தும்படி பண்டு கிடந்த; இபான் நகர் வந்தா புல் என்று ஆயது கண்டு உளங் கசிந்த ஒள் தொடி மங்கை - அழகிய அக் காஞ்சி மாநகரம் மழை வளம் கரத்தலின பரம்பட்ட தாய்க் காட்சித் கிள்ளு கதாய்ப் புற்கென்று மாறியதனைப் பார்த்து இரக்கத்தால் உன்னம் உருகிய ஒளி உடைய பொன் வகையல் அணிதற்கிசன்ற பெண்ணினத்தில் தலைசூழ்ந்த உம் மணிமேகலை; இபான் கொடி மூதூர் டரிசை எலங்கொண்டு - உழகிய கொடியாடுகின்ற பழைய நகரமாகிய அத் தலைநகரத்தின் மதிலையும் வலம் செய்து; நடுநகர் எல்லை கண்ணின இழிந்து - ஓர் நகரத்தின் நடுவிடத்தின் நேராக எய்தி சிலத்தில் இறங்கி அவ்விடத் தினின்றும்; கழலதொடர் கிள்ளி துணை இளம் கிள்ளி - வீரக்கழல் கட்டிய சோழ மன்னனாகிய கிள்ளி என்பானுடைய தம்பி இளங்கிள்ளி என்பவன்; செம்பொன் மாகினை திருமணி பாசடை பைம்பூம் போதி பகவந்த ஆயற்றிய - சிவந்த இபான் மயமான பெரிய கிளைகளையும் அழகிய மரகதணிை போன்ற சிறமுடைய பசும இலைகளையும் புதிய மலர்களையும் உடைய அரசரத்தின் கீழிருந்து ஹங்குறிய புத்தபெருமானுக்கு எடுத்த; சேதியம் தொழுது விதவி மேற்காக தாது அணி பூம்பொழில் தான் சென்று எய்தலும் - திருக்கோவிலையும் வலம் வந்து கைகூப்பித் தொழுது வணங்கி அக் கோயிலினின்றும் தென் மேற்றிசையில் சென்று ஆங்குள்ள பூந்துகள் உதிர்ந்து சிலத்தை அழகு செய்யும் பூம்பொழிலின்கண் புகுந்து உறையா கிற்பவரும்; எனக.

(வி - ரு.) பாத்திரம் - அழகசரபி. காஞ்சி நகரத்தில் பசியால் மடியும் மன்னுயிரை ஒம்புதற்கு அதுவே கருவியாகலின் அதனைத் திருந்திய பாத்திரம் என விதந்தார். அன்னம் வழங்கிச் சிவந்த கை என்க. மூதூர் - வஞ்சி நகரம். குடக்கண் - மேற்குப் பக்கம். நகரத் தின் மேற்குப் பக்கத்திலிருந்து வானத்தில் உயர்ந்து அத நகர்க்கு நேரே வான்வழி இயங்காமல் வடக்கே சென்று அந்நகரத்தை வலம் செய்தி வான் வழியே இயங்கினள் என்றவாறு. என்னை? அவ் வஞ்சி, கற்பத் தெய்வத்தின் திருக்கோவிலையும் புக்க சைந்தியத்தையும் அறம் பகர் வோர் உறையும் பள்ளியையும் இன்றோரன்ன சிறந்த இடங்களைத் தன் பால் கொண்டிருத்தலான் அங்குனம் வலம் செய்து போதல் வேண்டிற்று என்க. 'தேவர்கோமான்.....பொன்னகர்' என்னுந்துணையும் மணி மேகலை கூற்றாக அந்நகரம் மழைவளம் கரத்தற்கு முன்பி ருந்த நிலை மையை நூலாசிரியர் நம்மனோர்க்கு அறிவுறுத்த படியாம். இதனோடு

“ஆயிரங் கண்ணோ னருங்கலச் செப்பு
வாய்திறந் தன்ன மதிலக வரைப்பின்”

(சிலப் - ௧௪ : ௧௮ - ௧௯)

எனவும்;

“அளந்து கடையறியா வளங்கெழு தாரமொடு
புத்தே ஞல்கய் கீறினிக் காண்வர
மிக்குப்புகழ் எய்திய பெரும்பெயர் மதுரை”

(மதுரை - ௧௪ : ௧௬௭ - ௧௬௮)

எனவும் வரும் பிறசான்றோர் கூற்றுக்கள் ஒப்புநோக்கற் பாலன. மாசாத்தவான கூறியபடி பெ - அப் பொன் ஈசர் வறிதாப் புல்லென்றாயது கண்டு மணிமேகலை உளங் கசிந்தனள் என்க. அவளது அளறத்தின பெருமை அக்கசின்ன அட்பப்படும். அந்நகர மும் புத்த சைத்தியமும் பிறவும் தன்பாற் கொண்டுள்ளனாயின் அதனையும் வலங்கொண்டு அக நகரம் புத்தனள் என்பது சாத்தி. தணை - தம்பி. கிள்ளி - சோழ மன்னன் ஓடவன். இவர்களை அகன் தம்பி. “செம்பொன்...போதி” எனவரும் இதனை—“கடர் மரகதப் பாசனடப், பகர்பொன் மாச் சினை வகம்பகம் புதைக்குர், போதி” (விச. மாப்பு - ௧௧, மேற்கோள்) எனவரும் செய்யுள்பகுதியை ஒப்புநோக்க. போதப் பகவன் என்றது புத்தனை. சேதியம் - சைத்தியம்; கோயில்.

மணிமேகலை வருகையைக் கஞ்சுகன் கூறக்கேட்ட
இளங்கிள்ளி மகிழ்ந்து அவளைக் காண விழைதலும் கருதுதலும்

௧௪௭ - ௧௮௭ : வையம்.....சேன்று

(இ - ன்.) கஞ்சுகன் வையங் காவலன் தன்பால் சேன்று கைதொழுது இறைஞ்சி உரைப்போன் - மணிமேகலையின் வருகையை யுணர்ந்த கஞ்சுகமகன் ஒருவன் உலகங்காக்கும் மன்னவனாகிய இளங்கிள்ளியின்பால் விரைந்து சேன்று கை குவித்துத் தொழுது தான் வந்த காரியம் கூறுபவன் வேந்தர் பெருமானே; கோவலன் மடந்தை குணவதம் புரிந்தோள் நாவலம் தீவில் தான் மனிமிக்கோள் - கோவலனுடைய மகளும் பெளத்தத் துறவேர் மேற்கோடற்குரிய அருளறமாகிய குண விரதத்தை மேற்கொண்டொழுகுபவளும் இந்த காவலன் தீவினகண் இதுகாறும் தோன்றிய மகளிருள் கைத்துத் தனக்குவமைமாவார் மாருயில்லாத கிறப்புடைமையும் ஆகிய மணிமேகலை இப்பொழுது; மாமழை போல் அங்கையின் எந்திய அமுதகாபிஷோடு தங்காது இப்பதி தரும தன வளத்தே வந்து தோன்றினள் என - இவ் வறக்கடக்காலத்தில் கிண மழை முகில் வந்தாந் போலத் தனது அகங்கையில் எந்திய அமுதகாபி மென்னும் அந் தேய்வதத்தினை பொருந்திய பாத்திரத்தோடு

வேரவ்விடத்தும் தவிரியாமல் இக் காஞ்சிமாநகரத்தின்கண்
அறக்கேட்கும் தவவரைமரைய முடிபொறிலின்கண் தானே வந்து
புருவாளாயினள் என்று பரிதாப மநிதந்து அறிவிப்ப;
மன்னனும் விரும்பி கந்திப்பாணை கட்டுரை எல்லாம் வரம்
ஆனென்று என வந்திதது ஏத - வது கேட்ட வேந்தனும்
அவள் வரவினை நிகழ்ச்சி விரும்பி என் திருத்திலை கந்திப்பாணை
கூறிய பொருள் பொதிந்த பொழியெல்லாம் வரங்காமர
விசுழிவின்மன என்று சூக கந்திற் பாவையை வாழ்த்திப் புகழ்ந்து
பாராட்டி; மந்திரச் சுற்றமொடு ஆய்வளை நலவள்ள தன
உழைச்சென்று - தன் அமைச்சரான அரசியல் சுற்றநூழ அம்
மணிமேகலைமைக் காணத் தானே அவள் இருக்கும் இடத்தே
சென்று வாழ்த்திப் பின்னர் என்க.

(வி - ந்.) வையங்காவலன் என்றது சோழன் இளங்கிள்ளியை.
கஞ்சகன்-மெய்ப்பை (சட்டை) இட்ட ஒருவகை அரசியல் பணியாளன்;
தூதனுமாம். மடந்தை சுண்டுப் பூவம் குறியாது மகள் என்னும்
முறைப் பெயராய் நின்றது. குணவதம் - அநுருடைமை காரணமாக
மேற்கொள்ளும் வீரதங்கள். அவை. கொல்லாமை, இன்னா செய்யாமை,
ஊனுண்ணாமை முதலியன. வதம் - வீரதம் நாவலந் தீவு - கன்னியா
குமார்க்கும் இமய மலைக்கும் இடையே கிடக்கும் நிலப்பரப்பு. நனிமிக்
கோள் : ஒரு பொருள் பன்மொழி. அங்கை - அகங்கை (உள்ளங்கை).
பலருக்கு உண்டி வழங்கும் அமுத சுரபியைத் தனக்கு மட்டும் பயன்
படுத்திக் கொண்டு தனித்துத் தங்காமல் எனக் கோடலுமாம். பதி -
நகரம். தருமதவ வனம்-அறங் கேட்டற்கும் தவம் புரிதற்கும் தகுந்த
பொழில். வந்து தோன்றினள் என்றது, இப்பதி செய்த தவத்தால்
தானே வந்து தோன்றினள் என்பதுபட நின்றது. மாமழை போல்
என்றான் நம்பசிப் பிணிக்கு மருந்தாக வந்தாள் என்பதும் கைம்மாறு
கருதாது வந்தாள் என்பதும் தோன்ற. மன்னனும் விரும்பி என்புழி
கஞ்சகனே அன்றித் தானும் விரும்பினான் என இறந்தது தழீவி
நிற்றலின் உம்மை - எச்ச உம்மை. கந்திப்பாவையை வந்தித் தேத்தி
என்க. மணிமேகலையின் வரவினை யாம் பெரிதும் விரும்புவின்றோம்
என்பதறிவித்தற்கு மந்திரச் சுற்றமொடு சென்றான் என்றவாறு.
வாழ்த்திப் பின் என அறுத்துக் கூறிக்கொள்க.

மன்னவன் மணிமேகலைக்குப் புத்த பீடிகையின் வரலாறு கூறி

அதனைக் காட்டுதல்

கடிடி - ககக : செங்கோல்.....பலவால்

(இ - ன்.) நலத்தனை நல்லாம் - நன்மைமயான பெருந்
தகைமையுடைய மாதர் திலகமே; செங்கோல் கோடிமே

செய்தவம் பிழைத்தோ கொங்கு வுயிற் குழலார் கற்புக்
கூறப்படுக - எனது செவிகளால் நான் வரியாமலை வகிந்
தோழித்தோ? உயிர் மரதவர் தாம் செவிக் தன ஒழுகற்
புறப்படுதோழித்தோ உன் வி உறுமணம் பரப்புகின்ற
உத்தியவுடைய குலமகலிள கற் பரப்புகும் குறை பட்டோழித்
தோ; அறிவேன் நன்மடு எல்லாம் உலத்தற்காகை ஆகியது
அறிவேன் - காரணம் அறிகின்றிலன் பண்பு கரகடாய்
இதற்கு இத் தொண்டை. நாடு முழுவதும் இப்பொழுது
கூறாமல மலையாழி வறந்தார் னாகடக் காலமுடையதாக
ளவிட்டது, இவ்வல்லலை அகற்று கற்கு னறியும் உரிமையு
மகத்தினன் முனைர் ஓர் மரகெர்வம் தோன்றி உரக்கேது ஒழி
கை உத்தவத்தால் ஓர் காரிகை தோன்றும் - கெளசம்
மகத்தினன் என கண் டுனை ஒரு சிறந்த தெய்வம் எளிவந்து
தோன்றி அரசை இங்ஙனம் வருந்தாதொழி, மன்பு கே செய்த
உத்தத தகப்படுக ஒரு தவமகள் இங்குத் தான
கந்தித்தவனாள்; அவள் பெரும் கடினஞயின் ஆருயிர்
மருந்தால் அகல் சிலம் உய்யும் - அவள் அங்கையில் ஏந்திவரும்
பெரிய பிச்சைப் பாத்திரத்தில் காக்கின்ற உணவினால் கனற
உனது காடினுள்ள உயிரினம் எல்லாம் உய்யுங்காண! மேலும்;
ஆகது அவள் அருளால் அமரர்க்கான ஏவலின் தாங்கா பாரியும்
தான் கனிபொழியும் - அபபொழுது அவள் ஆற்றுகின்ற
அருளறத்தின் பயனாக அமரர் கோமானாகிய இந்திரன்
ஏவுதலாலே கினது நாடு தாங்குதற்கியலாதபடி மகழ தானுக்
கித்தியாகப் பெய்வதாம்; அன்னாள் இந்த அகலகர் புதுத்
பினனாள் கிழும் பேர் அறம் பலவால் - அத் தவமகள் இக் காலு
காலத்தின் உள்ளே புருந்த பின்னர் வருகின்ற காளகளிலே
கிழவிருக்கின்ற பெரிய அறச்செயல்களும் மிகப் பலவாம் எனவும்
கதை.

(கி - ந.) “கோல்நிலை திரிந்திடிற் கோள்நிலை தியும்
கோள்நிலை திரிந்திடின் மாரிவறங் கூரும்
மாரிவறங் கூரின் மன்னுயி ரில்லை
மன்னுயி ரெல்லாம் மன்னாள் சுவந்தன்
தன்னுயி ரென்னும் தகுதியின் குதும்”

(எ : அ - ௧௨)

என முன்னும் வந்தமை உணர்க. அறிவேன் என்பதனை முன்னும்
கூட்டுக. மயங்குதல் - திகைத்தல். அருளுடைமை பற்றி மா தெய்வம்
என்றான்; உண்டி சுரத்தல் பற்றிப் பெருங்கடினாளு என்றவாறு. ஆகிய
மருந்து - உணவு. அகனிலம்: அன்மொழித்தொகை; உயிர்கள் என்க.
அமரர்கோன் - இந்திரன். அன்னாள் - அத்தவ மகள்.

இதுவுமது

உரு - உக0 : கார்வறம்.....இதுவேன

(இ - ள்.) கார்வறம் கூறினார் நீர்வறங் கூராது - அக்காலத்தே மறை பெய்தார்தொழியினும் யாறு முதலியவற்றில் நீர்ப்பெருக்கு வற்றாது; பாரக விதியின பண்டையோர் ஒழைத்த கோழி என்னும் கொழுநீர் இலங்கியொடு மாமணிபல்லவம் எங்கு வந்தது என - மேலும் அத் தீதய்வம் எங்கை கோக்கி நீயிர் இந் நிலவுலகத்தில் அமைந்த சிற்பவிதியின்படி முன்னேர் இமந்திய கோழி என்னும் மிக்க நீரினையுடைய பொய்கைபோலே சிறந்த மணிபல்லவத்தினே இங்கோந்திற்கு வந்துள்ளது என்று விவரிக்கும்படி: பொய்கையும் பொழிலும் புனைமின் என்று துறைத்து அத் தெய்வதம் பொய்பின் யார் செய்து அமைந்தது இது இடம் எனறு அ இடம் காட்ட - பொய்கையும் பொழிலும் உண்டாக்துங்கள் என்று கூறிய அத் தெய்வம் மறைந்துபோன பின்னர் மாங்கனும் அத் தெய்வம் கூறியனாரே உண்டாக்கி வைத்தது இவ்விடத்தே என்று கூறி அரசன் மணிபெய்கையை ஒழைத்தப்போல் உவ்விடத்தைக் காட்டுதலாலே; அத் தீவகம் போன்ற காவகம் பொருத்தி கண்டு உளம் சிறந்த காரிகை கல்லாள் - அம் மணிபல்லவத்தின்கண் அமைந்த பொழிகையே ஒத்த அப் பூம்பிபாழிலின் ஊரே புருந்து அங்கணந்த பொய்கையையும் கண்டமையாலே உளம் கழிந்த அம் மணிமேகலை அரசன் கோக்கி அங்கு; பண்டை எம்பிறப்பினை பாண்மையின் காட்டிய அப்பீடிகை இது என - அம் மணிபல்லவத்தின்கண் எம்புடைய பழம்பிறப்பினைப் பண்போடு காட்டிய அந்தப் புத்த பீடிகையின் தன்மை இத்தகையது என்று கூறுதலாலே என்க.

(இ - ள்.) கார் - முகில். பாரக விதி என்றது மணிபல்லவத்தில் கோழி முதலியன வானவர் விதியில் அமைக்கப்பட்டன ஆதலின் நீயிர் அங்ஙனம் செய்யமாட்டாமையின் பாரக விதியினாலே செய்திடுக என்றறி வித்தற்பொருட்டு. புனைமின் என்றது அரசனுக்குரிய அமைச்சர் முதலியோரையும் உளப்படுத்திக் கூறியபடியாம். அத் தீவகம் - அம் மணிபல்லவம். அங்கப் பீடிகை இது - அம் மணிபல்லவத்தில் யான் கண்ட புத்த பீடிகையின் இலக்கணம் உடையது இது என்றவாறு. எனவே அவ்வாறு இங்கும் ஒரு பீடிகை செய்யின் எனக் குறிப்பினால் அறிவித்த வாறாயிற்று. அப் பீடிகையின் இலக்கணம் வருமாறு -

“விரிந்திலங் கவிரொளி சிறந்துகதிர் பரப்பி
உரைபெறு மும்முழம் நிலமிசை ஓங்கித்
திசைதொறும் ஒன்பான் முழநில மகன்று

விதிமா ண்டியின் வட்டங் குயின்று
பதும சதுர மீயினா விளங்கு
அறவோர் கமைந்த ஆரனப்

(அ : ௪௪ - ௪௬)

செய்தாம்.

கள்ளிவளவன் பிழைவுப் போயினும் சமைத்து விழவும்
சிறப்பு எடுத்தல்

உகௌ - ௨௩௧ : அறவோன்..... ஏத்தி

(இ - ள்.) அறவோன் பங்கயப் பீடிகை பான்மைபின்
ஏத்து - அதுகேட்டு அறவாழி ஆந்தணனாகப் புத்த
பெருமானுடைய செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடிச் சுவடுகளை
உடைய பீடிகையை அவ்விலக்கண முறைமையின் துறறி;
தேவதிலகையும் திருமணிமேகலா மாபெரும் தெய்வமும் வந்தித்து
ஏத்துதற்கு ஒத்த கோயில் - மணிபல்லவத்தில் உடைபின்ற தேவ
திலகை எனனும் தெய்வமும் திருமகளை ஒத்த மணிமேகலை
எனனும் மிகவும் பெரிய தெய்வந்தானும் வணங்கித்
தொழுது வாழ்த்துதற்குப் பொருந்திய திருக்கோயிலும்;
உளத்தகப் புனைந்து விழவும் சிறப்பும் வேந்தன் இயற்ற -
மணிமேகலை கருத்திற்கேற்ப இயற்றி ஆங்குப் புத்த
பெருமானுக்கு நான் விழாவுக் சிறப்பு விழாவும் அவ்வேந்தன்
கிழ்த்துதலானே; தொழுதகை மாதர் தொழுதனள் ஏத்தி -
மக்களும் தேவரும் முனிவரும் பிறரும் தொழுத்தருந்த
பெருந்தகைப் பேண்ணாகிய மணிமேகலைதானும் வலம்வந்து
அப் பீடிகையினிடத்தே கிடந்த புத்தருடைய திருவடித்
தாமரைகளைக் கைகப்பித் தொழுது வணங்கி வாழ்த்திய
பின்னர் என்க.

(வி - டு.) அறவோன் - புத்தன். பங்கயப் பீடிகை - பங்கயம்
போன்ற திருவடிச் சுவடுகள் பதித்த பீடம். பான்மை - மணிமேகலை
கூறிய இலக்கணம். இப் மணிமேகலையின் வேறுபடுத்துதற்கு முன்னும்
பின்னும் அடைபுணர்த்தத் திருமணிமேகலா மாபெரும் தெய்வம் எனல்
வேண்டிற்று. மணிமேகலையின் உளந்தகப் புனைந்து என்க. விழவும்
சிறப்பும் - நித்தல் விழவும் சிறப்பு விழவும். மாதர் : மணிமேகலை.

மணிமேகலை உண்டி வழங்குதல்

உகௌ - ௨௨௭ : பங்கய..... ஈண்டி

(இ - ள்.) பங்கயப்பீடிகை அங்கையின் ஏந்திய பசிப்பிணி
மருந்தினும் அமுதகாரியை வைத்து சிந்து - தொடக்கத்தே

புத்தருடைய திருநாடித்தாடரைச் சுனடுகிடந்த அப்பிகையின்
மேல தன் அகங்கையின்சண் ஏந்தியிருந்த உயிர்களை வருத்தும்
பசிபிணிக்கு ஈருந்தென்று போற்றப்படுகின்ற அமுதசுரபியை
வைத்துப் பின்னர் முதன பக்கலிலே வின்று; எல்லா உயிரும்
வருக என - நாற்றிசையினும் வாழும் எல்லா உயிர்களும் உண்க
வருக என்று அனபுடன் அழைத்தம், பைத்து ஆவு அல்குல்
பாணை தன் கிளவியின் - தாவின படம் போன்ற அல்குலை
உடைய ஒவிமப்பாணை பொல்வாளாயே அம்மாணி மகலையிலுடைய
அன்பு மொழியைச் சொல்லு; மொய்த்த முஅறு பாடை மாக்களின்
காணர் சோளர் காண்டும் ஆணை டேனாமாக்கள் பேசார்
பிணித்தோர் படின நோன்பிமர் - அவனிடத்தே வந்து குழியி
பதினெட்டு மொழிகள் வழங்கும் நாடுகளிலே பித்தமைமால்
வேறு வேறு மொழி பேசுகின்ற அம் மக்களும் அம் மக்கள்
குழுவினுள் வைத்ததுக் குருடரும் செவிடரும் கால்
முடமாயினோரும் பேணுவார் யாரும் இல்லாதவரும் வாங்
பேசாத ஐாரும் நோயால் பிணிப்பபட்டோரும் தனிவடமூற்
நோயும் உடையோரும்; பசி நோய் உத்தோர் மடிநல் கூர்ந்த
மாக்கள் யாவரும் பன்னாறு ஆயிரம் விலங்கின் தொகுதியும்
மன் உயிர் அடங்கலும் வந்து ஒருங்கு ஈண்டி - ஆணைத்தி
என்னும் பசி நோமால் பற்றப்பட்டவரும் சோம்பலால் வறுமை
யுற்ற மாக்களும் ஆகிய எல்லா மக்களும் பல நூறுயிரம்
வகைப்பட்ட விலங்குக் கூட்டமும் பிறவுமாகிய உடலொடு
கிலைபெற்ற இயங்கிமல உயிர்கள் முழுவதும் அவ்விடத்தே வந்து
ஒருங்கே கூடா நிற்ப என்க.

(வி - ற்.) பாணை : மணிமேகலை. முஅறு பாடை - பதினெட்டு
வகை மொழி. அவை நாவலந் தீவில் ஆரியம் முதலாக அருந்தமிழ் ஈருக
அமைந்த பதினெட்டு வகை மொழிகள். பாடை - (பாணை) மொழி.
பேணாமாக்கள் - பேணத்தகுந்தவர் இல்லாத எளியோர். பிணித்தோர்
மடிநல் கூர்ந்த என்பதற்கு மடியை உடை என்று கொண்டு மடிநல்
கூர்ந்த மாக்கள் - உடையின்றித் துன்பம் எய்திய மக்கள் என்று உரை
கூறி விளக்கத்தில் மடிமையால் வறுமையுறுவோரை அருளுவது மடிமை
யாகிய தீவினையை வளர்க்கும் செய்கையால் அறமாகா தொழிதலின்
சோம்புதலால் வறுமையுற்ற மாக்கள் என்றல் பொருந்தாமை அறிக்
என்று விளக்குவாரும் உளர். இவருடைய இவ்வுரையை நல்லுரை
என்று கொள்வார் தம்பால் வரும் வறுமையாளரை எல்லாம் நன்கு
ஆராய்ந்துணர்ந்து அவர் வறுமைமடியால் வந்தது அன்று என்று நன்கு
தெரிந்து கொண்ட பின்னரே ஏதேனும் ஒரு பிடி சோறிடுவதாயினும்
இடுவாராக. இவ்வுரை போலி என்பது எமது கருத்து. மேலும் மணி
மேகலை அமுதசுரபியில் உணவுசுரப்பதல்லது உடைகளும் தோன்றும்
என்று கூறப்படாமையின் உடையின்றித் துன்பம் எய்திய மக்கள்
வந்தமை என்பது பொருந்தாமை உணர்க. ஈண்டி - ஈண்ட.

இதுவுமது

உரு - உரு: அருந்தி.....காலை

(இ - ன்.) அருந்தியோர்க்கு எல்லாந் துருயிர் மருந்தாய்-
எத்து உண்டோர் எல்லாருக்குப் பெறுதற்கரிய உயிராய் பிணி
தீர்த்து வளர்க்கின்ற மருந்தாய்; பெருந்தவர் கைபெய் பிச்சையின்
பயனும் தீரும் விலமும் காலமும் கருவியும் சீர்பெற
வித்திய வித்தின் விளைவும் பெருகியது எனன் - பெரிய தவ
ஒழுக்கமுடையோர் கையின்கண் பெய்யப்பட்ட பிச்சையின்
பயனும் தீர் விலக் காலம் கருவி என்னும் இவை குறைவினறிச்
சீர்தவிர்த்தி விதைக்கப்பட்ட வித்தினது விளைவும் பன்மடங்கு
பெருகினுந் போல; வலி பெருவளம் காப்ப தொழில் உதவி வளம்
தந்தது என - மனமுயானது உலகத்தில் மிக வளம் பெருகும்படி
தனது பெய்தல் தொழிலைச் செய்து தனது வளமாயிடுகிற
சூழலினுந் போலவும் நாளுக்குநான் மிகுதியாக உணவினை
வழங்கி உயிர்களின்; பசிப்பிணி தீர்த்த பாவையை ஏத்திச்
செல்லுங்காலை - பசியாகிய துன்பத்தைத் தீர்த்தவளாகிய
அம் மணிமேகலையை அவ் உயிர்கள் கைதொழுது ஏத்தாசிற்ப
இங்ஙனம் சிகழும் காலத்தே என்க.

(வி - ன்.) அமுத சுரபியில் சுரக்கின்ற உணவு உயிரின் சாவினைத்
தடுக்கும் மருந்தா தலோட ன்றிப் பெரியோர்க்கு ஈந்த தானத்தின் பயன்
போலவும் நீர் முதலியவற்றால் சீர்த்த விடத்தே விதைத்த விளைவு
போலவும் அவ்வுயிர்களுக்குப் பெரிதும் ஆக்கமும் தந்தது. அவை அறம்
பொருள் இன்பம் வீடு என்பன என்க. பாவையை அவ்வுயிர்கள் ஏத்தி
என்க. ஏத்தி என்னும் எச்சத்தை ஏத்த எனத் திருத்திக் கொள்க.

மணிமேகலை இருக்குமிடத்திற்கு அறவண அடிகளும்

மாதவியும் சுதமதியும் வருதல்

உரு - உரு: தாயர்.....வணங்கி

(இ - ன்.) தாயர் தம்முடன் அல்லவை கழர்த அறவண
அடிகளும்-மணிமேகலை காணுதற்கு அளவிய மாதவியும் சுதமதி
யும் ஆகிய தாயர் இருவரோடும் நல்லறம் அல்லாதவற்றைவெல்
லாம் துவரத் துடைத்த அறவண அடிகளாரும்; மல்லல் முதார்
மன்னுயிர் முதல்வி நல அறச்சாலை மண்ணினர் சேறலும் -
வளம்மிக்க பழையதாகிய காஞ்சி பாக்கரத்தின்கண் மணிமேகலை
வாவினையும் செமலையும் கேள்வியுற்று உடக்போடு விலை
பெற்றுள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் அந் விலைபெற்றிற்குக் காரண
மாக இருக்கின்ற அம் மணிமேகலையின் அருள் அறம்

நிசுபுவினற அம் கொட்டத்தை, அறமல்லாதவை அஃகென வரவு
கண்ட ஆம் மணிமேகலை தானும்; சென்று அவர் தம்மைத்
திருவடி வணங்கி - எதிரே சென்று வரவேற்று அவர்களுடைய
அழகிய அடிகளிலே, விழந்து வணங்கி அழைத்து வந்து
என்க.

(வி - டி.) அல்லவை - அறமல்லாதவை. மணிமேகலை வராகையின்
பின் அக் நாட்டில் மழை வளமு; உண்டாயது என்பது தோன்ற மல்லன்
முதார் என்றார். நல்லறம் என்றது உண்டி வழங்குதலை. முதல்வி -
காரணமானவன். நண்ணினர் : முற்றெச்சம். சேறல் - செல்லுதல்.
சென்று என்றது எதர்சென்று என்றவாறு. அவர் - மூவரையும்.

மணிமேகலை அம் மூவருக்கும் உணவு முதலியன கொடுத்து
மனமகிழ்த்து வணங்கி உண்மை உருவம் கொள்ளல்

உசா - உசந : நன்றென.....கலையென்

(தி - ன்.) நன்று என விரும்பி - தான் செய்த தனமும்
நன்றேமாயிற்று என்று கருதி ஆர்வத்தோடு அவர்களுடைய;
நல்லடி மூலி ஆசனத்து ஏற்றி - நலந்தரும் திருவடிகளை நீரால்
கழுவித் தனத்தோர்க்கிமன்ற இருக்கைகளை ஈந்து அவற்றின் மேல்
இருப்பித்து; பொழுதினில் அறுகவை நால்வகை போனகம்
ஏத்தி-உண்ணுதற்கற்ற காலம் அறிந்து அம் மூவர்க்கும் தனது
அமுதசாபியிற் சுரந்த ஆறு வகைப்பட்ட சுவைமைய உடைய
நான்கு வகையாக உண்ணுதற்கிமன்ற உணவுகளையும் எடுத்து
ஊட்டி; கொண்டபின் பாசிலைத் திரையலும் பளிதமும்
படைத்து - அவர்கள் உட்கொண்ட பின்னர் அவர்களுக்கு
வெற்றிலைச்சுருளும் பச்சைக் கருப்பூரமும் வழங்கி; மாயைவிட்டு
மணிமேகலை என் மனப்பாட்டு அறம் வாய்ததாக என
இவற்றஞ்சினன் - தான் மேற்கொண்டிருந்த மாதவன் உருவத்தாகக்
கவிகட்டுத் தன்னுருக்கொண்டு அம் மணிமேகலை மான் மேற்
கொண்டுள்ள என் மனத்தின்கட்பட்ட அருளறம் வாய்த்திடுவ
தாக என்று கருதி அறவண அடிகளாரின் திருவடிகளிலே
விழந்து வணங்கினன் என்பதாம்.

(வி - டி.) யாம் செய்த தனம் நன்று என விரும்பி என்க. புத்த
சமயத் துறவோர் அறுகவை நால்வகைப் போனகமும் உண்டலும் பின்னர்
வெற்றிலைத் திரையலும் பளிதமும் இவ்வுறத்தார் போன்றே நுகர்தலும்
உடையர் என்பதனை இப்பகுதியால் உணரலாம். இவ்வாறு நுகர்வதனை
ஆருகதர் இச் சமயத்தார் செய்யும் இழுக்குகளில் தலை சிறந்தன என்று
கருதுவர். போனகம்-உணவு. பொழுது-உண்ணுதற்குரிய பொழுது.
பாசிலைத் திரையல் - வெற்றிலைச் சுருள். பளிதம் - பச்சைக் கருப்பூரம்.
மனப்பாட்டறம் - கெஞ்சினுள்ளேயே தோன்றும் அருளறம். மாயை

என்றது மணிமேகலை மேற்கொண்டிருந்த மாதவன் உருவத்தை. இக் காதையினால் இவ் வேற்றுருவத்தை மணிமேகலை சில பொழுது மேற்கொண்டும் சில பொழுது தன்னுருவத்தோடும் இருந்தமை உணரப்படும்.

இனி, இக் காதையினை மணிமேகலை, தோந்து கடந்தவாயில் குறுகினள் புக்குக் கண்டு மகிழ்வுற்றுப் பள்ளிப்புக்குப் பணிந்து சொல்லினா.தலின், அநுந்தவன், 'நின்னைக் கண்டது என் நல்விளைப் பயன் கொல்' என்று கூறி, 'காத்தல் நின் கடன்' என அந், ஆயிழை வணங்கி ஏந்தி ஓங்கி இயங்கி வலம் கொண்டு இழிந்து தொழுது சென்றெய்தலும், கஞ்சகனுரைப்போன், 'வந்து தோன்றினன்' என, மன்னலும் விநம்பி ஏத்திச் சென்று காட்ட நல்லாள் பொருந்த வகுத்துப் புனைந்து ஏத்தி வைத்து, 'வருக' என காணார் முதலியோரும் விலங்கின் தொகுதியும் மன்னுயிரடங்கலும் வந்து சுண்டி ஏத்திச்செல்லுங்காணையில் தாயர் தம்முடன் அறவணவடிகளும் நண்ணினர் சேறலும் மணிமேகலை வணங்கி விரும்பிக் கழுவி ஏற்றி ஏந்திப் படைத்துவிட்டு இறைஞ்சினளென வினை முடிவு செய்க.

கச்சிமாநகர் புக்க காதை முற்றிற்று.

உக. தவத்தீரம் பூண்டு தருமங்கேட்ட காதை

[இருபத்தொன்பதாவது மணிமேகலை, காஞ்சி மாதகர்க்கட் சென்ற பின்னர் அறவண வடிகளும் தாயருஞ் செல்ல அவரைக் கண்டு இறைஞ்சித் தருமங் கேட்ட பாட்டு.]

அஃதாவது மணிமேகலை பொலத்த சமயத்தின்கண் பிக்குணிகுதுக் (பெண்துறவிக்ஞ) கூறி உள்ள எட்டுக் கட்டளைகளையும் மேற்கொள்வதானால் தவக்காலம் தாகவி அறவண அடிக்களாரிடத்தே அச் சமயத்தார்க்கு உரிய அறங்களைக் கேட்டறிந்த செய்கையைக் கூறும் செய்யுள் என்றவாறு.

இதன்கண் அறவண வடிகளார் தம்மை வணங்கி மணிமேகலையை வாழ்த்தி அவருக்குத் தாம் கச்சிமாநத்திற்கு வந்த வாலாறு கூறுபவர் : பிலிங்கை பெற்ற மகனினாக் கடலில் கெடுத்ததும், அது கேட்ட சோழமன்னன் வருத்தமுற்று அம் மகனினைத் தேடி அலைந்த காரணத்தால் தன் நகரத்தில் தானே செய்யக்கூடாது இந்திர விழாவை மறந்தமையும் அதனால் மணிமேகலை தெய்வம் அந் நகரத்தைக் கடல் கொள்க என்று சபித்ததும் தனக்கு விழாச் செய்காமலால் இந்திரனும் சாபமிட்டானாக இவ்வாறனால் புரார் நகரம் கடல்கொள் பட்டதும், இங்ஙனம் ஆகும் என்று தாம் முன்பு தெரிந்து இக் காஞ்சி நகரத்திற்கு மாதவி சுதமதி என்னும் மகளிரோடு இந் நகரத்திற்கு வந்தேன் என்று குறிவித்ததும் அது கேட்ட மணிமேகலை தான் மாதவன உருவங்கொண்டு வஞ்சிமாநகரம் அடைந்த செய்தியும், அந் நகரத்தில் பல்வேறு சமயக் கணக்கர்களைக் கண்டு அவர் தம் சமய நனபொருள்களைக் கேட்டறிந்த செய்தியையும் கூறி அவர் கூறிய பொருள்கள் தன் மனத்திற்குப் பொருந்தாமலால் தாமரையும் அறவண அடிக்களாரையும் காண்டற்கு விரும்பிக் கச்சிமாநகர் புக்க செய்தியையும் அவ்வடிக்களார்க்கு உரைத்தலும், அது கேட்ட அடிக்களார் மணிமேகலை வேண்டுகோள் கிணங்கிப் புத்தர் அறங்களை மணிமேகலைக்குச் செவியறிவுறுத்துதலும் பிறவும் கூறப்படுகின்றன.

இறைஞ்சிய விளங்கொடி தன்னை வாழ்த்தி
அறந்திகழ் நானி னறவன னுரைப்போன்
வென்வேற் றின்னிக், நாகநா டான்வோன்
தன்மகள் பீலி வளைதான் பயந்த

- புனிற்றிளங் குழுவியைத் தவகம் பொருந்தித்
தனிக்கலக் காப்பைச் செட்டிகைத் தரனும்
வணங்கிக் கொண்டவன் வங்க மேற்றிக்
கொணர்ந்திடு மந்தாட் கூரிரு ளியாமத்
தடைகரைக் கணித்தா வம்பி கெடுதலும்
க0 மரக்கலங் கெடுத்தோன் மைந்தனைக் காணு
தரைசற் குணர்த்தன மவனயர் வுற்று
விரைவனன் தேடி விழாக்கோள் மறப்பத்
தன்விழாத் தனித்தலின் வானவர் தலைவன்
நின்னுயிர்த் தந்தை கெடுங்குலைத் துதித்த
க0 மன்னுயிர் முதல்வன் மகர வேலையுள்
முன்னிய வங்க முங்கிக் கேடுறப்
பொன்னி னூசி பசங்கம் பளத்துத்
துன்னிய தென்னகத் தொடுகட னுழந்துழி
எழுநா ளெல்லை யிடுக்கன்வந் தெய்தா
உ0 வழுவாச் சிலம் வாய்மையிற் கொண்ட
பான்மையிற் றனது பாண்டு கம்பனந்
தானடுக் குற்ற தன்மை தோக்கி
ஆதி முதல்வன் போதி முலைத்து
நாத னுவோ ளுளிநீர்ப் பாப்பின்
உ0 எவ்வமுற் றுன்றன தெவ்வந் தீரெனப்
பவ்வத் தெடுதுப் பாரமிதை முற்றவும்
அறவா சாளவு மறவாழி யுருட்டவும்
பிறவிதோ றுதவும் பெற்றிய ளென்றே
சாரண ரறிந்தோர் காரணங் கூற
உ0 அந்த வுதவிக் காங்கவன் பெயரைத்
தந்தையிட்டனனினைத் தையனின் துறவியும்
அன்றே கனவி னனவென வறைந்த
மென்பு மேனிமணி மேகலா தெய்வம்
என்பவட் கொப்ப வவனிடு சாபத்து
உ0 நகர்கடல் கொள்ளநிற் றுயரும் யானும்
பகருநின் பொருட்டா லிப்பதிப் படர்ந்தனம்
என்றலு மறவணன் றுளினை யிறைஞ்சிப்
பொன்றிகழ் புத்த பீடிகை போற்றுந்
நீவ திகையு மித்திறஞ் செப்பினள்
ச0 ஆதலி னன்ன வணிநகர் மருங்கே

- வேற்றுநக் கொண்டு வெவ்வே றுரைக்கும்
நூற்றுறைச் சமய நுண் பொருள் கேட்டே
அவ்வுரு வென்ன வைவகைச் சமயமுஞ்
செவ்வி தன்மையிற் சிந்தையின் வைத்திலேன்
- ௪௫ அடிகள் மெய்ப்பொரு ளருளுந் வென்ன
நொடிகுவெ னங்காய் நுண்ணிதிற் கேனர்
ஆதி சினேந்திர னளவை யிரண்டே
ஏதமில் பிரத்தியங் கருத்தள வென்னச்
கட்டுணர் வைப்பிரத் தியக்க மெனச் சொலி
- ௫௦ விட்டனர் நாம சாதிக்குணக் கிரியைகள்
மற்றவை யனுமா னத்துமடை யும்மெனக்
காரிய காரண சாமா னியக்கருத்
தோரிற் பிழைக்கையு முண்டுபிழை யாதது
கனலிற் புகைபோற் காரியக் கருத்தே
- ௫௫ ஏனை யளவைக ளெல்லாங் கருத்தினில்
ஆன முறைமையி னனுமான மாம்பிற
பக்க மேதுத் திட்டாந்த முபநயம்
நிகமன மெனன வைந்துள வவற்றிற்
பக்க மிம்மனை நெருப்புடைத் தென்றல்
- ௬௦ புகையுடைத் தாதலா லெனல் பொருந்தேது
வகையமை யடுக்களை போற்றிட் டாந்தம்
உபநய மனையும் புகையுடைத் தென்றல்
நிகமனம் புகையுடைத் தேநெருப் புடைத்தெனல்
நெருப்புடைத் தல்லா தியாதொன் றதுபுகைப்
- ௬௫ பொருத்த மின்று புனல்போ லென்றல்
மேய விபக்கத்து மீட்சி மொழியாய்
வைதன் மியதிட் டாந்த மாகுந்
தூய காரிய வேதுச் சுபாவம்
ஆயிற் சத்த மறித்த மென்றல்
- ௭௦ பக்கம் பண்ணப் படுத லாலெனல்
பக்க தன்ம வசன மாகும்
யாதொன்று யாதொன்று பண்ணப் படுவ
தறித்தங் கடம்போ லென்றல் சபக்கத்
தொடர்ச்சி யாதொன் றறித்தமல் லாதது
- ௭௫ பண்ணப் படாத தாகாசம் போலெனல்
விபக்கத் தொடர்ச்சி மீட்சி மொழி யென்க
அதன்னு வயத்திற் பிரமாண மாவது
இவ்வென் ளிடைக்கட் குடமினை யென்றல்
செவ்விய பக்கந் தோன்றுமை யில்லெனல்
- ௮௦ பக்க தன்ம வசன மாகும்

- இன்மையிற் கண்டினை முயற்கோ டென்றல்
அந்நெறிச் சாக்கம் யாதொன் றுண்டது
தோற்றர வடுக்குங் கைந்நென்னி போலெனல்
எற்ற விபக்கத் துரையென லாகும்
- 40 இவ்வகை யேதுப் பொருள்கா திப்பன
என்னகா ரியம்புகை சாதித்த தென்னிற்
புகையுள விடத்து நெருப்புண் டென்னும்
அன்னுவயத் தாலு தெ துப்பினா விடத்துப்
புகையினை யென்னும் வெதிரேகத் தாலும்
- 50 புகைஇ நெருப்பைச் சாதித்த தென்னின்
நேரிய புகையி ன்கழ்ந்துண் டான
ஊர்த்தச் சாமங் கெளடிலச் சாமம்
வாய்த்த நெருப்பின்வநு காரிய மாதலின்
மேனோக் கிக்கறுத் திருப்பபகைத் திருப்ப
- 60 தாமே நெருப்பைச் சாதிக்க வேண்டும்
அன்னு வயஞ்சா திக்கின் முன்னும்
கழுதை யையுங் கணிகை யையுந்
தம்மி லொருகா லத்தோ ரிடத்தே
அன்னு வயங்கண் டான்பிற் காலத்துக்
- 700 கழுதையைக் கண்ட விடத்தே கணிகையை
அனுமிக்க வேண்டு மதுகூ டாநெருப்
பினாவிடத் துப்புகை யினையென னோரத்
திருத்தகு வெதிரேகஞ் சாதிக்கு மென்னின்
நாய்வா லில்லாக் கழுதையின் பிடரின்
- 800 நரிவா லு மிகையாக் காணப் பட்ட
அதனையே கொண்டு பிறிதோ ரிடத்து
நரிவா லி னுனாய் வாகையனு மித்தல்
அரிதா மதனு லதுவு மாகாது
- 900 ஒட்டிய வுபநய நிகமன மிரண்டுந்
திட்டாந் தத்தி லேசென் றடங்கும்
பக்க மேதுத் திட்டாந் தங்கள்
ஒக்க நல்லவுந் தீயவு முளவதில்
வெளிப்பட் டுள்ள தன்மி யினையும்
வெளிப்பட் டுளசாத் தியதன் மத்திறம்
- 950 பிறிதின் வேரும் வேறுபாட் டினையுந்
தன்கட் சார்த்திய நயந்தருந் துடையது
நன்கென் பக்கமென நாட்டுக் வதுதான்
சத்த மறித்த நித்தமென் றெனறைப்
பற்றி நாட்டப் படுவதில் தன்மி
- 999 சத்தஞ் சாத்திய தன்ம மாவது

- நித்தா நித்த நிகழுநல் லேது
 மூன்றாய்த் தோன்று மொழிந்த பக்கத்
 தூன்றி நின்றலுஞ் சபக்கத்துண் டாதலும்
 விபக்கத் தின்றியே விடுதலுஞ் சபக்கஞ்
 ௬௨௫ சாதிக் கிற்பொரு டன்னுற் பக்கத்
 தோதிய பொதுவகை யொன்றி யிருத்தல்
 சத்த வறித்தஞ் சாத்திய மாயின்
 ஒத்த வறித்தங் கடாதி போலெனல்
 விபக்கம் விளம்பில் யாதொன் றியாதொன்
 ௬௨௬ றநித்தமல் லாதது பண்ணப் படாத
 தாஅ காசம் போலென் றுகும்
 பண்ணப் படுதலுஞ் செயலிடைத் தோன்றலும்
 நண்ணிய பக்கஞ் சபக்கத் தினுமாய்
 விபக்கத் தின்றி யறித்தத் தினுக்கு
 ௬௨௭ மிகத்தரு மேதுவாய் விளங்கிற் றென்க
 ஏதமி றிட்டாந் தம்மிரு வகைய
 சாதன் மியம்வை தன்மீ யப மெனச்
 சாதன் மியமெனப் படுவது தானே
 அறித்தங் கடாதி யன்னுவயத் தென்கை
 ௬௨௮ வைதன் மியநிட் டாந்தஞ் சாத்தியம்
 எய்தா விடத்தி லேதுவு மின்மை
 இத்திற நல்லை சாதனத் தொத்தன
 தீய பக்கமுந் தீய வேதுவுந்
 தீய வெடுத்ததுக் காட்டு மாவன
 ௬௨௯ பக்கப் போலியு மேதுப் போலியுந்
 திட்டாந்தப் போலியு மாஅ மிவற்றுட்
 பக்கப் போலி யொன்பது வகைப்படும்
 பிரத்தி யக்க விருத்த மனுமான
 விருத்தஞ் சுவசன விருத்த முலோக
 ௬௩௦ விருத்த மாகம விருத்த மப்பிர
 சித்த விசேடன மப்பிர சித்த
 விசேடிய மப்பிர சித்த வுபயம்
 அப்பிர சித்த சம்பத் தம்மென
 எண்ணிய வவற்றுட் பிரத்தியக்க விருத்தங்
 ௬௩௧ கண்ணிய காட்சி மாறுகொள ளாகுஞ்
 சத்தஞ் செவிக்குப் புணைன் றென்னல்
 மற்றனு மான விருத்த மாவது
 கருத்தன வையையா ருகக் கூறல்
 அறித்தியக் கடத்தை நித்திய மென்றல்
 ௬௩௨ சுவசன விருத்தந்தன் சொன்மாரி யியம்பல்

- என்தாய் மலடி யென்றே யியம்பல்
உகை விருத்த முகைன்மா றுமுறை
இலகுமதி சந்திர னல்ல வென்றல்
ஆகம விருத்தந்தன் நூன்மா றுறைதல்
கௌடு அறித்த வாதியா யுள்ளவை சேடிகள்
அறித்தி யத்தைநித் தியமென நுவறல்
அப்பிர சித்த விசேடன மாவது
தத்த மெதிரீக்குச் சாத்தியந் தெரியாமை
பெளத்தன் மாறாய் நின்றசாங் கியனைக்
கௌடு குறித்துச் சத்தம் விநாசி யென்றால்
அவனவி நாச வாதி யாதவிற்
சாத்திய விநாசமப் பிரசித்த மாகும்
அப்பிர சித்த விசேடிய மாவ
தெதிரீக்குத் தன்மி பிரசித்த மின்றி
கௌடு விருத்தல் சாங்கியன் மாறாய் நின்ற
பெளத்தனைக் குறித்தான் மாச்சை தனியவான்
என்ற லவன நான்ம வாதி
ஆதவிற் றன்மி யப்பிர சித்தம்
அப்பிர சித்த வுபய மாவது
கௌடு மாறா னோற்குத் தன்மி சாத்தியம்
ஏறு தப்பிர சித்தமா யிருத்தல்
பகர்வை சேடிகள் பெளத்தனைக் குறித்துச்
சுகமுத வியதொகைப் பொருட்குக் காரணம்
ஆன்மா வென்றாற் சுகமுமான் மாவுந்
கௌடு தாமிசை யாமையி லப்பிரசித் தோபயம்
அப்பிர சித்த சம்பந்த மாவ
தெதிரிக் கிசைந்த பொருள்சா நித்தல்
மாறும் பெளத்தற்குச் சத்த வறித்தங்
கூறி லவன்ன் கொள்கையல் தாகவில்
கௌடு வேறு சாதிக்க வேண்டா தாகும்
ஏதுப் போலி யோதின்மூன் ருகும்
அசித்த மனைகாந் திகம்விருத் தம்மென
உபயா சித்த மன்னியதா சித்தஞ்
சித்தா சித்த மாசிரயா சித்தம்
கௌடு எனநான் கசித்த முபயா சித்தஞ்
சாதன வேது விருவர்க்கு மின்றிச்
சத்த மறித்தங் கட்புதைத் தென்றல்
அன்னியதார சித்த மாறாய் நின்றாற்
குன்னிய வேது வன்றா யொழிதல்
உௌடு சத்தஞ் செயலாற லறித்த மென்னிற்

- சித்த வெளிப்பா டல்லது செயலுநல்
உய்த்த சாங்கியனுக் கசித்த மாகுஞ்
சித்தா சித்த மாவது
ஏதுச் சங்கய மாயச்சா தித்தல்
- உ௦௫ ஆவி பனியென வையுந் தின்றே
தூய புடைநெருப் புண்டெனத் துணிதல்
ஆசிரயா சித்த மாறு னவனுக்
கேற்ற தன்மி யின்மை காட்டுதல்
ஆகாசம், சத்த குணத்தாற் பொருளா மென்னின்
- உ௧௦ ஆகா சம்பொரு ளல்லவென் பாற்குத்
தன்மி யசித்த மறைகாந் திகழுஞ்
சாதா ரணமசா தாரணஞ் சபக்கைக
தேச விருத்தி விபக்க வியாபி
விபக்கைக தேச விருத்தி சபக்க
- உ௧௫ வியாபி யுபயைக தேச விருத்தி
விருத்த வியபி சாரியென் றுறு
சாதாரணஞ் சபக்க விபக்கத் துக்கும்
ஏதுப் பொதுவா யிருத்தல் சத்தம்
அறித்த மறியப் படுதவி லென்றால்
- உ௨௦ அறியப் படுதனித் தாறித்த மிரண்டுக்குஞ்
செறியுங் கடம்போல் அறித்தத் தறிவோ
ஆகா சம்போ லறித்தத் தறிவோ
என்ன னசாதா ரணமா வதுதான்
உன்னிய பக்கத் துண்டா மேதுச்
- உ௨௫ சபக்க விபக்கந் தம்மிலின் றுகல்
சத்த நித்தங் கேட்கப் படுதலின்
என்னிற் கேட்கப் படலெனு மேதுப்
பக்கத் துள்ள தாயி னல்லது
சபக்க விபக்கத்து மீட்சித் தாதலிற்
- உ௩௦ சங்கய மெய்தி யநேகாந் திகமாஞ்
சபக்கைக தேச விருத்தி விபக்க
வியாபி யாவ தேதுச் சபக்கத்
தோரிடத் தெய்தி விபக்கத் தெங்கும்
உண்டாத லாகுஞ் சத்தஞ் செயலிடைத்
- உ௩௫ தோன்றா தாகு மறித்த மாகலின்
என்ற லறித்த மென்ற வேதுச்
செயலிடைத் தோன்ற மைக்குச் சபக்க
மின்னினு மாகா சத்தினு மின்னின்
நிகழ்ந்தா காசத்திற் காணு தாகலின்
- உ௪௦ அறித்தங் கடாநியி னொத்தலிற் கடம்போல்

அழிந்து செயலிற் றேன் றுமோ மின்போல்
அழிந்து செயலிற் றேன் று தோவெனல்
விபக்கை தேச விருத்தி சபக்க
விபாபி யாவ தேது விபக்கத்

உசடு தோரிடத் துற்றுச் சபக்கத்தொத் தியறல்
சத்தஞ் செயலிடைத் தோன்றுமறித்தமா தலினைனின்
அறித்த வேதுச் செயலிடைத் தோன்றற்கு
விபக்க வாகா யத்தினு மின்னினு
மின்னி னிகழ்ந்தா காசத்துக் காணாது

உடு சபக்கக் கடாதி கடம்மில்
எங்குமா யேகாந்த மல்ல மின்போல்
அறித்தமாய்ச் செயலிடைத் தோன்றுதோ கடம்போல்
அறித்தமாய்ச் செயலிடைத் தோன்று மோவெனல்
உபயைக தேச விருத்தி யேதுச்

உடு சபக்கத் தினும்விபக் கத்தினு மாகி
ஓத்தே சத்து வர்த்தித்தல் சத்த
றித்த மமூர்த்த மாதலி னென்னின்
அமூர்த்த வேது நித்தத் தினுக்குச்
சபக்கவா காச பரமா ணுக்களின்

உகடு ஆகா சத்து நிகழ்ந்து மூர்த்தமாம்
பரமா ணுவினிக முரமை யானும்
விபக்க மான கடசுகா திகளிற்
சுகத்து நிகழ்ந்து கடத்தொழிந் தமையினும்
எகதே சத்து நிகழ்வதே காந்தமன்

உகடு றமூர்த்த மாகாசம் போல நித்தமோ
அமூர்த்த சுகம்போ னறித்தமோ வெனல்
விருத்த வியபிசாரி திருந்தா வேதுவாய்
விருத்த வேதுவிற் கும்மிடங் கொடுத்தல்
சத்த மறித்தஞ் செயலிடைத் தோன்றலின்

உகடு சபக்கமா யுள்ள கடாதி நிற்கச்
சத்த நித்தங் கேட்கப் படுதலிற்
சத்தத் துவம்போ னெனச்சாற் றிடுதல்
இரண்டினுஞ் சங்கயமா யேகாந்த மல்ல
விருத்தந் தன்னைத் திருத்தக விளம்பில்

உகடு தன்மச் சொரூப விபரீத சாதனந்
தன்ம விசேட விபரீத சாதனந்
தன்மிச் சொரூப விபரீத சாதனந்
தன்மி விசேட விபரீத சாதனம்
என்ன நான்கு வகைய தாகும்அத்

- உஅ௦ தன்மச் சொருப விபரீத சாதனஞ்
சொன்ன வேதுவிற் சாத்திய தன்மத்
துருவங் கெடுதல் சந்த நித்தம்
பண்ணப் படுதலி னென்றூற் பண்ணப்
படுவ தறித்தமா தறிப்பண்ணப் பட்ட
உஅ௧ எதுச் சாத்திய தன்மநித் தத்தைவிட்
டறித்தஞ் சாதித்த னான்விப ரீதந்
தன்ம விசேட விபரீத சாதனஞ்
சொன்ன வேதுச் சாத்திய தன்மந்
தன்னிடை விசேடங் கெடச் சாதித்தல்
உ௨௦ கண்முத லோர்க்கு மிந்திரி யங்கள்
எண்ணிற் பரார்த்தந் தொக்குநிற் றவினாற்
சயனா சனங்கள் போல வென்றால்
தொக்கு நின்றவி னென்மின்ற வேதுச்
சயனா சனத்தின் பரார்த்தம்போற் கண்முதல்
உ௨௧ இந்நியங் களையும் பரார்த்தத்திற் சாதித்துச்
சயனா சனவா னைப்போ லாகிக்
கண்முத லிந்தியத் துக்கும் பரனாய்ச்
சாதிக் கிறநிர் அவயவமா யுள்ள
ஆன்மா வைச்சா வயவ மாகச்
உ௨௨ சாதித் துச்சாத் தியதன் மத்தின்
விசேடங் கெடுத்த லின்விப ரீதந்
தன்மச் சொருப விபரீத சாதனந்
தன்மி யுடைய சொருபமாத் திரத்தினை
ஏதுத் தானே விபரீதப் படுத்தல்
உ௨௩ பாவந் திரவியங் கன்ம மன்று
குணமு மன்றெத் திரவிய மாமெக்
குணகன் மத்துண் மையின்வே ருதலாற்
சாமா னியவிசே டம்போ லென்றூற்
பொருளுங் குணமுங் கருமமு மொன்றாய்
உ௨௪ தின்றவற் றின்னிடையுண்மைவே ருதலா
லென்றுகாட் டப்பட்ட வேறுமுன் றினுடை
உண்மை வேறு படுத்தும் பொதுவாம்
உண்மை சாத்தியத் தின்னா மையினுந்
திட்டாந் தத்திற் சாமானியம் விசேடம்
உ௨௫ போக்கிப் பிறிதொன் றில்லாமை யானும்
பாவ மென்று பகர்ந்ததன் மியினை
அபாவ மாக்குத னான்விப ரீதந்
தன்மி விசேட விபரீத சாதனந்
தன்மி விசேட வபாவஞ் சாதித்தல்

- உஉ௦ முன்னங் காட்டப் பட்ட வேதுவே
பாவமா கின்றது கருத்தா வுடைய
கிரியையுங் குணமுமா மதனை விபரீத
மாக்கிய தாதலாற் றன்மி விசேடங்
கெடுத்தது தீய வெடுத்துக்காட் டாவன
- உஉ௧ தாமே திட்டாந்த வாபா சங்கள்
திட்டாந் தம்மிரு வகைப்படு மென்றுமுற்
கூறப் பட்டன விங்க னாவற்றுட்
சாதன் மியதிட் டாந்தவா பாடம்
ஓதி னைந்து வகையுள தாகுஞ்
- உஉ௨ சாதன தன்ம விகலமுஞ் சாத்திய
தன்ம விகலமு முபய தன்ம
விகலமு மதன்னு வயம்விப ரீதான்
னுவய மென்ன வைதன் மியதிட்
டாந்த வாபா சமுமை வகைய
- உஉ௩ சாத்தி யாவி யாவி ருத்தி
சாத னாவி யாவி ருத்தி
யுபயாவி யாவி ருத்தியவ் வெதிரேகம்
விபரீத வெதிரேக மென்ன விவற்றுட்
சாதன தன்ம விகல மாவது
- உஉ௪ திட்டாந் தத்திற் சாதனங் குறைவது
சத்த நித்த மமூர்த்த மாதலான்
யாதொன் றியாதொன் றமூர்த்தமது நித்தம்
ஆதலாற் காண்புற்றது பரமாணு வினையில்
திட்டாந் தப்பா மாணு
- உஉ௫ நித்தத் தோடு மூர்த்த மாதலாற்
சாத்திய தன்ம நித்தத்துவ நிரம்பிச்
சாதன தன்மவமூர்த் தத்துவங் குறையுஞ்
சாத்திய தன்ம விகல மாவது
காட்டப் பட்ட திட்டாந் தத்திற்
- உ௨௬ சாத்திய தன்மங் குறைவு படுதல்
சத்த நித்த மமூர்த்த மாதலால்
யாதொன்றி யாதொன் றமூர்த்தமது நித்தம்
புத்தி போல னென்றால்
திட்டாந்த மாகக் காட்டப் பட்ட
- உ௨௭ புத்தி யமூர்த்த மாடு நின்றே
யநித்த மாதலாற் சாதன வமூர்த்தத்துவ
நிரம்பிச் சாத்திய நித்தத்துவங் குறையும்
உபய தன்ம விகல மாவது
காட்டப் பட்ட திட்டாந் தத்திலே

- க.க௦ சாத்திய சாதன மிரண்டுங் குறைதல்
அன்றியும் துதான் சன்னு மசன்னும்
என்றிரு வகையா மிவற்றுட்சன் னுவுள
உபய தன்ம விகல மாவது
உள்ள பொருட்கட் சாத்திய சாதனங்
- க.க௧ கொள்ளு மிரண்டுங் குறையக் காட்டுதல்
சத்த நித்த மமூர்த்த மாதனான்
யாதொன்றி யாதொன் றமூர்த்தமது நித்தம்
கடர்போ லென்றிறி ட்டாந்த மாகக்
காட்டப் பட்டபடந் தானுண் டாகிச்
- க.க௨ சாத்திய மாயுள நித்தத் துவமும்
சாதன மாயுள வமூர்த்தத் து வழங்குறையும்
அசன்னு வுள்ள வுபயதன்ம விகலம்
இல்லாப் பொருட்கட் சாத்திய சாதனம்
என்னு மிரண்டுங் குறையக் காட்டுதல்
- க.க௩ சத்த மறித்த மூர்த்த மாதனான்
யாதொன் றியாதொன் று மூர்த்தமத நித்தம்
ஆகாசம் பேரலெனுந் திட்டாந் தத்துச்
சாத்திய தன்மமா யுள்ள வறித்தமுஞ்
சாதன தன்மமா யுள்ள மூர்த்தமும்
- க.க௪ இரண்டு மாகாச மசத்தென் பாணுக்
கதன்க ணின்மை யானே குறையும்
உண்டென் பாணுக் காகாச நித்தம்
அமூர்த்த மாதனா லவனுக்குங் குறையும்
அநன்னுவய மாவது சாதன சாத்தியந்
- க.க௫ தம்மிற் கூட்ட மாத்திரஞ்சொல் ளாதே
இரண்ட னுடைய வுண்மையைக் காட்டுதல்
சத்த மறித்தங் கிருத்த மாதனின்
யாதொன்று யாதொன்று கிருத்தம தறித்தமெனும்
அன்னுவயஞ் சொல்லாது குடத்தின் கண்ணே
- க.க௬ கிருத்த வறித்தங் காணப் பட்ட
என்ற னன்னுவயந் தெரியா தாகும்
விபரீதான் னுவயம் வியாபகத் துடைய
அன்னுவயத் தாலே வியாப்பியம் விதித்தல்
சத்த மறித்தங் கிருத்தத் தாலெனின்
- க.க௭ யாதொன்று யாதொன்று கிருத்த மறித்தமென
வியாப்பியத் தால்வியா பகத்தைக் கருதா
தியாதொன் றியாதொன் றறித்தமது கிருத்தமென
வியாபகத் தால்வியாப் பியத்தைக் கருதுதல்
அப்படிக் கருதின் வியாபகம் வியாப்பியத்தை

- சுரு இன்றிய நிகழ்த லின்விப சீதமாம்
வைதன்மிய திட்டாந் தத் துச்
சாத்தி யானியா விருத்தி யாவது
சாதன தன்ம மீண்டு
சாத்திய தன்ம மீளா தொழிதல்
- சுரு சத்த நித்த மமூர்த்தத் தென்றூல்
யாதொன் றியாதொன்று நித்தமு மன்ற
தமூர்த்தமு மன்று பரமானுப் போலெனின்
அப்படித் திட்டாந்த மாகக்காட் டப்பட்ட
பரமானு நித்தமாய் மூர்த்த மாதலிற்
- சுரு சாதன வமூர்த்த மீண்டு
சாத்திய நித்த மீளா தொழிதல்
சாத னூவியா விருத்தி யாவது
சாத்திய தன்ம மீண்டு
சாதன தன்ம மீளா தொழிதல்
- சுரு சத்த நித்த மமூர்த்தத் தென்றூல்
யாதொன் றியாதொன்று நித்த மன்றஃ
தமூர்த்தமு மன்று கன்மம்போ லென்றூல்
வைதன் மியதிட் டாந்த மாகக்
காட்டப் பட்ட கன்மம்
- சுரு அமூர்த்தமாய் நின்றே யநித்த மாதலிற்
சாத்திய மான நித்திய மீண்டு
சாதன மான வமூர்த்த மீளா
துபயாவி யாவிருத்தி காட்டப் பட்ட
வைதன் மியதிட் டாந்தத்தி னின்று
- சுரு சாதன சாத்தியங்கள் மீளாமை யன்றியும்
உண்மையி னுபயா வியாவி ருத்தி
இன்மையி னுபயா வியாவி ருத்தி
எனவிரு வகை யுண்மையின்
உபயாவி யாவிருத்தி யுள்ள பொருட்கட்
- சுரு சாத்திய சாதன மீளா தபடி
வைதன் மியதிட் டாந்தங் காட்டல்
சத்த நித்த மமூர்த்த மாதலின்
என்றூற் கியாதொன் றியாதொன்று நித்தமன்
றமூர்த்தமு மன்ற காசம்போ லென்றூல்
- சுரு வைதன்மியா திட்டாந்த மாகக் காட்டப்பட்ட
ஆகாசம்பொரு ளென்பாற்கு
ஆகாச நித்தமு மமூர்த்தமு மாதலாற்
சாத்திய நித்தமுந் சாதனமா யுள்ள
அமூர்த்தமு மீண்டு மீண்டில வின்மையின்

- சுபு உபயாவி யானி குத்தி யாவது
சத்த மறித்த மூர்த்த மாதலான்
என்றவிடத் தியாதொன் றியாதொன் றறித்த
மூர்த்தமு மன்று காசம் போலனை
வைதன் மியதிட் டாத்தங் காட்டில்
- சுபு ஆகா சம்பொரு ளன்னவென் பானுக்கு
ஆகாசந் தானே யுன்மையின் மையினுற்
சாத்திய வந்தத்தமுஞ் சாதன மூர்த்தமும்
மீட்சியு மீனா மையுமில்ை யாகும்
அவ்வெறி ரேக மாவது சாத்தியம்
- சுபு இன்ன விடத்துச் சாதன மின்மை
சொல்லாதே விடுத ளாதஞ் சத்தம்
றித்தம் பண்ணப் படாமையா னென்றால்
யாதொன் றியாதொன் று றித்த மன்று
பண்ணப் படுவ தனை நதவும்
- சுபு அன்றெனு மின்வெறி ரேகந் தெரியச்
சொல்லாது குடத்தின கண்ணே பண்ணப்
படுதனு மறித்தமுங் கண்டிட மாதலான்
என்னின் வெறி ரேகந் தெரி யாது
விபரித வெறி ரேக மாவது
- சுபு பிரிவைத் தகாதடு மாழச் சொல்லாதல்
சத்த றித்த மூர்த்த மாதலின்
என்று னென்று நின்று விடத்து
யாதோ ரிடத்து றித்த மு மில்கையவ்
விடத்து மூர்த்தமு மில்கை யெனாதே
- சுபு யாதோ ரிடத்து மூர்த்தமு மில்கையவ்
விடத்து றித்தமு மில்கை யென்றால்
வெறி ரேக மாறு கொள்ளு மெனக்கொள்க
நாட்டிய விப்படித் தியசா தனத்தாற்
காட்டு மனுமான வாயா சத்தின்
- சுபு மெய்யும் பொய்யு மித்திற விதியால்
ஐய மின்றி யறிந்துகொ ளாய்த்தென்.

உக. தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்ட காதை

உரை

[இதன் கண்—க முதல் ௪௯ ஆம் அதிகாரமும் அறவணர் தம்மை வணங்கிய மணிமேகலைமைய வாழ்த்துதலும் தாமது காதலியும் சுதந்திரியும் ஆகிய மூவரும் காஞ்சி காரகரத்திற்கு வருதற்குரிய காரணமும் கூறுவதாய ஒரு தொடர்.]

அறவண அடிகளார் மணிமேகலைக்குக் கூறுதல்

க - உ : இறைஞ்சிய.....உரைப்போன்

(இ - ஷ்.) அறந்திகழ் நாவின் அறவணன் இறைஞ்சிய இளங்கொடி தன்னை வாழ்த்தி - நல்லறமே நானும் விளங்குகின்ற செந்நாவினையுடைய அறவண அடிகளார் தம் திருவடிகளிலே விழ்த்து என் மனப்பாட்டறம் வாய்வதாக என்றாடி விகாண்டு வணங்கிய இளங்கொடிபால்வாளாடிய மணிமேகலைமைய நீழை வாழக என்று வாழ்த்திப் பினனர் ; உரைப்போன் - தாம் காஞ்சி காரகரத்திற்கு வரவேந்த காரணத்தைக் கூறத்தொடங்குவார் என்க.

(வி - ஷ்.) இறைஞ்சுதல் - உணங்குதல். தம்பால் அணுகுவோர்க் கேல்லாம் நானும் நல்லறமே நவின்று தழும்பேறிய நல்ல நாவனன் அவ் வறவணன். இவனே மணிமேகலைக்கு ஞானசிரியனாய் அவன் ஊழ் கூட்டு வித்தது என அவ்வாசிரியன் மாண்புணர்த்துவார் அறந்திகழ் நாவின் அறவணன் என்று விதந்தார். அறவணன் என்னும் அவன் பெயர் இயற் பெயரன்று, சிறப்புப் பெயர். அச் சிறப்பு அறந்திகழ் நா உடைமையே என்பதும் இதனால் அறவறுத்தவாரும் என்க.

இதுவுமது

ங - கஉ : வென்வேற்.....மறப்ப

(தி - ஷ்.) மாக நாடு ஆள்வோன் தன் மகள் பிலிவகை-மாக நாட்டை ஆளும் அரசனுடைய மகளாகிய பிலிவகை என்பவன் ; வென்வேல் விளனிக்குத் தான் பறந்த புனிற்று இளங்குழவியை - வெற்றிவேலை உடைய நெடுமுடிக்கிள்ளி என்னும் சோழ மன்ன னுடன் காதற்கேண்மை கொண்டு வயிறு வார்த்து அகனை.

பிரிந்து போய்த் தான் என்று அணிமத்தரகிய பச்சிளங் குழந்தையை; தீவகம் பொருந்தி - மணிபல்லவத்தினை எய்தி; தனிக்கலக் கம்பலச் செட்டி கைத்தரலும் - கடலின் கண ஒற்றை மரக் கலத்தோடு அத் தீவின் பாருகனை வந்த கம்பலச் செட்டி என்னும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செட்டியிக் பால கையடை செய்து கொடுத்து அக் குழந்தையை அதன் தந்தையிடத்து ஒப்புவிக்குமாறு கூற; அவன் வணங்கிக் கொண்டு வங்கம் ஏற்றி கொணர்ந்திடும் அக்கான் கூர் இருள் மாமத்து - பீலிவளைவை அச் செட்டி வணங்கி ஏற்றிக் கொண்டு அக் குழந்தையைத் தன் மாக்கலத்தில் ஏற்றிக் கொண்டு வருகின்ற அந்த நாளின் மிக்க இருளையுடைய கன்னிரவிலே; அம்பி அடைகரைக்கு அணித்தர கொடுத்தலும் - அம்மாக்கலம் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கடல் கரைக்கு அணித்தர வரும்பொழுது கெட்டொழிந்ததாக; மாக்கலம் கொடுத்தோன் - தன் மாக்கலத்தை இழந்த அச் செட்டி அக் குழந்தையுக் காணப்பெருளாய் உடை மாம் பற்றி உய்ந்து கரை ஏறி அச் செத்தினை; அரைசற்குணர்த்தலும் அவன் அயர்வு உற்று விரைவனை தேடி விழாக்கோள் மறப்ப - சோழ மன்னனுக்கு அறிவித்தலும் அதுகேட்ட அம் மன்னவன் மகவன்பினால் பெரிதும் வருந்தி விரைந்து அக் குழந்தையைத் தேடுகி முயற்சியில் ஈடுபடுதலாலே தான் தன் முன்னோர் முறைப்படி தன் நகரத்தின்கண் இந்திரவிழா எடுத்தலை மறக்கொழிய எனக.

(கி - ௨.) வென்வேல் - வெற்றிவேல். கிள்ளி - நெடுமுடிக்கிள்ளி. பீலிவளையின் வரலாறு இருபத்தைந்தாம் காதையில் (கஎஅ - கஅக) என்க. புனிற்று - ஈன்றணித்தாங் காலம். தீவகம் - மணிபல்லவம். தனிக்கலம் - ஒற்றை மரக்கலம்: கம்பலச் செட்டி, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்பவனாதலின் அவன்பால் கையடை செய்தனள் என்க. பீலிவளை தன்னுட்பரசியாதலின் கம்பலச் செட்டி வணங்குதல் வேண்டிற்று. வங்கம் - மாக்கலம். அணித்தரக என்க. அம்பி - மாக்கலம். மைந்தன் - குழவி என்னும் பொருட்டு. அரைசன்: நெடுமுடிக்கிள்ளி. தேடி - தேட. விழாக்கோள் - விழாச் செய்தலை மேற்கொள்ளுதல்.

திருவமது

கட - உஉ: தன்விழா.....கோக்கி

(தி - ஈ.) வானவர் தலைவன் தன் விழாத் தவிர்ந்தலின் - அமர் அரசாளைய வந்திரன் தனக்குரிய திருவிழா களைப்பாட்டையின; வன் உயிர்த்தக்கை நெடுங்குலத்து உதித்த மன்உயிர் முதலவன் மகர வேலையுள் முன்னிடி வங்கம் முங்கிக் கேற்ற - மணிமேகலாய்! இனக்கு உயிர் போன்ற

தந்தையாகிய கோவலனுடைய நெடிய குலத்தில் முன்பு
தோன்றியவனும் மன்னுயிர்ப்பெயர்வால் பெருநன் செய்யும்
தன்மையும் ஷப வணிகன் ஒருனை சுழலின்கள் திரிவினற
கடலின் முற்பக்கப்பாகிய தன் பரக்கம முழுக்கி கடலுமை
மால்; பொன்னின் ஊன் டசும கம்பளதது துன்னியது என
தொடு கடல் உழந்துழி - பொன்னெலியை, சிறிய ஊசி ஒன்று
பச்சை நிறமான மாபெரும் கம்பளத்தினை எண பொருந்திநைத்
போன்று தோண்டப்பட்ட மாபெரும் கடலினகட் இடந்து நிகதி
வருத்திப் பொழுது; எழுநான் எவகை ஆக்கணவந்து எந்தா
வழுவாச்செய் வாங்கையின் கொண்ட பானையின் - ஏழுநான்
முடியும் அளவும் தன உயிரிக்கு இறுதிமாகிய சாததுபம் வந்து
உருவாக்குக் காரணமான பிறழாத சிலததையும் நால்வகை
வாங்கைகொடு மேற்கொண்டு அவ் வணிகன் ஒழுகினமைமால்;
தனது பாண்டு கம்பளம்தான் நடுக்குற்ற தன்மை கோக்கி -
[இந்திரன்] தன்னுடைய வெண்ணிறக் கம்பளமாகிய இருக்கை
தானே நடுக்குதலுற்ற தன்மையை அறிந்து என்க.

(வி - ௩.) வானவர் தலைவன் மன்னுயிர் முதல்வன் மேற்கொண்ட
பான்மையினால் தனது கம்பளம் நடுக்குற்ற தன்மை கோக்கி என
இயைக்க. தந்தை : கோவலன். முதல்வன் என்றது, கோவலன்
முன்னோனாகிய ஒரு வணிகன். முய்கி - முழுதி. பொன்னாசி - வணிக
கனுக்கும், பசங்கம்பளம் - கடலுக்கும் உவமை. பொன்னின் ஊசி
மரக்கலத்திற்கு உவமை என்பாருட உளர். அவர் மன்னுயிர் முதல்வன்
பொன்னின் ஊசி பசங்கம்பளத்துத் துன்னபதென்ன தொடுகடல்
உழந்துழி எனவும் உவமையில் பொன்னிறமான மேனி படைத்த
வணிகன் கடல் நீரின் மேல் நீந்துதற்கு உவமையாகுங்கால் தோன்றும்
அழகினை உணர்ந்தவர். வங்கத்திற்குப் பொன்னாசியை உவமை என்று
சொல்லி அப்பொன்னையும் இரும்பாக்குதலின் அழகொன்றும் இன்மை
உணர்க. தொடுகடல்: வினைத்தொகை. கடல் - சுகரால் தொண்டப்
பட்டது என்னும் வழக்குப்பற்றித் தொடுகடல் என்றார். உழத்தல் -
வருத்தி நீந்துதல். உழந்துழியும் எனல் வேண்டிய சிறப்பும்மை
தொக்கது. இடுக்கண் என்றது - சாதலை. எய்தானாக்குக் காரணமான
சிலத்தையும் வாய்மையினையும் அவ் வணிகன் மேற்கொண்ட பான்மை
யினால் இந்திரனுடைய பாண்டு கம்பளம் நடுக்குற்றது என்றவாறு.
எனவே இப்பாண்டு கம்பளம் அறத்தால் மிக்கோருக்கு இருக்கை ஆகும்
தெய்வத்தன்மை உடைத்தாகலின் நிலவுலகின்கண் அரத்தால்
மிகுக்கோருக்கு இடுக்கண் வந்துற்ற காலத்தே அது பொருமல் நடுக்கும
இயல்புடையது என்பது பெற்றும். இனி இங்கனமே இப்பாண்டு
கம்பளம் தன்மேல் அமரும் அறவாயினிய இந்திரன் காட்டில்
அறத்தின் மிக்கோர் உருவாரும் பொழுதும் தன்மேல் இருக்கும்
இந்திரனேத் தாங்குதல் பொருமல் [புத்தகம் உவாங்கிற அவ்வற
வேனைத் தாங்குதற் பொருட்டு] நடுக்குப் என்பதனைப் பத்திர மரபு
கூறிய காதையில் ௨௮ - ௨௯ : இந்திரன் பாண்டு கம்பளம் துளக்கிய
தாகலின் என்பதனாலும் அறிதல் கூடும். வாய்மை - கால்வகை வாய்மை.
பாண்டு கம்பளம் - வெண்ணிறக் கம்பளம். கோக்கி என்றது அனத்தால்

ஆராய்ந்து என்றவாறு. கோவலனுடைய முன்னோன் "இடையிருள் யாமத்து எறிதிரைப் பெருங்கடல் உடைகலப்பட்டு" கடலின்கண் சிலநாள் நீர்த் திய செய்தியை இளங்கோவும் ஓதுதல் [சிலப் - கவி : ௨௮ ஆம் அடி முதலாக] உணர்க.

இதுவுமது

௨௩ - ௨௬ : ஆதி.....கூற

(இ - ள்.) ஆதி முதல்வன போதி மூலத்து நாதன் ஆவான் - ஆதி முதல்வனாகிய புத்த தீதனை போதியின பீழ இருந்து அருளிச் செய்த அறமனை உலகத்திற்கு எடுத்தோதும் வழி சிலத் தலைவன என்னும் போதிசத்துவன் ஆகும் தகுதியை இனிப் பெறப்போகின்ற ஒரு வணிகன்; மனிதர்ப் பாபபின் எவ்வழற்றான் தனது - செறிந்த நீர்ப்பரப்பாகிய கடலின்கண் தனது கலம் முழுகிவிட்டவனால் துன்பம் உறுவானுடைய; எவ்வம் தீர் என-துன்பத்தை நீ சென்று தீர்த்து உய்விப்பாயாக என்று தன் பக்கலிய இருந்த தெய்வத்திற்குப் பணித்தமையாலே அத் தேய்வம் சென்று அவ் வணிகனை; பவ்வத்து எடுத்து - அக் கடலினின்றும் கரைமேற்றிப் பின்னர் அவன்; பாரமிதை முற்றவும்-பாரமிதை பத்தானும் கிரமபவும்; அற அரச ஆளவும் அற ஆழி உருட்டவும் அறக் கிஷம அரசாட்சி செய்வவும் அற மாமிக் சக்கரத்தை உருட்டவும், பிறவிதோறு உதவும் பெற்றியன் என்றே சாரணர் அறிந்தோர் காரணங் கூற - அந்த வணிகனுக்குப் பின்னர் கிகழும் பிறப்புள்ளதோறும் உதவி செய்புத் தன்மையன் ஆயினான் அப்பெண் தெய்வம் என்று அந்தரசாரிகள் ஆகிய சாரணரும் இரங்கிமுகச்சியை அறிந்தவா லினபெருக்குக் காரணமாகக் கூறுதலாலே எனக.

(வி - ள்.) புத்தர்கள் கௌதம புத்தருடைய காலத்துக்கு முன்னரே உலகின்கண் அறம் குறைந்த காலந்தோறும் பிறந்து அவ்வப்போது மீண்டும் அறத்தை நிலை நாட்டிச் சென்றனர்; அவ்வாறு தோன்றினோர் எல்லாம் ஆதி புத்தர் அருளிய அறத்தையே மீண்டும் பரப்பினர் ஆதலின் அவரெல்லாம் புத்தர் அவதாரம் என்றே மதிக்கப்பட்டனர். இவரைப் போதி சத்துவர் என்றும் கூறுவர். போதி சத்துவர் என்பதன் பொருள் - நானத்தின் ஆற்றலை முழுதும் பெற்றவர் என்பதாம். எனவே சண்டு மரக்கலர் முழுகித் கடலில் மிதந்த வணிகன் இப்பிறப்பில் வடிவாச் சிலம் வாய்மையிற் கொண்ட பான்மையினன் ஆதலின் எழிர் காலத்தே புத்தனாகும் தகுதியுடையான் ஆவான்; அவன் செய்த அறமே ஏழு நாள் காறும் அலை கடலில் உயிர் போகா வண்ணம் காத்து வருகின்றது ஆயினும் அலை கடலில் அவன் இன்னும் நீந்தி வருந்தா வண்ணம் காத்தல் நம் கடன் என்பான் தன் அருகொத்த தெய்வத்தை நோக்கி நீ சென்று எவ்வம் தீர் என்று பணித்தான். இவ் வரலாறு இந்நூலின்கண் கூறப்பட்டமையின் அவதாரமே சண்டும் பாட்டிடை வைத்தலின் ஓதி

மோர் குறிப்பாக உணர்ந்த கொள்ளக்கூடும் என்று கருதிச் சொல் பக்க வண்ணம் கருக்கமாகவ நூலாசிரியர் கூறுதல் உணர்க பாரமிதை உடர்பு நேரவும் உறுப்பு நேரவும் பொருள் நேரவும் தானம் முதல் குணமீறாக உள்ள பத்தும் நிரம்புதல். பெற்றியன்-தன்மையன். சாரை ன் அறிந்தோர் கூற என்க.

இதுவுமது

உப - உக : அந்த.....படர்ந்தனம்

(இ - ன்) அந்த உதவிக்கு ஆங்கு அவன் பெயரை - அவ்வாறு தன் குல முதல்வனுக்கு அத் தெய்வம் செய்த உதவியின் கினைவுக்குறிப்பாக அம் மணிமேகலை என்னும் தெய்வத்தின் பெயரை, கினை தற்கை இட்டனன் - உனக்கு உன தர்கை குட்டினன்; தெயல் கினை துறவியும் அன்றி கனவில் நனவு என அடைந்த மெல்பூ மேனி மணிமேகலை தெய்வம் சைபவகது ஒப்ப அவன் இடு சாபத்து தெய்வம் கினைனுடை துறவறச் செய்திகையும் அற்றை நாளிலேயே கினை தாயாகிய மாதவியின் கனவில நனவுபோலத் தோன்றி அறிவித்த தருவிய மெல்லிய மலர் போன்ற அம் மணிமேகலை தெய்வம் சாபம் இட்டாற் போன்ற அவ் விழாவிற்குரிய சூத்திரன் இட்ட சாபததால; நகர் கடல் கொள்ள-அக் காவிரிப் பூம்பட்டினமாகிய கராதகைக் கடல் விழங்கிக் கொள்ளுதலால்; கினை தாயரும் பகரும் வானும் கினை பொருடடால் இ பதி படர்ந்தனம் - உன்னுடை தாயாகிய மாதவியும் சுதந்திரியும் கினைக்கு அறங் கூறுதற்குரிய வானும் உனக்கு அறங் கூறவுக் கனவின் காரணவும் இக் காலநி கரகரத்திற்கு வந்தேதம் எனரூர் என்க.

(வி - டி) உதவி - தன் முன்னோனுக்கு உயிர் தந்த உதவி அவன் - அம் மணிமேகலை தெய்வம். கினை தற்கை இட்டனன் என மாறி கினைக்கு என இரண்டனுநபை நான்காவதாகத் தரித்துக் கொகை. தெயல் : அன்மை விளி. துறவி - துறவு சிகழ்ச்சி. அன்றி என்றது கினைக்கு கின்தத்தை மெய் குட்டிய அற்றை கள் இரவே என்றவாறு. கனவில் நனவு என என்றது கனவில் வந்து சொல்வது போல விளக்க உதவி என்றவாறு. தெய்வத்திற்கு ஒப்ப அவன் இடுசாபம் என்றதனால் மாதவியும் சாரமிட்டமை பொறும். இது ராட்டிடைவைத்த குறப்புப் தெய்வமும் சாரமிட்டமை பொறும். இது ராட்டிடைவைத்த குறப்புப் போள். மணிமேகலை தெய்வம் மாதவியின் கனவில் தோன்றி நீ "காமன் தையறக் கடுகவை அறக்குர் மாபெருந் தவக்கொடி சுற்றின" எனநே ரவைய போலக் கனவாகத் துரைத்தேன் சங்க இவ் வண்ணம் ஆங்கு அவர்க்கு உரை என்று அகதர்த்து எழுந்து ஆங்கு அந்நெய்யும் போயின' என [எ : உக - சுப] புணர்ம் வந்தமையானும் உணர்க. அவன் : இக்கரன் நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம். பகரும் வானும் என மாறு. இதனை மணிமேகலைக்கு அறங் கூறு தெயல் தர்முதைய தாம் என அடிகளார் முன்னரே இருத்தி ஞானத்தால் உணர்த்தி

கனர் என்பத பெற்றும். நின் பொருட்டால் என்றது நினக்கு அறங்
கூறும் பொருட்டும் நின்னைக் காணும்பொருட்டும் என இரு பொருளும்
பயந்து நின்றது. பதி: காஞ்சிமா நகரம். படர்ந்தனம்: தன்மைப்
பன்மை வினைமுற்றம்.

மணிமேகலை வேண்டுகோள்

௩௭ - சூ: என்றவு.....என்ன

(தி - ங்.) என்றவு - என்று கூற அது கேட்ட
மணிமேகலை, அறவணை தாள் இளை இறைஞ்சி நிராக்நிபு
புத்த பீடிகை போற்றும் தீவதிலகையுக் இத திறம் செப்பினள்
ஆதலின் - அறவணை அடிகளாரின திருவடிகளை வணங்கி அடி
கேள்! பொருளினாள் விளங்குகின்ற புத்த பீடிகையை நானும் வழி
பகடுப் போற்றுகின்ற தீவதிலகை எனனும் தெய்வமும் அம்
மணிபல்லவத் தீவின்னை இச் செய்திகளை இவ்வாறே அறிவித்
தனை, ஆதலால் அனை கூறினாரே; அனை அணிகல்
மருங்கே வேறு உருக்கொண்டு வெவ்வேறு உருக்குந் தூல்
தறை சமய துண் பொருள் கேட்டே - அந்த அழகிய வஞ்சி
நாகரத்தின பக்கவிலே எனது பெண்ணுருவம் கரந்து மாதவ
ஞாயி மார்த்துருவம் கொண்டு சென்று அவ்விடத்தே தம்மூர்
மாறுபட்டு வேறு வேறுகக் கூறுகின்ற சமயநூல் வழிப்பட்ட
பலவேறு சமயக்கணக்கரிடத்தும் அவ்வவர் எத்தாந்தவாரி
துண் பொருள்களை வினவிக் கேட்ட பின்னர்; ஐவகைச் சமயமும்
அ உருவெனை செவந்து அனமையில் நிறைதயின் வைத்தி
லேன - அவற்றை மான ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத்தே அனனை
னாதம் முதலிய ஐந்து கையினுள் அடங்கும் அச் சமயக்கணக்கர்
தெதார்தம் அனைத்தும் மான மேற்கொண்டுள்ள அம் மாதவன்
வடிவப்போன்ற மபாம்பாய்ச் செமமை உடைமன அல்லாமை
காணப்படாமையின் அவை மறக்கற்பாலன என்று துணிந்து
என நிறைதயின்கண் வைத்துவிடுதேதன் ஆதலின்; அடி
மெம்பொருள் அருளுக எனன் - இப்பொழுது அடிவன் எனக்கு
மெய்மேகலைய செவப்பாருளை அறிவித்தருளுக என்று வேண்டி
கிற்ப என்க.

(தி - ங்.) புத்த பீடிகை - மணிபல்லவத்தில் அமைந்த புத்த
பீடிகை. தீவ தீடிகை என்றும் தெய்வமும் இச் செய்திகளை இவ்வாறே
கூறினள் என்றான், இவற்றை மான முன்னிர அறந்தினன் என்றறி
வித்தற்கு. அணிகல் என்றது - காஞ்சி நகரத்தை ஐவகைச் சமய
நுண் பொருளும் வெறும் பொய் என்பதற்குத் தான் கொண்டிருந்த
அப் பொய்யு நவமாகிய அம் மாதவன் உருவத்தைய உவமை எடுத்திக்
கூறிய அழகு உணர்க. சமயம் எனனும் சாதி பொருமை பற்றி

செவ்விது என்று ஒருமை முடிபற்றது. பன்மை ஒருமை மயக்கம் என்றாகும் உளர்.

[சக ஆம் அடியாகிய உது முதல் இக்காத முடியும் காதக் அறணை அடிகளார் மணிமகலக்கு அறம் செவியறிவுத்து தலாக் ஒரு தொடர்]

அறணை அறங்கூறத் தொடங்குதல்

சக - ௫௧ : நோடிக்குவெ.....பிற

(இ - ன்.) கங்கைய் நோடிக்குவென் நீ நுண்ணீதிய கேள் - கங்கையே! நீ விரும்பியவாறே மான் உனக்கு அம் மெய்ப்பொருளைச் சொல்லினை நியும் விழிப்புடன் கூர்ந்து கேட்பாயாக; ஆதி வினாவினான் எதம் இல் பிரத்தியக் கருத்து அளவு என்ன அளவை இரண்டே - ஆதி பவனாகிய புத்தர் தன்னை குற்றம் இல்லாத காட்சி அளவையும் குற்றமில்லாத கருத்தளவையும் என்று அளவைகள் இரண்டே என்று வரைவறை செய்துள்ளான்; கட்டு உணர்வை பிரத்தியக்கம் எனச் சேலி நாம சாதி குணவிரிமைகள் விட்டனர் - அவ்விரண்டனுள் ஐம்பொறினோல் தனித்தனியே அவனறற்றிற்குரிய புலனைகளைக் கட்டி உணர்க்கு கொளளுதல் மட்டுமே காட்சி அளவையாக என்று அறியிட்டுக் கூறி அளவைவாதி முதலியோர் கூறுகின்ற பெருவகை பண்பு செடல் முதலியவற்றைக் காட்சி அளவையாகக் கூட்டாது ஒழித்து விட்டனர், எற்றுக்கெனின்; மற்று அவை அனுமானத்துக் கூடையும் என - அப் பெரு முதலியன காட்சி அளவைக்கு மட்டுமே உரியன ஆகாமல் கருத்தளவையினும் எய்தும் எனக் கருதிமதனாலாம், இனி; காரண காரிய சாமானிக் கருத்து ஒரின் பிழைக்கையும் உண்டு - அவர் கருத்தளவையினும் காரணக் கருத்தளவை காரியக் கருத்தளவை சாமானிக் கருத்தளவை என்று வகைப்படுத்திக் கூறும் கருத்தளவைகளைக் கூர்ந்து ஆராய்விடத்து அவையும் பிழைப்பதற்கு உண்டு; பிழைமாததும் உண்டு - அவற்றில் பிழைபடாத அளவையும் ஒன்றுண்டு, அஃது காதெனின்; கனலில் புனைபால காரியக் கருத்து - நெருப்பின் காரியமாகிய புனைபாலன காரியத்தை எதுவாகக் கொள்ளுகின்ற கருத்தளவை ஒன்றுமாகும்; இன் அளவைகள் எல்லாம் கருத்தளவில் ஆன முதற்கொளின் - பிறர் கூறுகின்ற ஏகாக அளவைகள் எல்லாம் ஆராய்ச்சியால் தோன்றுகின்ற முதற்கொள காரணமாக; அனுமானமாக பிற - கருத்தளவையின்கண் அடக்குதலின் கருத்தளவை எவற்றில் அமைபும் என்றுர் என்க.

(வி - 8.) நொடிக்குவென் - சொல்லுவேன் ; ஆதி சினைந்திரன் என்றது முதன் முதலாகப் பெளத்த சமயத்தை உலகில் பரப்பியவன். அந்த ஆதிப்புக்தன் காட்சி அளவையும் கருத்தளவையும் என இரண்டு அளவைகளே கொண்டனன். இவற்றுள் குற்றம் உடையனவும் உன், அவை கொள்ளப்படா என்பார் ஏதம் இல் பிரத்தியயம் கருத்தளவு என்றார். ஏதம் இல் கருத்தளவு என்றும் பிரத்திய அளவு என்றும் இச் சொற்களை இரண்டிடத்தும் கூட்டிச் சொல்க. பிரத்தியம் - பிரகதி யக்கம் என்பதன் சிதைவு. பிரத்தியக்கம் எனினும் காட்சி எனினும் ஒக்கும் கருத்த எனினும் அஹமானம் எனினும் ஒக்கும். இனி, காட்சி காண்டல் என்பன சங்கதிக் காட்சிக்குப் பொதுவாகவால் பிரத்தியம் கட்டுணர்வாய் வேறுபடுவது பற்றி மொழி பெயர்க்கா தொழிந்தார் என உணர்க் என்பாரும் உளர். அங்ஙனமாயின் அவரே பிரத்தியம் என்றும் சொல்லுக்குக் காட்சி என்று பொருளுரைத்தல் போலியாம்; மேலும் காட்சி அளவைக்குச் சுட்டல் திரிதல் கவகோடல் கட்டுணர்வாற் திரியக்கோல் என்றும் ஐயம் தேராது தெளிகல் கண் - ணரமை என்றும் கூறியவாற்றால் அறக என்று அவர் கூறிய விளக்கம் போலியாம். என்ன? காட்சி அளவைக்குப் பெளத்தர்கள் இக் குற்றங்களைக் கூறார் ஆதலின் காட்சிக்கு இங்ஙனம் குற்றம் கூறுவார் அளவை வாதி முதலியாராவார். பெளத்தர்கள் குற்றமும் ஒன்று உளது என அதனை விலக்குதற்கு நன்றி ஏதம் இல் பிரத்தியம் என்றார். காட்சிக்கு உரிப குற்றம் பிரத்தியக்க வந்தகம் என்பதாம். அதன் இயல்பினைச் சிறிது போக்கிக் கூறுதுன். ஆதி சினைந்திரனால் கொள்ளப் பட்ட காட்சி அளவை வேறுபிறா கூறும் காட்சி அளவை வேறு என்பது தோன்ற, கட்டுணர்வைப் பிரத்தியக்கம் எனச் சொல்லி அதற்கு ஏனை யார கூறும் குண்டும் குற்றமும் கொள்ளாது விட்டனர் என்றார். எனவே சண்டச் கட்டுணர்வு என்று அறவணர் கூறுகின்ற காட்சி அளவையின் இயல்பு வேறு. அளவை வாதிகள் கூறுகின்ற காட்சி அளவையின் இயல்பு வேறு என்றுணர்தல் வேண்டும். அளவை வாதிகள் கட்டு என்பது காட்சி அளவையின் ஒரு குற்றமாகக் கொண்டனர். சண்டச் கட்டுணர்வே ஏதம் இல் காட்சி என்று அறவணவாதிகள் கூறுதல்க் கூர்ந்து நோக்காது இதற்கும் அளவை வாதிகள் கூறுகின்ற சுட்டிற்கும் வேறுபாடு உணரமாட்டாமல் இரண்டிற்கும் ஒரு படித்தாக உரை கூறும் கூற்றுப் போலியாய் என்க. மேலும் இப்பிரத்திய அளவைக்கு அவர்கள் கூறும் விளக்கம் எல்லாம் பொருந்தாதனவேயாம். அவற்றை அவர் உரை கேர்க்கி உணர்க.

இனி, பெளத்தர்கள் கூறுகின்ற வாயில் ஊறு நுகர்வு என்னும் மூன்றன் சுட்டி ரயினால் உண்டாகும் உணர்வே காட்சி அளவை என்று கொள்வர். எனவே அவாநடைய அறிவக் கந்தமும் நுகர்ச்சக் கந்தமும் ஒன்றுபடுங்கால் உயிரின உணர்வு தெரிவது காட்சி அளவை என்று கொண்டனர் என்பது உடனே காலையிலும் விளக்குவாம். சண்டச் கட்டுணர்வு என்பதும் நுகர்ச்சிக் கந்தத்தைப்போல் என்றணர்க. நுகர்ச்சிக் கந்தம் எனினும் சுவாதனை எனினும் ஒக்கும். எனவே சிவஞான சித்தயாரில் தன்னைவதனைக் காட்சி என்பது மட்டுமே அவர் கூறுகின்ற கட்டுணர்வு அல்லது பிரத்தியக்கம் என்றாய். இனி, காண்டல் வாயில் மனம் தன்னைவதனை யோர் போகக் காட்சியெனச் சைவ வாதிகள் கூறு கின்ற கால்வகைக் காட்சிகளுள் தன்னைவதனைக் காட்சி ஒன்றுமே பெளத் தர்களுக்குக் காட்சி அளவைபாம் என்பது பெற்றும். இனி அளவை

வாதிகள் காட்சி அளவைக்குக் கூறுகின்ற நாமசாதி குணக்கிரியைகள் காத்தளவைக்குச் செல்லுகளின் அவற்றைக் கைவிட்டனர். இனி அனுபவத்திற்குக் கூறுகின்ற காரணகாரிய சாமானியங்களும் பிழைபடும் என அவற்றையும்கூடப் பௌத்தர்கள் கைவிட்டனர். ஆயினும் அவற்றுள் கனலின்புறப்பால் என வாய்க்கின்ற காரியாஹம் எனும் மட்டும் மௌத்தர்களுக்கும் உடன்பாட்டோடும். இவற்றையன்றி அளவை வாதி கள் கூறகின்ற எண்ண உவாய் - ஆகாய் - அத்தாபத்தி ஸ்திகர் அபயம் மீட்சி யொழிவற்றி யெய்தியுணர்நாம் நெற என்றும் எட்டளவைகளும் காத்தளவின் கண் அடங்குவனவாகலின் அவற்றை வேறளவையாகக் கொள்ளுதல் இஃதே என்பார் ஏனெனவென அவர்கள் பல்லாம் காத்தனில் ஆன முயற்சியின் அனுபவமாய் எவருர். பிற: அகைச் சொல்.

கருத்தளவையின் உறுப்புகளும் அவற்றின் தியக்களும்

௨௭ - ௧௭ : பக்கம்.....ஆகும்

(இ - ன்.) பக்கம் ஏது திட்டார்தம் உபநயம் நிகமனம் என்ன ஐந்து உள - இனி இரண்டாவதாகிய கருத்தளவைக்கு மேற்கோளும் ஏதுவுக் காட்டும் உபநயம் நிகமனமும் உறு கூறப்படுகின்ற ஐந்து உறுப்புகள் உள்ளன; அவற்றில் பக்கம் இம் மகை நெருப்பு உடைத்து என்றல் - அவனைந்தனுள் முன்னிறுத்தப்பட்ட மேற்கோள் ஆவது திருதமகை நெருப்புனை உடையதாம் என்று கூறுதல்; ஏது - அகவசம் கூறு தற்கு ஏதுவாவது; புனை உடைத்து ஆகலால் எனல் - இம் மகை தன்னிடத்தே புனை உடையதாய் திருததலால் எனல் அம்மேற்கோளுக்குப் பொருந்திய ஏதுக்கூரியனாரும்; திட்டார்தம் வகை அமை அநெக்கினை போல் - இனித் திட்டார்தம் எனப் படுவது பல்வகைமரக அமைந்த அநெக்கினை போன்று என ஒன்றினை ஏதெதுக் காட்டுதல்; உபநயம் மகையும் புனை உடைத்து என்றல் - இனி உபநயம் ஆவது இம் மகையும் புனை யுடையது என்று கூறுதல்; நிகமனம் புனை உடைத்தே நெருப்புடைத்து எனல் - இனி நிகமனம் ஆவது புனை உடையது ஏதுவோ அது நெருப்பு உடையது ஆம் என்று கூறுதல்; நெருப்புடைத்து அல்லாது மாந்தொன்று அது புனைப்பொருத்தம் இன்று புனைபோல் எனறல் - மாந்தொரு பொருள் நெருப்புடையது அல்லாத பொருளோ அது புனைப் பொருத்தமும் அல்லாததாம் கீர்போல் என்று கூறுதல்; மேலிய பக்கத்து மீட்சி மொழியாய் - பொருந்திய மேற்கோளின் வினையும் எதிராற்றைச் சொல்லாய்; வைதனாயிய திட்டார்தம் ஆகும் - எதிர்ப்பற்ற ஏதெதுக் காட்டாரும் என்றார் என்க.

(இ - ன்.) பக்கம் - மேற்கோள். ஏது - கருவி, திட்டார்தம் - ஏதெதுக் காட்டு. உபநயம் - துணிக்ந்தது துணிதல். நிகமனம் - நிகை

நாட்டுதல் என நிரலே தமிழில் கூறிக்கொள்க. இனி எதிர்மறை எடுத்துக் காட்டாவது: நிரலே நாட்டிய தொன்றனை மேற்கோளின் மறுதலைப் பொருள் ஒன்றனை எடுத்துக் காட்டுமாற்றினும் உறுதி யூட்டுதல். இங்ஙனம் கூறும் எடுத்துக்காட்டை வைதன்மிய திட்டாந்தம் என்பர். ஈண்டு மேற்கோளாகிய நெருப்பிற்கு மறுதலைப் பொருளாகிய புனலின்கண் புகையின்மையில் அதனை எடுத்துக் காட்டுதல் காண்க மீட்சி மொழி - மறுதலைச் சொல், என்றது புனலை. புனல் - நீர். வைதன்மிய திட்டாந்தம் - எதிர்மறை எடுத்துக்காட்டு எனவே முன் கூறிய எடுத்துக் காட்டாகிய அடுக்களை உடன்பாட்டு எடுத்துக்காட்டு என்பார், வகை அமை அடுக்களை என்றார். வகை . பண்பு வகை எனவே அதனைச் சாதன்மிய திட்டாந்தம் என்ப.

இதுவுமது

க.டி - எ.க : தூய.....என்க

(தி - ங்.) தூய காரிய ஏது சுபாவம் ஆயின் - இனி மேற்கோளாகச் சாதிப்பதில் சிறந்ததாகிய காரிய ஏது மேற்கோளுக்கு இயல்பான பண்பாயின; சத்தம் அரித்தம் என்றல் பக்கம் - ஒலி. அழியுந் பொருள் என்பது மேற்கோள்; பண்ணப்படுதலால் எனல் பக்கதன்ம வசனமாகும் - செய்யப்படுவதால் என்றல் மேற்கோளின் இயல்பு கூறும் மொழியாகும்; மாடுதானது மாடுதான்னு பண்ணப்படுவது அரித்தம் கடம் போல் என்றல் - மாடுதானு பொருள் மாடுதானு பொருள் பண்ணப்படுவதோ அப பொருள் அழியும் பொருளாகும் ஓடம்போல் என்று கூறுதல் மேற்கோளோடு தொடர்த்தியுடைய உடன்பாட்டு மொழியாம்; மாடுதான்னு அரித்தம் அல்லாதது பண்ணப் படாதது ஆகாரம் போல் எனல் - மாடுதானு பொருள் அழியாத பொருளாக இருக்குமோ அப் பொருள் ஒருவரால் செய்யப்படாத இயற்கைப் பொருளாகவுந் இருக்கும் வானம் போல் என்று கூறுதல்; விபக்க தொடர்த்தி மீட்சி மொழி என்க - மேற்கோளின் மறுதலைப் பொருளொடு தொடர்புடைய மறுதலை மொழி என்றார் என்க.

(வி - டி.) முன்னர் அளவை வாதிகள் கூறும் காரணம் காரியம் சாமானியம் என்னும் முவ்வகை அனுமானங்களும் ஆராயுமிடத்துப் பிழைபடுதலும் உண்டு, அவற்றுள் காரியானுமானத்தில் அவ்வளவை வாதிகள் கனலில் புகைபோல் என்று கூறும் காரியானுமானம் மட்டும் ஒரோ வழி, பிழைபடாதது ஆதலும் கூடும் என்றார் ஈண்டு அவர் கூறும் அவ்வனுமானம் போல எவ்வாற்றினும் பிழைபடாத காரியானுமானம் இது என்பார் தூய காரிய ஏது சுபாவம் ஆயின் சத்தம் அரித்தம் என்றல் என்றார். இங்ஙனம் கூறுமிடத்து சத்தம் அரித்தம் என்பது மேற்கோள். பண்ணப்படுதலால் என்பது ஏது. இவ்வேது மேற் கோளின் தன்மையை அறிவுறுத்துகலின் அதுவே மேற்கோளின்

தன்மையைக் கூறும் மொழியாகவும் அமைதலின் அகனைப் பக்கதன்ம வசனம் ஆகும் என்றார். யாதொன்று யாதொன்று கடம் போல் என்றல் தன் மேற்கோளோடு தொடர்புடைய மொழியாகிய எடுத்துக் காட்டாகும். இதற்கு எதிர்மறை எடுத்துக்காட்டு ஆகாசம் ஆம். சபக்கம் உத்தேசமாக எடுத்துக் கொண்ட மேற்கோள்; இதன் மறுதலை விபக்கம் என்றறிக. மீட்சி மொழி: எதிர்மறைச் சொல்.

திருவுமது

எள - அச: அநன்னு.....ஆகும்

(இ - ள்.) அநன்னு வனத்தில் பிரமாணமாவது - பொருளுந் ஏதுவும் சேர்ந்திராத இடத்தில் அவற்றின் இன்மையைக் காண்டற்கு அளவையாவது; இவ் வென் இடைக்கண் - இந்த வெற்றிடத்தில்; குடம் இலை என்றல் செவ்விய பக்கம் - இந்த வெற்றிடத்தில் குடம் இல்லை என்று துணிதல் செம்மையான மேற்கோளாகும்; தோன்றுமை இல் எனல் - காணப்படாமையால் இல்லை என்று கூறும் ஏது; பக்க தன்ம வசனமாகும் - மேற்கோளின் தன்மை உணர்த்தும் மொழி யாகும். இன்மையின் கண்டிலம் முயற்கோடு (போல்) என்றல் அந்நெறிச் சபக்கம் - இல்லாமையால் யாம் கண்டிலக் முயற்கொம்பைக் காணமாட்டாமையே போல என்பது அவ்வழியில் உடன்பாட்டு மேற்கோள் தொடர்ச்சி எடுத்துக் காட்டாகும்; யாதொன்று உண்டு அது தோற்றரவு அங்கும் - யாதொரு பொருள் ஓரிடத்தில் உளதாக் அது காட்சிக்குப் புலப்படும்; கை நெல்லி போல் எனல் ஏற்ற விபக்கத்து உரை எனல் ஆகும் - அகங்கையில் இருக்கின்ற நெல்லிக்கனி போல என்று மொழிதல் இதற்கேற்ற மறுதலை மீட்சி மொழி என்று கூறலாம் என்றார் என்க.

(வி - ட்.) அநன்னுவயம் - பொருளும் ஏதுவும் இல்லாமை. அவ் வில்லாமையைத் துணிதலே ஈண்டு மேற்கோளாம் என்க. அதற்குப் பொருள் தோன்றுமையே ஏதுவாயிற்று. இவ் பொருளுக்குத் தோன்று மையே இயல்பும் ஆயிற்று என்பார் இல்லை என்றல் பக்கம் எனவும் தோன்றுமையால் இல்லை என்றல் அவ் வில்லாமையின் இயல்புணர்த்தும் மொழியும் ஆதல் உணர்க. இன்னமையால் கண்டிலம் முயற்கொம்பினைக் காணமாட்டாமையேபோல என்றது மேற்கோளைத் தொடர்ந்து வந்த எடுத்துக் காட்டு என்பார் அந்நெறிச் சபக்கம் என்றார். இன்மைக்கு உண்மை மறுதலையாகவின் தோன்றுதலும் கைநெல்லிபோல் என்னும் எடுத்துக் காட்டும் அநன்னுவயத்தில் மேற்கோளின் மறுதலையைத் தொடர்ந்து வந்த மொழிகள் ஆயின என்க.

அறவண அடிகள் பிரீர்தம் மதங் கூறி மறுத்தல்

அடு - கூடு : இவ்வகை.....வேண்டும்

(இ - ள்.) இவ் வகை ஏது பொருள் சாதிப்பன - மணிமேகலையாண்டுயாம் கூறியவாறே ஏதுவினால் துணிபொருள் சாதிக்கப்படுவனவாம்; காரியம் புனை சாதித்தது எனனை என்னின் - அளவையாதி முதலிமோரைக் காரியானுமானதில் காரியமாகிய புனை துணிபொருளை எவ்வண்ணம் சாதித்தது என்று வினவின அவர் மாம் மேலே கூறியவாறு கூறாமல் பின் னொருமாறு கூறுவர்; புனை உளவிடத்து நெருப்பு உண்டு எனனும் அன்னுவயத்தாலும் - புனை இருக்குமிடத்தே சாதன சாததியம் ஒருங்கிருத்தல் என்னும் அன்னுவயத்தாலும்; நெருப்பிலா இடத்து புனை துல்லை என்னும் வெதிரேததாலும் - நெருப்பு இல்லாத இடத்தில புனையும் துல்லை எனனும் எதிராமறைமாலும்; புனைஇ - புனைபானது; நெருப்பைச் சாதித்தது எனனை - நெருப்புண்ணமை அறிவித்தது எனவர், இவ்வகை கூறின; நேரிய புனையின் விசேஷத்து உண்டான ஊர்த்தச் சாமம் கெளடிகச் சாமம் - நுணுகிய புனையின் வாயிலாக விசேஷத்து உண்டான மேல் நோக்கிய செவவும் வளைந்து செல்லும் செவவும் எனனும் இருவகைக் காரியங்கள்; வாயத்த நெருப்பின் வருகாரியம் ஆதலின் - தமக்குக் காரணமாக வாயத்த நெருப்பினின்றும் தோன்றி வருகின்ற காரியங்களை ஆதலின்; மேல் நோக்கிக் கறுத்து இருடப் - மேல் நோக்கிச் சென்று கறுத் நெருப்பினையும்; பனைத்தருப்ப தாமே - இவ்வாறு மேல் நோக்கிச் செல்லுதலி னின்றும் மாறுபட்டு வளைந்து சென்று வெளுத்திருப்பனவும் ஆகிய காரியங்களால் உண்டான பொருள்கள் தாமம்; நெருப்பைச் சாதிக்க வேண்டும் - தாம தோன்றிய விலக்களத்தே நெருப்புண்ணமை அறிவித்தல் வேண்டும் அன்றோ? அக் காரியங்களை தோன்றும் விலக்களத்தில் நெருப்பில்லாமையின் அக் காரியானுமானம் பொருந்தாது எனார் எனக.

(வி - ள்.) அறவண அடிகள் முன்னர் சீனியோர் கூறும் காரண காரியச் சாமானியக் கருத்து ஓரின் பிறழ்க்கையுள் உண்டு எனவும் அவற்றுள் பிறையாதது கனலில் புனைபோல் காரியானுமானம் என்று உடனப்பட்டார்; அவ்வகை உடனப்பட்டவர் கனலில் புனைபோல் காரியானுமானங்களும் பக்கம் முதலிய றுத்து உறுப்புகளால் ஆராய்த்து காண்போர்க்கே பிறழ்படாததாம் என வகை ஆர் அடி முதலாக களதும் அடி இறுதியாகத் தாமே ஆராய்த்து காட்டினர். பின் அவ்வாறன்றி அன்னுவயத்தாலும் வெதிரேதத்தாலும் காரியானுமானம் துணி பொருளைச் சாதிக்கும் என்பார் கூறறததாமே எடுத்துக் கூறி அவர் கூற்றுப் பிறழ்படமாற்றைக் காட்டி மறுத்தவாரார். காரியம் புனை காரியமாகிய புனை. அன்னுவயம் - சாதன சாத்தியம் ஒருங்கிருத்த

தேரீய புகை - நுண்மையான புகை. புகைவாயிலாய் நிகழ்ந்துண்டான ஊர்த்தகாமமும் கௌடிவச்சாமம் என்னும் இவ்வகை காரியங்கள் என்றவாறு ஊர்த்தகாமம் கௌடிவச்சாமம் என்பன நிரலே மேல் தோக்கிச் செல்லும் காரியம் விரைந்து படர்ந்த செல்லும் காரியம் என்னும் பொருளுடையன. இக் காரியங்களால் உண்டாக்கப்பட்ட பொருள் வானத்தே கறுத்த பிழம்புகளாகவார், வெள்ளிய பிழம்புகளாகவும் காய பிழம்புகளாகவார் மேல் தோக்கிச் செல்லுவனவாகவும் படர்ந்து செல் லுவனவாகவும் இருப்பன புகையே அன்றபிறவும் உள; அவை கௌடிவச்சாமி என்று தோன்றவன அல்ல; ஆகவே அக்காரியங்கள் இந்து அல்ல நெருப்பைச் சாங்க மட்டையையின் அவர் கூறும் ஸ்மார பிழம்புதல் அறிக; என்று அறிவுறுத்த முடியும். இது காரியத்தை மறுத்தவாறு. கறுத்த பிழம்புகளாகவார் என்பன பலவறிதோல் அவை புழக்கப்படும் முகிற்படலமும் பனிப்படலமும் பிறவுமாம் எனக. இவற்றில் அக்காரியங்கள் உளவாதலும் உணர்க.

அன்னுவயத்திற்கு மறுப்பு

கக - க௦க: அன்னு.....கடா

(இ - க்.) அன்னுவயம் சாதிக்கின - இனிச் சாதன சாத்தியம் ஒருக்கிருத்தலாகிய அன்னுவயம் கண்டான் பின்னர் குவற்றான் சாதனத்தை மட்டும்கண்டு அதனைச் சாத்தியம் இருத்தல் வேண்டும் என்று துணியின; முன்னும் கழுதைமையும் கணிகையையும் தயமில் ஒரு காலத்து ஓர் இடத்தே அன்னுவயம் கண்டான் - முன்னொரு காலத்தே ஒரு கழுதைமையும் ஒரு கணிகை மகையும் ஓர் இடத்தே அணுகி விற்க்கண்டவன் ஒருவன்; பின் காலத்துக் கழுதைமையக் கண்டு அவ்விடத்தே கணிகையை அனுமிக்க வேண்டும் - பின்னொரு காலத்தே பிறிதாரிடத்தே கழுதைமைய மட்டும் கண்டு அவ்விடத்தே கணிகையும் இருப்பாளாதே துணிதல் வேண்டும்; அது கூடா - அவ்வயம் துணிதல் கூடாமைபின் அதுவும் பிழம்புதல் அறிக என்றார் எனக.

(வி - ட்) அன்னுவயத்தால் பொருளுண்மை சாதிக்கக் கூடுமானால் கழுதைமையும் கணிகையையும் அன்னுவயம் கண்டான் பின்னொரு காலத்தே கழுதைமையத் தனித்தக் கண்டவன் அங்குக் கணிகையும் இருத்தல் வேண்டும் என்று, துணிதல் வேண்டும் என்று கதைக்கவை படவறுத்தவாரும். அனுமித்தல் - துணிதல்.

வேதிகத்தை மறுத்தல்

க௦க - க௦௮: நெருப்பு.....குகாது

(இ - க்) நெருப்பு இவா இடத்து புகை இவை எனல் நெர் அத்திருத்தகு வெதிரேகம் சாதிக்கும் என்னின் - இனி

நெருப்பு இல்லாத இடத்தில் புகையும் இல்லைமாத் எனல் போன்ற அந்தச் சிறப்பு மிக்க எதிர்மறை துணிபொருளைச் சாதிக்கும் என்றாலா; நாய் வால் இல்லா கழுதைமீன் பிடரின் கரி வாலும் இல்லைமாத் காணப்பட்ட அதனைமே கொண்டு - ஒருவன் ஒரிடத்தே ஒரு காலத்தே கழுதைமீன் பிடரி மயினைக் கண்டு இது நாய் வாலோ அல்லது கரியின் வாலோ என்று ஐயுற்று அனுமிப்பார்க்குமிடத்தே ஆண்டு நாய் வாலும் கரி வாலும் இல்லைமாத் காணப்பட்ட அக் காட்சியைமே ஏதுவாகக் கொண்டு; பிறிதோர் இடத்து கரி வாலின் நாய் வாலும் அனுமித்தல் அரிதாம் அதனால் அதுவும் ஆகாது - ஆகவே மற்றொரு காலத்தே வேறொரிடத்தே ஒரு வாலைக் கண்டனா அது கரி வால் இல்லைமாத் கண்டு இது நாய் வாலும் இல்லை எனத் துணிதல் வேண்டும், அதுவும் இயலாதாம் ஆதலினால் இவ்விவதிர்மறைக் கருத்தளவையும் அளவையாகமாட்டாது என்றார் என்க.

(கி - ௨.) நெருப்பிலா இடத்துப் புகை இல்லையாம்; ஆகவே எம் மலையிடத்துப் புகை யளவோ அங்கு நெருப்பும் இருக்கல் வேண்டும் என்று துணிதற்கு இவ்வெதிர்மறை ஏதுவாதலின் இதனையும் அளவை யாகக் கொள்வர் அளவை வாழிகள். அவ்வெதிர்மறை ஏதுவினை நண்டு அறவண அடிகளார் எடுத்துக் காட்டி நகைச்சுவை தோன்ற மறுத்தல் உணர்க. காணப்பட்ட வால் நாய் வால் ஆதலும் கூடுமாதலின் அதுவும் ஆகாது என்றவாறு. இவ்வாற்றால் கருத்தளவைக்குப் பிறர் கூறும் காரியமும் அன்னுவயமும் வெதிரேகமும் ஆகிய உறுப்புகள் போலி என்றறிவித்த படியாம். திருத்தகு வெதிரேகம் என்றது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு.

பக்கம் முதலிய ஐந்துறுப்புகளுள் மூன்றுறுப்புகளே பெனத்தர்
மேற்கொள்வர் என்றல்

க௦௩ - க௧௨: ஒட்டிய.....உள

(தி - ங்.) உபநயக் கிசமனம் இரண்டும் ஒட்டிய - நய்யம் மூன்று நாய் பக்கம் முதலாகக் கூறப்பட்ட கருத்தளவையின் உறுப்புகள் ஐந்தனுள் இறுதியில் கின்ற உபநயமும் கிசமனமும் ஆகிய இரண்டுறுப்புகளும் தருக்கவாதி முதலிய பிற சமயக் கணக்காளால் சேர்க்கப்பட்டவைமாத்; திட்டார்த்தத்திலே சென்று அடங்கு - எடுத்துக்காட்டு என்னுக் உறுப்பிலே அவ்விரண்டுக் புக்கு அடங்குவனவாம் ஆகவே; பக்கம் ஏது திட்டார்த்தங்கள் - நம்மனோர் இப்பொழுது மேற்கொள்வன மேற்கொளும் ஏதுவும் எடுத்துக்காட்டுக் ஆகிய மூன்றுறுப்புகள் கூடுமேமாத்; ஒக்க நல்லவுக் கியவும் உள - அம் மூன்றனுள் கம்மூள் ஒப்ப நல்லவையும் கியனவும் ஆகிய உறுப்புகளும் உளவாக் என்றார் என்க.

(அ - உ.) உபநயம் திகமனம் இரண்டும் ஒட்டிய என மாறுக. ஒட்டிய - பிறரால் ஒட்டப்பட்ட. அவ்வாறு ஒட்டி ஐந்துறுப்பினையும் பயில வழங்குபவர் நையாயிகளும் வைசேடிகளும் பிறரும் என்க. தருக்க நாலோர் ஆகிய அவர் -

“உரைசெய்பிர திக்கிணையு மேதுவுமு தாகரண முபநயம்பின்
பரவிசிக மனமுமெனும் படித்காகு மேத்துவா பாச மப்பாந்
கருதிலவை யைவகையாஞ் சித்தவிசித் தத்தொடனை
காந்தி கஞ்சீர்ப்

பிரகரணச் சமமொ நகர லாத்தியா பதிட்டமெனப் பேசலாமே”

என்பர்.

(மெய்ஞ்ஞான : சஉஆம் சருக்.)

அறவணர் கருத்தளவையின் தாம் மேற்கொண்டுள்ள
பக்கம் முதலிய முன்றுறுப்புகளின் இயல்புகளை இனிக்
கூறத் தொடங்குகின்றார்

ககஉ - கௌ அதில்.....நாட்கே

(இ - ன்.) அதில் - அவற்றுள்; வெளிப்பட்டுள்ள தன்மியினையும் வெளிப்பட்டுள்ள சாத்திய தன்மத்திறம் - தன் மாற்றாருடன் சொற்போர் செந்தனைநால் அனைவரும் காணும்படி வெளிப்பட்டிருக்கின்ற துணிபொருளையும் அவ்வாறே வெளிப்பட்டிருக்கின்ற அத் துணிபொருளின் பண்புத்தன்மையையும்; பிறிதில் வேறும் வேறுபாட்டினையும் - பிற பொருள்களில் சின்றும வேறாகும் வேற்றுமையையும்; தன்கண் சார்த்திய நன்றருதல் உடையது நன்கு என பக்கம் என நாட்டுக - தன்னிடத்தே ஏறட்டுக் கொண்கருக்கின்றதொரு நன்மையைத் தருவது எதுவோ அது நன்று என்று கூறப்படுகின்ற மேற்கோள் என்று உள்ளத்தில் பதித்துக் கொள்வாயாக என்றார் என்க.

(அ - உ.) அதில் : ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். சொற்போரின் பொருட்டுப் பலரும் அறிய எடுத்துச் சொல்லிய தன்மியி என்பார் வெளிப்பட்டுள்ள தன்மியி என்றார். தன்மியி தன்மத்தை உடையது. தன்மம்-பண்பு. தன்மியி அதனை உடையது. ஈண்டுத் தன்மியி என்றது சாத்தியத்தை. அஃகாவது. துணி பொருளை என்க. தன்மத்திறம் அதற்கியல்பாம் தன்மை. பிறிது என்றது மேற்கோளின் மறுதலைப் பொருளை. தன்கண் சார்த்துதலாவது - தன்பால் உடையதாய் இருத்தல். அவ் வேறுபாடுடைமையே மேற்கோளுக்கு ஆக்கந் தருதலின் அவ்வாக்கத்தை நயம் என்றார். வெளிப்பட்டுள்ள தன்மையினைத் தன்கண் சார்த்திய நயம் எனவும் பிறிதில் வேறும் வேற்றுமையைத் தன்கண் சார்த்திய நயம் எனவும் தனித்தனி கூறிக் கொள்க. நன்கென் பக்கம் என்றது முன்னர் கல்லவும் தியவுமாகிய பக்கங்களுள் கல்லனவாகியவற்றுள்

ஒன்றைய பக்கம் என்றவாறு. ஈண்டு விரித்துக் கூறிய நயம் இரண்டினுள் முன்னது ஒற்றுமை நயம். பின்னது வேற்றுமை நயம் என்க.

திதுவுமது

ககஎ - கஉச : அதுதான்.....விதேவம்

(இ - ன்.) அதுதான். அங்ஙனம் நாட்டுதலாவது; சத்தம் அபித்தம் நித்தம் என்று ஒன்றைப்பற்றி நாட்டப்படுவது - சத்தமானது அபித்தம் என்றதல் சித்தம் என்றதல் தான் மேற்கொண்டுள்ள இவ்விரண்டினுள் ஒன்றை ஏதுவானாக எடுத்துக்காட்டினும் சாதித்து சிறுத்துவதாம்; தனமி சத்தம் - இதன்னை தனமியாவது சத்தமாம்; சாத்திய தன்மாவது - ஈண்டு துணிந்த பொருளின் தன்மாவது; சித்தா சித்தம் - சித்தமாதல் அபித்தமாதல் இவ்விரண்டினுள் தான் மேற்கொண்டதே துணிபொருளின் தன்மாம்; சிதமும் கல் ஏது மூன்றாய்த் தோன்றும் - இங்ஙனம் கூறப்பட மேற்கொள்ளு சிதமா சினை கல்ல ஏதுவும் மூன்று வகையாகக் காணப்படும், அவைமாவன; மொழிந்த பக்கத்து ஊன்றி சிற்றலும் சபக்கத்து உண்டாதலும் விபக்கத்து இன்றியே வித்தலும் - எடுத்துக்கொண்ட மேற்கோளில் சுறப்பாகப் பொருந்தி சிற்றலும் அதனைச் சார்ந்து வந்த மேற்கோளிலும் பொருந்தி சிற்றலும் மறுதலை மேற்கோளின்னை இல்லா தொழிதலும் என்னும் இம் மூவகையும் ஆம் எனரூர் என்க.

(வி - ன்.) சத்தம்: எழுவாய். அபித்தம் நித்தம் - சத்தமானது அபித்தம் என்றதல் நித்தம் என்றதல் தான் மேற்கொண்ட தொன்றைப் பற்றி வாதிட்டு சில நாட்டுவது என்க. அங்ஙனம் நிலை நாட்டுந் கால் தான் நாட்டிய பண்பினை ஏற்றுக்கொள்வது சத்தமே யாதலின் தன்மி சத்தம் என்றார் சத்தத்திற்கு உரித்தாக நாம் மேற்கொள்ளும் இவ்வகைப் பண்புகளுள் ஒன்றே சாத்திய தன்மாம் என்பது கருத்து. மேற்கோளைச் சாதித்தற்கு நம்மால் கூறப்படும் ஏதுக்கள் மூன்றுவகைப் படும் என்று அறிவித்தவாறு. மொழிந்த பக்கத்து வாதத்திற்கு எடுத்து மொழிந்த மேற்கோளின்னை என்க. சபக்கம் தன் மேற்கோளின் சார்பாக வரும் மேற்கோள். அவ்வேது அங்ஙனம் வரும் தன்மேற் கோளிலும் இங்கும், விபக்கம் மறுதலை மேற்கோள். அதன் கண் ஏதுவின் இன்மை உளகாம். இவ்வாற்றால் ஏது மூன்று வகைப்படும் என்றாயிற்று. பக்கத்தினும் சபக்கத்தினும் உன்மை வகையாக இரண்டு ஏதுக்களும், விபக்கத்தில் இன்மை வகையால் ஓர் ஏதுவும் ஆக மூன்றும் என்க. விபக்கத்தில் ஏதுவின் இன்மையே ஓர் ஏதுவாக மேற்கோளைச் சாதிப்பது உணர்க.

ஏதுக்களின் விளக்கம்

கஉச - கஉரு : சபக்கம்.....என்க

(இ - ன்.) சபக்கம் சாதிக்கல் - துணைமேற்கோளால் தான் எடுத்துக் கொண்ட மேற்கோளைச் சாதக்குமிடத்தே; பொருள் தனனால் - தான எடுத்துக்கொட்டும் பொருளால்; பக்கத்து ஒலிய பொதுவடை - தான மேற்கொண்ட பொருளுக்கு ஒலிய பொதுத் தன்மை அததுணை மேற்கொள்ளாம, ஒன்றி இருதகல் - பொருந்தியிருத்தல், அஃதாவது; சத்த அசித்தம் சாததியம் ஆயின் - மேற்கொண்ட சத்தத்திற்கு அசித்தம் சாத்திய தன்மை ஆகுமிடத்தே அச்சத்திற்கு; ஒத்த அசித்தம் உடாதி போல் எனல - ஒத்த தன்மதகையுடைய தன்மியாமிக குடம் போல என்று கூறுதல் இதற்கு; விபக்கம் விளம்பில் - மறுதலை மேற்கொள் கூறின்; மாறெனாறு மாறெனாறு அசித்தம் அல்லாதது பண்ணப்படாதது ஆகாசம் போல் என்றாகும் - மாறொரு பொருள் மாறொரு பொருள் அழிவிலலாததோ அப்பொருள் ஒருவரால் செய்யப்படாத பொருளும் ஆம் வானத்தை போல் என்று எடுத்ததுக்கொட்டுக் கூறப்படுவதாம், இங்ஙனம் கூறுவதால்; பண்ணப்படுதலும் செவிலிபத் தோன்ற லும் நண்ணிய பக்கம் சபக்கத்திலுமாய் - பண்ணப்படுவதுக் தொழிலிடத்தே தோன்றுவதும் ஆகிய இரண்டு ஏதுக்களும் பொருந்திய மேற்கொளிடத்தும் துணை மேற்கொளிடத்தும் உளவாகி; விபக்கத்து லு - மறுதலை மேற்கொளிடத்தே இல்லாமல; அசித்தத்தினுக்கு - சாதிக்கப்பட சாத்தியதன்மை மாகிய அசித்தத்திற்கு, மிகத் தரும் ஏதுவாய் விளங்கிற்று எனக - மிகவும் ஆக்கம் தருகின்ற ஏதுவாக விளங்கிற்று என்று கூறுக என்றார் என்க.

(வி - ன்.) சபக்கம் துணி பொருளை வற்புறுத்துதற்கு எடுத்துக் காட்டுகின்ற துணைமேற்கோள். பொருள் - துண்பொருள். பொது வடை - பொதுத்தன்மை. சத்த அசித்தம் ஒலியின் நிலையாமை. சாததியம் எனபது நிலையாமை உடையது என்று துணியது. ஒளி தோன்றிய பொழுத்த அறிதல் ஏது னன்றி நிற்பல் காண்க. துணை மேற்கொளைய குடத்தின்கண் அநிலையாமை உண்டாதலும் காண்க. விபக்கம் ஆகாசம் என்றது ஈண்டுப் பிறர்தம் - தம் மேற்கொண்டு கூறிய படியாம். எனனை? பெளத்தருக்கு ஆகாசம் ஒரு பூதம் என்றல் உடன்பா டன்மையின் என்க. விபக்கம் - மறுதலை மேற்கோள். அதன்கண் துணி பொருளின் இங்ஙமையே ஏதுவாய் அதற்கு ஆக்கம் தருதல் காண்க.

நல்ல எடுத்துக் காட்டுகள்

ககக - கசஉ: ஏதமில்.....ஒத்தன

(தி - ங்.) ஏதம் இல் திட்டார்தம் இருவகை - குற்றமில்லாத எடுத்துக்காட்டுகள் இரண்டு வைப்படுவனவாக, அனையாவன; சாதன்மியக் கைதன்மியம் என - சாத்திய தன்மத்தை உடைவதும் அஃதில்லாததும் என்று கூறப்படுவன இவற்றின்; சாதனமியக் கைப்படுவது அனையவைத்து அகிததம் கூடாதி என்னை - சாதன்மிய திட்டார்தம் எனபது சாத்திய தன்மத்தோடு தானும் ஒத்திருக்கும் வகையில் கீழையாக உடைவன என்று கூடும் முதலியவற்றை எடுத்துக்காட்டுதல்; கைதன்மிய திட்டார்தம் சாதனமிக் எந்தா இடத்தில ஏதுவுக் இன்மை-கைதன்மிய திட்டார்தமானது, சாத்திய தன்மைத்திறம் இல்லாத இடத்தில மேற்கோள் தன்மமாயே ஏதுவும் இல்லாதொழிதல், இததிறம் கல்ல சாதனத்து ஒத்தன-இத் தன்மைகள் மேறகறிய கல்லேதுக்கோளாடு பேரிதும் ஒத்தன எனரூர் என்க.

(கி - க.) சாதன்மியம்-துணி பொருளோடு ஒத்த பண்புடைமை. கைதன்மியம் - துணிபொருள் பண்பிற்கு மறுதலையாதல் [அஃதாவது அகித்தம் அல்லாதது - பண்ணப்படாதது. ஆகாசம் போல் என்ற முன்னும் வந்தமை உணர்க] கல்ல சாதனம் என்றது முன் கூறிய கல்லேதுக்களை.

மேற்கோட் போலியும் ஏதுப் போலியும் எடுத்துக்காட்டுப் போலியும்

கசக - ககக: திய.....என

(தி - ங்.) திய பக்கமுக திய ஏதுவும் திய எடுத்துக் காட்டும் ஆவன - குற்றமுடைய மேற்கோளும் குற்றமுடைய ஏதுவும் குற்றமுடைய எடுத்துக்காட்டும் ஆகிய இவை; பக்கப் போலியும் ஏதுப் போலியும் திட்டார்தப் போலியும் ஆகும் - மேற்கோட் போலியும் ஏதுப்போலியும் போலி எடுத்துக் காட்டும் எனபனவாக; இவற்றுள் பக்கப் போலி ஒன்பது வைப்படும் - துவற்றுள் மேற்கோட் போலி ஒன்பது வைப்படும், அவை; பிரதமிகக் க விருத்தம் அனுமான விருத்தம் கைத விருத்தம் உலோக விருத்தம் ஆகம் விருத்தம் - காட்டு முன்னும் எடுத்து முன்னும் தன் மொழி காறுபாடும் உலக மகவுந் நூல முன்னும்; அப்பிரசித்த விசேஷணம் அப்பிரசித்த விசேஷணம் அப்பிரசித்த உபயம் அப்பிரசித்த சம்பந்தம் என - பண், விளங்காமை நெறப்பு விளங்காமை பண்பும் நெறப்பு ஒருவகை விளங்காமை விளக்கமில்லாத் தொடர்பு எனப்படுக இவ்விவரப்பதுவாக் என்றரூர் என்க.

(க - க.) பிரத்தியக்கம் விருத்தம் - காட்சி முரண். அனுமானம் - கருத்து. கவசனம் - தன் சொல். உலோகம் - உலகம். இது சான்றோர் என்னும் பொருட்டு. ஆகமம் - நூல். அப்பிரதித்தம் - விளங்காமை. விசேடணம் - பண்பு. விசேடியம் - சிறப்பு. உபயம் என்றது பண்பும் சிறப்பும் ஆகிய இரண்டும் என்றவாறு.

பக்கப் போலியின் விளக்கம்

கருச - ககக : எண்ணிய.....நுவறல்

(தி - ன்.) எண்ணிய இவற்றுள் - ஈண்டு எண்ணித் தொகுக்கப்பட்ட மேற்காள் போலிகளுள் வைத்து; பிரததமக்க விருத்தம் கண்ணிய காட்சி மாறுபடாள் ஆகும் - கருதிய காட்சி அளவைக்காடு முரண்படக் கூறுதலாம், அஃதாவது; சததம் உசங்குப புலன அன்று என்றல் - ஒலி செவிக்குப் புலப்படாது எனபது போலவன; மற்று அனுமான விருத்தம் ஆவது கருத்து அளவைகை மாறாகக் கூறல் அபித்தியக் கடத்தை வித்தியம் என்றல் - இனிக் கருத் தளவை முரணுவது கருத்தளவிற்கு மாறுபடக் கூறுதல், அது அழியும் தனமையுடைய குடத்தை அழியாதது என்று கூறுதல்; கவசன விருத்தம் தன் சொல் மாறி இயம்பல் என் தாய் மலக என்கிற இயம்பல் - தன உசால் முரணுவது ஒருவன் தான எடுத்ததில் சொல்லும் உசால்லை பொருள முரண்படச் சொல்லுதல், அது என்கை எனருள் மலக என்று கூறுதலாம்; உலக விருத்தம் உலகின் மாறு ஆம் உரை இலகும் மதி சக்திரன அல்ல என்றல் - இன உலக மகவு ஆவது சாரேருருடைய சொல் மாற்றகு முரணுகின்ற மொழி அது விளங்கும் மதி எனனும் சொல் சக்திரன என்ற பொருளை உடைமதன்று என்று கூறுதல், ஆகம் விருத்தம் தன நூல் மாறு அறைதல் அபித்தவாதயாய் உளவ வைக்கென் அபித்தித்ததை வித்தியம் என நுவறல் - நூல் முரணுவது ஒருவன் தன சமம் நூல் கருத்திற்கு முரணாகக் கூறுதல், அஃதாவது பொருளுக்கு விக் மாகம் கூறும் மகளைக் உடைமவகுபிப வைக்கெவாதி தன் நூற் கருத்திற்கு முரணாக விக்மாமைபுடைய தொன்றனை விக்மபுத வுடைத்து என்று கூறுதல் எனக.

(க - க.) கண்ணிய - கருதிய. காட்சி - காட்சி அளவை. அபித் தியக் கடம் - அழியும் இயல்புடைய குடம். மதி அறிவின் மேல் சொல் லாமைக்கு இலகும்மதி என்றார் அல்ல - அன்று. நுவறல் - கூறுதல்.

திருமுருகு

ககள - களவு: அப்பிர.....சித்தம்

(தி - தி.) அப்பிரசித்த விசேடணம் ஆவது - விளக்கிய பண்பாவது; தம தம எதிரிக்குச் சாத்தியம் தெரியாமல் - சொற்பார் புரிவேர் தங்கள் தங்களுடைய எதிரிக்குத் தாழ் வற்புறுத்தும் துணிபொருள் விளங்காது மொழிகல், அது வருமாறு; பெளதகன் மாறாய் நின்ற சாக்ஷியனைக் குறித்து சததம் விநாசி என்றால் - வாதநினைபெளத்தன் ஒருவன் தனக்கு மாறுபட்டிருக்கின்ற சாக்ஷியன் ஒருவனைக் கட்டிச் சொத் தோரிடம் பொழுது ஒலி அழிதன் மால்தது என்று கூறினால், அவன் அவிசாவாதி ஆதலின் சாத்திய விநாசம் அப்பிரசித்த காரும் - அச் சாக்ஷியன் பொருள் நிலையுதலுடைத்து என்னும் கொள்கை உடையவன் ஆதலின் பெளத்தன் கூறிய துணி பொருளின் பண்பாகிய அறிவு அச் சாக்ஷியனுக்கு விளக்க கின்றது; அப்பிரசித்த விசேடயம் ஆவது - மேற்கோளிகளின் விளக்கமில்லாத சிறப்பாவது; எதிரிக்குத் தனமி பிரசித்தம் இன்றி இருத்தல் - தன் மாற்றுவுக்குத் தான கூறும் மேற் கோளின் சிறப்பு விளக்கமின்றி இருத்தல், அந்தாவது; சாக்ஷியன் மாறாய்கின்ற பெளத்தனைக் குறித்து ஆனம சைதனியவான் என்றால் அவன் அநான்மவாதி ஆதலின் தனமி அப்பிரசித்தம் - சாக்ஷியவாதி ஒருவன் தனக்கு எதுமாய் நின்ற பெளத்தனை வாதிபவன் அவனை நோக்கி உயிர் அறி வுடைத்து என்று கூறின அப் பெளத்தன் உயிர் என்பதொன் றில்லை என்னும் கொள்கை உடையவன் ஆதலால் அவனுக்குச் சாக்ஷியன் எடுத்து மொழிந்த தனமிவாகிய உயிர் விளக்கமற்ற தாம் என்க.

(தி - தி.) அப்பிரசித்தம் - விளக்க மில்லாமல். விசேடணம் என்றது கண்டுச் சாத்திய வசனத்தை. சாக்ஷியன் காணப்படும் பொருள் எல்லாம் உள் பொருளை என்னும் கொள்கை உடையவன். மேலும் எப் பொருளும் காரண உருவத்தினின்றும் காரிய உருவத்திற்கும், காரிய உருவத்தினின்றும் மாறுபடுதலின்றி அறிவதில்லை என்னும் கோட் பாடுடையவன் ஆதலின் அவன் அவிவாதி ஆதலால் என்றார். விசேடயம் - தன்மி. மாறாய் நின்ற பெளதகன் - உதிரியாய் நின்ற சொற்பார் புரியும் கொள்கை. ஆன்மா - உயிர். சைதன்யம் - அறிவுடையது. அநான்மவாதி - உயிர் என்று ஒரு பொருள் இல்லை என்னும் கொள்கை உடையவன். ஆன்மா சைதன்யவான் - உண்புழி. ஆன்மா - தன்மி. சைதன்யம் - தன்மம். எனவே ஆன்மா என்பது எதிரிக்கு அப்பிரசித்தம் ஆயிற்று என்க.

இதுவுமது

க.அ.க - க.அ.ந. : அப்பிர... ..உபயம்

(இ - ன்.) அப்பிரசுத்தம் உபயமாவது - அப்பிரசுத்த உபயம் எனலுமகறமாவது; மாறு ஆரோநரு தனயி சாத்தயம் ஏறுது அப்பிரசுத்தமாய் இருத்தல - எதிரிகுத மேற்கொளும் துணி பொருளும் ஆகிய இரண்டும் மெளசத்தில் பகரால் விளக்கியல்லாதுரத்தல, உது வருமாறு; பகர் வைசேடிகன் பௌத்தனைக் குறித்து - வாதுக்கினை வைசேடிகன் எதிரியாகிய பௌத்தனை நோக்கி, ககம் முதலிய தொகைப் பொருட்குக் காரணம் ஆன்மா எனனால் - இன்பம் முதலியனவாகத் தொகுத்துக் கூறப்படுகின்ற பொருள்களுக்கெல்லாம் காரண மாவது உயிரே என்று கூறினால்; தாம் ககமும் ஆன்மாவும் இசையாமையில் அப்பிரசுத்த உபயம் - பௌத்த சமயத் தினர் இன்பம் முதலிய தொகைப் பொருளையும் தவற்றிற்குக் காரணமாகிய உயிரையும் உள்பொருள் என்று ஒப்புக் கொள்ளாமையினால் மேற்கொளும் ஏதுவுமாகிய இரண்டும் விளக்காகம எனனும் குற்றமாய் என்க.

(வி - ந்.) உபயம் என்றது மேற்கொளும் துணிபொருளும். பகர் வைசேடிகன் - வாதுக்கின்ற வைசேடிகன்; வணத்தொகை. பௌத்தன் என்றது எதிரியாகிய பௌத்தன் என்பதபட நின்றது. ககம் முதலிய தொகைப் பொருளாவன—

“அறிவரு ளாசை யச்ச மானம்
நிறைபொறை யோர்ப்புக் கடைப்பிடி மையல்
நினைவு வெறுப்புவுப் பிரக்கநாண் வெகுனி
துணிவழக் காறன் பெளிமை யெய்த்தல்
துன்ப மின்ப மிளமை மூட்டிகல்
வென்றி பொச்சாப் பூக்க மறமதம்
மறவி யினை யுடக்கொ ளுபிரிக்குணம்”

என்னும் இவை. தன்மியாகிய உயிர் பௌத்தனுக்கு உடன்பாடன் மையின் அதன் தன்மமாகிய ககம் முதலியனவும் உடன்பாடாகாமல் இரண்டும் வளங்காவாயின.

இதுவுமது

க.அ.க - க.அ.ந. : அப்பிர.....ஆகும்

(இ - ன்.) அப்பிரசுத்த சம்பந்தம் ஆவது - அப்பிரசுத்த சம்பந்தம் என்று சொல்லப்படுகின்ற குற்றமாவது விளக்க

மிலவாமையால்; எதிரிக்கு இசைந்த பொருள் சாதித்தல் - தனக்கு மாறாப வினாறு வாதிடுகின்ற பவைவனுக்குப் பொருந்தித் துணிபொருள் த் தாமன சாதித்துக் கொடுத்ததல், அது வருமாறு; மாறாம டெளத்தறது சத்த ஆதித்தம் கூறின ஆனன் கொளகை ஆந்தராவில் - பொருள்கள் சித்தம் எனனும் கொளகை உடையான ஒருவன் தனக்கு மாறுபட்டுநிற்கும் டெளத்தலெடு வாதிடுவதால் ஒலி அறியும் ஆடலுடைத்து எனறு கூறுவானாயின்; அப் பொளத்தனுடைய கொளகைக்கே அதுவாயிருத்தலால் வேறு சாதுகை வேண்டாததும் - அவ்வெதிர் தன கொளகையை வாதியே துணிந்து கூறி விட்டவையின் தான் ஒன்று கூறிச் சாதிக்க வேண்டாததாகி முடிதலால் இஃது அப்பிச்சித்த சம்பந்தம் எனனும் குற்றமாக என்க.

(வி - 2.) வாதி எதிரியின் கொள்கை தனக்கு விளக்க மின்மையின் அவன் கொள்ளைபோய் பையதலின் இஃதற்கும் அப்பிச்சித்த சம்பந்தம் எனப்பெயர் பெற்றது என்க. இனி இவ்வாறு பிரதவாதயின் கொள்கையை வாதி சாத்திக் கொடுத்தல் அரிதில் காணப்படும் தொனருக லின் அப் பெயர் பெற்றது எனக் கருதுவாரும் உளர். இதனால் வாதி தனக்கே தோல்வி உண்டாக்கிக் கொள்ளுதலின் இது குற்றமாயிற்று என்க.

ஏதுப்போலி

ககக - 202: ஏதுப்போலி.....கூதம்

(இ - ௩.) ஏதுப்போலி ஒதின் - இனி ஏதுப்போலி என்னும் குற்றமுடைய ஏதுக்களை வருத்துக் கூறுமிடத்து; அசெத்தம் அணுகாநதிகம் விருத்தம் என முன்று ஆதம் - அசெத்தம் என்றும் அணுகாநதிகம் என்றும் விருத்தம் என்றும் முன்று வகைபடும், அசெத்தம் உபயாசத்தம் அனணியதா சித்தம் சித்தா சித்தம் ஆசிரயா சித்தம் என நான்கு - இனி அவற்றுள் அசெத்தம் எனனும் ஏதுப் போலி உபயா சித்தம் என்றும் அனணியதா சித்தம் என்றும் சித்தா சித்தம் என்றும் ஆசிரயா சித்தம் என்றும் நான்கு வகைபடும், அந் நான்கனுள்; உபயா சித்தம் சாதன ஏது இருவர்களுள் இறை சித்தம் அநித்தம் உட்புலத்து என்றல் - உபயா சித்தம் எனப்படுவது சீமதிகாக்கை சாதித்தறதரிய கருவிடாக கூறப்பட்ட ஏதுவானது வாதியும் பிரதவாதியுமாகிய இருவா திரத்தினும் ஏதுவாதல்ன்றிப் படனில் மொல்லா யொழிதல், அது வருமாறு; ஒலி நிலையாமை உடைத்து

எற்றுவெனின் அது கண்ணுக்குப் புலப்படுதலால் என்று கூறுதல்; அன்னியதாசுததம் - அன்னியதாசுததம் எனையும் குற்றமாவது; மாறாய் கிறைறகு உன்னிய ஏது அன்றும் ஒழிதல் - வாதி தனனோந் மாறுபட்டு சிற்ற பிரதிவாதிக்கு ஏதுவாகும் என்று நினைத்துக் கூறியவண்ணம் ஏதுவாகால் ஒழிதலாம், அது வருமாறு; சாங்கியனுக்கு சத்தம் அரித்தம் சேடல் உடல் என்னில் - பௌத்தன் ஒருவன் தனனோந் மாறாய் கிறைற சாங்கியனை நோக்கி ஒலி நினைவாகம் உடைத்து எற்றுவெனில் அது செயற்கையினால் தோன்ற தலால் என்று ஏதுக் கூறுவானாயின் அவேதுவானது. சித்த வெளிப்பாடு அல்லது சேடலுடல் உய்தத சாங்கியனுக்கு அரித்தம் ஆகம் - எப்பொருளும் புலப்படுதலினின்றும் ஒன்றினென்றாகத் தாமை வெளிப்படுவதெனது சேடலில் தோன்றும் என்னும் கொள்கையைக் கைவிட்டுவிட்ட சாங்கியனுக்கு அவேது விடதம் அல்லாமையின் அன்னியதாசுததம் எனையும் ஏதுப்போலியாம் எனாரர் என்க.

(தி - ௩.) ஏதுப்போலி - குற்றமுடைய ஏதுக்கள். அவை வகையால் புன்றாய், வாயால் பலவாம் என்க. அசித்தம் ஏதுவாகா தொழிதல். அஃது உபயாசித்தம் முதலிய நான்காய் வாயும் என்க. அவற்றுள் வாதி கூறுகின்ற ஏது தனக்கும் பரதி வாதிக்கும் ஏதுவாகா தொழிதல். உபயாசித்தம் - சத்தம் கண்ணுக்குப் புலப்படுதலால் அரித்தம் என்றும் போவது என்பார் சத்தம் அரித்தம் சட்டபலத் தென்றல் என்றார். கண்ணுக்குப் புலப்படுதலால் என்று கூறிய ஏது தவறுகளின் இடவர்க்குப் ஏதுவாகா தொழிந்தது காண்க. அந்நியத அசித்தம் எனக் கண்ணழித்துக் கொள்க. அந்நியதம் - ஒருதலை ஆகாமை. மாறாய் கிறைறகு - பிரதிவாதிக்கு. இதற்கு எடுத்துக்காட்டு, சாங்கியனுக்கு சத்தம் அரித்தம் என்பதற்கு அது செயலிடைத் தோன்றுதலை ஏதுவாகக் காட்டுதல். சாங்கியன் சத்தம் சித்தம் என்னும் மூலப்பகுதியினின்றே எல்லாப் பொருள் நிரலை தோன்றி ஒடுவதும் என்னும் கொள்கை உடையன் ஆதலின் அது செயலின்கண் தோன்றும் என்பது ஒருதலை பசுறு. தான்பயும் வெளிப்படும் என்னும் கொள்கை உடையன் ஆலின் அவனுக்கு இவ்வது அன்னியதமாய் அசித்தமாயிற்று என்க. இதற்கு அன்னியதா சித்தம் எனப் பாடந்தருத்தி அன்னியதரன் - வாதி பிரதிவாதி இருவரில் ஒருவன் என்று பொருள் கூறுவாரும் உளர். இஃது ஏனைய குற்றங்களுக்கும் பொதுவாகலின் அவர் உரை போலியாதல் உணர்க. சத்தம் விடஞ்சனம் உள் வழித்தோன்றி இவ்வழிக் கெடும் எனபது சற்காரிய வாதுமாகிய சாங்கியன் கொள்கை யாதலின் மேகங்கள்ன்னறம் இடி முதலிய ஒலி செய்வோர் இல்லாநிலும் தோன்றுதலால் சித்தயுட்படையுருணர்க. 'இட்கண்ணைதாக்கிய சடத்தி னுடைய விளக்கு வந்த வழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காமை போல, ஓசையும் இதழ்நா அண்ண முதலிய அவ்வக கருவிகளின் தொழிற்பாடு நிகழ்ந்தவழி விளங்கியும் அல்லுழி விளங்காமைபும் பாதாரையே யவற்றித் தோன்றி வழிதலின்னையான், அது போலியேது வென் றெழிக' எனவரும் சிவஞான பாடியம் கு-௨ சிவஞான-உரை விளக்கம் போக்குக.

சாங்கியனுக்கு இஃது அன்னியதா சித்தம் என்னும் குற்றமாகும் என்றவாறு.

திதுவுமது

௨௦௩ - ௨௦௬: சித்தா.....துணிதல்

(இ - க்.) சித்தா சித்தம் ஆனது - சித்தா சித்தம் என்று கூறப்படுகின்ற ஏதுப்போலியாவது; ஏது சங்கயமாக சாதித்தல்-வாதிபானவந்தான சாதிக்கத் துணிகத மேற்கோளாக சாதித்தற் பொருட்டு எடுத்துக் கூறுகின்ற ஏதுவினைத தானே ஐயற்றவன் தெளியாமுன்பே ஐயத்திற்கிடமான அவர்வது வினைக்கொண்டே மேற்கோளாக சாதித்தலாம், அஃகாமாறு; ஆவி பனிமென ஐயுறுகின்ற தூய புனை பொருப்பு உண்டு எனத் துணிதல்-தான கண்ட பொருள் புனையோ பனிடப்படலமோ என்று தன்னுள் ஐயற்று அது தெளிதற்கு முன்பே, தூய புனை என்று துணிகதானபொல - அதனை ஏதுவாகக் காட்டி அது தோன்று மிடத்தே நெருப்பு உண்டு என்று கூறி நிகழ் காட்டுதல் போல்கள எனரூர் என்க.

(வி - ட்.) சித்தாசித்தம் துணிவும் துணியாமையும். சங்கயம் - சங்கடம்; ஐயம். ஏது துணியப்படாமையின் துணிந்த பொருளும் ஐயுறப்படுமாதலின் இவ்வேது சித்தா சித்தம் என்னும் குற்றத்தின் பார்ப்படும் என்றவாறு.

திதுவுமது

௨௦௭ - ௨௧௧: ஆசிரியா.....அசித்தம்

(இ - க்.) ஆசிரியா சித்தம் - ஆசிரியா சித்தம் எனினும் ஏதுப்போலியாவது; மாறானவனுக்கு ஏற்ற தன்மி இனமை காட்டுதல் - தன்னை மாறுபட்டுச் சொற்போர் நிகழ்த்துகின்ற எதிரிக்குப் போருந்நய மேற்கோள் இல்லாமையை அறிவிக்கின்ற ஏதுவைக் கூறிக் காட்டுதல், அது வருமாறு; வாதி ஆகாசம் சதத குணத்தால் பொருளாம் எனனை - சாங்கியன ஒருவன் தனக்குமாய் நிறை பெளத்தனை போக்கு வெளி என்னும் பூதம் ஒலி எனனும் குணத்தை உடைத்தாதலால் உள் பொருளாம் எனனுமிடத்து; ஆகாசம் பொருள் அல்ல என்பாற்கு தன்மி அசித்தம் - வெளி ஒரு பொருள் அல்ல என்னுங் கொள்கையுடைய அப பெளத்தனுக்கு வாதயினால் சாதிக்கப்பட்ட மேற்கோளே இல்பொருள் ஆதலின் அதனைச் சாதித்த சத்த குணம் எனனும் ஏது ஆசிரியா சித்தம் எனனும் குற்றமுடைய ஏதுப்போலியாம் எனரூர் என்க.

(கீ - ன்.) ஆசிரம சித்தம் - சார்புபெறப்படாமை. ஆகாசம் பொருள் அல்ல என்பான் சுண்டுப் பெளததன். இதற்கு வாதி வைசேடிகன் முகலிபவர். எந்தகுணத்தால் எனனும் ஏதுவாகிய குணத்தனக்குச் சார்பாகிய குணி பெறப்படாமை யில் ஆசிரம சித்தம் என இக்குறறும் பெயர் பெறாது. அப்பரமித்த விசேடியம் என்பது பக்கப் போலி ஆதலின் சுண்டு இஃது அதனிஹர் விவரம். என்னை? சுண்டிக் கூறப்பட்ட ஏதுவற்றது விலைக்களன் இன்னாயின் இஃது ஏதுப் போலியே ஆதல் உணர்க.

இதுவுமது

உகக - உகக : அநைகாந்தி.....ஆறு

(இ - ன்.) அநைகாந்தியும் - அநைகாந்திகம் என்னும் ஏதுப்பாலியும்; சாதாரணம் - அசாதாரணம் - சாதாரண ஏதுப் போலியும் அசாதாரணம் என்னும் ஏதுப்பாலியும்; சபக்க ஏகேதச விருத்தி விபக்க விமயி - சபக்க ஏகேதச விருத்தி விபக்கவிமயி ஏதுப்பாலியும்; விபக்க ஏகேதச விருத்தி சபக்க விமயி - விபக்க ஏகேதச விருத்தி சபக்க விமயி என்னும் ஏதுப்பாலியும்; உபச ஏகேதச விருத்தி - உபச ஏகேதச விருத்தி எனனும் ஏதுப்பாலியும்; விருத்த விமயி சாரி என்று ஆறு - விருத்த விமயிசாரி எனனும் ஏதுப்பாலியும் எனறு ஆறு வகைப்பதம் எனரூர் எனக.

(வி - ன்.) சாதாரணம் - பொது. அஃதாவது மேற்கோணச் சாதித்தற்கு ஏடுத்துக் கூறும் ஏது மறுதலை மேற்கோளுக்கும் பொதுவாதல். அசாதாரணம் மேற்கோளுக்கும் அமேசிறப்பாதல்; ஏனையவற்றிற்கு விளக்கம் பின் கூறப்படும்.

இதுவுமது

உக௭ - உஉ௩ : சாதாரணம்.என்னல்

(தி - ன்.) சாதாரணம் - சாதாரணம் எனனும் அநைகாந்திக ஏதுப் போலியாவது; ஏது சபக்க விபக்கத்துக்கும் பொதுவாய் இருத்தல் - மேற்கோணச் சாதித்தற்கு, ஏடுத்துக் கூறும் ஏதுவானது தன மேற்கோளுக்கும் மறுதலை மேற்கோளுக்கும் பொதுவாக இருத்தலாக, அது வருமாறு; சத்தம் அபிததம் அறியப்படுதலின் என்றால் - ஒலி அபித்தகாம் எனனும் தன மேற்கோள் கூறி அதனை வலியுறுத்தற்கு ஏதுவாக எற்றுலெனின் அறியப்படுதலின் என்று கூறினல்; அறியப்படுதல் - அறியப்படுதல் என்னும் ஏதுவானது; அபித்தம் சித்தம் இரண்டுக்குச் செறியுப - தான் சாதித்தற்குரிய

அதித்தத்திற்கெயன்றி மறுதலை மேற்கோளாகிய சித்தத்திற்கும் பொருநதுமாதலின்; கடம் போல் அசித்தத்து அறிவே ஆகாசம் போல சித்தத்து அறிவே எனனால் - குடத்திற்கண் போல அழிதலை அறியும் அறிவே வானத்தின்கட்போல அழியாமையை அறியும் அறிவே என்று வினவுமாறு சபக்க விடக்கைகளுக்குப் பொதுவாய் நிறறல் அறிக எனரூர் எனக.

(வி - ஊ.) சபக்க விபக்கம் - தன் பக்கமும் மறுதலைப் பக்கமும் ஈண்டு ஏது அறியப்படுதலின் என்றது இவ்வீவது தான் சாதித்தற்குரிய அசித்தத்திற்குப் போல அதன் மறுதலையாய சித்தத்தின் கணனும் செல்லுதல் உணர்க. இவ்வாற்றால் இது சாதாரண அணைகாக்ககம் என்னும் ஏதுப்போலியாயிற்று. சாதாரணம் எனினும் பொது எனினும் ஒக்கும்.

இதுவுமது

உஉஉ - உஉஃ : அசாதாரண.....அணைகாந்திகமாம்

(இ - ஊ.) அசாதாரணம் ஆவது தான் - அசாதாரண அணைகாந்திகம் என்னும் ஏதுப்போலி ஆவது; உணையி பக்கத்து உண்டாம் ஏது - தன் மேற்கோளுக்கமைந்த ஏது வானது; சபக்கம் விபக்கம் தம்மில் இனறு ஆதல் - தன் துணை மேற்கோளினும் மறுதலை மேற்கோளினும் செல்லாதாதல், அது வருமாறு; சத்தம் சித்தம் கேட்கப்படுதலின் என்னினை - ஒருவன் சத்தம் சித்தம் பொருள் கேட்கப்படுதலால் என்று கூறுமிடத்து; கேட்கப்படல் எனும் ஏது-மேற்கோளைக் சாதிக்கக் கூறிய கேட்கப் படுதல் எனனும் ஏதுவானது; பக்கத்து உள்ளதாயின் இல்லது - தான் எடுத்துக்கொண்ட சத்தம் எனனும் மேற்கோளிககண் இருப்பதல்லது; சபக்க விபக்கத்து மீட்சித்து ஆதலின் - தற்சார்பான உடனையட்டு மேற்கோளினாதல் மறுதலை மேற்கோளினாதல் இல்லாதொழிதலின்; சங்கமம் எய்தி அணைகாந்திகமாம் - பிரதிவாதிக்கும் ஐந்தகை உண்டாக்கி அணைகாந்திகம் எனனும் ஏதுப்போலியாம் எனரூர் எனக.

(வி - ஊ.) அசாதாரணம் எனிலும் சிறப்பு எனினும் ஒக்கும். சத்தத் திற்குக் கேட்கப்படுதல் சிறப்பாதல் உணர்க. சபக்க விபக்கத்துக்கு மீட்சித்து எனவே இவற்றைச் சாதனமிய நிட்டாங்கமும் வைதனமிய நிட்டாந்தமும் கிடைக்கப்பெறு என்றாராயிற்று. மீட்சித்து - இல்லது - சபக்கமும் விபக்கமும் மேற்கோளை ஐயமன்றித் துணிதற்கு எடுத்துக் காட்டப்படுவன ஆகலின் அவை இல்லா தொழியின் துணியப்படாமல் ஐயம் எய்திப் பலதலைப்படும் என்பார சங்கய மெய்தி அணைகாந்திகமாம் எனரூர்.

திதுவுமது

உருக - உசஉ: சபக்க.....எனல்

(இ - ள்.) சபக்க ஏக தேச விருத்தி விபக்க விவாபி ஆவது - இனி மேற்கோளில் சாதித்தற்கு எடுத்துக் கூறிய ஏதவானது சபக்கத்தின்மீது ஓரிடத்தின்கண் உளதாய் விபக்கத்தின்கண் எவ்விடத்தும் உளதானின்ற ஆணைகார்த்திக் ஏதுப்போலி ஆவது; சபக்கத்து ஓரிடத்தென்கு விபக்கத்து எனதும் உண்டாதல் ஆகும் - எடுத்துக்காட்டின்கண் ஓரிடத்தே காணப்பட்டு மறுதலை எடுத்துக்காட்டின்கண் எவ்விடத்தும் உளதாதல் ஆகும்; அது வருமாறு; சததம் செயலிடைத் தோன்றுது ஆசம் அபித்தம் ஆகலின் எனரால் - ஒருவன ஒவியானது செயற்கையின்கண் தோன்றாததொன்றும் எனறு கூறி அம் மேற்கோளில் சாதித்தற்கு சததம் அபித்தாதலால் என ஏதுக் கூறினல்; அபித்தம் என்ற ஏது - அபித்தம் என்று கூறிய ஏதவானது; செயலிடைத் தோன்றாமுக்கு சபக்கம் - சததம் செயலின்கண் பிறவாமைக்குச் சபக்கமாகிய; ஆகாசத்தினும் மினனினும் - வானத்திலும் மின்னலிடத்தினும் அகிய இரண் டினும்; மினனின விழந்து ஆகாசத்தல் காணாதாலின் - மின்னலிடத்தே காணப்பட்டு வானின்கண் காணப் டாதாலின் சபக்க ஏகதேச விருத்தியாய்; அபித்தம் - அவ் வபித்தம் எனையும் ஏதவானது; டொதியின் ஒத்தலில் - குடம் முதலிய விபக்கத்தில மாண்டும் காணப்படுதலால்; குடம் போல் குழிந்து செயலில் தோன்றுமோ மினடோல் குழிந்து செயலில் தோன்றுதோ எனல - மறுதலை மேற்கோளாகிய குடம் முதலிய வற்றைப்போல குழிதலால் செயலின்கண் பிறக்குமோ அல்லது மினடோல குழிதலால் செயற்கையில் பிறவாதோ எனறு ஐயுறுதல் எனரார் என்க.

(வி - ட்.) இதற்குத் தோன்றுது என்னும் துணி பொருளுக்கு அபித்தம் ஏதவானின், அதற்குக் காட்டிய மினனார் ஆகாசமும் சபக்கமாயிற்று. மின்னலில் சததம் செயலிடைத் தோன்றாமல் தானே தோன்றுதலின் அபித்த ஏது. மின்னலில் வகித்தசத்தல் ஓரிடத்தில் எய்திற்று. ஆகாசத்தற்கு ஏதவாகா தொழிந்தது காண்க. இனி விபக்கமாகிய குடம் முதலியவற்றில் அபித்த ஏது யாண்டும் பொருந் ததலும் காண்க.

திதுவுமது

உசஉ - உரு: விபக்க.....எனல்

(இ - ள்.) விபக்க ஏகதேச விருத்தி சபக்க விவாபி - விபக்கத்தின்கண் ஓரிடத்துமட்டு விருத்தியாபி சபக்கத்தின்கண்

என்கும் விருத்தின்ற அநினகாந்திக ஏதுப்போலி எனினும்
 தாராளவது; ஏது விடக்கூறு ழர் இடதது உற்று சபக்கதது
 லத்து இவரல் - போலேனாத் சாதிகை ஏந்ததது கூறும்
 ஏதவானது மறக்கல் மேற் காணினகண ழரிடதத்த காணப்
 பகர் சபக்கதனைகண என்கும் உளதாதல்; அது வருவாறு;
 சதகர் செயல்கடத் தோன்றும் - ழலியானது சதாமுன்னகண
 தோன்றவதாந் எனறு கூறி; அநிததம் அநதல்ன் என்ன் -
 .கின் அநிததப் பொருள் அநதலின் எனறு ஏதுக் கூறியிடதது;
 அநிதத வெது - அநதனைக் கூறப்பயிட அநிததமாதிய
 ஏதவானது; செயல்கடத் தோன்றற்கு - சததமானது
 செயல்கடத் தோன்றும் எனனும் மேற்கோகந்த; வபக்க
 ஆகாதத்தினா மினனனும் - மய்தகை மேற்கோளாகப் வானம்
 மானகை எனவாரல், மினனின் கிழந்து அநசததுக்
 காணது - கினனலாகை ழரிடததில் மட்டும் பொருந்த
 வானதல் துலாது; சடக்க கடாதிகள் தம்மில் எவருராய்
 ஏதாதம் அநல - தன பகராகிய குடமுதலிவ்வறநில்
 என்கு அநி ஒருதலைத் துண்வல்லவாதலின்; மிகப்போல்
 அநிததமாத் செயல்கடத் தோன்றுதோ - மன்னல போல
 கினமாகம் உடைததாய்ச் செயலிகைண பிறவாதொழிந்தோ
 குலவது; கடம் போல் அநிததமாய்ச் செயல்கடத்
 தோன்றுதோ எனல - குடம் போல கிலையப் பொருளாகச்
 செயல்ககண் பிறப்பதோ எனப் பலதகைப்படுதலின் அபபொ
 பெற்றது எனருர் எனக.

(சி - டி.) ஏதேதச விருத்தி - ழரிடத்தே பொருந்ததல். விபக்கம்
 ஆகிய ஆகாயத்தினும் மின்னனும் ஆகிய இரண்டில் அநத்தம் மினனலில்
 மட்டும் காணப்பட்டு ஆகாயத்துக் காணப்படாதாயிற்று. இவை
 இரண்டும் செயல்கடத் தோன்றுப் பொருளாகலின் செயல்கடத்
 தோன்றும் சத்தாநிறகு வபக்கங்கள் ஆயின. அவ்வனமாகவும்
 அநிதத ஏது மினனலில் காணப்பட்ட ஆகாயத்தில் காணப்படாம
 உணாக. அநிததப் சபாருள்களுள் மின்னல் செயல்கடத் தோன்றுதும்
 குடச் செயல்கடத் தோன்றததும் உடைத்தாகலின் அநிததவது
 பலதகைப்படுதல் காண்க.

இறுவடிநு

உரச - உக்க: உபமை.....லினல்

(தி - து.) உபமை ஏதேதச விருத்தி - அணி உபமைகே தோ
 விருத்தி எனனும் ஏதுப்போலியாவது; ஏது சபக்கத்தினும்
 விபக்கத்தினும் ஆகி - ஏதேதுக் கூறப்படுகின்ற ஏதுவானது
 தன பக்கத்திலும் மறுதலைப் பக்கத்தினும் காணப்பட்டு; ழர்

தேசத்து வர்த்திகதல் - ஐரணமுறையுள் ஓவ்வாசரிடத்தே மகிழும்
பொருத்ததல், உக வகுமாயு; சதகம் சித்தம் அழர்த்தம்
ஆதலின் எனது - ஓவ்வாசரிடத்தே மகிழும் உகைத்ததும்,
எனது? உருவமற்ற வகுமாயு ஆதலின் எனது ஏதுக்
கூறுகிறதும்; உக, சத வகு - உருவமற்றவரை எனது
ஏதுவானது, சித்தத்திற் சதக ஆகாச பரமாத்மாவின் -
சித்தத்தில்கூற தன் பக்கமாயு ஆகாச பரமாத்மா எனது
இவற்றில், ஆகாசத்து சித்தத்து அழர்த்தமாய் - ஆகாசத்தின்
விடத்தே சித்தத்து (அழர்த்தமாய், பரமாத்மா பரமாத்மாவின்
சித்தத்தினாலும் - உருவமற்ற பரமாத்மாவின் விடத்தே பொருத்
தானமாயு; விபக்கமான உககாரணவின் - இனி மற்ற
பரமாத்மாவின் குடம் இனம் முதலியவற்றையுள் உருவமற்ற;
கதை உகைத்து உகத்து ஒழிந்தமைபுறு - இனிபத்திற் குட
மொருத்தி உருவமுடைய குடம் முதலியவற்றில் பொருந்தாமை
மாலும் ஏதேசத்து சித்தவது ஏகார்த்தம் துன்று - இவையு
சுக்க விபக்கவளின் ஓவ்வாசரிடத்தே மகிழும் பொருத்தம்
ஏது ஒருதலைத் துணிவுடைத்தனது, எனது?; அழர்த்த
ஆகாசம் போல சித்தமாய் அழர்த்த ககை போல் சித்தத்தாய்
எனது - அழர்த்த ஏது உருவமற்ற வானமொல சித்தத்தைக்
காட்டுவதோ அல்லது உருவமற்ற இனம் போல சித்தத்த
தைக் காட்டுவதோ என்று பலதலைப்படுதலின் இஃது உபநைக
தேச வருத்தி எனது ஏதுப் போலியாயிற்று எனது என்பது.

(க - உ.) உபநை - சபக்கம் விபக்கமாயு இரண்டாய்த்தும். ஏக
தேசம் - ஒரேயம். வர்த்தித்தல் - பொருத்ததல். சதகம் சித்தம்
என்பது தேற்றிகாள் அழர்த்தம் - ஏது. அழர்த்தம் - உருவ மற்றது;
அருவம் எனினுமாய். அழர்த்தம் - உருவம். ககைகள் - இனம்
முதலிய பண்புகள். ஏகார்த்தம் - அன்று என்றது - அநைகார்த்தம்
என்றவாறு.

இதுவுமறு

உகௌ - உௌசு: விருத்தி..... அல்ல

(இ - ஓ.) விருத்த விபக்கமாயு - இனி விருத்த விபக்கமாயு
எனது அநைகார்த்தம் ஏதுப் போலியாவது; திருத்த ஏதுவாய்
விருத்த ஏதுவிற்கும் இடம் கொடுத்தல் வாய் திருத்தமில்லாத
ஏதுவாக எந்ததும் கூறுகிறதும், அது தான் பண்புகளாகையு
காறுபட்ட ஏதுவின் எந்ததும் உருவமற்ற இடம் கொடுப்பது,
அது வருமாறு; சதகம் சித்தத்திற் கொல்கை தேன்றலின்
ஒத்தது எனது - வாரியானது ஓவ்வாசரிடத்தே மகிழும்
உகையது செயலின்கண் பிறத்தலால் எமது தேற்றிகாளுக்குப்

பொருந்திற்று என்று கூறுமிடத்து அச் செயலிடைத் தோன்றற்கு; சபக்கமாய் உள்ள கடாதி நிற்க - அவனைச் செயலின்னை பிரத்தற்குத் தன் மேற்செய்க்கியைந்த குடம் முதலியன இருக்க அவற்றைக் கூறால்; சத்தம் அநிதகம் கேட்கப்படுதலின் - ஒலியானது கிளையாமை உடைத்து செவியினால் கேட்கப்படுதலால் என ஏதுக்கூறி; சத்தத்துவம் போல் என சாற்றித்தல் - ஒலித்தன்மை போல் என எடுத்துக் காட்டுதல், இவற்றில் கேட்கப்படுதல் என்னும் ஏதுவானது மேற்செய்க்கி வலியுறுத்தும் சபக்க விக்கங்களைப் பெறமாட்டாமை யால் திருந்தா ஏதுவாய்; திரணகனும் சங்கமமாய் - சாத்தியத் தினும் ஏதுவினும் ஐயமுண்டாக்கி அனைகார்திகம் எனனும் ஏதுப்போலியாய் என்றார் என்க.

(வி - ந.) சத்தம் அநிதகம் என்று சாதித்தற்கு செயலிடைத் தோன்றல் என்னும் ஏதுவும் சபக்கமாய் உள்ள குடம் முதலியன இருக்கவேயும் அவற்றைக் கூறால் அப் பொருளைச் சாதித்தற்குக் கேட்கப்படுதல் என்று ஏதுக்கூறி அவ்விதத்தை வலியுறுத்தும் எடுத்துக் காட்டு இனமையில் சத்தம் அநிதகம் என்னும் தான் சாதித்தற்குரிய சத்தத்துவத்தையே எடுத்துக் காட்டாகக் கூறுதல். அங்ஙனம் கூறிய வழி ஏதுவும் எடுத்துக் காட்டும் ஆகிய இரண்டினும் ஐயப்பெறப்பட்டு ஒரு தகையாகத் துண்டிப்படாமல் அனைகார்திகமாய் என்றவாறு; இதற்கு இங்ஙனம் கூறுது பொருந்தா உரை கூறுவாரும் உளர்.

இதுவுமது

உளந் - உருபு: விருத்தம்... வகையதாகும் .

(இ - ள்) விருத்தம் தன்னைத் திருத்தக விளர்பில் - விருத்தம் எனனும் ஏதுப்போலினை அழகாகச் சொல்லுமிடத்து; தனைச் சொரூப விபரித சாதனம் தனை விசேட விபரித சாதனம்..... எனன நான்கு வகையதாகும் - தன்மச் சொரூப விபரித சாதனம் முதலாக தனமி விசேட விபரித சாதனம் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு வகைப்படும் என்றார் என்க.

(வி - ந.) விருத்தம் - முரண். தன்மச் சொரூபம் பண்பின் இயல்பு. விபரிதம் - முரண். வசேடம் - சிறப்பு. தன்மி - குணி; சாதனம் - ஏது.

தன்மச் சொரூப விபரித சாதனம்

உருபு - உருபு: அத்தன்ம.....விபரிதம்

(இ - ள்) அத்தன்மச் சொரூப விபரித சாதனம் - அங்ஙனம் கூறப்பட்ட தன்மச் சொரூப விபரித சாதனம் எனனும் விருத்தம்

ஏதுப்போலி ஆவது; சொன்ன ஏதுவில் சாத்திய தன்மத்து உருவங்கெடுதல் - வாதி மேற்கொண்ட சாதித்தற்கு எடுத்துச் சொன்ன ஏதுவினைனை துணி பொருளின் நியமபாபிய உருவம் அழிதல், அது வருமாறு; சத்தம் நிதம் - ஒவ்வானது நிகையுதலுடையது என மேற்கொள்ள கூறி அதனை வலியுறுத்தது தற்கு ஏதுவாக; பண்ணப்படுதலின் என்றால் - பண்ணப் படுவதனால் என்று கூறினால்; பண்ணப்படுவது அபித்தம் ஆதலின் - பண்ணப்படுகின்ற பொருள் நிலமாமை உடைத் தாதலின்; பண்ணப்பட்ட ஏது - தான் எடுத்துக் கூறிய பண்ணப்படுதலால் எனனும் ஏதுவானது; சாத்திய தன்ம நித்தத்தையுடையது - தான் எடுத்துக்கூறிய துணி பொருளின் தன்மையாகிய நிகையுதலை ஒழித்து அதற்கு முன்னாக; அபித்தம் சாதித்தலால் வி ரீதம் - நிலமாமை வறபுறுத்துதலால் இது விருத்த ஏதுப்போலியாயிற்று என்றார் எனக.

(வி - ற்.) தன்மச் சொரும் - பண்பியல்பு. சாத்திய தன்மம் - துணி பொருளின் தன்மை சாத்திய தன்மம் நித்தம் - தான் சாதிக்கக் கூடிய பொருள் தன்மையாகிய நித்தம் எனக. விபரீதம் எனினும் விருத்தம் எனினும் ஒக்கும்.

தன்ம விசேட விபரீத சாதனம்

உயுய - ௨௦௨ : தன்ம.....விபரீதம்

(இ - ற்.) தன்ம விசேட விபரீத சாதனம் - இனி, தன்ம விசேட விபரீத சாதனம் என்னும் விருத்த ஏதுப்போலி காவது; சொன்ன ஏது-மேற்கொண்ட சாதித்தற்கு எடுத்தாத்திய ஏதுவானது; சாத்திய தன்மம் தன்னிடை விசேடவகை சாதித்தல் - துணியப்படும் பொருளினது பண்பின் கிறப்புக் கெடுமபடி சாதித்தற்கு உரியதாதல், அது வருமாறு; கண் முதல் ஓர்க்கும் இரத்தியங்கள் எண்ணின் - கண் முதலிய உயிரின் அறிவுக் கருவிகளை ஆராயுமிடத்து அவை; பார்த்தம் - உயர்க்கு வேருகிய (உயிரில்) பொருள்களாம் என்று தன் மேற் கொள்ள கூறி; தொக்கு நிற்பலினால் - அவை உயிரோடு சேர்ந்து நிற்பலால் என ஏதுக்கூறி; சயன ஆசனங்கள் போல என்றால் - படுக்கையும் இருக்கையும் போல என்று எடுத்துக் காட்டும் கூறியவிடத்து; சமன சைத்தின் பார்த்தம் போல் கண் முதல் இந்தியங்களையும் பார்த்தத்தில் சாதித்து - படுக்கையும் இருக்கையும் உயிர்க்கு வேருதல் போன்று கண் முதலிய கருவிகளையும் வேறு பொருள்களாகச் சாதித்து; சமன ஆசன வாணை போல ஆகி - படுக்கையையும் இருக்கையையும்

தனக்கு வேறுவிட உடையவனாகப் பெற்றிருப்பான் ஒருவனைப் போன்று ஆதும்படி; கண் முதல் இக்கியத்துக்கும் பாணம் சாதிக்கிறவன் அவயவமாய் உள்ள ஆனமானை - கண் முதலிய கருவிகளுக்கும் வேறுபாடு பொருளாய்ச் சாதித்தற்குரிய அவயவப் பகுப்பற்ற உயிரை; சா அவயவமாக சாதித்தது - உறுப்புக்களோடு கூடியதாகச் சாதித்தமற்றால்; சாத்திய தன்மத்தின் விசேடங்கெடுத்தலின் விபரீதம் - துணி பொருளின் சிறப்புப் பண்பை அழித்து விடுதலால் இது விருத்தம் எனனும் ஏதுப்போலியாய் எனக.

(வி - டி.) தன்ம விசேடம் - துணி பொருளின் சிறப்பு. சொன்ன ஏது - சாதித்தற்கு எடுத்துச் சொன்ன ஏது. கண் முதலிய கருவிகளையும் சயஞ்சனங்கள் போன்ற கருவிகளோடு ஒன்றாகத் தொகுத்துக் கூறிய இவை ஆன்மாவிற்கு வேறாய் என்றால் தொகுத்திறனின் எனக் கூறிய ஏது இவற்றை ஆன்மாவின் உறுப்புகளாகச் சாதித்துவிட்டது. சயஞ்சனவான் - சயஞ்சனமாகிய உடைமைகளை உடையவன். ஆதி. ஆக இவ்வேதுவினால் சாத்திய தன்மமாகிய அவயவ மிகமையாகிய சிறப்புக் கெட்டது; அதனால் இது விருத்த ஏதுப்போலியாயிற்று எனக.

தன்மிச் சொருப விபரீத சாதனம்

௩௦௩ - ௩௧௨ : தன்மி விபரீதம்

(இ - ள்.) தன்மிச் சொருப விபரீத சாதனம் - துணி பொருளின் இயல்பினை வேறுபடுத்தவதாகிய ஏதுப்போலியாவது; தன்மி உடைய சொருப மாத்திரத்தினை ஏதுத்தானே விபரீதப்படுத்தல் - சாதித்தற்குரிய பொருள் இயல்பை மீட்டும் அதனைச் சாதித்தற்கு எடுத்துக் கூறிய ஏதுவே மாறுபடுத்திவிடுதலாம், அது வருமாறு, பாவம் திரவியம் கனமம் ஆன்று குணமும் ஆன்று - உண்மையானது பொருளும் ஆன்று தொழிலும் ஆன்று பண்பும் ஆன்று, என்க; எதிராவியம் ஆம் சக்ருணம் கனமம் உண்மையின் வேறுதலால் - எப்பொருளாயினும் எப்பண்பாயினும் எத்தொழிலாயினும் உண்மைத்தன்மையின் வேறுதலால்; அவற்றிற்குப் பொதுவாகிய உண்மைத் தன்மையில் வேறுசுத் தனித்திருத்தலால்; சாமானிய விசேடம் போல் என்றால் - மேற்கொண்ட ஏதுவும் கூறப் பொதுவும் சிறப்பும் போல எனறு திட்டமாகமும் கூறுபட்டது; பொருளும் குணமும் கருமமும் ஒன்றும் கின்று அவற்றின் இடை உண்மை வேறு ஆதலால் - பொருளும் குணமும் தொழிலும் என ஒருங்கு எண்ணப்பட்டு கின்ற

பொருள்களின்மீத உன் உண்மைத் தன்மையினும் வேறுப
பொது உண்மைத்தன்மை உடைமைமால்; என்று காட்டப்பட்ட
ஏது - என்று கூறப்பட்ட ஏதுவினகண்; - மூன்றின் உடை
மை ஏது படுத்தும் - பொருள் முதலிய மூன்று பொருள்
களிலிடத்தும் உள்ள ஏதுவாகக் காட்டப்பட்ட; பொதுவாக
உண்மை - மூன்றிற்கும் பொதுவாக உள்ள உண்மைத்தன்மை;
சாத்தியத்து இல்லாமைமையினும் - சாதிக்கப்படுகின்ற பாதத்தின்
கண் இல்லாமைமையினும்; திட்டாந்தத்தில் சாமானியம் விசேடம்
போக்கி பிறிது ஒன்று இல்லாமையானும் - எடுத்தக்காட்டினகண்
கூறப்பட்ட பொதுவும் சிறப்புமாகிய உண்மைத்தன்மைமை
விட்டுச் சாத்தியமாகிய உண்மை வேற்று ஒல்லாமையானும்
ஏதுவாக எடுத்துக் கூறப்பட்ட உண்மைத்தன்மையினின்றும்
சாதிக்கப்படும் உண்மைத்தன்மை வேற்று உண்மைத்தன்மை
இல்லாமையானும்; பாவம் என்று பகர்ந்த தன்மையினை - உண்மை
என்று சாதித்த துணி பொருள்கள் சாதிக்கும் ஏதுவினமையால்;
அபாவம் ஆககுதலால் விபரீதம் - இல்பொருளாக்குதலால் இது
தன்மையின் இயல்பையே கெடுத்ததாழிந்தமையின் விருத்த
ஏதுப்போலியாயிற்று என்று எனக.

(வி - உ.) வைசேடிகர் திரவியம் குணம் கன்மம் சாமானியம்
விசேடம் சமவாயம் எனப்பொருள் ஆறு என்பர். இவற்றுள் சாமானியம்
மகா சாமானியம் அவாந்தர சாமானியம் பரசாமானியம் என்றும்
வாளாது முதல் பொதுவென்றும் கூறுவர். இவற்றுள் சாமானியம்
பொருள்களின் உண்மைத் தன்மை முதலியவற்றை உணர்த்தற்குக்
காரணம் என்பர். சாமானியம் எனினும் உண்மைத் தன்மை எனினும்
ஒத்தும். இந்த பாவம் என்பது, த்ரவியம் கன்மம் குணம் எனனும்
இவற்றின் உண்மையையேயாம். அவ் உண்மையைப் பொருள் என்று
சாதித்தற்கு எடுத்த ஏதுவானது சாதுக்க லேண்டிய அவ் வுண்மையே
ஆதலின், இது விருத்த ஏதுப்போலி ஆயிற்று. ஏதவாகிய உண்மை
துணி பொருளின் வேறுகாமையின் அகனது சிறப்பை இவ்வேது
கெடுக்கல் அறிக. பொதுவாகிய இப்பாவத் தன்மைக்குப் பிறிதோர்
ஏதுவினமையின் அது சாதிக்கப்படாது இல்பொருளாய் ஒழிந்தது எனக.

தன்மி விசேட விபரீத சாதனம்

உகக - உஉரு: தன்மி.....கெடுத்தது

(இ - க்.) தன்மி விசேட விபரீத சாதனம் - துணி
பொருளின் சிறப்புத் தன்மை வேறுபடுத்தும் விருத்த ஏதுப்
போலியாவது; தன்மி விசேட குபாவம் சாதித்தல் - துணி
பொருளின் உண்மையைச் சாதித்தற்கு மாறாக அதன்
இயல்மையைச் சாதித்தலாம், அது வருமாறு; மூன்றை காட்டப்

பட்ட ஏதுவே - பாவம் தீவியம் குணம் கணம் ஆகிய முன்றும் உண்மையின் வேறுதலால் என முன்னம் காட்டிய ஏதுவே; பாவமாவேற்றது - உண்மையாகின்றது; கருதலா உடைய இசையும்குணமுமாம் அதனை - வாதிடுவதையும்தொழிலினது உணராத் தன்மையும் குணத்தின் உணராத் தன்மையும் ஆகிய அவ்வுண்மையையும்குணம், விடரிதம் ஆக்கியது ஆதலால் - வேறு படுத்தி அவற்றையும் இல்பொருளாக்கியது ஆதலால்; தனமி விசேடம் கெடுத்தது - அவ்வாள் சாதிகைத் துணிகை உணராத் தன்மையின் கிறப்பைக் கெடுத்தது ஆதலால் அதனை தனமி விசேட விடரித சாதனம் எனனும் கிறத்த ஏதுப்போலியாம் என்றார் என்க.

(வி - ந.) முதலில் தன்மியின் இயல்பின் விருத்தமாகிய அவ் வேதுவே தன்மியாகிய பாவத்தை அபாவாக்கி அதன் உள் பொருளும் கிறப்பைக் கெடுத்து இல்பொருள் ஆக்குதலின் இஃது அப் பெயர் பெற்றது.

திட்டாந்தப் போலி

கஉந - கஉஃ தீய.....கூதம்

(இ - ள்.) தீய எடுத்துக் காட்டாவனதாம் - உண்மையில் லாத எடுத்துக்காட்டுகள் எனச் சொல்லப்படுவனவே; திட்டாந்த ஆபாசங்கள் - திட்டாந்த ஆபாசங்கள் எனனும் சொல்லப்படும்; திட்டாந்தம் இருவகைப்படும் என்று முன் கூறப்பட்டன - எடுத்துக்காட்டுகள் இரண்டு வகைப்படும் எனறு முன்பு கூறப்பட்டன; அவற்றுள் இங்ண - அவ்விண்ணவான் இவ் விடத்தீத; சாதனமிய திட்டாந்த ஆபாசம் ஒதுகிறது வகை உளதாகும் - சாதனமிய திட்டாந்தப் போலியை விடத்தீதினால் ஐந்து வகைப்படும் என்றார் என்க.

(வி - ந.) எடுத்துக் காட்டு திட்டாந்தம் என்பன ஒரு பொருள் பல சொல். தீய எடுத்துக் காட்டு எனினும் திட்டாந்த ஆபாசம் எனினும் திட்டாந்தப் போலி எனினும் ஒக்கும். முன்னர் (கஉக - கஉஎ) ஏதயில் திட்டாந்தம் இருவகைய சாதனமியம் வைதனமியம் என என்ற ஒத்தமை கருதி "திட்டாந்தம் இருவகைப்படும் என்ற முன் கூறப் பட்டன" என்றார். இங்கண் என்றது அவற்றின் போலியைக் கூறத் தொடங்குகின்ற இவ்விடத்தீத என்றவாறு. அவற்றுள் என்றது சாதனமிய வைதன்மிய திட்டாந்தங்கள் என்னும் அவ்விண்ணவான் வைத்து என்றவாறு.

இனி, அவற்றின் போலியைக் கூறுகின்றனர். சாதனமிய திட்டாந்தப் போலி விரிவகையால் ஐந்து வகைப்படும் என்க.

சாதன்மிய திட்டாந்தப் போலி வகை

உருக - உருச : சாதன.....என்ன

(இ - ள்.) சாதன தன்ம விகலமும் சாதனிய தன்ம விகலமும் உபயதனம விகலமும் - சாதன தன்மம் குறைவதும் சாதனிய தன்மம் குறைவதும் சாதன சாதனியமாகிய திரண்டின் தன்மம் குறைவதும்; ஆகனனுவயம் விபரிதானனுவயம் என - ஆகனனுவயமும் விபரிதானனுவயமும் எனறு ஐந்து வகைப்படும்.

(கி - ள்.) விகலம் - குறை. தன்மம் - பண்ட. விபரிதம் - மாறுபாடு.

வைதன்மிய திட்டாந்தப் போலி வகை

உருச - உருக : வைதன்மிய.....என்ன

(இ - ள்.) வைதன்மிய திட்டாந்தம் ஆபாசமும் ஐவகைம - மறுதலை எடுத்துக்காட்டுப போலியும் ஐந்து வகைப்படும், அவை; சாதனிய அவிபாவிருத்தி சாதன அவிபாவிருத்தி - சாதனிய அவிபாவிருத்தி என்றும் சாதன அவிபாவிருத்தி என்றும்; உபய அவிபாவிருத்தி அவ்வெதிரகம் விபரித வெதிரகம் என - உபய அவிபாவிருத்தி என்றும் அவ்வெதிரகம் விபரித வெதிரகம் என்றும் ஐந்து வகைப்படும் என்றார் எனக.

(கி - ள்.) எனவே திட்டாந்தப் போலிகள் பத்துவகைப்படும் என்று ராயிற்று. வைதன்மிய திட்டாந்தம் எதர்மறை எடுத்துக் காட்டு. ஆபாசமும் என்புழி உம்மை இறந்தது தழீஇயது; என்னை? சாதன்மிய திட்டாந்தமே அல்லது என்பது கருத்தாகலின் சாத்திய அவிபாவிருத்தி சாத்தியத்தின்கண் வியாப்பியமும் விருத்தியும் இல்லது என்ற வாறு. சாதனத்தனகண் வியாப்பியமும் விருத்தியும் இல்லாகது சாதன வியாவிருத்தி எனக. உபய-சாத்தியசாதனம் இவ் விரண்டிலும் வியாத்தியும் விருத்தியும் இல்லது எனக. அவ்வெதிரகம் - தர்மறை இல்லது. விபரித வெதிரகம் - மாறுபாடான எதர்மறை.

திட்டாந்தப் போலி விளக்கங்கள்

(க) சாதன்மிய திட்டாந்தப் போலி

உருக - உருச : இவற்றள்.....குறையும்

(இ - ள்.) இவற்றுள் சாதன தன்ம விகலமாவது - இத திட்டாந்தப் போலிகளுள் வைத்துச் சாதனமிய திட்டாந்தத்தில் சாதனதன்ம விகலம் எனனும் போலியாவது; திட்டாந்தத்தில்

சாதனம் குறைவது - எடுத்துக்காட்டின்கண் ஏதுவின் தன்மை குறைவதாக, அது வருமாறு; சத்தம் வித்தம் அழர்த்தம், ஆதலால் - ஒலி விலையுதலுடையது அருவமாகலின் என்று மேற்கோளும் ஏதுவும் கூறி எடுத்துக்காட்டாக; மாதொன்று மாதொன்று அழர்த்தம் அது வித்தம் ஆதலால் - மாதொரு பொருள் மாதொரு பொருள் அருவமோ அது விலையுதலுடையதாம், இங்ஙனமாதலின்; காணபுற்றது பரமாணுவில் எனில் - இவ்வுண்மை காணப்பட்டது பரமாணுவிடத்தில் எனத் திட்டாந்தம் காட்டினால்; திட்டாந்தம் பரமாணு வித்தத் தோடு அழர்த்தம் ஆதலால் - திட்டாந்தமாகக் காட்டப்பட்ட பரமாணுவானது விலைத்தல் தன்மைபோடு உருவமும் உடையது ஆதலால்; சாத்திய தன்மை வித்தத்துவம் சிரம்பி - துணி பொருளின் பண்பாகிய விலைத்தல் தன்மை சிரம்பி; சாதன தன்மை அழர்த்தத்துவம் குறையும் - ஏதுவின் பண்பாகிய உருவமில்லாததன்மை குறைவதாக, ஆகவே இத்திட்டாந்தம் சாதன தன்மவிலைம் என்னும் போலியாயிற்று எனஞர் என்க.

(கீ-க.) சாதன தன்மை விகலம் ஏதுவின் பண்பு குறைதல். அழர்த்தம் என்னும் ஏது பரமாணு என்னும் திட்டாந்தம் உருவ முடைத்தாகலின் குறைதல் காண்க. வித்தத்துவம் - விலைத்தல் தன்மை. அழர்த்தத்துவம் - உருவ மில்லாத தன்மை.

விதுவுமது

உசக - உருவு: சாத்திய.....குறையும்

(இ - ள்.) சாத்திய தன்மை விகலமானது - சாத்திய தன்ம விலைம் எனனும் சாதனமிய திட்டாந்தப் போலியாவது; காட்டப்பட்ட திட்டாந்தத்தில - மேற்கோளை கூறி அறுத்துதற்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்ட சாதனமிய திட்டாந்தத்தின்கண்; சாதன தன்மை குறைவுபடுதல் - துணி பொருளுக்குரிய பண்பு குறைவுபடுதலாக, அது வருமாறு; சத்தம் வித்தம் அழர்த்தம் ஆதலால் - ஒலி விலைத்தல் தன்மைத்து அருவப்பொருள் ஆதலால் என மேற்கோளும் ஏதுவும் கூறி அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக; மாதொன்று மாதொன்று அழர்த்தம் அது வித்தம் உத்தி போல எனஞல்-மாதொரு பொருள் மாதொரு பொருள் உருவம் அற்றதோ அப் பொருள் விலைத்தல் உடையது புத்திமைப் போல் எனறு கூறினால்; திட்டாந்தமாகக் காட்டப்பட்ட புத்தி-காண்டு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறப்பட்ட புத்தியானது; அழர்த்தமாகி வின்றே அவித்தம் ஆதலால் - உருவமற்றதாக

இருந்த நிலையாமையும் உடைக்காதலின்; சாதன அமுர்த தத்துவம் கிரம்பி சாத்திய சித்ததத்துவம் குறையும் - ஏதுப பொருளின் பண்பாகிய நிலைத்தல் தன்மை குறையும், ஆதலால் இது சாத்தியதன்ம விகலம் எனனுந் குற்றமுடைம சாதனமிய திட்டார்த்தப் போலியாயிற்று எனஞர் எனக.

(வி - உ.) திட்டார்த்தம் - சாதனமிய திட்டார்த்தம். சாத்திய தன்மை - ஈண்டு சித்ததத்துவம். புத்தி - திட்டார்த்தம். புத்தி - அருவம் ஆதலின் ஏதுத் தன்மை ஆகிய அமுர்த்ததத்துவம் முற்றியது. சாத்திய தன்மமாகிய சித்ததத்துவம் புத்தி அழிபொருள் ஆதலின் குறைந்தது என்றவாறு.

இதுவுமது

உருக - உருக : உபய.....காட்டுதல்

(இ - ள்.) உபய தன்மவிகலமாவது - உபய தன்மவிகலம் என்னும் சாதனம் திட்டார்த்தப் போலியாவது; காட்டப்பட்ட திட்டார்த்தத்திலே - ஊதியால் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட திட்டார்த்தத்தின கண்; சாத்தியம் சாதனம் இரண்டுந் குறைதல் - துணிபொருளின் பண்பும் ஏதுவின பண்பும் ஆகிய இரண்டும் குறைதலாம்; அன்றியும் அதுதான் - அதுவல்லாமல் அத் திட்டார்த்தம் தானும், சன்னும் அசன்னும் என்று இருவகையாம். உள்ளதும் இல்லதும் என இருவகைப்படும்; இவற்றுள் சன்னு உள் உபயதன்ம விகலமாவது - இவ்விரண் - ளுள் உள்ளதாகிய உபயதன்ம விகலம் எனனும் சாதனமிய திட்டார்த்தப் போலியாவது; உள்ள பொருட்கண் சாத்திய சாதனம் கொள்ளும் இரண்டும் குறையக் காட்டுதல் - உள் பொருளினகண் துணி பொருளுந் ஏதுவும் ஆகிய இரண்டுந் கொண்டுள்ள பண்புகள் குறையுமபடி எடுத்ததுக்காட்டுக் கூறுதல் எனக.

(வி - உ.) இதன்கண் உபயதன்ம விகலம் என்னும் திட்டார்த்தப் போலி சாதன சாத்தியங்கள் இரண்டினுடைய பண்பும் குறையுமபடி திட்டார்த்தம் காட்டுதல் இதனையும்ன்றி இஃதிட்டார்த்தப் போலி உள் பொருளுந் இல்பொருளும் பற்றி இரண்டுவகைப்படும் என்றாயிற்று சன்னு - உள்பொருள். அசன்னு - இல்பொருள். இனி, உள்பொருள் பற்றி வருகின்ற உபயதன்ம விகல திட்டார்த்தப் போலிக்கு விளக்கக் கூறுவார் உள்பொருளின்கண் சாத்திய தன்மை குறையக் காட்டுவது என்றவாறு.

திதுவுமது

௩௬௭ - ௩௭௨ : சத்த.....குறையும்

(இ - ள்.) சத்த சித்தம் அழர்த்தம் ஆதலால் - ஒலி சிலையுதல் உடைமது என மேற்கோள கூறி, அதனை வலியுறுத்தற்கு அது உருவப்பொருள் ஆதலால் என ஏதுவும் கூறி அதற்குத் திட்டாந்தமாக; யாவதான்று யாவதான்று அழர்த்தம் அது சித்தம் கடம்போல் எனின் - யாவதொரு பொருள் யாவதொரு பொருள் அருவப்பொருளோ அப்பொருள் சிதைத்தலுடைய பொருளாம் குடம்போல என்று கூறினான்; திட்டாந்தமாகக் காட்டப்பட்ட குடந்தான் உண்டாகி - ஈண்டுத் திட்டாந்தமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட குடம் தானும் உள் பொருளாம் அதன்னை; சாத்தியமாய் உள் சித்தத்துவமாய் சாதனமாய் உள் அழர்த்தத்துவமும் குறையும் - துணி பொருளாய் உள்ள சிதைத்தல் தன்மையுக் ஏதுவாய் உள்ள அருவத்தன்மையும் குறைவனவாக ஆதலால் இது உள் பொருளினனை உபயதன்மவிகலம் என்னும் சாதன்மிய திட்டாந்தப்போலி ஆயிற்று என்றார் என்க.

(வி - ள்.) கடம் - குடம். குடம் ஈண்டு சாதன்மிய திட்டாந்தத் தின்கண் உள்பொருளாய் உள்ள திட்டாந்தம் என்க.

திதுவுமது

௩௭௩ - ௩௮௪ : அசன்னு.....குறையும்

(இ - ள்.) அசனா உள் உபயதன்ம விகலம் - இல் பொருளினனை வருகின்ற உபயதன்ம விகலம் என்னுக் சாதன்மியதிட்டாந்தப் போலியாவது; இல்லாப்பொருட்கண் சாத்திய சாதனம் என்னும் இரண்டும் குறைமக்காக்குதல் - இல்பொருள்ச் சாத்திய சாதனம் என்னும் இரண்டனுடைய பண்புகளும் குறையும்படி திட்டாந்தமாக எடுத்துக்காட்டுதலாம், அதுவருமாறு; சத்தம் அசித்தம் ழர்த்தம் ஆதலால் - ஒலி சிலையாமை உடைமது உருவப்பொருள் ஆதலால் என மேற்கோளும் ஏதுவும் கூறி அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக; யாவதான்று யாவதான்று ழர்த்தம் அது அசித்தம் ஆகாம போல் எனும் திட்டாந்தத்து யாவதொரு பொருள் யாவதொரு பொருள் உருவமுடையதோ அப்பொருள் சிலையாததன்மை உடைமதாம் வானம் போல என்று கூறப்பட்ட திட்டாந்தத்தின்கண்; சாத்தியதன்மமாய் உள்ள அசித்தமும் சாதன தன்மமாய் உள்ள ழர்த்தமும் இரண்டும் - துணிப்பொருளின் பண்பாயிருக்

இன்ற நிகழ்ந்ததன்மையுந் ஏதுவின் பண்பும் இருக்கின்ற உருவமும் ஆகிய இரண்டும்; ஆகாசம் அசத்து என்பானுக்கு அதன்மையின் இன்மைமையின குறையும் - ஆகாசம் இல்பொருள் என்பவனுக்கு அவ்விரண்டும் இல்லாமைமையே குறைவனவாக, இனி; உண்டென்பானுக்கு ஆகாசம் கித்தம் அமுர்த்தமாதலால் அனனுக்கும் குறையும் - ஆகாசம் உள் பொருள் என்பவனுக்கே அவ்வாசாயக் கிலைத்தல்தன்மை உண்டமதாய் அருவப்பொருளும் ஆதலால் அத்தமைவனுக்கும் சாதன சாத்திய தன்மங்கள் இரண்டும் குறையும் ஆதலால் இஃது இல்பொருளின்கண் வந்த உபயத்திம விகலம் எனனும் திட்டார்தப போலி ஆக என்றார்

(அ - ம.) அசன்னு - இல்பொருள். சாத்திய சாதனம் என்னும் இரண்டின் தன்மங்களும் குறையக் காட்டுதல். ஸூர்த்தம் - உருவ மூடைய பொருள். ஆகாசம் - பெளத்தர்களுக்கு இல்பொருள் எனவே ஈண்டுப் பிரதிவாதியாய் நின்றவன் பெளத்தன் என்பது தோன்ற ஆகாசம் அசத்தென்பானுக்கு என்றார். ஆகாசம் உண்டென்பவன் சாங்கியன் என்க. சாங்கியனுக்கு ஆகாசம் கித்தமும் அருவமும் ஆதலால் அவனுக்கும் ஆகாசம் என்னும் திட்டார்த்தத்தின்கண் சாத்திய தன்மமும் சாதன தன்மமும் குறைதல் உணர்க.

அந்நுபயம்

உயி - நகஉ : அந்நு.....ஆகும்

(இ - ஈ.) அந்நுபயமாவது - அந்நுபயம் என்னுந் சாதனமிய திட்டார்தப்போலியாவது; சாதன சாத்தியத் தம்மில் கூட்டம் மாதிரிச் சொல்லாதே - ஏதுவும் துணி பொருளும் தம்முள் இமைந்திருக்கும் கூட்டத்தை மட்டுக் சொல்லாமல்; இரண்டனுடைய உண்மைமைக் காட்டுதல் - அவ்விரண்டனுடைய உண்மைத்தன்மைமை மட்டும் திட்டார்த்தம் காட்டுதல், அது அருமாயு; சத்தம், அகித்தம் கிருத்தம் ஆதலின் - ஒலி அழியும் இமல்பிற்று எழுப்பப்படுதலால் எனச் சாத்தியமும் ஏதுவும் கூறி : யாதென்று யாதொன்று கிருத்தம் அது அகித்தம் எனும் அனனுபயம் சொல்லாது - யாதொரு பொருள் யாதொரு பொருள் பண்ணப்படுமா அப பொருள் அழியும் தன்மைத்தம் என்று கூறவேண்டிய வியமமான உடனிகழ்ச்சியைச் சொல்லாமல்; குடத்தின்கண்ணே கிருத்த அகித்தம் காணப்பட்ட என்றால் அனனுபயம் தெரியாது ஆகும் - திட்டார்த்தமாகக் குடத்தின் கண்ணே செவிலும் அழிவும காணப்பட்டன என்றால் அனனுபயம் தெரியாதாகும் சாத்திய சாதனங்களின் தன்மங்களுக்கு வியதமான உடனிகழ்ச்சி

விளக்கமாகத் தொழியும் ஆதலால் இஃது அப்போதே பெற்றது என்று என்க.

(கி - ஈ.) திட்டாந்தத்தினால் அன்னுவையே துணி பொருளைச் சாத்தத்தால் சிறப்பினை தக்காவின் அதனைக் கூறாமல் திட்டாந்தம் உறுதல் பொருளை வந்து வளங்காணாயின் இத் திட்டாந்தம் போலி என்றலாறு. இத்தகைய அசித்தமும் காணப்பட்ட என்புழி, காணப்பட்ட என்பது அஃதென்றுப் பலவறிசொல்.

விபரீதானுவாயம்

உகக - சுக : விபரீதம்.....ஆம்

(கி - க்.) விபரீத அன்னுவாயம் - விபரீதானுவாயம் எனவும் சாதனமியதிட்டாந்தப் போலியாவது; வியாபகத் துடைய அன்னுவாயத்தாலே - சாத்திய தன்மத்தின் அன்னுவாயத்தைக் கொண்டு; வியாபயிதம் விதித்தல் - சாதன தன்மமாகிய வியாபயிதத்தை கிளைநாட்டுதல், அது வருமாறு; சத்தம் அசித்தம் இருத்ததனால் எனின் - ஒலியானது அழியும் இயலிற்று பண்ணப்படுதலால் என்றக்கால்; யாதெனறு யாதென்று இருத்தம் அசித்தம் என - யாதொரு பொருள் யாதொரு பொருள் பண்ணப்படுவதோ அப்போதும் அழியும் இயலிற்றும் ஆம் என்று வியாத்திமைக் காட்டி; வியாபயிதத்தால் வியாபகத்தைக் கருதாது - சாதன தன்மமாகிய சிமதமான உடனிகழ்ச்சியைக் கொண்டு காரணமாகிய சாத்தியதன்மத்தைத் துணியாமல்; யாதெனறு யாதெனறு அசித்தம் அது இருத்தம் என - யாதொரு பொருள் யாதொரு பொருள் அழியும் இயலிற்றோ அப்போதும் பண்ணப்படும் பொருளாம் எனறு; வியாபகத்தால் வியாபயிதத்தைக் கருதுதல் - வியாபகமாகிய சாதன தன்மத்தைக் கொண்டு வியாபயிதமாகிய சாதனதன்மத்தைக் குறித்தல்; அப்போது கருதின வியாபகம் வியாபயிதத்தை இன்றியும் கிழைதலின் விபரீதமாம் - அகவனம் குறித்தரிடத்து சாத்திய தன்மம் ஆகிய வியாபகம் சாதனதன்மமாகிய வியாபயிதம் துல்லாமலே கிழைக என்றதலின் முன்னம், ஆதலின் இது விபரீதானுவாயம் திட்டாந்தப்போலி ஆயிற்று என்று என்க.

(கி - கி.) விரத்தப்பொருள் அசித்தம் என்று கருதுதல் முறை. ஈண்டு விரத்தச் சாதன தன்மம். அசித்தம் சாத்திய தன்மம். ஆதலால் சாத்திய தன்மத்தைக் கொண்டு சாதன தன்மத்தை கிலு நாட்டிய படியாம். இனி, இதற்குத் திட்டாந்தமாக உருவது விரத்தப் பொருள் ஆம். இங்ஙனம் உறுவதே முறையாகவும் இதற்கு மாருகத் திட்டாந்த

மாக அரித்தப் பொருளைக் கூறின் அத்திட்டார்தம் அரித்தத்தை நிலை நாட்டாது கிருத்தத் தன்மையை நிலை நாட்டுகற்கு ஏதுவாகின்றது. ஆகவே சாதனத்தைக்கொண்டு சாத்தியத்தை நிலை நாட்டுதலின்றி இது சாத்தியத்தைக்கொண்டு சாதனத்தை வறப்புறுத்ததல் போலத் தோன்றுதலின் விபரீதமாயிற்று. பிறரெல்லாம இது திட்டார்தப் போலிக்குக் கூறும் விளக்கம் என்பதை மறந்தார் போன்று உரை கூறுவர். அவ்வரை போலி என்க. வியாபகம் ஒரு பொருளின்கண் எங்கும் இருப்பது. வியாப்பியம் அப்பொருளின்கண் அடங்கியிருப்பது. நெருப்பு வியாபகப் பொருள், அதன்கண் அடங்கி எழும்புகை வியாப்பியம் என்று உணர்க.

வைதன்மிய திட்டார்தப் போலி வகை

(க) சாத்தியாவியா விருத்தி

சு௦௨ - சு௧௨ : வைதன்மிய.....ஒழிதல்

(இ - ள்.) வைதன்மிய திட்டார்தத்து சாத்திய அவிமா விருத்தி ஆவது - இனி இரண்டாவதாகிய எதிர்மறை எடுத்துக் காட்டென்னும் வைதன்மிய திட்டார்தப் போலிகளுள் சாத்தியா விருத்தி எனனும் வைதன்மிய திட்டார்தப் போலிமாவது; சாதன தனமம் மீண்டு சாத்திய தன்மம் மீளாது ஒழிதல் - ஏதுவின் உண்பு மீட்சியுற்று, துணிபொருட் பண்பிற்கு எதிர்மறை ஆகாமையால் மீளாது சிற்றல், அது வருமாறு : சததம் சித்தம் அமூர்த்தத்து என்றால் - ஒவியானது நிலைத்தல் தன்மைத்து; அஃது அருவப்பொருள் ஆதலின் என்று மேற்கோளும் ஏதுவுந் கூறியக்கால் அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக; மாதொன்று மாதொன்று சித்தமும் அனறு அது அமூர்த்தமும் அன்று பரமானுப்போல் எனில் - மாதொரு பொருள் மாதொரு பொருள் நிலையாப் பொருளாகுமோ அப்பொருள் அருவமும் அனறு பரமானுவைப் போல என்று வைதன்மிய திட்டார்தம் கூறின் அப்படித் திட்டார்தமாகக் கூறப்பட்ட பரமானு; சித்தமாய் மூர்த்தம் ஆதலில் - அவ்வாறு திட்டார்தமாகக் கூறப்பட்ட பரமானுவானது நிலைத்தல் தன்மைத்தாய் உருவப் பொருளும் ஆதலின், இதனைண்; சாதன அமூர்த்தம் மீண்டு - ஏதுவின் தனமமாகிய உருவம் தனக்கு தன்மைமால் இல்லாது மீண்டு; சாத்திய சித்தம் மீளாது ஒழிதல் - துணிபொருளாகிய நிலைத்தல் தன்மை தனக்கும் உண்மையின் அது மீளாது தன்னை இருத்தலாம் : என்றார் என்க.

(வி - ள்.) வைதன்மிய திட்டார்தம் - சாத்தியதன்மமும் சாதன தன்மமாயிய இரண்டற்கும் எதிர்மறையாக இருத்தல் வேண்டும்; ஈண்டு சததம் சித்தம் என்புழி சித்தம் எடுத்துக் காட்டாகிய பரமானுவும் சித்தம் ஆதலின் அதற்கு எதிர்மறையென்றுயிற்று. இனிச் சாதனம்

அழர்த்தம் எனவே பரமாத்மன அதன் எதிர்மறையாகிய அழர்த்தம் ஆதலின் அது மீண்டது என்றார். ஈண்டு மீளல் மீளாமை இரண்டு இன்மை என்றும் பொருட்டு, பிழண்டும் இதனைக் கடைப்பிடித்திருக்க.

சாதனவியா விருத்தி

சகந - சஉச : சாதன.....மீளாது

(இ - ள்.) சாதன அவிவா விருத்தியாவது - சாதன விவாவிருத்தி என்னும் வைதன்மிய திட்டார்த்தப் போலிமாவது; சாத்திய தன்மம் மீண்டு சாதன தன்மம் மீளாது ஒழிதல் - துணிபொருளின் பண்பு திட்டார்த்தத்தினகண் இல்லையாய் மீட்சி பெற்று ஏதுவின் பண்புகு எதிர்மறையாகாது திட்டார்த்தத்தினகண் உனதாதல், அது வருமாறு; சத்தம் சித்தம் அழர்த்தத்தது எனரூல் - ஒலிமானது சிகித்தத்தநன்மை யுடைத்தது என்று தன் மேற்கோள கூறி அருவப்பொருளாகலின் என்று கூறியவிடத்து அதற்கு வைதன்மிய திட்டார்த்தமாக; யாதோன்று யாதொன்று சித்தம் அன்று அஃது அழர்த்தமும் அன்று கண்மம் போல் என்றால் - யாதொரு பொருள் யாதொரு பொருள் சிலையாப் பொருள் ஆகுமோ அப்பொருள் அருவமு மன்றும் என்று - கூறி வினை போல் என்று எடுத்துக் காட்டினால்; வைதன்மிய திட்டார்த்தமாகக் காட்டப்பட்ட கண்மம் அழர்த்தமாய் சிந்தே அசித்தம் ஆதலின் - ஈண்டு எதிர்மறை எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டப்பட்ட வினையானது அருமையிருந்தே அழிதன்மாவைத்துமாதலாலே; சாத்தியம் ஆன சித்தியக் மீண்டு சாதனமான அழர்த்தம் மீளாது - துணிபொருட் பண்பாகிய சிலையுதற்றன்மை திட்டார்த்தத்தினகண் இல்லையாய் மீட்சியுற்று ஏதுவின் பண்பாகிய அருவம் அதற்குமுளதாய் மீட்சி பெறுதாயிற்று என்றார் என்க.

(வி - ள்.) சாதனவியா விருத்தி - சாதனத் தன்மை மீட்சியுருமை. இதனால் இஃது இப் பெயர்த்தாயிற்று. மீட்சி யுருமை எனினும் எதிர் மறையாகாமை எனினும் ஒக்கும்.

உபயாவியாவிருத்தி

சஉச - சநஉ : உபயா.....காட்டல்

(இ - ள்.) உபயாவியாவிருத்தி - உபயாவியாவிருத்தி என்னும் வைதன்மிய திட்டார்த்தப் போலிமாவது காட்டப்பட்ட வைதன்மிய திட்டார்த்தத்தினின்று - எடுத்துக்காட்டப்பட்ட எதிர் மறை எடுத்துக் காட்டினின்றும்; சாதன சாத்தியங்கள் மீளாமை

கன்றியுக் - ஏதுவின் பண்பும் துணிபொருட் பண்பும்
மீட்சியுருகமையோடு; உண்மையின் உபமாவியாவிருத்தி
இன்மையின் உபமாவியாவிருத்தி என இருவகை - உள்
பொருட்கண் உபமாவியாவிருத்தி எனவும் இல் பொருட்கண்
உபமாவியாவிருத்தி எனவும் அது இருவகைப்படுந் துவ்விரண்
உலுன் வைத்து; உண்மையின் உபமாவியா விருத்தி - உள்
பொருட்கண் உபமா வியாவிருத்திபாவது; உள்ள பொருட்கண்
சாத்திய சாதனம் மீளாதபடி வைதன்மிய திட்டாக்தம்
காட்டல் - உள் பொருளின்கண் சாத்திய தன்மமும் சாதன
தன்மமுமாகிய இரண்டும் மீட்சியுருதபடி எதிர்மறை எடுத்துக்
காட்டினை எடுத்துக் காட்டுதலாம், அது வருமாறு: - சத்தக்
சித்தம் அமுர்த்தம் ஆதலின் எனறாற்கு-ஒலி மீட்சியுருதலுடைதது
எனனை? அஃது அருவப் பொருளாகலின் என்று மேற்கோள் கூறி
அதனை வலியுறுத்தற்கு ஏதுவும் கூறிய வாதமானவை;
மாதொன்று மாதொன்று சித்தம் அன்று அமுர்த்தமும் அன்று
ஆகாசம் போல் என்றால்-மாதொரு பொருள் மாதொரு பொருள்
மீட்சியாமையுடைத்தோ அப்பொருள் அருவப் பொருளும்
அன்றும் ஆகாசம் போல் என வைதன்மிய திட்டாக்தம் கூறிய
வழி; வைதன்மிய திட்டாக்தமாகக் காட்டப்பட்ட ஆகாசம்
பொருள் என்பாற்கு - இவ்வன்ம் மறுதலை எடுத்துக்காட்டாகக்
காட்டப்பட்ட ஆகாயம் உள் பொருள் என்னும் கொள்கையுடைய
பிரதிவாதிக்கு; ஆகாசம் சித்தமும் அமுர்த்தமும் ஆதலால் -
ஆகாயமானது மீட்சித்தற்றன்மையுடைமதுக் அருவப் பொருளும்
ஆதலாலே; இத் திட்டாக்தத்தினின்றும் துணிபொருளாகிய
மீட்சித்தலுக் ஏதுததன்மையாகிய அருவமும் ஆகிய இரண்டும்
ஆகாதத்திலுளதாக் மீட்சியுருவாயின; எனரூர் என்க.

(வி - உ.) உண்மையின் - உள் பொருளின்கண். உள்ள பொருள் -
உள் பொருள். ஆகாசம் உள் பொருள் என்பாற்கு என்றவாறு.

சசு - சசக: இன்மை.....தூய்யாகும்

(வி - க்.) இன்மையின் உபமாவியாவிருத்திபாவது - இனி
இல்பொருளின்கண் உபமாவியாவிருத்தி என்னும் வைதன்மிய
திட்டாக்தப் போலிபாவது; சத்தம் அபிததம் மூர்த்தம்
ஆதலால் என்றவிடத்து - ஒலி அழிதன் மலைத்து, என்னை?
அருவப்பொருளாகலின் என்று மேற்கோளும் ஏதுவும் கூறிய
விடத்தே; மாதொன்று மாதொன்று அபித்தம் மூர்த்தம்
அன்று ஆகாசம் போல் என - மாதொரு பொருள் மாதொரு
பொருள் மீட்சியாமையுடைத்தோ அப்பொருள் அருவப் பொருளும்

ஆகாது ஆகாசம் போல் என்று; வைதன்மிய திட்டார்த்தம் காட்கு - எதிர்மறைத்திட்டார்த்தம் காட்குனால்; ஆகாசம் பொருள் அல்ல என்பானுக்கு - ஆகாசம் உள் பொருள் அன்று என்னும் கொள்கையுடைய பிரதிவாதிக்கு; ஆகாசத்தானே உண்மை இன்மையினால் - திட்டார்த்தமாகக் காட்கு ஆகாசம் என்பதே இல் பொருளாதலால்; சாத்திய அபித்தமும் சாதன மூர்த்தமும் மீட்சியும் மீளாமையும் இல்மாயாகும் - சத்தம் அபித்தம் என்னும் சாததியப் பண்பும் மூர்த்தம் என்னும் ஏதுத் தன்மையுமாகிய இரண்டுமே மீட்சியுறுதலும் மீளாமையுமாகிய இரண்டு தன்மையுமே இல்மையாகும் என்றார் என்க.

(வி - ந.) அன்னு என்று என்புழி னகரமெய் அளபெடுத்தது. - ஆகாசம் பொருள் அல்ல என்பான் பௌத்தன். உண்மையின்மை - உள்பொருளாதன்மையில்லாமை.

அவ் வெதிரேகம்

சுரு - சுருக: அவ்வெதிரேகம்.....தேரியாது

(தி - ங்.) அவ்வெதிரேகமாவது - இனி அவ்வெதிரேகம் என்னும் வைதன்மிய திட்டார்த்தப் போலியாவது; சாத்தியம் இல்லாவிடத்துச் சாதனம் இன்மை சொல்லாதே விடுதல் ஆகும் - சாத்திய தன்மம் இல்லாதவிடத்தே சாதன தன்மமூர் இல்லாமைமை எடுத்துக் கூறாமலே விட்டுவிடலாகும், அது வருமாறு; சத்தம் கித்தம் பண்ணப்படாமையால் என்றால் - ஒலி, கிதைத்தற்றன்மையுடைத்து செய்யப்படாமையால் என்று கூறிவிடத்தே, வைதன்மிய திட்டார்த்தம் காட்டுபவன் யாதொன்று யாதொன்று கித்தமன்று பண்ணப்படுவதல்லாததுவும் அன்று எனும் அவ்வெதிரேகம் தெரியச் சொல்லாது - யாதொரு பொருள் யாதொரு பொருள் கிலையுதலுடைத்தனரோ அப் பொருள் பண்ணப்படுவதல்லாத பொருளுமாய் என இவ் வெதிரேகமையுடைய பண்பு கேட்போர்க்கு நனகு விளங்கும்படி கூறாமல்; குடத்தின்கண்ணே பண்ணப்படுதலும் அபித்தமும் கண்டேம் ஆதலால் என்னின் - குடத்தின்கண் பண்ணப்படுதலும் கிலையாமையும் கண்டேம் ஆதலின் என்று கூறின்; கித்தம் அன்று பண்ணப்படுவது அல்லாததுவும் அன்று எனும் எதிர்மறைகள் கேட்போர்க்கு நனகு விளங்கித் தோன்றமாட்டா ஆதலின் இஃது அவ்வெதிரேக வைதன்மிய திட்டார்த்தப் போலியாயிற்று என்று என்க.

(வி - ந.) வெதிரேகம் - எதிர்மறை. வைதன்மிய திட்டார்த்தம் காட்டுதலின் நோக்கமே துணிபொருட் பண்பை உடன்பாட்டுத்திட்டா

தததால் வலியுறுத்திய பின்னரும் எதிர்மறைத் திட்டாந்தத்தானும் வலியுறுத்துதலே ஆகலின் அத் திட்டாந்தத்தின்கண் எதிர்மறைப் பண்பு விளங்குமாறு கூறுவதே முறையாகும். அவ்வாறு கூறுதவிடத்தே அவ் வெதிர்மறைப்பண்பு விளங்காமையாலே அவ்வெதிரேக வைதன்மிய திட்டாந்தப் போலி என்னப்பட்டது.

எண்டு, சாத்திய தன்மம் நித்தம் என்பது வைதன்மிய திட்டாந்தத்தில் அந்நித்தத் தன்மை இடத்தல் கூடாதாகலின் அதனைச் சாத்தியம் இல்லாவிடம் என்றார். அங்ஙனமே சாதன தன்மம் பண்ணப்படாமையாம். ஆகவே நித்தியத் தன்மை இல்லாவிடத்தே அதனைச் சாத்தித்தற் குரிய சாதனத் தன்மையும் இல்லாமை வேண்டும். இவ்வாறு அவ் விரண்டின் உண்மையைக் கூறும் சொற்களுக்கு எதிர்மறைச் சொல்லாக அவற்றைக் கூறிக் காட்டவேண்டும். அங்ஙனமன் றிக் குடமாகிய வைதன்மிய திட்டாந்தத்தே அவற்றின் எதிர்மறைச் சொல்லைக் கொண்டு விளக்குதல் வேண்டும். நித்தத்தின் எதிர்மறை நித்தமன்று என்பதாம். பண்ணப் படுவதன்று என்பதன் எதிர்மறை பண்ணப் படாத தன்று என்பதாம். இவற்றால் கூறுது, நித்தியத்தின் எதிர்மறையாம் என்றுட் கொண்டு அநித்தியம் என்றும் பண்ணப்படாமை யின் எதிர்மறை பண்ணப் படுதல் என்றுட் கொண்டு பண்ணப் படுதல் என்றும் கூறி பவழி இவை சாத்திய தன்மத்தின் எதிர்மறையையும் சாதன தன்மத்தின் எதிர்மறையையும் கேட்போர் உளத்திற் பதிப்பனவாகாமல் குடத்தின் இயல்பு கூறுவதுபோலத் தோன்றிக் குடம் திட்டாந்தமாகாமலே ஒழிதலின் இதற்கு எதிர்மறை தோன்றச் சொல்லாமையே காரணம் ஆதல் நுண்ணிதின் உணர்க.

விபரீத வெதிரேகம்

சகூ - சகூஅ: விபரீத.....கொள்க

(இ - ன்.) விபரீத வெதிரேகமாவது - விபரீத வெதிரேகம் என்னும் வைதனமிய திட்டாந்தப் போலியானது; நறுதலைப் பக்கதது சாத்திய தன்மத்தையும் சாதன தன்மத்தையும் முறைப்படி கூறாமல் தலை தடுமாறக் கூறுதலாம், அது வகு மாறு; சத்தம் சித்தம் மூர்த்தமாதலின் என்றால் என வினா விடத்து-சத்தம் சிலையுதலுடைதது, என்கன அஃ நருவப பொரு ளாதலான் என மேற்கோளும் ஏதுவுக் முறைப்படியே கூறி வைத்து அவ்விடத்தே வைதனமிய திட்டாந்தம் கூறப்படுக்து; மாதோர் இடத்து சித்தமும் இலகை அவ்விடத்து மூர்த்தமும் இலகை எனாதே - எப்போருளில் சிலையுதற்றனம யிலகையே அப் பொரு ளிடத்தே உருவமுக இலகையாம் என அம் முறைப்படியே கூறாமல்

மாதோர் இடத்து மூர்த்தமும் இல்கை துவ்விடத்து சித்தமும் இல்கை என்றால் - மாதோரு பொருளில் உருவம் இல்கையோ அப் பொருளிடத்தே சிலையுதற்றன்மையுமில்லை எனறக்கால் இதன்னை சாத்திய தன்மத்தின் எதிர்மறை சாதன தன்மத்தின் எதிர்மறை போல மாறுபட்டுத் தோன்றுதலால் ஈரிடத்தும்; வெதிரோகம் மாறுகொள்ளும் எனக் கொள்க - வைதன்மிய திட்டாந்தத்தி லமைக்த எதிர்மறைப் பண்பு சாதன சாத்திய பிரணயனுக் மாறு பட்டுத் தோன்றும ஆதலால் இத்தகைய திட்டாந்தம் விபரித வைதன்மிய திட்டாந்தப் போலி எனக் கொள்வாயாக! என்று என்சு.

(வி - ந.) சாத்திய தன்மத்தின் எதிர்மறையும் சாதன தன்மத்தின் எதிர்மறையும் இடம் மாறுதலாலே கேட்போர்க்கு மனத்தடு மாற்றத்தை உண்டாக்குதலால் இஃது அப்பெயர்த் தாயிற்று.

முடிவுரை

சுகுக - சஎஉ : நாட்டிய.....ஆய்க்தென்

(இ - ன்.) நாட்டிய இப்படித் தீய சாதனத்தால் - மணி மேகலாய்! யாம் ஈண்டு உனக்கு விளக்கி நிக்நாட்டிய ஏதும் போலிகளாலும்; காட்டும் அனுமான ஆபாசத்தின் ஈண்டு விளக்கிக் காட்டிய கருத்துப் போலி வகைகளானும் மயங்காமல்; இத்திறவிதிகால காட்சி கருத்து எனனும் - நம்மனோர்க்குரிய காட்சியளவையும் கருத்தளவையும் ஆரீய இரண்டு குற்றமற்ற அளவைகளானும்; மெய்யும் பொய்யும் ஐயம் இன்றி ஆய்க்து அறிந்து கொள் - மெய்ப்பொருள் இயல்பினையும் பொய்ப்பொரு ளியல்பினையும் சிறிதும ஐயந்திரிபற ஆராய்ந்து அறிந்து கொள் வாயாக! என்று அறவணைவர்களார் சிவியறிவுறுத்தி யருளினர் என்பதாம்.

(வி - ந.) இப்படி - இத்தகைய. தீயசாதனம் - ஏதுப்போலி. அனு மான ஆபாசம் என்றது பக்கப் போலியை, மெய் - மெய்ப்பொருள்; பொய் - பொய்ப்பொருள். ஐயமின்றி என்றதனால் திரிபின்றி எனவும் கூறிக் கொள்க.

இனி, இக் காதையினை, இறைஞ்சிய இளங்கொடி தன்னை உரைப்போன், நகர் கடல் கொள நின் தாயரும் யானும் நின் பொருட்டால் இப் பதப் படர்ந்தனம் என்றலும் இறைஞ்சித் தீவ திலகையும் செப்பினன். ஐவகைச் சமயமும் செவ்வின்மையின் சிந்தையில் வைத்திலேன் அடிகள் மெய்ப்பொருள் அருளுக என்ன நங்காய் கேள் நீ, அளவை இரண்டே பிரத்தியங் கருத்தளவு என்ன

சட்டுணர்வைப் பிரத்தியக்கம் எனச் சொல்லி விட்டனர் மற்றவை ஏனை அளவைகளெல்லாம் அனுமானமாம், பக்கம் ஏதுத் திட்டாந்தம் உபநயம் நிகமனம் என ஐந்துள, தீயபக்கமும் தீய வேதுவும் தீய எடுத்துக் காட்டும் ஆவன பக்கப் போலியும் ஏதுப் போலியும் திட்டாந்தப் போலியுமாம் நாட்டிய இப்படிச் சாதனத்தால் ஆபாசத்தின் ஐயமின்றி விதியால் மெய்யும் பொய்யும் ஆய்ந்து அறிந்துகொள்" என்று என வினைமுடிவு செய்க.

தவத்திறம்பூண்டு தருமம் கேட்ட காதத முற்றிற்ஊ.

௩௦. பவத்திற மறுகெனப் பாவை நோற்ற காதை

[முப்பதாவது பவத்திற மறுகெனப் பாவை நோற்ற பாட்டு]

அஃகாவது—பிறப்பற்கு எனறு குறிக்கொண்டு மணி
மேகலை நோன்பு செய்த வாலாறு கூறும் செய்யுள் என்றனாறு.

இதன்கண் :—முன் காதையில் அறணைவடிகளார் மேல்
யுணர்ந்தற்கு ஒருதலையாக முற்பட அறிந்துகொள்ள வேண்டிய
குளவையையும் அவற்றின் போலிகளையும் மணிமேகலைக்கு
அறிவுறுத்தினராக; இந்தக் காதையில் அவ்வடிகளார் புதல்
திருவாய் மலர்த்தருளிம தத்துவங்களையும் அவற்றை மேற்கொண்
டொழுதுமாற்றையும் செவியறிவுறுத்த அவற்றைவெல்லாம்
கண்ணுணர்ந்து கொண்ட மணிமேகலை அவ்வறநெறி விளகு
பிறப்பற நோன்பு நோற்ற செய்திகளுக்கே பிறவும் கூறப்படுக.

- தானந் தாங்கிச் சீலந் தகைநின்று
போன பிறப்பிற் புகுந்ததை யுணர்ந்தோள்
புத்த தன்ம சங்க மென்னும்
முத்திற மணியை மும்மையின் வணங்கிச்
௩ சாணு கதியாய்ச் சாண்சென் றடைந்தபின்
முரணுத் திருவற மூர்த்தியை மொழிவோன்
அறிவு வறிதா யுயிர்நிறை காலத்து
முடிதயங் கமரர் முறைமுறை யிரப்பத்
துடித லோக மொழியத் தோன்றிப்
௪௦ போதி மூமை பொருந்தி யிருந்து
மாரண வென்று வீர னாகிக்
குற்ற மூன்று முற்ற வறுக்கும்
வாமன் வாய்மை யேமக் கட்டுரை
இறந்த காலத் தெண்ணின்புத் தர்களுஞ்
௪௫ சிறந்தருள் கூர்ந்து திருவாய் மொழிந்தது
சரறு பொருளி வீந்தநெறி யுடைத்தாய்ச்
சார்பிற் றோன்றித் தத்தமின் மீட்டும்
இலக்கணத் தொடர்தலின்
மண்டி வகையா யறியக் காட்டி
௫௦ எதிர்முறை யோப்ப மீட்சியு மாகி

- நயி நின்று வழியில் ஈகி
நயி துன்ன வழியுள் டாகில்
தக்க தக்க சார்பிற் கெற்றமெனச்
சொற்றகப் பட்டு மிகக் கணத் தொடர்பாற்
உருதப் பட்டுங் கண்டதான் தடைத்தாய்
மருவிய சத்தி வகையுள் றுடைத்தாய்த்
தோற்றம் பாக்கின் மூன்று வகையாய்த்
தோற்றற் கேற்ற காலமுன் றுடைத்தாய்க்
குற்றமுங் விதியுள் பயனும் வினைத்து
உரு நிலையினை வறிய துன்பமென தோக்க
உகையா விட்டிற் குறுதி யாவி
தால்வகை வாயமைத்துச் சார்பிட னுதி
ஐந்துவகைக் கத்தத் தமைதி யாவி
மெய்வகை யாறு வழக்குழை மெய்தி
உரு தயங்க னுன்காற் பயங்க மெய்தி
இயன்றதால் வகையால் வினாவிடை யுடைத்தாய்
நின்று நின்று நின்று நின்று நின்று
பின்போக் கன்னது பொன்றக் கெடாதாய்
பன்னுந் தின்று பன்னப் படாதாய்
உரு யாறு மிவறி செயன்னது மின்று
பொன்னது மின்று வந்தது மின்று
முடித்தது மின்று முடிவு மின்று
விதியும் பயனும் பிறப்பும் விதும்
இதியான வென்னத் தான யாவிய
உரு பேதைமை செய்கை யுண்டிய யதுவுந்
வாயி றுந் துண்டிய கேட்கை
பற்றே பவமே தோற்றம் விதியப்பயன்
இவ்வேன வகுத்த விவர்ப் பாரும்
பிறந்திர சதியிற் பெரும்பே தறிதவ்
உரு அறியா சாயி னுழந்த கறிதவ்
பேதைமை செயன்ப தியாவை வினவின்
ஓதிய விவற்றை யுணர்து மயங்கி
இயற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து
முயற்கிர குண்டெனக் கேட்டது தெளிதம்
உரு உகை மூன்றனு முயிர முகைம
அகிலை பன்னுயி ரறுவகைத் தாகும்
மக்களுத் தேவரும் பிரமந் தாகுத்
தொகை விவரும் திய மெனநே
தன்வினை திவினை செயறிது வகையாற்
உரு சொல்பப் பட்ட கருவிற் சார்தலும்

- கருவிற் பட்ட பொழுதினுட் டோற்றி
வினைப்பயன் விளையும் காலை யுயிர்கட்டு
மனப்பே ரின்பமுங் கவலையும் காட்டுந்
தீவினை யென்ப தியாதென வினவின்
கரு ஆய்தொடி நல்லா யாங்கது கேளாய்
கொளையே களவே காமத் தீவினை
வுலையா வுடம்பிற் றேருன்றுவ மூவறும்
பொய்யே குறளை கடுஞ்சொற் பயனில்
சொல்லெனச் சொல்லிற் றேருன்றுவ நான்கும்
வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சியென்
றுள்ளத் தன்னி னுருப்பன மூன்றுமெனப்
பத்து வகையாற் பயன்றெரி புலவர்
இத்திறம் படரார் படர்குவ ராயின்
விவங்கும் பேயு நரகரு மாகிக்
கலங்கிய வுள்ளக் கவலையிற் றேருன்றுவர்
நல்வினை யென்ப தியாதென வினவின்
சொல்லிய பத்தின் குருதியி னீங்கிச்
சீதைத் தாங்கித் தானத் தலைநின்று
மேலென வகுத்த வெருமூன்று திறத்துத்
தேவரும் மக்களும் பிரமரு மாகி
மேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பய னுண்குவர்
உணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்விற்
புரிவின் ருகிப் புலன்கொளா நதுவே
அருவுரு வென்பதன் வுணர்வு சார்ந்த
அரு உயிரு முடம்பு மாகு மென்ப
வாயி னாறு மாயுங் காலை
உள்ள முறுவிக்க வுறுமிட னாகும்
ஊறென வுரைப்ப துள்ளமும் வாயினும்
வேறு புலன்களை மேவுத லென்ப
கரு துகர்வே யுணர்வு புலன்களை துகர்தல்
வேட்கை விருப்பி துகர்ச்சியா ராமை
பற்றெனப் படுவது பசைஇய வறியே
பவமெனப் படுவது கரும விட்டந்
தருமுறை யிதுவெனத் தாந்தாஞ் சார்தல்
கரு பிறப்பெனப் படுவதக் கருமப் பெற்றியின்
உறப்புண நுள்ளஞ் சார் பொடு கதிகளிற்
காரண காரிய வுருக்களிற் றேருன்றன்
பிணி யெனப் படுவது சார்பிற் பிறிதாய்
இயற்கையிற் றிரிந்துடா பிடும்பை புரிதல்
கரு மூப்பென மொழிவ தந்தத் தளவுந்

- தாக்குறிகை யாமையிற் குந்தளர்த் திடுதல்
சாக்கா டெவப தருவுநத் தனமை
யாக்கை வீழுகதி மொனமறைத் திடுதல்
பேதைமை சார்வாச் செய்கை யாகுஞ்
- க௦௫ செய்கை சார்வா வுணர்ச்சி யாகும்
உணர்ச்சி சார்வா அருவுந வாகும்
அருவுருச் சார்வா வாயி னாகும்
வாயில் சார்வா ஓநு ருர்மே
ஊறு சார்ந்து நுகர்ச்சி யாகும்
- க௧௦ நுகர்ச்சி சார்ந்து வேட்கை யாகும்
வேட்கை சார்ந்து பற்று கும்மே
பற்றிற் றேன்றுங் கருமத் தொகுதி
கருமத் தொகுதி காரண மாக
வருமே யேனை வழிமுறைத் தோற்றந்
- க௧௫ தோற்றஞ் சார்பினை மூடபுப்பிணி சாக்கா
டவலை மரற்றுக் கவலைகை யா றெனத்
தவலில் துன்பந் தலைவரு மென்ப
ஊழின்பண் டிலமாச் சூழமிந் நுகர்ச்சி
பேதைமை மீளச் செய்கை மீளுஞ்
- க௨௦ செய்கை மீள வுணர்ச்சி மீளும்
உணர்ச்சி மீள வருவுரு மீளும்
அருவுரு மீள வாயின் மீளும்
வாயின் மீள ஓறு மீளும்
ஊறு மீள நுகர்ச்சி மீளும்
- க௨௫ நுகர்ச்சி மீள வேட்கை மீளும்
வேட்கை மீளப் பற்று மீளும்
பற்று மீளக் கருமத் தொகுதி
மீளுங் கருமத் தொகுதி மீளத்
தோற்ற மீளுந் தோற்ற மீளப்
- க௩௦ பிறப்பு மீளும் பிறப்புப் பிணிமூப்புச்
சாக்கா டவலை மரற்றுக் கவலை
கையா மென்றிக் கடையின் துன்பம்
எலலை மீளுமில் வகையான் மீட்சி
ஆதிக் கண்ட மாகு மென்ப
- க௩௫ பேதைமை செய்கை மென்றிவை பிரண்டுங்
காரண வகைய வாத னாதீன
இரண்டாக் கண்ட மாகு மென்ப
உணர்ச்சி யருவுந வாயி ளாதே
நுகர்ச்சி மென்று நோக்கப் படுவன
- க௪௦ முன்னவந் நியல்பாற் றுன்னிய வாதலின்

- மூன்றங் கண்டம் வேட்கை பற்றுக்
கரும வீட்ட மெனக்கட் டுரைப்பவை
மற்றப் பெற்றி துகர்ச்சி யொழுக்கினுட்
குற்றமும் வினையு மாக னானே
- கசடு தான்காங் கண்டம் பிறப்பே பிணியே
மூப்பே சாவென மொழிந்திடுந் துன்பம்
எனவினை பிறப்பி னுழுக்குபய னாதலிற்
பிறப்பின் முதலுணர் வாதிச் சந்தி
துகர்ச்சி யொழுக்கொடு விழைவின் கூட்டம்
- கடு0 புகர்ச்சியின் றறிவ திரண்டாந் சந்தி
கன்மக் கூட்டத் தொடுவரு பிறப்பிடை
முன்னிச் செவ்வது மூன்றஞ் சந்தி
மூன்றுவகைப் பிறப்பு மொழியுங் காலை
ஆன்றபிற மார்க்கத் தாய வுணர்வே
- கடுடு தோன்றல் விடெனத் துணிந்து தோன்றியும்
உணர்வுள் னடங்க வருவாய்த் தோன்றியும்
உணர்வு முருவு முடங்கத் தோன்றிப்
புணர்தரு மக்க டெய்வம்வினங் காகையுங்
கால மூன்றுங் கருதுங் காலை
- கஊ0 இறந்த கால மென்னை வேண்டும்
மறந்த பேதைமை செய்வையா னவற்றை
நிகழ்ந்த காலமென நோப் படுமே
உணர்வே யருவுந வாயி னூறே
துகர்வே வேட்கை பற்றே பவமே
- ககடு தோற்ற மென்றிவை சொல்லுங் காலை
எதிர்கா னம்மென விசைக்கப் படுமே
பிறப்பே பிணியே மூப்பே சாவே
அவலை மரற்றுக் கவலுகை யாறுடன்
குணிய குற்றமெனக் கூறப் படுமே
- கஊ0 அவாவே பற்றே பேதைமை யென்றினை
புணையுமடை பவமும் வினை செய னாகும்
உணர்ச்சி யருவுந வாயி னூறே
துகர்ச்சி பிறப்பு மூப்புபிணி சாவினை
நிகழ்ச்சிப்பய னாகே நேதங் காலைக்
- கஎடு குற்றமும் வினையும் பயனுந் துன்பம்
பெற்ற தோற்றப் பெற்றிக ணிகையா
எப்பொரு ளுக்கு மான்மா வினையென
இப்படி யுணரு மிவைவிட் டியன்பாம்
உணாவே யருவுந வாயி னூறே
- கஅ0 துகர்வே பிறப்பே பிணிமூப்புச் சாவே

- அவன மரற்றுக் கவலைக யாரென
துவலைப் படுவன தோயர கும்பை
அந்தைய நனக்குப்
பேதைமை செய்கை யவானே பற்றுக்
கரும விட்டமிவை காரண மாகும்
துன்பந் தோற்றம் பற்றே காரணம்
இன்பம் விட பற்றிலி காரணம்
ஒன்றிய வுரைய வாய்மை நான்காவ
துருவு துடிச்சி குறிப்பே பாவனை
- கக0 உள்ள வறிவிவை யைங்கந்த மாவன
அறுவகை வழக்கு மறுவின்று கிளப்பிற்
ஊகையி தொடர்ச்சி தன்மை மிகுத்துரை
இயைந்துரை யென்ற நான்கினு மிகயந்த
உண்மை வழக்கு மின்மை வழக்கும்
- கக1 உள்ளது சார்ந்த வுண்மை வழக்கும்
இல்லைது சார்ந்த வின்மை வழக்கும்
உள்ளது சார்ந்த வின்மை வழக்கும்
இல்லைது சார்ந்த வுண்மை வழக்கு மெனச்
செல்லிப் தொகைத்திற முடம்புதிர் தாடு
- உக0 தொடர்ச்சி வித்து புகைகா ளென்றிந்
நிகழ்ச்சியி னவற்றை செல்வனை வழங்குதல்
இயல்பு மிகுத்துரை யிறுடைத் தென்றுத்
தோன்றிற் றென்று மூத்த தென்றும்
மூன்றி ளென்றி னியல்புமிகுத் துரைத்தல்
- உக1 இயைந்துரை யென்ப தெழுத்துப்பை கூடற்
சொல்லெனத் தோற்றும் பனநாட் கூடிய
எல்லையைத் திங்க ளென்று வழங்குதல்
உள்வழக் குணர்வில் வழக்கு முயற்க்கா
டு உள்ளது சார்ந்த வுள்வழக் காகுஞ்
- உக2 சித்தத் துடனே பொந்த துடிச்சி
உள்ளது சார்ந்த வில்வழக் காகுஞ்
கத்தமுற பனித்தது மின்பா ளென்கை
இல்லது சார்ந்த வுண்மைவழக் காகுங்
காரண மின்றிக் காரிய தேர்தல்
- உக3 இல்லைது சார்ந்த வில்வழக் காகும்
முயற்க்கா டின்மையி ற ஊற்றமு மில்லெனல்
நான்கு நயமெனத் தோன்றப் படுவன
ஒற்றுமை வேற்றுமை புரிவின்கை யியல்பென்க
காரண காரிய மாகிய பொருள்னை
- உக4 ஒன்று வுணர்ந்த லொற்றுமை நயமாம்

- வீற்றுவிற் றுக வேதனை கொள்ளது
வேற்றுமை நயமென வேண்டல் வேண்டும்
பொன்றக் கொடா அப் பொருள்வழிப் பொருள்களுக்
கொன்றிய காரண முதலாக ரியத்தைத்
உஉடு தருதற் குளளந் தான்கு யென்றல்
புரிவின்மை நயமெனப் புகறல் வேண்டும்
நென்னித் தகத்து னெனமுனை தோற்றுமெனக்
தல்ல வியப்புநய மிவற்றினுங் கொளபயன்
தொக்க பொருளை தொன்றக்கை யென்றும்
உஉ௦ அப்பொரு ள்டைப்பற ருகா தென்றுஞ்
செய்வா னொடுகொட் பாடினை யென்றும்
எய்துள ரணத்தால் காரிய மென்றும்
அதுவு மன்றத னாதது மன்றெனறும்
விதிமுறைத் தொகையனால் விரிந்த நான்கும்
உஉ௧ வினாவிடை நான்குள
துணிந்து சொல்லல் கூறிட்டு மொழிதல்
வினாவின் விடுத்தல் வாய்வா னாமை யெனத்
தோன்றயது கெடுமோ கெடாதோ வென்குற்
கெடுண் டென்றல் துணிந்துசொல னாகுஞ்
உஉ௨ செத்தான் பிறப்பா னொபிற வானோ
என்று செப்பிற்
பற்றிறந் தானொ வன்மக னொவனல்
மிக்க றிட்டு மொழிதலென விளப்புவர்
வினாவின் விடுத்தன் முட்டை முந்திற் றோ
உஉ௩ பரிமுகந் திற் றோ வெனக்கட் டுரைசெய்
என்ற ஸைமுட்டைக் கெப்பனை யென்றல்
வாய்வா னாமை யாகா யப்பூப்
பழைதா புதிதா வென்று புகல்வான்
உகைக்கு மாற்ற முரையா திருத்தல்
உ௨௪ கட்டும் வீடு மதனகா ரணத்த
தொட்டித் தருதற் குரியா ரில்லை
யாமெ னுரைத்த பொருள்கட் கெல்லாங்
காமம் வெகுளி மயக்கங் காரணம்
அதித்தந் துக்க மநான்மா வகடு யெனத்
உ௨௫ தனித்துப் பார்த்துப் பற்றறுத் திடுதல்
மைத்தரி கருணா முதிதை யென றறிந்து
திருநதுநல் னுணர்வாற் செற்றமற் றிடுக
கருதி சித்தனா பாவனா தரிசனை
கருதி யுய்த்து மயக்கங் கடிக்க
உ௨௬ இந்நான் வகையான் மனத்திரு னீங்கென்று

முன்பின் மனையா மங்கல மொழியின்
ஞான தீப நன்கனங் காட்டத்
தவத்திறம் பூண்டு தருமங் கேட்டுப்
பவத்திற மறுகெனப் பாவைநோற் றனனென்.

௩௦. பவத்திற மறுகெனப் பாவை நோற்ற காதை

உரை

மணிமேகலை புத்த தன்ம சங்கம் என்னும் முத்திறமணியையும்
மும்முறை வணங்கிச் சரணுதீயடைதல்

க - ௫ : தானம்.....அடைந்தபின்

(இ - ன்.) தானம் தாங்கிச் சேலம் தலைநின்று போன பிறப்பின் புகுந்ததை உணர்ந்தோள் - மணிமேகலை நல்லாள் பண்டுப் பண்டுப் பலப்பல பிறப்பிலே தான மூதலிற் நல்லறங்களை மேற்கொண்டு அவ்வந் திலைக்கேற்ற நல்லொழுக்கத்திலே பிறழாது ஒழுக்கி அடிப்பட்டு வருதலாலே அவற்றின் பயனாக இப் பிறப்பிலே முற்பிறப்பையும் அதனகண் கிழைந்த கிழ்ச்சியையும் அறியும் பெறு பெற்றவள் அப் பின் பின்னும் பெருகுதலாலே; புத்த தன்ம சங்கம் என்னும் முத்திற மணியை முக்கையின் வணங்கி - புத்த பெருமாளும் அவன் திருவாய் நல்கந்தருளிற் அறங்களுந் அவ்வறநெறி கின்றொழுங்கும் சுகத்தாரும் ஆகிய மூவகைப்பட்ட மாணிக்கங்களையும் மூன்று முறை மனமொழி க்ம்ம என்னும் மூன்று கருவிகளாலும் வணங்கி; சரணுகதிமாய்ச் சரண்சென்று அடைந்தபின் - அச் சங்கத்தார்பால தருகப் புகுந்து அவர் திருவடிகளை எய்திய பின்னர் எனக.

(வி - ன்.)

“தவமுந் தவமுடையார்க் காகு மவமதனை
அஃதிலார் மேற்கொள் வது”

(குறள் - ௨௭௨)

என்பது பற்றி “தானம் தாங்கிச் சேலம் தலைநின்று” என இவற்றை ஏது வாக்கினார். போன பிறப்பிற் புகுந்ததை உணர்ந்தற்கும் முத்திற மணியை வணங்குதற்குச் சரணுகதிபுகுதற்கும் எல்லாப் பொதுவாதவித் துவை முற்பட விதந்தோகனார். தானம் - தானபாரமிதை. சேலம் - சேலபாரமிதை. இவை பாரமிதை பத்தனுள் முன்னிற்பவை. இவற்றை

“தானம் சேலமுந் பொறை தக்கதாய விரியம்
ஊனமில் தியானமே புணர்ச்சியோடு பாயமும்

மானமில் லருளினை வைத்தலேவ லிம்மையும்

ஞானமீரைப் பாரமீதை"

(கேலகேசி-உருச)

என்பதனும் உணர்க. இவற்றுள், தானபாரமீதை யாவது - தானம் நிறைப்பது. அது "ஞன்றியின் றுணையாகக் கொடுத்திட்டான் அல்லனோ" என்பதனாற் பெறப்படும்.

சேலபாரமீதையாவது ஒழுக்கம் நிறைத்தல். அது வியபிட கத்துச் சொன்னவா றொழுதுதல். சேலம் எனினும் ஒழுக்கம் எனினும் ஒக்கும். இலை-பஞ்சசேலம் அட்டாங்க சேலம் தசசேலம் என மூவகைப் படும். ஈண்டு—

"தோடா ரிலங்கு பலர்கோதி வண்டு வரிபாட நீடு துணர்சேர்
வாடாத போதி நெறிசீழன் மேயவரதன் பயந்த வறநால்
கோடாத சேல விதமேவி வாய்மை குணாக நானு முயல்வார்
வீடாத விற்ப நெறிசேர்வர் துன்ப வினைசேர்த னானு மிலரே"

எனவரும் பழம்பாடலு முணர்க. (வீர - யாப்பு - உ. மேற்.)

புத்த தன்ம சங்கம் என்பது பௌத்தருடைய சமயத்தின் தலை சிறந்த மூன்றுறுப்புகள்.

புத்தனும் தன்மமும் சங்கமும் என எண்ணும்மை விரித்தோதுக. பௌத்தர்கள் வழிபாடு தொடங்கும்பொது "புத்தம் சரணங் கச்சாமி. தன்மம் சரணங் கச்சாமி. சங்கம் சரணங் கச்சாமி" என மூன்றுமுறையோதுதல் மரபு. மூன்றையும் மூன்றுமுறை மும்முறை வலம் வந்து மனத்தானினைந்து மொழியாலோது மெய்யால் வணங்கி வழிபாடு செய்தான் என்றற்கு மும்முறை வணங்கி என்னுது மும்மையின் வணங்கியென்றார். சாணுகதி - தஞ்சம் புத்தல். சங்கத்தில் முதன் முதலாகச் சேர்பவர் இவ்வாறு மும்மணியையும் மும்மையின் வணங்கிச் சாணுகதியடைதல் வேண்டும் என்பது அச் சமய விதியாகும்.

[அறவணவடிகள் மணிமேகலைக்கு கூடும் அடி முதலாக சசகூடம் அடியிருக்க, புத்த தன்மங்களைத் தொகுத்துக் கூறுவதாய் ஒரு தொடர்.]

அறவணவடிகள் கூற்று; புத்த சமய வரலாறு

க - க: முரணு.....தோன்றி

(இ - ள்.) முரணு மூர்த்தினை மொழினை - மணிமேகலைக்கு அறங்கூறுதற் பொருட்டே அங்கரத்திற்கு எழுந்தருளிய அறவணவடிகள், அனடது அறங்கூறுதற்குத் தீதாடங்குபவர் முத்திறமணிகளுள் தலைசிறந்த மணியாகத் திகழ்பவனும் அச் சமய ஓதல்வனும் முன்பின் முரண்படாத உயரிய அறங்களைத்

திருநாங் மலர்க்கருளிய அறவாழி அந்தணனுமாயின புத்த பெரு
மானுடைய நெற்பிணைக் கூறத் தொடங்குபவர்; அறிவு வறிய
உயிர் நிறை காலத்து முடிதமங்கு அமர் முறை முறை இரப்ப -
மணிமேகலாய்! கூர்ந்து கேட்பாயாக! பண்டொரு காலத்தே
அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள்களை
நெறிமறிந்தய்தற்குரிய மக்கள் நெற்பிணை எய்திய உயிர்கள்
தாமும் ஆர் நன்னெறி காட்கு கல்லறங் கூறுதற்கென
கல்லாசாணைப் பெறமாட்டாமையாலே தமக்குரிய அறிவு இறுமை
எய்தி அந்நினை யுயிர்போலப் பேதைமை நிறைந்திருந்த பொழுது
முடிக்கலன்களாலே திகழ்கின்ற அமார்கள் பிரயாபாலன் என்னும்
தேவனபாற்பன் முறையும் சென்று உயிர்கட்குற்ற அக்குறைமைத்
தீர்த்தருளவேண்டும் என்று இரத்தமையால இவலபாகனை அருள்
கொடிய அத்தேவனும் அக்குறை நோர்ந்து; துடித லோகம்
ஒழியத் தோன்றி - துடிதலோகம் என்னும் தெய்வ உலகத்தி
னினு இழிந்து இந் நிலவுலகத்திலே பிறந்தருளி என்க.

(வி - வி.) மூரணத் திரு அறம் - முன்பின் மாறுபடாத உயிர்
ஒழுக்கம். மூர்த்தி - புத்தர். மூர்த்தியின் வரலாறு மொழிவோன்
என்க. மொழிவோன் : பெயர் : அறவணவடிகள் என்க. உயிர், ஈண்டு
மக்கள் உயிர் என்பதுபட நின்றது. என்னை? மெய்யுணர்தலும் வீடு
பெறுதலும் அதற்கே யுரியவாதலின். வறியதாக என்பதன் ஈறு கெட்டது.
வறிது - சிறிதின் மேற்று. நிறைவின் என்றது, தொகை மேலின்றது.
முறைமுறை என்னும் அடுக்குப் பன்மை மேற்று.

துடிதலோகம் - பௌத்த சமயக் கணக்கர் கூறும் முப்பத்தா
ருலகத்துள் ஒன்று. இஃது ஒன்பதாவதுலகமாம். அவர் கூறும் ஆற
வானஉருலகங்களுள் வைத்து இது நான்காவதுலகம் என்பர். 'பிரயா
பாலன்' என்னும் துடித லோகத்துத்தேவனை புத்தனாக நிலவுலகத்திலே
வந்து பிறந்தனன் என்பது வரலாறாகும்.

புத்தன்கோசல நாட்டின்கண் 'கபிலவாத்து' என்னும் நகரத்திருந்த
செங்கோலோச்சிய முடிமன்னன் மனைவியருள் மாயாதேவி என்பவள்
வயிற்றிற் கருவாகி வளர்ந்து பிறக்குங் காலத்தே அவள் வலமருங்கு
வழியே பிறந்தருளினன் என்ப.

இனி, துடிதபுரம் என்பது இந் நிலவுலகத்தே புத்தருக்கியன்ற
திருப்பதியாகிய ஒரு நகரம் என்பாருமுளர். எனவே துடிதலோகத்தின்
கிணவுச் சின்னமாக அந்நகரம் மக்களால் உண்டாக்கப்பட்டது என்ற
கொள்ளலாம். இதனை,

“தொழுமடிய ரிதயமல ரொருபொழுதும்
பிரிவரிய துணைவ னெனலாம்
எழுமிரல் கிரணநிக ரிலகுதுகில்
புனைசெய்தரு ளிறைவ னிடமாம்

குழுவு மறை யவருமுனி வரரும்
அரபிரம ராகவனு மெவரும்
தொழு தகைய இமையவரு மற உருவு
துதி செய்தெழு துடி த புரமே"

எனவரும் பழம் பாடலாலு முணர்க. (வீரசோ - யாப்பு - ௨.௨. மேற்)

இனி, புத்தன் தாயின் உல மருங்கு வழியாகப் பிறந்தான் என் பதனை,

"உலும்பினி வனத்து ளொண்குழைத் தேவி
வலம்படு மருங்கு வடுகோ யாராமல்
ஆன்றோன் அவ்வுழித் தோன்றின னாகனின்
சுன்றோன் ஏழாநாள் இன்னுயிர் நீத்காள்"

எனவரும் பிம்பிசாரக் கதைச் செய்யுளா னும்,

"புத்தன்தாய் ளென்டிப்பி வாழை புனமுங்கில்
கத்தும் விரியன் கடுஞ்சிலந்தி - இத்தனையும்
வேலாலும் வாளாலு மன்றியே தாங்கொண்ட
குலாலே தம்முயிர்க்குச் சோர்வு"

எனவரும் உலகுரையானும் உணர்க. இவை நீலகேசியில் குண்டல - சக செய்யுளின் உரையிற் கண்டவை.

போதி மூலம் - அரைய மரத்தடி. புத்தர் பலகாலம் பல்வேறு நோன்புகளையும் ஆற்றியும் மெய்யுணர்வு பெறாமல் ஒருநாள் புத்தகையை என்னுமிடத்தே பங்குனி யாற்றின் கரைமேனின்ற ஓர் அரையமர நீழலில் அமர்ந்திருந்த பொழுது அவருக்கு மெய்யுணர்வு பிறந்த தென்பது அவர் வரலாறு. இக் காரணத்தால் புத்தகையை என்னும் இடமும் அரைய மரமும் பெளத்தரால் திசைநோக்கித் தொழப்படும் சிறப்புடையனவாயின என்க.

இதுவுமது

௧௦ - ௧௩ : மாரனை.....கட்டுரை

(இ - ள்.) மாரனை வெணது வீரன் ஆதி - காமனைத் தோற்றுவிக்கும் காமத்தைத் துவர நீத்தலாகில அவனை வென்று மாபெரும் வீரனாய்த் திகழ்ந்து; குற்றம் மூன்றுக் குற்ற அறுக்கும் - காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மூன்று குற்றங்களையும் அறற்றின் காமமும் கெடுகபடி துவரத்தடைத் தற்குக் காரணமான; வரகன் வரகன் ஏமக் கெடுரை - போழுக னுனை அப் புத்த பெருமான் திருவாய் கலந்தருளிய கால் வகை

மெய்க்காட்சிகளாகிய மக்கள் உயிர்க்குப் பாதுகாவலும் இன்பமும் பயக்கும் மெய்ப்பொருள் பொதிந்த அழகுரைகள் என்க.

(வி - ௩.) பாரன் - ஈண்டு அவன் செயலாகிய காழறிதல் மேன்மையுடையது. மாறிய வெள்ளம் எனவே அவனை, மீண்டும் உலகத்தில் ஈடுபடுத்தும் எல்லாத்திக்கு உடனும் வென்றமை கூறும் இவ்வுரைகளின் விரன் ஆகி என்றார்.

குற்றம் மூன்று - காம வெகுளி மயக்கங்கள். இவற்றைத் தவிர்த்து உடைத்தார்க்குப் பின்னர் பிறவிப் பிணி இல்லாமையின் முற்ற அறுக்கும் என்றார்.

“காம வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
காமங் கெடக்கெடு நோய்”

(உரை)

என வரும் திருக்குறளும் ஈண்டு நினைக்கற்பாற்று.

வாமன் - அழகன். அழகன் மிக்கவன் என்பது பற்றி அழகுத்தரின் பெயரால் ஒன்றாகவே வழங்கப்படுகின்றது. குற்றம் அறுக்கும் கட்டுரை, வாமன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய கட்டுரை, வாய்மைகூறுபடைய கட்டுரை, ஏமமுடைய கட்டுரை என அனைத்தும் கட்டுரைகளே தனித் தனி இயையும். திருவாய் மலர்ந்த கட்டுரை என ஒரு சொல் பெய்து கொள்க.

வாய்மை என்றது புத்தனது நால்வகை மெய்க் காட்சிகளை; அவை பின்னர் விளக்கப்படும். ஏமம்-பாதுகாவலும் இன்பமும் ஆம்; ஆக இரு பொருளும் கொள்க. கட்டுரை - பொருள் பொதிந்த மொழி.

இதுவுமது

கச - கக : - இறந்த.....காட்டி

(இ - ௩.) இறந்த காலத்து எண் இல் புத்தர்களும் - மற்ற அக் கட்டுரை தானும் அவ்வாறிய புத்தருக்குப் பின்னர் அவ்வறநேறிமைப் பின்பற்றி வழி வழிமாறக் கடந்த காலத்திலே எண்ணிறந்த புத்தர்களும் பிறந்து; அருள் உளம் கெடுத்து-அருள் உட்கந்து மக்களுக்குத் தம் அருளுடைமை காரணமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளி உலகெலாம் பரப்பப்பட்ட கிறப்பினையும் உடைத்தார்க்; ஈர் அறுபொருளின் ஈந்த நெறி உடைத்தாய் - அவ்வறவுரை தானும் தன்பால் பன்னிரண்டு சீதானங்கள் எனனும் உள் ளுறப்புள்ளையப் பகுத்தோதும் முறைமைபினை யுடைத்தார்க்; ஈர்பினை தோன்றி தம் தயினை மீட்டும் இலக்கு அணத் தொடர் தலின் - அப்பன்னிரண்டு சீதானங்களும் தம்முள் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று காரணகாரிய முறையாலே தாய்தாகத் தோன்றாதற்குச் ஈர்பாகிய பண்புள்ளினனும் தோன்றித் தத்தமக்குரிய அக் ஈர்பு, மீண்டும் ஈர்த்தாய் பிறத்தற்கேதுவாக அணுகி வரும் பொழுது அவ்வறந்நினின்றுக் பிறந்து இவ்வாறே தொடர்ந்த

தோன்றி வருதலாலே ஐயற்றின் தோற்ற முறையினை; மண்டல வகையா அறிமக் காட்டி - வட்டமாகக் கழன்று வருகின்ற முறைமையாக அறிவுறுத்தது என்க.

(தி - தி.) - அமரர் இரந்து வேண்டதலாலே துடித லோகத்தினின்று விளவுகத்தே பிறந்த நரிய கௌதம புத்தரே ஆதிபுத்தர் எனவும், அவர் போது முடிக்கிந்நது கண்ட மெய்க்காட்சிகளை பெளத்த சமய தத்துவங்கள் ஆம் எனவும் கொள்க.

இனி, இறந்த காலத்து எண்ணில் புத்தர்களும் - என்பதற்கு. "கௌதம புத்தர் தோன்றுமனப எண்ணிறந்த புத்தர் காலந் தோறுந் தோன்றி உலகல அறத்தை நிறுவினர் எனவும் அவ்வறநெறி மையே கௌதம புத்தர் உறுதி பெறச் செய்தவர் என்றும் கூறுவாரும் உளர். கௌதம புத்தருக்குப்பின் இறந்த காலத்தே எண்ணிறந்த புத்தர் பிறத்தனர் என்பாருமுளர்.

இனிக் கௌதம புத்தர் புத்த தத்துவம் நிரம்புதற்கு முன்னே எண்ணிறந்த புத்தப் பறப்பினை எய்தி அந்நெறிப் பயின்றபபட்டு வந்து கௌதம புத்தராய்ப் பிறந்தபொழுது புத்த தத்துவம் நிரப்பினர் என்பாரும் உளர்.

ஈர் அறு பொருள் என்றது பேதைமை முதலிய பன்னிரண்டு நிதானங்கள். அவை - உச ஆங்காதையில் இவ்வறவண வடிகளாரே இராசமா தேவியார்க்கு.

"பேதைமை செய்கை உணர்வே அருவுரு
வாயில் ஊறே நுகர்வே வேட்கை
பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பயன்"

எனத் தொகுத்தோதி யுள்ளமையின் ஈண்டு "ஈரறு பொருளின் ஈந்த நெறி" என்று தொகைமட்டும் ஒதியொழிந்தார்.

இனி இக் காதையில் இவற்றினியல்பெலாம் விரிவகையால் விரித் தோதப்படும் இப் பன்னிரண்டு நிதானங்களும் காரண காரிய முறையாலே தொடர்ந்து தோன்றி ஓர் வட்டமாக மீட்டும் அவ்வாதே தத்தம் இலக்கு அண்ணியவழித் தோன்றி இவ்வாதே முடிவின்றி, மண்டலமாகச் சுழன்ற வண்ணமே இரக்குந் என்பார், மண்டல வகையாற் காட்டி என்றார். இக் காரணத்தால் பிறப்பிற்கு எல்லையில்லை வாயிற்ற என்பது குறிப்பு. பேதைமையை முதலாகக் காட்டினரேனும் இறுதியினின்ற வினைப்பயன் சார்பாகப் பேதைமை பிறத்தலின் இவ் வட்டத்திற்குத் தொடக்கமும் முடிவும் இல்லை என்றாராயிற்று. சார்பு - இடம் என்னும் பொருட்டு; வழி என்னும் பொருட்டாகக் கோடலுமாம். இனி, பிறப்பிற்குப் பேதைமை முதற் காரணமும் துணைக் காரணமும் ஆகி எல்லா நிதானத்தினும் கலந்துள்ளமையின் அதனையே முதலாக எடுத்தோதிற்று எனினுமாம்.

இவற்றை, வடநாலோர் துவாகச நிதானம் என்றும் நிரலே அவற்றை அவித்யை கர்மம் (ஸிஸ்காரம்) வஞ்ஞானம் ரூபாரூபம் சடாமதனம் பரிசம் வேதனை திருட்டினை உபாதானம் பவம் சன்மம் கர்மபலம் என்றும் விரிப்பர்.

திருவுமது

உரு - நக: எதிர்.....உறழியாதி

(தி - ன்.) எதிர் முறை ஒப்ப மீட்சியும் ஆதி - தோன்று தற்குரிய காரணத்தை எதிர்த்து நின்று விலக்குதலாகில காரியம் சிஷ்டாமையுமாய்; ஈங்கு இது இல்லாவழி இல் ஆதி - இவ்வாறு காரணம் இல்லாத விடத்தே அஃத காரியமும் சிஷ்டதலும் இல்லையாதி; ஈங்கு இது உள்வழி உண்டு ஆதி - இவ்வாறாகிய காரணம் உளதாய் விடத்தே காரிய சிஷ்டதலும் ஒரு தகையாக நிகழவ தாகலாலே; தக்க தக்க சார்பின தோற்றம் என - அவ்வப பிறப்பிற்குத் தகுந்த தகுந்த காரணங்கள் அமைந்தவழி அவ்வவற்றிற் கேற்பப்பிறப்பும் தோன்றும் என்று சொல்லப்பட்டு; இலக்கு அண் அத் தொடர் பால் - காரணமாகிய இலக்கு அணுதவதாயிய தொடர்பினாலே; கருதப்பட்டு - ஆராய்ந்து கூறப்பட்டும்; கண்டம் நான்கு உடைத்தாய் - பகுதிகள் நான்குடைத்தாய்; மருவிய சந்திவை மூன்று உடைத்தாய் - அப் பகுதிகள் கூடுகின்ற கூட்டவை மூன்றுடைத்தாய்; பார்க்கின் தோற்றம் மூன்று வகையாய் - ஆராய்ந்து பார்க்குகிடத்தப் பிறப்பு மூன்று வகையாய்; தோற் றற்கு ஏற்ற காலம் மூன்று உடைத்தாய் - பிறத்தற்குப் பொருந்திய காலங்கள் ஒரு மூன்றுவகையதாய்; குற்றமும் வினையும் பானுமி விளைந்து - குற்றங்களும் விளைகளும் அவற்றின் பண களும் விளைந்து; நிகை இல வறிய துன்பம் என கோக்க - பிறப்புகள் சிலைத்தல் இல்லாதனவும் இனபயில்லாதனவும் பெரு கிய துன்பமே உடையனவும் ஆகி என்று மேய்யுணர்ந்த பொழுது; உலகம் விட்டிற்றது உறுதியாதி - அது தானே எஞ்ஞானமும் அழியாத விடமின்பத்திறகு உறுதி தருவதாகவும் ஆகி; எனக.

(வி - ன்.) எதிர் முறை ஒப்பதலாவது - இவ்வாறு ஒன்றிலிருந்து ஒன்று தோன்று முறைமையினை எதிர்த்து நின்று மாற்றிவிடுதல். அஃதாவது காரணத்தை இல்லையாம்படி செய்தல் என்றவாறு இவ்வண் காரணத்தை மாற்றிய வழி இல்லையாய், மாற்றாது விட்டவழி என் றென்றும் மண்டில வகையாய் உண்டாகும் என்று வற்புறுத்துவார். ஈங்கு இது இல்லாவழி இல்லாதி ஈங்கிதுள்ளவழி உண்டாகலின் என விதந்து ஏதுவை வலியுறுத்தினர். ஈங்கு என்றது இவ்வாறு என்றவாறு.

இனி (=அ) தொடர்களின் என்பதனைச் சுட்டிற்றுக்கக் கருதி இத் தொடர்ச்சிக்குக் காரணமாகிய இலக்கு இவ்வழி இல்லாதி உள்ளவழி உண்டாதலின் எனக் கோடலுமாம். நல்வினையும் தீவினையும் ஆகிய வினைவகைக்குத்தக உயர் பிறப்பும் இழிபிறப்பும் உண்டாம் என்பார் தக்க தக்க சார்பிற் குற்றம் என்றார். என்னை?

“அலகில பல்லுயிர் அறுவகைத் தாகும்

மக்களும் தேவரும் பிரமரும் நரகளும்

தொக்க விலங்கும் பேயும் என்றே
நல்வினை தீவினை என்றிரு வகையால்
சொல்லப் பட்ட கருவினுள் தோன்றி"

என்றோதினமையும் நினைக. எனவே அவ்வவற்றின் வினைவகைக்குத் தக்க தக்க சார்பில் தோற்றம், என்றார் என்க.

தோற்றம் - பிறப்பு; அவை ஏற்றுவகைப்படும். அவை பின்னர் விளக்கப்படும். தோற்றம் நிலையில வறிய துன்பம் என நோக்க. என இடைக்க. அங்ஙனம் நோக்கிய வழி பிறப்பை வீட்டிற்குக் கருவியாம் என்பார் வீட்டிற் கு உறுதியாகி என்றார்.

இதுவுமது

௨௨ - ௨௮: நால்வகை.....கேடாதாய்

(இ - ன்.) நால்வகை வாய்மைக்குச் சார்பு இடன் ஆகி - நான்கு வகைப்பட்ட மெய்க்காட்சிகளும் தோன்றாதற்கியறை நிலைக்களன் ஆகி; ஐந்துவகைக் கந்ததது அமைதிமுகி - ஐந்து வகைப்பட்ட கந்தங்களும் கூடிய கூட்டத்தாலே அமைதைய; மெய்வகை ஆறு வழக்கு முகம் ஆகி - உண்மை வழக்கை உளவிட்ட ஆறுவகை வழக்கும் உளவாதற்கு நிலைக்களன் ஆகி, நமங்கள் நான்கால பயனகள் எய்தி - ஒற்றுமை நமம் முதலிய நடங்கள் நான்கினாலும் நால்வகைப் பயன்களையும் எய்தி; நால்வகைமால் இயன்ற வினா விடை உடைத்தாய் - துணிந்து சொல்லல் முதலிய நான்கு வகையாலே நிகழுகின்ற வினாக்களையும் விடைகளையும் உடையதாய்; கின்மிதி இனறி - ஒருவரானும் உண்டாக்கப்படாது தாண்டி தோன்றியாய்; ஊழ்பாடு இனறி - முடிவற்றதுமாய்; பின்போக்கு அல்லது பொன்றக் கேடாததாய் - தொடர்ந்து நிகழ்வதல்லது ஒருபொழுதும் முற்றும் அழிவாத தாய் என்க.

(ஊ - ன்.) நால்வகை வாய்மைபாவன :

"பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவார் உறுவது பெரும்பே ரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது பின்னது
அற்றோர் உறுவது"

(மணி-௨-௧௪-௪)

என்பன. இவற்றை, நிரலே துக்கம், துக்கோற்பத்தி, துக்கநிவாரணம், துக்கநிவாரண மார்க்கம் என்று வடநூலோர் கூறுப. இவை நான்கிற்கும் சார்பிடன் உடம்பாதலுணர். வாய்மை - சத்தியம். இவை புத்தர் போதி மூலம் பொருந்தியிருந்த பொழுது அவர் உன்னத்தே பிறந்த மெய்க் காட்சிகளாம் என்க.

ஐந்தாவகை கந்தமாவன: “உருவக்கந்தம், துடர்ச்சிக் கந்தம், ஐரிடபுக் கந்தம், பாவரீணக் கந்தம், அறிவுக் கந்தம்” என்னுந் ஐந்துமாம். இவற்றிற்கு இக் காதையின் ௧௮௬ - ௧௯௦ ஆம் அடிகளின் விளக்கம் தரப்படும்; ஆண்டுக் கண்டு கொள்க.

மேய்வகை-உண்மை முசுவிய வழக்குவகை. முகம் - கோற்றுவாய். கயங்கள் ஒற்றுமை நயம், வேற்றுமை நயம், புரிவின்மை நயம், இயல்பு நயம் என்னும் காங்குமாம்.

நால்வகை வினாவிடையாவன: துணிந்து சொல்லல், கூறிட்டு பொழிதல், வினாவன் விடுத்தல், வாய்வாளாமை என்பன.

மின்மிதி - உண்டாக்குதல். ஊழ்பாடு - முடிதல். பின் போக்கு எனினும் தொடர்ச்சி எனினும் ஒக்கம். இத் தொடர்ச்சி நால்வகைப்படும் என்பர். அவையாவன—காற்றுப்போல் தொடர்வது, வளங்கின் கடர்ப்போல் தொடர்வது, நீர் வீழ்ச்சிபோலத் தொடர்வது, எறும்புகள் போலத் தொடர்வது என்பன. வடநூலார் வாயுசந்தானம். திபசுந்தானம், தாரசந்தானம், பிபிலிகாசந்தானம் என்பனவும் இவையேயாம். பொன்றக் கெடுதல் - முழுவதும் அழிதல்.

திருவுமது

௧௬ - ௪௮: பண்ணுநர்.....சாராம்

(தி - ள்.) பண்ணுநர் இன்றிப் பண்ணப் படாதாய் - செய்வகாரியில்லாமையால் செய்ப்படாததாய்; யானும் இன்றி எனது மின்றி - யான் என்னும் செருக்குக் எனது எனனும் செருக்குமாகிய இருவகைச் செருக்குமில்லாததாய்; போனதும் இன்றி வந்தது மின்றி - கழிந்தது என்று கருதப்படாததும் வந்தது என்று கருதப்படாதது; முடித்தலும் இன்றி முடிவ மின்றி - தான ஒன்றனைச் செய்து முடித்தலில்லாததும், தானே முடிந்தொழிதலில்லாததும் ஆக; வினையும் பயனும் பிறப்பும் வீதம் இனையன எல்லாம் தானே ஆகிய - வினைகளும் அவற்றின் பயன்களும், பிறப்புகளும், வீதிபோதும் ஆகிய இன்றோனை பிறவற்றிற் செல்லாக காரணம் தானேயாகியமைந்த; பேதைமை செய்கை உணர்வு அரு டரு வாயில் ஊறு துடிவு வேட்கை பற்று பயம் தோற்றம் வினைப்பயன் இற்றென வகுத்த இயல்பு ஈர் ஆறும் - பேதைமை முதலாக வினைப்பயன் ஈராக வகுத்தக் கூறப்பட்ட சிதானவகைப் பன்னிரண்டின் தன்மைகளையும் என்க.

(வி - நு.) ௧௬-ஆம் அடி முதலாக ௪௮-ஆம் அடியிலுள்ள யாமன் வாய்மைக் கட்டுரையை ஒதுவாறு தொகுத்தோகியபடியாம். பண்ணிரண்டாவகை மிகாணங்களில் பேதைமையே முதற் காரணமாம். அப் பேதைமையினின்றுசெய்கையும், அதனினின்று உணர்வும், அதனினின்று

அருவுருவும், அதனினின்றும் வாயிலும், அதனினின்றும் ஊறும், அதனினின்றும் நுகர்வும், அதனினின்றும் வேட்கையும், அதனினின்றும் பற்றும், அதனினின்றும் பலமும், அதனினின்றும் தோற்றம், அதனினின்றும் வினைப்பயனும் ஆகப் பன்னிரண்டு நிதானங்களும் தோன்றும் என்க.

இன்ப பேதைமையினின்றும் ஒன்றினொன்றாகப் பிறந்து வரும் இவற்றள் இறுதியின்ற வளைப்பயனினின்றும் மீண்டு பேதைமை தோன்ற அதனினின்றும் செய்கை முகனியன தோன்ற இவ்வாறே இவை சுறுமுதலுமின்றிச் சுழன்ற வண்ணமே இரக்கம் ஆதலின் இவற்றை இவ்வாறு (௧௧) “மண்டில வகையாய் அறயக் காட்டி” என்றார். பேதைமை அநாதியாயுளது அதலின் அதனைப் பண்ணுநர் இவ்வாமை கால் பண்ணப் படாததாய் என்றார். இன்றி - இவ்வாமைபால். மற்று இதற் சிவ்வாறரை காண்பல், செய்யும் முதலையின்றித் தானே செயற் படுவதெல்லையாய் என்று உரை கூறவாந முளர். இவருரை பௌத்த தத்துவத்தோடு பெரிதும் மாறுபடுதலை அவர் நோக்கிற்றிலர்.

அநாதியாக இவை இங்ஙனமே மண்டில வகையாற் சுழல்வன. ஆயினும் இவற்றால் விளையும் பயன் துன்பமேனெய்யுணர்ந்து நோக்கி னோக்கு, இவற்றிற் பற்றறுதலின் இவ்வாற்றால் இவையே வீடு பெற்றிற்கும் காரண வாதலின் விளையும் பயனும் பிறப்பும் வீடும் தானே ஆகிய பேதைமை என்றார்.

உணர்வு என்னும் மூன்றுவது நிதானம் முதலாவதாகிய பேதைமைக் கண்ணில்லையாகலின் யானும் இன்றி எனது மின்றிப் போனதமின்றி வந்ததமின்றி என்றார், எனவே இருளே உலகத்தியற்கை என்றவாறு விற்று.

பிறந்தோர் அறிதற்குரியன

சக - ௫௦ : பிறந்தோர்.....அறிசுவர்

(இ - ள்.) பிறந்தோர் அறியின் - மணிமேகலையே கேள்! இங்ஙனம் ஆகிய னாமன் கட்டுரைகளாகிய இவற்றை உயரிய மக்களாகப் பிறந்தோர் ஆராய்ந்து அறிந்து இவற்றால் குற்றமும் விளையும் விளையின் பயனும் விளைந்து சிகையில வறிய துன்பமேனக் கண்டு இவை மீளாக நெறியில ஒழுகுவாராயின் இவைமே உலகமா வீட்குற்து உறுதியாக; பெரும் பேறு அறிசுவர் - பெரிய வீட்குணபமாகிய பேற்றினை எய்தா சிற்பர்; அறியாராயின் ஆழ் வாகு அறிசுவர் - அறியாரானால் தாங்கன அழந்தித் துன்புறுதற்கிடமான வகத்தையே எய்தா சிற்பர் காண்! என்றார் என்க.

(வி - த்.) அறியின் என்றது, அறிதல் இன்றியனாயாது என்பதுபட சிந்தது. பிறந்தோர் என்பது மக்களாகப் பிறந்தோர் என்பதுபட சிந்தது; என்னை? அவர்களை அறிதற்கும் வீடு பெறுதற்கும் உயர்வு ஆதலின்.

பேதைமையினியல்பு

கூ - கூ : பேதைமை.....தெளிதல்

(இ - ள்.) பேதைமை என்பது யாது என வினவின் - கந்தாம்! வினையும் பமனும் பிறப்பும் வீதம் இனமன எல்லாந் தானே ஆகிய அப் பேதைமையின் இகல்புதான எத்தகையது என்று நீ வினவுவாயாயின் கூறுதும் கேட்பாயாக! ஒதிக இவற்றை உணராது - போதிமுலததே பொருந்தியிருந்து புணர்ந்திதாதி....வாமன வாய்க்கம ஏமக் கட்டுரையின் பொருள் இவை யென யாம் உனக்கு ஒதிக இவற்றைமெல்லாம் ஆராய் துணர்ந்து கொள்ளாமல்; மயங்கி - அனாவினிலே மயங்கி; இயல்பு பொருளால் கண்டது மறந்து - இயல்பாகவே பொறி கட்டுத தோன்றுகின்ற பொருள்களையே மெய்ப்பொருள் என்று விருமபி ஆராய்ந்து கண்ட வாய்க்கமகளை மறந்தொழிந்து; முயல் கோடு உண்டு எனக் கேட்டது தெளிதல் - மயக்கமுடையான் ஒருவன் முயலுக்குக் கொம்புண்டு என்று கூறியவழிச் சிறிதும் ஆராயாது அவன் கூறியபடி முயலுக்குக் கொம்புண்டென்ற தெளிந்து கோடற்குக் காரணமான மருட்கையே பேதைமையாக் என்றார் எனக.

(வி - ந்.) எனவே,

“பேதைமை என்பதொன் றியாதெனின் ஏதங்கொண்டு
ஊதியம் போக விடல்” (குறள் - 445)

என்பதே இதன் கருத்துமாதலறிக. இதன்கண் “முயற் கோடுண் டெனத் தெளிதல்” ஏதங் கொண்டபடியாம். “இயற்பு பொருளால் கண்டது மறத்தல்” ஊதியம் போகவிட்டபடியாம் என்றுணர்க.

இனி இயற்பு பொருளால் காண்டலாவது,

“எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” (குறள் - 446)

என்பது பற்றி, “பொருள் தோறுந் உலகத்தார் கற்பித்துக் கொண்டு வழங்குகின்ற கற்பனைகளைக் கழித்துகின்ற வண்மைகளைக்” காண்டலாம். அங்ஙனம் கண்டது மறந்து முயற் கோடுண்டெனத் தெளிவது மருட்கை யாம். இதனை,

“பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரும்
மருளானும் மாணப் பிறப்பு” (குறள் - 446)

என்னும் திருக்குறளோடும் ஒருபுடை ஒப்பு கோக்குக. இனி,

“பேய்மை யாக்குரிப் பேதைமைக் களவனே டுடனாய்க்
காமுற் றுமதன் பயத்தினிற் காமனைக் கடந்து
நாமமுடம் புதழ் கெட்ப்பதொர் நன்னெறி நன்னுந்
வாமன் வாய்மொழி மறந்திட்டு மறந்தொழி கின்றும்”

எனவரும் பழம் பாடலையும் (வீர-யாப்பு. கக. மேற்.) நினைக.

பிறப்புவகை

௫௫ - ௫௮: வினைப்பயன்.....என்றே

(இ - ள்.) உலகம் முன்றினும் உயிராக - மேலும் கீழும்
நடுவுமாகிய இடம்பற்றி உலகங்கள் முன்று வகைப்படும்,
அவற்றில் எல்லாம் உயிர்கள் நிரம்பியுள்ளனவாக; உலகம்
அலகு இல - இடம்பற்றி முன்றாக வகுக்கப்பட்ட உலகவகை
எண்ணிறந்தனவாகும்; பல் உயிர் அறுவகைத்தாகும் -
அவ்வகை எண்ணால் அளவிடப்படாத உயிர்கள்தாம் பிறப்பி
னாலே அறுவகைப்படுவனவாம்; மக்களும் தேவரும் பிரமரும்
சாகரும் தொக்க விலங்கும் பேயும் என்று - அவைதாம் மக்கள்
பிறப்புத் தீதவப் பிறப்பும் பிரமப்பிறப்பும் சாகப்பிறப்பும் பலவாய்த்
தொகுக்கப்பட்ட விலங்குப் பிறப்பும் பேப்பிறப்பும் என்று
கூறப்படும் இவ் வாறுவகையுமாம்; என்றார் எனக.

(வி - ௧) உலகம் 'மேல் கீழ் நடு' என இடம்பற்றி மூவகைப்படும்
ஆயினும் மேலுலகங்கட்கும் கீழுலகங்கட்குப் பளவிலை என்பார், உலக
முன்றினும் எனவும், உலகம் அவகில எனவும் இருவகையானும் ஒதிக்க
காட்டினார். அனைத்துலகங்களினும் உயிர்கள் நிரம்பியுள்ளன என்பார்
உலகம் முன்றினும் உயிராகும் என்றார்.

இனி, உயிர்கள்தாமும் யோனி வகையானும் என்வகையானும்
பலவென்பார் பல்உயிர் என்றும், அவை பிறப்பு வகையால் அறுவகைப்
படும் என்றுங் கூறினார். இனி, அஃறிணையுயிர்கள் பறவையும் விலங்கும்
நீர் வாழ்வனவும் எனப் பலவகைப்படுவன வாயினும் அவற்றில் சிறப்
பின்பையின் அனைத்துப் விலங்குப் பிறப்பென்றே தொகுத்துக் கூறப்
படும் என்பார் 'தொக்க விலங்கு' என்றார்.

(வினைவகை) (௧) தீவினை

௫௯ - ௭௧: நல்வினை.....முன்றுமேன

(இ - ள்.) நல்வினை தீவினை என்று இருவகையால் -
மேலே கூறப்பட்ட உயிர்கள் தாம் செய்கின்ற அறச்செயலும்
மறச்செயலும் என்று கூறப்படுகின்ற இருவேறுவகை வினை
களையும் செய்தல் காரணமாக; சொல்லப்பட்ட கருவில் சேர்

தலும் - மேலே கூறப்பட்ட அறுவகைப் பிறப்புதான் வைத்துத் தத்தம் வினைக்கெற்ற பிறப்பினுள் கருவாகிப் பிறத்தலும்; கருவினுள் பட்ட பொழுதினுள் தோற்றி - அனை துவகாறு னோவாகிப் பிறந்த பொழுதிலிருந்தே; வினைப்பயன் வினையுயரகை - அவ்வவ்வுயிர்கள் முனபுசெய்த இருவினைப்பயன்களும் நுகர்ச்சிக்கு வந்துறும் பொழுது; மனப் பேரினப்பழம் கவகையும் காட்டும் - அவற்றின் உள்ளத்தேய் பெரிய இனப்பதையும் பெரிய துணபத் தையும் தோற்றுவிக்கும்; தீவினை எனபது யாதென வினவின - மாய் முனபு கல்வினை தீவினை எனத் தொகுத்துக் கூறிய இருவகைவினைஞா வைத்து அஞ்சத்தக்கது தீவினை. ஆதலின் அத் தீவினைதான் எத்தகையது என்று வினவிற் கூறுதும்; ஆய்தொடிக் கல்லாய் ஆயகு அது கேளாயி - மழகிய தொடையணிதற் கிமன்ற பெண்பாணாய் அதனிமல்பைக் கேட்பாயாகி; கொலைய எனின காமத் தீவிழைவு உயர உடம்பினதோன்றுவ மூன்றும் - கொலையும் களவுக் காமமுமாகிய தீய அவையும் என உடம்பினால் தோன்றுவனவாகிய மூன்றும்; பொய்யே குறகை கடுகுசொல் பயனில்சொல் என - பொய்யும் குறகைச் சொல்லும் துனஞ்ச் சொல்லும் பமனில்லாத வறும் சொல்லும் என்று கூறப்படுகின்ற; சொல்லில் தோன்றுவ நானகும் - சொல்லாலே தோன்றுகின்ற நானகும்; வெங்கல வெகுளல் பொல்லாக் காட்சி என்று - வெஃதுதலும் வேகுளுதலும் பிறவுயிர்ப்பேகுத் துன்பம் தருவனவற்றை வினைத்தலும் என்றோதப்படுகின்ற; உள்ளத்தன்னில உருப்பன மூன்றும் என பதது வகை - நெஞ்சத்தே தோன்றுவனவாகிய மூன்றும் ஆகிய இப்பததுமாம்; என்றார் என்க.

(கி - டி.) உடம்பிற்றோன்றும் தீவினைகளுள்: கொலை-உடம்பொடு கூடிவாழும் உயிர்களை அவ்வு ம் பகளினின்றும் அகற்றுதல். தீவினைகள் அனைத்தினும் கொடிய தீவினை கொலையே ஆதலின் அதனை மற் றுட வோதனா என்ன? 'ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை' எனவும், 'கிலையஞ்சி கீத்தாநுள் எல்லாம் கொலையஞ்சிக் கொல்லாமை குழ்வான் றலை' எனவும் எழுந்த கிருக்குறள்களையும் நோக்குக. களவு-பிறநுடையைய வஞ்சித்துக் கவாந்த கோடல். காமமாகிய தீ விழைவு என்க காழறி வதல் நல்விழைவும் உண்டாகலின் அதனிற் கீக்குதற்குக் காமம் என் றொழியாது காமத் தீ விழைவு என்றார். அஃதாவது பிறர் மனைவியைப் புணர்தலும் விலைமகளிரைப் புணர்தலும் பிறவுமாம்.

என்று விழைவு அதன் காரியமாகிய புணர்தலின் மேனின்றது. இங்ஙனம் கொள்ளாக்கால் இஃதுடம்பிற் றோன்றும் தீவினையாகாமை புணர்க.

சொல்லிற்றோன்றும் தீவினைகளுள்: பொய் - என்றது பிறவுயிர் பேக்குத் தீமை தருகின்றவற்றைக் கூறுதலை.

• • - ௨௧] க. ப. பவத்திராமறுகெனப...காரை

இன் பின்னர்... இன்புறபுயன் கனன்
புயன்... இதுவும் திவிகரம்

புயன்... இதுவும் திவிகரம்
புயன்... இதுவும் திவிகரம்

தீவிகரின் பயன்

௧ - ௧: பத்து.....தோன்றுவர்

இ - 1. பத்துவகையால் பயன் தெரியுபவர் - இவ்வகை
பயன்களை ஆராயத்தற்குத் துறவுடைம்பார் இதத்திராம படரா -
இத திவிகரங்கள் தோனபுயன் ஒழுக்குதலவர், படர்குவராயின -
ஆற்றின, இதத்திவிகரங்கள் விகழும் நெறியிலே ஒழுசுவாயின
விகழும் பெயும் நரகரும் ஆகி - ஆறுவகைப் பிறப்புகளுள்
விகழும் ஆற்றிப் பிறப்பாகிய விகழும் பிறப்பினுதல் பேயுட
பிறப்பினுதல் நரகப் பிறப்பினுதல் பிறப்பினுதல்; கலங்கிய உள்ளக
கலங்கிய தோன்றுவர் - துன்பத்தாலே கலக்கெய்திய
தோன்றுதலே துன்பத்தினால் உயரது கரையேற வழிகாண
பாடபத கவலைதோலே காணப்படுவர்காண்; என்றார் எனக.

(வி - ௨. பயன்-திவிகரத்தினுடையபயன், பச்சுப் பிறப்பின்
பயனைத் தெரிந்த பவன் எனினுமாம். இதத்திரம் - இதத்திவிகரங்கள்
கலங்கிய நெறி தோன்றுவர் - காணப்படுவர். நரகரும் ஆகிப்
பிறப்பார் என இவைப்பிறுமார்.

நவ்விகரம் ஆற்றின் பயன்களும்

௧ - ௨: நவ்விகர.....உண்டாகும்

(இ - ௧.) நவ்விகர என்பது மரது என வினவின் -
நவ்விகரம் திவிகரம் என்பதன் ஆற்றியாத என திவ்விகர
வாயின துறா தோலபாசக; பசுவல்லிய பத்தின தோகதியி
லீடுகிச சிவநாயகித் தூயம் திவ்விகரம் - பேயை மனமொழி
மெய்களாலே தோனமும் எனக் கூறப்பட்ட கொலை முத்திய

பத்துவகைத் தீவினைகளும் அவை தாமதித்ததே நிகழாவண்ணம்
அந்நெறியினின்றும் நீங்கி அவற்றிறகு மறுதலையாகிய கொல்
லாமை முதலிய நல்லொழுக்கங்களை மேற்கொண்டு தான முதலிய
நல்லினைகளை முடிவும் வகையால் தவிர்த்து கொடுத்து நினைவர்
அந் நல்லினைகளின் பயனாக வந்தாறுகின்ற; பிரல் என்ப வகத்த -
உயர்ந்த பிழைப்புகள் எனப் பகுத்தாகக் கூறுகின்ற; தேவரும்
மக்களும் சமரூப ஆதி - தேவராகவும் மக்களாகவும் பிராமராகவும்
அவ்வல்லுலகங்களிலே செல்புர பிரந்து; வினைப் பயனா பேசிய
மகிழ்ச்சி உணர்தல் - ஆந் நல்லினைகளைப் பற்றிக் வந்தெய்துகின்ற
இன்பங்களை நுகராரிறபர்க்குணர் / எனாரர் எனக.

(நி - நி.) சொல்லிய பத்தின் தொகுதி - ஸற்கூறப்பட்ட கொலை
முதலிய பத்துவகைத் தீவினைத் தொகுதி என்க. அவற்றின் நீங்கித்
சீலந்தாவது - எனவே அத்தீவினைகட்கு மறுதலையாகிய நல்லொழுக்கம்
நல்லொழுக்கத் தொகுதிகளை எஞ்சாமல் மேற்கொண்டு டொழுதி எசுரு
தாயிற்று.

இனி அவற்றின் மறுதலையாக நல்லினைகள் வருமாறு. க: - கொல்லா
மையும், களளாமையும், தியநெறியிற் காழுருமையும் ஆகிய இவை
மூன்றும், உடம்பால் மேற்கொள்ளப்படும் நல்லினைகள் என்க.
வாய்மையும், பிறர் புகழை பாராட்டலும், இன்சொற் சொல்லலும்
பயனுடையவற்றை மொழிதலும் ஆகிய இந் நான்கும் சொல்சொற்
செய்யும் நல்லினைகள் என்க.

இனி, பிறர்க்கு ஈகற் கேண்ணுதல், அன்புடையரா யிருத்தல்,
யாவரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டும் என்றெண்ணுதல் மூன்றும்
உள்ளத்தில் உருப்பனவாகிய நல்லினைகள் என்க.

இனி, பள்ளி வலம்புரிதல், தவஞ் செய்தல், தானஞ் செய்தல் என்னும்
மூன்றும் உடம்பிற் றேன்றும் நல்லினை, மெய்யுரை, நன்மொழி நல்கல்,
இன்சொல், பயன்மொழி பகர்தல் என்னும் நான்கும் சொல்விற்குன்றும்
நல்லினைகள் என்றும் அந்ந் நல்லினை, அவாவறுத்தல், தவப்பற்று என்னும்
மூன்றும் உள்ளத்தில் உருப்பனவாகிய நல்லினைகள் ஆக இப்பத்திம
நல்லினைத் தொகுதி என்பாருடனார். மேல் - உயர்ந்தது, வண்ப
பயனாக மேலிய மகிழ்ச்சியை உண்குவர் என மாறுக.

உணர்வு அருளு, வாயிடு, ஹறு ஆகிய இவற்றின் இயல்புகள்

அஉ - அக: உணர்வு.....என்ப

(இ - ள்.) உணர்வு என்பவது உறங்குவோர்
உணர்வின் - உணர்வு என்று கூறப்படுகின்ற நிதானமாவது
துயில்வோருடைய உணர்ச்சியைப் போன்று; புரிவினருகி -
உள்ளதோ இல்லதோ எனனுமபடி விளக்கமில்லாத உணர்ச்சி

யாய்; புலன கொளரதது - பொறிகளின வழியே சென்று
ஐவகைப் புலன்களை ஏறறுக் கொளரததொரு கிலைமத்து;
அருவுரு எனபது - அருவுரு எனனும் கிதானமாவது; உணர்வு
சாரத உயிரும் உடம்பும் ஆதும் எனப - அவ்வுணர்வாவது
விழ்ப்பு கிலையில் இருப்போருணய உணர்வு போனது பொறி
களாலே புலன்களைக் கவருகின்ற அறிவும் அதற்குக் கருவியாகிய
உடம்புமாகும் என்று கூறுவர். வாயில் ஆதும் ஆயுதகாலை -
இனிவாயில் எனகின்ற கிதானத்தை ஆராய்கது பரர்க்குமிடத்து;
உளளம் உறுவிக்க உறும இடன ஆகும் - நெஞ்சமானது
கவை முதலிய புலன்களை அறிவொடு புணர்த்துதற்கியன்ற
வழிகள் என்று கூறுவர்; ஊறு என உரைப்பது - ஊறு என்று
கூறப்படுகின்ற கிதானமாவது; உளளமும் வாயிடும் வேறு
புலன்களை மேவுதல் என்ப - மனமும் அதற்குக் கருவியாகிய
மெய் வாய கண மூக்குச் செவி என்னும் பொறிகளும் ஊறு
முதலிய தம்பின வேறுகிய புலன்களில் பொருந்துதல் எனபா;
என்றார் எனக.

(வி - டி.) உறங்குரிவார்பால் உணர்விருத்தும் காரியப்படாமல்
தன்னிற்றானே அடங்கிவிருப்பது போன்றதொரு நிலையில் இருக்கும்
உணர்வையே ஈண்டு உணர்வு என்னும் கிதானமாகக் கூறப்படுகின்றது
என; அதனியல்பைத் தெரித்தோதியபடியாய் இங்ஙனம் இரக்கும்
உணர்வு அறிவினும் உடம்பினும் பரவிக் காரியப்படுகின்ற நிலைமையில்
அதனை அருவுரு என்னும் கிதானம் என்று குறியீடு செய்வர் என்றவாறு.
இவ்வுணர்வுதன்னுண்மையின்மாத் திரையாகி அடங்கியகிலையில் உணர்வு
என்றும் அஃது உயிரினும் உடம்பினும் பரவிக் காரியப்படு மளவில்
அருவுரு என்றும் பெயர் பெறுகின்றது என்றவாறு. எனவே உயிர்என்பது
அறிவுஎன்பதே புத்தர் கோட்பாடாதல் அறிக. உணர்வுபுலன் கொள்ளா
கிலையில் இவ்வொருள் போறலின உயிரும் அறிதலைச் செய்யாவழி இவ்
பொருள் எனலாம் என்பதும் அவற்றைக் காரியப்படாதபடி செய்து
விடுவதே விடு என்பதும் அவர்தம் கொள்கை யாதலுணர்க. அறிவு
அருவமும் உடம்பு உருவமும் ஆகலின் இவை இரண்டும் கூடும் கூட்டமே
அருவுரு என்னும் கிதானம் ஆயிற்று என்க. இனி உடம்பும உள்ளமும்
புலன்களைப் பொருத்தும் கிலைமையே ஊறு என்னும் கிதானம் ஆகும்.
புலன்கள் உள்ளத்திற்கும் வாயிலுக்கும் வேறுகிய பொருள் என்பது
தோன்ற வேறு புலன்கள் என்றார். உறுதல் - ஊறு என முதலின்று
விஞ்சி செட்டு நின்றதொரு பண்புச் சொல் என்க. பொருந்துதல்
என்பதே இதன் பொருள்.

நுகர்வும் வேட்கையும் பற்றும் பவம் பிறப்புகளும்

௧௦ - ௧௭: நுகர்வு... ..தோன்றல்

(இ - ள்.) நுகர்வு உணர்வு புலன்களை நுகர்தல் - நுகர்வு
என்னும் கிதானமாவது, கவை ஒளி ஊறு ஒசை நாற்றம் என்னும்

காட்சிப் புலனாகியும் நகை முதலும் காந்தம் புலனாகியும்
தகாதலும், சீவடகை - வேட்கையாவது, மருத்தி நுகாசு
ஆராம - யாதானும் ஒரு பொருளை நுகர நோக்கி, ஒரு நுகாசு
கிரமபரையாலே அமைதி கொள்ள மாட்டல் மாரம் - தரு
எனப் பெறு - உறவு எனனும் கிழவனாவது மருத்தி.
உறவு - நுகர பொருளை விடாமல் மருத்தி, நுகர
கோடலாம். பவம் எனப்படுவது பவம் எனவரும் நிதானமாகவது
பழவனைகளின் கூட்டங்களுள் வைத்துப் பசுவை மலம் தரு
தம் பயினைப் பத தகுந்த செவ்வீர் தோற்று உறத்து வந்து
அப்படினை நுகருமாறு தொழிற் படுத்துதலாம். பிழப்பெனப்
படுவது அக கருமபெறநின்ற உறப்புணர் உளைப சாரகபாடு.
ஆணிப் பிறப்பென்னும் கிதானமாகவது அப்பழவனையினடாற
பட்ட நெருசதத்தாடு அவதந்ந பயனை நுகர்தற்கேற்ற
உயர்வானது அறுவகைப் பிறப்புகளிலே அதற்கியன்ற குழுகி.
கரீளாடு; காரண காரிய உருக்களின் தோன்றல் மூன கூடப்
பட்ட இலக்கு அண அத் தொடர்பினாலே உணடாகும் உடம்பு
களிலே பிறப்பெய்துதல் என்க.

(வி - ரு.) விரும்பியதனை நுகர்கது நுகர்ந்து அமைப்பாயால்
வேட்கை விரும்பி ஆராமம் என்றார். பசையு ஒட்டிக் கொண்ட.
பவம் - பழவனைத் தொகுதியில் பயனறகும் பக்குவ மெய்தா விளைகள்
உருத்து வந்துறுதல். பிறப்புத் தானும் அப்பழவனைக் கேற்பவும் அவ்
விளைகளை முகந்து கொண்டுள்ள உள்ளத்தோடும் உயிர் உருக்களிற்
ரோன்றல் என்பது கருத்தாயினும் மனமே நுகர்ச்சிக்குத் தக்கிருந்த
கருவ் யாகவின உள்ளம் தோன்றல் என அதன் விளையாகக் கூறினர்.
பிறந்த பிறப்பில் தான் நுகர்தற்கேற்ற பயனை விளைவிக்கும் பழவனைய
முகந்து கொண்டு வருகின்ற உணம் என்பார் கருமப் பெற்றியின் உறப்
புணர் உள்ளம் என்றார். சார்பு என்றது அதற்கேற்ற இடம் தாள்
தந்தை முதலிய கற்றுச் சூழ்நிலைகளை என்க. இக் கருத்துச் சைவ
சித்தாந்தத்தோடு ஒப்பு நோக்கி மகிழற் பாலதாம். கதி - பிறப்பு.
காரண காரிய உரு - பழவனை யாகிய காரணத்தின் காரியமாக உடம்பு
எனக் கோடலுமாம். எவ்வீர்? "கருமத் தொழி காரணமாக வருமே
ஏனை வழிமுறைத்தோற்றம்" எனப் பிருண்டும் ஒதுதலும் (க 0-கஉ-கச)
கான்க.

வினைப்பயன்

(பிணி, மூப்பு, சாக்ஷாடுகை)

கஉ - க0க : பிணி.....மறைந்திடுதல்

(இ-ள்.) பிணி எனப்படுவது இனி இறுதியின்ற வினைப்
பயனாகிய கிதானத்தின் விளைவாகிய பிணி என்பதன் இயல்பு
வது; சார்பில்பிறிது ஆய் உடம்பு இயற்கையில் திரிந்து இடும்பை

புரிதல் - உளன்தனைதா சாரது கிற்கிறதழவினை காரணமாக
ஒழுக்கத்தினா மரபுபாடுகளை உடம்பினது தனக்கிவனா
இயற்கை மாறுபடத் விசேஷகளைப் துன்பமோடும்; அபா, என
மொழிவது - அபா என தாலது. அந்தத் தளவும தாகாத
விசேஷமாயின தாப தளவாகித்தலை - ஊழலினை வகுத்த
இறுதிச் சார மடியுட காண்பாடு மரத்துவந் தாட்கின்ற
துன்பத்தைத் தான்பா துற்றல விசேத்திரமாமால தா, ம
மேயும் வந்துதும் துள க்கிற்கு துன்பம் உடம்பினது
ஆதலால் தோர்வு நுதலாம சாக்காடு-இனிர் சாதல என்பது உடம்ப
பர்வது யாதெனின : உருவாத்தனாவை பாகளை விசேஷினை
விசேஷ மறைத்தித்தலை - அருவுருத்தனவை மையுடைம ந
உடம்பினது கடலள விசேது மறைந்தொழிகின்ற நூரபிந நு
மண்குறம் தோளா விசேது மறைந்தொழிதலையாம் எனநூ
என்க.

விசேஷ மணி - நோய் கவிதாவது உடலிலுறந்த வளியந்
பித்தமய ஈழம் தந்தன் ஒத்தொமல் ஒன்றற் கிசன்று மிககாதை
குறைந்தால் மாறுபடுதலாக உடம்பினகன் நோய் மசுத்தல.
இதனை,

"மிகினும் குறைவிலும் நோய்செய்யும் நூலோர்
வளிமுதலா எண்ணிய ஏன்று" (குறள ௬௬)

எனவருத் தி நத்தறளானார் உணர்க. வளி முகலிய ஏன்றும் குறையின்
ஒத்தியங்ககலில் உடம்பிற் கியற்கை யாகலின் விவற்றின் மிகையையும்
குறைவையும் கிரிதல் என்றார். இம்மை - துன்பம். எடுத்துகொண்ட
யாக்கைக்கு இறுதி தான் இலித்தன ஊழ் கருவினார் பட்டபொழுதே
வகுத்துள்ளு என்பது தோன்ற அத்தத் தளவும எனநூர். அத்தம் -
இறுதி; சாள்ளாவும் என்றாம். வினைகள் தர்பயனை ஊட்டிலாவதாக
வந்து நோ நுதலித் தாங்கும் ஆற்றல் மிகப்பாணையின் என்க. தாக்கு -
தாங்கும் ஆற்றல். 'தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை' என இக்காலத்தும்
வழங்குதல் அறக. சாக்காடு - சாவு. அருவுருத் தன்மைமையுடைம
யாக்கை என்க. யாக்கை என்றது பருவுடம்பை. எனவே பெளத்த
சமயத்தார்க்குந் நுண்ணுட புண்மை உடம்பாடாதல் பெற்றும்.

இத்தப் பருடம்பையே பற்றப்பு என்றும் தோற்றம் என்றும்
உருக்கள் என்றும் பன்பு கூறினார்.

"பிறப்பெனப் படுவது அக்கருமப் பெற்றியின்
உறப்புணர் உள்ளம் சார்பொடு கதிகளில்
காரண காரிய உருக்களில் தோன்றல்"

என்றிலக்கணம் கூறலின் பழவிசேத் தொகுதியோடு கூடிய உள்ளத்தை
அருவின்றும் அது கருவாகி எடுத்த உடம்பைப் பருவு - பெற்று

இவை இரண்டும் கூடிய இவ்வுலகில் நிலவுதலின் உடம்பினை அருவுந்
என்று வழங்குவாசாயினர் என்பது பெற்றும். இவற்றுள் பருவுடம்பின்
வீழ்ச்சி மூலமே சாக்காடு என்பது அவர் விகாசமாக என்பதும் பெற்றும்.
மேலும், சாவு என்பது அந்நவாம்பு சிற்றம்பு பருவுடம்பின் மூலம்
வீழ்வதென்பதும் என்றதலின் எஞ்சிய அந்நவாம்புடம்பே தன்னை
பெருகக் கருமத் தொகுதியோடு மீண்டும் வழிமுறைத் தோற்றம்
எனப்படும் பிறப்பை எய்தும் என்பது அவர் கருத்தாத வறியலாம்.
கறர் விடவது போலத் தோன்றுந் துணையே அவறி அது மீளவும் பிறத்த
துண்மை கருதியே அதனையே உவமைப்பாக எடுத்தனர்.

பன்னிரு நிதானங்களின் தோற்றமுறை

கௌ - கௌசு : பேதைமை.....வரும்

(இ - ள்.) பேதைமை சார்வாச் செய்கையாகும் - பேதைமை
நிலைக்களனாக வினைகள் தோன்றும் செய்கை சார்வா உணர்ச்சி
ஆகும் - செய்கை நிலைக்களனாக உணர்ச்சி தோன்றும்; உணர்ச்சி
சார்வா அருவுருவாகும் - உணர்ச்சி நிலைக்களனாக அருவுரு துண்
னுடம்போடு கூடிய பருவுடம்பு தோன்றும்; அருவுருச் சார்வா
வாயில் தோன்றும் - உடம்பு நிலைக்களனாக மனமுதலிய வாயில்கள்
பிறக்கும்; வாயில் சார்வா ஊறு ஆகும் - அவ் வாயில் வழியாக
புலன்கள் வந்து பொருந்தும்; ஊறு சார்ந்து நுகர்ச்சி ஆகும் -
புலன்கள் பொருந்துமாற்றால் இன்பதுன்ப நுகர்ச்சி தோன்றும்;
நுகர்ச்சி சார்ந்து வேட்கை ஆகும் - அந் நுகர்ச்சி நிலைக்களனாக
அவாப பிறக்கும்; வேட்கை சார்ந்து பற்றாகும் - அவ்வா
நிலைக்களனாகப் புலன்களின்பாற் பற்றுத் தோன்றும்; பற்றில்
தோன்றும் கருமத் தொகுதி - அப்பற்றுக் காரணமாக வினைத்
தொகுதியுண்டாகும்; கருமத் தொகுதி காரணமாக - அவ்
வினைத் தொகுதி காரணமாக; ஏனை வழிமுறைத் தோற்றம்
வரும் - சாக்காட்டின்பின் மீண்டும் அதனைத் தொடர்ந்து மறு
பிறப்புண்டாகும் எனரூர் என்க.

(வி - ள்.) இதனால் பன்னிரு நிதானங்களின் தோற்றமுறை சேர
படுத்துக் கூறப்பட்டது.

தோற்றத்தானம் பயன்

கௌ - கௌசு : தோற்றம்.....நுகர்ச்சி

(இ - ள்.) தோற்றம் சார்பின் மூப்புப் பிணி சாக்காடு
அவலம் அரற்று கவலை கையாறு எனத் தவல் இல்துன்பம்
தலைவரும் என்க - பிறப்பினைச் சார்பாகக் கொண்டு முற்கூறப்
பட்ட மூப்பும் நோயும் சாக்காடும் அருகையும் கவலையும்
செயலறவும் என்று சொல்லப்பட்ட ழுழிதல் இல்லாத துன்பம்.

மிக்கு வரும் எனறு அந்நூ கூறுப; இந்நூகாச்சி எனறு இல
மண்டிவமாச் சூழும் - இந்நூகாச்சி கூறுப; இந்நூகாச்சி பழகிவ்வாத
வட்டம் வட்டமாக வந்த வண்ணம் கழலவிறகும் எனறு
எனக.

(வி - ம.) கரச - பேதைமை சார்பா வென்று முதலாக ககக -
தகர்ச்சி எனறு தி - க "பிரகீதார் உறுது பெரிய துளம்" எனறு
தன்புறம் அவை தொற்றும் ஆகி இயன்றவாமைகளும் வளகிக்
கதயபடியாம். இனித் துன்பநீக்கம் கூறுகனருர்.

துன்பத்தினிக்கும் மீளும் முகமம்

ககக - ககக : பேதைமை.....மீட்சி

(தி - எ.) பேதைமை மீளச் செய்கை மீளும் - அனைத்தும்
தானையாகிய பேதைமை நீங்குமாயின் அதுசார்பாகத் தோன்றும்
வினைகளும் நீங்குவனவாம்; செய்கை மீள - வினைகள் நீங்கிய
பொழுது; உணர்ச்சி மீளும் - அவற்றின் சார்பாய்த் தோன்றிய
உணர்ச்சி நீங்கா விற்கும் உணர்ச்சி மீள அருவுரு மீளும் - அவ
வுணர்ச்சி நீங்கியவழி அதன் சார்பாய்த் தோன்றிய அருவுரு
வாகிய உடம்பு நீங்குவதாம்; அருவுரு மீள வாயில்
மீளும் - அவருவுருவம் நீங்கியவிடத்து அதன் சார்பாய்த் தோன்
றிய மன முதலிய கருவிகளாகும் நீங்குவனவாம், வாயில் மீள
னறு மீளும் - கருவி நீக்கத்தினால் அவற்றில் வந்து பொருந்தும்
புலன்களின் சீர்க்கை இல்லையாம் னறு மீள நுகாச்சி மீளும் -
புலன்களின் கூட்டரவு இல்லையாய்விடத்தே அவற்றை நுகரு
கிற நுகாச்சியும் இல்லையாய் ஒழியும்; நுகர்ச்சி மீள வேட்கை
மீளும் - புலன்களை நுகரும் நுகாச்சி இல்லையாய்விடத்தே அவற
நின்பால் எழுதினற அவா நீங்கிப்போம்; வேட்கை மீளப்பறறு
மீளும் - அவாவற்ற கார்த்தே புலன்களின் உண்டாகும் பறையும்
தொகைந்துபோம்; பறறு மீளக் கருமத் தொகுதி மீளும் - பற்றற்ற
விடத்துப் (போககினைமையாலே) பழவினைத் தொகுதியும் கழிந்
தொழிவதாம்; கருமத் தொகுதி மீளத் தோற்றம் மீளும் -
பழவினைகள் இல்லையாய்பொழுது அவற்றின் காரியமாகிய
தோற்றம் இல்லையாய் ஒழிவதாம்; தோற்றம் மீளப்பிறப்பி மீளும்
இதேதோற்றம் இல்லையாகிவிடின், வழிமுறைப்பிறப்புகளும் இல்லை
வாம்; பிறப்பி பணி மூப்புச் சாககாடு அவைம அறநூக் கவலை
கையாறு என்று இக் கடை இல் துன்பம் எல்லாம் மீளும் இவ
வகையான் மீட்சி - பிறப்பும் நோயும் மூப்பும சாவும் அழிவையும்
புலம்பலும் கவலையும் சொல்லவாமாயி இவ் த முடிவில்லாத
துன்பம் எல்லாம் துவர நீங்கிப்போம் காண் எனறு எனக.

அருக. பிறப்பிதழமக்கும் வினைப்பயனாகவின பிணி அழிப்புச் சாக்காடு
எனபன தன்மம் என ஒகைமர் 11. 12. பிறப்புச் வினைப் பயனாய். நான
சம்புகுதியிற் ப. 1. 1. 1.

சத்திகள்

(நிலகுடகுதிகளும் திருமுடி க நிமிடமகா)

கசக - கசக : பிறப்பிதழ .. சத்தி

(தி - ள்.) ச. சான பதந் உணர்வு ஆதிச்சத்தி -
தெ. சத்தி கால வாகி செய்கையு. உணர்ச்சியும ஒன்று
செவது பதநகத்தியாம். நுகர்ச்சி ஒழிக்கொடு விழைவின
கட்டம் புகாசெ தின்று அறிவது இரண்டாளுகந்தி - நுகர்ச்சி
கசக ஒழிக்கழம் செவ்கையும கூடுஞ்சந்தி துற்றியிள்கமம்
கசகப்படுவதாகிய இரண்டாளு சந்தியாம். கனமக் கூட்டத்
தொடு வருபிறப்பிடை முன்னிக் செவ்வது முன்னுது சந்தி -
கனமத் தொகுதியும் கிளவ்வரும பிறப்பிடை பொருந்திக் செவ்வ
துகிச சந்தி முன்னுது சந்தியாகும் எனக.

(வி - ட்.) செய்கையு உணர்வுஞ் சேர்தல் பதந் சந்தி; துளவும்
செவ்கையுஞ் சேர்தல் இரண்டாளு சந்தி; பிறப்புக் கோற்றபடு
சேர்தல் முன்னுஞ் சந்தி. காண்க பகுதிகளு' கம்முள் வந்தாதிவாய்
முன்று புணர்ச்சி எய்தி மண்டிபயங்க கழலும் எய்ருராயிற்று.
முன்னரம் ககஅ) "உறுதிந் மண்டிலமாச் சூழமிந் நுகர்ச்சி' என்றறி
வறுத்தடை கினைக.

முன்றுவகைப் பிறப்பு

உருக - கதி : முன்ம.....ஆகையும்

(இ - ள்.) முன்றுவகைப் பிறப்பிடை கொழியும் கலை -
முன்று வகைப்பட்ட பிறப்புகளின் ஆயல்பை ஆராய்ந்து கூறு
மிடத்தே அவைதாம; ஆனந பிற மார்க்கத்து ஆய உணர்வே
தோன்றல் விடு எனத் துணிந்து தெரணியும் - அமைதியுற்ற
துன்ப நீக்கமார்க்கம் ஆகிய நெறிநிலை ஆயலும் உணர்வே

தலைசிறந்து தோன்றுவதே விடுபெறுதல் எனது துணிந்து
பிறந்தும்; உணர்வு உள அடங்க உருவாய்த தோனறியும் - அவ்
வணர்வு உளவே அடங்குமாறு உருவமே தலைசிறந்து பிறந்தும்;
உணர்வும உருவும் உடங்குத் தோனறியும் - உணர்வானும் உருவத்
தானும் சிறப்பினறி அவையிரண்டும் ஒருபடித்தாகப் பிறந்தும்
புணர்தரு உடம்பொடு புணர்ந்து வருகின்ற; மக்கள் தெய்வம்
விவக ஆகையும் - மக்களும் தெய்வமும் விவகும் ஆகின்ற
இம் மூன்றுவகையும் ஆதலால் எனமுர் என்க;

(வி - ம.) ஞானநெறி சிந்தியங்கி வீடு பெறுதற்கியன்ற கன்ன
நெஞ்சத்தோடு பிறக்கும் மக்கட் பிறப்பின்கண் உணர்வே தலை
சிறத்தலின் அதுவே தலையாய பிறப்பென்னும் குறிப்புத் தோன்ற
மக்கட் பிறப்பை இவ்வாறு விதந்தார். தெய்வப் பிறப்பில் வீட்டுணர்வு
சிறவாமல் நுகர்ச்சியே சிறந்து சிற்றலின் அதனை உணர்வு அடங்கி
உருவம் சிறந்த பிறப்பென்றார். விவங்குப் பிறப்பில் உணர்வும் உருவமும்
மாகிய இரண்டும் சிறவாமை தோன்ற உணர்வும் உருவும் உடங்கத்
தோன்றி என்றார். உடங்கு உடங்க என எச்சமாயிற்று. உடம்பொடு
உணர்ந்தரு மக்கள் முதலிய ஆகையும் என்க.

காலம்

கருக - கருஅ : காலம்.....படுமே

(இ - ள்.) காலம் மூன்றாம் கருதும் காலம் - இரந்த
காலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் எனனும் காலம் மூன்றையும்
ஆராய்ந்து காணுமிடத்தே; மறந்த பேதைமை செயல்கை
ஆனவற்றை இரந்த காலம் என்னல் வேண்டும் - உறுத்ப
பொருளை மறத்தற்குக் காரணமான பேதைமையும் செயல்கையு
மாகிய இரண்டினையும் இரந்த காலத்தன என்று கொள்ளல்
வேண்டும்; உணர்வு உருவுரு வாயில் ஊறு நுகர்வு வேட்கை
பற்று டவம் தோற்றம் என்று இவை சொல்லுங் காலம் - உணர்வு
முதலாகத் தோற்றம் அருக நின்ற இவ்வொன்பது நிதானக்களையும்
காலத்தொடு படுத்திக் கூறுமிடத்தே; நிகழ்ந்தகாலம் என
நோப்பதும் - நிகழ்ந்த காலத்தன என்று கூறப்படுவனவாம்;
பிறப்பு பிணி மூப்பு சாவு அவை ஆற்றி கவலை கையாறுகள்
எதிர்காலம் என இவ்வுக்கப்படும - பிறப்பும் பிணியும் மூட்டும்
சாவும் அவையும் ஆற்றும் கவலையும் கையாறுகளும் ஆகிய
இவை எல்லாம் எதிர்காலத்தன என்று கூறப்படும்; எனமுர்
என்க.

(வி - ந.) பிறத்தழலும் உயிர் பற்றியது இக்கால் வாராய்ச்சி. நற் பிறப்பிலே உண்டான பேதைமையும் 'சைக்கையுமே இப்பிறப்பை உண்டாக்கின. ஆதலின் அவை. இறந்த காலத்தன எனப்படா வ. உணர்வு முதலாகத் தோற்றம் கருக அனாந்த இந்நிதானங்கள் ஒன்பதும் பிறத்தவனுக்கு மாண்டுப் நிகழ் காலத்தனவேயாக இருத்தலுணர்க. நுனிப் பிறப்பு என்றது வழிமுறைப் பிறப்பினை. அப்பிறப்பும் பிணியும் அதற்குரிய மூட்டும் சாவும் அவரையும் அறந்தும் கலையும் கையாறுகளும் எந்நிகாலத்தனவே ஆதலும் அறிக. இத்தகைய துன்பங்களை மறந்தமை யாலே நிகழ்காலத்தனவாகிய இவை வாயின்றன, எதிர் காலத்தும் வரவிருக்கின்றன என்னும் வாய்ப்பை மறந்த பேதைமையார் செய்கையும் என்று பேதைமையின் இழிவு தோன்ற விதந்தோதினர் எனக் கோடலுமாம்.

குற்றமும் வீணையும் பயனும்

ககக - கசச: அவலம்.....காலை

(தி - ள்.) அவாவே பற்றே பேதைமை என்று இவை - வேட்கையும் பற்றும் அறிவாளையும் என்று கூறப்படுகின்ற இவருன்று நிதானங்களும்; குவனிய குற்றம் எனக் கூறப்படும் - தயமுட் கூடிய குற்றம் என்று அறிஞர்களால் கூறப்படும்; புணையும் அடைபவரும் செல் வீணையாசும் - இவற்றோடு சேர்த்துக் கூறப்படுகின்ற தயமுள் தொகுதியாய்ச் சேர்கின்ற கன்மக கட்டடமும் அவர்நிற்குக் காரணமான செயல்களும் வீணையாசும்; நிகழ்ச்சி உணர்ச்சி ஒருவரு வாயில் வந்து நுகர்ச்சி பிறப்பு மூப்பு பிணி சாவு இவை நிகழ்ச்சி நேரும் காலை ஆங்கே பயன் - உணர்ச்சியும் உடம்பும் மனமுதலிய கருவிகளும் ன்றும் நுகர்ச்சியும் வழிமுறைப் பிறப்பும் மூட்டும் பிணியும் சாவும் ஆகிய இவை நிகழ்ச்சிகளாம் இவ்வேது நிகழ்ச்சிகள எதிருய்விடத்தே வீணையின பயன் எய்துமாதலால் இவை ஏழுமே பயன் என்று கூறுவர் என்றார் எனக.

(வி - ள்.) அவாவும் பற்றும் பேதைமையுமாகிய இம் மூன்றுமே துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகின்ற குற்றமான குணங்களாம் என்றவாறு.

கன்ம வீட்டடமும் மேலும் செய்யும் செய்கைகளுமே வீணை என்று கூறப்படுவன என்றவாறு.

வீணைப்பயன் உண்ணுங்காலை உணர்ச்சி முதலிய ஆறும் ஏதுவும் நிகழ்ச்சியுமாக எதிர்வனவாம். அவ்வழி வரும் நுகர்ச்சி பயன் ஆகவே இவை ஏழுமே வீணைப்படன் என்று கூறப்பட்டும் என்றவாறு.

விட்டியில்

கனசூ - கனஅ : குற்றமும்... ..இயல்பும்

(இ - ள்) குற்றமும் வினையும் பபநம் துன்பம் - துன்ப
பண்புகளும் வினையும் பபநம் ஆகிய இவை துன்பத் துரி
துன்பம் எனவும் வாய்மையினால் பரிவனவாம். நெற
தோற்றம் பெற்றிகள் கிழை - பெற்றுள்ள பிழை
குணங்களும் ஆகிய இவை உடனும் கிழைத்த உண்மை
எனவும்; எ. பொருளுக்கான ஆனார் கிழை உண்மை - பொரு
பொருளும் கருத்துப் பொருளுக்கான இவையே நான் - பொரு
பொருளுக்கான உட்கர் இல்லையென்ற; ஆனால் உண்மை இவைய
விடந் துன்பம் ஆம் - விவரம் துன்பமாக உண்மை
கொள்ளும் இவையுணர்ச்சிகளை விடந் துன்பம் துன்பமாகிய
பண்புகளும்.

[illegible]

நாலைவனத எரியுயிர்கள்

உதிக - கதின: உணர்வு... .. நான் காவது

(இ - ள்.) உணர்வே அருபுரு வாயில் ஊற நகரீவ
பிறப்பி பிணி முப்புச் சாவே அவலம் அரற்றுக் கவலை வையாறு
என நுவலப்படுவன நோய ஆதம் - உணர்ச்சி முதலாகக் கையாறு
நருக்க உறப்படனவாகிய பதினமூன்றையும் தன்னகத்திற்
கொண்ட பிறப்பி துன்பம் ஆதம் என்பது ஒரு மெய்க்காட்சி
யாம். அ நோய் தனக்கு - அப பிறப்பாகிய துன்பத்திற்கு;
பேலத்தை செய்கை அவாவே பற்றுக் கருகவிட்டம் காரணம்
ஆகும் - அறியாமையும் செய்கையும் வேட்கையும் புலன்களின்
பாற செல்லும் பற்றுள்ளமும் பழவினைத் தொகுதியும் காரண
மாகும்; தோற்றம் துன்பம் காரணம் பற்று - இவ்வாற்றால்
பிறப்பி துன்பம் என்பதும் அதற்குக் காரணம் பற்றுள்ளமே

என்பதும் கூட. இன்னும்...
 விட்டதென - இவ்விதம்...
 பணியைப் பற்றியும்...
 எனக்கு...
 காரணம்...
 வாய்மையாக...
 காரணம்...
 எனக்கு...
 எனக்கு...
 எனக்கு...

(வி - ம.) இவ்விதம்...
 பிடிபடுதல் என்றும்...
 விரிவாக...
 வாயிலும்...
 பிணிமூலம்...
 பால்...
 என்பது...
 பிறகு...
 (க) பற்றுக் காரணம்...
 (உ) எனக்கு...
 (உ) துன்ப...
 காரணம்...
 இங்ஙனம்...
 மாம்...
 இங்ஙனம்...

"பிறகுதோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்
 பிறவார் உறுவது பெரும்புரிந்
 பற்றின் வருவது முன்னது பின்னது
 அப்துரர் உறுவது" (ஊரவர் - ௧௪ - ௧௭)

எனவரும் பாதவி கூற்றிலுமென்துள்ளமை நுண்ணிதின் உணர்க.

இவ்வி - இவ்விதம்

"பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பதற்கு மற்ற
 விடையாமை காணப்படும்" (குறள் - ௧௪௧)

எனவரும் இவ்விதப்பைதற்குக் கூறியும் நீக்க.

இவ்வி, துன்பம், துன்பபெருகும், துன்பபேக்கர், துன்ப நீக்கநெறி என
 இங்ஙனம் வாய்ப்பைகளைப் தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் கொள்க.

இனி, துன்பபேக்கர் எடடு பெறப்படும் என்பர். அவை வநாறு:
 கருகட்டு, நல்லூர்தம் நல்லாய்மை, நற்கைக்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்
 லுயர்தி, நற்கூடப்படி, நல்லுளத்தோர் தகைப்பாடு என்பன.

கந்தங்கள்

சுருவம் - கந்தம் : உருவு..... ஆவன

(இ - ள்) உருவு நுகர்ச்சி குறிப்பு பாவனை உள்ள அறிவு இவை - உருவக்கந்தமும் நுகர்ச்சிக்கந்தமும் குறிக்கந்தமும் செயற்கந்தமும் அறிவுக்கந்தமும் என்று கூறப்படும் இவைவே; ஐயக்கந்தம் ஆவன - ஐயவகை கந்தங்கள் எனப்படும் என்றும் என்க.

(வி - டி.) (உஉ) இனி ஐந்து வகைக் கந்தத் தமைதியாகி என்று முன் தெரகுத்து நிறுத்த முறையானே ஈண்டு அவற்றை விரித்து விளம்பு கின்றார் என்க.

உருவக்கந்தமும் நுகர்ச்சிக்கந்தமும் குறிக்கந்தமும் செயற் கந்தமும் அறிவுக்கந்தமும் என்னும் இவற்றை ரூபஸ்கந்தம் விஞ்ஞானஸ் கந்தம் ஞானஸ்கந்தம் பாவஞஸ்கந்தம் சம்ஸகாரச்கந்தம் என்றும் கூறுவர். இதனை—

“உருவம்வே தனைகுறிப்புப் பாவனைவிஞ்
ஞானம்என உரைத்த ஐந்தும்
மருவிய சந்தானத் தால்கெடுதல்
பந்ததுக்கம் மற்றிவ் வைந்தும்
பொருவிலா வகைமுற்றக் கெடுதல்முத்தி
பின்பம்முன்பு புகன்ற வைந்தின்
விரிவெலாம் தொகுத்துரைத்த மெய்ந்நாவிற்
தெரித்திர்இவை மெய்மை என்றான்”

(மெய்ஞ்ஞான விளக்கம் : சருக்கம் உஉ)

எனவரும் செய்யுளானும் உணர்க.

இனி, இந்த ஐந்து கந்தங்களின் கூட்டமே உயிர் என்பது பெனத்தர் கொள்கை, அதனை—

“கவையொப் பனகை விரலைத் தகனும்,
இவையிப் படிகைப் பிடியென் றதுபோல்
அவையப் படிகந் தங்களைத் தகனும்
நவையைப் படுகல் லுயிரா மெனவும்”

எனவரும் நீலகேசிச் (சகஉ) செய்யுளானும் அதற்கு யாமொழதிய “ஐந்து விரல்களையும் கூட்டிப் பிடித்தவழி கைப்பிடி என்பொரு வறக்குண்டானற் போல ஐங்கந்தமும் கூடிய கூட்டத்திற்கே உயிர் என்று பெயர் கூறப் படுகின்றது என்றவாறு; எனவே உயிர் என்பது வாய்மை வகையான்

இல் பொருளாம். வழக்கு வகையான உள் பொருளாம் என்றவாறு
பிறிது எனவரும் வினக்கவுரையாலும் இனி நின் உணர்ச்சி.

இனி ஐங்குத்தங்களுள் உருவக்கத்தம். பூதவு உபாதான உரு என
இரண்டாம் என்பர் அதனை "உருவியல் பூதமுடன உபாதான
மெனவிரண்டாம்" எனவரும் மெய்ஞ்ஞான வினக்கத்தால் 'சமூகம்
உரு : எ) உணர்ச்சி.

அறுவகை வழக்கு

கூக - கக - அ : அறுவகை... ..வழக்குமென

(இ - ள்.) அறுவகை வழக்கும் மறு இன்று கிளப்பின் -
இனி அறுவகையான வழக்குகளையும் குற்றமினறி விரித்து
விளம்புமிடத்தே அவைதாம் ; தொகையே தொடர்ச்சி தன்மை
மிதத்துரை இயைந்துரை என்ற நான்கினும் இயைந்த -
தொகையும் தொடர்ச்சியும் தன்மை மிகுத்துறையும் இயைந்
தனையும் என்னும் நான்கு வகை வழக்கோடு கூடிய ; உண்மை
வழக்கும் இன்மை வழக்கும் உள்ளது சாரந்த உண்மை வழக்கும்
இல்லது சார்ந்த இன்மை வழக்கும் உள்ளது சார்ந்த இன்மை
வழக்கும் இல்லது சார்ந்த உண்மை வழக்கும் என - உண்மை
வழக்கு முதலியன என இந்த அறுவகை வழக்குமாம் என்று
என்க.

(இ - ள்.) அறுவகை வழக்கும் தொகை முதலிய நான்கோடும் கூடி
ஒவ்வொன்றும் நான்கு வகைத்தாய் ஆறாம் என்றவாறு. இவற்றுள் பிற
காலத்தே தொகை முதலிய நான்கினுள் இயைந்துரை என்பதனைத்
தொகையிலடக்கித் தொகையும் தொடர்ச்சி தன்மை மிகுத்துரை என்ற
மூன்றே கொள்வர். இம் மூன்றும் உள்வழக்கும் இவ்வழக்கும் ஆகிய
இரண்டினோடும் கூடி ஒவ்வொன்றும் மூன்றுவகைத்தாய் வழக்கு அறு
வகைப்படும் என்று கூறுவாரு முனர். இதனை,

"வழக்கு இரண்டாய்ப் பொருளும்இயல் உள்ளதுடன்
இல்லதும் என்றிரண்டாய் புகல்வர்"

எனவும்,

"மருவு தொகை தொடர்ச்சி மிகுத்துரை என
ஒன்று ஒரு மூவகைத்தாய் ஆறாம்
தெரிவுறு ம' றவ்வாறும் இவ்வாரும் என
வகுத்துச் செப்பக் கேண்டோ"

எனவும் வரும் மெய்ஞ்ஞான வினக்கத்தானும் (புத்த - 40) அறிக

தொகை தொர்ச்சி முகவியாவற்றினை

தொகை - உரு : சொல்லிய.....வழங்குதல்

(தி - ன்) சொல்லிய மகனாகத் திருவாய் மொழி சொல்லி
முனையுள் சொல்லி சொல்லிய வழங்குதல் சொல்லி சொல்லி
எனறும சொல்லி சொல்லிய சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி
சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி
வழங்குவதாம் : சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி
வதது முனையுள் சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி
என வழங்குதல் - வததினினறும முனையுள் சொல்லி சொல்லி
தொகை என சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி
சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி
வழங்குதல் சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி
தொகை மிகத்தொகை சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி
எனறும சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி
ஒன்றை இயல்பு மிகுதது வைததல் - ஒரு சொல்லின திருதி
யுறுதல் தொற்றமுறுதல் முறதல் என்னும் இயல்புகளுள் வைதது
இத்தமிழ்பொருள் என்றதல் திருதோனறிய பொருள் என்றதல்
முதிர்ந்தது என்றதல் தம முறறனுள் ஒன்றை மட்டும கிளர்ந்
தெடுத்தது வழங்குதல் போல்லதாம் இயைந்துரை எனதது -
இனி இயைந்துரை என்னும் வழக்காவது ; எழுத்ததுபடல்குடச்
சொல்லெனத் தோற்றும் பள்ளை கூடிய எல்லையைத் திங்க
எனறு வழங்குதல் - டல் எழுத்தாந்நாந்த தெட்டவசத்
சொல்லென வழங்குதல் தோலப பலநாள் கூடிய ஒரு கால்
எல்லையைத் திங்குள் எனறு வழங்குதல் போல்வது ஆம் எனஞர்
எனக.

(தி - ன்) தொகைவழக்காவது பலபொருட்குவையாயியுழன்றிந்த
ஒரு பெயரிட்டு வழங்குதலாம் எனவும் தொடர்ச்சியாவது - வதத்தொகை
தொகை சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி சொல்லி
வழங்குதல் எனவும் ஒரு பொருளின தன்மை படைபுறன் ஒன்றை
பட்டு சொந்த வழங்குதல் எனவும் பல பொருள் அகாடாந்ததனை
முற்றொரு பெயரால் வழங்குதலாம் எனவும் நுண்ணிற கண்ணிக்
தொகை வழங்கும் எப்பதற்கு இயைந்துரைக்கும் வேறுபாடு தொற்
தொகைவார் பல எழுத்தக கூடி இறந்ததாயிடுவாய் அவ்வையபிற்குச்
தொகை என்று ஒரு பெயரிட்டாது தொல் திறந்ததாய்ந்த பலநாள்
இயையின எல்லையைத் திங்குள் என்று வழங்குதல் எனார். தொகைப்
பொருள் தொகை பொருள் எல்லாம் உளபாறறும இயைந்துரையில்
இயைந்து எழுத்தும் நானூறு இக்கொத்ததும் வேற்றுமை இதற்குள்வாறு
பொருள் கருது வறுகறுவாரை பொருத்தாகம் நுண்ணுணர்வால்
தெளிந்து கொள்க.

இனிப் பெளத்தரீகன் கணபங்க வாதியாதலின் தொகைப்பொருளும்
கணத்தோறும் கொட்டே பிறததலின் தொகைப் பொருட் கேட்டிற்கும்
இயைந்துரையில் எழுத்துந் நாணம் அங்நாணமே கெடுதலின் இவற்றுள்
வெற்றுமையன்றா பிறவெனின் அற்றன்று. தொகைப் பொருள்
சக்தானத்தால் தொடர்ச்சியால் கொட்ட பொருளின் மீண்டும் பிறக்கும்
இயைந்தரைக்கண் எழுத்துக்களும் நான்களும் கெடுங்கால் பொன்றக்
கெடுவன ஆதலின் இவ்வெற்றுமைசாஸப் பெரிது. இதனை அறியும்
தனுக்க மின்னையால் பிறததலானில் இயைந்துரையைத் துவரக் கை
விட்டனர் என்று விடுக்க.

இனி இவற்றை—

“கத்தமைத்தின் செறிவொருவ னென்பனபன்
மரச்செறிவு காடென் ருற்போன்
மைக்கவென்றல் தொகையுள்வழக் கயலொருவன்
அவையையந்தும் அடுப்பான் என்றல்
எந்தையிபம் பியதொகையில் வழக்காகுங்
காரணகா ரியத்தாற் றேன்றி
அந்தமடைந் திடுவனென்றல் தொடர்ச்சியுன்மை
வழக்கென தா லறையு மன்றே”

எனவும்,

“மாண்டவழி யேயுதிப்பன் என்னுமல்
ஒருவ னென்றும் வைகுவானென்
நீண்டவுரைப் பதுதொடர்ச்சி யில்வழக்காம்
உதித்தவெல்லா மிறக்கு மென்றல்
வேண்டுமிருத் துரையுள்வழக் காய்விழிக்குப்
போனதுபோல் வேரும் என்றல்
புண்டமிருத் துரையில்வழக் காகும்
இன்னுமவற் றினிடல் புகலக்கெண்மே”

எனவும் வரும் பெயர்ஞ்ஞான விளக்கச் செய்யுள்களானும் (சருக்கம் ௨௨.
செய் - ௧௦ கக) நன்முணர்க.

நாண்டுக் காட்டிய இச் செய்யுளிலும் பணிமேகலை யாகிரியர் கூறிய
இயைந்துரை வழக்குக் கைவிடப்பட்டிருத்தலு மறிதற் பால்தாம்.

உள்வழக்கும் இவ்வழக்கும்

௨௦௮ - ௨௧௧ : உள்வழக்கு.....இல்லென

(இ - ள்.) உள்வழக்கு உணர்வு இவ்வழக்கு முயற்சிகாடு -
உள் வழக்காவது உள்பொருளாகிய உணர்வு உண்டு என்றுற்
போல்வதாம், இவ்வழக்காவது இல்பொருளாகிய முயற் கொம்பு
ம.—51

இல்லே எனபது; உள்ளது சாரந்த உள்வழக்கு சித்தத்துடனே
 நுகர்ச்சி ஓதத்து ஆதம் - உள்பொருளைச் சார்ந்து வருகின்ற
 உள்வழக்காவது உணர்ச்சிகளுப் பொருந்தியது, நுகர்பொருள்
 எனபது போலவன ஆம் உள்ளது சாரந்த இவ்வழக்கு சித்தம்
 மினப்பால் உறபளித்தது எனகை - உள் பொருள் சாரந்த இல்
 வழக்காவது உள் பொருளாகிய ஆறிவினை நின்னல் போன்று
 மூன்னரில்லாமல் நெய்நெல்ல மண்டாயிற்று எனபது போல்
 வனவாம்; இவ்வுது சாரந்த உண்மை வழக்கு - இல் பொருளைச்
 சார்ந்து நிறைகும் பொருளாக உள் பொருளைக் கூறுமவழக்காவது;
 காரணம் இன்றிக் காரியம் நேர்தல் ஆதம் - காரணமில்லாமல்
 காரியம் நிகழந்ததாகக் கட்டுரைத்தலாகும், இவ்வுது சார்ந்த
 இவ்வழக்கு ஆதம் - இல் பொருளைச் சார்ந்த இவ்வழக்காவது;
 முயல் கோடு இனமையின் - முயலுக்குக் கொம்பின்மையால்
 தோற்றமும் இல் எனல் - முயலுகளுக்குக் கொம்பு முளைத்தலில்லை
 எனது கூறுதல், எனபதாம்; என்றார் என்க.

(வி - நு.) அறுவகை வழக்கிற்கும் எடுத்துக் காட்டோடு மறுவின்றி
 விளக்கங் கூறியவாரும். இனி இவற்றிற் ற இங்ஙனமே—

“ஓதரியின் உள்வழக்கில் வழக் தன்மை
 சார்ந்தவுண்மை உண்மை சார்ந்த
 ஏதமுறு மில்வழக்கில் லதுசார்ந்த
 உண்மையின்மை சார்ந்த இன்மை
 பேதமிவை யாருமுள் வழக்குளதை
 புனதென்று பேசல் ஆதம்;
 முதலகி னில்வழக்குச் சொலின்முயற் கோ
 டில்லையென மொழிவ தாமால்”

எனவும்,

“அறிவினைச்சார்ந் தறிவுதிக்கு மென்பதுண்மை
 சார்ந்தவுண்மை அறிவைச் சார்ந்தே
 அறிவுபின்ன ருதியாதென் றுரைப்பதுண்மை
 சார்ந்தவிண்மை அறிவில் லாமல்
 அறிவுபின்ன ருதிக்குமென்ப தில்லதுசார்
 புண்மையின்மை யதுசார் இன்மை
 அறிவினைக்கொண் டறிந்திட ல் உள்ளங்கை
 ஈரிரக்காரி நென்பதாது மென்றான்”

(கஉ - ஆம் சருக்கம்-புத்த-கஉ-கஉ)

எனவும், எடுத்துக் காட்டோடு மெய்ஞ்ஞான விளக்க நூலுடையாரும்
 இனிதின் விளக்குதலுணர்க.

நாயக நயங்கள்

உதா - உஉஅ : நான்கு.....இயல்பு நயம்

(இ - ள்.) நான்கு நயம் எனத் தோன்றப்படுவன - நான்கு நயங்கள் என்று துண்ணறிவுடையோர்க்குத் தோன்றப்படுவன உவை எனின; ஒற்றுமை வேற்றுமை புரிவு இனமை இயல்பு எனக் - ஒற்றுமை நயமும் வேற்றுமை நயமும் புரிவினமை நயமும் இயல்பு நயமும் என்று கூறுக; ஒற்றுமை நயம் - அவற்றுள் ஒற்றுமை நயமாவது; காரண காரியப் பொருள்களை - காரணமும் காரியமூமாகிய பொருள்களை ஆராய்ச்சி வகையாற் புரித்து நோக்காமல்; ஒன்றாக உணர்தல் ஆம் - ஒன்றாகவே அறிவதாம்; வீற்று வீற்றாக வேதனை கொள்வது வேற்றுமை நயம் என வேண்டல் வேண்டும் - அவ்வாறன்றிக் காரணத்தையும் காரியத்தையும் வேறு வேறு பொருளாகக் கொள்வதனை வேற்றுமை நயம் என்று கோடல் வேண்டும்; பொன்றக்கொடா அப் பொருள் வழிப் பொருள்களுக்கு ஒன்றிய காரணம் உதவு காரியத்தைத் தருதற்கு உள்ளந்தான இலை எனறல் - முழுதுந் கொடாமல் தொடர்ச்சி வகையால் கெட்டகணத்திலேயே தோன்று மியல்புடைய பொருள்வழிப் பொருள்களுக்குப் பொருந்திய காரணமும் அக் காரணம் தோற்றுவிக்கின்ற காரியத்தைச் செய்து தருதற்கு வினைமுதலாகிய ஆன்மா என்று ஒன்று இல்லை என்று கூறுதல்; புரிவினமை என்னும் நயமாகும் - புரிவினமை நயம் எனப்படும்; நெல் வித்தகத்து நெல்முளை தோன்றுமெனல் - நெல்லாகிய வித்தினுள்ளிருந்து நெல்லின முளையே தோன்றும் (பிறிதொன்றன் முளை தோன்றாது) என்று கூறுதல்; நல்ல இயல்பு நயம் - நன்மையுடைய இயல்பு நயம் ஆகும்; என்றார் எனக்.

(வி - ம்.) காரண காரியத்தைப் பிரித்து நோக்காது ஒன்றாகக் காண்பது ஒற்றுமை நயம். அல்தாவது புகையையும் நெருப்பையும் நெருப்பென்று ஒன்றாகவே கூறுவது. புகைவேறு நெருப்பு வேறு என இரண்டாகக் கொள்வது வேற்றுமை நயம். அறிவு கணத்தோறும் கெட்டுப் பிறக்கும் என்பது பொன்றக் கொடாப் பொருள்வழிப் பொருளாம். இவற்றில் முற்கணத்தே கெட்ட அறிவு காரணம், அதன் வழிப் பொருள் அக் கணத்தின் பிற்பகுதியிலே பிறந்த அறிவு காரியம் ஆம். காரணம் ஆகிய அறிவு பிறப்பித்த காரியமாகிய அறிவு இயல்பாகவே நிகழ்வதன்றி இக்காரணத்தினின்றும் காரியத்தைத் தோற்று விக்கும் ஆன்மா என்று ஒரு வினைமுதல் இல்லை என்பது புரிவினமை நயம் என்றவாறு. இனி நெல் வித்தையிலிருந்து நெல் முளை தோன்றும் என்றது பிறமுளை தோன்றா என்று அறுதி செய்தவாரும். புரிவு இனமை - பெய்கை யில்லாமை. அல்தாவது ஒருவனால் செய்யப் படாமல் காரணத்தினின்றும் காரியம் பிறப்பது என்றவாறு. இந் நயங்கள் நான்கும் பெளத்தருடைய தத்துவங்கட்கு இன்றியமையாதன ஆகும் என்றுணர்க.

நயங்களை எய்தும் பயன்கள்

உஉஅ - உஉச : இவற்றின்.....நான்கும்

(இ - ள்.) இவற்றின் நாம் கொள பயன் - இனி இந்த நான்குவகை நயங்களானும் பெளத்தர்களாகிய நம்மனோர் எய்தும் பயன்களைக் கூறுவல் கேட்பாயாக; தொக்க பொருள் அலது ஒன்று இல்லை என்றும் - பேதைமை முதலிய பன்னிரண்டு பொருள்களின் வேறுபடி பிறிதொரு பொருள் இல்லை என்றும்; அப் பொருளிடப் பற்று ஆகாதென்றும் - மண்டில வகையாற் குழும் இப் பொருள்களிடத்தே வழிமுறைத் தோற்றத்திற்குக் காரணமான பற்றினைச் செய்தல் அறிவாகா தென்றும்; செய்வானொடு கோட்பாடு இலை என்றும் - இப் பொருள்களை இவ்வாறு மண்டில வகையாற் சுழற்றுதற்கு ஒருவினை முதல் வனும் இவ்வனம் சுழற்றுதற்கு அவனுக்கொரு கிமித்தமும் இல்லை என்றுணர்ந்து கோடலும்; எய்தும் காரணம் தாம் காரியம் என்றும் - அநாதியாயுள்ள காரணங்களே காரியங்களாய்ச் சார்பிற்போன்றும் என்றும்; அதுவும் அன்று அலாததும் அன்று என்றும் - அக் காரியங்கள் காரியமார் துணையு மன்று அஃதல்லாததும் அன்று என்றும்; விதிமுறை தொகை கினால் விரிந்த நான்கும்-பிடகநூல் விதி முறையினாலே தொகுக்கப் பட்டமையால் சுண்டு விரிக்கப்பட்ட நான்கினையுள்; நாம் எய்தும் பயன் - இந்நயங்களாலே நாம் அடையும் பயன் என்றார்; எனக.

(வி - ட்.) நயங்கள் நான்கனுள் நிறுத்த முறையானே தொகுத்த பன்னிரண்டு மன்றிப் பிறிதொரு பொருளும் இல்லை என்று மெய்யுணர்வு பெறுதல். ஒற்றுமை நயத்தால் எய்தும் பயன். அவற்றைப் பிரித்து ஆராயுமாற்றால் இவற்றால் எய்துவது துன்பமே அன்றித் தொழுதக வில்லை என்றுணர்ந்து பற்றறுத்தல் வேற்றுமை நயத்தால் உண்டாகும் பயன் என்க. புரிவின்மை நயத்தால் தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா, நமது துன்பத்திற்கு நாமே காரணம் என்றுணர்தலாம். உலகம் அநாதி யாகவுளது, அதற்குச் செய்வோனும் அங்ஙனம் செய்தற்கு ஒரு கிமித் தமும் இல்லை என்றுணர்தலாம். இயல்பு நயத்தால் நம்முள்ளத்தன் வழி நமது கட்டும் விடும் உள்ளன என்றுணர்தல் பயனாம், என்றவாறு.

வினாவிடை

உஉரு - உஉ௭ . வினாவிடை.....என

(இ - ள்.) வினாவிடை நான்கு உள் - இனி மணிமேகலையே கேள்! நந்தம் திருவற மூர்த்தியாகிய புத்தபெருமான் பேரதி மூலம் பொருந்தி இருந்து திருவாய் மலர்ந்தருளிய அறவுரைகளை அறிந்து மேற்கோடற் கெண்ணியாதல் மறுத்துத் தங்கோகை விலைகிறுத்து, தற்காதல் ஏனைமேலார் நடமை வினவும் வினாக்கள்

கான்துள்ளன, அவற்றிற்கு நாம் இதுக்க வேண்டிய விடைகளும்
கான்துள்ளன, அவற்றையும் அறிவுறுத்துவல் கேட்பாயாகி;
துணிந்து சொல்லல் கூறிட்டு மொழிதல் வினாவின் விடுதல்தல் -
கையோர் வினவிய பொருளை ஆராய்ந்து இதற்குதுவே
விடைபாழ் எனறு தெளிந்து விடை கூறுதலும், வினாவிய
பொருளைப் பகுத்து வினவி அவற்றிற் கேற்ப விடைமையும்
கததாய் பலவாக விடை கூறுதலும், வினாவின் விடுத்தல் -
வினவிடோர்க்கு எதிர்வினா வெழுப்பு மாற்றால் வினாவிறுத்
தலாய், வாய்வாளானை என - வினாவிற்கு விடை கூறுதலினி
வாய்வாளா திருக்கு மாற்றால் குறிப்பாக விடைபெறுமாறு செய்
தலும் எனனும் இவை நான்குமே வினாவிற்குரிய விடைகளாம்
என்றா எனக.

(வி - ம.) அறவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டொழுக்குவார்க்கும் அவ்
வற்றை அறிய வரும்பி வந்து விளவும் பிறர்க்கும் அவற்றை அறி
புத்ததில் இனறியமையாமையின் அறம் பரப்பவும் நிலைநிறுத்தவும்
வேண்டி அதற்குயன்ற வினாக்களையும் அவ் வினாவிற்குரிய விடைகளையும்
அறிவுறுத்தல் வேண்டிற்று. இகனாலாம் பயன் அறம் வளர்த்தலாம்
எனக. அறமறிய அவாவியோ அல்லது மறுத்தற கெண்ணியோ வினாவும்
வினாக்கள் இவை நான்குமே, இவற்றிற்கு விடையும் நான்கேயாம்.
புறால் ஏனைய வழியில் வினாவுப்படிவும் வாய்வாளா திருத்தல்
கெண்டு என இதனும் அறவே அறிவுறுத்தபடியாம்.

விடைகளை விரிதந்வுறுத்தல்

உக.அ - உசக : தோன்றியது..... இருத்தல்

(தி - ள்.) தோன்றியது கெடுமோ கெடாதோ என்றால் - தான
நிப பொருள் அழியுமோ? அழியாதோ என்று ஒருவன்
வினவினால்; கேடு உண்டு என்றல் துணிந்து சொல்ல ஆகும் -
யாதோரு பொருள் தோன்றிற்று அப் பொருட்கு ஒரு தலையாக
அக்கணத்தினுள்ளேயே அழிவும் உண்டாம் என்றிறுத்தல்,
ஒரு தலையாகத் துணிந்து சொல்லுதல் எனனும் விடை
யாகும், செத்ததான் பிறப்பானே பிறவானே என்று செப்பின் -
ஒருவன் இறந்தவன் மீண்டும் பிறப்பானே பிறவா தொழி
வானே எனறு வினவியக்கால்; பற்று இறந்தானே அல்
மகலை, எனல் - வினாவல் செத்ததான் என்று குறிக்கப்பட்டவன்
பற்றறறுச் செத்தவனே அல்லது பற்றுடையனாகவே செத்த
வனே என்று வினவிப் பற்றற்றவன் எனின் பிறவான் என்றும்
பற்றுடையான எனின் பிறப்பான என்றும் ஏறறபெற்றி விடை
யிதுததலே; மிக்க கூறிட்டு மொழிதல் என விளம்புவர் -
பெரிதும் வினாவினைப் பகுத்து வினவி அவன் விடைக்குத் தக
விடையிறுத்தல் என்று சான்றோர் கூறுவர்; வினாவின்

விடுத்தல் - இனி வினாவியவனை அவ வினாவிற் கியன்ற விடை யமையுமாற்றால் எதிரினை வெழுப்பி விடைபெற வைத்தல் என்னும் விடை வருமாறு; முட்டை மூந்திற்றோ பனை மூந்திற்றோ என கட்டுரை செய் என்றால் - ஒருவன் விதை மூந்தியதோ பனை மூந்தியதோ என வினவி இதற்கு விடை கூறுதி எனறக்கால; எம் முட்டைக கெப்பனை எனதல் - அங்ஙனம் வினவியவனை நோக்கி நீ வினவியது எந்த வித்திற்கு எந்தப் பனைமைக் குறித்து அதனைக் கூறுதி என்று எதிர்வினா வெழுப்பதேயாம்; இனி, வாய்வாளாமை - வாய்வாளா திருத்தல் வாயிலாக விடையறிவித்து விடுதல் எனதது; ஆகாயப் பூ டழைதோ புதிதோ என்று புகல்வான் உரைசுத - ஆகாயத்திற் பூதத் மலா பழம்பூவோ புதிய பூவோ என்று வினவுவான் ஒருவனுடைய வினாவிற்கு; மாற்றம் உரைசாது இருத்தல் - மறுமொழி கூறாமலே வாய்வாளாதிருக்குமாற்றால் அவனைத் தகுந்த விடைபெற வைத்தலாம் என்றார் என்க.

(வி - ம்.) "தோற்றப் பெற்றிகள் நிலையா"

(கூ.0 - ௧௭௬)

என்பது வாமன் கூறிய ஏமக்கட்டுரையாதலின் அதற் கேற்பத் துணிந்து கேடுண்டு என்றிறுத்தல் துணிந்து சொல்ல என்பதன்பாற் பட்ட விடை என்பது கருத்து.

"தன்பம் தோற்றம் பற்றே காரணம்

இன்பம் வீடே பற்றிலி காரணம்".

என்பது நம் கோட்பாடுகள் ஆகலின், செத்தான் பிறப்பானோ பிறவானோ என்றெழுந்த வினாவிற்குச் செத்தவனுடைய இயல்பறிந்து விடையிறுத்தல் வேண்டும் என்பார் கூறிட்டு வினவி அவன்தரும் விடைக்குத்தக நீ விடை கூறுக என்பார் கூறிட்டு மொழிதல் என்றார்.

இனி முட்டை மூந்திற்றோ பனை மூந்திற்றோ என்று வினவுவான் விடைபெற விரும்பி வினவியவன் அல்லன் ஆகலின், அங்ஙனா விதண்டா வாத்தின் பாற்படும் அத்தகையவனுக்கு அங்விதண்டைக் கற்பு விடையும் விதண்டையாக விருப்பின் அவன் வாட்டங்குவன் என்பார் அங்ஙனம் வினவியவனை நோக்கி எம்முட்டைக்கு எப்படை என்று எதிர் வினா வெழுப்பி வாட்டங்கும்படி மொத்தல் வேண்டும் என்பதே இவ் வினாவின் குறிக்கோள் என்றறிக.

இவ்வாறன்றி ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் சொல்லதிகாரத்திற் கூறுகின்ற "வினாவும் செப்பே வனாவெதிர் வரீனே" எனக் காட்டிய இலக்கணத்திற்கும் இதற்கும் இயைபொன்றுமில்லை. என்கை முட்டை மூந்திற்றோ பனை மூந்திற்றோ என்னும் வினா அறியான் வினாவும் அன்று, ஐயவனாவும் அன்று. அறிபொருள் வினாவும் அன்று. ஒரு புடையானும் அறியப்படாத பொருள் பற்றிச் செலுக்கினாலாதல் அறியாமையினானாதல் மாற்றாராகிய சமயக் கணக்கர்களால் வினவப்படுவதாம். எனவே இவ்வதாரு வினாப் போலியை ஆம். ஆகவே இதற்கு விடையும் போலியை

யாகக் கூறி விடுத்து மாற்றார் மீண்டும் வினவாவதை அகத்ததற் பொருட்
படனறுணர்க. இத்தற்பயாத இதனை அத்தாற்பாவிற்கு எடுத்துக்
காட்டிய தெய்வச் சீலையாரை உள்ளிட்டார் உரைப்போலி என்னெழுக.
எனனை? இவ்வினை வெதிர் எம்புட்டைக்கு எப்பனை என்றெழும்பும்
எதிர்வினா, வட்டையிறுத்தற் பொருட்டாகாரையும் அங்ஙனம் வினாவப்
பட்டான் அதற்கு வட்டையிறுக்க முன்வாராதடங்குதலை இயல்பாதலும்
உண்ணிதினுணர்க.

வாய்வாளாடை என்றதும் தம் சமய நூலுணர்ச்சியிலலாத பட
போர் வினா விற்கு வாய்வாளாடையே தக்க விடை என்றறிவுறுத்தபடி
யாம். ஈண்டுக்கூறும் வினா விடைகள் தத்துவம் பற்றிப் பற்றிய
ஆதலின் தாம் இவ்வொள் என்று கொள்ளும் ஆனமா, கலியவாற்றின்
இயல்பு வினாவார்க்கு எட்ட வாய்வாளாடையாய் என்றறி
புத்தவாரூயற்று. அங்ஙனம் இவ் பொருள் பற்றிய வகைவன்றற்க
ஆகாய்ப்புப் பழைமையே புத்திதா என்ற புதலவான உரைக்கு மாற்றம்
உரையாத தத்தவ என்று எடுத்துக்காட்டினர். இனி இங்ஙனம்—

‘சமயத்த நகாயம்’ என்று பொருத்த நூலில் வச்சகோத்திரன் என்ற
ஒரு திறைய பொருதம் தரிசுச் செய்ந ஆனமா என்ற ஒன்று உண்டோ
என்று கேட்ட பொருள் புத்தர் மாற்றம் உரையா தத்தவர் என்றும்,
ஆதல, அங்ஙனம் ஒன்று இவ்வுலக யானை, அவன மீண்டும் வினவிய
போதும் அதற்கும் புத்தர் மாற்றமேதும் கூறாமல் வாய்வாளாதிருந்
தார் என்றும் கூறப்பட்ட, தத்தவ ஈண்டு சீலையு கூறப்பாறறு.

இவ்வாற்றால் ஈண்டு வினா விடை நான்குள் என்றறு தத்துவ
ஆராய்ச்சி பற்றிய வினா விடை என்றனர மாட்டாது, சொல்லா
ராய்ச்சியின் பற்றப்பட்ட வினா விடை களைப் பத்ததக் கூறும் உரைகள்
போலியாம் என்றறிக.

கட்டும் வீதும்

உரு-உருக : கட்டும்.....காரணம்

(இ - ள்.) கட்டும் வீதம் முதன் காரணத்தது - கட்டாதல்
விடு ஆதல் அத்ததற்கிடன்ற காரணத்தினாலுண்டாகும் காரியமே
யாம்; ஒட்டித் தருதறது உரிமேயர் இல்லை - பிறந்தேதான ஒருவனைச்
சாரந்து அக கட்டினைச் செய்தற் குரியோராதல் அக் கட்டி
வினாறும் விடுதலை உண்டாககித் தருதற்குரியோராதல் பிறர்
யாருமில்லை; யாம் மேல் உரைத்த பொருளகடகு எல்லாம் - யாம்
முனடி கூறிய பன்னிருவகைப் பொருளகட்கு எல்லாம், காமம்
வெகுளி மயக்கம் காரணம் - காமமும் சினமும் மயக்கமும் ஆகிய
முனறுமே காரணங்களாம் என்றார் என்க.

(வி - து.) கட்டு - பிறப்பினிற் கட்டுண்டு மண்டிய வகையாற்
‘மேலுதல். விடு - பிறப்பின் சமூகியினின்றும் விடுதலை யடைதல்.

ஒருவனைப் பிறப்புச் சுழலிற்படுமாறு கட்டி வைத்தற் குரியாரும், அதன்
 னின்றும் விடு செய்தத்தரியாரும் பிறர் இல்லை என்றவாறு. எனவே
 அவ் விரண்டிற்கும் உரியவன் அவனே என்றவாறுயிற்று. காமம் -
 வேட்கை. வெகுளி - சினம். மயக்கம் - பேதைமை. காமம் உடம்பிற்
 ருன்றும் தீவினை எனவும், வெகுளல் உள்ளத்திற் பிறக்கும் தீவினை
 எனவும் மயக்கத்தைப் பொல்லாக் காட்சி என்று கூறி இதுவும் மனத்
 தின்கட் பிறக்கும் தீவினை என்றும் இக் காதையில் சுச ஆம் அடி
 முதலாக எட ஆம் அடியிருத வருமின்ற தீவினை வகையிற் கூறப்பட்ட
 மூத்ததெறிக். அங்ஙனம் கூறினும் எல்லாத் தீவினைகளும் இம்முன்றலுள்
 அடங்கு மென்பார் காமம் வெகுளி மயக்கம் காரணம் என்றார்.

“காம வெகுளி மயக்க மிவைமுன்ற

னாங் கெடக் கெடு நோய்”

(குறள், ௧௧௦)

எனவரும் திருக்குறளும் ஈண்டு நினைக்கப்படும்.

துன்பம் துடைக்கும் நேர்

உதக-உதக : அரித்தம்.....நோற்றனளேன்

(இ - ள்.) அரித்தம் துக்கம் அநான்மா அசுசி எனத்
 தனித்துப் பார்த்து - மணிமேகலையே இனி வாமனார் மெய்க்காட்சி
 களுள நான்காவதாகிய துன்பம் துடைக்கும் நெறிகூறுவல்
 கேட்பாயாக! யாம் முன்பு தொகைவகையானும் விரிவகை
 யானும் கூறப்பட்ட பேதைமை முதலிய பன்னிருவகைப் பொருள
 களும் ஒருகண்ப பொழுதும் கிலையாதனவும் துன்பம் தருவனவும்
 ஆனமா இல்லாதனவும் தூயமை யில்லாதனவும் ஆகும் என்று
 அவற்றின ஆயல்புகளை விற்பு விற்பும் வேதனை செய்யுமாற்றால்
 தனித்தனியே ஆராய்ந்து பார்த்து, பற்று அறுத்திடுதல் -
 காமங் காரணமாக வுண்டாகிப் பற்றினைத் துவர அறுத்தொழிக்;
 மைத்திரி கருணா முதிதை என்று அறிந்து - இதற்குச் சிறந்த
 கருவி மைத்திரி பாவனையுடைய கருணைப் பாவனையும் முதிதைப்
 பாவனையும் ஆகிய இப்பாவனைகளையாம் என்று அவற்றின்
 இடல்பறிந்து அவற்றை மேற்கொள்ளுமாற்றால். திருந்தும் கல்
 உணர்வால் செற்றம் அற்றிடுக - திருந்திப் நனமையுடைய மெய்
 யுணர்வினாலே இரண்டாவதாகிய சினம் தவிர்த்திடுக; சுருதி
 சிந்தனை பாவனையினை கருதி உய்த்து - மெய்நூல் கேட்டலும்
 கேட்டவற்றை ஆராய்ந்து தெளிதலும் தெளிந்தவாறே பாவித்
 தலும் மெய்யுணர்தலும் ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து வாழ்க்கையின்
 பால் அவற்றைக் கடைப்பிடியாக மேற்கொண்டு செலுத்தியும்;
 மயக்கம் கழிக - இவற்றிற் கெல்லாம் முதலாயமைந்த பேதைமை
 யாகிய மயக்கத்தைப் போக்குக!; இந் நால்வகையான - இந்த

வன்குவகையுபாயக்களாலே; மனத்திருள் நீங்கு என்று - உன்
எத்தின் கண்ணதாகிய அறியாமை யிருளினினதும் நீங்கி
உயவாயாக! என்று; முன்பின் மலையா மங்கல மொழியின் -
வாமன் திருவாய் மலாந்தருளிய முன்றுககுபின் முரண்படாத
ஆக்கந்தருள் மெய்யம் மொழியினாலே; நானதிபா நனகனம்
காட்ட - அஃயண அழகனார் அம் மணிமேகலை யுள்ளத்திலே
அறிவுச்சுடர் கொளுந்தி ஐடம் திரிபறுமாறு நன்றாகக் காட்டா
திறலாலே, பாவை - திருமகள் போலவானாகிய அம் மணிமேகலை
தாளும்; தருயம் கெடத் - அந்த அஃயணர்களை விழிப்புடன்
கெடத்; தவத்திறா அறுக வன - அநாதிராக மண்டில் வகைடாற்
சுழன்று வருகின்ற தன் யிறப்பினது தனமை அறமெழிவதாக
வேன்றுறுதி கொண்டு; தவத்திறம் பூண்டு - தவத்திறகியன்ற
பண்புகளை மேற்கொண்டு சீராற்றனள் - அதற்கியன்ற நோன
புகளை நோற்கலுற்றனள்; எனபதாம்.

(வி - 10.) அகித்தம் - பொருள்கள் கிலையாமையுடையன. என்று
ஆசிரியர் பரிமேலழகர் திருக்குறளின்கண் (அரு-௧௪) கிலையாமை
என்பதற்கு—“அவற்றன் கிலையாமையாவது தோற்ற முடையன
பாலும் கிலையுதலிலவாக் தன்மை. மயங்கிய வழிப் பேய்த்திறிற் புனல்
பேலத் தோன்றி, மெய்யுணர்ந்தவழிக் கயிற்றில் அரவு போலக்
கெடுத்திற் பொய்யென்பாரும் ‘கிலை வேறுபட்டு வருதலாற் கணர்
தோறும் பிறத்திறக்கும் என்பாரும் ஒருவாற்றான் வேறுபடுதலும் ஒரு
வாற்றான் வேறுபடாமையும் உடைமையின் கிலையுதலும் கிலையாமையும்
ஒருங்கே உடைய வென்பாரும் எனப் பொய்ப்பெற்றி கூறுவார் பவ
திறத்தராவார்; எல்லார்க்கும் அவற்றது கிலையாமை உடம்பாடாகலின்
என்று அதனையே கூறுகின்றார். இஃதுணர்ந்துழி யல்லது பொருள்களிற்
பற்ற விடாதாகலின் இது முன் வைக்கப்பட்டது’ என்றறிவு வந்துவதும்,

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்—

“பாங்கருஞ் சிறப்பின் பல்லாற் றுணாம்
செல்லா வுலகம் புல்லிய நெறித்தே”

என அறிவுறுத்தும் பணடைத் தமிழர் தூனெறி வழக்கமாகிய காஞ்சித்
தீணையியல்பும் கிணைவிற் கொன்னற் பாலனவாம்.

தக்கம் தன்பம். பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய தன்பம் என்றும்,
“உற்றமும் பயனும் வினைந்து கிலையிலவறிய தன்பம் என நோக்க”
எனவும், “பிணியெனப்படுவது சார்பிற் பிறிதாய் இயற்கையிற் றிரிந்து
உடம்பு இடும்பை புரிதல்” என்றும், தோற்றம் சார்பின் மூப்புப் பிணி
சாக்காடு அவலக் கவலை கையாறெனத் தவலில் துன்பம் தலைவரும்
என்றும், நான்காம் கண்டம் பிறப்பே பிணியே மூப்பே சாவென மொழிக்

இடும் துன்பம் என்றும், துன்பத் தோற்றம் என்றும் இவ்வாறு இந்நூலில் பற்பல விடங்களிலே பன்னிப்பன்னி அறிவுறுத்தலாலும் உணர்க.

அநான்மா-உயிரற்ற பொருள். “எப்பொருளுக்கும் ஆன்மா இல்லை என இப்படி யுணர்தல் இவை வீட்டியல்பாம்” எனவும், “வைசேடிகள் பெணத்தனைக் குறித்துச் சுகம் முதலிய தொகைப் பொருட்குக் காரணம் ஆன்மா என்றால் சுகமும் ஆன்மாவும் தாம் இசையாமையில் அப்பிர சித்தோபாயம்” என்றும் இந்நூலிற் கூறப்படுதலானும் பெளத்தர்கள் அநான்மவாஸ்திகள் எனப்படுவர். இதனை,

“இன்னவனாக பதர்ந்தவிவை நான் கல்லாற் பொருள் இவ்வாயிருக்க ஆன்மா, மன்னிய விண் காலந்திக்கு இறையும் உளவெனச் சிவந்தாம் வகுத்தல் என்ன!” எனவரும் (மெய்யந்நானளிக்கத்தானும் (புத்த... செய் - கஞ) உணர்க.

அகசி - தூய்மை அல்லாதன. இதனை, “புனைவன நீக்கிற் புரால் புறத்திலெவது...மக்கள் யாக்கை” எனவும், “என்பும் தடிதும் உதிரமு மியாக்கைமென்று அன்புறு மாக்கட்கு அறிய வழுவிவாடு கிடந்த முழு ளுன் பிண்டத்து” எனவும், “கழுநீர்க் கண்கள் வழுநீர் சுமந்தன குமிழ் மூக்கிவைகாண் உமிழ்சி டொழுக்குவ” எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க.

யாக்கையின் லையாமை முதலிய இந்த நான்கு இயல்பினையும் சிறப்பாக ஆராய்ந்து நோக்குவார்க்கு அதன்கண் பற்றுவைத்தற்குரிய பெருந்தகைமை சிற்தும் தோன்றுமையின் பற்றறுதி யுண்டாகும் என்பார், “தனித்துப் பார்த்துப் பற்றறுத் திடுதல்” என்றார். அறுத்திடுதல் என்றது அல்லிற்று உடம்பாட்டு வியங்கோள், மக்கட்டாடி எனல் என்புழிப்போல.

அகசி என்பதனை அகப பாவனை என்பர். மைத்திரி - மித்திரத் தன்மை; அரிதாவது : எவ்வுயிர்க்கும் கேண்மை பூண் டொழுக்குதல். இதனை—

“அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்

சேந்தண்மை பூண்டொழுக்க லான்”

(குறள், ௩௦)

என்பதனானும்,

“மன்னுயி ரோடபி அருள் ஆள்வார்க்கு இல்லென்ப

தன்னுயி ரஞ்சம் வினை”

(குறள், ௨௪௪)

என்பதனானும் உணர்க.

கருணா - கருணை. அரிதாவது - எவ்வுயிரிடத்தும் இரக்கமுடைய சாதல். முதிதை - இன்ப துன்பங்களைச் சமமாகக் கொண்டு எப்

பொழுதும் மகிழ்ந்திடுத்தல். மைத்திசி முதலிய இம்மூன்றினோடு பொருள்
நிலையில துன்ப முடையன உயிரில்லாதன தூயவல்லாதன என்னும் நான்
குணர்வானும் உண்டாகின்ற இகழ்ச்சியானும், காம வெகுளி மயக்கம்
களைக் கடிந்து இவற்றின்பாற் பற்றறுத்திகே. மேலும் க்ருவற மூர்த்தி
யாகிய புத்தர் அருளிய பிடக நூல்களைக் கேட்டும் ஆராய்ந்தும்
தெளிந்த வழி பெய்யுணர்வு தோன்றும். அது தோன்றலே அனைத்தும்
தானே ஆகிய பேதைமையின் அகதும். இவ்வுபாயங்களால் அதனைக்
கடிக என்று அறவண அடிகளார் பெய்யுணர்வு கொளுவினார் என்க.
அது கேட்ட மணிமேகலையும் அவர் காட்டிய நன்னெறி நின்று பிறப்
பொழிக! என்னும் பெற்கொள்ளு கோ : னன் என்க.

இனி, இதனை உணர்ந்தோள் சென்று அமைந்தபின் காட்டக்
கேட்டுப் புண்டு நோற்றனன் என்ற இயைந்தக் கொள்க

பவத்திறம் அங்கெனட் டாவை நோற்ற காதை
முற்றற்ற

மணிமேகலைக்குப்
பெருமழைப் புலவர் பொ. வே. சோமசுந்தரனார்
வகுத்த சொற்பொருள் உரையும் விளக்க வுரையும்
முற்றுப் பெற்றன.

மணிமேகலையின் பாண்பு

இம் மணிமேகலைக்கண் சொல்லுட்பாட பொருள
நுட்பம் ஆகியன பெரிதும் அமைந்திருத்தலின
கற்பார்க்குக் கழிபேருவகை யளிக்கும் ஆழந்த கருத்
துகள் ஆராய்வார்தம் அறிவு கலத்திற்கேற்பத்
தோன்றுவனவாம் என்பது துலா மமங்கலம் சிவப்பிரகாச
அடிகளாரின் பின்வரும் திருவெககைக் கோவைச்
செய்யுளால் இனிது பெறப்படும்.

மந்தர கிரியணி வேணிப்பி
ரான் வெங்கை மன்னவநீ
கொந்தார் ஏழன்மணி மேகலை
நாறுட்பங் கொள்வதெவ்வன்
சிந்தா மணிமுத திருக்கோ
வையுபெழு திக்கொளினும்
தந்தா உரையை எழுதவென்
வாறு நவின்ற நுளே.

உருஞ்சோடு

எதை - அக

உருஞ்சோடு

எதை - அக

இறங்க பிறவி - போன பிறப்பு
உகி - ஏனஇறங்க உணங்கல் - இர
பின் வறறல் ௨௦ - சச

இறநி - முடிவு ௩ - கக

இழக்கல் - தங்குதல் ௫ - கசக

இழத்தோர் - கொடுத்தோர்
க - கக௦

இறுறுதப்பு - ஒடிந்துபோகக்

கூடிய இடை ௩ - ஏ

இறப்ப - தங்க ௨௫ - கசச

இறப்பு - குறுங்காடு ௧௩ - கௌ

இறம்புது - வயப்பு ௨௪ - க௦

இறவரை - பெரிய மலை ௨௬ - க௦

இறை இறப்பு ௭ - எ௦

இறை கொள்ளுதல் - தங்குதல்
ச - கக

இறை - சிறிது ௧௭ - கக

இறைஞ்சுதல் - வணங்குதல் ௨௩ - க

இற்று - இத்தன்மை யுடை
யது ௩௦ - சச

இளைதல் - வருத்தல் ௩ - கக௭

இன்சீர் - இனிய தாள பொற்று
௧௩ - ௨௧

இன்பம் - முத்தியின்பம் ௩ - கக

இன்மை - ஒரு பொருளின்
இவ்வாமை ௨௭ - க௩

இன்னணம் - இவ்வாறு ௭ - க

இன்னப்பிறவு - துன்பத்தைக்
கொடுக்கும் பிறப்பு ௨௫ - சசநண்டுதல் - தரளுதல்;
ஒன்று சேர்தல் ௧௪ - ௨௫

சண்டுநீர் - கடல் ௧௪ - ௨௭

சுமம் - பிணஞ்சுட அடுக்கிய
வறகடுக்கு ௧௩ - ௨௩

சுர்த்தல் இழுத்தல் ௭ - ௫௫

சறுகடை - முடிபின் இறுதி
௨௧ - கசச

சுற்றினம் பெண்டிர் - மக

வினா இளம் பெண்கள் ௭ - ௮௧

சுனொ - இவ்வுலகத்தல்
உள்ளவர்கள் ௨௧ - ௧௩௨

உகிர் நகம் ௨௦ - ௫௩

உகுத்தல் - சொரிதல் ௧ - ௪

உகுநீர் - கிந்துகிற கண்ணீர்
௩ - ௨௨

உச்சமீயினா - பேலிடம் ௧௧ - ௨௨

உஞ்சா - உச்சமீயினி நகர்;
௧௧ - ௧௪

உடவா - ஒதுங்கியாவுள் ௦௭ - ௨௨

உணங்கல் - வறறல் ௧௩ - ௧௭

உணர்ந்ததை உணர்ந்தல் -
மீண்டு உணர்தல் ௨௭ - ௧௦

உண்ட செய்தி - சம்பவம் ௦௭ - ௧௨

உண்ணு சொல்பி - உண்ணு
வரத படைவகை ௩ - ௧௦௩உதைச்சல் - உத்ததல்
தள்ளிக் கொண்டு செல்லு
தல் ௧௩ - ௧௪உதத்தர் - ஆய், பெண்
உறுப்பு ௨௭ - ௨௩௭உபரமம் - துணித்தது துணி
தல் ௨௩ - ௫௦உபயம் - சந்தம் விபக்க
மாதிய இரண்டிடத்துர்
௦௩ - ௦௫௫உபாசகர் - பொளத்தரில்
இவ்வறத்தோர் ௨௭ - ௧௨

உபிற்சீ - வெறுக்கத் தக்கசீ ௨௦ - ௪௭

உம்பர் - பேலிடம் ௨௧ - ௩௭

உம்பளர் உப்பளம் ௨௪ - ௨௭

உம்மைவாளை பறவாளை ௨௬ - ௩௨

உயக்கம் - வருத்தம் ௭ - ௧௧

உயங்கு கோய் - வாடுதலுக்
குக் காரணமான கோய ௩ - ௨

உயவல் - வருத்துதல் ௩ - ௧௦

உயா - வினவல் ௨௦ - ௧௩

உயிற்று செய்தோர் - உயிரை
விட்டு விட்டோர் ௨௨ - ௨௩உயிர்த்து - பெருமூச்சு விட்டு
௨ - ௪௨உயிர்ப்பகிப் பெயர்ப்பு -
உடலில் இருந்து உயிரை
நீக்குதல் ௧௪ - ௧௫

உயிர் ஈருந்து - சோறு ௨௫ - ௧௧௦

உயிர் முதல்வி - மணிமேகலை
௨௭ - ௨௩௭

உய்தி - பிரைப்பாய் ௨௫ - ௫

உயர்ப்ப - செலுத்த ௧௩ - ௨௭

உய்யா கோய் - உயிர் உய்ய
முடியாத கோய் ௨௩ - ௫௩

அருஞ்சொ

எனந் அந் அருஞ்சொ

எனந் - அந்

உய்யானம் - அரகர் வினை
யுஞ் சோலை க - ௭௨
உரகர் - நாகர் கக - ௭௦
உரவுரீ - கடல் ஏ - ௧௨௫
உரவான் - அறவணவடிகள்,
அறிஞன் உ - ௧௧
உருக்கழ - பகைவர்க்கு
அச்சதனத்திற் தருகிற ச - ௨௮
உருத்தல் - மழியாது - ஊட்
உரமற் போகாது உக - ௧௨
உரப்ப - அழல்; வருத்த கடு - ௮௧
உருப்பன - தான்றுவன உச - ௧௨௦
உருப்பு - வெப்பம் க௭ - ௫௯
உருவாளன் - காமன் இ - ௧
உருவு - வடிவம் ஏ - ௨௭
உரைசால் - புகழ் விதைந்த
(பதிகம்) ச - ௫
உரைமுடிவு - தீர்ப்பு ச - ௧௦௭
உரைமுதாளன் - அறிவு
மேம்பட்ட உரையாளன் உ௨ - ௪
உலகம் - சான்றோர் க - ௧
உலக விருத்தம் - உலக
வியற்கைக்கு மாறுபாடாக
உரைப்பது உக - ௧௧௨
உலந்த பிறவி - போன பிறப்பு
உரு - ௧௧௫
உலப்பு - கெடுதல் க - ௧௧௧
உலபா - அழியாத உ௦ - ௧௧
உலகை - மலிச்சி உ௨ - ௮௨
உலப்பு - மகிழ்வு கடு - ௧௧
உலமை - இரப்பொருளின்
கண் கிடந்த ஒப்புமைத்
தன்மை உ௭ - ௪௧
உலாமதி முழுத் திங்கள் உ௨ - ௧௧
உழத்தல் - வருந்திநீந்துதல் உக - ௧௮
உழந்த - அடைந்த, வருந்திய உ - ௫
உழப்போர் - வருந்துவோர்
உ௨ - ௧௧௧
உழிஞ்சில் வாளை; உன்னம் க - ௮௦
உழிஞ்சுப் படை - மதில்
உலகமும் பகை மன்னர்
படை உ௮ - ௧
உழைப்போர் - பக்கத்தில்
இப்பாவர் க - ௪௧
உலகமும் - ஊகையிடும் க - ௧௧௧

உள்வரிக் கொண்டு - வேறு
வடிவங் கொண்டு உ௨ - ௧௧
உள்வரிக் கோலம் - மறைந்த
வேடம் உ௭ - ௨௮௮
உறும - பவனைத் தரும் உ - ௭௪
உறைபதி - தங்கியிருக்கு
மிடம் க௨ - ௧௪
உறைபுள் - இந் துரிடம் கக - ௨௧
உற்றுணர்வுடம்பு - திண்டி
புணர்வுடம்பு உச - ௧௭
ஊக்குதல் - ஆட்டுதல் கக - ௭௪
ஊங்கண் - முன்பு உக - ௧௮௧
ஊடு சென்று ஏறல் - நடு
விடத்தில் மேலேறிச்
செல்லுதல் உ௦ - ௨௧
ஊட்டி நன் - பேரி நன் ஏ - ௮௭
ஊட்டினை - உணனுமாறு
செய்தாய் உக - ௧௨
ஊண் - உண்ணல் க - ௧௧௭
ஊண்தலை துற்றிய - உண
வாக மாந்தர் தலை
முனையை உண்ட க - ௭௭
ஊராகல் தேர் - வலவன்
ஏவா வான ஊர்நி க - ௧௧
ஊருநீர் - பரந்த நீர் க௮ - ௧௨
ஊர்காப்பாளர் - ஊரைக்
காவல் புரிவோர் ஏ - ௧௧
ஊர்க்குறு மாக்கள் - ஊரி
லுள்ள இளஞ்சிறுவர் கடு - ௧௧
ஊர்நிரை - வீசுகின்ற அலை கக - ௧௪
ஊழ் - முறைமை; கியதி இ - ௧௧
ஊழ்படுதல் - முறையே
வளர்ந்து முதிர்ந்து கெடு
தல் உ௦ - ௧௭
ஊறு - பொறி புலன்களின்
இயைபு உச - ௧௦௧
ஊன்கணிஞர் - மனிதர் உக - ௧௨௧
ஊன் பிணி அவிழவும் - தகை
யின் பிணப்பு ஒழியவும்
உடு - ௧௧௧
ஊஞ்சு - வேல் கக - ௨௧
ஊஞ்சா மண் - குறையாத நிலம்
கக - ௧௧௧
ஊஞ்சியோர் - இறவா நிருந்
தோர் க - ௭

எஞ்சுதல்-குறைதல்; தோற்

றுப் போதல் க - கடுஎ

எடுதல் - உயர்த்தல் உஉ - கச

எடுப்ப - ஏற்ற இ - ககச

எடுப்பியது - எழுப்பியது

(பதகம்) சக

எட்டி குமரன்-எட்டி மேன்

ஐஞ் சிறப்புப் பெயர்

பெற்றவனுடையமகன் ச - கு

எண் - எண்ணம் கக - கடு

எண்கு - கரடி கச - சுஅ

எண்பிறக் கொழிய - எண்

ணங்கள் எட்டாமல் நீங்க

கக - கடு

எண்பேராயம் - கரணத்திய

உவர், கரும விதிகள்,

கனகச் சுற்றம், கடை

காப்பாளர், நகர மாந்

தர், படைத் தலைவர்,

யானை வீரர், குதிரை

வீரர் என்போர் க - கஎ

எதிர்ந்துளது - எதிர்ப்பட்

டுள்ளது உ - ச

எந்திரவாவி - வேண்டும்

பொழுதுரிப்பெருக்கவும்

கழிக்கவும் பொறிகள்

அமைக்கப்பட்ட செயநீர்

நிலை உஅ - எ

எப்படித்து - எத்தன்மைத்து

உஎ - அஅ

எம்மினறக்கு - எந்தலைவனு

கிய கோவலனுக்கு உக - கக

எயிறு - டல் கஅ - குஉ

எயிற்புறம் - மதிற் பக்கம் உ - சடு

எய்யா - அறியாத கஅ - அடு

எரி ஊட்டுதல் - தீயில் இடு

தல் கக - கஅ

எர்டொத்தி-அரலை மூட்டிகக-உக

எருவை - கழுக்கல் ஒருவகை;

பருந்து க - ககஎ

எல் - இரவு கஉ - அஉ

எல் - ஒளி உஉ - கடுஉ

எல்லையான் - ஒளிதங்கிய

வனையலை உணர்ந்த உணைவி

உக - உஉ

எல்லம் - தன்பம் உக - உடு

எழில் - அழகு

கக - எஅ

எழினி - தனாச் சிலை இ - க

எழுதுவா-பத் தீற்று உ - கஉஉ

எள்ளை - இகழ்ந்தாய்க்க கடுக

எள்ளும் - இடமும் (பதகம்) க

எள்ளுரை - இகழ்ச்சிச் சொல்

கஅ - கடு

எறிதரு கோலம் - அடிக்குங்

கோலம் உக - சு

எறிதல் - கோலால் அடித்தல்

உக - சு

எறிந்த - அழித்த க - ச

எறிபயம்-அடித்தலால் உண்

டாகும் அச்சம் கஉ - அஉ

என்கோ - என்பேனோ இ - கடுக

உகதேசம் - ஓட்டம் உக - உடுஇ

ஏ - அம்பு எ - கஉஎ

ஏகதேச விருத்தி - ஒரி

டத்தபொருந்துதல் உக-உடுஇ

ஏகாந்தம் - அநைகாந்திகம்;

ஒன்றுபட்டது உக - உஎச

ஏடா-ஆண்பால் முன்விலைப்

பெயர் கச - கஉ

ஏடு மலரின் மடல் கக - உ

ஏதம் இஸ்ரேலி-குற்றமற்ற

நன் மனறி எ - கக

ஏது - கருவி உக - இஎ

ஏது நிகழ்ச்சி - காரணச்

சொல் உ - ச

ஏதுப்போலி - குற்றமுடைய

ஏதுக்கள் உக - ககக

ஏத்துதல் - வணங்குதல் கஉ கடுஉ

ஏந்தல் - நிமிர்தல் க - ககக

ஏமம் - பாதுகாவல்; இன்பம்

கடு - கக

ஏமாந்திருத்தல் - ஏக்கற்றி

ருத்தல் கச - இடு

ஏமுற - இன்பமுடைய உக - ககடு

ஏவும் - மணம் உக - சுஅ

ஏற்றாரி - ஆனேற்றின் தோல்

க - உக

ஏற்றான் - இரந்துண்ணும்

உணவு கச - எ

ஏறுதி - படைத் தலைவர்க்கு

அரசனளிக்கும் பட்டப்

பெயர் உஉ - உடு

கடிப்பகை - பேர்க்குப்
பகை : வேம்பும் வெண்
சிறு கடுகும் ௪ - ௫௮
கடிப்பிடுஉம் - குறுந்தடியால்
அடித்துமுழக்கும் ௧ - ௩௧
கடிப்பு-பறையடிக்குந்தடி ௨௫-௫௪
கடியின் காவல் - மணத்தின்
பின் பாதுகாப்பு ௧௮ - ௧௮
கடுகுதல் - மிகுதல் ௧௪ - ௮௦
கடுங்கண் - தறுகண்மை ;
அஞ்சாத தன்மை ௪ - ௪௧
கடுஞ்சூல் - முதற்கருப்பம் ௪-௮௨
கடுஞ் சொல் - கேள்வியாலும்
பயனாலும் இன்னுமை
பயக்குஞ் சொல் ௩௦ - ௧௮
கடுநகை - பெருநகை ௧௬ - ௧௧
கடுநவை - கொடிய துன்பம் ௧-௨௫
கடுவரல் - விரைந்து வருதல்
௧௪ - ௨௫
கடுவன் - ஆண் குரங்கு ௧௧ - ௪௪
கடைகாப் பமைந்த-வாயில்
காத்தற் கமைந்த ௨௮ - ௨௧
கடைகொள-முடிவெய்த௨௧-௪௪
கடைப்பிடி - சித்தார்தம் ௨௪ - ௪
கடைமணி - கண்ணின் கடைப்
பகுதி ௩ - ௨௨
கட்டழல் - மிகுந்த நெருப்பு
௨௧ - ௧௨
கட்டி - கருப்புக் கட்டி ௨௪-௨௧௪
கட்டியதாகும் - சுற்றியுள்ள
தாகும் ௨௧ - ௧௧
கட்டு-பிறப்பினிற் கட்டுண்டு
மண்டில வகையாற் சுழ
லுதல் ௩௦ - ௨௫௦
கட்டுரை-பொருள் பொதிந்த
சொல் ௨௩ - ௫
கண்விரமலை - அலரிப்பூமலை
௩ - ௧௦௪
கணி - காலக் கணிவன் ;
நிமித்திகள் ௨௪ - ௫௧
கண் - ஞானம் ; அக்தாவது
மெய்யறிவு ௧௧ - ௧௧
கண் எறிதல் - அடித்தல் ௧௧-௮௨
கண்ட-அறிந்து கொண்ட ௨௧-௨௨

கண்டம் - கழுத்து; கண்டத்
தாற் பாடுதல் ; மிடற்
றோவி ௧௧ - ௮௩
கண்ணடைத்தல்-இடத்தை
மறைத்தல் ௧௨ - ௧௦
கண்ணி - தலைமாலை ௧௮ - ௧௧
கண்ணி - கருதி ௨௧ - ௧௨௧
கண்ணிய - சொல்லப்பட்ட
௨௪ - ௨௫௧
கண்ணிய துணர்தல் - என்
ணியதை உறிதல் ௨ - ௨௫
கண்படை - உறக்கம் ௧௩ - ௧௧௫
கண்மணி-கண்ணிடத்துள்ள
கருமணி ௧௧ - ௪௮
கண்மாரி - கண்ணுக்குத்
தெரியாமல் மறைந்து ௩ - ௪௦
கண் மாறுதல் - விழித்தகண்
இமைத்தல் ௩ - ௪௦
கண்முரசு-முகத்தையுடைய
முரசு ௧ - ௧௧
கதலிகைக் கொடி - ஒரு
வகைத் துகிற்கொடி ௧ - ௫௩
கதழ்ந்து கிளர்ந்து-விரைந்து
எழுந்து ௧௩ - ௪௮
கதி - பிறப்பு ௩௦ - ௧௧
கதிக்குற - நடையில் மேம்
பாடுற ௨௮ - ௧௧
கதிர் - ஒளி ஞாயிறு (பதிகம்) ௧
கதிர் த்தாண் - ஒளிகளாகிற
படை ௪ - ௧
கந்தசாவி-மணமுள்ள நெல்
௧௦ - ௪௧
கந்தம் - தூண் ௨௪ - ௧௧௨
கந்தவுத்தி - மணப் பொரு
ளைத் தக்கபடி கலந்து
செய்யும் முறை ௨௮ - ௧௫
கந்து - தூண் ௪ - ௧௪
கந்துகக் கருத்து - பந்தாடு
தொழில் ௨ - ௨௨
கந்துகம் - பந்து ௨ - ௨௨
கபிலை - ஊரின் பெயர் ௨௧ - ௧௪௦
கம்பம் - கடுக்கம் ௧௪ - ௧௧
கம்பம் - முழக்கம் ௩ - ௧௨௧
கம்பலை - ஆரவாரம் ௩ - ௧௪௧

கலாம் - கலகம்
கலுழ்தல் - கலங்கல்
கலை - ஆடை
கலைசியமம் - தென் மதுரை
கலில் இருந்த கலைமகள்
கோயில்
கல்லக ரத்தம் - பருக்கைக்
கற்கள் பொருந்திய சிறு
வழி
கலையமா - காட்டுப் பக உள் - சஉ
கவராக் கிகள்வியோர் - ஐபத்
திற் கிடமில்லாத கேள்
வியை உடையவர்கள்
கவர் கோடல் - கண்ட
பொருளை இரட்டுறவே
கருதல்
கவான் - மடி (தொடை)
(பதிகம்)
கவிர் - முள் முருக்கு
கவினி - நன்மைகள் நிரம்பிப்
பேரழகெய்தி
கவின் - அழகு
கவேர கன்னி - காவிரியாறு
கவேரன் - காவிரியைப் பிறப்
பித்தவன்
கவையடி - பிளவுபட்ட
பாதம்
கழி - மிசுதி
கழிவெண் பிறப்பு - மிக
வெள்ளிய பிறப்பு
கழுமிய - கலந்த
கழுஉம் - போக்கும்
கழை - மூங்கில்
களர் - உவர்நிலம்
களவேர் வாழ்க்கையர் -
களவுத் தொழிலைய உழ
வுத் தொழில் போற்
கொண்டவர்கள்
களிப்பு மாண் - களித்து
வாழ்கற்குப் பெரிதும்
மாட்சியுடைய

கலாம் - கலகம்
கலுழ்தல் - கலங்கல்
கலை - ஆடை
கலைசியமம் - தென் மதுரை
கலில் இருந்த கலைமகள்
கோயில்
கல்லக ரத்தம் - பருக்கைக்
கற்கள் பொருந்திய சிறு
வழி
கலையமா - காட்டுப் பக உள் - சஉ
கவராக் கிகள்வியோர் - ஐபத்
திற் கிடமில்லாத கேள்
வியை உடையவர்கள்
கவர் கோடல் - கண்ட
பொருளை இரட்டுறவே
கருதல்
கவான் - மடி (தொடை)
(பதிகம்)
கவிர் - முள் முருக்கு
கவினி - நன்மைகள் நிரம்பிப்
பேரழகெய்தி
கவின் - அழகு
கவேர கன்னி - காவிரியாறு
கவேரன் - காவிரியைப் பிறப்
பித்தவன்
கவையடி - பிளவுபட்ட
பாதம்
கழி - மிசுதி
கழிவெண் பிறப்பு - மிக
வெள்ளிய பிறப்பு
கழுமிய - கலந்த
கழுஉம் - போக்கும்
கழை - மூங்கில்
களர் - உவர்நிலம்
களவேர் வாழ்க்கையர் -
களவுத் தொழிலைய உழ
வுத் தொழில் போற்
கொண்டவர்கள்
களிப்பு மாண் - களித்து
வாழ்கற்குப் பெரிதும்
மாட்சியுடைய

களிமகன் - கள்ளுண்டு களிப்
 பவன் நட - கடுக
 கள் - அடு குழிசி கள்ளைக்
 காய்ச்சுகின்ற பாலை கசு - கசு
 கன்னொட்டயாட்டியார் - கள்
 விராகும் வலைச்சியர் உஅ - கஉ
 கள்ளாட்டியார்ந்து - கள்ளை
 புண்டு வினையாடி சு - க0உ
 உறவை - பசு, ஆ. கஉ - கக
 கறையார் கடமை கொடுப்
 போர் கக - கசக
 கற்றூன்றம் - செய்கன்று கக - க0உ
 கற்புக்கடன் பூண்டு - கற்
 புடைமையைக் கடமை
 யாகக் கொண்டு உசு - அ
 கற்றமை - கற்பாறை யாகிய
 இடம் உஅ - ககந
 கனாயக் குறுதல் - கனவி
 னால் மயக்கம் அடைதல் கக - க0ச
 கனையெரி - மிகுந்தெரிகிற தீ
 உ - சஉ
 கன்றிய - சினந்த உஅ - கஅ
 கன்றிய - அடிப்பட்ட,
 முதிர்ந்த உஉ - உ0
 கன்னல் - நாழிகை வட்டில் ஏ - கச
 கன்னி - சுண்டு தூர்க்கை ;
 சம்பாபதியுபாம் உஉ - உஎ
 கன்னிகாவல் - கன்னிப் பரு
 வப் பாதுகாப்பு கஅ - கஅ
 காசு - குறறம் உசு - கடு
 காஞ்சினாடு - காஞ்சி நக
 ரத்தைத் தலைநகராகக்
 கொண்டமைந்தநாடு உஅ - கடுக
 காடமர் செல்வி - கொற
 றவை க - கடு
 காணமிலி - பொன்னில்லா
 தவன் கசு - க0
 காணம் - பொன் உக - சஅ
 காணிய - காணும் பொருட்டு
 உசு - ச
 காண்டற் பொருள் - கண்
 னாற் கண்ட பொருள் உஎ - ச0
 காணதகு சிறப்பு - காணத்
 தக்க அழகு கசு - கக
 காதலன் - புதல்வன் உஉ - க0

காந்தான் - காந்தன் என்
 னுள் சோழ மன்னவன்
 (பதகம். 40
 காப்புக் கடை கழிதல் - கற்
 றொழுகற் கிவதுதல் கக - கடு
 காமர் - விருப்பம் கஅ - கடு
 காப்பு - நறங்கில் உக - கக0
 காய்ச் சுரணம் - உடலால்
 நிகழ்ந்து செல்வதை உ - உடு
 காயகரை ஐர் ஆர் க - க0
 கார்தல் - சினத்தல், வெகு
 னுதல் உ0 - கச
 காய்ச்சுவற் கொடை - முது
 வேளிற் பருவம் உடு - க0டு
 காராளர் - வேளாளர் ஏ - க0உ
 காரினை - அழகு உக - கக0
 காரினை மாதர் - மணிமகலை
 க - ஏ
 காடுகாடந்தை - இல்லறம்
 நடத்திய ஒருபெண் உக - க0டு
 காலக் கணிதர் - சோமடர்
 உஅ - ச0
 காலாகாயம் - காலமும்
 ஆகாயமும் உஎ - கஎக
 கால் - காற்று கசு - அ0
 கால் கிளர்தல் - காற்றைப்
 போல் எழுதல் கக - உஉ
 கால் கொள் - தொடக்கம் க - கசச
 காவல் தெய்வதம் - சம்பா
 பதி உ - உ
 காவியங் கண்ணி - மணி
 மேகலை கடு - அ
 காவிரியாயில் - காவிரி கட
 லொடு கலக்குமிடம் உ - சக
 காழியர் - பிட்டு வாணிகர்
 உஅ - கஉ
 காழோர் - குத்துக் கோற்
 காரர் ச - கடு
 காம் - குத்துக் கோல் ச - கடு
 காம் - வைரம் உஉ - கசஅ
 காம் ஊன்று விலோதம் -
 மூங்கிலை நட்டுக் கட்டப்
 படுங் கொடி க - கடு
 காம் கொள - முற்ற உஉ - கஅக
 காம் கொளின் - மிகுதிப்படு
 மாயின் கடு - உ

அருஞ்சொல்	எனது - அடி	அருஞ்சொல்	யனது - அடி
கம்பு - பால்மரம்	ச - ௩௦	வுடம்புகளினின்றும் அகற்	
கவயர் - அப்பவாணிகர் உஅ - ௩௩		றுதல்	௩௦ - ௩௩
கவினி - கூப்பிடாகிய முழக்		கொலைவன் - கொல்லுதல்	
கம்	எ - ௩௭	செய்பவன்	உரு - ௩௭
கறிட்டு மொழிதல் - பகுத்		கொழித்தல் - தெள்ளுதல் ௩௭-உரு	
தூச் சொல்லுதல்	௩௦ - ௨௩௭	கொளுத்துதல் - பொருத்து	
கறை - புடைவை; ஆடை ௩௩-௩௦		தல்	ச - ௩
கற்று - கூற்றுவன்	௩ - ௩௦	கொடை - பண்பாட்டு	எ - ௩௭
கெழுதகை - நட்புரிமை உரு - ௩௪		கொன்னை - முறைமை;	
கேசகம்பளன் - கரி வயிற்றிற்		கோட்பாடு	௩௩ - ௭௪
பிறந்த ஒருபுனிவன்	௩௩ - ௩௬	கொற்கை-கொற்கை யென்	
கைத்து - கைப்பொருள் ௩௩ - ௩௭		னும் பெயருடைய ஊர் ௩௩ - ௩௪	
கைத்தூண் - தீய வொழுக்		கொற்றம் - வெற்றி	௨௩ - ௩௩
கத்தால் கிடைத்த உணவு ௩௩-௩		கொற்றவன் - அரசன் உரு - ௩௩௩	
கைந்சிறை-கை கொள்ளும		கொங்கு - கொங்கமரம்;	
படி	௨௩ - ௪௩	பாலைநிலக் கருப்பொருள்	
கைபெய் - கையிற் கொண்		களுள் ஒன்று	௩௩ - ௩௭
ள்ள	௩ - ௩௪	கோசம்பிக் கோமகன் -	
கைம்மை - கையை யுடைய		கோசம்பி நகரத்தரசன்	
மலைபோல்வது; யானை ௨௩ - ௩௪		உதயணன்	௩௬ - ௩௩
கைம்மை - சிறுமை; ஆர		கோடணை - ஆரவாரம்	௩ - ௩௪
யாது செய்கை	௨௦ - ௩௨௨	கோடா - கோணுறவில்லாத	
கையகத்தாள் - கையிடத்தே		(பதிகம்)	௨௩
யிருப்பாள்	எ - ௩	கோடு - கரை	௨௪ - ௨௭
கையற்று - வேறு யாதஞ்		கோடு - மருப்பு; கொம்பு;	
செய்ய முடியாதவளாய்	௨ - ௭௩	கிளை	௩௩ - ௩௩
கையாறு - மூர்ச்சித்தல்	௪ - ௩௩௩	கோட்டம் - கண்ணகிகோயில்	
கையுதர்க் கோடல்-கையை			௨௩ - ௩
அசைத்துப் போகச் செய்		கோட்டம் காவலர் - சிறை	
தல்	௩௩ - ௩௦	யைப் பாதுகாப்போர் ௩௩ - ௪௩	
கைவடலியான் - கைவிடா		கோட்டி - மன்றம், சபை ௩ - ௩௩	
தவனாய்	௩ - ௪௪	கோணச்சந்தி - கூடல்வாய்;	
கைவண் - செய்தொழில் ௨௨-௩௩		விட்டின் இறப்பு ஒன்று	
கொடி - புருவம்	௩ - ௩௩௩	படுத்தி யிருக்கும் இடம்	
கொடைகெழு - உள்ளல்			௩௩ - ௩௩௩
தன்மை பொருந்திய	௨௩ - ௩	கோணம் - தோட்டி;	
கோட்டி - கொன்னை	௨௩ - ௭௭	யானையை அடக்குங்	
கோண்டி பகளிர் - பொரு		கருவி	௩௩ - ௩௩௩
னைக் கொள்ளும் பரத்தை		கோதமை - ஒருபார்ப்பணி ௩-௩௪	
யர்	௩௩ - ௩௦௩	கோமகன் பிழகை - புத்த	
கொண்டோன் - கணவன் ௨௨-௩௩		னுடைய பாத பிழகை ௩௩-௩௨௪	
கொப்பர் - கொம்பு; மரக்		கோழகி-மணிபல்லவத்தில்	
கிளை	௩௩ - ௩௭	உள்ள ஒரு பொய்கை;	
கொலை - உடம்பொடு கூடி		இஃது ஆனின் முகம்போல்	
வாழ்ந் உயிர்களை அவ்		அமைந்தது.	௩௩ - ௩௩

கோவம் குயின்ற - அழகு
செய்யப்பட்ட - ௨௮ - க௭
கோலான் - செங்கோலை
புடைபவன் - ௧ - ௨௪
கோத்தொடி - திரட்சியாகிய
வகையல் - ௮ - ௪௧
கோவகை - செங்கோவின்
நீர்மை - ௭ - ௮
கோவ்ருறை - செங்கோவன்
ருறைமை: அராதீதி ௧௮ - ௧௧௧
கோவலர் - இடைபடர் ௧௧ - ௮௬
கோவியன் வீதி - அராதீ
பெருந்தெரு - ௪ - ௨௭
கோவேட்கள் - குயவர் ௨௮ - ௨௪
கோள் - நுன்பான் வகைக்
கோள் - ௭ - ௧
கோள்கலை - கோள்கள் நிற
கின்ற தன்மை (பதிகம்) ௨௪
நங்கயம் - ஐயம் ௨௧ - ௨௧௦
சடைபாட்டி - சடையை
உடைபவன் (பதிகம்) ௨
சதுக்கத் தெய்வம் - சதுக்கப்
பூதம் ௧ - ௬௬
சந்தி - பலவழி ஒன்று சேரு
மிடம் ௧ - ௧௧
சுபக்கம் - தனிப்பொருளை
வற்புறுத்துதற்கு எடுத்த
துக் காட்டுகிற துணை
மேற்கோள் ௨௧ - ௧௧௧
செக்க விபக்கம் - தன்பக்க
மும் மறுதலைப் பக்கமும்
௨௧ - ௨௨௬
செக்கம் - சமந்தம் என்னும்
பகை ௧௧ - ௨௨
சமயசனக்கர் - சமய நூல்
களில் வல்லவர்கள் (பதி
கம்) ௮௮
சம்பாதி - சடையுதின் உடன்
பிறந்தவன் ௧ - ௬௪
சம்பாபத் - காவிரிப் பூம்
பட்டினம் (பதிகம்) ௮
சம்பு - நாவல் மரம் (பதிகம்) ௬
சம்புத்திவு - நாவலந்திவு ௧௭ - ௧௨
செனா சனவான் - சயனான
மாகிய உடைமைகளையுடை
வான் ௨௧ - ௨௧௮

சரித்தம் - கோயில் ௨௮ - ௧௧௧
சலாகை - இரும்புச் சலாகை ௧௨ - ௧௧
சன்னு - உள்பொருள் ௨௧ - ௧௧௧
சாகை - கிளை (பதிகம்) ௬
சாதனம் - ஏது ௨௧ - ௨௪௦
சாதன வியாவிருத்தி - சாத
னத் தன்மை மீட்சி
உருமை ௨௧ - ௪௪௪
சாதனமியம் - துணிப்பொரு
ளோடு ஒத்த பன்
புடைமை ௨௧ - ௧௧௮
சாதி - ஒரு நிகரனவாகிய
பல பொருட்குப் பொது
வாவதொரு தன்மை ௨௭ - ௨௧
சாதுடர் - சாக்காட்டோடு
நேரான துன்பம் ௬ - ௧௧
சாதுவன் - ஆதிரையின் கண
வன் ௧௧ - ௪
சாத்திய தன்மை - துணி
பொருளின் தன்மை ௨௧ - ௨௮௧
சாத்தியம் - துணிப்பொருள் ௨௭ - ௨௧
சார்தம் - சந்தனம் ௧௧ - ௨௧
சாபசரத்தி - சாபமாகிய
கண்ணகளை யுடைபவன் ௬ - ௧௧
சாமானியம் பொதுமை ௨௭ - ௨௪௧
சாயல் - மென்மை ௨ - ௧௪
சாயை - கீழல்; வலிமை ௨௦ - ௧௧௧
சாரணர் - சஞ்சரிப்பவர் ௧௧ - ௧௬
சார்பில் தோன்று - ஓரிடத்
தில் தோன்றுத ௨௭ - ௧௧௧
சார்பு - பற்று ௨௧ - ௧௭௧
சார்பு - அமைதி ௪ - ௧௦௧
சாலை - அறக் கோட்டம் ௨௮ - ௧௧
சாளரம் - பலகணி ௪ - ௬௧
சீக்கு - வன்மை; தன்மை ௨௭ - ௧௪௧
சிதவற்றணி - கிழிந்து
போன கந்தைத்துணை ௧ - ௧௦௧
சித்தம் - உறுதி ௧ - ௮௬
சித்திரம் - உருவம் ௧௧ - ௧
சிந்தனை - கேட்டவற்றை
நினைவு கூர்தல் ௨௦ - ௨௬௮
சிந்தாவளக்கு கலைமகள் ௧௧ ௧௦௧
சிந்துபு - சிந்த, கீழ் இறைத்து
௧ - ௧௧௮

அருஞ்சொல்

காதல் - அடி

அருஞ்சொல்

காதல் - அடி

சிந்தை - மனம் க - ௪௪
 சிந்தை நோய் - மனவருத்தம் கதி - ௪௦
 சிந்தா தேவி - கலைமகள் ௬௦
 (பதிக்கம்)
 சிமயம் - மச்சி உக - ௮௮
 சிமினி - உறி க - ௮௬
 சிரல்-மீன் கொத்திப் பறவை ௪ - ௨௪
 சிலம்பு - மலை உஅ - ௧௦௮
 சிலப்பலி - சிறுபலி ௬ - ௧௫
 சில்லை-மீன் கொத்திப் பறவை ௮ - ௨௬
 சிவிறி - விசிறி உஅ - ௧௦
 சிவிறி கொம்பு - நீர்விகங்
 கருவிகளுட் சில உஅ - ௧௦
 சிறுபுழை - சிறியவாயில் ஏ - ௮௬
 சிறுபுறம் - பிடர், முதுகு உ - ௫௧
 சிறுபுறப் புதைப்ப-முதுகை
 மறைக்க உ - ௫௧
 சிறுமை - குற்றம் உக - ௪௪
 சிறை - பக்கம் கஅ - ௪௪
 சிறை - அணை ௮ - ௧௬
 சிறைக் கோட்டம் - சிறைச்
 சாலை (பதிகம்) ஏக
 சிறை வீடு செய்தது - சிறை
 யிலே யிருந்து வெளியே
 விட்டது (பதிகம்) ௮௦
 சிற்றிடை முடுக்கர் - சிறிய
 இடமாகிய குறந்தெரு ஏ - ௬௮
 சிறறில் - சிறிய இல்லம் உஉ - ௧௮௨
 சினந்திருவி - முறுகிய
 சினத்தை யடைந்து உஉ - ௧௫௪
 சினப்பாவம் - சினத்தால்
 உண்டாகிய தீவினை உக - ௬௬
 சேத்தல் - அழித்தல்; கெடுத்
 தல் கச - ௬௬
 சேத்து - கோக்கி கச - ௬௬
 சேத்து - இடித்து கக - ௧௫௪
 சேப்ப - ஒட்ட; போக்க உஉ - ௧
 சேச்சிறுப்போர் - தாளவறுதி
 செய்வோர் கக - ௮௬
 சேல உபாசகர்-பொளத்தநன்
 இல்லறத்தார் உஅ - ௧௨

சிலம் - பஞ்சசிலம் முதலிபன
 உச - ௧௬௪
 சுகதன் - புத்தன் உஅ - ௧௫
 சுகாதிகள் - இன்பம் முதலிய
 பண்புள்ள உக - ௨௬௬
 சுடர் - தீக்கொழுந்து ௬ - ௧௪
 சுடர் உழக்கற்று - நூயிற்று
 மணடி உம தேரானரு
 தொழிந்து ௧௦ - ௧௦
 சுடலைக்கான - சுடுகாடு ௧௬ - ௨௫
 சுடதல் - கொளுத்ததல் உக - ௧௨
 சுடுகாண் - செங்கல் ௩ - ௧௨௪
 சுட்டல்-பொள்ளமை காண்
 டல் உ.எ - ௨௨
 சுண்ணம் - மகரந்தப்பொடி;
 பூத்துகள் ௪ - ௧௮
 சுந்தரசு சுண்ணம் - பொற்
 சுண்ணம் முதலியன வெய்
 தல் உ - ௨௩
 சும்மை - ஓடி ௬ - ௬௬
 சுரத்தல் - பொருத்தல் ௧௪ - ௫௨
 சுரியல்தாடி - சுருண்ட தாடி
 உ - ௧௬௬
 சுருக்குவலை-இழுக்கும்பொது
 சுருங்கிவரக் கூடிய ஒரு
 வகை வலை ௧௮ - ௧௦௬
 சுருங்கை - மாதகு ௪௨ - ௪௬
 சுருங்கைத் தூம்பு-தேராடுப்
 குழாய் வழிகள் உஅ - ௮
 சுருதி - அறிவுரை கோட்டல்
 ௩௦ - ௨௫௮
 சுருப்பு-சுரும்பு, வண்டு ௧௮ - ௧௮௮
 சுரும்பு - மலை, வண்டு உ௦ - ௧௦௪
 சுவசனம் - தன்சொல் உக - ௧௬௦
 சுகார் - நின்றேத்துவார் உஅ - ௫௦
 சுகுது - சுகாடுதல், ஆயம்
 உருட்டுதல் கச - ௬௬
 சூர் - அச்சம் கக - ௫௮
 சூர்மலை - அச்சத்தைத் தரு
 கிற மலை கக - ௫௮
 சூழ்வான் - சுற்றுவான் ௮ - ௧௦
 செங்குணக்கு - கோடுங்கு
 (பதிகம்) ௧௨
 செங்கோல்-செவ்விய கோல்
 முறை ௧௬ - ௧௦

செட்டி - செட்டுடையவன் கக - ௧௦௪
 சென்டுவெளி - முற்றம் :
 குகை வீரர் வகையாடு உள - ௧௪
 மிடம் - கோழன் க - ௪
 செம்பீடம் - செவ்விய
 செம்போரன் - உக - ௧௧௮
 போரன்; அறம்
 செம்போக்கு - நேராகச் செல் உள - ௧௧௮
 லுதல்
 செம்பவர் முதியோன் செந்
 தாடரை மலரில் எழுந்
 தருளிய நான் முகன் (பதி
 கம் உக
 செம்போன் வாகை - வாகை
 மலர்; பகைவரை வென்
 றோர் வென்றதற்கு அறி
 குறியாக அணிந்து கொள்
 வது. அரசர் அம் மலரைப்
 பொன்னாற் செய்தணித
 லின் செம்போன் வாகை
 யெய் பட்டது உக - ௧௦
 செயல் - அசோகு உச - ௨௮
 செய்குன்றம் - செயற்கை
 மல் உச - ௧௨
 செய்தவத் தாட்டி - தவஞ்
 செய்பவன் உக - ௧௪
 செய்யோன் - செய்மை நிற
 முடையவன் கக - ௧௪
 செரு - போர் அ - ௧௦
 செருக்கி - தருக்குக் கொண்டு;
 திமிர் மிகுந்து கக - ௨௨
 செருவேல் - போர் புரியும்
 வேற்படை கக - ௧௨௪
 செல்கதி - அடையக் கடவ
 தாகிய நற்கதி; நற்பயன்
 பெறுதல் கக - ௮௮
 செல்லல் - துன்பம் உ - ௧
 செல்லல் - போகாதே உக - ௨௪
 செல்லழி - செல்லுமிடம்;
 வீர சுவர்க்கம் உக - ௧௪
 செவ்வனம் - செம்மையாக
 (பதிகம்) கக
 செவ்வி - சிறந்த தன்மை இ - ௨௧
 செவ்வி - பருவம் க௮ - ௨௧

செழுநகர் - எனம் பொருந்
 தயம் னாகர் உக - ௧௪
 செறி இள - மிகுந்த இன்
 கதி - ௧௧
 செற்றம் - திராச்சினம் க - ௧௧
 தேக்கை - தங் - மிடம் ச - ௧௧௪
 செடி - வித்தியாதரர் உலகு கள - ௨௧
 சென - தாடையிடம் கள - ௧௧
 செரா - செவ்விய பக இ - ௧௧௦
 செதலம் - சை - தியம்,
 கோயில் உச - ௧௧௧
 செறல் - செல்லுதல்; அடை
 தல் உக - ௮௪
 செரிகல் - பொழிதல் க - ௮
 குயில் - மதிவின ஒருறுப்பு;
 குருவித்தலை இ - ௧௧௨
 குயிறு கநிரவன் (பதிகம்) க
 குலம் - பூமி; உலகம் கக - ௧௧
 குழல் - புலிககக் கொன்றை
 அ - ௧
 குள தீபம் - அறிவு விளக்கு
 உ - ௧௧௨
 குளிர்தல் - பரப்புதல் க௮ - ௪௪
 தகரம் - பயிர்ச்சாந்து ச - ௧௧
 தகைக்குநர் - தடுப்பவர் உக - ௧௧
 தகைமையன் - தன்மையுடை
 யவன் க - ௧௧
 தக்கணப் போரர் - மதுரை கக - ௧௦௮
 தககனறு - தக்கதனறு உக - ௧௦
 தக்கு - தக்கது; சிறந்தது க௮ - ௧௦
 தடி - தரை க - ௮௪
 தடிந்து - வெட்டி கக - ௧௮
 தண்டம் - தண்டனை; ஒருப்பு
 கக - ௧
 தண்டாக் காட்சி - முக்கால
 புழ் உணரும் மெய்க்
 காட்சி உச - ௧௧௪
 தண்டா - தணியாத க - ௧௨௪
 தண்டு - கைத்தடி க௪ - ௧௦
 தண்ணுமை - மத்தளம் முத
 லிய தோற்கருவிகள் உ - ௨௧
 தண்டையல் - மழைவளம் க௪ - ௪௪
 ததர் - கொத்து க - ௧௦௪
 தந்தித் தி யாணத்தி என்
 னுங் கடும்பசி நோய் கள - ௪௪

அருஞ்சொல்

எனந் - அ

தந்துறைபோகிய - தமது
நூல் வெறியில் - கச்சி
பெற்றுள்ள - உ - உஉ
தப்பிய வண்ணம் - வெட்டிய
விற்ப - (உக) - உஉ
தமரகம் - பெற்றிருக்கிற இல்லம்
- (உ) - ககஅ
தமர் - தமர் - கக - உக
தமனியப் பூனியன் - பொன் -
வண்ண சகலனை யணிக்
தவன் - உ - உக
தமனியம் - பொன் - கக - ககச
தயங்கல் - விளங்குதல் - எ - க00
தரு - கஉபகம் - (உ) - ககச
தருசில - கற்கதரு நிற்குங்
கோயில் - (உ) - ககச
தருமசாவகன் - ஒரு முனிவன்
உக - உ
தருமதகவன் - தருமராசன்
என்னும் பெயரையுடைய
புத்தன் - கக - உ0
தருமாத்திகாயம் - இஃது
எங்குமுளதாகி எக்காலத்
தும் பொருள்களை நடத்
தும் - உஎ - கஅஎ
தலைச்சாவகன் - முதன்
மாணுக்கன் - உக - ககக
தலைத்தலை - ஒருகாலக் கொரு
கால மிததயாக - உ - கக
தலைத்தாள் - மிகுந்த முயற்சி
கச - க0க
தலைப்பட்ட - நெர்ப்பட்ட - உக - உக
தலைமகள் - நல்லாசிரியர் - உ - கக
தலைமடுத்தல் - தலையின் கிழ்
வைத்தல்; தகக்கு வைத்
துப் படுத்தல் - கக - ககச
தலைமையில் வாழ்க்கை -
கடைப்பட்ட வாழ்க்கை - உச - கக
தலையெடுத்தாய் - நீகவிஞர்
உஉ - க0க
தலையெற்றி - தலையிலே தாங்
கிச் சென்று - (உ) - கக
தவலா - நீங்காத - ச - ககக
தவளமால் வரை - வெண்
ணிறமுள்ள பெரிய மால் - கக - உ

அருஞ்சொல்

எனந் - அ

தவளம் - வெண்மை - உ - ககஎ,
கக - ககஉ
தவா - அழியாத - உ - கக, க - கக
தவாக்களி - கொடாத மகிழ்ச்சி
க - கக
தவாரீ - கொடாதரீ - உ - கக
தவ்வை - தமக்கை - எ - ககச
தளவு - செம்முல்கை - கக - கக
தளை - கட்டு; கட்டுப் படுத்த
துவற் சிறைச்சாலை - கக - கக
தளைபிணி - பிணித்த பிணிப்பு
கஅ - கக
தனிக்கலம் - ஒற்றை மரக்
கலம் - உக - க
தன்மச் சொரூபம் - பண்பின்
இயல்பு - உக - உஎவ
தன்மம் - பண்பு - உக - கக
தன்மி - குணம் - உக - உஅ0
தாக்கணங்கு - தாக்கி வருத்
துந் தெய்வம் - உ - கக
தாடி - மோவாய் மயிர் - உ - ககக
தாதெப்பூ - ஆத்திப்பூ - உஎ - ககச
தாது - பூத்துகள் - ச - உ0
தாது - மகரந்தப் பொடி - கஅ - கக
தாதை - தந்தை; பெற்றவன்
உஅ, கஉஉ, உஉ - கக
தாபதக் கோலம் - தவக்
கோலம் - கஅ - உக
தாமம் - மாலை - க - சக
தாயமன்னவர் - பங்காளி
களாயிய அரசர்கள் - உக - கக
தாழி - மண்பாளை - க - கக
தாழியிற் கவிப்போர் - மண்
ணுற் செய்த தாழியிலிட்
டுக் கவிதப்பவர் - க - கக
தாழ்வயின் அடைப்போர் -
தோண்டப்பட்ட குழியி
லிட்புறுதப்பவர் - க - கக
தானம் - ஏழை கட்டுக்
கொடுக்குங் கொடை - கச - கக
தான்றி - ஒருவகை மரம் - க - அ0
நிமிரி - ஆணையு நளை - உஉ - கக
நிட்டாந்தம் - எடுத்துக் காட்டு
உக - கக

திட்டி விடம் - பார்வை
யாவேய நஞ்சினக கக்
கிச் சாக்காட்டை உண்
டாக்க வல்ல ஒருவகைப்
பாம்பு க - ௪௬
திணிதல் - சேர்தல் ௨௨ - ௪௪
திப்பிபம் - தெய்வத் தன்மை
யான செய்தி ௭ - ௬௭
திமிர் வேரார் - நடவி உதர்ப்
போர் ௬௬ - ௮௬
திரை - உருண்டவடிவம் ௬ - ௧௦௪
திரையன் - மாடையை உடை
யவன் ௬ - ௧௦௪
திரிதரல் - சுற்றித் திரிதல் ௧௦ - ௮௮
திரிகல் - ஒன்றை மற்றொரு
ருகக் கருதல் ௨௭ - ௨௨
திரிபரி வார் சடை - திரித்து
முறுக்கிய நீண்டசடை ௬௭ - ௨௭
திரிபக் கோடல் - ஒன்றை
மற்றொருகக் கொள்ளு
தல் ௨௭ - ௬௬
திரிபா - பிறழா ௬ - ௬
திரு - அழகு ௬௭ - ௪௪
திரு - திருமகள் ௬ - ௬௨
திருகி - மிகுந்து ௨௨ - ௬௭
திருத்தக - அழகாக ௨௬ - ௨௭௬
திருத்தாச் செய்கை இழிந்த
செய்கை ௨ - ௬௭
திருந்துமுகம் - இனியமுகம் ௬௪ - ௪௮
திருந்தொளியாசனம் - புத்த
பீடிகை ௬ - ௬௨
திருபலர் - திருமகள் இருத்
தற்குரிய மடர் ௬௮ - ௭௬
திருவல் - வானவில் ௬ - ௬௦
திருவிழை முதூர் - திருமக
ளாலு விநம்பப் பெறும்
பழைமையான ஊர் ௬ - ௨௨
திருவின் செய்யோள் - திருமகள்
௬௬ - ௬௪
திரை - அலை ௮ - ௮
திரைதவழ் பறவை - நீர்
அலைகளில் தவழ்ந்து செல்
லும் குருவை என்னும்
பறவை ௮ - ௨௮
திரைதோல் - சுருங்கியதோல்
௨௦ - ௪௪

திலகம் - திலகம் போவது;
மேலானது ௨௬ - ௪௬
திலகம் - மஞ்சாடி ௬ - ௬௬
திறர் - இயற்கை ௪ - ௬௭
திக் கொளிய - தீயினுற் கடப்
படுகிற ௬௨ - ௬௦
திஞ்சொல் - இனியமொழி ௪ - ௬௨
திது - இடையூறு ௨௨ - ௬௭
தித்திறம் - கொலை ௬௬ - ௬௭
திக்குறு செங்கொல் - தீயின்
கண் பழுக்கக் காய்ந்த
செவ்விட கொல் ௬௭ - ௨
தியசாதனம் - ஏதுப்போலி
௨௬ - ௪௭௦
திவகம் - தீவு ௨௮ - ௬௬
திவகச் சாந்தி - இந்திரவிழா
௨௪ - ௬௨
திவகம் - தீவு; கடல் நடுவில்
திட்டாகவுள்ள இடம் ௨௬ - ௮௭
திவத் தெய்வதம் - தீவைப்
பாதகாக்குங் கடவுள்,
(பதிகம்) ௪
திவம் - நாவலர்தீவு (பதிகம்) ௪
திவிளிக்க - கோட்டிற்கின்றது
தாசிய கூக்குரல் ௬ - ௭௪
துகள் - தூள்; புழுதி ௪ - ௬௪
துகில் - மெல்லிய ஆடை ௬௬ - ௬௨
துக்கம் - துன்பம், பிறப்பு,
பிணி, மூப்பு, சாவு என்
பன ௨௮ - ௪
துஞ்சுதல் - தூங்குதல் ௬௬ - ௮
துஞ்சுதுயில் - மிகுந்த தூக்கம்
௬௬ - ௮௮
துடவை - தோட்டம் ௬௬ - ௮௭
துடி - இடைசுருங்குபறை,
உடுத் ௭ - ௬௬
துடிதலோகம் - பெளத்த
சமயக் கணக்கார் கூறும்
முப்பத்திரை ருவகத்துள்
ஒன்பதாவதுவகம் ௬௦ - ௬
துடைக்கும் - நீக்கும் ௨௬ - ௬
துணியம் - தெளிந்த நீர்
நிலை ௨௪ - ௮௪
துணிச்சிதர் - கிழிந்த ஆடை
௬௬ - ௬௦௬

தணிபொருள் - தெளிந்த
 ரொப்பொருள் உரு - கரு
 துணவு - தாளம் உ - கரு
 துப்பு - பவளம் உரு - கரு
 தும்பி - வண்டு ச - கரு
 துடக்கு - தடை, சோர்வு, குற்றம்
 உரு - கரு
 துயருழந்தது - துன்ப
 மடைந்தது (பதிகம்) சரு
 துயரறு கிளவி - இனசொல்
 கரு - கரு
 துயர்வினை - தீவினை உரு - உரு
 துய்ப்பு - நுகாச்சி, உண்டல்
 கரு - சரு
 துரகத்தாளை - குதிரைப் படை
 எ - கரு
 துரப்ப - செலுத்த உரு - கரு
 துருத்தி - ஆற்றடைக்குறை க - கரு
 துவத்கன் - சம்பாபகயின
 கோட்டத்துக் கந்தற் பாவை
 உரு - கரு
 துழந்து - துழாவி எ - கரு
 துளக்குறு நெஞ்சம் கலங்கிய
 மனம் (பதிகம்) சரு
 துளங்கல் - சில்கலங்கல் (பதிகம்) சரு
 துளங்கல் - அசைதல் கரு - சரு
 துளங்காது - நடுங்காது உரு - சரு
 துளங்குப - வளங்கும் கரு - சரு
 துளங்கும் மான் ஊர்தி - ஒளி
 யசைதல் யுடைய அரிமனை
 கரு - சரு
 துறக்கம் - மேலுலகஇன்பக்கரு - சரு
 துறன் - துறத்தல், துறவு உரு - கரு
 துறைபாடிய - தேர்ச்சயடைந்த
 உரு - கரு
 துன்பக்கதி - துன்பத்தைச்
 செய்யு இழந்தபிறப்பு உரு - கரு
 துன்வ வடிகுரு - தையல்
 வேல் செய்வார் உரு - கரு
 துன்றிய - நெருங்கிய, சார்ந்த
 கரு - கரு
 துன்னுதல் - நேர்தல் எ - கரு
 துயரை - பெய்யரை உரு - கரு
 துயரு - தாளங்கள்ள வழி
 வருகு மகந் துயரு முதலின
 உரு - கரு

துங்க எயில் - விண்ணில்
 தொங்குதல்புடைய மதில் கரு
 துங்குதல் - தொங்குதல் கரு - கரு
 துங்கு - துங்கு, துடை உரு - கரு
 துணம் - துணர் கரு - கரு
 துங்கை - துயர்தன்மை உரு - கரு
 துரீர் மால் - துயர்தர்
 தன்மையுடைய மால் கரு - கரு
 துயம் - நறுப்புடை எ - கரு
 துயம்கொடி - புடை பொழுந்து
 கரு - கரு
 துர்த்தர் - மிகுந்த காமம்
 உடைமவர் கரு - கரு
 துயறத துறத்தல் - பற்று
 கோடறத துறத்தல் உரு - கரு
 துயாக்குழவி - உண்ணாத குழுவை
 கரு - கரு
 தெங்கு - தெவ்னை உரு - கரு
 தெய்வக் கண்ணோர் - தேவன்
 ஞானம் என்னுந்
 தெய்வக் கண்ண உடைய
 வர்கள் உரு - கரு
 தெய்வக்கரு - தெய்வக்கரு
 பிண்டம் (பதிகம்) உரு
 தெய்வக்கல் - கடவுள் வடிவம்
 அபைத்தற்குரிய தல் உரு - கரு
 தெய்வக்கிளவி - தெய்வத்
 தின் மொழி எ - கரு
 தெருட்டல் - தெளிவித்தல் எ - கரு
 தெருமரல் - சுழற்சி, கலக்கம்
 கரு - கரு
 தெறுதல் - சுடுதல் உரு - கரு
 தெவ்வர் - படைவர் உரு - கரு
 தெற்றி - வேதிகை, திண்ணை
 உரு - கரு
 தெற்றெனப் பற்றி - விரை
 வாசச் சென்று பிடித்து உரு - கரு
 தேளம் - தேசம், நாடு உரு - கரு
 தேசம் - இடம் உரு - கரு
 தேம் - அழகு உரு - கரு
 தேயாபதி - முழுத்திங்கள்
 உரு - கரு
 தேர்த்தன் - தேடுவோன்,
 ஆராய்ந்தறவோன் உரு - கரு
 தேவழி - தேடும்பொருள் உரு - கரு

சுருத்திசை

6758 - 101

附(五), 1954年1月

五、謝絕——謝絕

தேவகுலம் - கோரியல் உரு - மரு
தேவன் - மது, உரு உரு - மரு
தேவ - தேவ மரு - மரு -
உரு - மரு

பித்தலம் - மதுரை 1 க - கரு
பித்தலம் - மதுரை 1 க - கரு

தொக்கு - கூடி கட - ௭௩
தொக்கு தன் - ஷநிதிக்கத்
தெந்தல் கட - ௨௫

தொடர்பு - தொடர்பு:
 ஐந்து - ஐந்து உக - கக
 தொடர் - தொடர் க - க
 தொடர் - தொடர்

பள்ளம்	கக - ௨௫
தொடுப்பு - வீலைதம்பு	அ - ௩
தொடுப்பு - துகம் - ௩	க - ௧௨௫

தொல் - பழமை கக - கங
தொல்பதி நரகர் - பழமை
பாள் முதுசில் உள்ள தீழ்

மக்கள் க - உ
தொல்பான்மை-பல ஆண்டுகள்
உ - உ

தொழிலாளர் - முன்னையவர் ௨0 - கூ -
தொழிலாளர் - தொழில் கூடிய
தொழிலாளர் - தொழில் கூடிய கூ -

தொழ்தல் - குர்பீதெல் கக - எ
தொயுவினிப் பூல் - தொழுது
வாய்க்குள் வாய்க்குதொளி க-எ

தொன்று - பழமை கது - கது
தொன்னிலை யுணர்ந்தோர் -
பழமைகளைத் துறந்து - தொன்று

தவர்கள் க - ச

தோடு - ஒருவகைக் காதணி

தேர்ப்பு - துணைக்கப்பட்ட

ஒருவகைக் கள் எ -

தோம் - குற்றம் க -

10-59

தேவானன் குளவன் தேவன்
 ஸ்ரீமத் தந்திரம் ப. அ. - க. க.
 தேவமதம் - சிறப்பு க. - உ. எ.
 தேவமதம் அ. அ. க. (தந்திரம் - க. அ.)

சுருது நாயக்கன் உடையது.
(சென்னை நகராட்சி) கட்டிடம் உடையது.
தஞ்சாவூர் - மாவட்டம் உடையது.

[illegible]

நதிகை - நதிகை
நதிகை - நதிகை
நதிகை - நதிகை
நதிகை - நதிகை

தர தவர்களாகிய நாகர்கள்
நஞ்சாயிற்று - நச்சுப்பல்

நடவை - நடைவழி கக - க
நடவை மாக்கள் - வழிச் கச - க
செல்லோர் கச - க
கடுகல் கடுகல் கச - க

கண்ணாசி - பதைவர் ௨௨ - ௨
 மந்தா விளக்கு - அழியாத
 கருவிளக்கு ௧௪ - ௧

நயந்தோன்-விநம்பிணான் இ-அ
நயம் பாடி லீலை - நன்மை
புள்ளதன்று உ - உ

நயம்பாடு - இனிமை	உ - ந
நயன் - பசை	கசி - ந
நாக்தம் - நாரத்தை	க - க

நரைக் கூந்தல் - வெண்மை	
யான கூந்தல்	உந்
நரைமை - வெண்மை	உ௦ -

நஸ்த்தனாக - நன்மைச் சிறப்பு
கள் -
நல்குந் தல்-உறுமையுறுதல் க

நன்கூர் பேணி - இனோத்த
உடம்பு கங் -
நல்லேது - நல்வினையா விய

காரணம் உக -
நனவு - துன்பம்; குற்றம் உக
நளி - பெறிய; சோர்க்கை கட -

நளினி - செற்றத்தெருட்டி உ
நறுவிரை - நன்மணம் கக
நனவு - நேரில் நிகழ்வது எ

அருஞ்சொல்

பாற - அ

அருஞ்சொல்

பாற - அ

பதியகம் - நகரிடம் கக - சக
 பக்தி - வரிசை க - சஅ
 பந்தம் - கட்டு உஎ - கஎச
 பயந்தோய் - பெற்றோய் உக - கஓ
 பயம் - பயன் உ - எஅ
 பயம் கெழு-பயன் பொருந்
 திய உ - எஅ
 பயன் - தமக்கு வேண்டும்
 பொருள்கள் கஅ - கஓஅ
 பயிரும் - கூப்பிடும் க - எஇ
 பயிர்க்குரல் - விலங்குகள்
 ஒன்றை மற் றொன்று
 அழைக்கும் ஒலிக்குறிப்பு
 உக - ககக
 பரசுதல் - பழிபடுதல் உஎ - அஅ
 பரதம் - பரதகண்டம் கஅ - இஎ
 பரந்து - பரவி க - கக
 பரப்புரீர் - பரவிய நீராடிய
 கடல் உ - சஅ
 பரம-அணு - மிக நுண்ணிய
 அணு உஎ - கஉக
 பராவல்-வழுத்துதல், வணங்
 குதல் க - சஎ
 பரி - குதிரை கஅ - ககக
 பரிதியஞ் செல்வன்-கதிரவன் ச-க
 பரி புலம்பினன் - மிகுதியாக
 வருந்தினன் கக - இஎ
 பரிவுறு மாக்கள் - துன்ப
 மடைந்தவர்கள் கஇ - கக
 பலர் தொருபு - பலர் ஒன்று
 கூடிய கூட்டம் உ - கஇ
 பல்கலன் - பலவகையான
 அணிகலன்கள் உக - உக
 பலத்திறம் - பிறப்புக்கு ஏது
 வாகிய குற்றம் உஓ - உகச
 பலம் - பிறப்பு உஇ - கசஎ
 பலளக் கடிதை - பலளத்
 துண்டம் உஓ - எஇ
 பழுதில் காட்சி - குற்றமற்ற
 தோற்றம் கக - உஎ
 பழுதிய - கிரப்பிய உ - உஅ
 பழுதியபாடல் - இசை முற்
 றிய பாட்டு கக - அச
 பழுமரம் - பழுத்தமரம் கச - உக
 பளிதம் - கற்பூரம் உஅ - உசக

பறந்தலை - பாழிடம் க - கக
 பறாஅக் குருகு - கொல்லன்
 உகக்களத்துத் துருத்தி கக-உஅ
 பறை - பறையறையோர் ச - கக
 பற்றா மாக்கள் - பகைவர்கள்
 க - கஉ
 பற்று - புலன்களைப் பற்றிக்
 கொள்ளுதல் உச - கஓஎ
 பணிப்பகை வானவன் - கதி
 ரவன் உஇ - கஅஓ
 யாகின் பிளவை - பாகர்
 தோட்டியாற் குத்திப்
 பிளந்த புண் ச - உக
 பாகு - பாகர் ச - சக
 பாங்கு - பக்கம் அ - கஇ
 பாங்கு - உரிமை உக - கஎக
 பாங்கு - பகுதி; பகுக்கப்
 படுவது உஎ - எஅ
 பாசடை - பசிய இலை ச - அ
 பாசம் பாசக்கயிறு உ - இக
 பாசவர் - கயிறு திரித்து விற்
 பார் உஅ - உக
 பாசிலத் திரையல்-வெற்றி
 கைச் சுருள் உஅ - உசக
 பாடகம் - ஒருவகைக் காலணி
 உஇ - அஇ
 பாடல்சால் - புகழ்ப் பாடல்
 களை மிகுதியாகப் பெற்
 றுன்ன (பதிகம்) உஉ
 பாடு - ஒலி கஎ - இஓ
 பாடு கிடப்பேன்-வரத்தைக்
 கேட்டுப் படுத்துக் கிடப்
 பேன் கஅ - கஇஅ
 பாடை - மொழி கக - கஓ
 பாடைப் பாடல் - கூத்துக்
 கட் கியன்ற இசைப்
 பாடல்கள் உ - உஓ
 பாடை மாக்கள்-பலமொழி
 பேசும் மனிதர்கள் க - கக
 பாடையில் பிணித்து - மொழி
 யால் வசமாக்கி கக - எஓ
 பாணி - கைகள் உஎ - உகஎ
 பாண்டு கம்பளம் - வெண்
 னிறக் கம்பம்; இக்
 கம்பளம் இரீ திரனிட
 மிருத்தது கச - உக (உக - உச)

சுருதுசொல்

எதை - அடி

சுருதுசொல்

எதை - அடி

பாத்தியன் - அடியான் ௧௦ - ௬௫
 பாத்தியன் - பிச்சைக்கலம் ௧௪ - ௪௪
 பாத்தியன் - பாத்தியக்
 கொடுத்த உண்ணப்படும்
 உணவு ௧௪ - ௧
 பாயல் கொன்னல் - தூங்கு
 தல் ௪ - ௧௬
 பாயல் பன்னி - படுக்கையிடம்
 ௧௬ - ௨௧
 பாயல் - எருவாய் ௨௪ - ௨௬௪
 பாயலிதை - வீடு பேரூகிய
 கரையை அடைதற்குரிய
 பத்து வகைகள் ௨௬ - ௪௫
 பாயலாரம் - கடல் ௬ - ௨௪
 பாலிகை - முளைப் பாலிகை ௧ - ௪௪
 பால் - பருதி ௧ - ௬௪
 பாலேறு தேவர் - பாலவகைப்
 பட்ட வெவ்வேறு தேவர்
 கள் ௧ - ௬௪
 பாலனை - கேட்டவாறு நடத்
 தல் ௬௦ - ௨௫௪
 பாலை - கொல்லிப் பாலை,
 திருமகனாடல் ௫ - ௪
 பாலை விளக்கு - பாலை
 வடிவம் கையேந்திய
 விளக்கு ௧ - ௪௫
 பான்மை - முறைமை ௨௬ - ௪௪
 பான்மை - தன் தன்மை ௧௪ - ௧௧௦
 பான்மை - வயம், இயற்கை ௧௧ - ௧௧
 பிக்குணிக் கோலம் - பிச்சை
 யெடுக்குத் தறவு வடிவம்
 ௧௫ - ௫௪
 பிசி - பொய் ௨௨ - ௧௨
 பிஞ்சை - நப்பின்னை ௧௧ - ௧௫
 பிடுகநெறி - புத்தனாருளிச்
 செய்த ஆதமங்களின் வழி
 ௨௧ - ௧௧
 பிடவம் - குட்டிப் பிடவம்
 என்னுள் கொடி ௬ - ௧௧௧
 பிணங்குதல் - அந்நங்குதல் ௧ - ௧௧௧
 பிணட பென், பெட்டை ௧௧ - ௧௪
 பிணி - கோய் ௨௦ - ௧௪
 பிணித்தல் - வசப்படுத்துதல் ௧௧ - ௪௦
 பிணிப்பது மாதவன் - புத்தர்
 ௧௧ - ௧௪

பிணிப்பு - பற்று; பாசம் ௨௧ - ௧௧
 பிணிப்போர் - கட்டுவோர் ௧௧ - ௪௪
 பித்தை - குடுமி ௨௨ - ௧௧௧
 பிரத்தியக்கம் - காட்சி ௨௧ - ௪௧
 பிரமாண பாசங்கள் - அளவை
 கட்டுப் பொருந்தாதவை
 கள் ௨௪ - ௧௧
 பிழைமணம் - தவறான ஒழுக்கம்
 ௧ - ௬௫
 பிழையாது - தப்பாது ௨௫ - ௧௦௪
 பிறகிட்டு - பின்வைத்து ௨௨ - ௧௦௨
 பிறக்கு - பின் ௧௧ - ௧௫
 பிறங்கல் - மலை ௧௧ - ௧௬
 பிறழ்வன - மாறுவன ௪ - ௨௨
 பின்னிலை முனியா - பின்னே
 வருதலை வெறுத (பதிகம்) ௧௧
 பிழை - பீடம், இருக்கை ௬ - ௧௧
 பிழைகத் தெரு - அங்காடித்
 தெரு ௪ - ௬௪
 பிலிவளை - வளைவணன் என்
 னும் அரசனுடைய மகள்
 ௨௪ - ௧௧
 புகர்முக வாரணம் - யானை ௪ - ௧௧௫
 புகார் - காவிரிப் பூம் பட்டி
 னம் ௧ - ௧௦௧
 புகுந்தது - நிகழ்ந்தது ௨௬ - ௪௪
 புகுஉம் - நுழைகின்ற ௧ - ௧௪
 புகில் - புகுமிடமாகிய உயிப்பு
 ௨௬ - ௪௪
 புடைத்துணும் - அடித்துச்
 சாப்பிடும் ௧ - ௨௪
 புணரி - கடல் ௨௫ - ௧௧௫
 புணர்த்த - கூட்ட ௨௪ - ௧
 புண்ணிய முட்டான் - நல்
 விளையைச் செய்தலில்
 குறைபாடில்லாதவன் ௧௧ - ௧௧
 புண்ணியன் - அறவோன் ௧ - ௧௪
 புதுக்கோள் யானை - புதி
 தாகப் பிடிக்கப்பட்ட யானை
 ௧௨ - ௧௫
 புய்த்துறுத்தல் - பறித்தலைச்
 செய்தல் ௧௧ - ௪௪
 புரந்து - பாதுகாத்து ௧௫ - ௪௪
 புராணம் - பழைமை ௧ - ௧௨
 புரிதல் - புணர் ௧௪ - ௨௪

பொய் பொய் செஞ்சுருள் -
 பசிய பொய்னாள் அன்
 கலஞ் செஞ்வேள் உள் - ௧௧
 பொய்கள் - சோலை ௧௧ - ௧௨
 பொய்கள் - கட்டுவலை செய்
 (கனது) ௧ - ௧௧
 பொய்த்தல் - அருப்பல் ௧, ௨ - ௧௦
 பொய்யலிழ் - கட்டலிழந்த ௧ - ௧
 பொய்யலிழை - காற்றிழை செல்
 லுதற்கு வழியில்லாத
 புழுக்கலுடைய அறை ௧௧ - ௮
 பொய்யில் - பலருந் தங்குதற்
 ஞரிய பொதுண்டம் ௧ - ௧௮
 பொய்யுடைய - பொய்யுடைய ௧ - ௧௮
 பொதுவகை - பொதுத்
 தன்மை ௧௧ - ௧௨௧
 பொதுவர் - பொதுமக்கள்,
 கணிகையர் ௧௮ - ௧௯
 பொதுவிலை - பொதுமக்கள்
 அனைவருக்கும் ஆடும்
 பொதுக்கூடது ௧ - ௧௮
 பொத்தி - மூட்டி ௧ - ௧௨
 பொய் - பிறையில்கட்டுத்
 திமை தருகின்றவற்றைக்
 கூறுதல் ௧௧ - ௧௮
 பொய்யுரு - வேறுவடிவம்
 (பதிகம்) ௧௮
 பொருந்தா திருந்தான் -
 உறங்காமலி நுத்தவன் ௧ - ௧
 பொருள் - துணிபொருள் ௧௧ - ௧௮
 ௧௮௮
 பொருள் உரை - மெய்யுரை ௧ - ௧௧
 பொருள் விலையாட்டி -
 பொருள் தருவார்க்குத்
 தகையலிக்கும் விலைமான் ௧ - ௧௮
 பொருளாக் காட்டி - மயக்க
 அறிவு ௧௮ - ௧௧௧
 பொருளிக்க - ஞானத்த ௧ - ௧௮
 பொறு - புதுவி ௧௧ - ௧௮
 பொறு மலிர் வாரணம் -
 வேலல் ௧ - ௧௧௧
 பொறுதல் யுயிர்த்தல் - இளைப்
 டாறுதல் ௧௮ - ௧௧௧
 பொறுகொடு முதுவர் - அழ
 கிய கொடு உயிர்த்தல்
 பெற்ற பழமைமயான ௧ - ௧௧

பொன் வாகை - பொன்னுந்
 செய்யப்பட்ட வெற்றி
 மாலை ௧௮ - ௧௦
 பொன்றக் கொடாஅ - முழு
 துங்கெடாத
 பொன்றினன் - இறந்தான் ௧௮ - ௧௧
 பொன்செய் கொல்லை -
 உருக்குத் தட்டார் ௧௮ - ௧௧
 பொன்செய் - தேவர் உலகம்
 ௧ - ௧௧
 பொன்னேரணியாய் - துரு
 மகனாய் போன்றவனே ௧ - ௧௧
 ௧௧ - ௧௧
 பொருபுலனம் - உயிர்கள் துய்
 வுலகத்தே செய்யும் நல
 வினை தீவினை கட்டுரியபய
 னையெடுப்ப துன்பங்கள்
 துயர்தற் குரிய உலகங்கள்
 ௧௮ - ௧௧
 பொருபு புற்றனை - மக
 வுயர்ந்த புற்றின் துவாரம்
 ௧௦ - ௧௧
 பொருக்கப் படுதல் - விலக்கப்
 படுதல் ௧௧ - ௧௧
 பொரு - அரசமரம் ௧௧ - ௧௧
 பொருகை - துயர்
 பொருத் தலைவன் - புத்தன் ௧௧ - ௧௧
 பொருதி மாதவன் - புத்தன் ௧௧ - ௧௧
 பொருதி மூலம் - அரைய மரத்
 தடி ௧௦ - ௧௧
 பொருவர் - வருவார்கள் ௧ - ௧௧
 பொருந்தோர் - வந்தோர் ௧௧ - ௧௧
 பொருத்தத் து - பொருதிகள்
 ௧௧ - ௧௧
 பொருதா - அருத்தப் பின்பு -
 போர் ௧௮ - ௧௧
 பொருதம் - உலகம் ௧௮ - ௧௧
 பொருதம் - கடல் ௧ - ௧௧
 பொருதம் - மகரமீன் ௧௧ - ௧௧
 மகரவேலை - கருமீன்கள் திரி
 யுங் கடல் ௧௧ - ௧௧
 மகிழ்ச்சியின் - கல்வின் ௧௮ - ௧௧

அருஞ்சொல்

காதல் - அடி

அருஞ்சொல்

காதல் - அடி

மங்கல மொழி - நன்மொழி

உரு - உருக

மஞ்ச - மெகம்

கக - கக

மஞ்சடை மால் கல் - 1, 2, 3

கடோ யுன யவெரியகடல்

கக - கக

மஞ்சக - மயில்

கக - கக

மட வெயர் - கருவியின்கண்

க - கருக

மடிதல் - இறத்தல்

கக - கக

மடிதல் கூரந்த மரங்கள் -

தோம்பலால் வறுமை

உரு - உருக

மடியாது - தங்காமல்

கக - கக

மடுத்தல் - உட்கொன்னல்

க - கருக

மடை - தோறு

க - கருக

மடைக்கலம் - சமைப்பல் செய்

யுங் கலன்கள்

உக - உக

மடைநூல் - அட்டிற்

மெழிற்கலை

உ - உருக

மடையன் - சமையற் காரன் உக - உக

மட்டு - தேன்

க - கருக

மணி - படிதமணி

க - கருக

மணிபல்லவம் - காஷிரிப் பூம்

பட்டினத்திற்குத் தெற்கே

யுள்ளதொரு சிறு தீவு

(பதிகம்)

சச

மணியறை - பளிக்கறை

க - கருக

மணி விண்ணார் - முத்துக்

களைக் கோப்போர்

உரு - உருக

மண் - அணு

உரு - உருக

மண்களை - மாச்ச்சனை ;

பேரொளி

க - கருக

மண்ணவர் - மண்ணுவகத்

தவர்

உ - உருக

மண்ணுமேனி - கழுவாத

உடம்பு

உ - உருக

மண்ணீடு - கதைவாற் செய்

யப்பட்ட பாவை

க - கருக

மண்ணுதல் - கழவுதல்

உ - உருக

மண் திணி - அணுக்கள்

செறிந்த

க - கருக

மதலை - கொடுங்கை

க - கருக

மதன் - செருக்கு

க - கருக

மருமருள் - மருங்கு மருட்

செய்ய உண்டாய்

க - கருக

மருமருள் - அருளுள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

மொழிந்த

மருமருள் - அருள்

மருமருள்

க - கருக

மருமருள் - அருள்

மருமருள் - அருள்

மருமருள்

க - கருக

மருமருள் - அருள்

கம்

க - கருக

மருமருள் - அருள்

கருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

கருமருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

தருமருள் - அருள்

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

மருமருள் - அருள்

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

மருமருள் - அருள்

உரு - கருக

அருஞ்சொல்

வாழை - அடி

அருஞ்சொல்

வாழை - அடி

மருள் - இருட்சி, இருட்டு
 நிறம், கருநிறம் க - கக
 மருள் - மருட்டை; வியப்பு ச - உ
 மருள் - மூத்த ச - உஎ
 மருள் - மயக்கம்; அறிவு
 கெட்ட நிலை கட - கஅ
 மலயம் - பொதிய மலை க - கட
 மலர்தலை - அகன்ற இடம் கட - எக
 மலைக்கும் - மாறுபடுத்தும் கச - சு
 மலைதல் - மாறுபடுதல் கட - உக
 மலைத்தல் - போர் செய்தல்
 கட - கஉ
 மல்லல் - வளப்பம் உக - ககஉ
 மழலை - இன்பம் ச - ச
 மழுவாள்நெடியோன் - பரசு
 ராமன் உஉ - உக
 மழை - மூகில் உஉ - உஉ
 மழை நிகழ்வு - மழை பெய்
 தமை உஎ - கச
 மறம் - பாவம் உக - உஉ
 மறம் - வெற்றி (பதிகம்) உஉ
 மறமும் - மறவுரைகள் பல
 கூறுவான் கட - ககக
 மறவணம் - திவிண் உ - கஉ
 மறவர் - வீரர் உக - அஉ
 மறன் - திவிண் உக - கட
 மறித்து - மீட்டும் கஉ - அஅ
 மறுகு - தெரு கக - எக
 மறுமை - மறுபிறப்பு கட - கக
 மறைபாட்டி - பரப்பினி கட - எஎ
 மனங்கவல்வு - மனக் கவலை
 படைதல் கட - சஎ
 மனமாக - மனவிருள் உஉ - கக
 மன்பதை - மக்கட் பரப்பு உக - கக
 மன்மருள் கறுத்த - அரசு
 குலத்தை இல்லையாகச்
 செய்த உஉ - உக
 மன்றம் - உலக அறவி என்
 னும் அம்பலம் கக - கட
 மன்னுயிர் முதல்வன் - புத்த
 பெருமான் உக - கக
 மா - கருமை கஅ - எச

மா - விலங்கு க - உக
 மா - குதிரை கக - கக
 மாகதர் - இருந்தேத்தலுவார்
 உஅ - கஉ
 மாக - குற்றம் ச - எ
 மாண்ட - மாட்சிமைப் பட்ட
 உஎ - கட
 மாண்பு - தான் ஒன்றின்
 காரியம் ஆகாமல் தானே
 எல்லாப் பொருளுக்கும்
 முதலாஞ் சிறப்பு உஎ - உஉ
 மாதவன் - சாரணன் உச - எ
 மாதவன் மடந்தை - அக
 விகை கஅ - கஉ
 மாதிரம் - திக்கு கட - கக
 மாதிரம் எவ்வம் - மிகுந்த
 துன்பம் உஉ - சக
 மாத்திரையின்றி - அளவில்
 லாமல் கக - கஉ
 மாநிலமடந்தை - நிலமகள்
 (பதிகம்) க
 மாநீர் - கடல் கச - எக
 மாந்தர் - மக்கள் உஉ - கட
 மாந்துதல் - உண்ணல் க - அச
 மாமணி வண்ணன் - நீல
 மணி போன்ற கருநிற
 முடைய கண்ணன் கக - கக
 மாமலர் நூற்றம் - சிறந்த
 மலரின் நறுமணம் கட - கட
 மாயவிஞ்சை - மாயத்தைச்
 செய்யும் வித்தை கஅ - கச
 மாயிதழ் - கரிய இதழ் கஅ - எச
 மாயிரு - மிகப் பெரிய கச - கட
 மாரி - மழை எ - கஉ
 மாரி நடுநாள் - மழைத் துளி
 களையுடைய இடையாமம் கச - கட
 மாலமர் - முகில்தவமுகின்ற க - அக
 மால் - பெரிய கச - அக
 மாறாய் நின்றான் - பிரதிவாதி
 உக - கக
 மாறு - பகைகை உக - கச
 மாற்றம் - மறுமொழி அ - உஉ
 மான் - மகதி தத்துவம்;
 மகான் எனவுல் கூறுப உஎ - உஉ

வண்ண அறுவைவாயர் - வண்
 ணங்களை யுடைய ஆடை
 நெய்யுக் கொழிவாளர் உய - அ
 கெழுகு - நாட்டி - விண்ணை
 யாழ்வார் கூட்டம் கச - கச
 வம்பம் - கச - கச
 வம்பம் - அயவான் - க - அ
 வரகல் ஒளி - எள்ளங் குறை
 ஒளி - ச - கடு
 வயவர் - வீரர் - க - கச
 வயவங் கொடு - ஓர் ஊர் - கச - கடு
 வயா - வெட்டை - க - கச
 வயவ - ஓடம் - க - கச
 வரத்தி - அடவன் - அனந்த
 ஞானர் உடைய பற்கலி
 பதவன் - உள - கச
 வரிச் செப்பு அழகிய செப்பு;
 சிமிழ் - ச - கடு
 வரைந்த - எல்லை செய்த உட - கச
 வர்த்தத்தல் - பொருத்துதல்
 உக - உடு
 வல்த்து - எண்ணி - க - கச
 வலலாங்கு - வல்லமை - உக - கச
 வழங்கு நீர் - கடல் - கச - அச
 வளியெறி கொம்பின் காற்
 றால் அசைக்கப்பட்ட
 கொம்பைப் போல - உச - அச
 வளை - வளையல் - க - கச
 வளையோள் - வளையல் அணிந்
 தவள் - கச - உச
 வளைவணன் - நாக நாட்டர்
 சன, வாசமய்கையின் கண
 வன் - உச - கடு
 வறங்கு ராது - வறுமையடை
 யாது - கச - கச
 வறத்தலை - வறுமையுள்ள
 ஓடம் - க - க
 வறத்தலை உலகம் - வறகட
 முற்றுக் கிடந்த உலகம் - க - க
 வறம் ஒடு உலகில் - வறுமை
 பரவைய உலகத்தில் - க - கடு
 வறி - சிறிது - க - க
 வறுப்பு - தேனில்லாதது - க - உ
 வறம் - வன்மை - உ - க
 வறப்பு - அழகு - உ - அ

வாகை - வெற்றி - உச - கடு
 வாங்குநிலை - வளைந்த நிலை - உ - உ
 வாசவர் - பந்த வாசம் விற
 பொரு - உ - கச
 வாசவர் - தூர்வரன் - உ - கச
 வாசமய்கலை - வளைவணன்
 மீளவி; மீலி வளைவின்
 தாய் - உச - கடு
 வாணன் - வாணசுரன் - க - கச
 வாணன் - அழகன் - க - கச
 வாய் - உண்மை - க - கச
 வாய் ஆறின்று - உண்மை
 யாவின்றது - உ - கச
 வாய்வாய் - மெய்ந்
 வெறியை உடையவன் - க - கச
 வாய்வது - வாய்ப்புடைத்து
 உக - கச
 வாய் வாளமை - வாய்
 பேசாதிருத்தல் - க - உ
 வாய்வான் - தப்பாதவான்
 உ - கச
 வாரணம் - யானை, கோழி - க - கச
 வாரணம் - தாசி - க - கச
 வால்வெண் சுண்ணம் - மிக
 வெள்ளிய பொடி - ச - கச
 வால்வீ - வெள்ளிய மலர் - க - கச
 வான்கொடு - சிறந்த யாழ்த்
 தண்டு - ச - கச
 வான்குரு கற்பு - மறைமெய்
 வீக்கும் ஆற்றலமைந்த
 கற்பு - உ - கச
 வான்பதி - சிறந்த ஊர் - க - க
 வானவர் பெருந்தகை - இந்
 திரன் - கச - அச
 வானவன் - பேரன் - உ - உ
 வீசி - கட்டுதல் - உ - கச
 வீசம்பு - வானம் - க - க
 வீசெடணம் - பண்பு - உ - கச
 வீசெடம் - சிறப்பு - உ - கச
 வீசெடியம் - சிறப்பு - உ - கச
 விஞ்சை - வித்தை - அ - கச
 விஞ்சையன் - வித்தியா தரன்
 க - கச

அருஞ்சொல்

கதை - அடி

அருஞ்சொல்

கதை - அடி

விஞ்சையன் மகன் - காய
சண்டிகை (பதிகம்) ௪௦
விடர் - காழகர் ௧௪ - ௧௧
விடுகிலம் - பயிர் செய்யாமல்
விடப்பட்ட கிலம் ௧௩ - ௧௧
விட்ட பிறப்பு - போன
பிறப்பு ௧௧ - ௧௧
விட்டேற்று ஆளர் - சுற்றத்
தில் நீங்கித் திரிவோர் ௧௪ - ௧௧
விண்டு - நீங்கி ௧ - ௧௧௧
விண்ணவர் தலைவன் - இந்தி
ரன் ௧ - ௧௧
விதானம் - மேற்கட்டி ௧௪ - ௧௧
விதப்பு - நடுக்கம்; விரைவு ௧௧ - ௧
விபக்கம் - மறுதலை மேற்
கோன் ௧௧ - ௧௧௧
விபரீதம் - முரண் ௧௧ - ௧௧௧
விபரீத - வெறுதேகம் - மாறு
பாடான எதிர்ப்பறை ௧௧ - ௧௧௧
வியன்மலி - அகலம் மிக்க ௧௧ - ௧௧
விராமலர் - மணமுள்ள பூ ௧௧ - ௧௧
விருத்தம் - முரண் ௧௧ - ௧௧௧
விரைமரம் - மணமலர் தரும்
மரம் ௧௧ - ௧௧
விரைவனன் - விரைந்து ௧௧ - ௧௧
வினங்கரம் - வினைந்த வானரம்
௧௧ - ௧௧
வினங்கி - குறுக்கிட்டு ௧௧ - ௧௧௧
வினங்கு - குறுக்காக ௧௧ - ௧௧௧
வினோதனம் - கொடி ௧ - ௧
வினோதம் - கொடி ௧ - ௧௧
விழவுக் களி - விழா வின்
மகிழ்ச்சி யாரவாரம் ௧ - ௧௧
விழவுமலி - திருவிழாவின்
முழக்கங்கள் மிகுதியாக
வுள்ள ௧ - ௧௧
விழாக்கோன் - விழாச் செய்
தலை மேற்கொள்ளுதல் ௧௧ - ௧௧
விழுச்சீர் - பெருஞ் சிறப்பு ௧ - ௧
விருத்தகைத்து - சிறப்புடை
யது ௧௧ - ௧௧
விருப்பம் கொள்ளும் - ௧ - ௧
பினை வருத்தம் ௧ - ௧
விருமக் கிளவி - தண்டச்சொல்
௧ - ௧௧

விழுமம் - வருத்தம் ௧ - ௧௧
விழைய - விரும்ப ௧ - ௧
விளிக்கும் - கூப்பிடும் ௧ - ௧௧
விளிந்தோன் - இறந்தோன் ௧௪ - ௧௧
விளிப்பு - கூப்பிடு ௧ - ௧௧
விளிவு - சாவு ௪ - ௧௧௧
விறல் - வெற்றி ௧௧ - ௧௧
விறற்றல் வெய்யோன் - வில்
வலியை விரும்பினவன் ௧௧ - ௧௧
விங்குநீர் - கடல் ௧ - ௧௧
விங்கு பணி - கட்டப் பெற்ற
கட்டு ௪ - ௧௧
விடு - பிறப்பின் சுழற்சியி
னின்றும் விடுதலை யடை
தல் ௧௧ - ௧௧
விட்டியது - கொன்றது;
விழ்த்தியது ௧௧ - ௧௧
வியா - மாறுத ௧௧ - ௧௧
வியா விழுச்சீர் - மாறுத
சிறந்த சிறப்பு ௧௧ - ௧௧
விவு - அழிவு ௧௧ - ௧௧
விழ்கதிர் - மறையுந் கதிரவன்
௧௪ - ௧௧
வீற்று வீற்றுக - வேறு வேறு
பொருளாக ௧௧ - ௧௧
வெண்கல் - பிறர் பொருளை
வெளவ நீனைத்தல் ௧௧ - ௧௧
வெகுளல் - சினத்தல் ௧௧ - ௧௧
வெண்கதை - வெள்ளிய கண்
ணச் சாந்து ௧ - ௧௧
வெண்திரை - பாற்கடல் ௧௧ - ௧௧
வெதிரேகம் - எதிர்ப்பறை ௧௧ - ௧௧
வெந்திறல் - கடிய வலிமை ௧ - ௧௧
வெம்பையின் - சினந்தகால் ௧௧ - ௧௧
வெய்துயிர்க்கால் - நடுக்க
மெய்துதல் ௧௧ - ௧௧
வெருட - அச்சம் ௧௧ - ௧௧
வெள்ளிடை - வெற்றிடம் ௧ - ௧௧
வெள்ளில் - விளர்மரம் ௧ - ௧௧
வெண்ணை மகன் - விரகில்லா
தவன்; வஞ்சகமற்றவன் ௧௪ - ௧௧
வெறி - ஆடு ௧௧ - ௧௧
வென்வேல் - வெற்றிலேல் ௧௧ - ௧௧
வெட்கை துரப்ப - விருப்பஞ்
செலுத்த ௧௧ - ௧௧

அநுநாமம்	காமந - அ	அநுநாமம்	காமந - அ
வேட்டது - விரும்பியது	உஅ - கசஉ	வேற்றியல்பு - வேறு தன்மை	உஎ - கஉ
வேட்டுவன் - வேடன்	உக - கக	வேற்று மன்னர் - பகையரசர்	உஅ - க
வேணவா - பேரவா (பதிகம்)	கஅ	வெதன்மியம் - துணிபொருள்	உக - க
வேதாளிகர் - நாழிகைக்		பண்பிற்கு மறுதல யாதல்	உக - க
கணக்குக் கூறுவேரார்	உஅ - ௧௦	வைதிக மார்க்கம் - மறை	
வேதியை - தீண்டை	க - சஅ	யின் கண் கூறப்பட்டுள்ள	
வேத்தியல் - அரசர்க்காடுஞ்		சமயகெறி	உஎ - ௧
சிறப்புக் கூத்து	உ - கஅ	வெளவ - கவர	கக - ௧
வேங்கரி கானம் - மூங்கில்			
தரிச்சு, ஓ	கௌ - கக		
வேலை பிழைத்தல் - காலை			
தவறுதல்	உக - ௧௮		

அருஞ்சொற் பொருள் அகரவரிசை

அருஞ்சொற்

காதை - அடி

அருஞ்சொற்

காதை - அடி

நகர் - உள்நகரம் க - எஉ
மம் - மனம், உன் உஉ - கசக
மம்மலி உவகை - உள்ளத்
தில் நிறைந்த பழிச்சி கடு - எஉ
லம் - மார்பு அ - சஉ
கல் இருவானம் - அகன்ற
பெரிய விண்ணுலகம் கக - கக
அகல்வாய் - விரிந்த இடம்

கக - கஎ

- உள்ளிடம் (பதி

உஅ

யாய் - விரிந்த இடம் கக-கஎ
வ - உள்ளிடம் கஉ - கக
சுரை-உள்ளிடம் கக-ககஉ
ற்றனன் போகி-அகன்று
பாய் கக - கடு
கி - நெருப்பு உஎ - உ0க
தி மணையான் - அக்கினி
வன் மணவி கஅ - கடு

9 - உருவமற்றது; ஆயி

பேசுவது மக்களின்

கேட்கும் கக - சச

இல்பொருள் உக-ககக

தவாகா தொழி

உக - க

உடைய

அடர்க்குறு - பகையாயி
னார நெருக்கி வருத்தும்

கக - ச0

அடர்ப்பொன் - தகடாகிய

பொன் உடு - எக

அடல்செரு - கொல்லுதலை

யுடையபோர் உக - கஅ

அடிதொடுதல் - திருவடி

களைத் தொட்டுச் குளு

ரைத்தல் கஅ - கஎக

அடித்தொழில் - குற்றேவல்

உஉ - உஉ

அடி பிழைத்தல் - திருவடி

குத் தவறு செய்தல் கக - சஉ

அடுதொழில் - கொல்லுந்

தொழில் கக - ககடு

அட்டிற் சாலை - மடைப்

பள்ளி உ0 - 6

அணங்கு-தீண்டி வருத்துந்

தெய்வப் பெண் க - கக

அணுகல் - நெருங்காதே உ0 -

அண்டல் - நெருங்குதல்

அண்ணல் - தலைமை உக

அதன்பா

எப்

கத்

அ

அருஞ்சொல்

காதல் - அடி

அருஞ்சொல்

காதல் - அடி

அந்தம் - ஒழிவு; முடிவு ௨௨-௨௨௯
அந்தரம் - வானம் ௨௦ - ௧௦௮
அந்தரி - தூர்க்கை ௨௦ - ௪௧௬
அந்தர சாரிகள் - தவவாற்
றல் மீக்கு வானத்திலே
இயங்கும் வன்மைபெற்ற
துறவோர் ௨௮-௬௬

அந்தரம் ஆறு - விண்வழி
யாக ௨௪-௧௬௩

அந்தில் - அவ்விடம் ௭-௧௬
அந்துவயம் - சேர்க்கை ௨௭-௩௦
அபஞ்சிகள் - வாரணாசியில்
இருந்த ஓர் அந்தணன் ௧௩-௪
அபாவம் - இன்மை ௨௭-௧௧
அப்பிரசித்தம் - விளங்காமை

அப்பு நீர் ௨௬-௧௭௩
அபயம் - பொழுது ௨௭-௨௧௦
அமரக மருந்து - போர்க்
களத்திடம் ௧௦-௨௭

அமர சுந்தரி - பூமி சுந்திரன்
என்னும் அரசனுடைய
மனைவி ௧௦-௬௭
அமரமுனிவன் - தேவ முனி
வராகிய அகத்தியன் பதி
யாக ௨௬-௭௬

அமரமுனிவன் - தேவ முனி
வராகிய அகத்தியன் பதி
யாக ௨௬-௭௬
அகை - கண்டோர் ௧௧
அகை - கண்டோர் ௧௧

அயர்வு - வருத்தம்
அயலுருக் கோடல் - வேறு
வடிவங் கொள்ளுதல் ௨௬-௧௮
அயாவயிர்த்தல் - பெரு
முச்சு விடுதல் ௨௬-௨௬
அரங்கக்கூத்தி : மணிமேகலை ௨௪-௨

அரங்கு - கூத்தியற்றும்
இடம், சபை ௪-௧
அரசர் உரிமை இல் - அந்தப்
புரம் ௨௬-௧௮
அரந்தை - துன்பம், துயர் ௬-௧௧
அரமியம் - நிலாமுற்றம் ௧௨-௪
அரவம் - ஆரவாரம்; பேரொலி ௧௩-௧

அரவவண்டு - இசை முத்
வண்டு
அரவாய் - வேப்பிலை, அரத்
தின் வாய்
அரற்றும் - பிதற்றுவான் ௧௩-௧௮
அரந்தாணம் - அருகன்
கோயில் ௧௩-௧௮
அரந்தாணத்துளோன் - அருக
கோயிலில் உறைபவன் ௧௩-௧௮
அரி - செவ்வரி
அரிக்குரல் - அரித்தெழும்
ஒலி; அஃதாவது மெ
லோலி
அருத்தாபத்தி - பொ
ளாவை; ஒன்
கொண்டு மற்றொ
அறிதல்